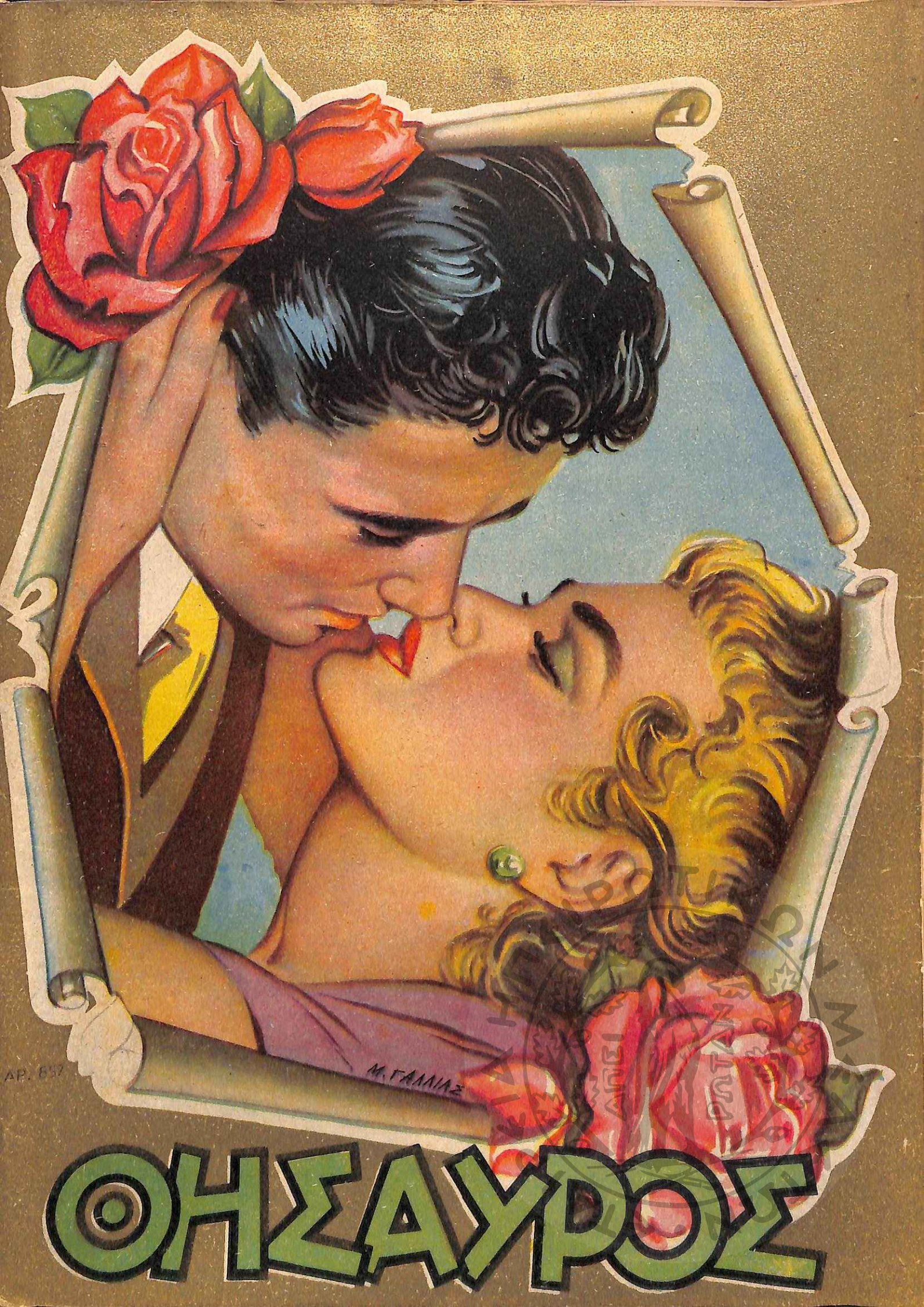

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μιά πρακτική ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΟ μου πλάσμα έσυ, σέ χαρομαι. Δέ σέ προβάλλω γιά παράδειγμα. Σέ έμφανίζω σάν ένα τύπο παρμένο άπό τή ζωή μας. Ή ίδια παρουσιαζει τό πορτραίτο της. Γυναίκα, πού μπορει νά διεκδική άκόμα δικαιώματα στή νεότητα. Δέν άναφέρει άριθμούς. Περιορίζεται νά πῆ ότι παντρεύτηκε πρίν άπό δέκα χρόνια. Σταθερά βαδίζει στόν έγγαμο βίο της. Ό σύζυγός της δέν άνήκει σ' έκείνους πού μένουν σταθεροί στόν οίκο τους. Λίγες γυναίκες θά μπορούσαν νά υποψιείνουν τήν άστάθεια του. Άν κρίνουμε άπό τις περιγραφές της, αύτός δέν είναι σύζυγος. Είναι γυρολόγος τοῦ ἔρωτα. Γραμμόφωνο πού άλλάζει διαρκῶς τούς δίσκους του. Πλανόδιος πού περιφέρεται στούς ἐρωτικούς κήπους. Καί μόνο τό δικό του κῆπο παραμελεί.

Τις χάρες του τις έδειξε άπό τήν περίοδο της μνηστείας του. Μέ τή μνηστή του έβγαινε καί στις άλλες ἔρριχνε τις ματιές του. Βολική αὐτή, ἔκανε πῶς δέν καταλάβαινε. Παρηγοριόταν στή σκέψη ότι ό γάμος θά τόν ἔφερνε στήν εὐθεία. Ἦταν, ἄλλωστε, τόσο συγκρατημένη άπέναντί του... Καμμιά παραχώρησι έκ μέρους της. Οἱ ἰδιαίτερες σχέσεις τους περιορίζονταν σέ κανένα φιλάκι, σέ κανένα ἀφιξιμο τῶν χεριῶν. Ὅλα μέ αὐστηρό μέτρο. Ἀπέφευγε τις μονώσεις πού θά δημιουργοῦσαν δύσκολες καταστάσεις. Ἡ ἀπόφασί της ἦταν νά μήν ἀφήση τόν ἑαυτό της στήν ἐρωτική χαρά πρίν άπό τή μέρα τοῦ γάμου. Ἀλλά, λογική κοπέλλα καθώς ἦταν, καταλάβαινε ὅτι δέν μποροῦσε τή βική της ἐγκράτεια νά ἔχη καί ὁ μνηστήρας της, κακομαθημένος ὅπως ὅλοι οἱ ἄντρες. Εὕρισκε λοιπόν δικαιολογημένα τά ἐνδιαφέροντά του πέρα άπό τό δικό του περίβολο καί ἦταν σχεδόν βέβαιη, ὅτι τήν ἐπομένη τοῦ γάμου θά ἐκόπαζε ὁ ἀ-

τρεύτηκε γιά νά μή μείνη μόνη στή ζωή, γιά νάχη κάποιο ἀποκοΐ! ιπι, μιά οἰκονομική βάσι πάνω στήν ὁποία νά πατᾶ.

Δέ νομίζω νά εἶναι ἡ μόνη. Πόσοι γάμοι χωρίς νά συνοδεύωνται άπό ἔρωτα. Κάποτε χωρίς νά συνοδεύωνται οὔτε άπό τήν ἀνοχή τοῦ ἑνός προς τόν ἄλλον. Κακοί γάμοι οἱ τελευταῖοι αὐτοί. Δέν μπορῶ νά πῶ τό ἴδιο καί γιά τούς ἄλλους. Ἔχουμε δῆ ἑνώσεις πού ἔγιναν χωρίς τέ ἐρωτικό στοιχεῖο, καί ἐν τούτοις ἐσχημάτισαν εὐτυχισμένες οἰκογένειες. Ὁ ἔρωτας ἦρθε ὑστερότερα· ἡ δέν ἦρθε οὔτε ἀργότερα, ἡ συμβίωσι ὅμως ἐδημιούργησε τήν ἀμοιβαία συμπάθεια, τήν ἐκτίμησι, τή φιλία. Καί οἱ ἄνθρωποι πού παντρεύτηκαν χωρίς ν' ἀγαπηθοῦν, ἔζησαν πολύ πιό εὐτυχισμένοι άπό ἄλλους — ὄχι ὅλους εὐτυχῶς — πού ἀρχίζουν άπό τόν ἔρωτα καί καταλήγουν στή βρισιά καί στό ξύλο. Γι' αὐτό δέν πρέπει νά παίρνουμε πάντα μέ κακό μάτι τά «συνοικέσια» καί άπό τήν πρώτη στιγμή νά τά καταδικάζουμε. Ἄν λείπη ἀπ' αὐτό ὁ ἐρωτικός τόνος, πού ὁμορφαίνει τήν ἕνωσι δύο ἀνθρώπων, δέν εἶναι βέβαιο ὅτι ὁ τόνος αὐτός δέν θά ἀναπτυχθῆ ἀργότερα καί ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἐπειδή δέν πόρθηκαν άπό ἔρωτα, εἶνε καταδικασμένοι σώνει καί καλά, νά περάσουν στή δυστυχία τις μέρες τῆς ζωῆς τους. Εἶναι μάλιστα μερικοί πού ἰσχυρίζονται ὅτι περισσότερο εὐδοκιμοῦν οἱ γάμοι πού ἔγιναν μέ ὁδηγό τήν φυχρή λογική, παρά οἱ ἄλλοι πού πραγματοποιήθηκαν πάνω σέ στιγμές ἐρωτικῶν ἐξάψεων. Ἀλλά δέν προχωροῦμε τόσο πολύ. Θά ἦταν ὑπερβολή.

Ἄς γυρίσουμε ὅμως στήν πρωΐδα μας. Τήν ἀφήσαμε στήν πρώτη περίοδο τοῦ γάμου της, ἐκεῖ πού βρέθηκε ἐμπρός σ' ἕνα σύζυγο ρέμπελο καί ἀδιάφορο άπέναντί της. Δέν τῆς ἦταν εὐχάριστο. Ὅσο κι' ἄν δέν συνδεόταν μαζί του ἐρωτικά, τῆς ἔρβε ἀσχημα ἡ συμπεριφορά του. Τραυματισμός τοῦ γυναικείου φιλότιμου, τοῦ ἐγωισμοῦ της. Ἐπειτα, εἶχε καί τά σχόλια τοῦ κόσμου πού τήν ἐλεεινολογοῦσε. Οἱ οἰκεῖοι της τή συμβούλευαν νά χωρίση.

Πρός τήν ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ προσανατολιζόταν κι' αὐτή στήν ἀρχή. Ἀλλά δέν κράτησε πολύ αὐτός ὁ προσανατολισμός της. Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, ἔκανε ἄλλες σκέψεις. Διαφορετικά κριτήρια στήν ἐκτίμησι τῆς καταστάσεως. Ἐθαλε άπό τό ἕνα μέρος τά ὑπέρ, ἔβαλε άπό τό ἄλλο τά κατά καί ἔκλινε τήν άπόφασι νά μείνη στό πῆρε τήν άπόφασι νά μείνη στό πλευρό ἑνός ἄντρα πού μόνο δικός της δέν ἦταν. Ἐπικράτησι τῆς πραφθηκε — καί ποῦ νά πάη; Χωρίς περιουσία δική της, θά ἦταν ὑποχρεωμένη νά ἐργάζεται γιά νά ζῆ. Οὔτε τήν ἐργασία ἀγαποῦ, οὔτε θέλει νά περάση τά χρόνια της στή μίζερη ζωή τῆς ἐργαζομένης.

Κοντά στό σύζυγό της εἶχε ὅλα τά ὑλικά ἀγαθά. Δέν τῆς ἔλειπε τίποτα. Λάθετε φάγετε. Λοῦσα, ὑπηρεσία, καλό σπίτι καί κάτι άκόμα πού εἶναι ἐπίσης σημαντικό: ἐλευθερία στίς κινήσεις της.

Δέν τῆς ἔδινε λογαριασμό ἐκεῖνος, ἀλλά οὔτε ζητοῦσε ἀπ' αὐτήν κανένα λογαριασμό.

Ὅπου ἤθελε πήγαινε, ὅποια ὥρα ἤθελε ἐπέστρεφε, ὅ,τι ἤθελε ἔκανε.

Ἀδιαφορία, θά πῆτε βέβαια. Μιά ὅμως πού δέν εἶν' ἐρωτευμένη γιά νά πειράζεται άπό τήν ἀδιαφορία του, προτιμᾶ ἔτσι, παρά νάχη πάνω ἀπ' τό κεφάλι της ἕνα σατράπη πού θά εἶχε τήν ἀξίωσι, αὐτός μέν νά ζῆ χωρίς κανένα ἔλεγχο, ἡ δέ γυναίκα του νά ὑφίσταται τήν ἐπιτήρησί του.

Μέ τούς συλλογισμούς αὐτούς, πῆρε τήν άπόφασί της: νά μείνη. Βολεμένη καθώς εἶναι τώρα, πού νά χάση τή βολή, τήν ἄνεσι, τήν εὐμάρειά της;

Ἄν ἀγαποῦσε ἄλλον, θ' ἀκολουθοῦσε τόν ἄλλον καί θ' ἄφηνε αὐτόν. Ἄν ὁ σύζυγός της ἦταν τυραννικός πάλι θά τόν ἄφηνε. Ἄν τόν ἀγαποῦσε θά τῆς ἦταν δύσκολο νά ὑπομείνη τήν ἀστοθειά του.

Μιά ὅμως πού τίποτ' ἀπ' αὐτά δέ συντρέχει, γιατί νά χαλάση τή φωλιά της; Φωλιά χωρίς ἔρωτα. Πλούσια καί ἐλεύθερη στίς κινήσεις της. Κουτή πού ἔπεφτε νά τό διαλύση;

Δέ σᾶς τήν παρουσιάζω, ὅπως εἶπε καί στήν ἀρχή, γιά παράδειγμα. Τό παράδειγμα εἶναι κακό. Σᾶς τήν παρουσιάζω σάν ἕνα τύπο πού βγαίνει μέσα άπό τή ζωή μας. Ἄν εἶναι αὐτή ἡ περισσότερο εἰλικρινής άπό τίς ἄλλες δέν εἶναι καί ἡ μόνη πού σκέπτεται ἔτσι τοποθετῶντας πάνω ἀπ' ὅλα τά ὑλικά ἀγαθά πού τῆς ἐξασφαλίζει ὁ γάμος.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Κάποτε οὔτε αὐτό. Χανόταν χωρίς νά εἰδοποιῆ.

νεμος τῶν ἀταξιῶν. Μεγάλο λόγο εἶπε. Τότε εἶναι κι' ἄν εἶναι πού ξέσπασε ἡ θύελλα. Στήν ἀρχή μέ κάποια προσχήματα. Σιγά-σιγά ὅμως ἀποχαλινώθηκε. Κανένα κάλυμμα. Οἱ ἄγαμοι ἴσως νά εἶναι περισσότερο προσεκτικοί ἀπ' αὐτόν. Θἄλεγε κανείς ὅτι οἱ παράνομες κινήσεις του γίνονταν σκοπίμως, κατά τρόπο ἐπιδεικτικό, γιά νά τίς παρακολουθοῦν ὅλοι καί νά μή ξεφεύγουν άπό τήν προσοχή τῆς γυναίκας του. Αὐτή τή φορά δέ χρειάστηκαν οἱ καλοθελητές γιά νά πάνε τό μήνυμα στήν ἀπατημένη σύζυγο. Εἶχε συχνά τίς εὐκαιρίες νά διαπιστώνη μόνη της τήν ἀπάτη.

Ἀργοπορίες, ἀπουσίες πού κρατοῦσαν νύχτες ὁλόκληρες, τηλεφωνήματα, ἐνοχοποιητικές ἐπιστολές στήν τσέπη. Καί δέν αἰσθανόταν τήν ἀνάγκη νά προβάλη καμμιά δικαιολογία. Οἱ ἄλλοι σύζυγοι προσπαθοῦν νά φτιάξουν καί κανένα παραμύθι. Νά σκαρώσουν μιά φεύτικη ἱστορία, γιά νά πτηηθοῦν οἱ τύποι, τουλάχιστον. Ἐπίνοιοῦν ὑπερωρίες, συνεδριάσεις, πελάτες πού ἤρθαν άπό τήν ἐπαρχία καί πρέπει νά τούς κάνουν συντροφιά, ἐπαγγελματικά ταξίδια στήν Ἑλλάδα ἤ στό ἐξωτερικό. Αὐτός ὅμως περιριζόταν σέ μιά ὠμή δήλωσι. Ἐπαιρνε τά τηλέφωνα κι' ἔλεγε:

—Μή μέ περιμένης στό τραπέζι. Θ' ἀργήσω.

Ἡ ἑτοίμαζε τό βαλιτζάκι του κι' ὅταν ἔφθανε στήν πόρτα ἐξηγοῦσε:

—Θά λείψω δυό-τρεῖς μέρες.

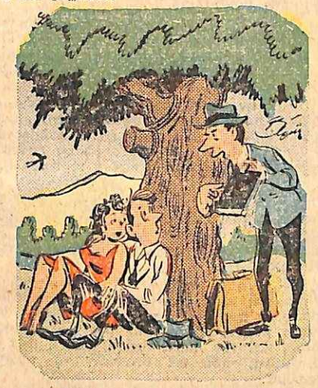
Κάποτε οὔτε αὐτό. Χανόταν χωρίς νά εἰδοποιῆ.

Δυσάρεστη, φυσικά, κατάσταση γιά τήν κυρία. Δυσάρεστη στήν ἀρχή. Θά ἦταν ἀφόρητη, ἄν ὑπῆρχε ἐκ μέρους της ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη ὅμως, ὅπως βεβαιώνει ἡ ἴδια, εἶναι κάτι πού δέ θέρμανε ποτέ τά στήθη της. Δέν ζέρει τί θά πῆ. Ἔβαφος ἀκατάλληλο γιά τήν καλλιέργεια τοῦ ἔρωτα. Ἐρωτικά σκιρτήματα δέ γνώρισε οὔτε κατά τά ἐφηβικά της χρόνια, τότε πού εἶναι πιό εὐκίνητη ἡ καρδιά. Ἄκουε τις συμμαθήτριές της νά μιλοῦν γιά τίς ἐρωτικές συγκινήσεις τους, κι' ἀποροῦσε. Ἐπαιζε, φλερτάριζε, δεχόταν προσκλήσεις σέ ραντεβουδάκια. Ὅλα αὐτά ὅμως τῆς ἦταν ἐξωτερικά. Ὁ ἐρωτερικός της κόσμος ἔμενε ἀμέτοχος. Χωρίς ἔρωτα ἔζησε ὅσο ἦταν ἐλεύθερη. Χωρίς ἔρωτα παντρεύτηκε. Τό γάμο τόν εἶδε ἀὰν ἀποκατάστασι μιά κοινωνική τακτοποίησι προαγωγή άπό τό βαθμό τῆς δεσποινίδος στό βαθμό τῆς κυρίας. Παντρεύτηκε γιά νά μήν ἀκούη στό πέρασμά της τήν παγερή πνοή τοῦ φιθύρου πού θάλεγε «γεροντοκόρη». Παν-

ΟΙ ΝΕΙΟΠΑΝΤΡΟΙ

— Ὤ, εὐχαριστοῦμε, μικρέ. Τό εἴχαμε ξεχάσει.

— Θέλετε βιβλία μέ δόσεις;

— Θέλετε, δεσποινίς Ἔφη, νά γίνετε γυναῖκα μου; Δέν φαντάζομαι νά σᾶς πέφτω κοντός!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΤΑ χρόνια καί ἡ κακοπέρασι ἔχουν κυριολεκτικά σακατέψει τόν συμπαθῆ «ἀρχηγό τῶν Κυανολεύκων» Ἀρμάνδο Δελλαπατρίδη πού ἦταν ἕναν καιρό ἀπ' τούς δημοφιλέστερους τύπους τῆς Ἀθήνας. Ὁ συμπαθής «ἀρχηγός» πότε βρίσκεται μέσα, πότε κυκλοφορεῖ ἐλεύθερος ἔξω γιατί εἶναι τελείως ἀκίνδυνος καί ἡ μόνη του ἀλλωστε λόξα εἶναι ὅτι θέλει νά κυβερνήση τήν Ἑλλάδα. Ἀλλά τήν λόξα αὐτή ὡς γνωστόν, δέν εἶναι μονάχα ὁ Ἀρμάνδος πού τήν ἔχει.

Προχτές, λοιπόν, ὁ συμπαθής ἀρχηγός τῶν Κυανολεύκων κατέβαινε τήν ὁδό

Σταδίου, ἐλεεινός, ρακένδυτος καί τριαδάλιος. Κάποιος ἀπ' τούς παληούς του θαυμαστάς τόν σταμάτησε καί τοῦ φώναξε:

—Ἀρχηγέ μου, τί γίνεται; Πότε ἀναλαμβάνεις;

—Δυστυχῶς, φίλτατε, δέν ὑπάρχει ἐλπίς! ἀπάντησε ὁ Ἀρμάνδος. Οἱ διεκδικητές τῆς ἐξουσίας σήμερα εἶναι πάρα πολλοί.

Καί πρόσθεσε μελαγχολικά:

— Πληθύναν οἱ τρελλοί! Πληθύναν, φίλτατε!

*

Ἡ σκηνή στό Κολωνάκι. Σ' ἕνα ψαράδικο — ἤ μᾶλλον μπακαλοψαράδικο — ὡραιότατα λαχταριστά καί μεγάλα μπαρμπούνια εἶναι ἁπλωμένα ἐπάνω στό μάρμαρο. Καί ὁ ψαρᾶς, ὑπερήφανος γιά τό ὁλόφρεσκο ἐμπόρευμά του φωνάζει:

—Πῶ, πῶ οἱ μπαρμπουνάρες! Πῶ, πῶ οἱ... κολωνακιῶτισσες! Πῶ, πῶ τά ψάρια τῆς μεγάλης ἀριστοκρατίας!

Ζυγώνει, λοιπόν, σέ μιά στιγμή ἕνας κύριος ἡλικιωμένος, μᾶλλον στρυφνός, κυττᾶ τόν ψαρᾶ, κυττᾶ τά μπαρμπούνια, σκύβει, τά ψυρίζει καί ὕστερα ρωτᾶ:

—Μά εἶναι φρέσκα;

Καί ὁ ψαρᾶς:

—Ξέρεις, κύριος, γαλλικά;

—Γαλλικά; Γιατί;

—Γιά νά τά ρωτήσης! Ἐγώ πού τά ρωτάω, δέν μοῦ ἀπαντάνε. Ἐνεκα πού μιλᾶνε μόνο γαλλικά!

Ὁ στρυφνός κύριος ἀγανακτισμένος ἀπό τό ἰδιότυπο χιοῦμορ τοῦ ψαρᾶ, φεύγει κατσούφης, ἐνῶ ὁ ψαρᾶς ἀπό πίσω του γελᾶ:

—Ἀμ' καύμενε αὐτά τά ψάρια ρωτᾶς ἄν εἶναι φρέσκα; Σοῦ μοιάζουνε νομίζεις;

*

ΤΑ σαιξπηρικά ἔργα πού παίχτηκαν τελευταία στήν Ἀθήνα, δέν ἔχουν μεγάλη τύχη. Οὔτε ὁ «Μάκβεθ» στό θέατρο Κοτοπούλη κίνησε τό ἐνδιαφέρον τοῦ μεγάλου κοινοῦ, οὔτε οἱ «Κυράδες τοῦ Οὐίνδσωρ», πού παίχτηκαν στό Ἐθνικό Θέατρο. Κι' ἕνας συγγραφεύς ἐπαιρόμενος γιά τήν ἀποτυχία τοῦ Σαίξπηρ, παρατήρησε μέ χαιρεκακία:

—Τί τά θέλετε. Ἡ τραγωδία δέν ἀντέχει στήν ἐποχή μας. Μέ ἄλλα λόγια ὁ Σαίξπηρ ἐμπατήρησε!

Κι' ἕνας ἄλλος συγγραφέας — μέ περισσότερο προφανῶς μυαλό καί χιοῦμορ:

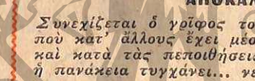
—Ἀπάνω του, λοιπόν! Τώρα πού τόν βρήκες στά στενά, δόστου νά καταλάβη... τοῦ ἀφιλότιμου!

Καί οἱ ἀκηκοότες ξέσπασαν σέ γέλια.

*

Σ καντζαλώδης σκηνή ἔγινε μέσα σ' ἕνα λεωφορεῖο, πού ἀναστάτωσε τούς ἐπιβάτες καί κατέληξε, ὡστόσο, σέ ζωηρά χάχανα.

Μιά κυρία εἶχε ἀνέβει σέ μιά στάσι, εἶδε τόν ἄντρα της μαζί μέ μιά ἄλλη κυρία

Εὔθυμα ἐνστανταν̀έ

κι' ἀστραπιαία, χωρίς νά χάση καιρό, ὥρμησε άπάνω του:

— Παλπάνθρωπε, ἀσυνείδητε, γυναικά, σέ τσάκωσα ἐπί τέλους! Ποιά εἶναι αὐτή ἐ; Ποιά εἶναι πάλι αὐτή;

Κι' ἐνῶ ὁ σύζυγος τήν κυττοῦσε ἐμβρόντητος, ἡ πλανή του κυρία γουρλωσε τά μάτια καί διαμαρτυρήθηκε:

—Μά τί λέτε, κυρία μου; Δέν τόν ξέρω κἀν τόν κύριο! Τρελλή εἶσαστε;

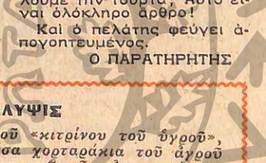
Ἀλλά ἡ σύζυγος, πού ἤξερε προφανῶς τόν ἄντρα της καλά, ἐξακολουθοῦσε τό βιολί της:

—Δέν ἀφίνεις αὐτά τά κόλπα; Δέν πιάνουνε αὐτά σέ μένα!

Ἀλλά ἀπ' τά τελευταία καθίσματα σηκώθηκε τότε ἕνας κύριος καί πλησίασε θυμωμένος τή μαινόμενη σύζυγο:

—Μά τί λέτε κυρία μου; Ἡ κυρία εἶναι ἡ... γυναίκα μου!

Καί, φυσικά, μέ τή δήλωσι αὐτή ὁλόκληρο τό λεωφορεῖο ξέσπασε σέ γέλια, ἐνῶ ὁ εἰσπράκτορας μουρμούριζε:

—Γράψε λάθος, μαντάμ!

*

Σ Ε κεντρικό ζαχαροπλαστεῖο τῆς πόλεως μπαίνει ἕνας πελάτης γιά νά παραγγείλη μιά τοῦρτα.

—Τήν θέλω γιά γενέθλια, λέει στόν ὑπάλληλο.

—Μάλιστα, νά σᾶς τή φτιάξουμε, λέει ἐκεῖνος.

—Θέλω, ὅμως, ἐπάνω στή τούρτα νά μοῦ γράψετε κάτι μέ κρέμα.

—Εὐχαρίστως λέει ὁ ὑπάλληλος. Νά σᾶς γράψουμε («Εὐτυχισμένα γενέθλια»).

—"Οχι, δέν θέλω αὐτό.

—Τότε νά σᾶς γράψουμε («Χρόνια πολλά»).

— "Οχι, λέει ὁ πελάτης. Θέλω νά μοῦ γράψετε κάτι ἄλλο μέ κρέμα.

—"Ο,τι θέλετε! λέει καί πάλι ὁ ὑπάλληλος.

Καί τότε ὁ πελάτης βγάζει ἕνα χαρτί

—Θέλω νά μοῦ γράψετε μέ κρέμα αὐτό: («Ἐπί τῇ συμπληρώσει τῶν πενῆντα ἐτῶν σας εὐχόμαι ὁλοφύχως νά τά ἑκατοστήσετε ἀγαπητέ Ἀνδρέα»).

Καί ὁ ὑπάλληλος, ξύνοντας τό κεφάλι του:

—Μά τί νομίζετε κύριε; Στό... πιεστήριο θά τήν στείλουμε τήν τούρτα; Αὐτό εἶναι ὁλόκληρο ἄρθρο!

Καί ὁ πελάτης φεύγει ἀπογοητευμένος.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΖ. - ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΜΑΪΟΥ 1955 - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 857

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ : Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ. 27-135—29-967 ✪ ΤΙΜΗ Δρ. 6.—

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Συνεχίζεται ὁ γρίφος τοῦ «κιτρίνου τοῦ ὄγρου», πού κατ' ἄλλους ἔχει μέσα χορταράκια τοῦ ἀγροῦ καί κατά τάς πεποιθήσεις σοβαρῶν ἐπιστημόνων, ἡ πανάκεια τυγχάνει... νεραντζόζουμο καί μόνον!

*

Ἀσφαλῶς, κατόπιν τούτου, πλείστοι ὅσοι προφη-
(τεύουν,
νεραντζιές ὅτι θ' ἀρχίσουν ὅλοι κι' ὅλες νά φυτεύουν,
πώς θ' ἀρχίση αὐτό τό εἶδος πανταχοῦ νά ἐπικρατῆ
καί θά τραγουδάη τό σύμπαν: «νεραντζούλα φουν-
(τωτή»!

Γ. Θ—ς

Τα Γράμματα της Καρδιάς

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

Είχα γυρίσει στὴ Νέα Ὑόρκη, ἔπειτ' ἀπὸ τρία χρόνια. Θὰ ξανάβλεπα τὸν ἄντρα μου, τὸ γνωστὸ δημοσιογράφο Φρὰνκ Ρέντ, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ εἶχα ὑποφέρει ἀπερίγραπτα. Δὲν τὸν εἶχα συχωρέσει ἀκόμα, γιατὶ εἶχε σκοτώσει μπροστὰ σὰ μάτια μου ἕναν ἄνθρωπο ἀνυπεράσπιστο!

Οἱ συγγενεῖς μου κι' οἱ δικοί του μ' εἶχαν παρακαλέσει νὰ τὸν δεχθῶ ὄχι πολὺ ἐχθρικά, τώρα ποὺ θ' ἀποφυλακιζόταν. Σίγουρα, θἄχε ὑποφέρει πολὺ κι' ἐκεῖνος, τρία χρόνια στὴ φυλακή, γιατὶ δὲν τὸν εἶχα ἐπισκεφθῆ ποτέ, οὔτε καὶ τοὔχα γράψει.

Μὰ κι' ὁ ἴδιος εἶχε θελήσει νὰ περάσῃ τὰ χρόνια ἐκεῖνα σ' ἀπόλυτη ἀπομόνωσι. Δὲν ἤθελε νὰ δῇ κανένα.

'Η μητέρα μου βρισκότανε κοντά μου, τὴν ἡμέρα ποὺ θ' ἀποφυλακιζόταν ὁ Φράνκ. Ὅταν τὸν εἶδα νὰ φτάνῃ, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του, κατάλαβα πὼς ἡ ψυχή του ἦταν ταραγμένη ἀκόμα ἀπὸ μιὰ ἐφιαλτικὴ ὑποψία εἰς βάρος μου.

Πόσο ἦταν ἀλλαγμένος! Τὰ μαλλιά του εἶχαν γίνει γκρίζα, στὰ 30 χρόνια του. Δυὸ βαθειὲς ρυτίδες εἶχαν χαραχτῆ στὶς γωνιὲς τοῦ στόματός του. Μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι γερνοῦσε τὸ πρόσωπό του ἀκόμα πιὸ πολύ.

Μᾶς ἄφησαν μονάχους, μὲ τὴ σκέψι πὼς θἄχαμε πολλὰ νὰ ποῦμε, ἔπειτα ἀπὸ τριῶν χρόνων χωρισμό.

Εἶχε φτάσει ἡ δραματικώτερη στιγμὴ γιὰ μένα! Τί ἔπρεπε νὰ κάνω; Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, νὰ προδώσω ἕνα μυστικὸ ποὺ δὲν μοῦ ἀνῆκε;... 'Ο ἄνθρωπος ποὺ εἶχε σκοτώσει ὁ ἄντρας μου, εἶχε γυναῖκα καὶ παιδιά, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ μάθουν ποτὲ ὅ,τι εἶχε συμβῆ πραγματικά...

Μπήκαμε στὴν κάμαρα ὅπου εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα, πρὶν ἀπὸ 3 χρόνια. 'Ο ἀέρας ἦταν βαρύς, πνιγηρὸς ἐκεῖ μέσα. Ὅλα ἦταν ἀκόμα ἀκατάστατα, ὅπως τὰ εἴχαμε ἀφίσει τότε.

Ξανάζησα τώρα τὴ δραματικὴ συνομιλία μου μὲ τὸ θῦμα. 'Αναπόλησα τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Φράνκ εἶχε χάσει τὰ λογικά του, βλέποντας ἕναν ἄγνωστο νὰ προσπαθῇ νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν κάμαρα μου, καὶ τὸν εἶχε πυροβολήσει ἐπανειλημμένως.

Πλησίαζε ἡ δραματικὴ στιγμὴ τῶν ἐξηγήσεων. Εἶχα ἀποφασίσει νὰ τοῦ φανερώσω ὅλη τὴν ἀλήθεια.

—"Ελα, κάθισε κοντά μου, τοῦ εἶπα. Θὰ τὰ μάθῃς ὅλα.

— Μίλησε λοιπὸν ἐπιτέλους! Μὴ μὲ βασανίζῃς περισσότερο μὲ τὴ σιωπή σου! "Ισως μπορούμε ν' ἀγαπηθοῦμε ἀκόμα...

"Εβγαλα κάμποσα γράμματα ἀπὸ ἕνα συρτάρι κι' ἄρχισα:

— Θὰ σοῦ φανερώσω ἕνα μυστικό, ἀλλὰ μονάχα ἂν μοῦ ὑποσχεθῇς πὼς δὲν θὰ τὸ πῇς σὲ κανένα! Σώπασα ὡς τώρα, μὲ θυσία τῆς τιμῆς μου. Σήμερα παραβαίνω τὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσα στὴν ἀδελφὴ μου τὴ Μαίρη, πρὶν πεθάνῃ πέρυσι.

»'Η Μαίρη, κι' ὄχι ἐγώ, ἀγαποῦσε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σκότωσες! Γιὰ χατῆρι του ὑπόμεινα σιωπηλὰ τὴν προσβλητική σου ὑποψία καὶ τὸ δρᾶμα ποὺ παρέσυρε κι' ἐσένα. 'Η ζήλεια σου σκότωσε τὸν ἔρωτά μας... Τὸ πεπρωμένο ἐπαιξε τραγικὰ μαζί μας... Σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ γράμματα, μπορεῖς νὰ διαβάσῃς ὅλη τὴν ἱστορία...

"Ετσι, ἔμαθε ὁ ἄντρας μου πὼς ἡ Μαίρη, ὅταν ἦταν ἀκόμα ἀνήλικη, εἶχε ἐρωτευθῆ κάποιο γνωστὸ πολιτικὸ καὶ πὼς εἶχε δυὸ χρόνια σχέσεις μαζί του. 'Εγὼ εἶχα προσπαθήσει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν πείσω νὰ διαλύσῃ τὸ δεσμό της μὲ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ ἦταν παντρεμένος καὶ πατέρας δυὸ παιδιῶν. "Οταν τὸ κατώρθωσα ἐπιτέλους, μοῦδωσε ἡ καϋμένη ὅλα τὰ γράμματα ποὺ τῆς εἶχε στείλει ὁ λατρευτός της, γιὰ νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψω.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε ἡ τραγωδία, εἶχε ἔρθει ὁ ἀγαπημένος της νὰ μοῦ φέρῃ τὰ δικά της ἐρωτικὰ γράμματα. "Ετυχε ὅμως νὰ φτάσῃ τότε ὁ ἄντρας μου. 'Ο Φράνκ βρισκότανε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, σὲ νευρικὴ ὑπερέντασι, ἀπ' τὴν κούρασι τῆς δουλειάς του. Βλέποντας τὸν ἄγνωστο, τὸν νόμισε γιὰ φίλο μου καὶ τὸν πυροβόλησε.

Σώπασα ὕστερα, γιὰ νὰ σώσω τὴν ὑπόληψι τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ θύματος. Μήπως θὰ ἐλάφρωνα ἄλλωστε τὴ θέσι τοῦ Φράνκ, ἂν φανέρωνα τὸ μυστικό;

Μὰ τώρα ποὺ ἡ Μαίρη εἶχε πεθάνει ξαφνικά, ἀπ' τὴν καρδιά της, μποροῦσα νὰ μιλήσω στὸν ἄντρα μου, νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα.

'Ο Φράνκ διάβασε γρήγορα τὰ γράμματα.

Μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ μοῦ φώναξε μὲ πόνο:

— Γιατὶ τόκανες, αὐτό;...

"Υστερα ἄφισε ἕνα βογγητὸ καὶ σωριάστηκε πάνω στὸ κρεβάτι, κλαίγοντας.

Σκέφθηκα νὰ φωνάξω, νὰ ζητήσω βοήθεια. Προηγουμένως ὅμως, ξανάκρυψα τὰ γράμματα, γιὰ νὰ μὴν τὰ δῇ κανείς. "Υστερα ἔσκυψα πάνω ἀπ' τὸν ἄντρα μου καὶ τοῦ μίλησα τρυφερά. 'Εκεῖνος δέχθηκε τὰ χάδια μου σὰν ἄρρωστο παιδάκι.

— Συχώρεσέ με... ψιθύρισε, ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς του.

...Κανεὶς ἀπολύτως δὲν ἔμαθε ποτὲ ὅ,τι εἶχε συμβῆ μεταξύ μας. Κανοῦν ὅλοι τὸ δράμα τῆς καρδιάς μου! Στὰ μάτια τους, εἶμαι μιὰ γυναῖκα ποὺ πρόδωσε τὸν ἄντρα της, ποὺ κατέστρεψε μιὰ οἰκογένεια... 'Η γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ πολιτικοῦ μὲ μισοῦνε, θεωρῶντας με αἰτία τοῦ θανάτου του.

"Επειτα ἀπ' τὴν ἀποκάλυψί μου, ὁ ἄντρας μου ἔπαθε μιὰ νευρικὴ κρίσι, ποὺ ἄγγιζε τὴν τρέλλα.

Μὰ τώρα εἶναι πιὰ τελείως καλά. Ἔχομε ἐγκατασταθῆ στὴν ἐξοχή, 'Ο Φράνκ ἀσχολεῖται μὲ τὰ κτήματά του, μακρυὰ πιὰ ἀπ' τὴ δημοσιογραφία.

Προσπαθοῦμε νὰ ξεχάσουμε τὴν τραγωδία, ποὺ ἔχει ἀφίσει ἴχνη βαθειὰ στὰ πρόσωπά μας καὶ στὶς ψυχές μας. Κι' ἴσως τὸ κατορθώσουμε μιὰ μέρα...

ΛΙΝΤΑ ΤΖΟΡΝΤΑΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὑποδοχὴ

'Ο Μάϊος κατέφθασεν ἐν τάχει καὶ δρομέως
κι' ἐνθυμηθεὶς τὴν προσταγὴν Παράσχου τοῦ 'Αχιλλέως
νὰ σπεύσω ἀπεφάσισον εἰς ἔξοχάς με ζῆλον
πρὸς δρέψιν ἴων πολλαπλῶν πρὸς δὲ καὶ... μαγιοξύλων.
Πρὸ πάσης δ' ἐξορμήσεως καὶ ἐνεργείας πάσης
καὶ πρὶν ἐνάρξηται σφοδρὰ καὶ φλογερώδης δράσις
ἐσκέφθην φάλλων σθεναρῶς ἐρωτικὸν παιάνα
ποιήσωμαι ἐμφάνισιν, χυδαῖστι ἐμφάνα!
"Εσχον ἰδέαν τοιγαροῦν σπουδαίαν καὶ ρητὴν
ποιήσωμαι ἐμφάνισιν λαμπρὰν τε κι' ἐκλεκτὴν
κι' ἐν μέσῳ ἴων, βιολεττῶν κι' ἐν μέσῳ ναρυφάλλων
νὰ προκαλέσω εἰς τὰς Μὶς ἐρωτικῶδη σάλον.
'Εφ' ᾧ τὴν ρενδικόταν μου βαλὼν τὴν καινουργέαν
ἐβάδισον πρὸς ἔξοχάς με ἔκφρασιν παγίαν,
ἐλπίζων εἰς ὑποδοχὴν τῶν Δίδυν ἀσυνήθη
μετὰ φωνῶν θριαμβικῶν κι' οὐρανομή-
(κων: «Ζῆθι!»)
Καὶ ἀφιχθεὶς περίλαμβρος εἰς τὸν πρὸς
(ὸν τὸν ὅρον
κι' ἀφ' ὑψηλοῦ τὰ θήλεα μβανίζων
(κατὰ κόρον
πρὸς τονισμὸν τῆς δόξης μου τῆς πλή-
(ρους ὡς εἰκὸς
ἐβόησον: («Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Παρατατικός!»)
Κι' αὐτίκα, ὦ τοῦ θαύματος, ὦ αἴγλη
(μου μεγίστη!
'Εκ τοῦ θορύβου τοῦ δεινοῦ τὸ σύμπαν
(ἐκλονίσθη
καθ' ὅτι πρὸς ὑποδοχήν—ὦ εὐκλεεῖς
(μου χρόνοι!
προσῆλθον ἀγκανίζοντες τριανδαπέν-
(τε... ὄνοι!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτὰζ

✪ Τὸ θέατρο «'Ακροπόλ», ἐπιφυλάσσει γιὰ φέτος τὸ καλοκαίρι, μὲ τὴ συνεργασία τοῦ 'Ανεμογιάννη, ποὺ ἐπιστρέφει αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ Παρίσι, μεγάλες ἐκπλήξεις.

— Μία ἀπὸ αὐτές, θὰ εἶναι ἡ χορεύτρια Χρυσούλα Ζώκα, ποὺ θὰ παίρνῃ κάθε βράδυ ἐπὶ σκηνῆς τό...μπάνιο της!

— 'Η σκηνὴ αὐτὴ θὰ εἶναι τὸ πρῶτο μέρος ἑνὸς ὡραίου χορευτικοῦ τρίπτυχου μὲ τὸν τίτλο «'Ο κ. καὶ ἡ κ. ἑτοιμάζονται γιὰ τὸ χορό», ποὺ χορογραφεῖ ὁ Μανώλης Καστρινός.

— 'Ο ἴδιος θὰ παρουσιάσῃ ἐπίσης στὸ «'Ακροπόλ», μὲ τὴν σύμπραξι ἑνὸς μεγάλου μπαλλέτου, ποὺ θὰ ἀπαρτίζεται ἀπὸ 20 χορεύτριες καὶ 10 χορευτάς, ἕνα ὁλόχρυσο παλάτι τῆς "Απω 'Ανατολῆς, μὲ ἕνα ὀνειρώδη σκηνικὸ διάκοσμο ἀπὸ Βούδδες, μπαγιαντέρες, κλπ.

— 'Ακόμα ὁ Καστρινὸς καὶ ἡ Χρυσούλα Ζώκα θὰ ἐμφανισθοῦν σὲ μία καινούργια τους δημιουργία, ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὸ γνωστὸ λαϊκὸ τραγούδι τοῦ Δροσίνη «'Αγθισμένη μυγδαλιά».

✪ Τὸ Βασιλικὸ Θέατρο θὰ κλείσῃ τὴ χειμερινή σαιζὸν μὲ τὴν κωμῳδία τοῦ Πιραντέλλο «"Οπως μὲ ποθεῖς», στὴν ὁποία θὰ ἑρμηνεύσῃ τὸν κεντρικὸ ρόλο ἡ Μαίρη 'Αρώνη.

✪ Στὴν «Γκλόρια» τῆς πλατείας 'Αμερικῆς, πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ τὸ καλοκαίρι θίασος πρόζας, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν κ. Μιράντα. Στὸ ἴδιο θέατρο θὰ ἐμφανισθῇ ἐπίσης ἐκτάκτως καὶ ἡ κ. Κυβέλη.

✪ Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν 'Ελλάδα, ἡ 'Ηρὼ Σισμάνη θὰ παρουσιάσῃ ἐφέτος ὁλόκληρο τὸ χορόδραμα «Ζιζέλ». 'Η παράλληλη δὲ θὰ δοθῇ μὲ χορογραφία τοῦ 'Αστασιοῦ χορογράφου Γιόζα, στὸ θέατρο Κοτοπούλη.

— Στὴ δεύτερη πρᾶξι, ποὺ εἶναι, μὲ τὴ σκηνὴ τοῦ νεκροταφείου καὶ τὰ αἰωρούμενα πνεύματα, πολὺ θεαματική, θὰ χορεύσουν ἕξι ἀπὸ τὴν "Ολγα Μαλάβη μέρος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν "Ολγα Μαλάβη μέρος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν "Ολγα Μαμάκη καὶ τὸν Μηνᾶ Γιώτη, καὶ ἡ ἰδία ἡ Σισμάνη, ποὺ θὰ ὑποδυθῇ τὸ πρῶτο πνεῦμα.

✪ Στὸ ἀρχαῖο θέατρο τῆς Σπάρτης, ἡ σχολὴ Τράγκα θὰ παρουσιάσῃ ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, τὴν ἄγνωστη ὡς τώρα τραγωδία τοῦ Εὐριπίδη «'Ωραία 'Ελένη».

— Σύμφωνα μὲ τὴν ἐκδοχή, ποὺ ὑποστηρίζει στὴν τραγωδία του αὐτὴ ὁ Εὐριπίδης, καὶ ἀντίθετα μὲ τὶς ἄλλες ἐκδοχές, ἡ 'Ελένη δὲν ἀπῆχθη ἀπὸ τὸν Πάρι, ἀλλὰ κατέφυγε στὰ ἀνάκτορα τοῦ Πρωτέως, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἐπὶ δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν ἁρπαγή της, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, ὁ Μενέλαος, γιὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ στὴ Σπάρτη.

✪ 'Η γνωστὴ τραγουδίστρια Νίτσα Παπαϊωάννου, ξαναβρῆκε τὴ φωνή της, χάρις σὲ μία θαυματουργὸ «γαργάρα», ποὺ τῆς ἔστειλαν ἀπὸ τὴν 'Αμερική.

✪ 'Η Μαρίκα Νίνου, λανσάρει τώρα στὴν Νέα Ὑόρκη ἕνα καινούργιο τραγοῦδι τοῦ Καπλάνη, μὲ τὸν τίτλο «Τί ὅμορδι τοῦ Καπλάνη, μὲ τὸν τίτλο «Τί ὅμορφο ταξίδι», ποὺ σημειώνει πολλὴ ἐπιτυχία, 'Η Νίνου καὶ ὁ Καπλάνης, κατόπιν τῆς θερμῆς ὑποδοχῆς, ποὺ βρῆκαν ἀπὸ τὸ 'Ελληνοαμερικανικὸ κοινό, ἀνανέωσαν τὸ συμβολαιό τους καὶ θὰ μείνουν στὴν 'Αμερικὴ ὡς τὸν Σεπτέμβριο.

✪ Μία καινούργια ἐφεύρεσις, ποὺ ὀφείλεται στὸν γνωστὸ καθηγητὴ χοροῦ κ. Φρίξο, ἐγνώσθη, μὲ ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τοὺς θεατρικοὺς κύκλους.

— Πρόκειται γιὰ ἕνα «λυόμενο θέατρο», ποὺ συναρμολογεῖται καὶ λύεται μέσα σὲ ἐλάχιστες ὧρες, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ κ. Φρίξος ἔλαβε, τὴν τελευταία ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Ἐμπορίου, δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ὅλοι οἱ καλοὶ χριστιανοί, πέρασαν τὸ "Αγιον Πάσχα μὲ κατάνυξι, μὲ χαρά, μὲ τὸν ἀμνὸ — σουβλιστὸ ἢ φουρνιστό — μὲ τὰ κόκκινα αὐγὰ καὶ τὸ σχετικὸ κρασάκι, ποὺ δροσίζει πάντα στὶς μεγάλες γιορτὲς τὰ εὐλαβῆ καὶ φιλόθρησκα λαρύγγια. Πῶς τὸ πέρασε, ὅμως, ἡ ἀπεργάραπτη Ξανθίππη μας; Εἶναι γνωστό, ὅτι μιὰ πασχαλινὴ ἐκδρομή, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ, ἐματαιώθηκε, λόγῳ ἠρωϊκῆς ἀντιθέσεως τοῦ πολυπαθοῦς συζύγου της, ἀξιοτίμου κ. 'Ιερεμία. Τί ἔκανε, λοιπόν, ἡ Ξανθίππη, καὶ πῶς πέρασε τὴν ἁγίαν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα; Στὰ χρονικὰ τῆς πολυκύμαντης ζωῆς της, τὸ ἐφετεινὸ Πάσχα καταλαμβάνει μιὰ ἀξιόλογη σελίδα, ποὺ θὰ ἦταν παράλειψι σοβαρὴ γιὰ τὸν βιογράφο της, ἂν δὲν τὴν καταχωροῦσε μὲ κάθε ἀκρίβεια καὶ λεπτομέρεια.

'Ηταν, λοιπόν, Μεγάλο Σάββατο, βράδυ, καὶ ἡ Ξανθίππη ἐξέφρασε τὴν εὐσεβῆ ἐπιθυμία νὰ παρακολουθήσῃ τὴν 'Ανάστασι.

— "Αντε, γέρο μου, εἶπε, μὲ κάποια συγκίνησι, στὸν 'Ιερεμία, ἄντε νὰ πᾶμε στὴν 'Ανάστασι. Ποιὸς ξέρει ἂν τοῦ χρόνου θὰ ζῇς ἢ θὰ πεθάνῃς!...

'Ο κ. 'Ιερεμίας δὲν φάνηκε νὰ ἐνθουσιάζεται μὲ τὰ λόγια τῆς γυναίκας του καὶ παρατήρησε:

— Οὔτε κι' ἐσὺ ξέρεις ἂν θὰ ζῇς ἢ θὰ πεθάνῃς τοῦ χρόνου, Ξανθίππη μου!...

'Αλλὰ ἡ Ξανθίππη δήλωσε μὲ πεποίθησι:

— "Εννοια σου κι' ἐγὼ δὲν πεθαίνω!

"Υστερα ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀμοιβαῖες τυφερότητες, ἡ Ξανθίππη συνέστησε στὸν 'Ιερεμία νὰ ἑτοιμαστῇ γρήγορα, γιὰ νὰ πᾶνε στὴν 'Ανάστασι σὰν καλὸ καὶ εὐλαβικὸ ἀντρόγυνο.

— Ξανθίππη μου, παρατήρησε πάλι ὁ 'Ιερεμίας, δὲν βάζουμε τὸ ραδιόφωνο ν' ἀκούσουμε τὴν 'Ανάστασι ἀπὸ τὸ σπίτι; Στὴν ἐκκλησία θἄχη πολὺ κόσμο κι' ἐσὺ δὲν τὸν ἀντέχεις τὸν κόσμο. Ἐξ ἄλλου, ἡ 'Ανάστασι ἔχει βαρελόττα, τρακατροῦκες, βεγγαλικά, κεριά, φασαρία, στριμωξίδι. Θὰ νευριάσῃς, θὰ πιαστῇς μὲ κανένα κι' ἔνας Θεὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ. Θὲς νὰ χαλάσῃς τὴν καρδιά σου πασχαλιάτικα;

'Αλλὰ ἡ Ξανθίππη τὸν ἀποπῆρε:

— Οὐφ, καϋμένε, ὅλο ἀνοησίες λές. "Αντε ντύσου νὰ φύγουμε καὶ μὴ φοβᾶσαι. Τρελλὴ εἶμαι νὰ κάνω φασαρία μέσα στὴν 'Ανάστασι;

Καὶ ἑτοιμάζοντα:.

Ντύνεται ὁ 'Ιερεμίας, ντύνεται ἡ Ξανθίππη, βγαίνουν ἀπ' τὸ σπίτι, ἀγοράζουν τὶς ἄσπρες τους λαμπάδες καὶ τραβᾶνε κατὰ τὴν ἐκκλησία. Κόσμος πολὺς ἔχει κιόλας μαζευτῆ γύρω-τριγύρω στὴν ἐκκλησία, ἄντρες καὶ γυναῖκες καὶ νεαροὶ καὶ νεαρές, ποὺ κρατᾶνε ὅλοι τὶς λαμπάδες τους καὶ περιμένουν — μὲ ψῖθυρους καὶ ἀστεῖα καὶ γέλια — τὸ «δεῦτε λάβετε φῶς»...

— Μὴ χειρότερα, Παναγία μου! λέει ἡ Ξανθίππη, καθὼς προχωρεῖ μέσα στὸν κόσμο καὶ ρίχνει αὐστηρὲς ματιές, δεξιά, ἀριστερά, κυρίως πρὸς τὴν ἀτακτη νεολαία.

"Υστερα διαλέγει ἕνα σημεῖο καὶ ἀγκυροβολεῖ μαζί μὲ τὸν κ. 'Ιερεμία, ἀναλαμβάνοντας τελείως τὴν ἐπίδλεψι τῶν γύρω καὶ συνιστῶντας στοὺς νέους ἡσυχία. Μερικοὶ θρασεῖς νεαροί, τὴν κυττάνε ἐρωτηματικά:

— Τί συμβαίνει, μαντάμ;

— Συμβαίνει, ὅτι βρισκόσαστε σὲ ἐκκλησία! Καὶ εἶναι ντροπή σας νὰ σαχλαμαρίζετε.

— Σᾶς ἐνοχλοῦμε;

— Καὶ βέβαια μ' ἐνοχλεῖτε. Κι' ἐνοχλεῖτε ἐπίσης ὅλο τὸν κόσμο!

Κανεὶς, βέβαια, δὲν ἀνέθεσε στὴν Ξανθίππη τὰ καθήκοντα τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ ἐκκλησιάσματος. Τ' ἀνέλαβε, ὅμως, μόνη της κι' ὅποιος ἀκουγόταν νὰ μιλᾷ, γύριζε καὶ τὸν ἀγριοκύτταζε μ' ἕνα αὐστηρότατο:

— Σούτ!

"Αλλοι σώπαιναν, ἄλλοι, ὅμως, ἐξακολουθοῦσαν νὰ θορυβοῦν, ὅπως γίνεται πάντα στὶς μεγάλες συγκεντρώσεις — θρησκευτικὲς ἢ μή. 'Ο ἀγαθὸς 'Ιερεμίας προσπάθησε μιὰ-δυὸ φορὲς νὰ θυμίσῃ στὴν Ξανθίππη τὴν ὑποσχεσί της, ἀλλὰ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔπρεπε:

— Πᾶψε, καϋμένε! "Ολο γκρίνια εἶσαι! Δὲν βλέπεις ἀταξία; Νομίζεις κι' ἔχουν ἐλθει σὲ καφενέ. Νὰ τοὺς ἀφίσω ἔτσι;

'Αλλὰ ὁ μεγάλος σαματᾶς ἦλθε σὲ λίγο, ὅταν ἄρχισαν ν' ἀνάβουν τὰ κεριὰ κι' ἀπὸ φλογίτσα σὲ φλογίτσα, ἔφτασαν καὶ γύρω της οἱ ἀναρίθμητες φλογίτσες τῶν κεριῶν:

— Πρόσεχε, παιδί μου! Θὰ μὲ κάψῃς!

Κι' ἀφοῦ ἔκανε τὴν παρατήρησί της πρὸς τὸν πίσω, ἔστρεψε δεξιά:

— Κράτα ἴσια τὴ λαμπάδα σου, χρυσέ μου! Θὰ στάξῃ πάνω μου!

Κι' ὕστερα ἔστρεψε ἀριστερά:

— Μακρυὰ τὸ κερί σου, κύριε! Θὲς νὰ μᾶς βάλῃς φωτιά;

Καὶ κάθε τόσο τὸ ρεφραίν:

— Μὴ χειρότερα, Παναγία μου, μὴ χειρότερα! Μὰ τί ζῶα εἶναι τοῦτα!

Φυσικά, ὅλοι οἱ γύρω της τὴν ἔβαλαν στὸ μάτι, γιατὶ δὲν ἄφηνε κανέναν σὲ ἡσυχία. "Οπου, λοιπόν, σὲ λίγο ἀρχίζουν ἐπάνω στὴν ἐξέδρα οἱ παπάδες κι' οἱ ψαλτάδες τὸ «Χριστὸς 'Ανέστη», χτυπᾶνε χαρούμενα οἱ καμπάνες καὶ συγχρόνως ξεσπᾶ τὸ μεγάλο πατροπαράδοτο ἀναστάσιμο πατατράκ. Βαρελόττα, τρακατροῦκες, τρίγωνα, φώσφορα, ἀστεράκια, χαλοῦσαν τὸν κόσμο μὲ πάταγο καὶ τὰ βεγγαλικά — μικρὰ καὶ μεγάλα — τινοζόντουσαν στὰ ὕψη καὶ ἔσκαγαν δυνατά, ἐνῶ ἄλλα διαγράφανε φωτεινοὺς κύκλους καὶ πέφτανε φλεγόμενα ἢ σὲ δέσμες ἀπὸ στρῖβες ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν.

— Μπάμ, μπούμ!

— Μπίμ, μπάμ, μπούμ.

— Φςςςς, μπούμ!...

Τρελλάθηκε ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ φόβο ἡ Ξανθίππη:

— Μπᾶ ποὺ νὰ σᾶς πάρῃ ὁ ἐξαποδῶ, χρονιάρα μέρα!...

Δὲν πρόφτασε, ὅμως, νὰ τελειώσῃ τὸν φιλιππικό της, ὅταν ἕνα βεγγαλικό, σὰν νὰ τὴν εἶχε σημαδέψει, ἦλθε ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἔπεσε φλεγόμενο κατ' εὐθεῖαν ἐπάνω στὸ κεφάλι της.

— Παναγίτσα μου! οὐρλιαξε ἡ Ξανθίππη.

Κι' ἐνῶ τὰ μαλλιά της τσουρουφλιζόντουσαν, γύρισε, ἔξαλλη, στὸν κόσμο:

— Παληόπαιδα, ἀλητόπαιδα, βάρβαροι, ἀγροῖκοι, ἀπολίτιστοι, μ' ἑκάψατε, πανάθεμά σας!

Τὸ κάψιμο δὲν ἦταν, βέβαια, σοβαρὸ κι' ὁ κόσμος γύρω ποὺ ἔζλεπε τὸ κωμικὸ θέαμα, ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ νὰ τῆς εὔχεται:

— Γοῦρι! Γοῦρι!

—Παληόπαιδα, ἀλητόπαιδα, μὲ κάψατε, πανάθεμά σας! ξεφώνιζε ἡ Ξανθίππη.

— Βρὲ ποιὸ γοῦρι, ποὺ νὰ σᾶς πάρῃ ὁ δαίμονας λυσσασμένοι;

"Αλλοι τῆς φώναζαν:

— Χριστὸς 'Ανέστη!

Κι' ἄλλοι τῆς λέγαν:

— Καὶ τοῦ χρόνου!

Κι' ἡ Ξανθίππη οὐρλιαζε:

— Τοῦ χρόνου νὰ καοῦν τὰ δικά σας τὰ κεφάλια!

'Αγῶνα ἀπελπισμένο κατέβαλε ὁ καϋμένος ὁ 'Ιερεμίας γιὰ νὰ τὴν καλμάρῃ — ἀφοῦ ἔσβυσε μὲ τὰ χέρια του τὶς σπίθες ποὺ πέσαν στὸ κεφάλι της — κι' ἐν τέλει κατάφερε νὰ τὴν τραβήξῃ ἀπ' τὸν κόσμο.

— Πᾶμε, Ξανθίππη μου, πᾶμε!...

— Ὄχι! ἔλεγε ἐκείνη. Πρέπει νὰ βρῶ τὸν παληάνθρωπο, ποὺ μοῦ πέταξε τὸ βεγγαλικό!...

— Μὰ εἶσαι μὲ τὰ καλά σου Ξανθίππη μου; Χιλιάδες βεγγαλικὰ πέσανε. Ποιὸ νὰ βρῆς τὸν ὑπεύθυνο;

— Θὰ τὸν βρῶ καὶ θὰ τὸν πάρῃ καὶ θὰ τὸν σηκώσῃ ὁ δαίμονας!...

Πέρασαν καὶ μερικὰ ἄλλα λεπτὰ φασαρίας, ὥσπου κάποτε πείσθηκε ἡ Ξανθίππη νὰ ἀποχωρήσῃ γκρινιάζοντας:

—'Αγριάνθρωποι, παιδί μου, ἀγριάνθρωποι! Πρέπει νὰ βάλουν φωτιὰ στὸν κόσμο γιὰ νὰ ἐξαριστηθοῦν Λαμπρή!

Οὔτε καὶ ἡ μαγερίτσα δὲν μπόρεσε νὰ τὴν συνεφέρῃ ἐντελῶς. Καὶ τώρα ἀκόμα ποὺ τὴν ρωτάνε πῶς τὰ πέρασε τὸ Πάσχα, φουντώνει:

— Πῶς νὰ τὰ περάσω: Παρὰ λίγο νὰ μὲ κάνουνε λαμπριάτικη λαμπάδα! Πῶς δὲν τράβηξα κανένα γερὸ σκαμπίλι σὲ καμένγεναν, ἔτσι γιὰ τὸ «Χριστὸς 'Ανέστη» κι' ἐγὼ δὲν ξέρω!...

Κι' εἶναι πικρὰ μετανοιωμένη, γιατὶ λόγω τῆς 'Αναστάσεως τοῦ Κυρίου, φέρθηκε πολύ... ψύχραιμα καὶ χριστιανικά...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δυὸ «θυγατέρες τῆς Πηνελόπης». Ἡ δὶς Ἀντελὶν Γιόκαρη, ὑπατος ἀρχηγός, δικηγόρος καὶ ὑποπλοίαρχος τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ καὶ ἡ δὶς Γιαννακάκη.

ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ στὰ ἑλληνικὰ νερὰ

Μὲ τοὺς Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν πατρίδα τους

Μὲ τὰ ὑπερωκεάνεια «Ὀλυμπία» καὶ «Βασίλισσα Φρειδερίκη» μᾶς ἦρθαν ἕνα πλῆθος ὁμογενεῖς γιὰ νὰ δοῦν τοὺς προσφιλεῖς τους. Εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς παρακολουθήσωμε τὴν ὥρα ποὺ ἔπλεαν πρὸς τὰ ἑλληνικὰ νερά, καὶ ν' ἀκούσωμε τὶς συνομιλίες τους καὶ τὶς πρῶτες ἐντυπώσεις τους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἐπίσης μιλήσαμε ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὸν ὕπατο πρόεδρο τῆς ΑΧΕΠΑ, τὸν κ. Στὴβ Σκόπα καὶ μὲ τὴν ὕπατο πρόεδρο τῶν «Θυγατέρων τῆς Πηνελόπης» τὴν δίδα Ἀντελὶν Γιόκαρη, μιὰ ξεχωριστὴ φυσιογνωμία τῶν Ἑλληνίδων τῆς Ἀμερικῆς.

Πρώτη ἐντύπωσις; Ξέρετε τί εἶνε γιὰ ἕναν ἄνθρωπο νὰ ἔρχεται στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ζῆ ἡ μητέρα του καὶ τ' ἀδέλφια του, ὕστερα ἀπὸ σαράντα χρόνια ἀπουσίας; Τὸ βλέμμα καρφώνεται ἀνυπόμονο στὸ πέλαγος. Ἐκεῖ πέρα κάτι ἀσπρίζει. Μιὰ παραλία κι' ὕστερα κάτι σπιτάκια κι' ἔπειτα τὸ λιμάνι κι' ὁ κόσμος ποὺ περιμένει καὶ τὰ μαντήλια ποὺ ἀνεμίζουν καὶ χαιρετοῦν. Τὰ μάτια βουρκώνουν ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς κι' ἡ συγκίνησι πνίγει τὴ φωνή. Εἶδα αὐτὴ τὴν σκηνὴ σὲ πάρα πολλοὺς ὁμογενεῖς μας. Ἦταν κάτι ποὺ δὲν περιγράφεται: Τ' ὄνειρο τοῦ μετανάστη ποὺ γίνεται πραγματικότης! Πόνεσε, πάλεψε, ἀγωνίσθηκε, πέτυχε ἐκεῖ στὴν πλούσια Ἀμερικανικὴ Συμπολιτεία. Καὶ νὰ τώρα ποὺ γυρίζει γιὰ λίγο στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ ὕπατος πρόεδρος τῶν ΑΧΕΠΑ κ. Στὴβ Σκόπας.

Χαρακτηριστικὸς τύπος τῶν μορφωμένων Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς ὁ κ. Στὴβ Σκόπας. Ἔξη μηνῶν ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα κι' ἔγινε ἄριστος δικηγόρος στὴ Νέα Ὑόρκη. Παντρεύτηκε κι' ἀπέκτησε παιδιὰ κι' ἔφτιαξε κι' ἕνα ὁμορφο ἀνθοστόλιστο σπίτι στὴν κοινότητα Ντούγκλαστον Μάνορ, στὴ νησίδα Κουίνς τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐκεῖ ξεκουράζεται κάθε βράδυ ἀπὸ τὴ δουλειά του. Εἶνε πρᾶσωπικὸς φίλος τοῦ προέδρου Ἀΐζενχάουερ καὶ πάντοτε Ἕλληνας στὴν καρδιά, στὶς ἐκδηλώσεις, στοὺς ἐνθουσιασμούς του.

Μιλᾶμε πολὺ ὥρα μαζὶ στὸ σαλόνι τοῦ «Βασίλισσα Φρειδερίκη». Μᾶς λέει τὰ σχέδια του, μιλάει γιὰ τὴν ἵδρυσι κινηματογραφικῶν στούντιο στὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴν ἵδρυσι ξενοδοχειακῶν ἐπιχειρήσεων, γιὰ τὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλλει γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας μας. Θὰ φροντίσῃ ἀκόμη γιὰ τοὺς σεισμοπλήκτους. Θὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του Ἑλλάδα. Κι' ἔπειτα ἔχει ἕνα μεγάλο ὄνειρο: Ν' ἀνεγείρῃ τὸ Ἑλληνικὸ Σπίτι στὴν Οὐάσιγκτον καὶ στὸ Τάρπον τῆς Φλωρίδας ἕνα «Σπίτι ἀναπαύσεως» γιὰ τοὺς ΑΧΕΠΑ. Ἐπίσης τὴν ἔκδοσι ἑνὸς μεγάλου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου, ποὺ θὰ δένῃ ὅλους τοὺς Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς. Καλαματιανὸς ὁ κ. Στὴβ Σκόπας. Δραστήριος, ἀεικίνητος, ἐκπληκτικός. Καὶ πάντα μὲ τὸ βλέμμα δακρυσμένο ἀπὸ τὴ συγκίνησι τῆς ἐπιστροφῆς στὴν Ἑλλάδα, ποὺ τοῦ ἔμαθαν ν' ἀγαπᾶ οἱ γονεῖς του καὶ ποὺ τὴν ἐκλεισε ὅλο στοργὴ μέσα στὴν καρδιά του!...

Μὰ τί νὰ πρωτοπῇ κανεὶς γιὰ τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς; Μᾶς τριγυρίζουν στὸ σαλόνι οἱ «Θυγατέρες τῆς Πηνελόπης» κι' οἱ «Καρυάτιδες». Ἕνας ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τους, ἡ ὕπατος πρόεδρός των, ἡ δὶς Ἀντελὶν Γιόκαρη, ἀπὸ τὸ Τζάϊον τοῦ Ἰλλινόϊς, εἶνε δυναμικὴ δικηγόρος καὶ ὑποπλοίαρχος τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ναυτικοῦ στὸν τελευταῖο πόλεμο. Πρώτη σ' ὅλους τοὺς ἐράνους γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Πρώτη σὲ κάθε ἀγῶνα γιὰ τοὺς Ἕλληνες.

Τῆς ἐκφράζουμε τὸ θαυμασμό μας γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ δρᾶσι της. Μᾶς χαμογελᾶ καὶ μᾶς δηλώνει μὲ ἁπλότητα:

—Ἡ γυναίκα σήμερα πρέπει νὰ ἔχῃ καρδιὰ καὶ μόρφωσι. Νὰ εἶναι συνεργάτις τοῦ συζύγου της. Ὁ ἄντρας δὲν μπορεῖ νὰ σηκώσῃ τὰ βάρη ὅλης τῆς οἰκογενείας. Πρέπει κι' ἡ γυναίκα νὰ βοηθήσῃ. Κι' ὅταν ἐκεῖνος φεύγῃ ἀπὸ τὴ ζωή, νὰ μπορῇ αὐτὴ νὰ κρατήσῃ σταθερὰ τὸ τιμόνι τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὸ ἀγωνίζομαι νὰ κάνω: Νὰ ἐμπνεύσω στὶς Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς τὴν ἀγάπη στὴν ἀνεξάρτητη ἐργασία. Τὴν ἀγάπη στὴν σπουδή. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἕνα ἀδύνατο καὶ τρυφερὸ πλάσμα, ποὺ μπορεῖ νὰ χαθῇ ἀνίσχυρο στὸν κόσμο τῆς βιοπάλης.

— Πρώτη φορὰ ἔρχεστε στὴν Ἑλλάδα δνὶς Γιόκαρη;

—Ὄχι, εἶναι ἡ δεύτερη φορά. Δὲν τὴν ξεχνῶ ποτὲ τὴν Ἑλλάδα. Γι' αὐτὴν ἀγωνίζομαι μὲ τὴν βοήθεια τῶν Ἀμερικανίδων, ποὺ ἐνισχύουν κάθε προσπάθειά μας...

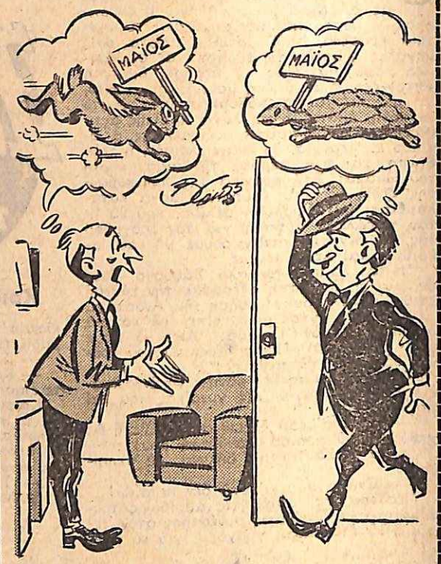
Κυττάζουμε ὅλους τοὺς ὁμογενεῖς γύρω. Ὁ καθεὶς εἶναι μιὰ ἱστορία ἀκατάβλητης θελήσεως καὶ δυναμισμοῦ. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ξεκίνησαν παιδιὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ γυρίζουν σήμερα μὲ τὶς οἰκογένειές τους. Μερικὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ εἶνε ντυμένα μὲ φουστανέλλες. Μικροὶ εὔζωνοι καὶ ὁμορφες Ἀμαλίες, γεμάτοι ἀγάπη γιὰ τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τους.

Μιὰ κοπέλλα, ποὺ γεννήθηκε στὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ μεγάλωσε στὴν Ἀμερική, ὅταν τέλειωσε τὸ Πανεπιστήμιο, ρωτήθηκε ἀπ' τοὺς γονεῖς της:

— Τί θέλεις; Ἕνα αὐτοκίνητο ἢ ἕνα ταξίδι στὴν Ἑλλάδα;

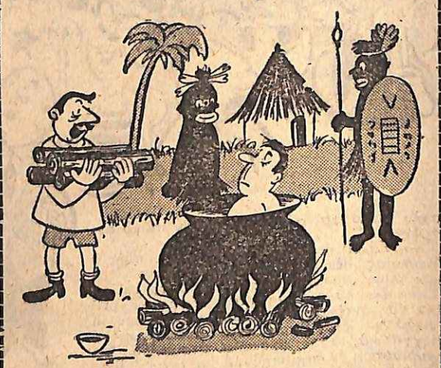
— Ἕνα ταξίδι στὴν Ἑλλάδα! τοὺς δήλωσε καὶ τὰ μάτια της ἔλαμψαν ἀπὸ τὴν χαρά!...

Θ. Δ.

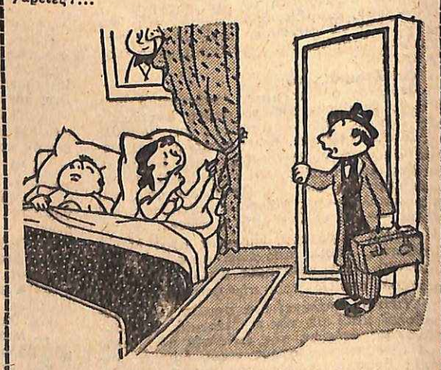

— Ἤρθατε γιὰ τὸ νοῖκι τοῦ Μαΐου; Πέρασε κιόλας ὁ μήνας;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

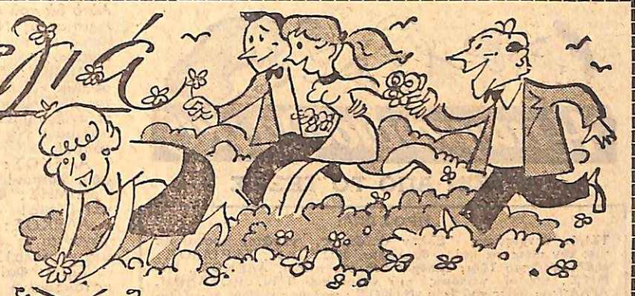

— Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου! Προτιμῶ τὶς ἀγαρεῖες!...

— Σιγά!... Κοιμᾶται!...

Πασχαλιά

Μὲ χαρὲς καὶ μὲ τραγούδια καὶ μὲ γέλια ζωηρὰ
τρέχουν σήμερα οἱ πάντες σὲ λειβάδια χλοερά,
σ' ἀνθισμένα περιβόλια, σὲ πολύχρωμους μπαξέδες,
γιὰ νὰ κόψουν μαργαρίτες, παπαροῦνες, μενεξέδες,
νά...μεθύσουν μὲ τὰ μύρια τῆς ἀνοίξεως τὰ μῦρα
καὶ τὴν μαύρη νὰ ξεχάσουν τὴν ἀνθρώπινη τή...
(μοῖρα!

*

Πησμονοῦν γιὰ λίγες ὧρες τὴν πεζή μας κοινω-
(νία,
μακαρίζοντας τὴ φύσι μὲ τὴν πλήρη εὐδαιμονία
καὶ μὲ ζῆλεια, κατὰ βάθος, τραγουδᾶνε τέτοια μέρα
τό: «Ζηλεύω τὸν ἀέρα
ποὺ ἀναπνέουν τὰ πουλιὰ
καὶ ποὺ χτίζουν ἐλευθέρως κι' ὅπου θέλουν τὴν
(φωλιά,
δίχως νὰ πολυσκεφτοῦνε τοὺς βαρεῖς καὶ παραφό-
(ρους
καὶ τοὺς ὀνομαζομένους... «οἰκοδομησίμων φό-
(ρους»!

*

Μακαρίζουνε, συνάμα, τὰ πουλάκια, ἐπειδὴ
ἰδιόκτητο τὸ ἔχουν τὸ φτωχό τους τὸ τσαρδὶ
καὶ δὲν νοιώθουνε κι' ἐκεῖνα, σὰν τὸν ἄνθρωπο,
(συχνὰ
τοῦ...ἐνοικιοστασίου τὸν ἀφόρητο βραχνᾶ!
«Ἄρσεις» καὶ «τροποποιήσεις» οὐδαμῶς ὑπολογί-
(ζουν
καὶ χαρούμενα στὰ δέντρα καὶ στὰ νέφη φτερουγί-
(ζουν,
ἢ συνέχεια πετᾶνε γελιδόνια καὶ σπουργίτες
καί... σπαλίζουν τὰ αἰθέρια,
ἔτσι μὲ τοὺς νοικαρέους καὶ μὲ τοὺς ἰδιοκτῆτες,
δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ φτάσουν στὰ σπαθιὰ καὶ στὰ
(μαχαίρια!

*

Τὸ μυαλό τους, ἐπὶ πλέον, εὐτυχεῖς ἀφίνουν ὅλοι
μακρυὰ νὰ φτερουγίσῃ ἀπ' τοῦ ἄστεως τὴν
(πόλι,

στὴν ὁποία, δυστυχῶς,
τὸ κοινὸν δὲν κόβει ρόδα
μὰ τῆς κούρσας συνεχῶς
τοὺς ἀνθρώπους κόβει ἡ ρόδα!

*

Μέσ' στοὺς κήπους τοὺς εὐόσμους καὶ τὰ εὔο-
(σμα κλαδιά,
ὁ καθεὶς ἀπολαμβάνει τῶν ἀνθῶν τὴν εὐωδιὰ
καὶ ξεχνᾶ ἐκὼν ἢ ἄκων,
θὲς καὶ μὴ ἐν συντομίᾳ,
τὴν πρωτεύουσα τῶν λάκκων
καὶ τῶν ρείθρων κι' ὑπονόμων τὴν ποικίλη «εὐω-
(σμία»!

*

Εὐτυχὴς ἀκούει ὁ κόσμος τὰ γλυκόλαλα πουλιὰ
ποὺ μὲ χάρι τραγουδᾶνε στὰ κλωνιὰ καὶ στὰ
(μπουμπούκια
καὶ γλυτώνει μιὰ σταλιά,
ἀπ' τοῦ ραδιοσταθμοῦ μας τὶς «πεννιὲς» καὶ τὰ μπου-
(ζούκια.
Διώχνει ἀκόμη ἀπὸ τὸ νοῦ του μαγνητόφωνα καὶ
(δίσκους,
καὶ στοὺς ξακουστοὺς ἰχθεῖς του, ἀοιδοὺς τε κι' ἀοι-
(δίσκους,
ποὺ γι' αὐτόν, ἴσως, τὸν λόγον λένε ἀράδα οἱ συλ-
(φίδες:
«Καπετὰν-Σπῦρο, λεβέντη, φέρε καί... ψαροπαγί-
(δες»!

*

Εὐτυχής, κατὰ τὸ μᾶλλον, πρὸς τὴν ὕπαιθρο
(τηγαίνει
κι' ὅλη τῶν μισθοδιαίτων ἡ παράταξις ἐν γένει,
ἤτις τήν... ἐπέτειόν της εὐλαβῶς γιορτάζει πάλι
καὶ τὸ πᾶν σ' αὐτὸ τὸν μῆνα καὶ τὸ εἶναι της ὀφείλει,
ἐπειδὴ ἀπαταπαύστως τῆς ὑπόσχονται οἱ μεγάλοι
καὶ τῆς λένε τυμπανίως: «Ζῆσε Μάη νὰ φᾶς...τρι-
(φύλλι»!

*

Ἐν ὀργάνοις, ἑπομένως, κι' ἐν χορδαῖς οἱ
(φουνκαράδες,
ἢ, ἐὰν τὸ προτιμᾶτε, μέ...στοματοχαμουράδες,
τὸ πρωτομαγιάτικό τους φεστιβὰλ πανηγυρίζουν
καὶ τὸν Ὕψιστον οἱ πάντες εὐλογοῦν καὶ μακαρί-
(ζουν,
γιατ' ηὐδόκησε νὰ δοῦνε στὰ λειβάδια οἱ καϋμένοι,
τί θὰ πῆ...ἀργί, κατσίκι καὶ μοσχάρι τί σημαίνει...
Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει, ὅτι τ' ἀγνοοῦν ὡς καὶ στὴν
(ὄψι,
γιατὶ ἔχουνε τὸ κρέας καὶ τὸ γάλα τους ξεκόψει
κι' εἶναι ὑποχρεωμένοι, κατ' ἀνάγκην, οἱ φτωχοὶ
νὰ ξεγράψουν κι' ἀπ' τὸ Μάη τό: «Ἐμπρός, βῆμα
(ταχύ!»

*

Τῶν ἀνθέων τὴν ἡμέρα τὸ κοινὸν πανηγυρίζει
κι' ὅλο δρέπει λουλουδάκια κι' ὁλοένα ψιθυρί-
(ζει:
«Ἄχ! καὶ νάταν ἡ ζωή μας ἕνας Μάης συνεχὴς
καὶ τὴν ὄψι νάχη πάντα τεραστίας ἐξοχῆς,
τριαντάφυλλα καὶ κρίνα διαρκῶς νὰ δρέπουν ὅλοι
καὶ κανεὶς νὰ μὴ μᾶς δρέπῃ, μέσ' στὰ τράμ, τό...
(πορτοφόλι!

*

Νὰ κυλοῦν ὅλα τὰ χρόνια δίχως ἔγγοια κι' ἀ-
(γωνία
καὶ νὰ πάψῃ ἡ ἄπληστή μας καπνοβιομηχανία,
μέ...ταινίες νὰ ποικίλλῃ τὰ φτωχά μας τσιγαράκια,
γιὰ νὰ δρέπῃ, κάθε τόσο, μερικὰ...πενηνταράκια!

*

Ὁ ψι θ' ἄλλαζε τὸ σύμπαν μάνι-μάνι καὶ στὰ
(σβέλτα
καὶ κορόϊδα... μυρωμένα δὲν θὰ ἔδρεπε τὸ Δέλτα,
ἐπειδὴ κι' οἱ φίλιπποί μας θὰ φροντίζανε κι' αὐτοὶ
νὰ χαροῦν μιὰ τέτοια φύσι ἀνθηρὴ κι' ἀνειρευτή,
ν' ἀσχολοῦνται, νύχτα-μέρα, μὲ τὰ πέταλα τῶν κή-
(πων
καὶ δεκάρα νὰ μὴ δίνουν γιὰ τὰ πέταλα τῶν...ἵππων!

*

Ἄν, λοιπόν, ἐπικρατοῦσε τέτοια φυσιολατρεία
θὰ περνούσαμ' αἰωνίως, σὰν ἀμέριμνα τζι-
(τζίκια
καὶ δὲν θἄδινε κανένας μεροκάματα δυὸ-τρία,
γιὰ πέντ'-ἓξη ἀγγινάρες καὶ μισὴ ὀκᾶ...ραδίκια!
Πεταλοῦδες θὰ πετοῦσαν
πανταχοῦ τέτοιες στιγμὲς
καί... φτερὰ δὲν θ' ἀποκτοῦσαν
τῶν εἰδῶν μας οἱ τιμές,
οὔτε καὶ θὰ προσπαθοῦσαν μερικοὶ μανραγορίτες
νὰ μαδοῦν ἀνοικτιρμόνως τοὺς ἀστοὺς σάν... μαρ-
(γαρίτες»!

*

Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ βίος πάντα Μάϊος δὲν μένει
καὶ χιλιάδες συμπολίτες ἀντικρύζουνε θλιμ-
(μένοι,
πὼς ἐνῶ κι' αὐτὰ τὰ δέντρα τὰ ξερὰ καὶ τὰ γυμνά,
δωρεὰν τὰ...ντύνει ὁ Πλάστης μὲ φυλλώματα πυκνά,
μᾶς τραβᾶει ἐμᾶς ὁ φόρος τὰ ἐντάλματα κορδόνι
κι' ἀντιθέτως μὲ τὰ δέντρα, τοὺς ἀνθρώπους...τσι-
(τσιδώνει!

*

Λίγες ὧρες, ἐν ὀλίγοις, διαρκεῖ τὸ πανηγῦρι
καὶ σχολάει εὐθὺς καὶ μόλις πάει ὁ ἥλιος γιὰ
(νὰ γείρῃ
Τὶς στιγμές, λοιπόν, ἐκεῖνες τῆς χαρᾶς κύττα νὰ
(νοιώσῃς,
ν' ἀνασάνῃς, Ἑλληνά μου, κι' ἐν πολλοῖς νὰ ξανα-
(νειώσῃς,
μιὰ κι' ἡ ράτσα μας ἐτούτη, ποὺ ὅλο θούλους ἀνα-
(σταίνει,
μόνο λίγο ξαποστάσει
καὶ τραβᾶ γιὰ νέες δόξες συνεχῶς μὲ περηφάνεια
κι' αἰωνίως ἡ φυλή μας πλέκει δάφνινα στεφάνια!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ημερημερισούλα μας

Ο ΤΖΙΜ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΞΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΖΙΜ: πενηντάρης "Ελλην άπόδημος, γεμάτος νοσταλγία γιά τήν πατρίδα καί... δολλάρια. **ΚΩΣΤΑΣ, ΧΑΡΙΛΑΟΣ:** έξάδελφοι τοῦ Τζίμ, ἔμποροι καί συνεταῖροι. **ΑΛΕΚΟΣ, ΜΙΜΗΣ,** παλιοί γείτονες καί φίλοι τοῦ Τζίμ. **ΡΟΔΑΝΘΗ, ΑΓΛΑΪΑ:** θεῖες τοῦ Τζίμ. **ΝΙΚΟΣ:** παλιός γνωστός τοῦ Τζίμ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σάββατο μεσημέρι στήν άποβάθρα τοῦ Πειραιῶς).

ΝΙΚΟΣ (μέ χαρούμενη ἔκπληξι): Βλέπω καλά ἤ μέ γελάνε τά μάτια μου; Ἐσύ εἶσαι; Ἐσύ;

ΤΖΙΜ (μέ συγκινημένο μειδίαμα): Ἐγώ! Ὁλόκληρος!

ΝΙΚΟΣ: Ὁ Δημητράκης ἀπό τά Κάτω Πετράλωνα;

ΤΖΙΜ: Ἀκριβῶς. Δηλαδή ὄχι πιά ὁ Δημητράκης ἀπό τά Κάτω Πετράλωνα, ἀλλά ὁ Τζίμ ἀπό τό Τέξας.

ΝΙΚΟΣ: Βρέ, βρέ, βρέ! Χρόνια καί ζαμάνια ἔχω νά σέ δῶ.

ΤΖΙΜ: Κι' εἶναι πολύ φυσικό, ἀφοῦ λείπω δέκα ἑπτά ὁλόκληρα χρόνια.

ΝΙΚΟΣ: Καί πότε ἤρθες;

ΤΖΙΜ: Μόλις πρίν ἀπό μιά ὥρα.

ΝΙΚΟΣ: Γιά μπίζνες ἀσφαλῶς.

ΤΖΙΜ: Τίς μπίζνες, ἀγαπητέ μου, τίς παράτησα σύξυλες στό Τέξας. Γύρισα γιά ν' ἀναπνεύσω πατρίδα! Γιά νά χορτάσω πατρίδα! "Αχ! Ἀθήνα καί πάλι Ἀθήνα! Μέ τόν γαλανό της οὐρανό, μέ τή γαλήνη της, μέ τούς ἥμερους ἀνθρώπους της, μέ τίς ἀνοιχτές καρδιές!

ΝΙΚΟΣ: Μά καλά... Δέν σέ ὑποδέχτηκε κανείς; Συγγενής, γνωστός, φίλος;

ΤΖΙΜ: Δέν εἰδοποίησα ἐπίτηδες κανένα, γιά νά τούς κάνω ἔκπληξι. Καί τώρα θά πάρω σβάρνα τά φιλικοσυγγενικά σπίτια, γιά νά χαρῶ πιά κι' ἐγώ, ἔπειτα ἀπό τόσα χρόνια, λίγη συγγενική ζεστασιά, λίγη συγγενική θαλπωρή.

ΝΙΚΟΣ: Νά μή σέ κρατάω, λοιπόν.

ΤΖΙΜ: Μά καί νά θέλης δέν μπορεῖς, γιατί δέν κρατιέμαι!

ΝΙΚΟΣ: "Αντε, γειά σου καί καλῶς ὥρισες.

ΤΖΙΜ: Καλῶς σέ βρῆκα. Καί ποῦ εἶσαι! Ἀθήνα καί πάλι Ἀθήνα! Ἑλλάδα καί πάλι Ἑλλάδα!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σέ λίγη ὥρα στό μαγαζί τοῦ Κώστα καί τοῦ Χαρίλαου).

ΚΩΣΤΑΣ: Αὐτή τήν κυβέρνησι δέν ἤθελες; Αὐτούς δέν ἤθελες; Τράβα τα, λοιπόν! Καί κόψε τό λαιμό σου νά βρῆς λεφτά γιά νά πληρώσουμε τό γραμμάτιο!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Καί γιατί νά κόψω ἐγώ τό λαιμό μου καί νά μήν κόψης ἐσύ τό φθέρκο σου;

ΚΩΣΤΑΣ: Μά πάλι τά ἴδια θά λέμε; Ἡλίθιε!...

(Μπαίνει χαμογελαστός καί εὐτυχής ὁ Τζίμ).

ΤΖΙΜ: Ξαδερφάκια μου! Καλά μου κι' ἀγαπημένα μου ξαδερφάκια!

ΚΩΣΤΑΣ (χωρίς νά δώση σημασία στόν Τζίμ): Καί βέβαια εἶμαι ἠλίθιος, ἀφοῦ ἔπιασα καί συνεταιρίστηκα μ' ἕνα μπούφο σάν κι' ἐσένα ποῦ πάει καί χαραμίζει τήν ψῆφο του!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: "Οχι, δέν τῶξερα νά ψηφίσω τούς δικούς σου τούς ἀσυνείδητους. Ποῦ θά μᾶς ἔτανε φέρει σε χειρότερη κατάστασι!

ΚΩΣΤΑΣ: Γιά πρόσεχε πῶς μιλᾶς γιά πολιτικούς τέτοιας ἀξίας! Αὐτοί, βρέ, εἶναι ἐθνικά κεφάλαια!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Νά τά βράσω τέτοια ἐθνικά κεφάλια!

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' ἐγώ νά βράσω ἑσένα!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Γιά κύττα ἕνα ἀπολειφάδι ποῦ θά μέ βράση!

ΚΩΣΤΑΣ: Βρέ, ἄ παράτα με! Μπουμπουνοκέφαλε!

ΤΖΙΜ: "Ωχ! Σέ κακή στιγμή ἔφτασα! Τί γκίνια!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Ἐμένα, βέ εἶπες μπουμπουνοκέφαλο;

ΚΩΣΤΑΣ: Ἐσένα, βρέ! (Κολλάνε τίς μύτες τους καί κυττάζονται σάν κοκκόρια ἕτοιμα ν' ἀλληλοσπαράχθοῦν).

ΤΖΙΜ: Μπᾶ! Δέ γίνεται τίποτα! Πάμε πάρα κάτω γιά θαλπωρή καί ζεστασιά! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τό ἑπόμενο μεσημέρι σ' ἕνα καφενεδάκι τῶν Κάτω Πετραλώνων).

ΑΛΕΚΟΣ (χτυπῶντας τό χέρι του στό τραπέζι): Βρέ, τουλάχιστον τέσσερα γκόλ θά φάτε!

ΜΙΜΗΣ: "Ας καγχάσω! Χά! χά! χά!

ΑΛΕΚΟΣ: Κάγχασε ὅσο εἶναι καιρός, γιατί μετά τό μάτς θά βάλης πλερέζα!

ΜΙΜΗΣ: Τό μάτι σου τό κλούβιο!

ΑΛΕΚΟΣ: Τό δικό σου τό ἀλλοίθωρο, ποῦ τρέχει στόν κατήφορο!

(Μπαίνει πάντα χαμογελαστός κι' εὐτυχής ὁ Τζίμ).

ΤΖΙΜ: Φίλε, Μίμη! Φίλε Ἀλέκο! Νά με κι' ἐγώ στήν παλιά μας γειτονιά!

ΜΙΜΗΣ (χωρίς νά προσέξη τόν Τζίμ): Βρέ, ἴσα κι' ὅμοια θά γίνουν ὁ Πανσθηναϊκός μέ τόν Ὀλυμπιακό;

ΑΛΕΚΟΣ: "Οχι. Βέβαια! Αὐτό δά τοῦ ἔλειπε τοῦ Ὀλυμπιακοῦ! Νά τόν συγκοινουμε μέ τόν Μπατιροπαναθηναϊκό!

ΜΙΜΗΣ: Μπατίρης καί ρεζίλης καί ἀξιοδάκρυτος εἶναι ὁ Ὀλυμπιακός. Κι' ἀντε πνίξου μαζί του στό Πασσαλιμάνι γιά νά ἡσυχάση ὁ τόπος!

ΑΛΕΚΟΣ: Ἔ!, φτοῦ σου, λοιπόν!

ΜΙΜΗΣ: Φτοῦ σου ἐσένα! Γύφτο!

ΑΛΕΚΟΣ: Ρεμάλι! (Πετάγονται κι' ἁρπάζουν ἀπό μιά καρέκλα).

ΤΖΙΜ: Φαίνεται ὅτι στήν κατακαϋμένη τήν πατρίδα δέν κάνουν ἄλλη δουλειά ἀπό τό νά τσακώνωνται. Κι' ὁ Θεός νά μέ βγάλη ψεύτη! (Φεύγει κάνοντας τό σταυρό του).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ροδάνθης).

ΡΟΔΑΝΘΗ: "Αν ἤρθες ἐδῶ, Ἀγλαΐα μου, γιά νά μέ ταράξης, πολύ ἄσχημα ἔκανες. Γιατί εἶμαι καί καρδιακιά γυναίκα!

ΑΓΛΑΪΑ: Μόνη σου τό θέλεις καί ταράζεσαι. Ἐγώ ἡ κακομοίρα μιά κουβέντα εἶπα γιά τό καινούργιο ἐνοικιοστάσιο.

ΡΟΔΑΝΘΗ: Τήν εἶπες ποῦ νά μήν ἔσωνες!

ΑΓΛΑΪΑ: Γιατί δηλαδή; Σοῦ ξυνοφάνηκε, Ροδάνθη;

ΡΟΔΑΝΘΗ: Καί βέβαια μοῦ ξυνοφάνηκε, Ἀγλαΐα! Γιατί μέ πνίγει τό δίκηο!

ΑΓΛΑΪΑ: Καλέ, ποιό δίκιο; Καί ποῦ τό βρῆκες ἐσύ τό δίκηο;

ΡΟΔΑΝΘΗ: Ἐγώ ποῦ τό βρῆκα τό δίκηο; "Ωστε εἶναι σωστό νά πληρώνω μεγαλύτερο νοῖκι γιά τοῦτο τό ρημάδι;

ΑΓΛΑΪΑ: Νά πληρώνης! Γιατί νά μήν πληρώνης; Νά πληρώνης ὅπως θά πληρώνουν κι' οἱ δικοί μου οἱ νοικάρηδες.

ΡΟΔΑΝΘΗ: Στούς γιατρούς καί στά φάρμακα νά τή φάνε, Παναγίτσα μου, ὅλοι οἱ νοικοκύρηδες τήν αὔξησι.

ΑΓΛΑΪΑ: Μπᾶ! ποῦ νά φᾶς τή βρωμόγλωσσά σου! (Μπαίνει ὁ Τζίμ).

ΤΖΙΜ: Θεῖτσα Ροδάνθη! Θεῖτσα Ἀγλαΐα!

ΡΟΔΑΝΘΗ (χωρίς νά ρίξη οὔτε μιά ματιά στόν Τζίμ): Βρωμόγλωσσα, Ἀγλαΐα, εἶναι ἡ δική σου, ποῦ τήν τρέμει ὁλόκληρη ἡ γειτονιά σου!

ΑΓΛΑΪΑ: "Γαινα!

ΡΟΔΑΝΘΗ: Ὀχιά!

ΤΖΙΜ: Μίστερ Τζίμ, ἤθελες τά κι' ἤπαθες τά! Καί εἰς ἄλλα μέ ὑγείαν! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Τό ἑπόμενο πρωΐ στήν ἀποβάθρα τοῦ Πειραιῶς).

ΝΙΚΟΣ: Τζίμ! Τί συμβαίνει; Μᾶς ξαναφεύγεις ἔτσι γρήγορα;

ΤΖΙΜ: Τό γοργόν καί χάριν ἔχει.

ΝΙΚΟΣ: Τούς εἶδες τούς δικούς σου;

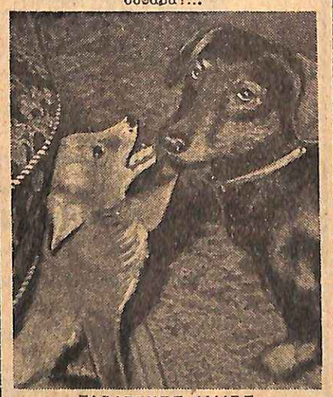
ΤΖΙΜ: Ἐγώ τούς εἶδα. Ἐκεῖνοι δέν μέ εἶδανε. Γειά σου φίλε Νίκο. Κι' ἕνα σοῦ λέω μόνο: Τέξας καί πάλι Τέξας!

Γ. Γ.

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΣΕ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Στό Κόχελ τῆς Βαυαρίας συνέβη πρό ἡμερῶν ἕνα δυστύχημα ποῦ βύθισε σέ πένθος τούς φιλάθλους. Τό μεγάλο κινητό συρματόσχοινο ποῦ μετέφερε στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ, ὕψους 1500 μέτρων μιά σειρά ἀπό ἐναέρια «ψαθίσματα» μέ σκιέρ, ἔσπασε σ' ἕνα σημεῖο καί 15 σκιέρ ἔπεσαν στό κενό. Οἱ τρεῖς ἀπ' αὐτούς σκοτώθηκαν καί οἱ ἄλλοι τραυματίσθηκαν σοβαρά!...

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΦΙΛΙΕΣ

Ἡ φιλία ἀνάμεσα σ' ἕνα σκύλο καί μια ἀλεποῦ εἶναι, χωρίς ἀμφιβολία, ἕνα ἀπό τά πιό ἐκπληκτικά καί ἀπίθανα φαινόμενα. Καί ὅμως, τό ἑξημερωμένο αὐτό ἀλεπουδάκι, ἡ Τρίνε, πού ἔπεσε στά χέρια τῶν κυνηγῶν λίγες μέρες ἀφοῦ γεννήθηκε, αἰσθάνεται μιά μεγάλη τρυφερότητα γιά ἕναν ἐκπρόσωπο τοῦ γένους τῶν ποτροπαραδότων ἐχθρῶν της, τόν Μίκλαν, καί τήν ἐκδηλώνει ὅπως βλέπετε, ἁρκετά εὐγλωττα.

Ζάκυνθος

Ἡ χαμένη πολιτεία τῆς ὁμορφιᾶς, τῆς τέχνης καί τοῦ πνεύματος ποὺ ξαναγεννιέται...

Ἡ εὐκαιρία τῶν ἐγκαινίων τῆς ἀνοικοδομήσεως τῶν Ἰονίων νήσων μᾶς φέρνει καί πάλι κοντά στίς χαμένες, ἀπό τήν καταστροφή τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1953, πολιτείες τοῦ Ἰονίου καί τό σημείωμα αὐτό θά τό ἀφιερώσωμε σέ μιά μαζί μέ τίς ἀδελφές της, τό Ἀργοστόλι, τό Ληξοῦρι, τό Βαθύ λι, ἀπό τήν καταστροφή τοῦ σεισμοῦ καί τῆς φωτιᾶς.

Δέν πρόκειται νά δώσωμε τήν ἱστορία τῆς πολιτείας ποὺ καταστράφηκε, μέ τούς ἀνεκτίμητους καλλιτεχνικούς καί πνευματικούς της θησαυρούς. Γιατί σπάνια σ' ἐναν μικρό τόπο εἶχε βρεθῆ συγκεντρωμένη τόση ἱστορία, ὅση στή Ζάκυνθο.

Ἡ Ζάκυνθος κράτησε τά σκῆπτρα στήν ἑλληνική πνευματική κίνησι, ἔγινε τό φυτώριο ποὺ βλάστησε ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας μέ τούς φιλικούς καί τόν Κολοκοτρώνη καί ἦταν πρίν ἀπό ἕναν αἰῶνα ἡ μεγαλύτερη μαζί μέ τή Σύρα — ἐμπορική σκάλα στίς ἑλληνικές θάλασσες.

Ἀλλά ἡ Ζάκυνθος ἦταν πρό παντός τό νησί τῆς ὁμορφιᾶς, τῆς τέχνης καί τοῦ πνεύματος. Καί ἀπό τά τρία αὐτά, ἐκεῖνο ποὺ ἔπαθε ἀνεπανόρθωτη καταστροφή ἀπό τό σεισμό καί τή φωτιά ἦταν ὁ καλλιτεχνικός της τομέας. Ἡ ζακυνθινή φύσις, ποὺ ἔδωσε φτερά στήν ποιητική φαντασία τοῦ Κάλβου, τοῦ Σολωμοῦ καί τοῦ Φώσκολου, παρουσιάζεται καί πάλι, πεντάμορφη στή μοσκοβολημένη ὑπαιθρο καί στ' ἀκρογιάλια τοῦ νησιοῦ. Τό ζακυνθινό πνεῦμα, εὔθυμο, σπινθηροβόλο καί ἐλαφρῶς εἰρωνικό, διατηρήθηκε καί μέσα στά ἐρείπια τῆς καταστροφῆς. Κι' ὅταν μιλάη κανείς σήμερα μέ τούς Ζακυνθινούς, κάτω ἀπό τίς στέγες τῶν ξύλινων παραπηγμάτων μέ τό πισόχαρτο ποὺ στάζουν διαρκῶς ὅταν βρέχη, ξεχνιέται μέ τήν εὐφυολόγο κουβέντα τους καί νομίζει πώς βρίσκεται ἀκόμα στά πλούσια ἀρχοντίκια τοῦ νησιοῦ ἤ στά γραφικώτατα καντούνια τῆς παλιᾶς πολιτείας.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἡ καταστροφή ἦταν μεγάλη κι' ἀνεπανόρθωτη ἦταν στούς καλλιτεχνικούς θησαυρούς, ποὺ κρατοῦσαν ἀκόμα τά παλιά ἀρχοντικά καί πρό παντός οἱ ζακυνθινές ἐκκλησίες. Πεντακόσιες ἐκκλησίες εἶχε στά παλιά χρόνια τό νησί καί πρίν ἀπό τήν τελευταία ὁλοκληρωτική καταστροφή τίς ὑπολόγιζαν σέ τριακόσιες. Ἀπό αὐτές οἱ σπουδαιότερες ἦταν στήν πόλι τῆς Ζακύνθου, μέ τήν θαυμάσια ἀρχιτεκτονική τους καί τόν πλούσιο ἐσωτερικό τους διάκοσμο, ποὺ μποροῦσε νά στολίση τίς αἴθουσες τῶν μεγαλύτερων εὐρωπαϊκῶν μουσείων.

Ἀπό τήν τελευταία καταστροφή, μονάχα στήν πόλι τῆς Ζακύνθου, κάπκαν σύρριζα 18 ἐκκλησίες, ἄλλες 16 καταστράφηκαν στή συνέχεια ἀπό τό σεισμό καί 26 ἔπαθαν τέτοια καταστροφή, ποὺ χρειάζεται νά κατεδαφιστοῦν — ὅσες δέν ἔπεσαν μέλια. Καί κάθε μιά ἀπό τίς ἐκκλησίες αὐτές ἦταν κι' ἕνα μικρό καλλιτέχνημα, μέ τά θαυμάσια τέμπλα τους ποὺ τάχαν σμένοι τεχνίτες τῆς ξυλογλυπτικῆς, μέ τ' ἀμέτρητα χρυσάφι ζακυνθινά καί τίς μαλαμοκαπνισμένες κανδῆλες, μά πρό παντός μέ τούς θαυμάσιους ζωγραφικούς πίνακες τῆς ἑπτανησιακῆς σχολῆς.

Ἡ ζωγραφική στή Ζάκυνθο ἀρχίζει ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 17ου αἰῶνα ἀκολουθῶντας στήν ἀρχή τή Βυζαντινή τέχνη, ποὺ οἱ Μόσχοι κρατοῦν τά σκῆπτρα, κι' ἔπειτα ἐπηρεασμένη ἀπό τήν Ἀναγέννησι δημιούργησε τή μεγάλη ζακυνθινή σχολή, μέ τό Δοξαρᾶ, τόν Πλακωτό, τόν Κουτούζη καί τόν Καντούνη, γιά ν' ἀναφέρωμε μόνο τούς κορυφαίους. Καί εἶναι ἴσως ἀξιοπρόσεκτο πώς οἱ μεγάλοι αὐτοί τεχνίτες τοῦ χρωστῆρα ἦταν οἱ περισσότεροι ἐρασιτέχνες, ποὺ οἱ ἐπαγγελματικές τους ἀσχολίες δέν τούς ἄφιναν νά ἀφιερωθοῦν ὁλοκληρωτικά στή ζωγραφική.

Ὁ Δοξαρᾶς ἦταν... ταγματάρχης τῆς χωροφυλακῆς, ὁ Πλακωτός γιατρός καί οἱ δυό νεώτεροι, ὁ Κουτούζης κι' ὁ Καντούνης, ἦταν παπάδες.

Ὁ Κουτούζης μάλιστα εἶχε γίνει παπᾶς ἀπό τίς περιστάσεις. Οἱ βιογράφοι του τόν παρουσίαζαν ὡς τόν «ἀσχετότερον τῶν σατυρικῶν τῆς ἐποχῆς του». Καί κάποια ἀπό τά θύματα τῆς σάτυρας του τοῦ ἔρριξε βιτριόλι στό πρόσωπο Κι' ὁ Κουτούζης, γιά νά κρύψη τά σημάδια ἀπό τό βιτριόλι, ἄφησε γένεια. Ἀλλά μιά ποὺ ἄφησε γένεια σκέφθηκε νά γίνη καί παπᾶς.

Ἕνας παπᾶς ὅμως ἰδιόρρυθμος ποὺ ντυνόταν πολυτελέστατα μέ ὁλομέταξα ράσα κοντά γιά νά φαίνωνται οἱ χρωματιστές κάλτσες του κι' οἱ διαμαντένιες πόρπες ποὺ εἶχε στά παπούτσια του.

Ὁ περίεργος αὐτός ἱερωμένος, ποὺ ἡ Ἐπισκοπή τῆς Ζακύνθου τόν εἶχε βάλει σέ ἀργία «διά τά μέγιστα ἐγκλήματά του», ἀφῆκε ὡστόσο ἕνα τεράστιο ζωγραφικό ἔργο, γεμᾶτο ἰδεαλισμό κι' εὐλάβεια. Ἀλλά ὁ ἰδιόρρυθμος Κουτούζης δέν δίστασε, στούς θρησκευτικούς πίνακες ποὺ ζωγράφιζε, ν' ἀποθανατίζη καί τό... γάτο του δίπλα στούς ἀγγέλους καί τούς ἁγίους, λέγοντας, πώς ὁ γάτος του ἦταν ὁ μοναδικός φίλος ποὺ εἶχε στή γῆ... Τήν ἴδια τιμή ὡστόσο ἔκανε καί στή φιλενάδα του, ποὺ τήν ἀποθανάτισε σέ μερικές εἰκόνες.

Μέ τά ἔργα τῶν μεγάλων δασκάλων τῆς Ζακυνθινῆς σχολῆς καί πολλῶν ἄλλων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης σπουδαίων ζωγράφων ἦταν πλουτισμένες οἱ ἐκκλησίες τῆς Ζακύνθου. Μερικές ἀπό αὐτές ὅπως, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Πάντων, ἡ Παναγία τῶν Ἀγγέλων, ἡ Εὐαγγελίστρια, ἡ Ὁδηγήτρια, ὁ Ἅγιος Σπυρίδωνας καί ἄλλες ἀποτελοῦσαν πραγματικά καλλιτεχνήματα ἐκκλησιαστικῆς τέχνης. Καί πάνω ἀπ' ὅλες ἡ ἀναμφισβήτητα μέ τόν πλοῦτο τῶν εἰκόνων, τό ἀριστουργηματικό τέμπλο καί τό ἄφθονο χρυσάφι κι' ἀσήμι ποὺ διατέθηκε γιά νά στολιστῆ, ἀποτελοῦσε ἕνα ξεχωριστό θρησκευτικό ἀριστούργημα, ποὺ ἔμπαινε σέ πλαίσιο παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος. Δυστυχῶς, μέ τήν ὁλοκληρωτική καταστροφή τῶν σεισμῶν καί τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ 1953, οἱ ἐκκλησίες τῆς Ζακύνθου χάθηκαν ἀνεπανόρθωτα. Σώθηκε ὅμως ἕνα μεγάλο μέρος ἀπό τά ἔργα τέχνης ποὺ κοσμοῦσαν τίς ἐκκλησίες—κάπου 800 ἔργα — χάρις στόν ἄμεση τότε φροντίδα καί ἐπέμβασι τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας, καί στήν ἀοκνη ἐργασία τοῦ Ἐφόρου Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Μανώλη Χατζηδάκη, καί στούς καλοὺς Ζακυνθινούς ποὺ τόν βοηθήσαν, ἀνάμεσα στούς ὁποίους ἐξαιρετική θέσι πῆραν ὁ Ἱστοριοδίφης Νίκος Βαρβιάνης καί ἡ Κ. Παρπαρίγα, ἔφορος τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ζακύνθου.

Μέ τό ὑλικό αὐτό μπορεῖ νά γίνη στή νέα Ζάκυνθο ἕνα σπουδαῖο μουσεῖο, τό καλύτερο μουσεῖο νεοελληνικῆς τέχνης.

★

Τώρα ἡ παλιά Ζάκυνθος, μέ τόν καλλιτεχνικό της πλοῦτο, τή φυσική της ὁμορφιά καί ἰδιορρυθμία καί τή μεγάλη πνευματική παράδοσι, μπαίνει πιά στά πλαίσια τῶν ἀναμνήσεων. Ἡ καινούργια πόλις θ' ἀρχίση πιά νά χτίζεται ἀπάνω στό νέο πολεοδομικό σχέδιο ποὺ ξεφεύγει βασικά ἀπό τό παλιό, μά διατηρεῖ ὡστόσο μερικά ἀπό τά χαρακτηριστικά του στοιχεῖα: Τήν παραλιακή Στράτα Μαρίνα, ποὺ καταλήγει στήν ἐπιβλητική ἐκκλησία τοῦ Πολιούχου της Ζακύνθου Ἁγίου Διονυσίου, τίς δύο κεντρικές ἱστορικές της πλατεῖες καί τήν περίφημη Πλατεία Ρούγα, τόν ἐμπορικό δρόμο τῆς Ζακύνθου, ποὺ πρίν ἀπό ἕναν αἰῶνα τά μαγαζιά της συναγωνίζονταν τά εὐρωπαϊκά, ὅταν ἡ ὁδός Ἑρμοῦ τῶν Ἀθηνῶν μόλις εἶχε ἀρχίσει νά σχηματίζεται.

Ἡ καινούργια πόλις θά πάρη, ἀσφαλῶς, μέ τά χρόνια τήν ὁμορφιά τῆς παλιᾶς καί θά γίνη ὅπως τή θέλησε ὁ ποιητής:

«Πάντα λουλούδια καί μοσκιές στά στήθη της (ἀνθίζουν
πάντα τραγούδια καί χαρές τά κάλλη της στολίζουν...»

Ἀλλωστε δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά ποὺ ἡ Ζάκυνθος καταστράφηκε ὁλοκληρωτικά ἀπό τούς σεισμούς. Στή μακραίωνη ἱστορία της πολλοί θησαυροί θά χαθήκαν ἀπό παλαιότερες καταστροφές. Τουλάχιστον οἱ νέες γενεές τῶν Ζακυνθινῶν θά μποροῦν νά κοιμοῦνται ἥσυχες στά ἀντισεισμικά τους σπίτια.

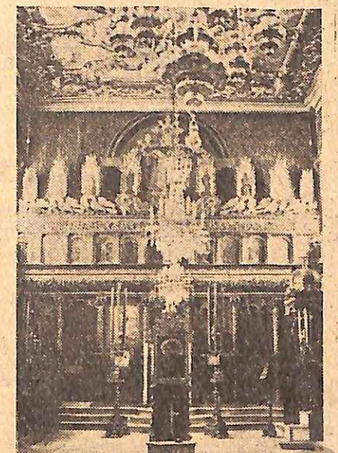
Γιά νά ξαναγίνη ὅμως ἡ Ζάκυνθος, καθώς καί οἱ ἄλλες πόλεις τῶν Ἰονίων, πρέπει τό ἑλληνικό κράτος νά κάνη μερικές θυσίες καί νά πάρη τό ζήτημα στά σοβαρά καί ἀποφασιστικά.

Οἱ Ζακυνθινοί μᾶς δώσαν ἕνα παράδειγμα, ποὺ θά μποροῦσε νά χρησιμεύση γιά ὁδηγός στήν ἀνοικοδόμησι ποὺ πρόκειται ν' ἀρχίση.

Πρίν ἀπό διακόσια χρόνια χτίστηκαν οἱ φυλακές τῆς Ζακύνθου, (καταστράφηκαν κι' αὐτές στούς τελευταίους σεισμούς), ποὺ ἀποτελοῦσαν ἀκόμα καί τελευταῖα πρότυπο φυλακῶν. Ὁ πρῶτος λοιπόν ποὺ ἔκλεισαν μέσα στίς φυλακές οἱ Ζακυνθινοί, ὅταν χτίστηκαν, ἦταν ὁ... ἐργολάβος, ποὺ τίς ἔφτιαξε, γιατί δέν ἦταν πολύ καθαροί οἱ λογαριασμοί του...

Ἄς ἔχουν λοιπόν γνῶσιν οἱ φυλακές τῆς ἀνοικοδομήσεως ποὺ ἀρχίζει.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τό ἐσωτερικό τῆς ἐκκλησίας τῆς Φανερωμένης, ποὺ κάπκε ὅπως καί ἄλλες Ζακυνθινές ἐκκλησίες στούς τελευταίους σεισμούς.

Τό λιμάνι τῆς Ζακύνθου πρίν ἀπό τήν καταστροφή.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στὴν ἀρχὴ τοῦ περασμένου αἰώνα, ἡ Καχουμάνο, ἡ βασίλισσα τῆς Χαβάης, ποὺ ἦταν πιὰ σαρανταπέντε χρόνων καὶ ποὺ εἶχε περάσει τὴ νεανικὴ ἡλικία της μὲ ἀπείρες ἐρωτικὲς περιπέτειες, εἶχε ἐρωτευθῆ ἕνα νεαρὸ κι' ὁμορφο ψαρᾶ, τὸν Ζάμπα, ποὺ ἐκείνος ἀγαποῦσε τὴν πιὸ ὁμορφη ἀπ' ὅλες τὶς κοπέλλες, τὴ μικρὴ Λιλιουβάνα. Ἡ ἐρωτευμένη βασίλισσα κάλεσε μὲ τὴν ἀκόλουθό της τὸν ὁμορφο ψαρᾶ στὸ παλάτι της, τοῦ μίλησε γιὰ τὴ φλογερὴ ἀγάπη της γι' αὐτὸν καὶ τὸν πρόσταξε νὰ ξεριζώση ἀπὸ τὴν καρδιά του τὸν ἔρωτά του γιὰ τὴ Λιλιουβάνα. Ὁ Ζάμπα τότε τῆς ἀπάντησε μὲ ὑπερηφάνεια ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ἐπιβάλη τὴν ἀγάπη της, γιατὶ ἡ ἀγάπη εἶναι δῶρο τῶν θεῶν. Ἡ Καχουμάνο τοῦ ἔδωσε προθεσμία δύο ἡμερῶν γιὰ νὰ σκεφθῆ, ἂν δὲν ἤθελε νὰ τιμωρηθῆ σκληρά. Μὰ πέρασαν τρεῖς ἡμέρες κι' ὁ Ζάμπα δὲν ζαναγύρισε στὸ παλάτι. Ἡ βασίλισσα τῆς Χαβάης τότε γιὰ νὰ κάνη τὸν εὐνοούμενό της Μακουποῦ νὰ ζηλέψη, κάλεσε κοντά της ἕναν παλιὸ φίλο της, τὸν Σιμουκουάνα. Μὰ ὅταν οἱ δυὸ ἄνδρες συναντήθηκαν, ἀντὶ νὰ φιλονεικήσουν χωρίστηκαν σὰν παλιοὶ φίλοι. Ἡ Καχουμάνο, τὸ ἄλλο ἀπόγευμα πῆγε καὶ κρύφτηκε κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Σιμουκουάνα.

3ον

— Σουρουΐ! ψιθύρισε ἡ Καχουμάνο. Γιὰ κύττα. Βλέπω καλά, ἡ τὰ μάτια μου θάμπωσαν καὶ μὲ ξεγελᾶνε;... Τοὺς ἀναγνωρίζεις αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἄντρες;...

Ταραγμένη, ἀπὸ κρυψώνα ἡ ἄλλη:

— Μά... ἂν δὲν μὲ γελᾶνε κι' ἐμένα τὰ μάτια μου, εἶναι ὁ Σιμουκουάνα κι' ὁ Μακουποῦ.

— Ναί, αὐτοὶ εἶναι. Μὰ τί δουλειὰ ἔχει ἐδῶ ὁ Μακουποῦ; Θάθελα νὰ ξέρω!

— Ἂν σωπάσουμε καὶ τεντώσουμε τ' αὐτιά μας, θὰ τὸ μάθουμε, κυρά μου...

— Προσπάθησε κι' ἐσὺ ν' ἀκούσης.

Στὴν ἀρχή, δύσκολα ξεχώριζαν τὰ λόγια ποὺ ἀλλάζαν μεταξύ τους οἱ δυὸ ἄντρες. Ἔπειτα, ξαφνικά, τὰ γέλια τους ἀκούστηκαν πιὸ δυνατά. Κι' ἡ φωνὴ τοῦ Μακουποῦ, πολὺ δυνατή:

— Λοιπόν, Σιμουκουάνα, εἶναι γιὰ γέλια... Εἶχε ἀλήθεια τὴν ἰδέα πὼς θὰ ζηλέψω;...

— Μὰ ναί, φυσικά! ἀποκρίθηκε ὁ Σιμουκουάνα.

Ἡ καρδιὰ τῆς βασίλισσας σταμάτησε σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Ἡ συζήτησι προχώρησε σὲ εὔθυμο τόνο.

— Ὄχι μονάχα δὲν ζήλεψα, εἶπε ὁ Μακουποῦ, ἀλλὰ σοῦ χρωστάω χάρι. Δὲν φαντάζεσαι, φίλε μου, τί μαρτύριο εἶναι γιὰ μένα πιὰ αὐτὴ ἡ ὑποχρέωσι νὰ τῆς παίζω τὸ ρόλο τοῦ ἐρωτευμένου...

— Ἐμένα μοῦ λές; ἀναστέναξε κωμικὰ ὁ Μακουποῦ. Ἐμένα μοῦ λές; Φαντάσου νὰ μὲ φωνάξη τὴν ὥρα ποὺ ἤμουν ἐδῶ, εὐτυχισμένος ἀνάμεσα στοὺς δικούς μου...

Σταμάτησαν, σκασμένοι στὰ γέλια.

— Σιμουκουάνα, φώναξε ὁ Μακουποῦ, ἡ δική σου ἡ θέσι μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴ δική μου. Ἐγὼ, ἐπὶ τέλους, εἶμαι ἀνύπαντρος!...

— Ἡ δική μου ἡ θέσι εἶναι τραγική, στέναξε κωμικὰ ὁ Σιμουκουάνα. Πῶς νὰ τῆς βγάλω τὴν ἰδέα πὼς δὲν νοιάθω πιὰ τίποτε γι' αὐτήν;...

— Φαντάσου, ἔκλεισε τὰ σαραντάπεντε, τὸ ξέρω καλά!... εἶπε ὁ Μακουποῦ. Ἂν εἶναι δυνατὸν ν' ἀγαπήσω μιὰ γυναίκα γρηά...: Εἶναι νὰ γελάη κανείς, ὥσπου νὰ τοῦ ἔρθουν δάκρυα στὰ μάτια!...

— Ἄκου, Μακουποῦ, εἶπε γελῶντας πάντα ὁ Σιμουκουάνα. Ἐγὼ προτιμῶ νὰ πληρώνω φόρους καὶ νὰ ζῶ ἐλεύθερος κι' εὐτυχισμένος, παρὰ νὰ τοὺς γλυτώνω σὰν κι' ἐσένα, καὶ νάχω πάντα τὴ σκλαβιά!...

— Ἄχ! ἀναστέναξε ὁ Μακουποῦ, κι ἐγὼ βαρέθηκα! Ἀλλά, ντρέπομαι. Μοῦρχεται ἀσχημα... Βασίλισσα εἶναι, ἐπὶ τέλους. Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ τῆς δείξη πὼς δὲν ἀξίζει πιὰ τίποτα;...

Ἡ Σουρουΐ ἔτρεμε ὁλόκληρη.

Τράβηξε τὴν κυρά τῆς ἀπὸ τὸ φόρεμα.

— Βασίλισσά μου! ψιθύρισε. Πᾶμε, Ἐδῶ μπορεῖ κανεὶς νὰ τρελλαθῆ. Χωρὶς ἄλλο εἶναι τρελλοὶ αὐτοὶ οἱ δυό τους! Δὲν ξέρουν τί λένε...

— Στάσου ν' ἀκούσουμε ὡς τὸ τέλος! πρόσταξε βραχνὰ ἡ βασίλισσα.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ὡστόσο, εἶπε ὁ Σιμουκουάνα, πῶς μὲ θυμήθηκε ἐμένα. Μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ κάνη ἐσένα νὰ ζηλέψης;...

— Ὄχι, εἶπε γελῶντας ὁ Μακουποῦ. Δὲν τὰ ξέρεις τὰ νέα; Ποῦ νὰ τὰ ξέρης; Αὐτὰ τὰ ψιθυρίζουν στὸ παλάτι. Οὔτε ἐσένα, οὔτε ἐμένα ἀγαπάει τώρα ἡ Καχουμάνο.

— Τότε, λοιπόν;

— Τὸν ξέρεις τὸ Ζάμπα, τὸν ὁμορφο ψαρᾶ;

— Ὄχι...

— Ποῦ νὰ τὸν ξέρης ἐσύ, ἐδῶ κλεισμένος μέσα στὴν εὐτυχία σου; Εἶναι ἕνα παλληκάρι πολὺ ὁμορφο ἀλήθεια. Κι' αὐτὸν φαίνεται πὼς ἀγάπησε ἡ Καχουμάνο.

— Ἔ, ἡ ὥρα ἡ καλή! φώναξε ὁ Σιμουκουάνα. Τί θέλει πιά, λοιπόν, ἀπὸ μᾶς;

— Ἐδῶ σὲ θέλω, φίλε μου. Λένε πὼς αὐτὸς ὁ ψαρᾶς τὴν περιφρονεῖ. Λένε, μάλιστα, οἱ κακὲς γλῶσσες πὼς ἡ Σουρουΐ πῆγε πολλὲς φορὲς καὶ τοὔφερε μήνυμα ἀπὸ τὴ βασίλισσα. Καὶ πὼς αὐτὸς κάνει τὸ δύσκολο.

— Δὲν τὸ πιστεύω! φώναξε ὁ Σιμουκουάνα. Ἐμεῖς, ποὺ ἐπὶ τέλους δὲν εἴμαστε ψαράδες, δὲν τολμοῦμε νὰ τῆς ἀρνηθοῦμε, κι' αὐτὸς θὰ τολμεῦσε ποτέ;

— Κι' ὅμως ἔτσι λένε. Καὶ γι' αὐτό, λένε, ἦταν τόσο στενοχωρημένη.

— Μακουποῦ, αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Βέβαια, γέρασε κι' ἀσχήμηνε πολύ. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ Ζάμπα, ἡ τιμὴ θὰ ἦταν πολὺ μεγάλη. Δὲν πιστεύω νὰ εἶχε τὴν κουταμάρα ν' ἀφίση τέτοια τύχη νὰ τοῦ ξεφύγη...

— Δὲν ξέρω τί νὰ σοῦ πῶ. Ἔτσι λένε.

— Πᾶμε! φώναξε βραχνὰ ἡ Καχουμάνο, καὶ τράβηξε τὴ Σουρουΐ νὰ φύγουν ἀπὸ κεῖ.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν, ἡ βασίλισσα σταμάτησε. Ἦταν τόσο χλωμή, ποὺ ἡ Σουρουΐ τρόμαξε.

— Δὲν εἶσαι καλά, κυρά μου;

— Ὄχι, Σουρουΐ, δὲν εἰμαι διόλου καλά, στέναξε ἐκείνη. Νοιώθω τὴν καρδιά μου ματωμένη. Δὲν ξέρεις τί θὰ πῆ νάχης μιὰ ἀνοιχτὴ πληγὴ μέσα στὴν καρδιά!

— Δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρης ἔτσι βαρειά, βασίλισσά μου. Πρέπει μονάχα νὰ τοὺς τιμωρήσης αὐτοὺς τοὺς δυό!...

— Τί θ' ἀλλάξη, καλή μου Σουρουΐ, ἂν τοὺς τιμωρήσω; Θὰ γίνω πάλι νέα καὶ ὡραία; Θὰ εἶμαι ποθητή; Θὰ σκοτωθῆ κανεὶς γιὰ τὴν ἀγάπη μου;...

— Πρέπει νὰ τοὺς τιμωρήσης γιατὶ αὐτὰ ποὺ λένε, εἶναι ψευτιές, κακίες.

— Εἶναι ἀλήθεια, Σουρουΐ. Κι' αὐτὸ μοῦ πληγώνει τὴν καρδιά. Γιατί, ἂν ἤξερα πὼς τὸ λένε ἀπὸ κακία, θὰ γελοῦσα μέσα μου κι' ἴσως νὰ σκεπτόμουν πὼς θὰ ἦταν διασκεδαστικὸ νὰ τοὺς παρουσιαστῶ ξαφνικὰ μπροστά τους... Ἀλλά, εἶναι ἀλήθεια!...

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης;

— Θὰ πάω νὰ κρυφτῶ, σὰν τὸ πληγωμένο ἀγρίμι, στὸ παλάτι...

— Ὄχι, βασίλισσά μου. Νὰ κάνης κάτι ἄλλο. Ν' ἀναγκάσης τὸ Ζάμπα νὰ σ' ἀγαπήση!...

— Τρελλάθηκες;

— Ὄχι, κυρά μου. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ τοὺς δείξης πὼς αὐτὰ ποὺ λένε εἶναι ψέμματα!...

— Μὰ πῶς θὰ τὸ καταφέρω αὐτό;

— Μὲ φοβέρες, βασίλισσά μου. Τί εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ τολμήση νὰ ἀψηφήση τὶς φοβέρες σου; Τὴν πρώτη φορὰ τοῦ μίλησες πολὺ μαλακά, καὶ νόμισε πὼς ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀψηφήση τὰ λόγια σου.

Στάθηκε ἡ Καχουμάνο συλλογισμένη. Καί, ξαφνικά, φώναξε βραχνά:

— Σουρουΐ, πῆρα τὴν ἀπόφασι! Θὰ τὸν ἀναγκάσω, θέλοντας καὶ μή, νὰ μ' ἀγαπήση. Ξέρεις ποῦ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Ζάμπα;

— Ξέρω, κυρά μου.

— Πᾶμε!

Τὴν κύτταξε σαστισμένη ἡ Σουρουΐ.

— Ἐσύ, ἐσύ... θὰ πᾶς στὸ σπίτι τοῦ ψαρᾶ

— Ναί, καὶ θὰ δῆς πῶς ξέρει ἡ Καχουμάνο νὰ φερθῆ.

Τράβηξαν πρὸς τὶς καλύβες τῶν ψαράδων.

Ἀπὸ κάθε γωνιὰ κι' ἀπὸ κάθε κῆπο, ἀκούγονταν κιθάρες καὶ τραγούδια.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ καλύβα τοῦ Ζάμπα! εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Σουρουΐ.

Ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλες. Ἀλλὰ ἡ μόνη βουβὴ ἐκείνη τὴ φεγγαρόλουστη νύχτα. Στὸν κῆπο ἄδικα τὰ λουλούδια ἀνθοῦσαν καὶ σκορποῦσαν τὶς πιὸ μεθυστικές τους εὐωδιές.

Κοντὰ στὴν καλύβα, ἀπάνω σὲ μιὰ ψάθα ὁλόλευκη, καθόνταν δυὸ γέροι. Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τοῦ Ζάμπα.

Ἡ Καχουμάνο προχώρησε μὲ θάρρος. Σκέπασε τὸ πρόσωπό της πιὸ πολὺ μὲ τὸ πέπλο της καὶ ρώτησε, ἀλλάζοντας τὴ φωνή της:

— Ἐδῶ εἶναι ὁ Ζάμπα;

Κι' οἱ δυὸ μαζὶ κούνησαν τὰ κεφάλια τους.

— Ὄχι!

— Ποῦ εἶναι, λοιπόν;

— Ποιὰ εἶσαι σύ, ποὺ τὸν γυρεύεις; ρώτησε ὁ Χίτο, ὁ πατέρας τοῦ Ζάμπα.

— Μιὰ φτωχειὰ γυναίκα, καὶ θέλω νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ κάποια δουλειά. Μοῦ εἶπαν πὼς μένει ἐδῶ...

— Ἐδῶ μένει, μὰ ὁ Ζάμπα περνάει τὶς ἡμέρες του στὴ θάλασσα καὶ τὶς νύχτες του στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς κοπέλλας.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε μὲ πικρία ὁ πατέρας τοῦ Ζάμπα.

Δάγκωσε τὰ χείλη της ἡ Καχουμάνο.

— Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κοπέλλα; ρώτησε γρήγορα.

— Τὴ λένε Λιλιουβάνα καὶ ἡ καλύβα της εἶναι ἡ τελευταία ἀπὸ τὶς καλύβες τῶν ψαράδων. Ἂν πᾶς ἐκεῖ, σίγουρα θὰ τὸν βρῆς.

— Εὐχαριστῶ! φώναξε ἡ Καχουμάνο καὶ τράβηξε γρήγορα γιὰ τὴν καλύβα τῆς πεντάμορφης Λιλιουβάνας.

Ἐρωτευμένες καρδιές

Ὅσο βουβὴ ἦταν ἡ καλύβα τοῦ Ζάμπα, τόσο ἀντιλαλοῦσε ἀπὸ γέλια καὶ τραγούδια ἡ καλύβα τῆς Λιλιουβάνας.

Στοὺς τοίχους τῆς σκαρφάλωναν περιπλοκάδες καὶ τὴ σκέπαζαν ὁλόκληρη. Τὰ πιὸ ὁμορφα λουλούδια τῆς Χαβάης ἀνθίζαν τριγύρω. Μὰ καὶ τὰ πιὸ ὁμορφα κορίτσια τῆς Χαβάης ἦταν οἱ δυὸ ἀδελφές, ἡ Λιλιουβάνα κι' ἡ Βελιού, ἡ μεγάλη, ἡ βεργολυγερὴ κι' ἡ μικρὴ Λιλιουβάνα, μὲ τὸ ὁμορφο κορμάκι καὶ τὰ γλυκὰ μάτια.

Χόρευαν τώρα κι' οἱ δυό τους, καὶ μαζὶ τους κι' ἡ Νολίτα, ἡ παχουλὴ γειτονοπούλα τους. Δυὸ νεαροὶ ἔπαιζαν τὶς κιθάρες τους, ἐνῶ ὁ Ζάμπα, μὲ μάτια ἀστραφτερά, μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο στὰ χείλη, χόρευε κι' αὐτός, μαζὶ μὲ τὴ Λιλιουβάνα.

Οἱ κοπέλλες φοροῦσαν φοῦστες ἀπὸ χόρτο, ποὺ ἀνέμιζαν, καθὼς στροβιλίζονταν, ἀφίνοντας γυμνὰ τὰ πόδια τους, ποὺ χρύσιζαν στὸ μισοσκόταδο. Στὸ λαιμό τους εἶχαν στεφάνια ἀπὸ ὁλόλευκες γαρδένιες καὶ στὰ μαλλιά τους πλεγμένα κόκκινα γιασεμιά. Ὅλοι φαίνονταν εὐτυχισμένοι.

— Σουρουΐ, ψιθύρισε ἡ Βασίλισσα βραχνά, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω τώρα. Νοιώθω πὼς τὴ μισῶ αὐτὴ τὴν κοπέλλα μὲ τ' ἀστραφτερὰ μάτια καὶ μὲ τὸ λυγερὸ κορμί. Θάθελα νὰ τῆς κάνω κακό...

— Στὸ χέρι σου εἶναι, βασίλισσά μου.

— Πήγαινε, Σουρουΐ, φώναξε τὸ Ζάμπα, ἐδῶ παράμερα. Πές του πὼς εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ μιλήσης, χωρὶς νὰ τοῦ φανερώσης πὼς εἶμαι κι' ἐγὼ μαζί σου...

— Ναί, κυρά μου! ἀποκρίθηκε ἐκείνη καὶ προχώρησε γρήγορα πρὸς τὴ χαρούμενη συντροφιά.

Ὅταν τὴν εἶδαν νὰ μπαίνη στὸν κῆπο, σταμάτησαν τὶς κιθάρες τους οἱ νέοι, παραξενεμένοι. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ζάμπα σκοτείνιασε μόλις τὴν ἀναγνώρισε.

Αὐτὴ τὸν πλησίασε, καὶ τοῦ εἶπε γρήγορα:

— Ζάμπα, ἔλα, πᾶμε πιὸ πέρα, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

— Μὰ τί ἔχεις πάλι νὰ μοῦ πῆς; ἀποκρίθηκε κατσουφιάζοντας τὸ παλληκάρι. Ὡστόσο, τὴν ἀκολούθησε.

Στὴ σκιά, περίμενε ἡ Καχουμάνο, σκεπασμένη μὲ τὸ πυκνό της πέπλο.

Μόλις ζύγωσε ὁ νέος, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ αὐστηρή:

— Ζάμπα! Νομίζεις πὼς ἔτσι μπορεῖς νὰ περιφρονήσης τὴ βασίλισσά σου;...

Ἀνατρίχιασε τὸ παλληκάρι. Ἀμέσως ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς βασίλισσας.

Ἔσκυψε καὶ τὴ χαιρέτησε ταπεινά.

— Ζάμπα, εἶπε ἡ Καχουμάνο, ξεσκεπάζοντας λίγο τὸ πρόσωπό της, θέλω νὰ σὲ δῶ καλά. Θάθελα νὰ δῶ ἂν ἡ ντροπὴ δὲν χαλάει τὴν ὁμορφιά σου αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Σὲ ντρέπομαι, βασίλισσά μου, σὲ ντρέπομαι ποὺ ἦρθες νὰ μὲ βρῆς ἐμένα τὸν ταπεινό.

— Ζάμπα, τὰ λόγια σου εἶναι ταπεινά, τὸ φέρσιμό σου ὅμως ὄχι. Ἄκου! Δὲν ἔχω συνηθίσει νὰ λέω πολλὰ λόγια. Σὲ προστάζω, τ' ἀκοῦς, σὲ προστάζω, νὰ κόψης κάθε σχέσι μὲ αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ ἀγάπη σου μοῦ ἀνήκει. Εἶμαι Βασίλισσά σου κι' ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα!...

Ὁ Ζάμπα τὴν κύτταξε μὲ μάτια τρομαγμένα στὴν ἀρχή. Ἔπειτα, τὸ πεῖσμα ἔσφιξε τὰ χείλη του.

— Βασίλισσα Καχουμάνο, εἶπε θυμωμένος, δικαίωμά σου, βέβαια, νὰ μὲ τιμωρήσης. Δὲν θὰ μὲ δῆς ὅμως νὰ σὲ παρακαλῶ γιὰ χάρι...

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι τῆς Καχουμάνο. Τῆς ἐρχόταν ζάλη ἀπὸ τὴν ταραχή της.

Μὲ χείλη στεγνά, τοῦ ψιθύρισε:

— Ἔτσι τὸ λὲς τώρα... Ἡ τιμωρία σου ὅμως θὰ εἶναι σκληρή, Ζάμπα! Θὰ προστάξω νὰ σὲ φυλακίσουν, ὥσπου ν' ἀποφασίσης ν' ἀφίσης αὐτὴ τὴν κοπέλλα!...

— Τὸ σῶμα μου θὰ φυλακίσης, βασίλισσα. Ἡ σκέψι μου, ὅμως, θὰ πετάη σ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα!...

— Κι' ἂν σὲ σκοτώσω;... Ἂν κάνω τὴν καρδιά σου νὰ σταματήση;...

Τὴν κύτταξε εἰρωνικά.

— Ὅλοι θὰ σὲ περιγελᾶνε, βασίλισσα Καχουμάνο! Γιατὶ ὅλοι θὰ τὸ μάθουν πὼς σκότωσες ἕνα φτωχὸ ψαρά, ἐπειδὴ προτίμησε τὴν ἀγάπη τῆς Λιλιουβάνας, ἀπὸ τὴν ἀγάπη μιᾶς βασίλισσας!...

Τὰ λόγια του, σὰν παγωμένο νερό, τὴν ξεμέθυσαν. Τὰ χείλη της ἔγιναν ἄσπρα, σὰν πανί. Τὸ πεῖσμα ὅμως τὴν ἔκανε νὰ φωνάξη:

— Ὁ κόσμος δὲν κρίνει ποτὲ τὶς πράξεις τῆς βασίλισσας! Ζάμπα, ἀφοῦ ἔχεις τὸ θράσος νὰ φέρεσαι ἔτσι, ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, μὲ ποινὴ θανάτου, σὲ προστάζω νὰρθῆς στὸ παλάτι, καὶ νὰ παρουσιαστῆς στὸ διευθυντὴ τῆς φυλακῆς. Ἂν δὲν συμμορφωθῆς μὲ τὴ θέλησί σου, θὰ στείλω, μόλις φτάσω στὸ παλάτι, τοὺς φρουροὺς νὰ σὲ φέρουν ζωντανό, ἢ πεθαμένο...

Τὴν κύτταξε ὁ νέος μὲ μάτια σκοτεινὰ καὶ εἰρωνικά. Τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε ταραγμένο.

— Πολὺ καλά, βασίλισσα Καχουμάνο, εἶπε στὸ τέλος. Δὲν θὰ περιμένω νὰ στείλης νὰ μὲ πάρης μὲ τὴ βία. Μόνος μου θὰ πάω νὰ μπῶ στὴ φυλακή, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ἀλλά, νὰ ξέρης πὼς, κι' ἂν μὲ βάλης σὲ βασανιστήρια, πάλι δὲν πρόκειται ν' ἀπαρνηθῶ τὴν ἀγάπη τῆς Λιλιουβάνας καὶ ν' ἀγαπήσω ἐσένα...

— Πᾶμε, Σουρουΐ! φώναξε τρέμοντας ἡ βασίλισσα.

Κι' ἐνῶ οἱ δυὸ γυναῖκες ἔφευγαν γρήγορα, μέσα στὸ σκοτάδι, ὁ Ζάμπα στάθηκε καὶ τὶς παρακολουθοῦσε μὲ μάτια σκοτεινά, μὲ χείλη σφιχτά. Ἔπειτα, ἀργά, προχώρησε πρὸς τὸν ἀνθισμένο κῆπο.

Γέλια καὶ δάκρυα

Ὁ Ζάμπα, μὲ λίγα λόγια, ἐξήγησε στὶς κοπέλλες καὶ στὰ παλληκάρια τί συνέβη.

Ὅλοι τὸν κύτταξαν στὴν ἀρχὴ σὰν νὰ φοβόνταν πὼς τρελλάθηκε. Κι' ὅταν πιὰ τὸν πίστεψαν πὼς τοὺς ἔλεγε ἀλήθεια, ἀρχισαν στὴν ἀρχὴ νὰ γελάνε σὰν τρελλοί.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει ἀκουστῆ ποτέ! φώναξε ἡ Νολίτα, κλαίγοντας ἀπὸ τὰ γέλια. Νὰ σὲ φυλακίση, ἐπειδὴ δὲν μπορεῖς καὶ δὲν θέλεις νὰ τὴν ἀγαπήσης...

Κι' οἱ ἄλλοι γελοῦσαν πιὸ πολύ.

Ἡ Λιλιουβάνα ὅμως ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ κλαίη.

— Εἶμαι δυστυχισμένη! εἶπε. Ἡ ἀγάπη μας εἶναι ἄτυχη, Ζάμπα! Πρῶτα-πρῶτα, οἱ γονεῖς σου μὲ ἀποδιώχνουν, δὲν μὲ θέλουν γιὰ νύφη τους. Χτὲς εἶδα τὸν πατέρα σου καὶ μοῦ γύρισε τὴν πλάτη, σαν νὰ τοῦ εἶχα κάνει μεγάλο κακό. Κι' ἡ μητέρα σου οὔτε μὲ κύτταξε καθόλου. Τώρα, ἔρχεται κι' ἡ βασίλισσα, καὶ θέλει νὰ σὲ τραβήξη ἀπὸ μένα. Μήπως δὲν ὑπάρχουν ἄλλα παλληκάρια στὸ νησί μας, καὶ μήπως στὸ παλάτι της, δὲν εἶναι νέοι ὁμορφοι κι' ἔξυπνοι;

Ἡ Βελιού προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήση:

— Μὴ φοβᾶσαι, Λιλιουβάνα, δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ κάνη τίποτα. Αὐτὰ εἶναι μονάχα φοβέρες.

— Θὰ τὸν φυλακίση ὅμως!...

— Μιὰ-δυὸ μέρες, γιὰ νὰ τὸν φοβίση...

— Κι' ἐγὼ ἔτσι λέω, ἀποκρίθηκε ὁ Ζάμπα, ἀναστενάζοντας. Μιὰ-δυὸ μέρες θέλω νὰ μὲ δοκιμάση...

— Κι' τί μπορεῖ νὰ σοῦ κάνη; φώναξε ἕνας νέος τῆς συντροφιᾶς. Ὁ νόμος δὲν μπορεῖ νὰ σ' ἀναγκάση νὰ τὴν ἀγαπήσης!

Πέρασε ἡ Λιλιουβάνα τὰ μπράτσα της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀγαπημένου της.

— Ζάμπα, εἶπε μὲ κλάματα, δὲν θέλω νὰ πάθης κακὸ γιὰ μένα. Ἂν δῆς πὼς θέλει νὰ σοῦ κάνη κακό, τότε ν' ἀπαρνηθῆς τὴν ἀγάπη μας, γιὰ νὰ σωθῆς!

Ἐκεῖνος τὴ φίλησε μὲ λατρεία στὰ γλυκά της χείλη.

— Πολυαγαπημένη μου! τῆς εἶπε μὲ λαχτάρα. Ὄχι. Αὐτὸ δὲν θὰ γίνη ποτέ! Προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ ν' ἀπαρνηθῶ τὴν ἀγάπη μας...

— Μά, ἂν πεθάνης, θὰ πεθάνω κι' ἐγώ!

— Λιλιουβάνα, μὴ φοβᾶσαι. Δὲν θὰ πεθάνω! Ὅταν δῆ πὼς τίποτε δὲν μὲ φοβίζει, ἴσως σοῦ, θὰ ὑποχωρήση, τί θὰ κάνη; Ἔπειτα, θὰ σκεφθῆ λογικά, πὼς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὲ σκοτώση, γιατὶ ὁ κόσμος θὰ

Ὁ Ζάμπα, μὲ μάτια σκοτεινά, παρακολουθοῦσε τὶς δυὸ γυναῖκες ποὺ ἔφευγαν...

Ἐνταντὲ

Φορολογούμενοι...

Ὁ Ἀνάργυρος συναντάει στὸ δρόμο τὸ φίλο του Ἀνανία, ποὺ κλαίει καὶ ὀδύρεται γιὰ τὰ οἰκογενειακά του βάσανα.

—Τί ἔχεις πάλι; τὸν ρωτάει χαμογελῶντας ὁ Ἀνάργυρος.

—Ἀναρχία, φίλε μου! φωνάζει ὁ Ἀνανίας. Δὲν μπορῶ νὰ βάλω σὲ τάξι τὸ σπίτι μου. Ὅλα πάνε ἀνάποδα! Καὶ βλέποντας τὸν Ἀνάργυρο, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ χαμογελάη, τὸν ρωτάει:

—Μὰ δὲν μοῦ λές; Πῶς τὰ καταφέρνεις ἐσὺ καὶ τὰ βγάζεις πέρα στὸ σπίτι σου;

—Ἁπλούστατα, φίλε μου, τοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνος. Ἡ γυναῖκα μου ἔχει ἀναλάβει τὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν, ἡ μητέρα της τὰ... Πολεμικὰ ὑπουργεῖα καὶ ἡ μαγείρισσα τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν...

—Κι' ἐσὺ εἶσαι ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως; ρωτάει εἰρωνικὰ ὁ Ἀνανίας.

—Ὄχι, φίλε μου! τοῦ λέει ὁ Ἀνάργυρος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ λαὸς ποὺ πληρώνει τοὺς φόρους!

Ο ΦΑΚΟΣ

σηκωθῆ στὸ πάδι. Πῶς θὰ μὲ σκοτώση ἔτσι, στὰ καλὰ καθούμενα;...

— Φοβᾶμαι, ἀγαπημένε μου!

Ὁ Ζάμπα τὴ φίλησε πάλι θερμά.

— Νὰ μὴ φοβᾶσαι τίποτα!... Πάω... Προτιμῶ νὰ παρουσιαστῶ μόνος μου, παρὰ νὰ στείλη νὰ μὲ πιάσουν, σὰν νὰ εἶμαι κανένας κακοποιός. Κι' ἔννοια σου, θάρθῶ σὲ λίγες μέρες, εἶμαι βέβαιος!...

Φιλήθηκαν μὲ γέλια καὶ μὲ κλάμματα, κι' ὅλοι ξεπροβόδισαν μὲ συγκίνησι τὸν Ζάμπα.

Αὐτὸς τράβηξε ἴσια στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του.

Ὁ Χίτο κι' ἡ Φλούγιο, οὔτε σάλεψαν μόλις τὸν εἶδαν. Μ' ὅλο ποὺ εἶχαν μέρες νὰ τὸν δοῦν καὶ λαχταροῦσαν τὸ παιδί τους, ἤθελαν νὰ τοῦ δείξουν πὼς ἡ διαγωγή του τοὺς πίκραινε.

Ὁ Ζάμπα προχώρησε καὶ μὲ φωνὴ ταραγμένη, τοὺς εἶπε:

— Πατέρα... Μάννα... Ἤρθα νὰ σᾶς τὸ πῶ, νὰ ξέρετε... Εἶμαι φυλακισμένος... Πηγαίνω στὸ παλάτι, νὰ παραδοθῶ στὸ διυθυντὴ τῆς φυλακῆς...

Πετάχτηκαν κι' οἱ δυὸ γέροι μαζί.

— Τρελλάθηκες; φώναξε ὁ Χίτο. Τί ἔκανες;

— Δὲν ἔκανα τίποτα, πατέρα. Θὰ στὰ πῶ ὅλα...

Καί, κοκκινίζοντας ἀπὸ ντροπὴ τὸ παλληκάρι, τοὺς διηγήθηκε τὶς προτάσεις τῆς βασίλισσας.

Ὅταν τέλειωσε, ὁ Χίτο ἄρχισε νὰ σηκώνη τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ ἐπικαλῆται μὲ φωνὴ κλαψιάρικη ὅλους τοὺς θεούς.

— Εἶμαι ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! εἶπε. Ἔχω γυιὸ τρελλό!

— Εἶναι ἀλήθεια τρελλός! συμφώνησε κι' ἡ μητέρα τοῦ Ζάμπα.

— Τρέλλα τὸ θεωρεῖς, νὰ μὴ δέχωμαι αὐτὸ τὸν παράλογο ἔρωτα;...

— Εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ τρέλλα, γυιέ μου! εἶπε ὁ Χίτο, μὲ μάτια ἀστραφτερά.

Ἦταν ὅμορφος στὰ γεράματά του ὁ γέρο-ψαρᾶς καὶ τώρα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἀρκετὰ πλούτη, εἶχε κάποια μεγαλοπρέπεια, ποὺ ἐνέπνεε τὸ σεβασμό.

— Πιὸ μεγάλη τρέλλα δὲν θὰ ἦταν νὰ δεχθῶ; φώναξε μὲ θυμὸ τὸ παλληκάρι. Δὲν τὴν ξέρετε τὴ σκληρὴ αὐτή, τὴν ἀχόρταγη βασίλισσα... Ἀγάπησε τόσους καὶ τόσους ἄντρες!... Κι' ὅλους τοὺς ἄφησε... Καὶ τώρα ποὺ κανένας δὲν τὴν θέλει, ἐπειδὴ εἶναι ἄσχημη καὶ γρηά, τώρα ἐκλιπαρεῖ τὴν ἀγάπη μου καὶ θέλει μὲ τὸ στανιὸ νὰ μοῦ τὴν ἐπιβάλη!...

— Ζάμπα, ἂν εἶχες λίγο μυαλὸ στὸ κεφάλι σου, εἶπε ὁ Χίτο σοβαρά, θὰ δεχόσουν. Τὸ ξέρω πὼς ἀγάπησε πολλοὺς ἄντρες... Κανένας ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς δὲν τὰ εἶχε χαμένα. Ὁ Μακουποῦ κάνει ὅ,τι θέλει, ἐπειδὴ εἶναι εὐνοούμενος τῆς βασίλισσας. Εἶναι σὰν βασιληᾶς! Πάρε ἐσὺ τὴ θέσι του! Ἔτσι θ' ἀνεβῆς μὲ μιᾶς στὴ μεγαλύτερη δόξα. Ὅλοι θὰ σὲ σέβωνται καὶ θὰ μπορέσης ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη νὰ γίνης πλούσιος καὶ δυνατός! Κι' ἂν ἀκόμα μιὰ μέρα ἡ Καχουμάνο κουραστῆ ἀπὸ τὴν ἀγάπη σου, θὰ σ' ἔχη κάνει στὸ μεταξὺ πλούσιο καὶ δυνατὸ καὶ δὲν θἄχης κανένος τὴν ἀνάγκη.

Ὁ Ζάμπα σήκωσε τὸ κεφάλι του.

— Πατέρα, ὅλοι οἱ φίλοι μου, ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου, ὅλα τὰ παλληκάρια, ζοῦνε γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἀγαπάνε καὶ χαίρονται τὴ ζωή τους. Ἐσύ, ἐπειδὴ ἡ τύχη σὲ βοήθησε κι' ἔγινες πλούσιος, θέλεις νὰ μοῦ στερήσης ἐμένα αὐτὲς τὶς χαρές. Μὲ βασανίζεις τόσον καιρὸ νὰ παντρευτῶ τὴν ξαδέλφη μου τὴ Νερίνα, ποὺ εἶναι γρηὰ τριάντα χρόνων, ἄσχημη...

— Ἄσε τὴ Νερίνα τώρα, τὸν ἔκοψε ἀνυπόμονα ἡ μητέρα του. Ἡ Νερίνα θὰ ἦταν ἔκτακτη γιὰ σένα, γιατὶ εἶναι καλὴ νοικοκυρὰ καὶ πλούσια. Ἀλλά, ἀφοῦ σοῦ παρουσιάζεται ἡ καλύτερη τύχη, ποιὸς σοῦ μιλάει πιὰ γιὰ τὴ Νερίνα; Ξέρεις τί θὰ πῆ νὰ γίνης ὁ εὐνοούμενος τῆς Καχουμάνο, γυιέ μου; Εἶναι σὰν νὰ γίνεσαι βασιληᾶς! Ὅλοι θὰ σὲ τρέμουν! Θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ ἀρέσει καὶ στὸ κάτω-κάτω, θὰ δοῦμε καὶ λίγες τιμὲς ἐμεῖς οἱ γέροι γονιοί σου, ποὺ χρόνια, μονάχα καρδιοχτύπια εἴχαμε ἀπὸ σένα.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τοῦ παλληκαριοῦ σ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι τῆς μητέρας του.

— Τί θέλεις νὰ πῆς, μάνα; Δὲν εἶμαι γυιὸς ἀντάξιος τοῦ πατέρα μου;

Ὁ Χίτο σηκώθηκε.

— Ὄχι! εἶπε αὐστηρά. Ἐγώ, γυιέ μου, δὲν ἄφησα καμμιὰ εὐκαιρία στὴ ζωή μου. Βλέπεις γύρω μου; Ὅλοι εἶναι φτωχοί. Ἐγὼ ἄρχισα ἀπὸ ψαρᾶς, σὰν τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ ἤξερα ν' ἁρπάζω τὶς εὐκαιρίες. Ποτὲ δὲν ἄφησα νὰ μοῦ ξεφύγη καμμιὰ εὐκαιρία. Γι' αὐτὸ ἔγινα καλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Ἐσὺ τὸ λὲς αὐτό, πατέρα; εἶπε μὲ θυμὸ τὸ παλληκάρι. Μπορεῖ νὰ εἶσαι πιὸ πλούσιος, ἀλλὰ πιὸ εὐτυχισμένος δὲν ἔγινες. Τὸ μόνο σπίτι ποὺ εἶναι πάντα κλειστὸ καὶ βουδό, εἶναι τὸ δικό μας.

— Γιατί; ἔκανε ὁ γέρος αὐστηρά. Ἐπειδὴ τὸ μόνο στήριγμα τοῦ σπιτιοῦ, ὁ μοναχογυιός, ποτὲ δὲν σκέφθηκε νὰ κάνη τὴ θέλησι τῶν γονιῶν του. Πάντα ἔτρεχες ὅπου ἤθελες, Ζάμπα! Ποτὲ δὲν ἄκουσες τὶς συμβουλές μου. "Αν μ' ἄκουγες, σήμερα, θὰ ἤσουν χίλιες φορὲς πιὸ εὐτυχισμένος. Τώρα ὅμως, στὸ λέω, ἂν κάνης αὐτὴ τὴν τρέλλα, ἂν περιφρονήσης τὴν ἀγάπη τῆς βασίλισσας...

— Πατέρα! φώναξε ὁ Ζάμπα, τὸ ξέρεις πὼς ὁπωσδήποτε δὲν θὰ δεχθῶ μὲ τὸ στανιὸ τὸν ἔρωτά της. Ἀγαπῶ τὴ Λιλιουδάνα!...

— Τὰ πνεύματα νὰ τὴν τιμωρήσουν σκληρά! εἶπε μὲ μῖσος ἡ Φλούγιο.

— Τὴν ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴ δύναμι! φώναξε ζωηρὰ ὁ νέος. Σᾶς τὸ ξαναλέω! Τίποτα στὸν κόσμο δὲν θὰ μὲ κάνη ν' ἀπαρνηθῶ τὴν ἀγάπη μου. Ἡ Λιλιουδάνα εἶναι τὸ πιὸ γλυκὸ λουλούδι τῆς Χαβάης. Ἡ Λιλιουδάνα εἶναι μιὰ μικρὴ θεά, ποὺ κατέβηκε στὴ γῆ γιὰ νὰ δίνη χαρά. Δὲν ἀγάπησε κανένα ὡς τώρα. Σ' ἐμένα χάρισε ὅλη της τὴν ἀγάπη!...

— Δὲν πρόκειται νὰ γίνη γυναῖκα σου ποτέ!... φώναξε μὲ πάθος ὁ Χίτο.

— Δὲν μὲ ναιάζει πατέρα. Βέβαια, παρὰ τὴ θέλησί σου, δὲν θὰ τὴν παντρευτῶ, τὸ ξέρεις. Ἀλλὰ ζοῦμε εὐτυχισμένοι μὲ τὴν ἀγάπη μας!...

— Ὡς πότε, τρελλέ;... Θὰ βαρεθῆς μιὰ μέρα. Ἡ ὁμορφιά της θὰ σβύση, τὰ νειάτα της θὰ μαραθοῦνε...

— Γιὰ μένα, θὰ εἶναι πάντα νέα καὶ ὄμορφη!...

— Ἂν εἶχε φιλότιμο ἡ Λιλιουδάνα, θἄφευγε ἀπὸ σένα, ἀφοῦ ξέρει πὼς ἐμεῖς οἱ γονιοί σου, δὲν τὴν θέλουμε...

— Μὰ ἀφοῦ μ' ἀγαπάει κι' αὐτή; Καὶ ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ζήση χωρὶς ἐμένα;...

— Ζάμπα, τώρα θὰ πᾶς στὸ παλάτι, ἐ; Λοιπόν, νὰ πᾶς νὰ πέσης στὰ πόδια τῆς βασίλισσας νὰ τῆς ζητήσης συχώρεσι. Δὲν πιστεύω νὰ μὴ σὲ συχωρέση. Καὶ νὰ κυττάξης νὰ γίνης εὐνοούμενός της. Ἔννοια σου, πιὸ πολὺ ἀπὸ δυὸ-τρία χρόνια, δὲν θὰ βαστάξη ἡ εὔνοιά της. Στὸ μεταξύ, θὰ γίνης μεγάλος καὶ τρανὸς καὶ τότε βλέπουμε ποιὰ θὰ παντρευτῆς!...

— Γειά σου, πατέρα! Γειά σου, μάννα, εἶπε θλιμμένο τὸ παλληκάρι.

Καί, χωρὶς ἄλλη λέξι, τράβηξε μέσα στὸ μισοσκόταδο.

Στὴ φυλακή

Ὁ Ζάμπα παρουσιάστηκε στὸ διευθυντὴ τῆς φυλακῆς. Αὐτὸς φαινόταν νὰ τὸν περιμένη.

— Ἄ, εἶπε, σουφρώνοντας τὰ φρύδια, ἐσὺ εἶσαι ποὺ τόλμησες νὰ αὐθαδιάσης στὴ βασίλισσα;...

Κι' ἐπειδὴ ὁ Ζάμπα τὸν κύτταζε παραξενεμένος, πρόσθεσε:

— Εἶσαστε τρελλοί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐσεῖς οἱ νέοι! Πῶς νόμισες, παλληκάρι μου, ὅτι εἶναι δυνατὸν μιὰ βασίλισσα νὰ καταδεχθῆ νὰ προσέξη τὸν ἔρωτά σου; Πῶς τόλμησες νὰ τὴν ἐνοχλήσης μὲ τὶς ἐρωτικὲς προτάσεις σου;

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τοῦ παλληκαριοῦ. Ἀμέσως κατάλαβε πὼς ἡ Καχουμάνο, γιὰ νὰ κρατήση τὴν ἀξιοπρέπειά της, καὶ νὰ δικαιολογήση τὴ φυλάκισι τοῦ νέου, εἶχε πῆ τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι συνέβη. Ἡ κατάπληξι τὸν ἄφησε βουδό. Καὶ ἔτσι χωρὶς μιλιά, ἀκολούθησε τὸν διευθυντὴ στὴ φυλακή.

Δὲν ἦταν καμμιὰ φοβερὴ φυλακή. Μιὰ καλύβα γερή, ὅπως ὅλα τὰ σπίτια τῆς Χαβάης, μὲ μιὰ ψάθα κάτω. Μόνο ποὺ εἶχε ἕνα μικρὸ καὶ πολὺ ψηλὸ παράθυρο, καὶ μονάχα ἀκόμα ποὺ δὲν εἶχε πουθενὰ οὔτε ἕνα λουλοῦδι.

Ἐκεῖ μέσα ἔκλεισε ὁ διευθυντὴς τὸ Ζάμπα καί, φεύγοντας, τοῦ εἶπε, κουνῶντας τὸ κεφάλι του:

— Σὲ λυπᾶμαι, παλληκάρι μου, κι' ἐλπίζω νὰ μὴν κρατήση πολλὲς μέρες ὁ θυμὸς τῆς Καχουμάνο. Γιατὶ στὸ κάτω-κάτω, βέβαια, δὲν τῆς ἔκανες καὶ κανένα μεγάλο κακό. Ἀλλὰ τὸ πάθημά σου νὰ σοῦ γίνη μάθημα...

Κλείδωσε τὴν πόρτα, κι' ὁ Ζάμπα βρέθηκε μόνος του στὴ φυλακή του.

Στὴν ἀρχή, ὁ Ζάμπα ἔνοιωσε μιὰ μαύρη ἀπελπισία. Ἔπειτα, ξαφνικά, γέλασε. «Εἶναι νὰ σκάη κανεὶς στὰ γέλια», συλλογίστηκε.

Ὕστερα, ὅσο προχωροῦσε ἡ νύχτα καὶ τὸ φεγγάρι ἔδυσε, τὸ σκοτάδι ἔπεσε βαρὺ μέσα στὴν καλύβα. Ὁ Ζάμπα ἔνοιωσε πάλι τὴν ἀπελπισία καὶ τὸ θυμὸ νὰ τὸν συγκλονίζουν.

«Θἄπρεπε νὰ τὸ φωνάξω σ' ὅλο τὸν κόσμο πὼς λέει ψέμματα, συλλογίστηκε. Θἄπρεπε νὰ τὴν ντροπιάσω τὴν τρελλὴ αὐτὴ βασίλισσα!...».

Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι. Τὸ ἴδιο ὁμως κι' ἡ Καχουμάνο. Ἔκλαιγε ἀπελπισμένη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Σουρουΐ.

— Τί κατάλαβα, Σουρουΐ; ἔλεγε. Τώρα εἶναι φυλακισμένος. Μπορῶ νὰ τὸν κρατήσω μέρες καὶ μῆνες στὴ φυλακή. Ὄχι ὅμως καὶ χρόνια. Γιατὶ σίγουρα θὰ ξέρουν οἱ δικοί του τὴν ἀλήθειά αἰτία ποὺ τὸν φυλάκισα, καὶ κάποτε θἀρθοῦνε νὰ τὴν φωνάξουν καὶ νὰ μὲ ντροπιάσουν! Ἐλπίζω σὲ μιὰ-δυὸ μέρες, νὰ ἔλθη στὰ λογικά του καὶ νὰ δεχθῆ. Ἀλλά, καὶ πάλι, τί θὰ καταλάβω; Μονάχα ἀπὸ πεῖσμα ἐπιμένω τώρα πιά, Σουρουΐ...

Καὶ τὰ κλάμματα τράνταξαν τὸ παχὺ κορμί της.

Ἡ Σουρουΐ ἀγωνιζόταν νὰ τῆς δώση θάρρος.

— Ἀπὸ πεῖσμα κι' αὐτός, κάνει πὼς δὲν δέχεται τὴν ἀγάπη σου, βασίλισσά μου! εἶπε. Εἶμαι σίγουρη πὼς πεθαίνει ἀπὸ ἀγάπη αὐτὴ τὴ στιγμή. Σ' ἀγαπάει, Καχουμάνο, τὸ διάβασα στὰ μάτια του! Σ' ἀγαπάει, ἀλλὰ μιὰ παράξενη ὑπερηφάνεια τὸν κρατάει μακρυὰ σου...

Κύτταξε ἡ βασίλισσα τὴν ἀκόλουθό της στὰ μάτια.

— Τὸ πιστεύεις αὐτὸ ποὺ λές;

— Τὸ πιστεύω, κυρά μου.

— Δὲν μπορεῖς ὅμως νὰ τ' ἀποδείξης!...

— Πῶς θὰ τ' ἀποδείξω; Τὰ προηγούμενα θὰ τ' ἀποδείξουν. Θὰ δῆς, πὼς σήμερα-αὔριο, θὰ στείλη νὰ σοῦ πῆ...

— Τὸ ξέρω, τὸ περιμένω! τὴν ἔκοψε πικρὰ ἡ Καχουμάνο. Ἀλλὰ τί μ' αὐτό; Ὁ φόβος θὰ τὸν κάνη νὰ ὑποχωρήση, ὄχι ἡ ἀγάπη.

— Ὁ Ζάμπα νὰ φοβηθῆ; Ποτέ, κυρά μου. Ἡ ἀγάπη μονάχα θὰ τὸν σπρώξη νὰ ὑποχωρήση.

— Κι' ἂν δὲν ὑποχωρήση;

— Πάλι δὲν θὰ σημαίνη πὼς δὲν σ' ἀγαπάει!...

— Ἐγώ, ὅμως, τότε τί θὰ κάνω, Σουρουΐ; Τὸ μυαλό μου ζαλίζεται. Τώρα ποὺ τὸν νοιώθω στὴ φυλακή, τὸ μετάνοιωσα κιόλας!...

— Γιατί, κυρά μου;

— Γιατὶ φοβᾶμαι μὴ γελοιοποιηθῶ. Αὐτὸς σίγουρα, θὰ εἶπε σὲ ἐκείνους τοὺς νέους ποὺ ἦταν μαζί του, γιὰ ποιὸ λόγο φεύγει. Κι' ὅλοι τώρα θὰ ξέρουν πὼς ἡ βασίλισσα ἀγαπάει ἕναν ψαρὰ κι' αὐτὸς προτίμησε τὴ φυλακὴ παρὰ τὴν ἀγάπη της!...

— Πῶς τὰ βλέπεις μαῦρα ὅλα, κυρά μου!

— Ὦ, Σουρουΐ! Μὲ παρέσυρες σ' ἕναν ἄσχημο δρόμο! Δὲν ἔπρεπε νὰ σ' ἀκούσω καὶ νὰ προσπαθήσω νὰ τοῦ ἐπιβάλω τὴν ἀγάπη μου.

— Μὰ ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶς, βασίλισσά μου; ἔκανε μὲ πεῖσμα ἡ ἀκόλουθος. Ἐγὼ μονάχα τὴν εὐτυχία σου συλλογίζομαι! Μπροστὰ στὴν εὐτυχία σου, δὲν λογαριάζω τίποτα.

— Τί νὰ κάνω τώρα, Σουρουΐ; Ντρέπομαι νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν κάμαρά μου ἔξω. Νομίζω πὼς ὅλος ὁ κόσμος θὰ ξέρη τὸ μυστικό μου, πὼς ὅλος ὁ κόσμος θὰ μαντεύη τὴν κατάπτωσί μου καὶ θὰ μὲ περιγελᾶ. Θἄθελα νὰ πέθαινα, Σουρουΐ...

Πετάχτηκε ἡ ἀκόλουθος. Ἄρχισε νὰ ψιθυρίζη ξόρκια.

— Κυρά μου!... Ποτὲ νὰ μὴ πιάνης στὸ στόμα σου τὴ λέξι τοῦ θανάτου. Ὁ θάνατος ἔχει γρήγορα αὐτὰ κι' ἀκούει... Πνεύματα καλά, διῶξτε τὴν κακὴ αὐτὴ λέξι ἀπὸ δῶ. Κάνετε νὰ πέση στὸ κεφάλι τοῦ Ζάμπα ποὺ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ!...

— Ὄχι τοῦ Ζάμπα!... φώναξε ἔξω φρενῶν ἡ Βασίλισσα. Ξεχνᾶς πὼς τὸν ἀγαπῶ;... Τὸ κακὸ νὰ πέση στὸ κεφάλι ἐκείνης τῆς κοπέλλας, τῆς Λιλιουδάνας!...

— Πνεύματα, ἐπικαλέσθηκε πάλι ἡ Σουρουΐ, κάνετε νὰ χάση ἡ Λιλιουδάνα τὴν ὁμορφιά της. Κάνετε νὰ γίνη ἄσχημη σὰν γρηὰ πενήντα χρόνων. Κι' ὁ Ζάμπα νὰ τὴν κυττάζη καὶ νὰ γυρίζη μὲ ἀποστροφὴ τὸ πρόσωπό του!...

— Καλὴ εὐχή! ἀναστέναξε ἡ Καχουμάνο. Μονάχα ποὺ τὰ πνεύματα σπάνια τὴν ἀκοῦν. Κι' ἔτσι χαρίζουν ὅλη τὴν ὁμορφιὰ στὶς εἰκοσάχρονες κοπέλλες κι' ὅλες τὶς ἀσχήμιες στὶς γυναῖκες ποὺ πέρασαν τὰ σαράντα. Τώρα ὅμως, Σουρουΐ, τί νὰ κάνω; Μοὔρχεται τρέλλα! Φοβᾶμαι στ' ἀλήθεια, πὼς θὰ τρελλαθῶ! Ἡ σκέψι πὼς δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ κάνη, ἐστω καὶ ψεύτικα, πὼς μ' ἀγαπάει, μὲ κανει ἔξω φρενῶν!...

— Ὑπάρχει τρόπος! ψιθύρισε ἡ ἀκόλουθος, κι' ἔβαλε τὸ στόμα της κοντὰ στὸ αὐτὶ τῆς Βασίλισσας. Θἄχης ἀκούσει, Καχουμάνο, πῶς μερικοὶ βασιλιάδες βάζουν στὰ βασανιστήρια τοὺς ὑπηκόους τους...

Τὴν ἔκοψε μὲ φρίκη ἡ Βασίλισσα.

— Σώπα, Σουρουΐ. Σ' ἐμᾶς αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται. Ἔπειτα γιατί;... Ἀφοῦ τὸν ἀγαπῶ, θὰ μοῦ βαστάξη ἡ καρδιὰ νὰ τὸν βασανίσω;...

— Τόσο ὅσο νὰ λυγίσης τὴν ὑπερηφάνειά του...

Ἔμειναν σκεπτικὲς ἡ Βασίλισσα. Ἔπειτα εἶπε σὰν νὰ μιλοῦσε μονάχη της:

— Μὰ ἴσως ἀπ' ὅλα, αὐτὴ τὴν ὑπερηφάνειά του ν' ἀγαπῶ, Σουρουΐ! Τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδα, μοὔκανε ἐντύπωσι ἡ ὁμορφιά του. Ἔπειτα, ὅμως, ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὴ βάρκα καὶ σκέφθηκε αὐτὸς νὰ μοῦ προσφέρη τὰ λουλούδια, ἤταν τόσο γεμάτες ὑπερηφάνεια οἱ κινήσεις του, ποὺ μοῦ φάνηκε σὰν ἕνας βασιληᾶς, ποὺ μοῦ πρόσφερε τὴν ἀγάπη του. Ἀπὸ τότε κατάλαβα πὼς, ἂν δὲν μοὔλεγε μιὰ μέρα στ' ἀλήθεια πὼς μ' ἀγαπάει αὐτὸς ὁ ἄντρας, θὰ ἤμουν πολὺ δυστυχισμένη...

Ἔτσι πέρασε ὅλη τὴ νύχτα μὲ ἀγρύπνια ἡ Βασίλισσα. Τὸ πρωΐ, δὲν βάσταξε. Ἐστειλε τὴ Σουρουΐ νὰ δῆ τὸ φυλακισμένο.

Ὁ Ζάμπα δέχθηκε τὴν ἀκόλουθο μὲ ὕφος ἐχθρικό.

— Νὰ πῆς στὴ Βασίλισσα, τῆς φώναξε, πὼς ὡς τώρα ἡ καρδιά μου δὲν εἶχε θέσι γιὰ ἀγάπη. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ νύχτα μ' ἔμαθε νὰ τὴ μισῶ. Αὐτὸ νὰ τῆς πῆς!...

Ἡ Σουρουΐ πῆγε κοντά του, μὲ ὕφος μυστηριῶδες.

— Ζάμπα, τοῦ ψιθύρισε. Θέλεις ν' ἀκούσης καὶ τὴ δική μου τὴ συμβουλή;... Κάνε πὼς ὑποτάσσεσαι... Δὲν θὰ χάσης τίποτα ἂν τῆς δείξης δυὸ μέρες μιὰ ψεύτικη ἀγάπη. Ἄκουσέ με, παλληκάρι μου! Σοῦ μιλάω καθαρά, φαντάζομαι. Κάνε πὼς τὴν ἀγαπᾶς. Κι' ἐγὼ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς σὲ δυὸ μέρες θὰ εἶσαι ἐλεύθερος νὰ πᾶς πίσω κοντὰ στὴ Λιλιουδάνα...

Κούνησε ὁ νέος μὲ πεῖσμα τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, Σουρουΐ! Ὁ Ζάμπα προτιμάει τὸ θάνατο, παρὰ τὴν ταπείνωσι...

Ἐπέμεινε ἡ Σουρουΐ. Στὸ τέλος, ὅμως, ἀναγκάστηκε νὰ γυρίση πίσω στὴ Βασίλισσα, νικημένη.

Ἡ ταπείνωσι τῆς Καχουμάνο

Δυὸ μέρες ἀκόμα ἔτριζε τὰ δόντια του ἀπὸ τὸ θυμό του, μέσα στὴ φυλακὴ του ὁ Ζάμπα. Δὲν τόλμησαν νὰ τοῦ κάνουν κακό. Τὸν περιποιόντουσαν, τοῦφερναν τακτικὰ φαγητὸ καὶ ποτό. Ἀλλά, ὅσο περνουσε ὁ καιρός, τόσο ἔνοιωθε τὸ παλληκάρι ἀβάσταχτη τὴ σκλαβιά. Ὥρες-ὥρες τοῦ ἐρχόταν νὰ βάλη τὶς φωνές, ν' ἀναστατώση ὅλο τὸ παλάτι.

Δυὸ μέρες παράδερνε κι' ἡ Καχουμάνο. Στὸ τέλος, τὴν τρίτη μέρα, στέναξε:

— Σουρουΐ! Αὐτὴ τὴ φορὰ νικήθηκα γιὰ καλά. Πήγαινε καὶ πὲς στὸ διευθυντὴ τῆς φυλακῆς νὰ τὸν ἐλευθερώση.

Δίστασε ἡ Σουρουΐ.

— Μά, αὐτὸ εἶναι ταπείνωσι γιὰ σένα. Βασίλισσά μου! Μιὰ κι' ἀρχισες μὲ τὴ βία...

— Μὲ τὴ βία δὲν πρόκειται νὰ ὑποταχθῆ, τὸ ξέρω.

— Μὰ πάλι...

— Μὴν ἀντιλέγης, Σουρουΐ! φώναξε ἡ βασίλισσα αὐστηρά. Δὲν πρόκειται πιὰ νὰ σ' ἀκούσω. Πάει, τέλειωσε αὐτό... Γιὰ τὴν ὥρα, πρέπει νὰ ἐλευθερωθῆ ὁ Ζάμπα, γιὰ νὰ σώσω τὴν ὑπόληψί μου...

— Κι' ἔπειτα; ρώτησε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο ἡ ἀκόλουθος.

Χτύπησε ἡ Καχουμάνο τὸ χέρι της στὸ τραπέζι.

— Ἔπειτα;... Δὲν ξέρω, Σουρουΐ! Μὴ μὲ ρωτᾶς τίποτα! Θ' ἀφίσω τὰ πράγματα νὰ κυλήσουν μόνα τους. Δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ γίνη ἔπειτα...

Ἔφυγε ἡ Σουρουΐ φοβισμένη. Καὶ σὲ λίγο, γύρισε, μὲ μάτια δακρυσμένα.

— Ἡ διαταγή σου ἐκτελέσθηκε, Βασιλισσά μου. Ὁ Ζάμπα ἔφυγε, ἐλεύθερος...

— Τί εἶπε; ρώτησε ἡ Βασίλισσα.

— Καλύτερα νὰ μὴ στὸ πῶ, κυρά μου...

— Σὲ προστάζω νὰ μὴ μοῦ κρύψης τίποτα...

— Εἶπε, κυρά μου, αὐτὰ τὰ λόγια: «Νὰ πῆς στὴ Βασίλισσα, ὅτι τὴν εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐλευθερία ποὺ μοῦ ξαναδίνει. Ἀλλά, ἂν θελήση νὰ δοκιμάση ξανὰ την ὑπομονή μου, θὰ φερθῶ διαφορετικά».

Σήκωσε τὰ χέρια της μὲ κατάπληξι ἡ Καχουμάνο.

— Ἔτσι σοῦ μίλησε, Σουρουΐ;

— Συχώρα με ποὺ σοῦ ἐπανέλαβα τέτοια λόγια, κυρά μου. Ἐσὺ τὸ θέλησες...

— Εἶναι ἀλήθεια ἄξιος νὰ πεθάνη! εἶπε ἡ Καχουμάνο ἀνάμεσα στὰ δόντια της. Θἄθελα νὰ τοῦ κάνω κακό... Ἕνα κακό, ὅμως, ποὺ νὰ τὸν φέρη κοντά μου...

Καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ἀδυναμίας τὴν ἔπνιξαν πάλι.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ζάμπα, γύρισε πίσω, καὶ πῆγε πρῶτα σπίτι του.

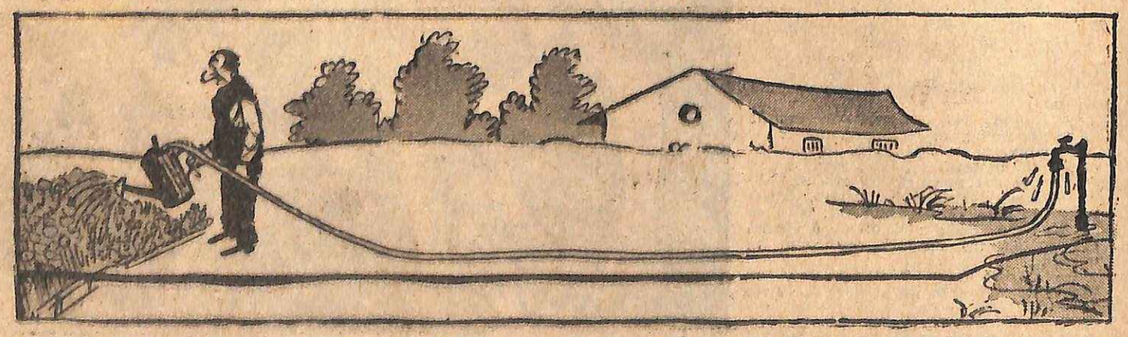
Μόλις τὸν εἶδαν οἱ γονεῖς του, ἔτρεξαν πάνω του μὲ χαρά.

— Εἶσαι ἐλεύθερος;

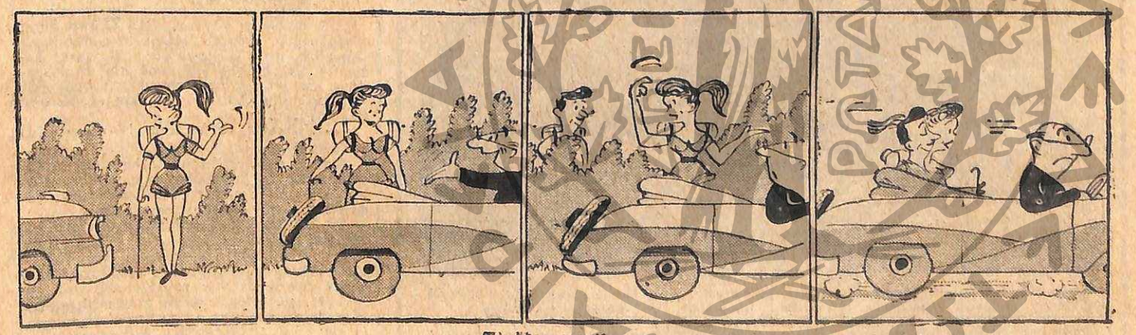
— Ναί, ἀποκρίθηκε τὸ παλληκάρι.

— Ὥστε φέρθηκες λογικά;...

Ἐκεῖνος τοὺς τὰ διηγήθηκε ὅλα, χωρὶς νὰ κρύψη μία λέξι.

Ἕνας τετραπέρατος κηπουρός!...

Τὸ ἔξυπνο κόλπο...

Ὁ Χίτο κι' ἡ Φλούγιο ἀρχισαν νὰ τραβᾶνε τὰ μαλλιά τους.

— Μᾶς κατάστρεψες ὅλους, τρελλὸ παιδί. Τώρα ἡ Καχουμάνο θὰ διψᾶη γιὰ ἐκδίκηση!...

— Ἡ ἐκδίκησή της θὰ πέση στὸ κεφάλι μου! εἶπε ὁ Ζάμπα.

— Ἀνόητε! τὸν μάλλωσε ὁ Χίτο. Δὲν καταλαβαίνεις πώς, ὅταν πάθης ἐσὺ κακό, εἶναι σὰν νὰ τὸ παθαίνουμε ὅλοι μας;... Δὲν τὸ ξέρεις πὼς ἐσὺ εἶσαι ἡ μόνη μας χαρά;

Ἡ Φλούγιο ἄρχισε τὰ κλάμματα.

Ὁ Ζάμπα γέλασε.

— Μὴ φοβόσαστε. Δὲν πρόκειται νὰ πάθω τίποτα. Δὲν θὰ τολμήση νὰ ἐκδικηθῆ... Ἂν ἤθελε νὰ μὲ σκοτώση, θὰ μὲ σκότωνε τώρα ποὺ μὲ εἶχε στὰ χέρια της φυλακισμένο.

— Ὦ, θεοί! φώναξε ὁ Χίτο, σηκώνοντας τὰ χέρια του. Τώρα βλέπω πὼς ὁ γυιός μου δὲν ἔχει μυαλὸ στὸ κεφάλι του. Ἔτσι ἁπλᾶ τὰ παίρνεις τὰ πράγματα ἐσύ; Πῶς μποροῦσε νὰ σὲ σκοτώση; Θὰ σηκωνόταν ὅλος ὁ κόσμος νὰ σὲ προστατέψη.

— Τότε, λοιπόν, τί φοβᾶσαι;

— Μπορεῖ νὰ βρῆ καμμία ὑπουλη ἐκδίκησι... Δὲν ξέρω. Μιὰ φορὰ κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς, κινδυνεύεις!...

— Κι' ἐγὼ ἔχω ἕνα κακὸ προαίσθημα! στέναξε ἡ μητέρα του. Ζάμπα, ἔκανες τὸ μεγαλύτερο λάθος ποὺ θὰ μποροῦσες νὰ κάνης...

Κουράστηκε ἀπὸ τὰ παράπονά τους τὸ παλληκάρι. Καί, χωρὶς πολλὲς διαδικασίες, ἄφησε τοὺς γονιούς του κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς ἀγάπης του.

Ξέγνοιαστα νειᾶτα

Μόλις τὸν εἶδε ἡ Λιλιουβάνα, πέταξε στὴν ἀγκαλιά του. Ἦταν μόνη στὸ σπίτι ἐκείνη τὴν ὥρα. Ὅλοι οἱ δικοί της εἶχαν βγῆ ἔξω.

Σὰν τρελλὰ παιδιά, γελούσαν κι' ἐκλαιγαν μαζὶ ἀπὸ τὴ χαρά τους ὁ Ζάμπα κι' ἡ μικρή του ἀγαπημένη.

— Ζάμπα, ξεφώνισε ἡ Λιλιουβάνα, πές μου τα ὅλα! Πές μου, πῶς γλύτωσες; Ἔκανες βέβαια πὼς τὴν ἀγαπᾶς...

Τὴ σήκωσε αὐτὸς στὰ χέρια του, σὰν κούκλα. Κι' ἐνῶ γύρευε μὲ τὰ χείλη του τὰ δικά της, τῆς ἀποκρίθηκε εὐθυμα:

— Ὄχι, γλυκειά μου!... Ἔννοια σου, δὲν ἀγάπησα οὔτε θ' ἀγαπήσω ἄλλη γυναῖκα ἐκτὸς ἀπὸ σένα.

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια;...

— Στὸ ἀπέδειξα, φαντάζομαι, ἀρκετά. Ἀφοῦ μιὰ βασίλισσα...

— Μὰ αὐτὴ εἶναι ἄσχημη καὶ γρηά!

εἶπε μουτρωμένη ἡ κοπέλλα.

Τὴ φίλησε στὰ ὁλόμαυρα μαλλιά, ποὺ μοσχοβολοῦσαν γιασεμιά.

— Ἔννοια σου, μικρή μου ἀγάπη. Θὰ σ' ἀγαπῶ παντοτεινά!

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Μιὰ φορά, δὲν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ παντρευτοῦμε! τοῦ εἶπε μὲ παράπονο. Οἱ γονιοί σου δὲν μὲ θέλουν, ἔ;

— Ναί, δὲν σὲ θέλουν! τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος σοβαρά. Ἀλλά, δὲν εἴπαμε;... Τί μᾶς ἐμποδίζει νὰ χαροῦμε τὴν ἀγάπη μας;

Καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν πάλι σ' ἕνα φλογερὸ φιλί.

— Ζάμπα! ξεφώνισε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Βελιού, ποὺ ἐρχόταν φορτωμένη φροῦτα. Εἶσαι πάλι ἐλεύθερος;

Ὁ Ζάμπα τῆς τὰ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια ὅλα. Αὐτὴ φάνηκε συλλογισμένη.

— Τώρα, φυλάξου, Ζάμπα, εἶπε.

— Φοβᾶσαι κι' ἐσὺ σὰν τὸν πατέρα μου! γέλασε τὸ παλληκάρι. Ἐγὼ ὅμως τὸ ξέρω καλὰ πὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ μ' ἐκδικηθῆ, γιατὶ ντρέπεται...

— Πάντως, φυλάξου!...

— Ἄ, Βελιού, ἐγὼ ζῶ ὅλη τὴν ἡμέρα στὴ θάλασσα. Ἀπὸ τί νὰ φυλαχτῶ;... Ὁταν παρουσιαστῆ ὁ κίνδυνος, στὸ ψάρεμα, ἡ Καχουμάνο δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ μὲ σώση, οὔτε νὰ μὲ βάλη σὲ χειρότερη θέσι...

— Δὲν ξέρω. Ἴσως νάχης δίκηο. Μιὰ φορά, μοῦ φαίνεται πώς, ἂν ἤμουν στὴ θέσι της, θὰ σὲ μισοῦσα πολύ, εἶπε ἡ κοπέλλα, καὶ τὰ ἔξυπνα μάτια της ἄστραψαν.

— Πάντως, αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶμαι ἐλεύθερος! φώναξε εὔθυμα ὁ Ζάμπα.

Κι' ἔσφιξε στὰ δυνατά του μπράτσα τὴν Λιλιουβάνα, ποὺ ξεφώνισε ἀπὸ τὸν πόνο κι' ἀπὸ τὴν εὐτυχία της.

Ἔπειτα τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ἔβαλε στὴ βάρκα του, κι' ἄνοιξε τὰ πανιά.

— Ποῦ μὲ πᾶς; τὸν ρώτησε γελῶντας.

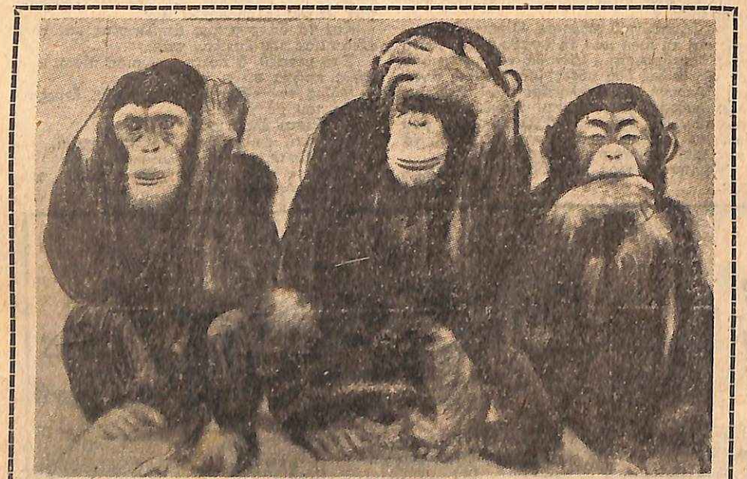
— Σήμερα θάρθης μαζί μου στὸ ψάρεμα, Λιλιουβάνα!

Ἐκείνη χτύπησε τὰ χέρια της χαρούμενη.

— Καιρὸ ἤθελα νὰ στὸ ζητήσω αὐτό, Ζάμπα! τοῦ εἶπε.

Φυσοῦσε δυνατὸ ἀεράκι καὶ τὰ κύματα σηκώνονταν μὲ ὁλόλευκο ἀφρὸ γύρω ἀπὸ τὴ βαρκούλα. Τὴν ἔφεραν πότε ψηλά, πότε τὴν βούλιαζαν. Κι' ἔπειτα, πάλι, πρὸς τὸ ἕνα μέρος, πρὸς τὸ ἄλλο, καθὼς φούσκωνε τὸ πανί, λὲς καὶ δίσταζε ἡ βαρκούλα ἀπὸ ποιὸ μέρος νὰ βουλιάξη...

Ἡ Λιλιουβάνα, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζάμπ, ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια σὲ κάθε κούνημα τῆς βαρκούλας καὶ τὰ φιλιά τους εἶχαν τὴν ἁλμύρα τῆς θάλασσας.

ΣΟΦΟΙ... ΧΙΜΠΑΤΖΗΔΕΣ

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ χιμπατζῆδες ἑνὸς γερμανικοῦ ταίρκου ἐναρκώνουν σὲ «ταμπλὼ-βιβὰν» τὸ κινέζικο γνωμικό: «Μὴν ἀκοῦς, μὴν βλέπης, μὴ μιλᾶς». Ὁ ἕνας κλείνει τ' αὐτιά του, ὁ δεύτερος τὰ μάτια καὶ ὁ τρίτος τὸ στόμα. Ἐνοσεῖται πὼς οἱ ἴδιοι — φλύαροι, ἀνοιχτομάτηδες καὶ περίεργοι ὅσο πᾶνε! — δὲν φροντίζουν ποτὲ νὰ τηρήσουν τὴ συμβουλὴ αὐτή!

ποτε-ποτε τοὺλεγε δῆθεν σοβαρά:

— Ἔλα, ψάρεψε καὶ λιγάκι. Ὁ ἥλιος ἀνέβηκε στὴ μέση τοῦ οὐρανοῦ!...

Τὴν τρέλλαινε αὐτὸς στὰ φιλιὰ καὶ στὰ χάδια, καὶ τῆς ἀποκρινόταν ἔπειτα, κλείνοντας τὰ μάτια του, εὐτυχισμένος:

— Ψάρεψα, μικρή μου ἀγάπη. Ψάρεψα τὴν πιὸ ὁμορφη κοπέλλα ποὺβγαλε ὁ γιαλός. Τὴ λένε Λιλιουβάνα!...

Καὶ τὰ χείλη τους ἑσμιγαν πάλι, καὶ ἑνώνονταν μὲ φλόγα.

Τραβοῦσαν ξέγνοιαστα. Οὔτε ἤξεραν ποῦ πᾶνε. Ὁ Ζάμπα εἶχε ξεχάσει πὼς εἶχε βγῆ γιὰ δουλειά. Εἶχε ξεχάσει ὅλο τὸν κόσμο. Γι' αὐτόν, ἐκεῖ ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ θάλασσα, δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα πράγμα στὸν κόσμο: Τὰ μαῦρα μαλλιὰ τῆς Λιλιουβάνας, ποὺ μοσχοβολοῦσαν γιασεμί, καὶ τώρα, ἀκόμα, μέσα στὴ θάλασσα, τὰ κόκκινα χείλη της, ποὺ ἔσταζαν μέλι, τὰ μάτια της ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ἀγάπη, τὰ μπράτσα της ποὺ τὸν τύλιγαν μὲ πάθος.

Πέρασαν ἔτσι κάμποσες ὧρες, ξέγνοιαστες κι' εὐτυχισμένες. Κι' ἐξαφνα, ἡ Λιλιουβάνα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του.

— Βουτᾶμε; τοῦ φώναξε μὲ παιδιάστικη χαρά. Ζεστάθηκα! Θέλεις νὰ κολυμπήσουμε λιγάκι;...

— Ἐδῶ; ρώτησε ὁ Ζάμπα, κι' ἔρριξε γύρω του μιὰ ἀνήσυχη ματιά.

Εἶχαν ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀκτή. Τὰ νερὰ εἶχαν βάθος ἀμέτρητο.

— Γιατί ὄχι; φώναξε ἡ κοπέλλα.

— Ξέρεις, μικρή μου ἀγάπη... ἐδῶ τὰ νερὰ εἶναι ἐπικίνδυνα...

— Μὰ φαντάζομαι πὼς ξέρουμε κολύμπι! γέλασε αὐτή.

— Δὲν σοῦ λέω πὼς δὲν θὰ κολυμπήσουμε. Ἀλλὰ ξεχνᾶς τοὺς καρχαρίες;...

Στὴ μισητὴ αὐτὴ λέξι, χλώμιασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ κοπέλλα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως γέλασε παιδιάστικα.

— Ἔννοια σου, Ζάμπα. Θὰ προσέξουμε!...

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, πήδησε γρήγορα στὸ νερό.

Τὴν ἀκολούθησε κι' ὁ Ζάμπα, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξέτασε γύρω μὲ τὴ ματιά του τὴ θάλασσα.

Ὁ καρχαρίας

Ἡ Λιλιουβάνα ἦταν ἡ καλύτερη κολυμβήτρια τῆς Χαβάης. Ὅταν γίνονταν ἀγῶνες, καμμιὰ κοπέλλα δὲν μποροῦσε νὰ τῆς παραβγῆ. Κι' ὁ Ζάμπα ἀκόμα, ποὺ ἦταν φοβερὸς κολυμβητής, μὲ δυσκολία μποροῦσε νὰ τὴν ξεπεράση.

Ἔπαιζαν σὰν δυὸ δελφίνια, κι' ἄφηναν τὴν βάρκα τους νὰ χορεύη ξέγνοιαστη κι' αὐτή, στὸ ρυθμὸ τῶν κυμάτων.

Πέρασε ἔτσι κάμποση ὥρα, κι' ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνη κατὰ τὴ δύσι, νὰ χρυσώνη πέρα τὶς ἀκρογιαλιὲς μὲ τὰ φοινικόδεντρα.

Οὔτε καταλάβαιναν τὴν κούρασι τὰ δυὸ παιδιά, ποὺ χαίρονταν τὴν ἀγάπη τους.

Ἄξαφνα, μέσα στὰ τρελλὰ παιχνίδια τους, ἡ Λιλιουβάνα ἔβγαλε μιὰ κραυνὴ φρίκης.

— Τί ἔπαθες; φώναξε ὁ Γάμπα.

Μὲ χείλη ἄσπρα ἀπὸ τὸν τρόμο, φώναξε ἡ κοπέλλα:

— Ὁ καρχαρίας!...

Κι' ἔδειξε μακρυά, πρὸς ἕνα σημεῖο...

Δὲν φαινόταν τίποτα. Ὁ Ζάμπα ὅμως χλώμιασε κι' αὐτός. Ἤξερε πὼς ἡ Λιλιουβάνα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γελάστηκε. Σίγουρα θὰ εἶχε δῆ τὴν οὐρὰ τοῦ σκυλόψαρου. Καὶ τώρα θὰ εἶχε κρυφτῆ στὸ νερὸ καὶ θὰ ἑτοιμαζόταν νὰ ὁρμήση κρυφὰ στὰ θύματά του.

— Γρήγορα, στὴ βάρκα! φώναξε τὸ παλληκάρι.

Καθὼς κολυμποῦσαν μ' ὅλη τους τὴ δύναμι πρὸς τὴ βαρκούλα τους, ποῦπαιζε ἀμέριμνη μὲ τὰ κύματα, ἐνοιώθαν τώρα ξαφνικὰ ὅλη τὴν κούρασι τῆς ἡμέρας.

Ἡ Λιλιουβάνα ἀργοποροῦσε. Κι' ὁ Ζάμπα τῆς ἔλεγε:

— Ἔλα, ἔλα, δὲν φαίνεται ἀκόμη!...

Κόντευαν νὰ φτάσουν στὴ βάρκα, ὅταν εἶδαν τὴν οὐρά του κοντά τους.

Τότε, μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, δυνάμωσε τὸ κολύμπι ὁ Ζάμπα κι' ἔσυρε μαζί του τὴ Λιλιουβάνα. Κι' ἡ βαρκούλα, λὲς κατάλαβε κι' αὐτὴ τὸν κίνδυνο, κύλησε κοντά τους. Μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκαν μέσα στὴ βάρκα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸ σκυλόψαρο ἔφτασε κοντά.

— Φοβᾶμαι! ψιθύρισε ἡ Λιλιουβάνα. Τίποτα δὲν μᾶς γλυτώνει τώρα, Ζάμπα!...

— Μὴ φοβᾶσαι!... τῆς εἶπε ἐκεῖνος, προσπαθῶντας νὰ τὴν παρηγορήση.

— Θ' ἀναποδογυρίση τὴ βάρκα μας!

Ὁ καρχαρίας φαινόταν νὰ διστάζη. Ἀκολουθοῦσε τὴ βάρκα ἀναποφάσιστος.

Ὁ Ζάμπα παρακολουθοῦσε καὶ τὴν παραμικρὴ του κίνησι, γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος ν' ἀμυνθῆ.

Ἡ Λιλιουβάνα ἔτρεμε σύγκορμη. Σὲ μιὰ στιγμή, κύτταξε γύρω της, σὰν νὰ ζητοῦσε βοήθεια. Κι' ἔξαφνα, μία κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη της:

— Ζάμπα! Ἕνα καράβι! Ἕνα μεγάλο καράβι ἔρχεται καταπάνω μας!... Ἴσως νὰ προλάβουν νὰ μᾶς σώσουν!...

Γύρισε ὁ Ζάμπα κι' εἶδε μὲ κατάπληξι ἕνα μεγάλο καράβι, ποὺ ἐρχόταν πραγματικά, μ' ὁλάνοιχτα πανιά, καταπάνω του.

Θὰ εἶχε φανῆ ἀπὸ ὥρα στὸν ὁρίζοντα, ἀλλὰ αὐτοί, μὲ τὰ παιχνίδια τους, δὲν τὸ εἶχαν πάρει εἴδησι. Τώρα ἦταν μᾶλλον κοντά. Ἡ τύχη φαινόταν πὼς τοὺς βοηθοῦσε...

Ἡ σωτηρία

Ἄρχισαν νὰ ζητᾶνε μὲ σπαρακτικὲς κραυγὲς βοήθεια, ἀνεμίζοντας συγχρόνως τὰ ροῦχα τους, ποὺ τὰ εἶχαν ἀφίσει μέσ' στὴ βάρκα.

Σὲ λίγο, κατάλαβαν πὼς τοὺς εἶχαν πάρει εἴδησι ἀπὸ τὸ καράβι.

Οἱ στιγμὲς ὥσπου νάρθη κοντά τους τὸ καράβι ἐκεῖνο, τοὺς φάνηκαν αἰῶνες. Ἐπὶ τέλους, ὁ μεγάλος του ὄγκος σκίασε τὴ μικρὴ βαρκούλα. Ὁ καρχαρίας λόξεψε λίγο. Φαίνεται, ὅμως, πὼς τὸν εἶδαν κι' ἀπὸ τὸ καράβι, γιατὶ τοὺς πέταξαν ἕνα σχοινί. Μὲ γρήγορες κινήσεις τὸ ἔδεσε ὁ Ζάμπα γύρω στὴ γυμνὴ μέση τῆς κοπέλλας. Ἔπειτα, ἀπὸ τὸ καράβι τὴν τράβηξαν ἀπάνω.

Ὕστερα, τοὔρριξαν καὶ τοῦ Ζάμπα τὸ σχοινί.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ καρχαρίας, μὲ μιὰ κίνησι φοβερή, χτύπησε τὴ βάρκα. Πριν προφτάση ὁ Ζάμπα ν' ἁρπαχτῆ ἀπὸ τὸ σχοινί, ἡ βαρκούλα ἀναποδογυρίστηκε κι' ὁ Ζάμπα βρέθηκε στὴ θάλασσα.

Σὰν τρελλὴ οὐρλιαξε ἡ Λιλιουβάνα:

— Σῶστε τον! Σῶστε τον!

Τοῦ πέταξαν πάλι τὸ σχοινί. Κι' ἐνῶ τὸ σκυλόψαρο τὸν ζύγωνε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ἁρπάχτηκε ὁ νέος ἀπὸ τὸ σχοινί.

Τὸν τράβηξαν μὲ δύναμι ἀπάνω, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ καρχαρίας ἔφτανε κοντά του.

Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, ὁ Ζάμπα ἔμεινε ἀκίνητος, ζαλισμένος, λιπόθυμος σχεδόν, ἁπάνω στὸ κατάστρωμα. Τὸ μόνο ποὺνοιωθε, ἦταν τὸ κορμί τῆς ἀγαπημένης του νὰ σφίγγεται ἁπάνω του τρεμουλιαστό, νὰ σπαρταρᾶη ἀπὸ ἕνα νευρικὸ κλάμμα. Κι' ἔνοιωθε ἀκόμα τὰ φιλιά της νὰ τοῦ γεμίζουν τὸ πρόσωπο, τὰ μαλλιά, φιλιά, γεμάτα ἀγωνία καὶ ἄγρια χαρά.

Ὅταν συνῆλθε κάπως, κύτταξε γύρω του. Μερικοὶ ἄντρες τοὺς εἶχαν περικυκλώσει, καὶ τοὺς κύτταζαν μὲ περιέργεια, μὲ συγκίνησι καὶ μὲ ἀγανάκτησι μαζί. Οἱ ἄντρες αὐτοὶ δὲν ἐμοιαζαν μὲ τοὺς Ἀμερικανούς, ποὺ ἔρχονταν πότε-πότε στὸ λιμάνι τους, οὔτε μὲ τοὺς Γιαπωνέζους, ποὺ ταξίδευαν τυχὰ σ' αὐτὲς τὶς θάλασσες, οὔτε μὲ τοὺς Κινέζους, ποὺ ἔρχονταν γιὰ ἐμπόριο. Οἱ ἄντρες αὐτοὶ φοροῦσαν ροῦχα παράξενα. Μακρυὰ φουστάνια ὁλόμαυρα καὶ κάτι καπέλλα σὰν μαῦρα πουλιὰ στὸ κεφάλι...

Ὁ Ζάμπα σηκώθηκε κι' ἔπιασε τὴ Λιλιουβάνα ἀπὸ τὸ χέρι, λὲς κι' ἤθελε νὰ τὴν προστατέψη. Στάθηκαν ἔτσι κι' οἱ δυό τους γυμνοί, σὰν πρωτόπλαστοι, μπροστὰ στοὺς Ἄγγλους ἱεροκήρυκες, ποὺ ἦταν οἱ ἐπιβάτες τοῦ παράξενου καραβιοῦ.

Τὸ πρῶτο κήρυγμα

Ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, ἦταν ὁ πάστωρ Ρίτσαρντ. Ἕνας ἄντρας ἑξήντα περίπου χρόνων, παχύς, φαλακρός, μὲ μάτια βγαλμένα λίγο πρὸς τὰ ἔξω, πάντα κόκκινα, ποὺδειχναν τὸν εὐέξαπτο ἄνθρωπο. Τὰ χείλη του ἦταν σφιχτὰ κι' αὐστηρά. Παρὰ τὸ πάχος του, οἱ κινήσεις του ἦταν γρήγορες, νευρικές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ὁ Τζέννερ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐμβολιάζει τὸ γυιό του.
(Γλυπτικὴ παράστασι)

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ τοῦ ἐμβολίου τῆς εὐλογιᾶς

Ἐδουάρδος Τζέννερ ὁ εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος

Μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', ἡ ἰατρικὴ ἦταν ἀνίσχυρη ἐναντίον τῆς εὐλογιᾶς. Τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη ἀρχισε, γιὰ πρώτη φορά, νὰ γίνεται χρῆσι μιᾶς πρωτογονης θεραπευτικῆς μεθόδου, ποὺ εἶχε εἰσαχθῆ ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἦταν γνωστὴ στὴν Ἀρμενία καὶ τὴν Κιρκασία, ἀπὸ ἀμνημόνευτα χρόνια. Κανένας βέβαια δὲν ἀγνοεῖ ὅτι οἱ γυναῖκες τῶν δύο αὐτῶν χωρῶν φημίζονται γιὰ τὴν καλλονή τους καὶ ὅτι παλαιότερα ἡ σωματεμπορία ἦταν ἐκεῖ ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένη.

Οἱ κάτοικοι λοιπὸν αὐτῶν τῶν τόπων φρόντισαν νωρὶς νὰ βροῦν ἕνα φάρμακο κατὰ τῆς τρομερῆς ἀρρώστειας, ποὺ κατέστρεφε τὴν ὁμορφιὰ τῶν κοριτσιῶν τους καὶ φυσικὰ καὶ τὸ ἐμπόριό τους! Τὴ μέθοδο αὐτὴ τὴν εἰσήγαγε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Εὐρώπη ἡ λαίδη Ἐλεάνορ Μόνταγκυ, σύζυγος τοῦ Ἄγγλου πρεσβευτῆ στὴν Κωνσταντινούπολι. Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἦταν καθαρὰ προληπτικό.

Ἔπαιρναν δηλαδὴ ἰὸν ἀπὸ ἕνα εὐλογιάσντα καὶ τὸν ἐνεβολίαζαν σ' ἕνα ὑγιᾶ.

Ἔτσι ὁ ἐμβολιαζόμενος προσεβάλλετο βέβαια ἀπὸ μιὰ εὐλογιὰ ἐλαφρᾶς μορφῆς, ἡ ὁποία ὅμως περνοῦσε σύντομα, χωρὶς νὰ ἀφήνη τὸ παραμικρὸ ἴχνος στὸ πρόσωπό του. Ἄλλωστε, εἶχε τὴ βεβαιότητα ὅτι ποτὲ πιά, σὲ ὅλη του τὴ ζωή, δὲν θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ προσβληθῆ ἀπὸ τὴ φοβερὴ αὐτὴ ἀσθένεια.

Ἀλλὰ ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶχε καὶ τὰ κακά της ἀποτελέσματα, γιατὶ πολλὲς φορὲς τὸ ἐμβόλιο αὐτό, σ' ἕνα ἀσθενικὸ ὀργανισμό, τοῦ μετέδιδε τὴν εὐλογιὰ καὶ τὸν ἔστελνε στὸν ἄλλο κόσμο μέσα σὲ λίγες μέρες. Ὁ τρόπος λοιπὸν αὐτὸς τῆς προληπτικῆς θεραπείας ἦταν ἐπικίνδυνος. Γιὰ τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη θεωρήθηκε σὰν κάτι σπουδαῖο καὶ ἀνθρωποσωτήριο, γιατὶ σημεῖωνε σημαντικὴ πρόοδο στὸν ἀγῶνα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Ὅλοι οἱ γιατροὶ μισθετήσαν μὲ ἐνθουσιασμὸ τὴ νέα αὐτὴ θεραπευτικὴ μέθοδο.

Ὡστόσο, ὅπως συμβαίνει πάντοτε σχεδὸν σὲ τέτοιου εἴδους περιπτώσεις, δὲν ἄργησε νὰ φανῆ καὶ ἡ ἀντίδρασι, ποὺ εἶχε σοβαρὸ σύμμαχο τὴν ἐκκλησία. Οἱ κληρικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν βίασταν ν' ἀποκαλέσουν τὴ μέθοδο αὐτὴ «διαβολικὴ ἐνέργεια». Ἔφτασαν μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ μὴ θέλουν νὰ θάψουν τοὺς νεκροὺς ποὺ πέθαναν κατόπιν ἐμβολιασμοῦ. Συχνότατα ὅμως γιατροὶ συνελήφθησαν μὲ τὴν κατηγορία ὅτι «ἐγκληματοῦσαν συνειδητὰ» εἰς βάρος τοῦ λαοῦ καὶ ὅτι ἦσαν «σύνδικοι» μιᾶς μυστικῆς ἑταιρείας, ποὺ εἶχε γιὰ σύμβολό της τὸ Σατανᾶ!

Κάποτε, σὲ μιὰ ἐπιδημία εὐλογιᾶς στὴν Ἰταλία, πιάστηκε ἕνας νεαρὸς γιατρός, ὁ Ὀνούφριο Παπίνι, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλες τὶς ἀπαγορεύσεις, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐμβολιάζη τὸν πληθυσμό. Τὸ δικαστήριο ποὺ τὸν δίκασε ἀποτελεῖτο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπὸ αὐστηρούς κληρικούς, ποὺ ζητοῦσαν τὸ κεφάλι του ἐπὶ πίνακι.

— Ἂν ἐγὼ εἶμαι ὑπάδρος τοῦ Σατανᾶ, φώναξε ὁ Παπίνι στὴν ἀπολογία του, ἐσεῖς τί κάνετε; Ἀπὸ σᾶς, τοὺς ἱερεῖς, ὁ κόσμος περιμένει τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Ἀλλ' ἀφῆστε τὸ σῶμα του στοὺς γιατρούς. Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ ἀνθρώπους ποὺ ἐμβολίασα μέχρι σήμερα, πέθαναν μόνο οἱ τρεῖς. Δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἀπόδειξι αὐτή; Ἂν σταματήσετε λοιπὸν τὸ ἔργο τῆς ἐπιστήμης, εἶναι σὰν νὰ σταματᾶτε τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ...

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Παπίνι καταδικάστηκε σὲ εἴκοσι χρόνια φυλακή. Ὅταν ὅμως στὰ 1756 καὶ κατὰ τὸ διάστημα πάλι μιᾶς ἐπιδημίας εὐλογιᾶς, ὁ δούξ τῆς Ὀρλεάνης κάλεσε τὸν περίφημο Γάλλο γιατρὸ Θεόδωρο Τρονσὲν γιὰ νὰ ἐφαρμόση τὴ μέθοδο αὐτὴ στὰ παιδιὰ του — τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν προσβληθῆ ἀκόμη— καὶ ὁ Τρονσὲν κατώρθωσε πράγματι νὰ γλυτώση μόνον αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια, ποὺ εἶχε κάνει θραῦσι στὸ σπίτι τοῦ δουκός, τότε ὅλοι ἀναγκάσθηκαν νὰ παραδεχθοῦν τὴ μεγάλη χρησιμότητα τοῦ θεραπευτικοῦ αὐτοῦ συστήματος.

Ἀλλὰ τὸ μόνο ἀποτελεσματικὸ ἐμβόλιο κατὰ τῆς εὐλογιᾶς ἀνακαλύφτηκε σαράντα περίπου χρόνια ἀργότερα, ἀπὸ τὸν Ἄγγλο γιατρὸ Ἐδουάρδο Τζέννερ, ποὺ θεωρεῖται σήμερα σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους εὐεργέτες τῆς ἀνθρωπότητας. Ὁ Τζέννερ, ἕνας ταπεινὸς γιατρὸς ἐγκατεστημένος στὸ Σέλτενχαμ, ἦταν ἐνθέρμως θιασώτης τῆς ἀντιτολίτικης θεραπευτικῆς μεθόδου καὶ τὴν ἐφήρμοζε κάθε φορὰ ποὺ παρουσιαζόταν ἀνάγκη. Ὡστόσο, τοῦ δόθηκε πολλὲς φορὲς ἡ ἀφορμὴ νὰ παρατηρήση κάτι παράξενο: Τὸ ἐμβόλιο αὐτὸ δὲν ἔφερνε κανένα ἀποτέλεσμα σὲ κείνους ποὺ δούλευαν σὲ κτήματα ἢ ὑποστατικά.

Καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψη τὸ λόγο τοῦ φαινομένου: Οἱ ἐργάτες αὐτοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, κολλοῦσαν κάποια ἀσθένεια τῶν ἀγελάδων, ποὺ ἐκδηλώνόταν μὲ «φλυζακίασι» γύρω στοὺς μαστούς καὶ τῆς ὁποίας οἱ ἐκδηλώσεις ἦταν ὁμοιες περίπου μὲ τὶς ἐκδηλώσεις τῆς εὐλογιᾶς ἡπιας μορφῆς. Ὁ Τζέννερ τότε σκέφτηκε νὰ χρησιμοποιηση γιὰ τὴ θεραπεία τῆς εὐλογιᾶς, ἀντὶ τοῦ καθιερωμένου ἰοῦ εὐλογιῶντος, ἰὸν ἀπὸ τοὺς μαστοὺς ἀρρώστων δαμάλεων. Τὸ θαῦμα εἶχε συντελεστῆ. Ὁ δαμαλισμὸς εἶχε ἀνακαλυφθῆ ἀπὸ μιὰ ἁπλὴ παρατήρησι.

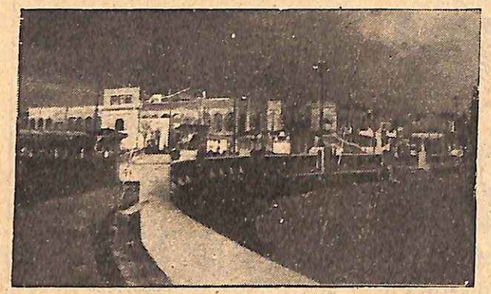
Ὁ Τζέννερ δὲν ἀνακοίνωσε ἀμέσως τὴν ἀνακάλυψή του, ἀπὸ φόβο μήπως οἱ παρατηρήσεις του δὲν ἦταν ἀκόμη σωστές. Ἔκανε ὡστόσο κρυφοὺς ἐμβολιασμοὺς σὲ γνωστοὺς καὶ φίλους του, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνο δὲν προσεβλήθησαν ἀπὸ τὴν ἐπιδημία τῶν μέρων τους, ἀλλὰ ἔμειναν (ἅπαξ καὶ ὅσοι αὐτὲς ποὺ ἀπακολούθησαν ἔπειτα ἀπὸ δύο ἢ τρία χρόνια. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κρατοῦσαν τὸ μυστικὸ τοῦ Τζέννερ σὰν κάτι ἱερό. Ὅταν ὅμως εἶδαν τὸ καταπληκτικὸ ἀποτέλεσμα ποὺ εἶχε πάνω τους ὁ ἐμβολιασμός, ἀρχισαν νὰ τὸ διαδίδουν παντοῦ, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὸν πληθυσμὸ νὰ τρέχη στὸ Σέλτενχαμ καὶ νὰ κάνη οὐρὲς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του.

— Δῶσε καὶ μᾶς ἀπὸ τὸ θαυματουργό σου φάρμακο, τοῦ φώναζαν. Μὴ μᾶς ἀφήνης νὰ πεθάνουμε!

— Λυπήσου τὰ νειᾶτα μας καὶ τὴν ὁμορφιὰ μας, τοῦ ἔλεγαν οἱ γυναῖκες. Ἀπάλλαξέ μας ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ γίνουμε τυφλὲς καὶ τέρατα ἀσχήμιας...

Καθένας μὲ τὸν πόνο του: Ἄλλος τὸν παρακαλοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἄλλος γιὰ τὸ παιδί του κι' ἄλλος γιὰ τὸν πατέρα του. Ὥσπου μιὰ μέρα, ὁ δαμαλισμὸς δόθηκε σὲ εἰδικὰ ἐργαστήρια κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο νίκησε γιὰ πάντα τὴν εὐλογιά.

Χάριν ὅμως τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας ὀφείλουμε νὰ μὴν ἀποσιωπήσουμε τὸ ὄνομα ἑνὸς Γάλλου ἀββᾶ: τοῦ Ζὰκ Ἀντουὰν Ραμπὼ Πομιέ, ποὺ τριάντα ὁλόκληρα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν Τζέννερ, εἶχε κάνει κι' αὐτὸς τὴν ἴδια ἀνακάλυψη, κατόπιν συνεχοῦς μελέτης. Ὅταν ὅμως ἀνακοίνωσε τὸ πόρισμα τῶν ἐργασιῶν του σὲ μεσαιωνικὸ κηθυντὰρ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Παρισιοῦ, ἐκεῖνοι τὸν πέρασαν γιὰ τρελλὸ καὶ δὲν τοῦ ἔδωσαν καμμιὰ ἀπολύτως σημασία.

Μία ἄποψις τοῦ Νέου Φαλήρου, ὅπως εἶναι σήμερα.

Τὸ Νέο Φάληρο ἀνακαινίζεται

Πῶς δημιουργήθηκε τὰ παληὰ χρόνια

Τὸ ὑπουργεῖο Δημοσίων Ἔργων ἀνέλαβε νὰ δώσῃ νέα ζωὴ στὸ ἐγκαταλελειμμένο ἀπὸ χρόνια Νέο Φάληρο. Στὸ σχετικὸ σχέδιό του προβλέπονται πολλὰ ἔργα ἐξωραϊσμοῦ τοῦ προαστείου. Θὰ κτισθῇ ἕνας λιμενοβραχίονας, ἡ παλαιὰ του ἐξέδρα, ποὺ ἦταν ἱστορικὴ γιὰ τὸ «σουλατσάρισμα» ποὺ γινόταν ἐκεῖ κάθε Τρίτη, Πέμπτη καὶ Σάββατο, στὶς «ζοὺρ-φιξ» τοῦ Νέου Φαλήρου, θὰ ξαναφτιαχτῇ καὶ τὰ ὑπολείμματα τοῦ παλαιοῦ («Ἀκταίου») θὰ κατεδαφισθοῦν καὶ στὴ θέσι του θὰ κτισθῇ ἕνα νέο μεγάλο ξενοδοχεῖο...

Τὰ παληὰ τὰ χρόνια, στὸ Παλαιὸ Φάληρο ὑπῆρχαν μερικὲς παληοκαλύβες, ἐνῶ στὸ Νέο βασίλευε ἐρημιὰ τρομακτική. Μάλιστα ἡ ἐρημιὰ τοῦ Νέου Φαλήρου ἦταν παροιμιώδης.

Ἀπὸ τότε ἔμεινεν ἡ γνωστὴ φράσι: («Ἄει πνίξου στὸ Φάληρο!»)

Ἡ φτήνεια δὲ ἦταν ἀφάνταστη: Ὁλόκληρο τὸ Φάληρο τότε δὲν ἄξιζε ἕνα κομμάτι ψωμί.

Στὰ 1875 ὅμως ἦρθε ἀπὸ τὴ Βιέννη ὁ ὁμογενὴς Κων. Γιαννόπουλος, ἕνας πολιτισμένος ἄνθρωπος ποὺ ἐκτιμῶντας τὴν ὁμορφιὰ τῆς φαληρικῆς ἀκτῆς, ἀκέφθηκε νὰ μεταμορφώσῃ τὴν ἐρημιὰ ἐκείνη σ' ἕνα ὡραῖο καλοκαιρινὸ προάστιο τῶν Ἀνω.

Ἔκτισε λοιπὸν τότε ἐκεῖ πρῶτα τὸ σπίτι του. Ὕστερα ἐφτιαξε στὸ βόρειο μέρος ἕναν τεχνητὸ λοφίσκο, ὅπου ἔκτισε ἕνα δεύτερο σπίτι.

Σὲ λίγο, ἕνας ἄλλος εὔπορος, σιτέμπορος αὐτός, ὁ μακαρίτης Ψαρούδας, ἔκτισε τὸ τρίτο σπίτι, τὸ μετέπειτα γνωστὸ ὡς σπίτι Γιουρντῆ.

Καὶ ἄρχισε ἀπὸ τότε ὁ συνοικισμός. Τὰ σπίτια ἕνα ἕνα ἄρχισαν νὰ ξεφυτρώνουν καὶ ὁ Γιαννόπουλος ἐχάραξε τοὺς πρώτους δρόμους.

Πάμφθηνα ἦταν τότε τὰ οἰκόπεδα. Ὁ Ζυγομαλᾶς, συγγενὴς τοῦ Γιαννόπουλου, ἀγόρασε μιὰ μεγάλη ἔκτασι ἀντὶ... δεκατριῶν χιλιάδων δραχμῶν, ποὺ τὴν ἐπούλησε ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια ἑκατὸ σαράντα χιλιάδες!

Ἀργότερα πάλι ἡ Ἑταιρεία τῶν Σιδηροδρόμων ἀναγκάσθηκε, χάριν τῶν ἐκεῖ παραθεριζόντων, νὰ χαράξῃ καὶ δεύτερη γραμμή, ἀπ' ὅπου ἐπερνοῦσαν τὰ τραῖνα μόνο τὸ καλοκαίρι. Ἀπὸ τότε ἄρχισε ἡ ἀνάπτυξι τοῦ Νέου Φαλήρου καὶ ὁ Δῆμος Πειραιὼς ἐξέλεξε τὸ Γιαννόπουλο πάρεδρο, ἀξίωμα μὲ τὸ ὁποῖον τὸν τιμοῦσε μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ὕστερ' ἀπὸ πέντε χρόνια τὸ Φάληρο εἶχε γίνει πιὰ ἕνας τέλειος συνοικισμός, μὲ τὸ σχέδιο καὶ τὴ ρυμοτομία του.

Ἐγίναν τότε καὶ καμπίνες γιὰ θαλάσσια λουτρά, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι κατέβαιναν («πατεῖς μὲ πατῶ σε») γιὰ νὰ λούζωνται στὰ δροσερὰ νερὰ τοῦ Φαλήρου.

Τὸ Φάληρο βρισκόταν τότε στὴ μεγάλη του δόξα. Χτίσθηκε καὶ θέατρο σὲ λίγο, φυτεύθηκε κῆπος μὲ ὡραῖα λουλούδια, δέντρα, φοινικιές, καὶ ἡ Ἑταιρεία τῶν σιδηροδρόμων ἀργότερα κατάργησε τὴν παλαιὰ γραμμή, τὴ χειρωνιαστικὴ ποὺ περνοῦσε κοντὰ ἀπὸ τὰ Καμίνια. Ἔπειτα ἔκτισε τὸ ξενοδοχεῖο («Ἀκταῖον») μὲ ἐγκατάστασι ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ κι' ἔκανε τὴν ζυλινη ἐξέδρα, ποὺ γνώρισε ἡμέρες «μεγαλείου καὶ δόξης».

Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ παραλιακοῦ δρόμου ἦταν ἕνα μόνο σπίτι, ποὺ λέγόταν («Δραγάτης»). Ὅλη ἡ ἄλλη ἔκτασι ἦταν ἀπεδιάδα ἀκατοίκητη...

Ἡ Ἑταιρεία ἀφοῦ ἔφτιαξε τὰ μπάνια γιὰ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, προεκήρυξε λευβοδρομίες καὶ κολυμβητικοὺς ἀγῶνες μὲ βραβεῖα ἕβαλε καὶ μιὰ ὀρχήστρα σ' ἕνα περίπτερο, ποὺ ἔπαιζε συνθέσεις τῆς ἐποχῆς. Ἔτσι ἄρχισε τότε νὰ κατεβαίνῃ πολὺς κόσμος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὴν ἐρημικὴ ἐκείνη παραλία, ὅπου στὸ βάθος βρισκόταν τὸ μνημεῖο τοῦ Καραϊσκάκη, κοντὰ στὸ ὁποῖο σταματοῦσε τὸ τραῖνο. Τὸ βράδυ καίγονταν πυροτεχνήματα, ποὺ ἦταν μία ἀπὸ τὶς καλύτερες ἀπολαύσεις τοῦ κοινοῦ.

Στὸ θερινὸ θέατρο ἦρθε ἕνας Ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος, ὅπου ὁ Ἕλληνας τενόρος Ἰωάννης Κρητικός, ὁ Ἰταλὸς Πέτροβιτς καὶ ἡ Μαρόελλα Ζέμπριτς («ἔδρεπαν δάφνες») κάθε βράδυ. Τὸ πρῶτο αὐτὸ θέατρο ἦταν μιὰ παράγκα ἀπὸ σανίδια, τὰ σκηνικὰ πρόχειρα καὶ ἀκαλαίσθητα, ἀλλ' ὁ κόσμος ἔμενε εὐχαριστημένος. Τὰ καθίσματα δὲν ἦταν ἀριθμημένα κι' ἔτσι ἔπιανε θέσι ἐκεῖνος ποὺ προλάβαινε νὰ μπῇ πρῶτος. Αὐτὸ ὅμως εἶχε προκαλέσει διάφορα ἐπεισόδια. Σὲ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ὁ Μανιατάκης ἐσκότωσε ἕναν νέο ἀξιωματικὸ τοῦ πυροβολικοῦ. Κι' ἀπὸ τότε ἀποφασίσθηκε ν' ἀριθμηθοῦν τὰ καθίσματα...

Ἀργότερα κτίσθηκε ἕνα νέο θέατρο καὶ τοὺς ἰταλικοὺς θιάσους ἀντεκατέστησαν γαλλικοί, ποὺ ἔδιναν ὀπερέττες. Τὸ εἶδος αὐτὸ ἄρεσε περισσότερο, γιατὶ ἦταν διασκεδαστικώτερο. Οἱ Γαλλίδες ἠθοποιοὶ μὲ τὴ χάρι τους, τὰ σκέρτσα τους καὶ τὰ ὡραῖα πόδια τους εἶχαν ἐνθουσιάσει τοὺς Ἀθηναίους. Ἄλλη κουβέντα δὲν γινόταν παρὰ γιὰ τὶς «σειρῆνες» αὐτὲς τοῦ Φαλήρου.

Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ πολλοὶ ποὺ διεμαρτυρήθησαν. Εὑρίσκαν ἀνήθικες τὶς ὀπερέττες. Τὰ φιλήματα καὶ τὰ σφιχτοαγκαλιάσματα πάνω στὴ σκηνή, οἱ διφορούμενες φράσεις καὶ τὰ καλαμπούρια ἐσκανδάλιζαν τοὺς «αὐστηροὺς τηρητὰς τῆς ἠθικῆς».

Στὶς ἐφημερίδες τότε ἄρχισαν νὰ γράφωνται διάφορες ἐπικρίσεις. Μάλιστα ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος ἔγινε ὁ ἐρμηνευτὴς τῶν αἰσθημάτων τῆς μερίδος αὐτῆς τῆς κοινωνίας. Ἔγραφε δὲ τότε τοὺς «Νεκροὺς τοῦ φαλήρου» καὶ τὸν («Ἀγνωστη ψωμοζήτη».

Πέρασαν χρόνια καὶ ὁ λόφος ὅπου τραυματίσθηκε ὁ Καραϊσκάκης γέμισε ἀπὸ σπίτια καὶ νέοι δρόμοι ἄνοιξαν ποὺ ὁδηγοῦσαν πρὸς τὸ Θησεῖο καὶ τὴν Ἀθήνα. Ὅλη ἡ ἔκτασι ποὺ ἦταν μιὰ πεδιάδα ἀκατοίκητη ἔγινε μιὰ ὡραία παραλιακὴ πόλι, ποὺ ἐνώθηκε σχεδὸν μὲ τὴν Ἀθήνα.

Ἂς ἐλπίσωμε τώρα, ὅτι μὲ τὰ ἔργα ποὺ πρόκειται νὰ γίνουν, τὸ Νέο Φάληρο θὰ γνωρίσῃ ἴσως καὶ πάλι τὴ δόξα ποὺ εἶχε στὰ παληά του χρόνια.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

✪✪

Δυὸ παραδόσεις γιὰ τὰ τριαντάφυλλα

Οἱ μυστικοπαθεῖς τοῦ Μεσαίωνα ὠνόμασαν τὸ τριαντάφυλλο «ἁρραβῶνα τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴ Γῆ», «φιλὶ τῆς Λύρης πρὸς τὴν αἰωνιότητα», κλπ.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν τάσι νὰ ζητάῃ στὰ πράγματα τῆς φύσεως τὰ σημεῖα τῆς θείας καλωσύνης. Γι' αὐτὸ ἀγάπησε καὶ ὕμνησε τὰ λουλούδια καὶ πρὸ παντὸς τὸ τριαντάφυλλο...

Ἡ παρακάτω ἱστορία εἶνε πολὺ συγκινητικὴ καὶ δείχνει πῶς οἱ μυστικοπαθεῖς συνδυάζουν τὸ τριαντάφυλλο μὲ τὴ θεότητα:

Στὸ μοναστῆρι τοῦ Ντοὺλ ζοῦσε κάποτε ἕνας μοναχὸς τόσο ἁγαθὸς καὶ θρησκόληπτος, ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ὑμνῇ τὸ Θεὸ καὶ τόσο «φτωχὸς τῷ πνεύματι», ὥστε δὲν ἤξερε ἄλλο ὕμνο ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα τροπάριο στὸν 'Εσταυρωμένο κι' ἀπὸ τὸ «Χαῖρε Μαρία». Τὴν ἡμέρα λοιπὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τὸ 1156, βρέθηκε νεκρὸς μέσα στὸ κελλί του σκεπασμένος μὲ τριαντάφυλλα.

Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ἡ ἑξῆς ὁμορφη παράδοσις:

Ὅταν ζοῦσε ἡ Ἁγία Ἐλισάβετ, ἡ βασίλισσα τῆς Οὐγγαρίας, ἡ μόνη της φροντίδα ἦταν νὰ ἐλεῇ τοὺς φτωχοὺς κρυφὰ ἀπὸ τὸ σύζυγό της. Μιὰ μέρα, ὅμως, καθὼς κατέβαινε ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο μὲ τὴν προδιά της γεμάτη ἐλεημοσύνες γιὰ τοὺς φτωχούς, συνάντησε στὴ σκάλα τυχαίως τὸν βασιλέα, ποὺ τὴ σταμάτησε καὶ τὴ ρώτησε μὲ ὕφος αὐστηρό:

— Τί ἔχεις ἐκεῖ μέσα;

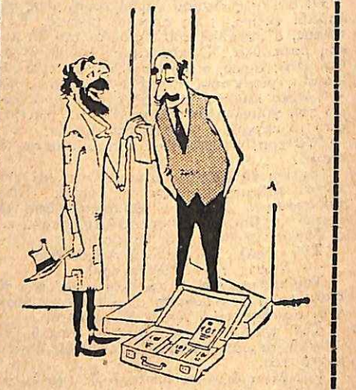
— Μά... τίποτα... ἀπάντησε ἡ Ἐλισάβετ.

— Φοβᾶμαι ὅτι πάλι πῆρες ἀπὸ τ' ἀγαθὰ τοῦ παλατιοῦ μου γιὰ νὰ τὰ σπαταλήσῃς στοὺς βωμολοχους φτωχούς, τῆς εἶπε ὁ βασιλιὰς καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τράβηξε τὴν ποδιά της.

Τότε, ὅμως ἔγινε ἕνα θαῦμα κι' ὅλα τὰ πράγματα ποὺ σκόπευε ἡ βασίλισσα νὰ μοιράσῃ στοὺς φτωχούς, ἔγιναν ρόδα καὶ σκορπίστηκαν πάνω στὴ σκάλα,

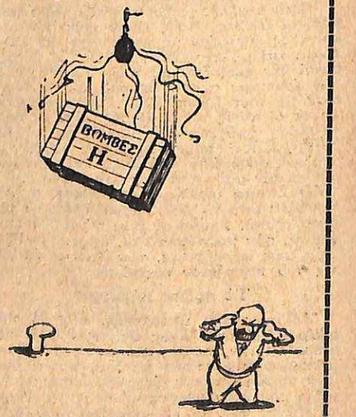
— Μὴν κάνῃς ἔτσι... Καλά, θὰ ἀγοράσω μιὰ βούρτσα!...

— Ἐγὼ ἔχω γράψει αὐτὸ τὸ βιβλίο «101 τρόποι γιὰ νὰ κερδίζετε λεφτά».

— Καὶ ζητιανεύεις;

— Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς 101 τρόπους!

Χωρὶς λόγια.

"Βλέπω τὸ θάνατο στὰ μάτια σου,,

Ἡ τραγωδία μιᾶς Ἑλληνίδας στὸ Ρέτζιο τῆς Καλαβρίας

Τὸ Ρέτζιο τῆς Καλαβρίας, εἶναι ἡ ἰταλικὴ πόλι ποὺ ἔχει στὸ ἐνεργητικό της τὰ περισσότερα ἐρωτικὰ δράματα. Εἶναι ἀδύνατο νὰ περάσῃ λίγος καιρὸς χωρὶς νὰ ξεσπάσῃ ἕνα δρᾶμα τιμῆς, μιὰ αὐτοκτονία γιὰ «λόγους αἰσθηματικούς», ἕνας φόνος ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀντιζηλία.

Ὁ κατάλογος τῶν θυμάτων ξεπερνᾷ κάθε χρόνο τὰ ἑκατό.

Στὶς 14 Δεκεμβρίου τοῦ περασμένου ἔτους, μιὰ διπλὴ ἐρωτικὴ τραγωδία ἀναστάτωσε τὴ κεντρικὴ συνοικία Ρέτζιο, καθὼς καὶ ὁλόκληρο τὸν ἰταλικὸ τύπο. Τὰ αἴτια δὲν εἶχαν καμιὰ ξεχωριστὴ πρωτοτυπία. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ προκάλεσε τὸ γενικὸ ἐνδιαφέρον ἦταν ἡ ταυτότης τοῦ ἑνὸς θύματος: Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ὁμορφη Ἑλληνίδα, τὴν Ἐλευθερία Γεωργοπούλου, σύζυγο τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τοῦ πολιτικοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Ρέτζιο.

Ἡ Ἐλευθερία ἦταν 18 χρόνων, ὅταν τὸ 1943 ὁ Ἰταλὸς ὑπολοχαγὸς Τζιουζέππε Μαντσίνι, κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ζήτησε καταφύγιο στὸ πατρικό της σπίτι, στὴν Ἀθήνα. Ὁ πατέρας της, καθηγητὴς σὲ ἰδιωτικὸ γυμνάσιο, ἄνθρωπος μὲ μεγάλη μόρφωσι καὶ εὐγενικὸ χαρακτῆρα, δέχτηκε τὸ Μαντσίνι σὰν πραγματικὸ παιδί του. Στὶς βαρειὲς νυχτερινὲς ὧρες τῆς σκληρῆς ἐκείνης ἐποχῆς οἱ δυὸ ἄνδρες ἀγρυπνοῦσαν, σχολιάζοντας τὰ νέα τοῦ πολέμου. Ὁ Μαντσίνι ἦταν ἕνα σοβαρὸ παλληκάρι ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια τῆς Καλαβρίας. Γιὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα του, μάθαινε ἰταλικὰ στὴν Ἐλευθερία. Τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴν πατρίδα του καὶ εἰδικώτερα γιὰ μιὰ περιοχὴ τῆς Καλαβρίας, πού, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, οἱ κάτοικοι μιλοῦσαν ἑλληνικὰ καὶ διατηροῦσαν τὰ ἤθη καὶ τὶς συνήθειες τῶν μακρυνῶν ἐκείνων Ἑλλήνων ποὺ ἦρθαν κάποτε σὰν ἀποικοι στὴν Ἰταλία.

Ὁ ἀναγκαστικὸς ὅμως περιορισμός του μέσα σὲ τέσσερους τοίχους, στὸ πλάϊ μιᾶς ὁμορφης κοπέλλας, ἦταν φυσικὸ νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιά του. Πρὶν τελειώσῃ ὁ πόλεμος, ὁ Τζιουζέππε καὶ ἡ Ἐλευθερία παντρεύτηκαν καὶ μετὰ ἕνα χρόνο τὸ ζευγάρι ἔφυγε γιὰ τὴν Ἰταλία. Ὕστερα ἀπὸ λιγόχρονη διαμονὴ στὴ Ρώμη, ὁ Τζιουζέππε βρῆκε μιὰ καλὴ θέσι ὑποδιευθυντοῦ στὸ πολιτικὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ρέτζιο τῆς Καλαβρίας, ἀπ' ὅπου καταγόταν. Ἐγκαταστάθηκε λοιπὸν σ' ἕνα ὡραῖο σπιτάκι καὶ ἀφιερώθηκε στὴ δουλειὰ του καὶ στὴν οἰκογενειακή του ζωή.

Τὰ πρῶτα χρόνια ἦταν ἀρκετὰ δύσκολα γιὰ τὴν Ἐλευθερία. Αἰσθανόταν νὰ τὴν πιέζῃ ἡ μοναξιὰ καὶ νοσταλγοῦσε τὴν Ἑλλάδα. Στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις οἱ συμπατριῶτες τοῦ Τζιουζέππε ἦταν πολὺ περιποιητικοὶ ἀπέναντί της καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν κάνουν νὰ αἰσθάνεται λιγώτερο ξένη. Ἐκείνη ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι μελαγχολικὴ καὶ πικραμένη.

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1953 ὁ ἄνδρας της πρότεινε νὰ κάνουν ἕνα ταξειδάκι καὶ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Πιάνα ντέι Γκρέτσι, τὴν περιοχὴ πού, ὅπως τῆς εἶχε διηγηθῇ, οἱ κάτοικοί της ἦταν ἀπόγονοι Ἑλλήνων ἀποίκων καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ μιλοῦνε ἑλληνικά. Τὸ ταξειδὶ πραγματοποιήθηκε, ἀλλὰ ἡ Ἐλευθερία δοκίμασε μιὰ καινούργια ἀπογοήτευσι. Ἡ χώρα αὐτὴ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ γλῶσσα ποὺ μιλοῦσαν ἦταν ἀκατανόητη καὶ μόνον μιὰ γρηὰ 97 ἐτῶν, ποὺ καθισμένη στὸ κατῶφλι της, ἔλεγε τὴ μοῖρα στοὺς περαστικοὺς διαβάτες, κατόρθωσε νὰ τῆς ψελλίσῃ σὲ παρεφθαρμένα ἑλληνικὰ μερικὰ παράξενα λόγια:

—Κόρη μου, φύγε ἀπ' τὴν Ἰταλία, γύρισε στὰ χώματά μας, βλέπω τὸ θάνατο στὰ μάτια σου!

Ἡ Ἐλευθερία γέλασε προσποιητὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐξηγήσῃ τίποτα στὸν ἄνδρα της στάθηκε μιλώντας μὲ τὴ γρηά.

—Φύγε, διαβάζω τὸ θάνατο στὰ μάτια σου! τὶς ἔλεγε κάθε τόσο ἐκείνη.

Τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια ἐπηρέασαν τὴν Ἐλευθερία. Ὅταν γύρισε στὸ Ρέτζιο, τὰ νεῦρα της ἦταν τσακισμένα. Ὁ Τζιουζέππε ἀνησύχησε. Προτοῦ καταφύγῃ σὲ γιατρό, σκέφθηκε νὰ τῆς δώσῃ μιὰν εὐκαιρία ἐκπλήξῃ, προσκαλώντας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τὴν ἐξαδέλφη της Εὐγενία.

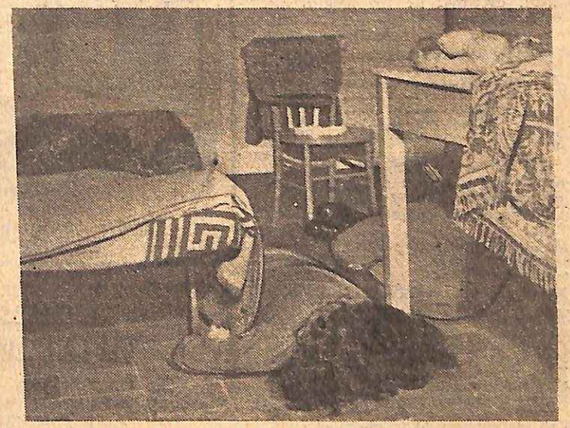
Ἡ εὐγενικὴ αὐτὴ ἐκπληξὴ τοῦ Τζιουζέππε ἦταν τὸ καλύτερο τονωτικὸ γιὰ τὰ ζέππε ἦταν τὸ καλύτερο τονωτικὸ γιὰ τὰ ταραγμένα νεῦρα της, ὑπῆρξε ὅμως καὶ ἡ μοιραία ἀρχὴ γιὰ τὸ τραγικὸ τέλος.

Ἡ ἐξαδέλφη της ἦταν μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα. Τὰ 17 της χρόνια ἀγκαστράτωσαν τοὺς νέους τοῦ Ρέτζιο, ὅπως ἦταν φυσικὸ νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιά του. Πρὶν τελειώσῃ ὁ πόλεμος, ὁ Τζιουζέππε ἔμενε παντοῦ τὴν Εὐγενία. Ἡ μελαγχολία του ἴσκιωνε τὸ πρόσωπό της διαλύθηκε μέσα στὴν εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα τῶν διασκεδάσεων.

Ἦταν μιὰ καινούργια ζωὴ γεμάτη κέφι καὶ ξεγνοιασιὰ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Ἐλευθερία γνώρισε τὸν Ραφαέλε Μινάζι.

Ὅπως ἔγραψαν ὅλες οἱ ἰταλικὲς ἐφημερίδες τίποτα τὸ ἐπιλήψιμο δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτὴ τὴ πεψιμο δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτὴ τὴ περίοδο τῆς ζωῆς τῶν δύο Ἑλληνίδων καὶ κανένα σχόλιο δὲν ἔγινε εἰς βάρος τους. Ἡ ὑπερβολικὴ ὅμως ἀφέλεια τῆς Εὐγενίας καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς Ἐλευθερίας νὰ καταλάβῃ τὴ νοοτροπία τῶν Ἰταλῶν, ἔκανε τοὺς θαυμαστές τους νὰ ἐλπίζουν.

Στὴν Καλαβρία ὑπάρχει ἀκόμη ἕνα μεγάλο ἀπόθεμα ἱπποτικοῦ ρωμαντισμοῦ ποὺ κάνει τοὺς ἄνδρες περισσότερο εὐαίσθητους στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος. Τὸ χαμόγελο μιᾶς γυναίκας, ἡ ἀδύνατη μέση της, ἕνα βλέμμα ἀρκοῦν γιὰ νὰ ἐξάψουν τὴ φαντασία τῶν ἀνδρῶν καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ ἀκολουθοῦν τὴ γυναῖκα ποὺ τοὺς ἐνέπνευσε τὸ πάθος.

Ἔτσι βρῆκε ἡ ἀστυνομία τὰ πτώματα τῆς Ἐλευθερίας Γεωργοπούλου καὶ τοῦ Ραφαέλε Μινάζι.

Θόρμπτη ἐγκαρδιότητά της μποροῦν εὔκολα νὰ ἐκληφθοῦν σὰν συγκατάθεσι γιὰ κάτι περισσότερο.

Μέσα στὴ νέα συντροφιὰ ποὺ σχηματίσθηκε γύρω ἀπὸ τὶς Ἑλληνίδες βρέθηκε καὶ ὁ Ραφαέλε Μινάζι. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἁπλὸς θαυμαστὴς τῆς Ἐλευθερίας. Κατόπιν ὅμως, ἔγινε φορτικός. Στοὺς περιπάτους, στὰ θέατρα, στὶς συγκεντρώσεις βρισκόταν δίπλα της. Τὴν ἀκολουθοῦσε σὰν ἴσκιος της.

Εἶναι γεγονὸς ὡστόσο ὅτι ἡ Ἐλευθερία, ἂν καὶ ἀπέφυγε νὰ συναντηθῇ ἰδιαιτέρως μαζί του, παρασυρμένη ἀπὸ τὴ γυναικεία της κοκεταρία καλλιέργησε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὶς ἐλπίδες τοῦ Μινάζι.

Πέρασαν μερικοὶ μῆνες καὶ στὴν ἐπαρχιακὴ πόλι ἄρχισαν νὰ σχολιάζωνται οἱ ὑπερβολικὲς περιποιήσεις τοῦ Ραφαέλε πρὸς τὴν Ἐλευθερία. Ὁ ἄνδρας της δὲν θεώρησε σκόπιμο νὰ ἐπέμβῃ, ἀλλὰ τὴν προειδοποίησε μὲ τρόπο. Τότε ἡ Ἐλευθερία ἀποφάσισε νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο παιχνίδι καὶ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν παράφορο θαυμαστή. Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργά. Ἐνῶ γι' αὐτὴν ἦταν εὔκολο νὰ δώσῃ ἕνα τέρμα στὴ γνωριμία της, γιὰ τὸν Ραφαέλε δὲν ἦταν τὸ ἴδιο. Προσπάθησε νὰ τὸν ἀποφύγῃ, προσπάθησε νὰ τὸν ἀγνοήσῃ, νὰ τὸν πείσῃ ὅτι δὲν αἰσθάνεται τίποτα γι' αὐτόν. Τοῦ κάκου. Ὁ Ραφαέλε δὲν ἐννοοῦσε νὰ περάσῃ εὔκολα στὸ περιθώριο. Ἔγινε μάλιστα περισσότερο ἐνοχλητικός. Ἄρχισε νὰ τὴν ἀπειλῇ μὲ δῆθεν ἀποκαλύψεις, μὲ ἀνώνυμα γράμματα. Ὅλα αὐτὰ εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ξαναλείψουν τὴν Ἐλευθερία στὸ σπίτι της καὶ νὰ τὴν κάνουν νὰ πείσῃ τὸν ἄνδρα της νὰ ζητήσῃ μετάθεσι ἀπὸ τὸ Ρέτζιο.

Στὶς 13 Δεκεμβρίου οἱ δυὸ ἐξαδέλφες ἔκαναν τὴ τελευταία τους βόλτα στοὺς δρόμους τοῦ Ρέτζιο. Ξαφνικὰ ἕνα ταξὶ σταμάτησε πίσω τους κι' ἕνας ἄνθρωπος πλησίασε τὴν Ἐλευθερία καὶ τὴν ἐμπάτσισε πολλὲς φορὲς στὸ πρόσωπο. Ἐκεῖνη μόλις κατόρθωσε ν' ἀρθρώσῃ: («Γρήγορα στὸ σπίτι!») Μὰ ἐκεῖ τὴν περίμενε ὁ θάνατος. Ὁ ἐξαλλος δίωκτης της ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ραφαέλε, κατέφθασε πίσω της. Μόλις ἐκείνη μπῆκε στὸ σπίτι, τὴν ἀκολούθησε. Καὶ χωρὶς νὰ πῇ λέξι ἔβγαλε ἕνα περίστροφο καὶ τὴν πυροβόλησε σχεδὸν ἐξ ἐπαφῆς.

Ἡ σφαῖρα τὴν βρῆκε στὴν καρδιά.

Κατόπιν ὁ Ραφαέλε ἄδειασε τὸ περίστροφο πάνω του κι' ἔπεσε νεκρὸς πλάϊ στὸ ἄψυχο σῶμα τῆς Ἐλευθερίας, ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσε.

Ἡ Εὐγενία παρακολούθησε ἀπελπισμένη αὐτὸ τὸ τραγικὸ θέαμα. Κι' ἔτσι, βουβὴ ἀπ' τὸν τρόμο, ἀφθια μπροστὰ στὰ δύο πτώματα, μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπ' τὴ φρίκη, τὴν βρῆκαν μετὰ μερικὰ λεπτὰ οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ ὁ ἄτυχος Τζιουζέππε Μαντσίνι.

Ἐπάνω: Ἡ Ἐλευθερία Γεωργοπούλου. Κάτω: Ὁ Ραφαέλε Μινάζι.

ΠΟΙΕΣ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ
ἔχετε νὰ παντρευτῆτε;

Σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία, τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὸ χαρακτῆρα

Οἱ διεθνεῖς στατιστικὲς δείχνουν ὅτι οἱ πιθανότητες γιὰ τὴ γυναῖκα νὰ παντρευτῆ μειώνονται ὅσο προχωρεῖ σὲ ἡλικία. Μιὰ τέτοια στατιστικὴ καταρτίσθηκε τελευταῖα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ περιλαμβάνει 37 χῶρες μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν Ἑλλάδα. Σύμφωνα μ' αὐτήν, οἱ πιθανότητες γάμου γιὰ μιὰ γυναῖκα εἶναι, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία της, οἱ ἀκόλουθες:

Ἡλικία	Πιθανότητες γάμου
20 ἐτῶν	81%
22 »	90%
25 »	75%
27 »	60%
30 »	48%
33 »	30%
35 »	20%
40 »	9%

Ἡ ἴδια στατιστικὴ μᾶς πληροφορεῖ ἐπίσης γιὰ τὸ ποῦ μιὰ νέα μπορεῖ νὰ συναντήσῃ τὸν ἐκλεκτό της. Οἱ πιθανότητες ἐμφανίζονται ἐδῶ ὡς ἑξῆς:

Μέρη ὅπου μπορεῖτε νὰ συναντήσετε τὸν ἐκλεκτό σας	Πιθανότητες
Στὴν ἐξοχὴ	23%
Στὴ θάλασσα	19%
Σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι	16%
Στὸ γραφεῖο	12%
Στὸ σπίτι (οἰκογεν. φίλος)	9%
Στὸ τράμ ἢ τὸ λεωφορεῖο	8%
Στὸν περίπατο	6%
Στὸ πανεπιστήμιο	4%
Στὸν κινηματογράφο ἢ τὸ θέατρο	2%
Στὸ γυμνάσιο ἢ ἄλλα παρεμφερῆ σχολεῖα	1%

Νὰ τώρα οἱ πιθανότητες γάμου κατὰ γυναικεῖα ἐπαγγέλματα:

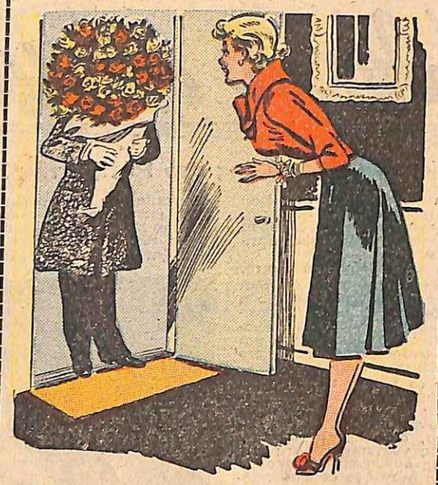
Ἐπαγγέλματα	Πιθανότητες
Συνοδὸς ἀεροπλάνου	100%
Νοσοκόμας	86%
Καλλιτέχνις	81%
Μαννεκέν	75%
Νοικοκυρὲς (ἄνευ ἐπαγγέλ.)	72%
Ῥάπτριες	68%
Ὑπάλληλοι	46%
Διδασκάλισσες	41%
Πωλήτριες, πλασιὲ	39%
Δημοσιογράφοι	15%

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τὸ ἐπάγγελμα. Οἱ ἄνδρες ἐξετάζουν καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν παίρνουν σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν τους προκειμένου νὰ διαλέξουν μιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς τους, ἐνῶ ἀδιαφοροῦν τελείως σχεδὸν ὅταν ἀποβλέπουν μόνο καὶ μόνο σὲ μιὰ ἐφήμερη κατάκτησι.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἴδια στατιστική, οἱ πιθανότητες γάμων ἀνάλογα μὲ τὸν χαρακτῆρα τῆς γυναίκας ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Ἀνεπιτήδευτες	72%
Συγκρατημένες	67%
Ζωηρὲς	64%
Μικτὸς χαρακτὴρ	48%
Αἰσθηματικὲς	39%
Δυναμικὲς	17%
Ματαιόδοξες	11%
Ἀνήσυχες, νευρικὲς	7%
Ἄτολμες	6%
Σνόμπ	3%

Ὁ πίνακας αὐτὸς εἶναι πολὺ διαφωτιστικός. Δείχνει π. χ. ὅτι οἱ σνόμπ, ποὺ πρωτοστατοῦν στὶς διάφορες κοσμικὲς ἐκδηλώσεις καὶ δημιουργοῦν πολὺ θόρυβο γύρω στ' ὀνομά τους, βρίσκονται στὴν τελευταία βαθμίδα ἀπὸ τὴν ἄποψι τῶν πιθανοτήτων γάμου. Ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνουν πολὺ καλύτερα καὶ οἱ ἄτολμες, πού, μὲ τὸ νὰ κρύβουν διαρκῶς τὸν ἑαυτό τους, περιορίζουν σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὶς πιθανότητές τους νὰ βροῦν σύζυγο. Καὶ οἱ δυναμικὲς ἐπίσης δὲν βρίσκονται σὲ πολὺ ὑψηλὸ ἐπίπεδο. Πρᾶγμα ποὺ δείχνει ὅτι ὁ δυναμισμὸς δὲν ἔχει μεγάλη ἀξία προκειμένου γιὰ τὸ γάμο.

— *Τί εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας!... Μὰ ποιὸς εἶσθε;*

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Τῆς Πρωτομαγιᾶς οἱ κῆποι
μᾶς προσμένουν ἀνθισμένοι
καὶ θὰ πᾶμε ἀγκαλιασμένοι
ν' ἀναπνεύσουμε εὐωδιὰ
κι' ἴσως κάποιο καρδιοχτύπι
ν' ἀκουστῆ μέσ' τὰ τραγούδια
καὶ μιλήσουν τὰ λουλούδια
στὴν σκληρή σου τὴν καρδιά.

*

Μὴ θαρρεῖς πὼς θὰ ντραποῦνε
τὰ λουλούδια νὰ μιλήσουν,
ὅλα-ὅλα, θὰ θελήσουν
μὲ τὸν ἴδιο τὸ σκοπὸ
ἴδια λόγια νὰ σοῦ ποῦνε
κι' εἶναι οἱ ἐλπίδες μου ὅλες
πὼς οἱ κρῖνοι καὶ οἱ βιόλες
θὰ σοῦ ποῦν πὼς σ' ἀγαπῶ.

*

Ἐκεῖ πέρα, σὲ μιὰν ἄκρη
μὲ λουλούδια φορτωμένες,
οἱ τριανταφυλλιὲς σκυμμένες
θὰ σοῦ ποῦν ψιθυριστά,
πὼς τὸ κάθε μου τὸ δάκρυ
στοῦ ἔρωτά μου τὸν ἀγῶνα,
ἔγινε δροσιὰς σταγόνα
στὰ μπουμπούκια τὰ κλειστά...

*

Κύττα γύρω μας, γιὰ κύττα
τὰ λουλούδια πῶς γελᾶνε
ἄκουσέ τα πῶς μιλᾶνε
μὲ τί λόγια χαρωπὰ
καὶ σοῦ λέει ἡ μαργαρίτα:
— Μάδησε ὅλα μου τὰ φύλλα
γιὰ νὰ ἰδῆς μ' ἀνατριχίλα
πόσο ἐκεῖνος σ' ἀγαπᾶ...

*

Τῆς Πρωτομαγιᾶς οἱ κῆποι
μᾶς προσμένουν ἀνθισμένοι,
ὄμορφή μου ἀγαπημένη,
μέσα στὴ γλυκειὰ βραδυὰ
κι' ἔτσι τῆς καρδιᾶς μου οἱ χτυποι
σὰν στεφάνι θὰ πλεχτοῦνε
μόνοι τους νὰ κρεμαστοῦνε
στὴ δική σου τὴν καρδιά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ τῶν φαγητῶν

Ἀπὸ τὸν σκαντζόχοιρο ὡς τὸ ἐμπρηστικὸ κέϊκ

Κάποια Μαίρη Οὔρμπαν, στὸ Λὸς Ἄντζελες, ζήτησε ἀποζημίωσι 25.000 δολλαρίων ἀπ' τὴ χήρα Ἔντιθ Γκέϊνς, γιατί... τὴν τάϊζε συνεχῶς γλυκὰ καὶ παγωτὸ κρέμα γιὰ νὰ τὴν παχύνῃ! Ὅπως ἐξήγησε στὸ δικαστήριο, ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα σχέδιο ἀληθινὰ σατανικό: Ἡ Ἔντιθ ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα τῆς Μαίρης, ξέροντας δὲ πὼς δὲν τοῦ ἄρεσαν καθόλου οἱ παχεῖες γυναῖκες, εἶχε ἐπινοήσει αὐτὸ τὸν πρωτότυπο τρόπο γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπ' τὴ συμβία του!

Δὲν εἶναι ὡστόσο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ φαγητὸ ἀπασχολεῖ τὴ Δικαιοσύνη, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο... Στὸ Σέφιλντ τῆς Ἀγγλίας, δικαζόταν μιὰ γυναῖκα, γιὰ κλοπὲς ἀπὸ διάφορα καταστήματα. Ὁ συνήγορός της λοιπὸν ἐπέτυχε τὴν ἀπαλλαγή της, ὑποστηρίζοντας πὼς εἶχε χάσει τὴ μνήμη της, γιατὶ εἶχε ὑποβληθῆ σὲ πολὺ αὐστηρὴ δίαιτα κι' εἶχε ἀποκλείσει τελείως τὴ ζάχαρη ἀπ' τὴ διατροφή της!

Ἂς ἔρθουμε ὅμως στὰ διαζύγια. Πολλά, ἀμέτρητα ἀπ' αὐτὰ εἶχαν αἰτία τους τὴ μαγειρικὴ τῆς συζύγου. Τελευταίως ἀκόμη, στὸ Λάϊτσεστερ, τὸ δικαστήριο ἔδωσε διαζύγιο σ' ἕνα σύζυγο μὲ τὸ δικαιολογητικὸ τῆς «σκληρότητος», γιατὶ ἡ γυναῖκα του τοῦ εἶχε μαγειρέψει... σκαντζόχοιρο!

Ἄλλοτε πάλι, ἕνα εἶδος διατροφῆς χρησιμοποιήθηκε... ὡς ὅπλο στοὺς συζυγικοὺς καυγάδες. Ἔτσι, μιὰ γυναῖκα πέταξε στὸ πρόσωπο τοῦ ἄντρός της μιὰ πουτίγκα. Ἕνας σύζυγος χτύπησε στὸ κεφάλι τὴ γυναῖκα του μ' ἕνα αὐγὸ κι' ἕνας ἄλλος μὲ... μιὰ φρατζόλα ψωμί, μπαγιάτικη καὶ ξερή! Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, χρησιμοποιήθηκε διαζύγιο γιὰ «σκληρότητα».

Ἕνας κτίστης τῆς Βοστώνης, ὀνόματι Χιοὺ Τζόνσον, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναῖκα του, ἐπειδὴ τοῦ ἔδινε γιὰ πρόγευμα μονάχα αὐγά, κι' ὄχι καὶ μπέϊκον μαζί.

Ἀντίθετα, οἱ συγγενεῖς ἑνὸς Δανοῦ τοῦ σερβίριζαν συνεχῶς μπέϊκον, ἐνῶ τοῦ ἄρεσαν τὰ λουκάνικα. Κι' αὐτός, γιὰ ἐκδίκησι, τοὺς ἀποκλήρωσε μὲ τὴ διαθήκη του.

Ἀλλὰ τὸ φαγητὸ δὲν χωρίζει πάντα τοὺς ἀνθρώπους. Μπορεῖ καὶ νὰ τοὺς ἑνώσῃ. Στὸν πόλεμο, ὅταν σπάνιζαν τὰ φρούτα, μιὰ κοπελλίτσα τῆς Ἀγγλίας ὑπέφερε ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια ποὺ χρειαζόταν δίαιτα μὲ μπανάνες. Γιὰ νὰ τὶς βρῇ, δημοσίευσε μιὰ ἔκκλησι στὶς ἐφημερίδες. Μεταξὺ ἄλλων, τῆς ἀπάντησε κι' ἕνας μαθητής. Ἀλληλογράφησαν κατόπιν ἐπὶ 6 χρόνια, καὶ στὸ τέλος γνωρίσθηκαν καὶ παντρεύτηκαν.

Θέλετε καὶ μεροκοὺς ἄλλους, ἀπρόβλεπτους κινδύνους τοῦ φαγητοῦ;

Ὁ Αὐστριακὸς Γιόχαν Λούγκι καταβρόχθισε ἑπτὰ ζωντανὰ ποντίκια, γιὰ νὰ κερδίσῃ ἕνα στοίχημα, κι' ὕστερα κατηγορήθηκε καὶ δικάσθηκε γιὰ «κακομεταχείρισι ζώων».

Δυὸ Ἰταλοὶ δικηγόροι, ποὺ μονομάχησαν τὸ 1950, εἶχαν γεμίσει τὰ πιστόλια τους... μὲ βόλους ζάχαρη!

Τέλος, στὸ Κοννέκτικωτ, ἕνα κέϊκ ἔκαψε ἕνα σπίτι! Ἔπεσε δηλαδὴ ἀπὸ ἕνα ράφι τῆς κουζίνας, χτύπησε τὴ βρύση καὶ τὴν ἄνοιξε. Συγχρόνως, βούλωσε τὴν τρύπα τοῦ νεροχύτη. Τὸ νερὸ ξεχείλισε κι' ἔτρεξε μέσα στὴν κουζίνα. Πέρασε τὸ πάτωμα, προκάλεσε τὴν ἕνωσι δύο ἠλεκτρικῶν συρμάτων καὶ τὸ σπίτι πῆρε φωτιά!...

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Νερὸ ἀπ' τὸ παράθυρο

Τὸ σπίτι ὅπου διαμένω εἶναι δεύτερο πάτωμα κι' ἀπέναντι ἀπὸ τὸ δικό μου δεύτερο πάτωμα εἶν' ἕνα ἄλλο σπίτι ποὺ ἔχει κι' αὐτὸ δεύτερο πάτωμα καὶ στὸ ἀντικρυνὸ δεύτερο πάτωμα διαμένει μιὰ ἐξαιρετικὰ νόστιμη νεᾶνις, ποὺ ἔχει γλυκύτατο πρόσωπο, μάτια μαῦρα σκανδαλιστικὰ καὶ γενικὰ παρουσιάζει ἕνα θέαμα πολὺ εὐχάριστο. Μὴ φανταστῆτε ὅτι εἶμαι ἐρωτοχτυπημένος μαζί της, εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ ἔχω βάλει τὴν αἰσθηματική μου εὐαισθησία στὸ ψυγεῖο γιὰ κάμποσον καιρό. Ὁ λόγος ποὺ τὴν ἀναφέρω εἶναι γιατί, καθὼς θὰ δῆτε στὴ συνέχεια τῆς ἀφηγήσεως, αὐτὴ ἡ νεᾶνις ἔχει ἀναμιχθῆ, χωρὶς νὰ θέλῃ, σὲ μιὰ παρεξήγησι ποὺ συνέβη ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ σ' ἕνα δυσάρεστο κύριο.

Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ πῶ πὼς μᾶς συνδέει μ' αὐτὴ τὴ μελοχρυσὴ νεᾶνιδα, εἶναι ἡ κοινὴ ἀγάπη πρὸς τὸ πράσινο καὶ ἰδίως πρὸς τὰ γαρύφαλλα. Στὸ πρεβάζι τοῦ παραθύρου της ἔχει δύο γλάστρες μὲ νόστιμες γαρυφαλλιὲς κι' ἐγὼ στὸ δικό μου ἄλλες δύο. Εἶναι ὁ κρεμαστὸς κῆπος μας. Τακτικὰ τὸ πρωῒ καὶ τὸ βραδάκι βγαίνουμε καὶ τὶς ποτίζουμε κι' αὐτὸ τὸ τακτικὸ πότισμα μᾶς ἀποδίνει ὁμορφους λουλουδένιους καρπούς. Ἔτσι ἔγινε καὶ κεῖνο τὸ πρωῒ. Ἐγὼ εἶχα τελειώσει τὸ πότισμα τῶν ἀνθέων μου καὶ βλέπω καὶ κείνη νὰ βγαίνῃ μ' ἕνα κουμάρι καὶ νὰ ποτίζῃ τὰ δικά της. Φαίνεται ὅμως πὼς τῆς περίσσεψε νερὸ καί, ποῦ νὰ τρέχῃ νὰ τὸ χύνῃ μέσα, θεώρησε καλὸ νὰ τὸ ἀδειάσῃ στὸ πεζοδρόμιο, μὲ μιὰ χειρονομία γεμάτη χαριτωμένη ἀφέλεια.

Ἔχω παρατηρήσει πώς, ὅταν ἀδειάζῃ κανεὶς νερό, σκουπιδάκια ἢ τσαπακια μὲ ἀποτσίγαρα στὸ δρόμο, δὲν δίνει προσοχὴ μὴν περνάῃ κανένας Χριστιανὸς ἀπὸ κάτω καὶ τοῦρθε κατακέφαλα τὸ δῶρο. Πρῶτα ἀδειάζει κι' ἔπειτα προσέχει...

Καὶ λοιπόν, ἐκείνη τὴ στιγμή, συνέπεσε νὰ περνάῃ ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό της ἕνας κύριος, ποὺ βάδιζε πολὺ σοβαρά. Ξαφνικὰ τοῦ ἦρθε τὸ νερὸ στὸ καπέλλο καὶ στὴν πλάτη. Ντούς! Ὁ κύριος ξαφνιάζεται, στέκεται, σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ δείχνει πὼς ἔχει τὴν πρόθεσι νὰ διαμαρτυρηθῆ. Καὶ τότε βλέπει τὸ πικάντικο πρόσωπο τῆς νεάνιδος, ποὺ ἔχει σκύψει τὸ κεφάλι της καὶ χαμογελάει μὲ κάποια ντροπή:

— Ἄχ! Μὲ συγχωρῆτε, κύριε... Μὲ συγχωρῆτε πολύ. Δὲν τόθελα...

Ὁ κύριος μαλακώνει ἀμέσως, μόλις βλέπει τὸ χαμόγελο κι' ἀκούει τὰ εὐγενικὰ δικαιολογητικὰ λόγια. Καὶ τῆς παραχωρεῖ ἀμέσως τὴ ζητούμενη συγνώμη, μάλιστα χαμογελάει κι' ἐκεῖνος:

— Δὲν πειράζει, δεσποινίς.

— Μὰ πῶς δὲν πειράζει. Σᾶς ἔβρεξα.

— Αἴ, δὲν εἶναι καὶ καμμιὰ καταστροφή. Νεράκι τοῦ Θεοῦ. Θὰ στεγνώσῃ.

— Εἶσθε πολὺ εὐγενικός, κύριε. Ἄλλος στὴ θέσι σας θὰ ἔσηκωνε τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές. Καὶ θἄχε δίκηο.

— Μὰ μικρὴ ἀπροσεξία. Μήπως τὸ θέλατε;

Ἡ δεσποινὶς χαμογελάει πάλι, τὸ ἴδιο κι' ὁ κύριος. Τόσο ποὺ θἄλεγε κανεὶς πὼς ἦταν κι' εὐχαριστημένος γι' αὐτὴ τὴν ψυχρολουσία. Βγάζει τὸ βρεγμένο του καπέλλο καὶ χαιρετάει:

— Χαίρετε, μαιζέλ.

Κάνει δυὸ βήματα.

— Μιά στιγμή, λέει ἡ δεσποινίς.

Ὁ κύριος σταματᾶ, γυρίζει, ἀνυψώνει τὸ κεφάλι. Ἡ δεσποινὶς κόβει ἕνα κατακόκκινο γαρύφαλλο καὶ τοῦ τὸ πετᾶ:

— Σᾶς παρακαλῶ, δεχθῆτε αὐτό.

— Ὠ! Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, λέει ὁ κύριος κι' ἁρπάζει στὸν ἀέρα τὸ γαρύφαλλο.

Τὸ τοποθετεῖ στὴ μπουτονιέρα του, ἀπευθύνει ἀκόμη ἕνα χαμόγελο καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του. Ὄχι χωρὶς νὰ παραλείψῃ, καθὼς ἔστριβε τὴ γωνία, νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ προσθέσῃ ἀκόμα ἕνα ἀποχαιρετιστήριο μειδίσμα.

Παρακολούθησα ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ καὶ χάρηκα πολὺ ποὺ εἶδα πόσο ἔχουν ἡμερώσει τὸ ἦθη μας κι' ἔχουν ἐκπολιτισθῆ. Καταβρέχτηκε κοτζὰμ κύριος καὶ κατ' ὄχι μόνο δὲν θύμωσε, ἀλλὰ λίγο ἔλειψε νὰ πῇ κι' εὐχαριστῶ ποὺ τὸν ἐδροσίσανε. Βέβαια σ' αὐτὸ ἔπαιξε κάποιο ρόλο καὶ τὸ χαμόγελο τῆς ἀντιχρυσῆς μου γειτόνισσας καὶ ἡ ρίψις τοῦ γαρυφάλλου στὸ τέλος. Ἦρθε σὰν συμπλήρωμα τῆς πολιτισμένης ἐκείνης σκηνῆς. Εὐχαριστήθηκαν κι' οἱ δυὸ κι' ἐγὼ τρεῖς, ποὺ εἶδα τόσες εὐγένειες στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. Καὶ σκέφτηκα:

— Ἂς λένε ὅ,τι θέλουνε. Ἡ κοινωνία μας εἶναι πολὺ καλύτερη ἀπ' ὅ,τι νομίζουν μερικοί.

*

Τρεῖς μέρες ἀργότερα ἤτανε καὶ πάλι πρωῒ καὶ εἶχα βγῆ στὸ παράθυρό μου νὰ ποτίσω τὶς γαρυφαλλιές μου. Κρατοῦσα ἕνα κανάτι νερό, ἔρριξα ὅσο ἔπρεπε νὰ ρίξω καὶ περίσσευε πρόκειτι ποσότητα. Καὶ ποῦ νὰ τὸ πηγαίνω μέσα. Αὐτόματα ἔχυσα τὸ νερὸ στὸ πεζοδρόμιο κι' ἀμέσως ἔσκιψα νὰ δῶ μὴν εἶχε πάρει κανένα ἀνύποπτο διαβατικὸ τὸ σχέδιο. Δὲν πρόφτασα νὰ ἰδῶ, γιατὶ κάτι ἀγριοφωνάρες ἀπὸ κάτω μὲ πληροφόρησαν πὼς εἶχε συμβῆ τὸ ἀξίνταν. Καὶ ποιόν βλέπω; Τὸν ἴδιο τὸν κύριο ποὺ εἶχε καταβρεχτῆ τρεῖς μέρες νωρίτερα κι' ἀπέναντι.

— Δὲν προσέχεις βρέ; φωνάζει.

Προσλαμβάνω ἀμέσως τὸ πιὸ ὑποχρεωτικό μου χαμόγελο:

— Ὠ! Μὲ συγχωρῆτε, κύριε, Ζητῶ βαθύτατα συγγνώμην.

— Τί συγγνώμην βρέ; Ἔτσι χύνουνε τὰ βρωμόνερα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ καταβρέχουνε τὸν κόσμο;

— Πρῶτον δὲν εἶναι βρωμόνερα. Τὸ νερὸ εἶναι καθαρώτατον. Δεύτερον δὲν τόθελα...

— Τί θὰ πῇ δὲν τόθελες; Τὰ στραβά σου ποῦ τάχεις;

— Σᾶς ἐζήτησα συγγνώμην, κύριε!

— Νά βράσω τὴ συγγνώμη σου καὶ σένα. Ζῶον!

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε. Δὲν ἔγινε καμμιὰ καταστροφή. Νεράκι τοῦ Θεοῦ εἶναι.

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε, ἀλλὰ δὲν περίμενα ποτὲ μιὰ τέτοια στάσι ἀπὸ ἕναν πολιτισμένο κύριο σὰν καὶ σᾶς.

— Τί μοῦ λές; Μήπως ἤθελες νὰ σοῦ πῶ κι' εὐχαριστῶ;

— Γιὰ στάσου, κύριε. Τὶς προάλλες συνέβη τὸ ἴδιο καταβρεγμα ἀπέναντι μὲ τὴ δεσποινίδα... (Ἡ δεσποινὶς εἶχε βγῆ κι' ὅλας στὸ παράθυρό της). Καὶ ὅμως, δὲν θυμώσατε καθόλου. Ἀντιθέτως, μάλιστα, τῆς χαμογελάσατε καὶ τῆς εἴπατε ὅτι δὲν πειράζει. Γιατί, ὁπωσδήποτε, τὸ δικό μου νερὸ πειράζει; Τῆς Οὐλὲν εἶναι κι' αὐτό!

— Λογαριασμὸ θὰ σοῦ δώσω βρέ; Ἢ θὰ βάλω ἴσια τὰ μούτρα τὰ δικά σου μὲ τὸ πρόσωπο τῆς δεσποινίδος; Γορίλλα!

— Μὴ μπερδεύετε τὰ πράγματα, σᾶς παρακαλῶ. Δὲν πρόκειται περὶ μούτρων, ἀλλὰ περὶ νεροῦ. Ἀ! μιὰ στιγμή. Ἔχετε δίκηο. Ξέχασα κάτι.

Ἀμέσως κόβω ἕνα γαρύφαλλο καὶ τοῦ τὸ πετάω:

— Παρακαλῶ, δεχθῆτε αὐτό!

Περίμενα ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι του, νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὴ μπουτονιέρα του. Αὐτὸς ὅμως τ' ἀφήνει νὰ πέσῃ χάμω καὶ τὸ πατάει μὲ λύσσα. Καὶ ξεσπάει:

— Παλιόμουτρο! Τολμᾶς νὰ εἰρωνεύεσαι κι' ἀπὸ πάνω.

— Δὲν εἶναι στάσις αὐτή, κύριε. Τὶς προάλλες τὸ γαρύφαλλο τὸ βάλατε στὴ μπουτονιέρα σας. Τώρα τὸ πετᾶτε ἀστόργως. Καὶ καλὰ τὰ μοῦτρα. Ἀλλὰ τὰ γαρύφαλλα εἶναι ἱδιαίτερη ποιότητα. Καὶ ποῦ νὰ τὸ πηγαίνω μέσα. Αὐτόματα ἔχυσα τὸ νερὸ στὸ πεζοδρόμιο κι' ἀμέσως ἔσκιψα νὰ δῶ μὴν εἶχε πάρει κανένα ἀνύποπτο διαβατικὸ τὸ σχέδιο. Δὲν πρόφτασα νὰ ἰδῶ, γιατὶ κάτι ἀγριοφωνάρες ἀπὸ κάτω μὲ πληροφόρησαν πὼς εἶχε συμβῆ τὸ ἀξίνταν. Καὶ ποιόν βλέπω; Τὸν ἴδιο τὸν κύριο ποὺ εἶχε καταβρεχτῆ τρεῖς μέρες νωρίτερα κι' ἀπέναντι.

— Δὲν προσέχεις βρέ; φωνάζει.

Προσλαμβάνω ἀμέσως τὸ πιὸ ὑποχρεωτικό μου χαμόγελο:

— Ὠ! Μὲ συγχωρῆτε, κύριε, Ζητῶ βαθύτατα συγγνώμην.

— Τί συγγνώμην βρέ; Ἔτσι χύνουνε τὰ βρωμόνερα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ καταβρέχουνε τὸν κόσμο;

— Πρῶτον δὲν εἶναι βρωμόνερα. Τὸ νερὸ εἶναι καθαρώτατον. Δεύτερον δὲν τόθελα...

— Τί θὰ πῇ δὲν τόθελες; Τὰ στραβά σου ποῦ τάχεις;

— Σᾶς ἐζήτησα συγγνώμην, κύριε!

— Νά βράσω τὴ συγγνώμη σου καὶ σένα. Ζῶον!

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε. Δὲν ἔγινε καμμιὰ καταστροφή. Νεράκι τοῦ Θεοῦ εἶναι.

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε, ἀλλὰ δὲν περίμενα ποτὲ μιὰ τέτοια στάσι ἀπὸ ἕναν πολιτισμένο κύριο σὰν καὶ σᾶς.

— Τί μοῦ λές; Μήπως ἤθελες νὰ σοῦ πῶ κι' εὐχαριστῶ;

— Γιὰ στάσου, κύριε. Τὶς προάλλες συνέβη τὸ ἴδιο καταβρεγμα ἀπέναντι μὲ τὴ δεσποινίδα... (Ἡ δεσποινὶς εἶχε βγῆ κι' ὅλας στὸ παράθυρό της). Καὶ ὅμως, δὲν θυμώσατε καθόλου. Ἀντιθέτως, μάλιστα, τῆς χαμογελάσατε καὶ τῆς εἴπατε ὅτι δὲν πειράζει. Γιατί, ὁπωσδήποτε, τὸ δικό μου νερὸ πειράζει; Τῆς Οὐλὲν εἶναι κι' αὐτό!

— Λογαριασμὸ θὰ σοῦ δώσω βρέ; Ἢ θὰ βάλω ἴσια τὰ μούτρα τὰ δικά σου μὲ τὸ πρόσωπο τῆς δεσποινίδος; Γορίλλα!

— Μὴ μπερδεύετε τὰ πράγματα, σᾶς παρακαλῶ. Δὲν πρόκειται περὶ μούτρων, ἀλλὰ περὶ νεροῦ. Ἀ! μιὰ στιγμή. Ἔχετε δίκηο. Ξέχασα κάτι.

Ἀμέσως κόβω ἕνα γαρύφαλλο καὶ τοῦ τὸ πετάω:

— Παρακαλῶ, δεχθῆτε αὐτό!

Περίμενα ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι του, νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὴ μπουτονιέρα του. Αὐτὸς ὅμως τ' ἀφήνει νὰ πέσῃ χάμω καὶ τὸ πατάει μὲ λύσσα. Καὶ ξεσπάει:

— Παλιόμουτρο! Τολμᾶς νὰ εἰρωνεύεσαι κι' ἀπὸ πάνω.

— Δὲν εἶναι στάσις αὐτή, κύριε. Τὶς προάλλες τὸ γαρύφαλλο τὸ βάλατε στὴ μπουτονιέρα σας. Τώρα τὸ πετᾶτε ἀστόργως. Καὶ καλὰ τὰ μοῦτρα. Ἀλλὰ τὰ γαρύφαλλα εἶναι ἰδιαίτερη ποιότητα.

Τὸν βλέπω ποὺ ἔχει ἀγριέψει καὶ τὰ μάτια του ἔχουν ξεπεταχτῆ σὰν βρασμένα αὐγά, ἀπὸ τὸ γούρλωμα.

— Θ' ἀνέβω ἀπάνω νὰ σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα, κτήνος! φωνάζει.

Ἐγὼ συγκρατοῦμαι καὶ διατηρῶ ὅλη μου τὴν ψυχραιμία.

— Προσπαθῶ νὰ ἐξηγήσω τὴ στάσι σας, τοῦ ἀπαντῶ μὲ μειλίχιο ὕφος. Δὲν συνέβη σήμερα τίποτα τὸ διαφορετικό, ἀπ' ὅ,τι συνέβη προχτές. Καὶ ὅμως μιλᾶτε μ' ἕναν τρόπο ποὺ μοῦ προξενεῖ ἀποορία καὶ κατάπληξι.

Στρέφομαι πρὸς τὴν ἀντικρυνὴ γειτόνισσα ποὺ παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρό της τὴν ἀπίστευτη αὐτὴ σκηνή.

— Μήπως μπορεῖτε νὰ ἐξηγήσετε σεῖς τὴ στάσι τοῦ ἀπὸ κάτω κυρίου; Ἂν δὲν ἀπατῶμαι τὸ δικό σας κατάβρεγμα τὸν εὐχαριστησε. Τὸ δικό μου γιατὶ τὸν δυσαρεστεῖ; Μήπως τὸν καταβρέξατε μὲ ὁρίγκαν καὶ δὲν τὸ ξέρω;

Ἡ δεσποινὶς χαμογελᾶ, ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾶ. Ἐξ ἄλλου δὲν προφταίνει κι' ὅλας γιατὶ ὁ ἀπὸ κάτω κύριος ἔχει γίνει ἐξαλλος.

— Ἄσε τὶς εἰρωνεῖες, μουλάρι, γιατὶ σ' ἀνέβω ἀπάνω καὶ θὰ σοῦ φορέσω τὶς γλάστρες καπέλλο.

— Συνήθως φορῶ ρεπούμπλικα, τοῦ λέω.

Αὐτὴ ἡ πληροφορία ποὺ τοῦδωσα τὸν ἀγριεύει ἀκόμα περισσότερο. Ἀρχίζει νὰ βρίσῃ καὶ νὰ κλωτσᾶ τὴν πόρτα. Φανερὸ πὼς θἄκανε πραγματοποίησι τὴ δήλωσί του, νὰ μοῦ φορέσῃ τὶς γλάστρες καπέλλο. Γίνεται ὅμως τέτοιος σαματᾶς, ποὺ συγκεντρώνεται ὁλόκληρος πλῆθος καὶ ἀπολαμβάνει τὰ γεγονότα. Ἡ πόρτα εἶναι γερὴ καὶ ἀντέχει στὶς βιαίες αὐτὲς ἐνέργειες.

Θὰ σοῦ κόψω μήνυσι, κτήνος! φωνάζει ἐκεῖνος καὶ δὸς του βροντοτσίπματα.

Δὲν ἀργεῖ νὰ φανερωθῇ καὶ ὁ ἀστυφύλακας ποὺ ἔρχεται γιὰ παιδὶ τὸ ρόλο του.

Τί συμβαίνει ἐδῶ;

Αὐτὸ τὰ ξώνει μὲ καταβρεξίμ, κυρίε μπλίσμαν, κύτταξέ τως τ' ἔκανε. Θὰ του στὸ ἀλλο μήνυσι. Ἀπαιτῶ νὰ συλληφθῇ ἀμέσως.

Τὸ ἀδίκημα εἶναι αὐτόφωρο.
Λαβαίνω τὸ λόγο:
—Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε ἀστυφύλαξ. Ἔρχομαι καὶ θὰ σᾶς ἀκολουθήσω στὸ τμῆμα. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ ξεκαθαρίσω ἕνα ὡρισμένο ζήτημα μὲ τὸν καταβρεχθέντα κύριο.
Κατεβαίνω. Ὁ καταβρεχθεὶς κύριος κάνει νὰ μοῦ ἐπιτεθῇ, ἀλλὰ ὁ πόλισμαν τὸν κρατάει.
—Πᾶμε κτῆνος καὶ θὰ τὰ ποῦμε ἐκεῖ! λέει καὶ τὰ δόντια του τρίζουν ἀπὸ θυμό.
Πίσω μας ἔρχονται καὶ πολλοὶ περίεργοι, γιὰ νὰ ἀπάσουν τὴ λεγόμενη πλάκα. Στὸ δρόμο ὁ καθένας διηγεῖται τὸ περιστατικό, μὲ στολίζει μὲ διάφορα βάναυσα ποσωνυμία, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν δίνω σημασία. Καὶ ἡ συνέχεια στὸ τμῆμα, στὸν ἀστυνόμο τῆς ὑπηρεσίας.

★

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Αὐτὰ ἔγιναν, κύριε ἀστυνόμε. Ὁρίστε ἀκόμα εἶμαι μούσκεμα. Καὶ τὸ ζῶον ἀπὸ δῶ...
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Παρακαλῶ, ἀφῆστε αὐτὲς τὶς ἐκφράσεις.
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μὰ ἔχω ἀγανακτήσει, κύριε ἀστυνόμε, μὲ τὴ στάσι του. Μοῦ ἄδειασε ὁλόκληρη κανάτα νερό...
ΕΓΩ: Μὴν εἶσθε ὑπερβολικός. Μισὴ κανάτα.
Ο ΚΥΡΙΟΣ: ...καὶ εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ ζητήσῃ νὰ τοῦ πῶ κι' εὐχαριστῶ. Καὶ ὡς συμπλήρωμα τῆς ἀναιδείας του, μοῦ πέταξε κι' ἕνα γαρύφαλλο...
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (σὲ μένα): Εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ λέει ὁ κύριος;
ΕΓΩ: Μέχρι κεραίας, κύριε ἀστυνόμε.
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Τότε ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκεται ἐν δικαίῳ.
ΕΓΩ: Πιθανόν, ἀλλὰ ἀπέναντί μου ἐφάνγκε πολὺ ἄδικος. Διότι, κύριε ἀστυνόμε, πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὁ αὐτὸς κύριος ἀπὸ δῶ, διερχόμενος τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον, συνέβη νὰ καταβρεχθῇ ἀπὸ μιὰ δεσποινίδα ποὺ ἐπίσης ἐπότιζε τὶς γαρυφαλλιές της. Καὶ τί ἔκανε; Οὔτε μήνυσι, οὔτε παράπονο κἂν διετύπωσε. Ἀλλὰ ὕψωσε τὴν κεφαλήν, ἐμειδίασε καὶ εἶπε: «Δὲν πειράζει, δεσποινίς, δὲν ἔγινε καμμιὰ καταστροφή. Νεράκι τοῦ Θεοῦ ἦτανε. Ἐξ ἄλλου δὲν τὸ θέλατε!» Καὶ ἐβέχθη καὶ τὸ γαρύφαλλο ποὺ τοῦ ἐπέταξε καὶ τὸ κάφωσε στὴν κομβιοδόχη του. Γιατὶ τὸ δικό μου τὸ ἐπαδοπάτησε; Καὶ γιατί ἐμένα μ' ἔβρισε σκαιότατα καὶ μὲ ἀπεκάλεσε παλημόυτρο, ζῶον, κτῆνος καὶ τὰ παρόμοια καὶ ἤθελε νὰ παραβιάσῃ καὶ τὴν πόρτα μου, γιὰ νὰ μοῦ φορέσῃ τὶς γλάστρες καπέλο; Ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι νὰ ἱκανοποίησω τὸν κύριο, ἀλλὰ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ γιατί, ἐτήρησε διαφορετικὴ στάσι ἀπέναντί μου.
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Αὐτὸ εἶναι δικαίωμά του.
ΕΓΩ: Δὲν λέω ὄχι, ἀλλὰ νὰ μοῦ πῇ τὸ γιατί. Ἄμ πῶς δηλαδή; Μὲ δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ κρίνει τὰ πράγματα; Αὐτὸ εἶναι ἀδικία καὶ δισμαρτύρομαι. Ἐσεῖς πῶς τὸ ἐξηγεῖτε, ὡς ἐξουσία;
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Τὸν καταβρέξατε, ναὶ ἢ ὄχι;
ΕΓΩ: Τὸν κατάβρεξα. Ἀλλὰ ὅπως σᾶς εἶπα...
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (μὲ χαμόγελο): Κατάβρεγμα ἀπὸ κατάβρεγμα ἔχει κάποια διαφορά.
ΕΓΩ: Δὲν τὴν καταλαβαίνω.
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Τὸ πρόσωπο ποὺ κατάβρεξε τὸν κύριο τὴν πρώτη φορά, ἀνῆκε στὸ γυναικεῖο φῦλο. Γι' αὐτὸ δὲν ἐθύμωσε.
ΕΓΩ: Θέλετε νὰ πῆτε, δηλαδή, ὅτι ἡ διαφορὰ τοῦ φύλου, παίζει ρόλο σὲ τέτοια περιστατικά;
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Βεβαίως.
ΕΓΩ: Ὥστε ἐὰν ἕνας κύριος ἀπὸ τὸ παράθυρό του καταβρέξῃ μιὰ κυρία ποὺ περνάει ἀπὸ κάτω, αὐτὴ ἡ κυρία δὲν θὰ θιγῇ; Σᾶς ρωτῶ γιὰ νὰ ξέρω, ὥστε στὸ ἑξῆς νὰ καταβρέχω κυρίες.
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Δὲν εἶναι τὸ ὑβρι. Μιὰ καταβρεχόμενη κυρία θὰ θυμώσῃ. Ἐνῶ ἕνας κύριος, καταβρεχόμενος ἀπὸ μιὰ κυρία, μᾶλλον ὑποχρεοῦται ἀπὸ εὐγένεια νὰ μὴ δώσῃ σημασία στὸ πρᾶγμα.
ΕΓΩ: Καὶ ἀφοῦ εἶν' ἔτσι τότε πῶς ἐξηγεῖτε τὴ στάσι τοῦ θείου μου τοῦ Λυκούργου;
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Τί ἔκανε ὁ θεῖος σου ὁ Λυκοῦργος;
ΕΓΩ: Μιὰ φορὰ ποὺ εἶχε κάποια συζήτησι μὲ τὴ θεία μου τὴν Εὐτέρπη, ἐκείνη σήκωσε ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ τὸν κατάβρεξε. Κι' αὐτός, ἀντὶ νὰ τῆς πῇ αὐθεντικὰ πειράζει, δὲν εἶναι τίποτα» ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ τῆς ἐσφύριξε τὸ γουδὶ στὸ κεφάλι. Τί ἑρμηνεία δίνετε στὸ γεγονός, σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία σας περὶ καταβρέγματος ἐν σχέσει μὲ τὸ φῦλον καταβρέχοντος καὶ καταβρεχόμενου;
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (σοβαρὸς καὶ ἄγρυπνος): Μὰ τώρα τολμᾶς νὰ εἰρωνευθῇς καὶ τὴν ἀστυνομικὴ ἀρχή;
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Βλέπετε, κύριε ἀστυνόμε; Ἡ ἀναίδειά του δὲν ἔχει ὅρια.
ΕΓΩ: Νὰ μὲ συγχωρῆτε. Ἐγὼ ζητῶ ὡρισμένες ἐξηγήσεις γιὰ νὰ ρυθμίσω τὸ ζήτημα τῆς εὐθύνης μου κι' ἐσεῖς μοῦ λέτε πὼς εἰρωνεύομαι τὰς ἀρχάς. Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν ἴστασθε εἰς τὸ ὕψος τοῦ λειτουργήματός σας.
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Αὐτὴ εἶναι ἐξύβρισις τῆς ἀρχῆς.
ΕΓΩ: Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον πὼς τὸ ὀνομάζετε. Ἐγὼ ἀπαιτῶ νὰ μοῦ λύσετε τὴν ἀπορία.
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Εἴδατε τί κτῆνος εἶναι; Ἄμα θὰ τὸν πετύχω ἔξω, θὰ τὸν κανονίσω. Γιὰ τὴν ὥρα ὑποβάλλω μήνυσι ἐπὶ καταβρέγματι.
ΕΓΩ: Κι' ἐγὼ ἐπὶ ἐξυβρίσει.
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (στὸν ἀστυφύλακα): Μαζεύτηκε κόσμος μὲ τὸ ἐπεισόδιο;
Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ: Ἀκόμα εἶναι μαζεμένος ἀπ' ἔξω.
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Λοιπόν, γράφε. Μήνυσις τοῦ κυρίου ἐναντίον ἐτουτουνοῦ ἐδῶ, ἐπὶ φθορᾷ τῆς ἐνδυμασίας του καὶ ἐπὶ ἠθικῇ καὶ σωματικῇ βλάβῃ. Μήνυσις ἐτουτουνοῦ ἐδῶ ἐναντίον τοῦ κυρίου, ἐπὶ ἐξυβρίσει. Μήνυσις δική μου ἐναντίον ἐτουτουνοῦ ἐδῶ ἐπὶ ἐξυβρίσει τῆς ἀρχῆς. Καὶ μήνυσις δική σου ἐναντίον καὶ τῶν δύο ἐπὶ διαταράξει τῆς τάξεως. Πηγαίνετε!
ΕΓΩ: Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι ὡς πρὸς τὰς μηνύσεις, κύριε ἀστυνόμε, ἀλλὰ ὀφείλω νὰ παρατηρήσω ὅτι τὴν ἀπορία μου δὲν τὴν ἐλύσατε. Χαίρετε!

★

Τὸ ἄλλο πρωῒ βγῆκα πάλι νὰ ποτίσω τὶς γαρυφαλλιές μου. Βγῆκε κι' ἡ δεσποινίς. Μὲ βλέπει:
—Τί ἔγινε; μὲ ρωτάει.
—Ἀφῆστε τα, τῆς λέω. Μπερδεύτηκαν πολὺ τὰ πράγματα.
—Δηλαδὴ πῶς;
—Ἔτσι ἀπὸ δῶ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ ποῦμε. Μεγάλη ἱστορία. Πρέπει νὰ σᾶς δῶ μιὰ ἄλλη ὥρα, σ' ἕνα ἄλλο μέρος, γιὰ νὰ μοῦ λύσετε τὴν ἀπορία ποὺ ἔχω.
—Τί ἀπορία;
—Νὰ μοῦ πῆτε, τέλος πάντων, τί γλύκα ἔχει τὸ κατάβρεγμά σας.
Μοῦ τὴν ἐξήγησε. Ἀλλὰ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα εἶναι ἄλλη ἱστορία, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ κατάβρεγμα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Νέα συνθετικὴ ὁρμόνη

Δοκιμάζεται τώρα στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Οὐϊσκονσὶν μιὰ συνθετικὴ ὁρμόνη, ποὺ φαίνεται πὼς πλεονεκτεῖ ἀπὸ τὶς γενητικὲς ὁρμόνες ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἤδη κατὰ τοῦ καρκίνου τοῦ στήθους ἢ τοῦ προστάτου. Ἔχει τὴν ὀνομασία «19 νορτεστουτερίνη». Ἐπιδρᾷ δὲ εὐεργετικά, χωρὶς ὅμως νὰ ἀλλοιώνῃ τὴ φωνὴ ἢ τὸ βέρμα, νὰ προκαλῇ τριχοφυΐα, κλπ. ὅπως οἱ φυσικὲς ὁρμόνες.
Ἕνα ἄλλο πλεονέκτημά της εἶναι ὅτι διευκολύνει τὴ δημιουργία νέων ἰστῶν. Συνεπῶς, μπορεῖ ν' ἀποδειχθῇ ὠφέλιμη γιὰ τὴν ἀνάρρωσι τῶν ἀρρώστων καὶ τὴν αὔξησι τῶν καθυστερημένων παιδιῶν.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 534

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Καταζητεῖται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. — Δὲν συγκινεῖται εὔκολα (οὐδ.).
2 Καθαρά. — Ἀπερισκεψία (δημ.).
3 Γαλλικὸ μέτρον ἐπιφανείας. — Γυιὸς τοῦ Κρέοντος ποὺ τὸν κατεσπάραξε ἡ Σφίγξ. — Λεκές. — Δυὸ σύμφωνα ποὺ ἔχουν ἀτὸ ἀλφάβητο τὴν ἀντίθετη σειρά.
4 Ζωγράφος γνωστὸς στοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. — Ἀγαπητὸ τῶν στρατιωτῶν (πληθ.).
5 Ἀκολουθοῦν τὴν πιὸ σύντομη γραμμή. — Ἥρως τοῦ Σαίξπηρ. — Πόλις τῆς Γερμανίας στὴ θουριγγία.
6 Ἀδέλφια στενὰ συνδεδεμένα μεταξύ τους. — Ἔχει ὑποστῆ μεγάλη φθορά.
7 Τὸ λέμε δείχνοντας.—670.
8 Ἐπώνυμον ἀστέρος τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου. — Λέξις ἀπὸ τὸ λεξιλόγιο τῶν μωρῶν. — Θριαμβεύω.
9 Χαρακτηρίζουν ποιότητα. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.—Ἀρχὴ ὅρκου.—Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο.
10 Προορίζεται γιὰ ἀρρώστους.
11 Πρόθεσις. — Βροχή. — Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.
12 Νῆμα. — Ὀροσειρὰ τῆς Ν. Α. Εὐρώπης.
13 Ὁλόκληρος. — Καὶ (ξεν.). —Ὅμοια σύμφωνα. — Διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ.
14 Γενάρχης ἑλληνικῆς φυλῆς. —Πολὺ ἁλυυροί. — Κομψός.
15 Γιὰ τοὺς Γάλλους εἶνε χρυσός. — Σπουδαία. — Ὡς...: ὅπως φαίνεται.—Ξενικὴ ἀρνησις.
16 Κάτοικοι ἀσιατικοῦ κράτους. —Ὀπτασία. — Μυθικὸς βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.
17 Εἶμαι βαρειὰ τραυματισμένος. — Ἑλληνικὴ θάλασσα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Προέρχονται ἀπὸ μιὰ εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. — Μὴν τοῦ ἔτους.
2 Συμβάλλει στὸ καθάρισμα. —Βασανιστικὴ προσπάθεια.
3 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.—Λεπτό. — Ἀΐρίν...: στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ. — Σύμφωνον.
4 Κάνει τὰ μωρὰ νὰ κλαίνε.—Ἄνθος ποὺ διατηρεῖται ἐπὶ μακρόν. — Στὴ ζούγκλα διπλασιάζεται.
5 Μέρος τοῦ ματιοῦ. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). —Μουσικὴ σύνθεσις.
6 Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ.—Προσκαλεῖ.
7 Ράντολφ...: στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ. — Τίτλος στὶς μουσουλμανικὲς χῶρες.
8 Δὲν μποροῦν νὰ δοῦν ὅλα τὰ κινηματογραφικὰ ἔργα. —Βυζαντινὴ νότα. — Ἀκολουθῶ κάτι πιστά.
9 Ἐπώνυμον ἡγέτου χώρας τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. — Ξεχωρίζω.
10 Δὲν τοὺς λείπει τίποτα. — Μισὴ μονή. — Κάτι περιέχει.
11 Τουρκικὸ ἀνδρικὸ ὄνομα.—Ἀποτελοῦν ἔσοδο γιὰ ἐπαγγελματίες χωρὶς ἐμπόρευμα (καθ.).
12 Ἀποβλέπουν στὴν κατάληψι πόλεων. — Νευρικὴ σύσπασις.
13 Βρίσκεται κοντὰ στὸν Θεὸ (θηλ.). — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.). — Μέρος τοῦ ὑποδήματος.
14 Ἀμμώδης παραλία (ἀρχ.). —Ἀδυνάτισμα.—Τμῆμα καλλιεργημένου στρέμματος.
15 Ἀρχικὰ κόμματος. — Καθαροί. — Σύνολον ἀνθρώπων μὲ κοινοὺς σκοπούς. — Ἀριθμὸς ὀπτικῶς.
16 Ἥρεμο. — Εἶδος παλαιοῦ γυναικείου φορέματος ποὺ ἀπαιτοῦσε ἄφθονο ὕφασμα.
17 Ἄνετα (ἐπίρρ.). — Διευκολύνει τὶς μεταφορές.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

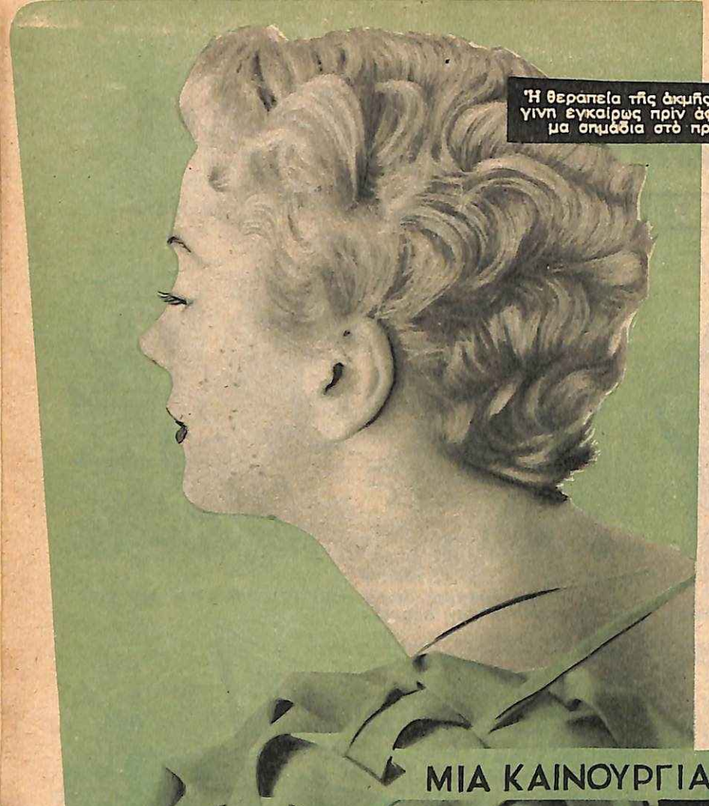
Ἡ λύσις τοῦ 533 στὴ σελ. 52

✪✪

Ματογυάλια μὲ ἀκουστικὰ

Γιὰ τοὺς βαρήκοους ποὺ δὲν θέλουν νὰ φαίνεται αὐτὴ ἡ μερικὴ ἀναπηρία τους, ἐπινοήθηκαν κάτι μικροσκοπικὰ ἀκουστικά, κρυμένα μέσα σ' ἕνα ζευγάρι κοινὰ ματογυάλια μὲ κοκκάλινο σκελετό. Ὁ σκελετὸς αὐτὸς εἶναι κούφιος ἐσωτερικῶς καὶ περιέχει τὰ σύρματα, τοὺς μετασχηματιστὰς καὶ τ' ἄλλα ἐξαρτήματα τοῦ ἀκουστικοῦ (περὶ τὰ διακόσια). Τὸ μικρόφωνο βρίσκεται πίσω ἀπ' τ' αὐτί. Δὲν διακρίνεται δὲ τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά.
Ὑπάρχουν τέτοιοι σκελετοὶ σὲ ὅλα τὰ χρώματα. Γιὰ ὅσους βλέπουν κανονικά, στὴ θέσι τῶν φακῶν ἐφαρμόζονται κοινὰ τζάμια.

'Η θεραπεία τῆς ἀκμῆς πρέπει νὰ γίνη ἐγκαίρως πρὶν ἀφήση μόνιμα σημάδια στὸ πρόσωπο.

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΚΜΗΣ

Ὁ ἐφιάλτης τῶν κοριτσιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐφήβων

Ἡ ἀκμὴ εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς κοινότερες «πληγὲς» τῆς ἀνθρωπότητος. Περισσότερο γνωστὴ μὲ τὴν ὀνομασία «σπειράκια τῆς νεότητος», ἡ δερματικὴ αὐτὴ πάθησι προσβάλλει τὰ 80 ἑκατοστὰ τῶν ἐφήβων, ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν. Κι' ἂν δὲν καταπολεμηθῆ ὅπως πρέπει, μπορεῖ νὰ ἐπιμείνη ἐπὶ πολλὰ χρόνια.

Δὲν εἶναι μεταδοτικὴ οὔτε ἐπικίνδυνη. Μποροῦμε ὅμως νὰ τὴ θεωρήσουμε σοβαρή, ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψι τὴ δυστυχία καὶ τὴν ἀπελπισία ποὺ προκαλεῖ, ἰδίως στὰ νέα κορίτσια — ἀλλὰ καὶ στοὺς νεαροὺς συνήθως. Ἂς μὴ ξεχνοῦμε ἄλλωστε ὅτι παρουσιάζεται ἀκριβῶς στὴν ἡλικία ἐκείνη ποὺ ἡ ἐμφάνισι τοῦ προσώπου θεωρεῖται σπουδαιοτάτη γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὴ ζωή, στὴν κοινωνία... καὶ στὸν ἔρωτα!

Πολλὰ ἀπ' τὰ θύματά της, ἀπὸ ντροπὴ ἢ ἀπὸ ἄγνοια, δὲν κάνουν τίποτε τὸ ἄξιο λόγου γιὰ τὴ θεραπεία της. Ἄλλοι πάλι πιστεύουν πὼς θὰ ἐξαφανισθῆ μόνη της — πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει βέβαια κάποτε, ἀλλ' ὄχι τόσο γρήγορα ὅσο ἐλπίζουν. Κι' ἄλλοι ἐφαρμόζουνε βλαβερὲς μεθόδους ποὺ τοὺς κάνουν περισσότερο κακὸ παρὰ καλό.

Ἀπαραίτητη προϋπόθεσι εἶναι ἡ ἔγκαιρη θεραπεία τῆς ἀκμῆς, πρὶν ἀφήση μόνιμα σημάδια στὸ πρόσωπο. Ἐπὶ μεγάλη δὲ πλειονότητα τῶν περιπτώσεων, μπορεῖ νὰ συμπληρωθῆ σ' ἕνα σχετικὰ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ἀρκεῖ μονάχα νὰ ἐφαρμοσθοῦν πιστὰ ὡρισμένοι κανόνες περιποιήσεως τοῦ δέρματος καὶ ὑγιεινῆς ζωῆς.

Οἱ γιατροὶ δὲν ἔχουν κατορθώσει ὡς τώρα νὰ βροῦνε τὴ βασικὴ αἰτία τῆς ἀκμῆς. Ξέρουν μονάχα ὅτι ὀφείλεται σὲ ὑπερλειτουργία τῶν ἱδρωτοποιῶν καὶ τῶν σμηγματογόνων ἀδένων. Ἀπ' αὐτὴν προκαλοῦνται ἡ λιπαρότης τῶν μαλλιῶν, ἡ πιτυρίδα, τὸ «λάδωμα» τῆς μύτης καὶ τὰ σπειράκια στὸ πρόσωπο, στὸ στῆθος, στὴν πλάτη καὶ στοὺς ὤμους.

Συμβαίνει δηλαδὴ τὸ ἑξῆς: Τὰ ἐκστομμύρια τῶν μικρῶν ἀδένων τοῦ δέρματος διεγείρονται πολύ, στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία ἀπὸ τὶς ὁρμονικὲς ἐκκρίσεις — τὶς ἴδιες ποὺ προκαλοῦν στὸ ἄτομο ὅλες τὶς μεταβολὲς ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ἐνηλικίωσι. Οἱ ἐκκρίσεις τους φράζουν τοὺς πόρους ἀπ' ὅπου πρέπει νὰ βγοῦνε. Προκαλεῖται τότε ἕνας τοπικὸς ἐρεθισμός, σπειράκια, μπιμπίκια καὶ μαῦρα σημαδάκια στὸ δέρμα.

Καὶ τώρα, ἂς ἰδοῦμε μιὰ καινούργια μέθοδο θεραπείας τῆς ἀκμῆς, ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν ἐφαρμόση καθένας:

1) Πρὶν πλαγιάσετε, τὸ βράδυ, πλένετε τὸ πρόσωπό σας. Μεταχειρίζεσθε κατόπιν ὡς ἀντισηπτικὸ μιὰ συνηθισμένη διάλυσι βορικοῦ ὀξέος. Ἔπειτα βάζετε, μόνο στὰ πάσχοντα μέρη, μιὰ λοσιὸν μὲ θειάφι καὶ ρεσορκινόλη.

Ὑπάρχουν δυὸ τέτοιες, πολὺ καλές, στὴν ἀμερικανικὴ ἀγορά, μὲ τὶς ὀνομασίες «Ἀκνομέλ» καὶ «Σουλφορσίν». Ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος, κι' ἔτσι — μὲ κάποια μικρὴ πεῖρα — μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμη ὡς καλλυντικό. Ἡ «Σουλφορσὶν» ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ἄχρωμη, γιὰ ὅσες τὴν προτιμοῦν ἔτσι, γιὰ τὴν ἡμέρα.

Τὸ πρωῒ, πλένεσθε καλὰ καὶ βάζετε καινούργια λοσιόν. Ἀλλὰ καὶ κάθε φορὰ ποὺ θὰ τὴν ἀνανεώνετε, στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ πλύνετε πρῶτα καλὰ τὸ πρόσωπό σας.

Μ' αὐτὴ τὴ λοσιόν, τὸ δέρμα γίνεται ξηρὸ καὶ τραχύ, μαδάει τὸ ἐπιφανειακὸ στρῶμα του, κι' ἔτσι ξεφράζονται οἱ βουλωμένοι πόροι.

Ἂν ὅμως τὸ δέρμα σας κοκκινίση πολὺ κι' ἔχετε φαγοῦρα, σταματῆστε τὴ λοσιὸν γιὰ μιὰ-δυὸ νύχτες καὶ ἀντικαταστῆστε την μὲ μιὰ καλὴ κολντ-κρὲμ (δίχως ἄρωμα) ἢ μὲ λοσιὸν καλαμίνας.

Αὐτὴ εἶναι ἡ βάσις τῆς θεραπείας.

Πρέπει ὅμως νὰ συμπληρώνεται μὲ τὶς ἑξῆς βοηθητικὲς φροντίδες:

2) Ὁ ὕπνος σας θὰ διαρκῆ 8 ὧρες τὸ λιγώτερο. Κάνετε ἀσκήσεις στὸ ὕπαιθρο, μὲ μέτριο ἥλιο. Πίνετε ἕξη ποτήρια νερὸ καὶ παίρνετε δυὸ πολυβιταμινοῦχα χάπια τὴν ἡμέρα. Θὰ διατηρήσετε ἔτσι τὴ γενικὴ ὑγεία σας καὶ θ' ἀποφύγετε τὴ δυσκοιλιότητα, ποὺ χειροτερεύει τὴν ἀκμή.

3) Κάνετε τακτικὰ λουτρὸ καὶ λούζετε τὰ μαλλιά σας δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα—καλύτερα μὲ σαπούνι «γκαυστρόν». Ὡρισμένες περιπτώσεις ἀκμῆς ἔχουν στενὴ συσχέτισι μ' ἕνα ἐρεθισμὸ τοῦ τριχωτοῦ δέρματος τοῦ κεφαλιοῦ.

Ὅταν πλένετε τὸ πρόσωπό σας, στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ τὸ βράδυ, χρησιμοποιῆτε ζεστὸ νερό, ἕνα καλὸ κοινὸ σαπούνι κι' ἕνα τραχὺ πανί ἢ μαλακὰ βουρτσάκι. Πρέπει νὰ πλένετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας τὸ λιγώτερο 3—4 φορὲς τὴν ἡμέρα. Σὲ περιπτώσεις ἀκμῆς παραμελημένης ἀπὸ πολὺν καιρό, μεταχειρίζεσθε εἰδικὸ σαπούνι μὲ θειάφι. Τέλος, στὸ βραδυνό σας πλύσιμο, σκεπάζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ πετσέτα ἐμποτισμένη μὲ ζεστοὺς ἀτμοὺς (πάνω ἀπὸ νερὸ ποῦ βράζει). Διευκολύνει τὸ ξεβούλωμα τῶν πόρων.

4) Μετὰ τὸ πλύσιμο πρωῒ καὶ βράδυ, κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ ἀλλὰ σταθερὸ μασσὰζ στὰ πάσχοντα μέρη, ἀνάμεσα στὰ δυό σας δάχτυλα (ἀντίχειρα καὶ δείκτη) κι' ὕστερα ξεπλένεσθε πάλι μὲ ζεστὸ καὶ κρύο νερό. Μὴ στύβετε ποτὲ τὰ σπειράκια καὶ τὰ μπιμπίκια, ἀλλοιῶς θ' ἀφίσουν σημάδια.

Αὐτὴ εἶναι ἡ θεραπεία ποὺ θὰ ἐφαρμόσετε, ἐχοντας ὅμως ὑπ' ὄψι ὅτι χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή.

Τὰ ἀγόρια μποροῦν νὰ ξυρίζωνται κανονικά, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν καθόλου λιπαρὴ μπριγιαντίνη γιὰ τὰ μαλλιά τους.

Τὰ κορίτσια θὰ ἀποφύγουν κάθε καλλυντικὸ ποὺ περιέχει λάδι ἢ λίπος. Μπορεῖ νὰ μεταχειρισθοῦν λίγη πούντρα καὶ ρούζ, ἀφοῦ βεβαιωθοῦν πὼς τὰ δέχεται τὸ δέρμα τους.

Τὰ μάλλινα κι' οἱ γοῦνες χειροτερεύουν κάποτε τὴν ἀκμή. Μὴ φορᾶτε λοιπὸν κατάσαρκα μάλλινο φόρεμα ἢ πουλόβερ. Μὲ τοὺς γούνινους γιακάδες, φορᾶτε ἕνα μαντῆλι ποὺ θὰ προφυλάσση ἀπ' τὴν ἐπαφή τους τὸ πηγοῦνι κα ἰτὰ μάγουλα.

Ἡ δίαιτά σας παίζει ἐπίσης μεγάλο ρόλο. Συχνά, τὰ «φουντώματα» τῆς ἀκμῆς ὀφείλονται σ' ἕνα ὡρισμένο τρόφιμο ποὺ προκαλεῖ ἀλλεργία.

Γιὰ μιὰ δοκιμαστικὴ περίοδο τριῶν ἑβδομάδων, ἀποφεύγετε τὰ ἑξῆς: Τὰ πολλὰ λίπη καὶ ζαχαρωτά. Τὶς τροφὲς ποὺ περιέχουν πολὺ ἰώδιο (ψάρια, θαλασσινά, σπανάκι, λάχανο). Τὶς πιὸ πιθανὲς ἀλλεργογόνες τροφὲς (αὐγά, καρύδια, σοκολάτα, στάρι, μπανάνες, χοιρινό, ντομάτες, κρεμύδια, ξυνὰ φρούτα). Τὶς σάλτσες καὶ τὰ τηγανιτά. Τὰ ἰωδιοῦχα καὶ βρωμιοῦχα φάρμακα (σιρόπια γιὰ τὸ βῆχα, κατευναστικὰ τῶν νεύρων, κλπ.) καθὼς καὶ τὴν ἀσπιρίνη.

Δοκιμάζοντας διαδοχικὰ διάφορα τρόφιμα, μπορεῖτε νὰ κρίνετε ποιὰ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν ἐπίδρασι στὴν ἀκμή σας, κάνοντάς την νὰ «φουντώση» περισσότερο.

Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς καθημερινῆς περιποιήσεως τοῦ δέρματος καὶ διαίτης πρέπει νὰ φέρη θετικὰ ἀποτελέσματα μέσα σὲ 3 μῆνες τὸ πολὺ — κι' αὐτὸ συμβαίνει πραγματικὰ στὶς περισσότερες περιπτώσεις. Ἀλλοιῶς, πρέπει νὰ καταφύγετε σ' ἕνα δερματολόγο.

Σημειῶστε ὅτι ἡ ἀκμὴ ἐπηρεάζεται ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἀναιμία, τὴν ὑπερκόπωσι, τὴ νευρικὴ ὑπερέντασι, τὶς ἀδενικὲς διαταραχές, τὰ χαλασμένα δόντια, τὶς διαπυημένες ἀμυγδαλές.

Σὲ πολλὲς νέες γυναῖκες ἐφουντώνει σὲ κάθε ἔμμηνο ροῦσι, ἐξ αἰτίας ὁρμονικῶν διαταραχῶν. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὠφελεῖ μιὰ καταλληλη ὁρμονοθεραπεία μὲ χάπια, ἀφοῦ ἀπὸ ὑπόδειξι καὶ μὲ παρακολούθησι εἰδικοῦ γιατροῦ.

Ὁ Μάϊος μᾶς ἔφτασε

Ὁ Μάϊος μᾶς ἔφτασε, μᾶς ἔφτασε ξανά,
τὸ λένε καὶ οἱ ἄνθρωποι κι' οἱ...κοῦκοι στὰ βουνά...
Κι' οἱ δρόμοι ὅλοι, σήμερα, σοῦ λένε: «Τράβα ἴσια»
καὶ πὲς τὸ «πολυπόθητο: «Ψυχή μου στά...Πατήσια»!
Πιστὸς σ' αὐτὸ τὸ πρόσταγμα, λοιπόν, ὁ κόσμος μένει
καὶ σπεύδει πρὸς τὴν ὕπαιθρο τὴν λουλουδοσπαρμένη,
γιὰ νὰ χαρῇ τ' ἀμέτρητα τά... μῦρα τῶν λειμώνων
καὶ...μυρολάτρης γίνεται γιὰ λίγες ὧρες μόνον!

*

«Ὁ Μάϊος μᾶς ἔφτασε»! τὰ νειᾶτα ψάλλουν ὅλα
κι' ἰδίως τὰ ζευγάρια μας τὰ λίαν...φλογοβόλα,
ποὺ μὲ ταχὺ τὸ βῆμα τους στὴν 'Αλυσίδα πᾶνε
καὶ τοῦ δεσμώτου ἔρωτος τήν...ἁλυσίδα σπᾶνε!
'Εκεῖ, τοὐτέστιν, χαίρονται καὶ παίζουν μὲ τὸν ἔρωτα,
τὰ φανερὰ τερτίπια τους, καθὼς καὶ τ' ἀφανέρωτα...
Τὸ γέλιο τῆς νεότητος ἐκεῖ ἀπολαμβάνουν
καὶ τὸν πατροπαράδοτο τὸν Μάη συλλαμβάνουν!

*

Ὁ Μάϊος μᾶς ἔφτασε, μὲ τὴν ἀνθοπλημμύρα του,
μὲ τὶς πολλὲς τὶς χάρες του καὶ τ' ἄφθονα τὰ μῦρα του.

Κι' οἱ νεαροὶ κι' οἱ νεαρὲς
τρέχουν, μὲ γέλια καὶ χαρές,
γιὰ νὰ χαροῦν τὴν ἄνοιξι, λουλούδια νὰ συλλέξουν,
νὰ πλέξουν τὰ στεφάνια τους... κι' εἰδύλλια νὰ πλέξουν!

*

«Δρέψατε πάλιν ἐρασταί», φωνάζουν ὅλοι οἱ νέοι,
ποὺ τοῦ Παράσχου, πάντοτε, ὁ στίχος τοὺς ἐμπνέει
καὶ τρέπονται ὅλοι, πράγματι, σ' «εὐώδεις παραδείσους»,
ὅπου τὰ πάντα δρέπουνε, ἐκτὸς ἀπὸ ναρκίσσους!
Διότι τό...φθινόπωρον οἱ νάρκισσοι στολίζουν,
ἐνῶ τὰ νειᾶτα, κύριοι, τό... ἔαρ συμβολίζουν
κι' εἶναι ὀρθὸν κι' ἐπόμενον, αὐτὲς τὶς θεῖες ὧρες,
φιλιὰ μόνο νὰ δρέπουνε κι' ἐρωτικές...ὀπῶρες!

*

Ὁ Μάϊος μᾶς ἔφτασε, χαρούμενος καὶ πάλι,
τό... «ἐμπριμέ» της φόρεμα ἡ φύσις ἔχει βάλει
κι' ὁ κόσμος ὅλος χαίρεται τὴν ἑορτὴ τῆς «γύρεως»
καὶ τὸ τρελλὸ ξεφάντωμα τῆς...«ἀνθοπανηγύρεως»!
'Αβρές, λοιπόν, ὑπάρξεις μας καὶ χίλιες-δυὸ κοπέλλες,
μεθᾶνε μὲ τὰ μῦρα της καὶ κάνουν χίλιες τρέλλες...
Τὸν εὐτυχῆ τους ἔρωτα κι' ἐκεῖνες τραγουδᾶνε,
ἢ τὰ μαργαριτόφυλλα συνέχεια μαδᾶνε,
νὰ δοῦν, ἂν ὁ «Ἐκεῖνος» τους κοντά τους πάντα τρέχη
κι' ἂν μέσ' στά...φυλλοκάρδια του ἐπ' ἄπειρον τὶς ἔχη,
ἢ ἂν σὲ δίκτυα...μπλέχτηκε μὲ λίρες πεπλεγμένα
καὶ... «ρόδα, ἑτοιμάζεται, νὰ κόψη μυρωμένα»!

*

Ὁ Μάϊος μᾶς ἔφτασε, γωρὶς πολυλογίες,
κι' αὐτοὶ ποὺ ξεφυλλίζουνε παλιὲς... «ἀνθολογίες»,
ποὺ ξέρουν καὶ τὴ σύγγρονη καὶ τὴν παλιὰ τὴν ποίησι,
τὸ σῆμα τους ἐκπέμπουνε καὶ τὴν προειδοποίησι,
ὅτι ἡ νεότης σταματᾶ στὰ τριάντα τὰ γοργὰ τὰ τριάντα,
γιατὶ δὲν εἶναι...Μάϊος ὁ βίος μας γιὰ πάντα!

*

Γι' αὐτὸ κι' οἱ περισσότερες μοντέρνες κοπελοῦδες,
τριγύρω στ' ἀνθοστέφανα πετοῦν σὰν πεταλοῦδες,
προτοῦ νὰδῆ τὸ μήνυμα τῆς βαρυχειμωνιᾶς
καὶ μαραθοῦν τὰ νειᾶτα τους καὶ τ' ἄνθη...λεμονιᾶς!
'Οπότε μέσ' στὰ χρόνια μας ἐτοῦτα τὰ παμπόνηρα,
ἀντὶ νὰ πλέκουν στέφανα, θὰ πλέκουν μόνον...ὄνειρα!
καὶ γιὰ κακὴ τὴν τύχη τους καὶ γιὰ κακὴ τους μοῖρα,
θὰ γαίρουντ' ὁλομόναχες τὴν παγερὴ τους κλίνη
κι' ἐνῶ τὸ σύμπαν θὰ μεθᾶ μὲ τοῦ Μαγιοῦ τὰ μῦρα,
ἐκεῖνες θὰ δσφραίνωνται μονάχα...ναφθαλίνη!

Εἰκονογράφησις Μ. Γαζέα — Ὁ Συνεργάτης Γ.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Ο «ΠΟΛΕΜΟΣ» ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Με τά πρώτα πυρά τοῦ γερμανικοῦ περιπολικοῦ, τό μικρό καϊκάκι ἀναγκάστηκε νά ἐλαττώσῃ ταχύτητα καί νά σταθῇ. Ἦταν τό «Ἀγαμέμνων 102», μέ κυβερνήτη τό Διονύση Σπανό καί μέ πλήρωμα δύο τολμηρά παλληκάρια: Τό μηχανικό Γιάνγη Παράσχο καί τό μοῦτσο Τάκη Ραφαήλ. Τό καϊκι ἦταν ἐπιταγμένο ἀπό τούς Γερμανούς. Ἐκτελοῦσε δρομολόγιο ἀνάμεσα Ρόδο καί Κρήτη, μεταφέροντας τρόφιμα καί ἄλλα χρειαζούμενα γιά τίς φρουρές τῶν δύο αὐτῶν νησιῶν. Ὡστόσο ὅταν τό περιπολικό τούς ὑποχρέωσε νά σταθοῦν, ὁ καπετάν Σπανός σούφρωσε τά φρύδια του. Μονομιᾶς κατάλαβε τόν κίνδυνο, γιατί στό καϊκι τους ἦταν κι' Ἕνας Ἄγγλος στρατιωτικός, πού τόν πῆραν τυχαῖα μαζί τους.

Τήν προηγούμενη ἀκριβῶς μέρα, ὁ «Ἀγαμέμνων» εἶχε πάθει κάποια βλάβη στή μηχανή του κι' ἀναγκάστηκαν νά «πιάσουν» στήν Κάρπαθο. Μόλις τελείωσε ἡ ἐπισκευή κι' ἑτοιμάστηκαν νά ξαναφύγουν, τούς πλησίασε ἕνας ἄγνωστος καί μέ τά λίγα ἑλληνικά πού μιλοῦσε, τούς ἐξήγησε ὅτι ἦταν Βρεταννός ἀξιωματικός. Εἶχε ἔρθει στά Δωδεκάνησα μέ εἰδική ἀποστολή καί τώρα ἔπρεπε νά πάῃ στήν Κρήτη. Ἐκεῖ θά τόν περίμεναν μερικοί σύντροφοί του γιά νά φύγουν στή Μ. Ἀνατολή μέ ὑποβρύχιο. Μποροῦσαν νά τόν βοηθήσουν;

— Τό καϊκι σας βέβαια εἶναι ἐπιταγμένο ἀπό τούς Γερμανούς, συμπλήρωσε. Ἐσεῖς ὅμως εἴσαστε "Ἕλληνες καί γι' αὐτό σᾶς ἐμπιστεύτηκα. Πρέπει νά φτάσω στή μεγαλόνησο τό ταχύτερο. "Ἐχω συγκεντρώσει πολύτιμες πληροφορίες γιά τόν ἐχθρό κι' εἶναι ἁμαρτία νά πάνε χαμένες...

Ὁ καπετάν Σπανός βρέθηκε σέ δύσκολη θέση. Θά ἤθελε νά τόν βοηθήσῃ μέ ὅλη του τήν ψυχή, μά δέν ἦταν μόνος. "Επρεπε νά ρωτήσῃ καί τούς συντρόφους του, τόν Παράσχο καί τό Ραφαήλ. Ἐκεῖνοι ὅμως ὄχι μόνο δέχτηκαν νά τόν πάρουν μαζί τους, ἀλλά τοῦ πρότειναν κιόλας νά τούς χρησιμοποιήσῃ ὡς «πληροφοριοδότες». Μέ τά ταξίδια πού ἔκαναν καί μέ τίς ἐπαφές πού εἶχαν μέ τούς Γερμανοϊταλούς, ἔπεφταν στήν ἀντίληψή τους ἕνα σωρό πράγματα, πού σίγουρα θά ἐνδιέφεραν τούς συμμάχους.

— Νά, πρίν μιά βδομάδα περίπου, εἶπε ὁ Ραφαήλ, Ἕνας 'Ιταλός ἀξιωματικός σκότωσε ἕνα Γερμανό πλωτάρχη στή Ρόδο, ἐπειδή ὁ τελευταῖος τοῦ εἶχε κλέψει τά σχέδια μιᾶς πολεμικῆς ἐφευρέσεως. Τώρα ἡ Γκεστάπο δέν κοιμᾶται. 'Από τήν Κάρπαθο μᾶς εἰδοποίησαν ἐγκαίρως, ὅτι ἐσεῖς τόν κρύψατε στό καϊκι σας...

Κάτι πῆγε νά πῇ ὁ καπετάν Σπανός, νά τοῦ ἐξηγήσῃ πῶς δέν εἶχε ἰδέα γιά ὅλα αὐτά, μά δέν πρόλαβε. Τήν ἴδια στιγμή τό αὐτόματο τῶν ναυτῶν κακάρισε κι' ὁ δυστυχισμένος καπετάνιος, γαζωμένος κατάστηθα, ἔπεσε μπρούμυτα πάνω στό κατάστρωμα τοῦ καϊκιοῦ του. Τήν ἴδια τύχη βρῆκε κι' ὁ Γιάνης Παράσχος, πού θέλησε νά διαμαρτυρηθῇ. Ὁ Τάκης Ραφαήλ ὅμως, ὁ μοῦτσος, βλέποντας τούς συντρόφους του νά σπαρταροῦν μέσα στό αἷμα τους, κατάλαβε πῶς δέν ἔπρεπε νά χάσῃ οὔτε δευτερόλεπτο. Καί πρίν προλάβουν οἱ ἄλλοι νά τοῦ ρίξουν, ἔδωσε ἕνα πήδημα καί βρέθηκε στό νερό.

Δεινός κολυμβητής καθώς ἦταν, ὅρχισε νά κολυμπᾶ μέ βαθειά μακροβούτια, ἀποφεύγοντας ἔτσι τά πυρά τῶν Γερμανῶν, πού τόν χτυποῦσαν δεξιά καί ἀριστερά. Ὅσπου βαρέθηκαν φαίνεται νά τοῦ ρίχνουν καί τόν παρατήσαν στήν τύχη του. Ἴσως νά πίστεψαν ἀκόμη πῶς τόν εἶχαν σκοτώσει. Ὅπως κι' ἄν εἶχε ὅμως τό ζήτημα, ὁ Τάκης Ραφαήλ σώθηκε.

Σώθηκε ἔπειτα ἀπό ὀχτώ ὥρες συνεχεῖς κολύμπι, ἀλλιθιά πτώμα. Βγῆκε σέ μιάν ἐρημική ἀκτή τῆς Κάσου, τόν περιέθαλψαν μ' ἀφοσίωσι οἱ νησιῶτες κι' ὕστερα ἀπό δυό βδομάδες κατώρθωσε νά περάσῃ στίς τουρκικές ἀκτές καί νά φτάσῃ, μέ χίλια βάσανα, στήν Αἴγυπτο. "Ηταν Μάϊος τοῦ 1942.

"Ἕνα χρόνο ἀργότερα, τό πετρελαιοκίνητο «Θάσος» —πού ἐκτελοῦσε τήν ἴδια διαδρομή μέ τόν «Ἀγαμέμνονα» κι' ἦταν κι' αὐτό ἐπιταγμένο ἀπό τούς Γερμανούς— εἶχε ξεκινήσει ἀπό τή Λίνδο τῆς Ρόδου, φορτωμένο ἄλευρα καί ρύζι. Πήγαινε στήν Κρήτη, μέ κυβερνήτη τόν καπετάν 'Αργύρη Μπούγιο καί μέ πλήρωμα τό μηχανικό Μιχάλη Ροδόπουλο, τό Νικόλα Φανούριο καί τό Χρῆστο Ραζῆ. Στ' ἀνοιχτά τοῦ Κρητικοῦ πελάγους, ἔκανε τήν ἐμφάνισί του ἕνα ὑποβρύχιο καί τούς πρόσταξε νά σταματήσουν. Ὁ καπετάν 'Αργύρης δέν ἀνησύχησε. Γιατί σκέφτηκε πῶς ἄν ἦταν γερμανικό, δέν ἐπρόκειτο νά τούς πειράξῃ, ἐφόσον τό καϊκι δούλευε γιά λογαριασμό τους. "Αν πάλι ἦταν ἀγγλικό, τόσο τό καλύτερο. Θά τούς παρακαλοῦσαν νά τούς πάρουν μαζί τους, μιά καί τ' ὄνειρό τους ἦταν νά πᾶνε στήν Αἴγυπτο.

Τό ὑποβρύχιο ἦταν γερμανικό. Ὁ κυβερνήτης του, ἕνας νεαρός πλωτάρχης, κάλεσε τόν καπετάν 'Αργύρη πάνω στό σκάφος κι' ἄρχισε νά τοῦ κάνῃ ἀνάκρισι: Ποιοί ἦταν, ποῦ πήγαιναν, τί φορτίο εἶχαν καί ἄλλα παρόμοια. Ὁ θαλασσόλυκος, πού δέν εἶχε νά κρύψῃ τίποτε, ἀπάντησε σέ ὅλες τίς ἐρωτήσεις, δείχνοντάς του συγχρόνως καί τό χαρτί τοῦ γερμανικοῦ ναυαρχείου, πού ἐπέτρεπε σ' αὐτόν καί στό πλήρωμά του νά κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα στή θάλασσα. Ὁ πλωτάρχης χαμογέλασε ἱκανοποιημένος, τοῦ πρόσφερε κονιάκ καί τσιγάρο καί τόν ἄφησε νά φύγῃ. 'Αλλά μόλις πῆρε στό καϊκι του κι' ἦταν ἑτοιμος νά βάλῃ πάλι πρόσταρ τή μηχανή του, δέχτηκαν ἀπό τό ὑποβρύχιο ἀπανωτά πυρά.

Μέ τίς πρῶτες ριπές, ἔμειναν στόν τόπο ὁ Μιχάλης Ροδόπουλος κι' ὁ Νικόλας Φανούριος. Μέ ὀρθάνοιχτα ἀπ' τόν τρόμο μάτια, ὁ καπετάν 'Αργύρης Μπούγιος δέν ἤξερε τί νά βάλῃ στό νοῦ του. Γιατί τούς χτυποῦσαν ἀφοῦ ἦταν ἐν τάξει; Τί ἔπαθαν οἱ Γερμανοί; 'Αλλά δέν εἶχε καιρό νά σκεφτῇ περισσότερο. Ὁ πολυβολισμός ἐξακολουθοῦσε κι' ἀπό στιγμή σέ στιγμή κάποια σφαῖρα θά τόν ἔπαιρνε κι' αὐτόν. Γιατί νά πεθάνῃ ἔτσι ἄδικα; Χαμηλόφωνα, πρόσταξε τότε τό Χρῆστο Ραζῆ νά πέσῃ πάνω στό κατάστρωμα καί νά προσποιηθῇ τό σκοτωμένο. Τό ἴδιο ἔκανε κι' αὐτός, πού βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα πίσω ἀπό κάτι κουλούρες σκοινιά. Μά οἱ Γερμανοί τούς ἄρχισαν τώρα τίς χειροβομβίδες. Τούς ἔριξαν περισσότερες ἀπό πέντε πού, εὐτυχῶς, μονάχα οἱ δύο ἔσκασαν πάνω στό μικρό σκάφος. Οἱ ὑπόλοιπες ἔπεσαν στή θάλασσα χωρίς ἀποτέλεσμα.

Τέλος, τό ὑποβρύχιο ἀφοῦ ἀποτελείωσε τό ἐγκληματικό του ἔργο, ξαναβυθίστηκε στό πέλαγος καί ἐξαφανίστηκε. Τότε μονάχα ὁ καπετάν 'Αργύρης σηκώθηκε ἀπό τή θέσι του. "Ηταν σῶος κι' ἀβλαβής. "Ομως ὁ σύντροφός του, ὁ μικρός μοῦτσος Ραζῆς, ἦταν νεκρός. "Ενα κομματάκι πυρακτωμένο σίδερο πῆγε καί σφηνώθηκε στόν κρόταφό του καί τοῦ πῆρε τή ζωή. Ὁ θαλασσόλυκος ἔτρεμε ὁλόκληρος. Ὡστόσο κατάφερε νά συναρμολογήσῃ τή μηχανή τοῦ καϊκιοῦ του κι' ὕστερα ἀπό πολλές ὧρες νά φτάσῃ στήν Κρήτη. Ἐκεῖ παρουσιάστηκε ἀμέσως στή γερμανική διοίκησι καί ἀνέφερε τή δραματική περιπέτειά του.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι τό ὑποβρύχιο ἦταν δικό μας; τόν ρώτησαν οἱ Γερμανοί. Πῶς τό κατάλαβες;

— Μέ κάλεσε ὁ κυβερνήτης του καί μέ ρώτησε ἕνα σωρό πράγματα. "Υστερα μοῦ πρόσφερε κονιάκ καί τσιγάρο καί μ' ἄφησε νά φύγω...

Γέλασαν ἐκεῖνοι σαρκαστικά καί τοῦ εἶπαν πῶς ὅλα αὐτά ἦταν ψέμματα. Τό ὑποβρύχιο ἦταν ἀγγλικό. Γι' αὐτό θά τόν περνοῦσαν ἀπό στρατοδικεῖο, γιά νά μάθῃ ἄλλη φορά νά λέῃ τήν ἀλήθεια. "Ετσι κι' ἔγινε. Ὁ καπετάν 'Αργύρης Μπούγιος κατοικιδιάστηκε σέ εἴκοσι χρόνια φυλακή, τόν μετέφεραν στήν 'Αθήνα καί τόν ἔκλεισαν στίς φυλακές 'Αβέρωφ. 'Από κεῖ τόν ἔστειλαν ὅμηρο στή Γερμανία, ὅπου ἔμεινε ὡς τό τέλος τοῦ πολέμου. 'Αλλά τί συνέβη στήν πραγματικότητα; Ἡ ὀπίθεσι ξεκαθάρισε μετά τήν ἀπελευθέρωσι, ὅταν στά ἀρχεῖα τοῦ γερμανικοῦ ναυαρχείου βρέθηκε μιά ἀπόρρητη διαταγή: Μ' αὐτή, ἔπαιρναν ἐντολή ὡρισμένα πολεμικά σκάφη τους νά πολυβολοῦν τά πληρώματα τῶν καϊκιῶν καί νά μήν ἀφήνουν κανένα ζωντανό. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἤθελαν νά παραπλανήσουν τήν ἑλληνική κοινή γνώμη καί γά τήν πείσουν ὅτι τούς πολυβολισμούς αὐτούς τούς ἔκαναν ὅπλα τά συμμαχικά ὑποβρύχια...

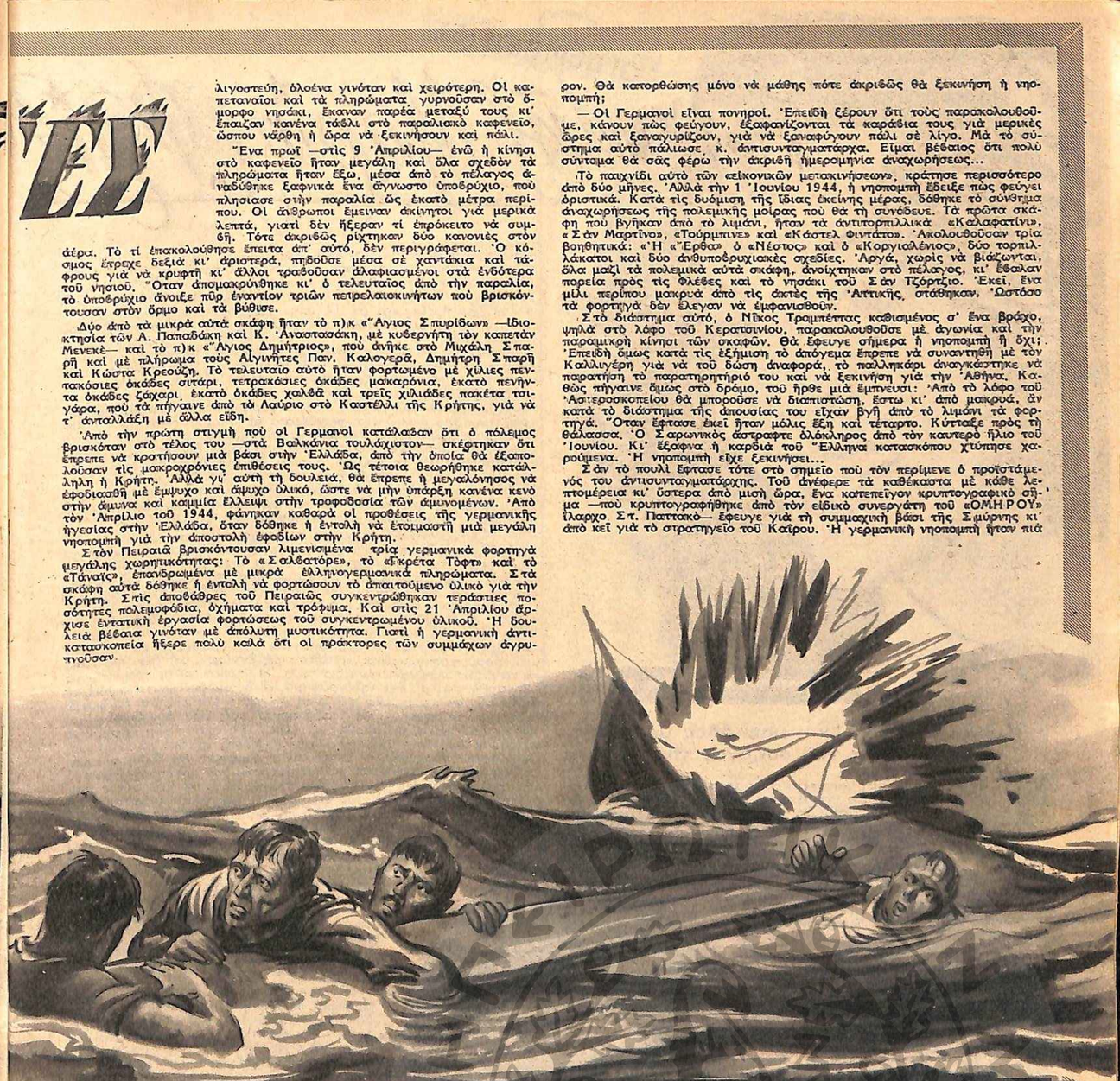
'Από τίς 2 ὡς τίς 8 'Απριλίου 1944, στό Κρητικό πέλαγος ἐπικρατοῦσε μεγάλη κακοκαιρία. Ὁ ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε δαιμονισμένα, ἀνάγκασε τά περισσότερα σκάφη —πού πήγαιναν γιά τήν Κρήτη ἢ ἀνέβαιναν ἀπ' αὐτή γιά τήν ἠπειρωτική Ἑλλάδα—νά ποδίσουν στόν Ἀδελφόνησο τῶν Κυθήρων, ὥσπου νά καλυτερέψῃ ὁ καιρός. Μά ἡ κακοκαιρία ἀντί νά λιγοστεύῃ, ὁλοένα γινόταν καί χειρότερη. Οἱ καπεταναῖοι καί τά πληρώματα γυρνοῦσαν στό δημορφο νησάκι, ἔκαναν παρέα μεταξύ τους κι' ἔπαιζαν κανένα τάβλι στό παραλιακό καφενεῖο, ὥσπου νάρθῃ ἡ ὥρα νά ξεκινήσουν καί πάλι.

"Ενα πρωΐ —στίς 9 'Απριλίου— ἐνῶ ἡ κίνησι στό καφενεῖο ἦταν μεγάλη καί ὅλα σχεδόν τά πληρώματα ἦταν ἐξω, μέσα ἀπό τό πέλαγος ἀναδύθηκε ξαφνικά ἕνα ἄγνωστο ὑποβρύχιο, ποὺ πλησιασε στήν παραλία ὡς ἑκατό μέτρα περίπου. Οἱ ἄνθρωποι ἔμειναν ἀκίνητοι γιά μερικά λεπτά, γιατί δέν ἤξεραν τί ἐπρόκειτο νά συμβῇ. Τότε ἀκριβῶς ρίχτηκαν δύο κανονιές στόν ἀέρα. Τό τί ἐπακολούθησε ἔπειτα ἀπ' αὐτό, δέν περιγράφεται. Ὁ κόσμος ἔτρεχε δεξιά κι' ἀριστερά, πηδοῦσε μέσα σέ χαντάκια καί τάφρους γιά νά κρυφτῇ κι' ἄλλοι τραβοῦσαν ἀλαφιασμένοι στά ἐνδότερα τοῦ νησιοῦ. "Οταν ἀπομακρύνθηκε κι' ὁ τελευταῖος ἀπό τήν παραλία, τό ὑποβρύχιο ἄνοιξε πῦρ ἐναντίον τριῶν πετρελαιοκινήτων ποὺ βρισκόντουσαν στόν ὅρμο καί τά βύθισε.

Δύο ἀπό τά μικρά αὐτά σκάφη ἦταν τό π)κ «"Αγιος Σπυρίδων" —ἰδιοκτησία τῶν Α. Πασπαδάκη καί Κ. 'Αναστασάκη, μέ κυβερνήτη τόν καπετάν Μενεκέ— καί τό π)κ «"Αγιος Δημήτριος», πού ἀνῆκε στό Μιχάλη Σπαρῆ καί μέ πλήρωμα τούς Αἰγινῆτες Παν. Καλογερᾶ, Δημήτρη Σπαρῆ καί Κώστα Κρεούζη. Τό τελευταῖο αὐτό ἦταν φορτωμένο μέ χίλιες πεντακόσιες ὀκάδες σιτάρι, τετρακόσιες ὀκάδες μακαρόνια, ἑκατό πενῆντα ὀκάδες ζάχαρι, ἑκατό ὀκάδες χαλβᾶ καί τρεῖς χιλιάδες πακέτα τσιγάρα, πού τά πῆγαινε ἀπό τά Λαύριο στό Καστέλλι τῆς Κρήτης, γιά νά τ' ἀνταλλάξῃ μέ ἄλλα εἴδη.

'Από τήν πρώτη στιγμή ποὺ οἱ Γερμανοί κατάλαβαν ὅτι ὁ πόλεμος βρισκόταν στό τέλος του —στά Βαλκάνια τουλάχιστον— σκέφτηκαν ὅτι ἔπρεπε νά κρατήσουν μιά βάσι στήν 'Ελλάδα, ἀπό τήν ὁποία θά ἐξαπολοῦσαν τίς μακροχρόνιες ἐπιθέσεις τους. Ὡς τέτοια θεωρήθηκε κατάλληλη ἡ Κρήτη. 'Αλλά γι' αὐτή τή δουλειά, θά ἔπρεπε ἡ μεγαλόνησος νά ἐφοδιασθῇ μέ ἔμψυχο καί ἄμυχο ὑλικό, ὥστε νά μήν ὑπάρξῃ κανένα κενό στήν ἄμυνα καί καμμία Ἑλλειψι στήν τροφοδοσία τῶν ἀμυνομένων. 'Από τόν 'Απρίλιο τοῦ 1944, φάνηκαν καθαρά οἱ προθέσεις τῆς γερμανικῆς ἡγεσίας στήν 'Ελλάδα, ὅταν δόθηκε ἡ ἐντολή νά ἑτοιμαστῇ μιά μεγάλη νηοπομπή γιά τήν ἀποστολή ἐφοδίων στήν Κρήτη.

Στόν Πειραιᾶ βρισκόντουσαν λιμενισμένα τρία γερμανικά φορτηγά μεγάλης χωρητικότητας: Τό «Σαλβατόρε», τό «Κρέτα Τόρτ» καί τό «Τάνατς», ἐπανδρωμένα μέ μικρά ἑλληνογερμανικά πληρώματα. Στά σκάφη αὐτά δόθηκε ἡ ἐντολή νά φορτώσουν τό ἀπαιτούμενο ὑλικό γιά τήν Κρήτη. Στίς ἀποβάθρες τοῦ Πειραιῶς συγκεντρώθηκαν τεράστιες ποσότητες πολεμοφόδια, ὀχήματα καί τρόφιμα. Καί στίς 21 'Απριλίου ἄρχισε ἐντατική ἐργασία φορτώσεως τοῦ συγκεντρωμένου ὑλικοῦ. Ἡ δουλειά βέβαια γινόταν μέ ἀπόλυτη μυστικότητα. Γιατί ἡ γερμανική ἀντικατασκοπεία ἤξερε πολύ καλά ὅτι οἱ πράκτορες τῶν συμμάχων ἀγρυπνοῦσαν.

Στό διάστημα αὐτό οἱ τέσσερες ναυαγοί, πιασμένοι πάντα ἀπό τό μαδέρι, ἐνοιωθαν σιγά-σιγά τίς δυνάμεις τους νά τούς ἐγκαταλείπουν.

Κι' αὐτή ἦταν ἡ ἀλήθεια. 'Από τή στιγμή ποὺ σημειώθηκαν οἱ πρῶτες ἐνδείξεις «περί προσεχοῦς μετακινήσεως νηοπομπῆς πρὸς ἄγνωστον μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης κατεύθυνσιν», ἡ ὀργάνωσις «ΟΜΗΡΟΣ» καί συγκεκριμένα τό «Κλιμάκιον 9» ποὺ τό διεύθυνε ὁ τότε ἀντισυνταγματάρχης Μιχαήλ Καλλιγέρης, ἀποφάσισε ν' ἀνακαλύψῃ μέ κάθε τρόπο τόν τόπο τοῦ προορισμοῦ της. Γιά τή δουλειά αὐτή ὑπῆρχαν δύο ἄνθρωποι τοῦ κλιμακίου στόν Πειραιά: Ὁ Θόδωρος Πετρούτσος καί ὁ Νίκος Τρομπέτας, ἠλεκτροτεχνῖτες. 'Από τά δύο αὐτά πολλήκάρια, ποὺ δέχτηκαν ν' ἀναλάβουν τήν ἐπικίνδυνη αὐτή ἀποστολή, προτιμήθηκε ὁ δεύτερος, γιατί εἶχε περισσότερη εὐχέρεια στίς μετακινήσεις του ἀπό τό ἕνα μέρος στό ἄλλο.

Ὁ Τρομπέτας ἡ «Πράκτωρ 16», μέ ὁρμητήριό του τό λιμάνι τοῦ Πειραιῶς καί μέ ἀκτίνα δράσεως ὅλη τήν περιοχή τήν ἐκτεινομένη ἀπό τό Ν. Φάληρο ὡς τόν ὅρμο τοῦ Κερατσινίου, ἔπειτα ἀπό λίγες μέρες, κατώρθωσε νά ἐξακριβώσῃ τά πάντα σχεδόν: "Οτι ἡ προετοιμαζόμενη δηλαδή νηοπομπή καί ὅλο ἐκεῖνο τό τεράστιο πολεμικό ὑλικό, θά μεταφερόταν στήν Κρήτη.

— Μιά μεγάλη μοῖρα ἀπό πολεμικά σκάφη πρόκειται νά τή συνοδέψῃ, εἶπε ὁ Τρομπέτας στόν Καλλιγέρη σέ δεύτερή τους συνάντησι. Πρέπει νά εἰδοποιηθῇ ἀμέσως τό στρατηγεῖο τῆς Μ. 'Ανατολῆς.

— Μήν ἀνησυχῆς, ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ὁ τολμηρός ἀντισυνταγματάρχης, ὅλα εἶναι ἐν τάξει. Τό στρατηγεῖο ἔδειξε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Θά κατορθώσῃς μόνο νά μάθῃς πότε ἀκριβῶς θά ξεκινήσῃ ἡ νηοπομπή;

— Οἱ Γερμανοί εἶναι πονηροί. 'Επειδή ξέρουν ὅτι τούς παρακολουθοῦμε, κάνουν πῶς φεύγουν, ἐξαφανίζονται τά καράβια τους γιά μερικές ὧρες καί ξαναγυρίζουν, γιά νά ξαναφύγουν πάλι σέ λίγο. Μά τό σύστημα αὐτό πάλιωσε, κ. ἀντισυνταγματάρχα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι πολύ σύντομα θά σᾶς φέρω τήν ἀκριβῆ ἡμερομηνία ἀναχωρήσεως...

Τό παιχνίδι αὐτό τῶν «εἰκονικῶν μετακινήσεων», κράτησε περισσότερο ἀπό δύο μῆνες. 'Αλλά τήν 1 'Ιουνίου 1944, ἡ νηοπομπή ἔβαλε πῶς φεύγει ὁριστικά. Κατά τίς δυόμισι τῆς ἴδιας ἐκείνης μέρας, δόθηκε τό σύνθημα ἀναχωρήσεως τῆς πολεμικῆς μοίρας ποὺ θά τή συνόδευε. Τά πρῶτα σκάφη ποὺ βγῆκαν ἀπό τό λιμάνι, ἦταν τά ἀντιτορπιλλικά «Κελαφατίνι», «Σάν Μαρτῖνο», «Τούρμπινε» καί «Κάστελ Φιντάτο». 'Ακολουθοῦσαν τρία βοηθητικά: «Ἡ α"Ερθα» ὁ «Νέστος» καί ὁ «Κοργιαλένιος», δύο τορπιλάκατοι καί δύο ἀνθυποβρυχιακές σχεδίες. 'Αργά, χωρίς νά βιάζωνται, ὅλα μαζί τά πολεμικά αὐτά σκάφη, ἀνοίχτηκαν στό πέλαγος, κι' ἔβαλαν πορεία πρὸς τίς Φλέβες καί τό νησάκι τοῦ Σάν Τζόρτζιο. Ἐκεῖ, ἕνα μίλι περίπου μακρυά ἀπό τίς ἀκτές τῆς 'Αττικῆς, στάθηκαν. Ὡστόσο τά φορτηγά δέν ἔλεγαν νά ἐμφανισθοῦν.

Στό διάστημα αὐτό, ὁ Νίκος Τραμπέτας καθισμένος σ' ἕνα βράχο, ψηλά στό λόφο τοῦ Κερατσινίου, παρακολουθοῦσε μέ ἀγωνία καί τήν παραμικρή κίνησι τῶν σκαφῶν. Θά ἔφευγε σήμερα ἡ νηοπομπή ἢ ὄχι; 'Επειδή ὅμως κατά τίς ἐξήμισι τό ἀπόγευμα ἔπρεπε νά συναντηθῇ μέ τόν Καλλιγέρη γιά νά τοῦ δώσῃ ἀναφορά, τό παλληκάρι ἀναγκάστηκε νά παρατήσῃ τό παρατηρητήριό του καί νά ξεκινήσῃ γιά τήν 'Αθήνα. Καθώς πήγαινε ὅμως στό δρόμο, τοῦ ἤρθε μιά ἐμπνευσι: "Από τό λόφο τοῦ 'Αστεροσκοπείου θά μποροῦσε νά διαπιστώσῃ, ἔστω κι' ἀπό μακρυά, ἄν κατά τή διάστημα τῆς ἀπουσίας του εἶχαν βγῆ ἀπό τό λιμάνι τά φορτηγά. "Οταν ἔφτασε ἐκεῖ ἦταν μόλις ἑξῆ καί τέταρτο. Κύτταξε πρὸς τή θάλασσα. Ὁ Σαρωνικός ἄστραφτε ἀδιάκοπος ἀπό τόν καυτερό ἥλιο τοῦ 'Ιουνίου. Κι' ἔξαφνα ἡ καρδιά τοῦ "Ελληνα κατασκόπου χτύπησε χαρούμενα. Ἡ νηοπομπή εἶχε ξεκινήσει...

Σάν τό πουλί ἔφτασε τότε στό σημεῖο πού στήν περίμενε ὁ προϊστάμενός του ἀντισυνταγματάρχης. Τοῦ ἀνέφερε τά καθθκαστα μέ κάθε λεπτομέρεια κι' ὕστερα ἀπό μισή ὥρα, ἕνα κατεπείγον κρυπτογραφικό σῆμα —πού κρυπτογραφήθηκε ἀπό τόν εἰδικό συνεργάτη τοῦ «ΟΜΗΡΟΥ» ἤλαρχο Στ. Παττακό— ἔφευγε γιά τή συμμαχική βάσι τῆς Σμύρνης κι' ἀπό κεῖ γιά τό στρατηγεῖο τοῦ Καΐρου. Ἡ γερμανική νηοπομπή ἦταν πιά καταδικασμένη. Τά βρετανικά βομβαρδιστικά τήν πέτυχαν βορείως τοῦ 'Ηρακλείου κι' ὕστερα ἀπό μιά φοβερή ἀεροναυμαχία ποὺ ἐπακολούθησε, κατώρθωσαν νά βυθίσουν αὐτάνδρα τά τρία φορτηγά, τίς δύο ἀνθυποβρυχιακές σχεδίες, τό ἕνα ἀπό τά τρία βοηθητικά —τό «Ἔρθα»— καί νά προξενήσουν μεγάλες ζημίες στά ὑπόλοιπα πολεμικά σκάφη.

'Η καταδιωκτική αὐτή ἐπιτυχία —ἀπό τίς λίγες στά χρονικά τοῦ μυστικοῦ πολέμου— ὀφείλεται ἀποκλειστικά στό «Κλιμάκιον 9» τοῦ ἀντισυνταγματάρχη Μιχαήλ Καλλιγέρη καί στήν ἀγρυπνη παρακολούθησι τοῦ Νίκου Τρομπέτα. Τό συμμαχικό στρατηγεῖο, μέ ἐπανωτά του σήματα, τούς συνεχάρη θερμά. Παρ' ὅλα αὐτά, τό ἀνοκοινωθέν ποὺ δημοσίευσαν οἱ Γερμανοί ἔπειτα ἀπό τρεῖς ἀκριβῶς μέρες, ἀνέφερε ὅτι: «Ἰσχυρὸς προστατευομένη νηοπομπή μας ὑπέστη βορεῖως τῆς Κρήτης ἐπίθεσιν ὑπό 30 ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων, ἐκ τῶν ὁποίων κατερρίψαμεν τά τρία. 'Η νηοπομπή ἐφθασεν αἰσίως εἰς τόν προορισμόν της».

— Φαίνεται πῶς ὁ προορισμός της ἦταν ὁ βυθός τοῦ Κρητικοῦ πελάγους, εἶπε ὁ τολμηρός ἀξιωματικός στό συνεργάτη του. Δέν ἐξηγεῖται διαφορετικά...

— Γιατί ὄχι; ἀπάντησε ὁ Τρομπέτας. Μπορεῖ νά εἶχαν ραντεβοῦ μέ τόν Ποσειδῶνα...

Καί οἱ δύο πατριῶτες γέλασαν εὐτυχισμένοι, ποὺ ἔκαναν τό χρέος τους ἄλλη μιά φορά γιά τήν 'Ελλάδα...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Τῆς Μαρίας Φελίξ

Ἡ γοητευτικὴ στὰρ Μαρία Φελίξ

Ἡ ὄμορφη στὰρ ἔχει μπελάδες μὲ τοὺς συγγενεῖς τοῦ συζύγου της

Σὲ πολὺ δύσκολη θέση βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ γνωστὴ καὶ ὡραία Μεξικάνα στὰρ τοῦ διεθνοῦς κινηματογράφου, Μαρία Φελίξ. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τὴ στενοχωροῦν οἱ ἀτέλειωτοι δικαστικοὶ ἀγῶνες, ποὺ κινοῦν ἐναντίον της οἱ γονεῖς τοῦ ἀποθανόντος συζύγου της ἐξ αἰτίας τῶν βαρύτιμων κοσμημάτων ποὺ τῆς ἄφησε. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη, δὲν τὴν ἀφίνουν οἱ παραγωγοὶ τῶν γαλλικῶν στούντιο νὰ πάη στὸ Μεξικό, γιατὶ ζητοῦν νὰ τηρήση τα συμβόλαια, ποὺ ἔχει ὑπογράψει μαζί τους γιὰ νέες ταινίες. Ἀλλὰ ἂς πάρουμε καλύτερα τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ πρὸ πάντων ἂς δοῦμε τί λέει ἕνας κοινὸς φίλος ἀπὸ μιὰ σύντομη ἐπίσκεψί του στὴν «ὡραιοτέρη γυναίκα τοῦ Μεξικοῦ», ὅπως λένε τὴ Μαρία οἱ συμπατριῶτες της.

Τὴ βρῆκε ἐγκατεστημένη, ὅπως πάντα, σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ πολυτελοῦς παρισινοῦ ξενοδοχείου «Γεώργιος ὁ 5ος», μὲ ὁλόκληρο τό... ἀτέλειωτο ὄνομά της: Μαρία ντὲ Λὸς Ἄντζελες Φελὶξ Γκουερέφια. Ἔχει πάντοτε μαζί της πολυάριθμο ὑπηρετικὸ προσωπικό, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ἕνα πιστὸ σωματοφύλακα, 40 μεγάλες βαλίτζες ποὺ περιέχουν 100 καὶ πλέον τουαλέττες, 15 βαρύτιμα γουναρικά, ποὺ ἀνῆκαν ἄλλοτε στὴ διάσημη στὰρ Γκλόρια Σβάνσον, καὶ ἀμέτρητο πλῆθος ἄλλων εἰδῶν ρουχισμοῦ. Κι' αὐτὸ γιατὶ στὴν Εὐρώπη ἐννοεῖ νὰ ζῆ σὰν πραγματικὴ βασίλισσα, μιὰ καὶ τῆς τὸ ἐπιτρέπει ἡ μεγάλη περιουσία της.

— Φεύγετε γιὰ τὸ Μεξικό; τῆς εἶπε μόλις ἐκείνη ἐμφανίστηκε, φορῶντας μιὰ τουαλέττα τοῦ Ντιόρ.

— Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς, ἀπάντησε ἡ διάσημη στάρ. Παρ' ὅλο ποὺ εἶμαι στὸ Παρίσι, πολὺ ἀπασχολημένη μὲ τὰ φίλμ καὶ τὶς ἐμφανίσεις στὴ τηλεόρασι, ὡστόσο πρέπει νὰ φύγω, γιατὶ στὸ Μεξικὸ οἱ συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη τοῦ ἀνδρός μου, μὲ τὰ πεθερικὰ καὶ τὸν κουνιάδο μου ἐπὶ κεφαλῆς, βάλθηκαν νὰ μοῦ πάρουν τὰ κοσμήματα ποὺ μοῦ ἄφησε. Θὰ ἀγωνισθῶ σκληρά, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ τὰ δώσω. Εἶναι τὰ μοναδικὰ ποὺ ἔχω ἀπὸ ἐκείνον...

— Τί γυρίζετε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ;

— Τὸ μουσικοδραματικὸ φίλμ ἐποχῆς «Φρέντς Κὰν-Κὰν» μὲ τὸν Ζὰν Γκαμπὲν καὶ τὴν Ἀρνούλ. Πρὶν ἀπ' αὐτό, τελείωσα τὸ ἱστορικὸ «Ἡ ὡραία Ὀτερό», στὸ ὁποῖον φοροῦσα καὶ τὸ ἀμφισβητούμενο περιδέραιο. Ἀπὸ τὸ 1949 καὶ μετά, ἔχω γυρίσει 5 φίλμ στὰ γαλλικὰ στούντιο καὶ 3 στὰ ἰταλικά. Ἐπὶ πλέον ἔχω παίξει καὶ σὲ 14 στὴν πατρίδα μου...

— Τί διαφορὲς ἀκριβῶς σᾶς χωρίζουν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀνδρός σας;

— Ὅπως θὰ ξέρετε, ἴσως, μὲ τὸν Χορχὲ Νεγκρέτε, ὡραῖο ἡθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου τοῦ Μεξικοῦ καὶ τραγουδιστή, ἤρθα σὲ τέταρτο γάμο τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1952, ὕστερα ἀπὸ σύντομο, ἀλλὰ ἀμοιβαῖο αἴσθημα. Πλούσιος καθὼς ἦταν, θεώρησε καθῆκόν του, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, νὰ μοῦ χαρίση πολλὰ «κοσμήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ἕνα περιδέραιο μὲ διαμάντια ἀξίας 15.000 λιρῶν στερλινῶν. Αὐτά, λοιπόν, τὰ κοσμήματα καὶ πρὸ πάντων τὸ περιδέραιο, οἱ γονεῖς τοῦ συζύγου μου καὶ ὁ ἀδελφός του κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ μοῦ τὰ πάρουν, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἀνήκουν σ' αὐτοὺς καὶ στὴν κόρη ἀπὸ πρώτο γάμο, ποὺ εἶχε ὁ Χορχέ. Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ πάρουν ὅλη τὴν προσωπικὴ περιουσία του. Ἀλλὰ νὰ μὴ πάρουν καὶ τὸ περιδέραιο αὐτό, ποὺ ἦταν καὶ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ προσφιλὲς σὲ μένα....

— Ποῦ βρίσκονται τώρα τὰ περίφημα αὐτὰ κοσμήματα;

— Στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τοῦ Μεξικοῦ. Φυλάγονται ἐκεῖ, μέχρι νὰ ἀποφασίσουν τὰ δικαστήρια γιὰ τὴν τύχη τους. Εἶχαν κι' αὐτὰ τὶς δικές τους περιπέτειες. Ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Χορχέ, οἱ συγγενεῖς του μπῆκαν μιὰ νύχτα διὰ τῆς βίας στὸ σπίτι μου καὶ τὰ πῆραν. Ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία, τὰ κατέσχεσε καὶ μοῦ τὰ ἔδωσε. Ἀλλὰ αὐτοὶ κατώρθωσαν νὰ τὰ ξαναβάλουν στὸ χέρι. Τὰ πῆρα πίσω γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ τώρα, μὲ ὑπόδειξι τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν, βρίσκονται στὰ ὑπόγεια τῆς Τραπέζης, ἐπ' ὀνόματί μου, ἀφοῦ προηγουμένως κατέθεσα ὡς ἐγγύησι, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ τὰ θίξω, ὁλόκληρη τὴν ἀξία τους. Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ πρόκειται νὰ ἐκδικασθῆ. καὶ μ' ἕνα τηλεγράφημα, οἱ δικηγόροι μου στὸ Μεξικὸ μὲ καλοῦν νὰ παρευρεθῶ στὴ δίκη. Γι' αὐτὸ ἑτοιμάζομαι νὰ φύγω. Πῆρα καὶ τὴ θεώρησι τῶν διαβατηρίων ποὺ μᾶς ἀρνοῦντο μέχρι τώρα. Σημειώστε ἀκόμη καὶ τὰ ἑξῆς: Ἐξ αἰτίας τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, οἱ συμπατριῶτες μου ἔχουν διαιρεθῆ σὲ δυὸ στρατόπεδα. Οἱ ἄνδρες ὑποστηρίζουν ἐμένα καὶ οἱ γυναῖκες τὴν ἄλλη πλευρά. Οἱ Μεξικανίδες ἰδιαιτέρως μὲ κατηγοροῦν γιὰ «σκληρὴ» διαγωγὴ ἀπέναντι τοῦ Χορχέ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, λένε, ὅτι ἐνῶ αὐτὸς βρισκόταν στὶς τελευταῖες του στιγμὲς σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Λος Ἄντζελες, ἐγὼ ἤμουν στὸ Παρίσι καὶ διασκέδαζα! Ἤμουν, πράγματι, στὸ Παρίσι τότε, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1953, ἀλλά, μόλις ἔμαθα τὰ δυσάρεστα νέα, ἔφυγα ὅπως-ὅπως γιὰ τὸ Λὸς Ἄντζελες, γιὰ νὰ βρεθῶ κοντά του. Μὲ κατηγοροῦν ἀκόμη, ὅτι ἔφθασα ἐκεῖ, ντυμένη σὰν νὰ πήγαινα σ' ἐκδρομή, φορῶντας ἀνδρικὸ παντελόνι, δηλαδή. Κι' αὐτὸ εἶναι ἀλήθινό, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκανα ἀπὸ ἐκκεντρικότητα ἢ ἐπίδειξι. Ἦταν τόση ἡ βιασύνη μου νὰ φύγω, ὥστε δὲν βρῆκα καιρὸ νὰ ντυθῶ κατάλληλα. Ἀλλὰ ἀδιαφορῶ σὲ ὅ,τι κι' ἂν λένε οἱ ἐχθροί μου. Τίποτα δὲν θὰ μὲ ἀναγκάση νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὰ κοσμήματά μου καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸ περιδέραιο...

Ἡ Μαρία Φελὶξ παντρεύτηκε, γιὰ πρώτη φορά, σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν. Ἀπὸ τὸ γάμο αὐτὸ ἔχει ἕνα γυιό — τὸν μοναδικὸ ἀπ' ὅλους τοὺς γάμους της — ποὺ εἶναι σήμερα 19 ἐτῶν καὶ μόνιμος συνοδὸς της, καλλιτεχνικὸς σύμβουλος καὶ διαχειριστής της.

Πρὸ καιροῦ, ὁ γυιός της τῆς ὑπέδειξε, ὅτι, ἂν ἔκοβε λίγο τὰ μαλλιά της, θὰ φαινόταν ἀκόμη πιὸ ὄμορφη. Κι' ἐκείνη ἔσπευσε νὰ ἀκούση τὴ συμβουλή του. Μόνον ποὺ ἡ Μαρία Φελὶξ πρόκειται νὰ τὸν ἀποχωρισθῆ σύντομα, γιατί, ἐνῶ ἐκείνη θὰ πάη γιὰ τὸ Μεξικό, αὐτὸς θὰ μείνη στὸ Λὸς Ἄντζελες νὰ συνεχίση τὶς σπουδές του. Ὅπως δὲ λέει ἡ ἴδια, δὲν πρόκειται νὰ ἀποφασίση καὶ πέμπτο γάμο.

Στάθηκε τόσο ἄτυχη στοὺς προηγούμενους, ὥστε φοβᾶται.

Ἡ Μαρία Φελίξ, ποὺ εἶναι 32 ἐτῶν, θέλει νὰ φροντίση πρῶτα γιὰ τὸ μέλλον τοῦ γυιοῦ της. Μόλις λήξη τὸ ζήτημα τῶν κοσμημάτων, θὰ ἐγκατασταθῆ μαζὶ μὲ αὐτὸν γιὰ πάντα στὴ Γαλλία ἢ στὴν Ἰταλία.

Ἡ Μαρία εἶναι ὄμορφη, πλούσια, νέα, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν οἰκογενειακὴ εὐτυχία ποὺ τόσο πόθεῖ. Καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ τῆς λείπει φοβερά, κατέληξε ὁ κοινὸς φίλος ποὺ τὴν ξέρει τόσο καλά.

Ζ. ΣΙΜΟΝ

Ὁ Χορνὲ Νεγκρέτε, ὁ τέταρτος σύζυγος τῆς Μαρίας Φελίξ, σὲ μιὰ μεξικάνικη ταινία.

Ὁ Ζεράρ Φιλίπ

Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησεῖλες

★ Ὁ Ζὼρζ Γκεταρὺ ἐτέλεσε τὴν περασμένη ἑβδομάδα καὶ τὸν θρησκευτικό του γάμο μὲ τὴν παραγωγὸ τῆς γαλλικῆς τηλεοράσεως Ζανὶν Γκυγιὸν στὴν ὀρθόδοξο ἐκκλησία τοῦ Παρισιοῦ. Στὴν τελετὴ παρευρέθηκε ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος στὸ Παρίσι κ. Ραφαὴλ καὶ ἐλάχιστοι συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ ζεύγους. Ὡς γνωστὸν τὸ ζεῦγος εἶχε τελέσει τὸν πολιτικὸ γάμο του κρυφὰ στὶς 5 Ἰανουαρίου στὸ Ἄντον, ἕνα μικρὸ χωριουδάκι μὲ 51 κατοίκους.

★ Τὸ φίλμ «Ὁ ἔρως θριαμβεύει» τοῦ Ἰταλοῦ σκηνοθέτου Ρομπέρτο Ροσσελίνι ποὺ γυρίστηκε στὴ Ρώμη μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν Σουηδέζα σύζυγό του Μπέργκμαν καὶ τὸν Ἄγγλο Τζὼρτζ Σάντερς, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, χαρακτηρίστηκε γαλλικό, γιατὶ γυρίστηκε μὲ γαλλικὰ κεφάλαια.

★ Ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος ἀνακάλυψε ὅτι ἡ Μαρία Φελὶξ τρώει κάθε μέρα ἕνα ὠμὸ μπιφτέκι καὶ πίνει ἕνα ποτηράκι αἷμα!

★ Ἡ Βερόνικα Λέϊκ ἀπεκάλυψε πὼς εἶναι παντρεμένη κρυφὰ ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνο. Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ὅμως δὲν συγκίνησε κανένα, γιατὶ κανεὶς πιὰ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὡραία Βερόνικα.

★ Ὁ Σίδνεϋ Τσάπλιν παρουσίασε τὴν ἀγαπημένη του Τζόαν Κόλλινς στὴ μητέρα του, τὴν ἄλλοτε κυρία Τσάρλυ Τσάπλιν, Λίτα Γκρεϊ. Ἀντίθετα μὲ τὸν πατέρα του, ἡ μητέρα του ἔμεινε κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἐκλογή του καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν συγκατάθεσί της νὰ τὴν παντρευτῆ.

★ Ὁ Γκρέγκορυ Πὲκ φορεῖ συνεχῶς μεγάλα μαῦρα γυαλιά, ἴσως γιὰ νὰ προστατεύη τὰ μάτια του ἀπὸ τὴ λάμψι τοῦ μεγάλου μπριλλαντιοῦ ποὺ στολίζει ἀπὸ ἡμερῶν τὰ δάχτυλα τῆς Βερονίκ Πασσανί. Ἡ Βερονίκ κατώρθωσε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Γκρέγκορυ νὰ κερδίση καὶ τὴν συμπάθεια τῶν παιδιῶν.

★ Μιὰ νέα στάρλετ, ἡ Ρὸζ-Μαρὶ Μπὸ κατώρθωσε νὰ συγκίνηση τὴν καρδιὰ τοῦ Ρόμπερτ Στάκ, ποὺ ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ πιὸ σκληροκαρδος γόης τῆς κινηματογραφουπόλεως.

★ Ἡ Μπάρμπαρα Πέϊτον, γιὰ τὴν ὁποία ἀλληλογρονθοκοπήθηκαν κάποτε ὁ Φράνσοτ Τόν καὶ ὁ Τόμ Νὴλ εἶναι τώρα τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Μίκυ, ἕναν ἀθλητικὸ νέο, ποὺ ἦταν ὁ τακτικὸς συνοδὸς τῆς Ἄννα Μανιάνι κατὰ τὴν παραμονή της στὸ Χόλλυγουντ.

★ Ὁ Τσάρλ Κομπέρν, ποὺ συμπλήρωσε πρὸ ὀλίγου τὰ 78 χρόνια του, ἐδήλωσε ὅτι μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Πῶς νὰ γίνετε πολὺ δημοφιλὴς» τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ζήση τὶς ὡραιότερες ὧρες τῆς καριέρας του. Στὴ σκηνὴ αὐτὴ κρατάει στὰ γόνατά του τὴ νέα γοῆσσα Σερὶ Νὸρθ ἐπὶ τέσσερες ὁλόκληρες ὧρες!

★ Στὸ Χόλλυγουντ προβάλλεται καὶ πάλιν τὸ φίλμ τῆς Γκρέτα Γκάρμπο, «Ἡ κυρία μὲ τὰς καμελίας» ποὺ γυρίστηκε πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια. Ὅλες οἱ νέες μικρὲς καὶ μεγάλες βεντέττες τῆς κινηματογραφουπόλεως τὸ εἶδαν τρεῖς καὶ τέσσερες φορές, μελετῶντας προσεκτικὰ τὸ παίξιμο τῆς θείας Γκρέτας.

★ Ὁ σκηνοθέτης Ζὰν Νεγκουλέσκο εἶπε: «Ἂν στὸ Χόλλυγουντ τὰ περισσότερα φίλμ ἔχουν εὐχάριστο τέλος, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι ἐλάχιστοι εἶνε οἱ ἀστέρες ποὺ ξέρουν νὰ πεθαίνουν μπροστὰ στὸ φακό».

★ Στὰ 30 του χρόνια, ὁ Ζεράρ Φιλὶπ ἔχει μιὰ παγκόσμιο φήμη τὴν ὁποία ἀπέκτησε μὲ 15 φίλμ ποὺ γύρισε καὶ ποὺ ὅλα ἀνεξαιρέτως γνώρισαν μεγάλη ἐπιτυχία. Ἡ πρώτη του ταινία ἦταν ὁ «Ἡλίθιος» τοῦ Ντοστογιέφσκυ, τὴν ὁποία γύρισε τὸ 1945. Ὁ ἡθοποιὸς αὐτὸς εἶναι ἴσως ὁ μόνος σ' ὅλον τὸν κόσμο ὁ ὁποῖος ὀφείλει τὴν φήμη του ἀποκλειστικὰ στὴν τέχνη του καὶ ὄχι στὴν ἀποκάλυψι πτυχῶν τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς, ποὺ ἀποτελοῦν μιὰ εὔκολη καὶ ἀποδοτικὴ διαφήμισι.

★ Στὶς 30 Ἀπριλίου ἀναμένονται νὰ φτάσουν στὸ Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν οἱ κάτωθι στὰρ προερχόμενοι ἀπὸ τὴν Ρώμη: Συλβάνα Παμπανίνι, Τζίνα Λολομπριγκίτα, Λέα Παντοβάνι, Κορὶν Καλβὲ καὶ Λίντα Νταρνέλ.

★ Ὁ Ζὰκ Σερνὰς, ποὺ γύρισε στὸ Χόλλυγουντ ἕνα φίλμ μὲ θέμα τὴν τραγωδία τοῦ Ντιὲν Μπιὲν Φοῦ, θεωρήθηκε κατὰ τὴν παρουσίασή του στὴν Ἀμερικὴ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Τέρρυ Μούρ. Εἶναι λίγες μέρες ποὺ ὁ ἠθοποιὸς ἐπέστρεψε στὴ Ρώμη καὶ ἀνήγγειλε προχθὲς ἐκεῖ τοὺς ἀρραβῶνες του μὲ τὴν Ἰταλίδα Μαρία Στέλλα Σινιορίνι.

★ Ὁ Λουῒς Μαριανὸ ἔφτασε ταραγμένος πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα ἀστυνομικὸ τμῆμα καὶ παρέδωσε ἕνα γράμμα ποὺ βρῆκε μέσα στὸ ταχυδρομεῖο του. Προερχόταν ἀπὸ μιὰ θαυμάστριά του ποὺ τοῦ ἔγραφε: «Μιὰ καὶ ἐπιμένετε νὰ μείνετε ἀνύπαντρος καὶ δὲν ἔχω πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα νὰ σᾶς παντρευτῶ, ἀποφάσισα ν' αὐτοκτονήσω. Θὰ τὸ κάνω ὅμως αὐτὸ μπροστὰ σ' ἕνα συμβολαιογράφο κι' ἔτσι θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ πληρώσετε μιὰ μεγάλη ἀποζημίωσι στὴ θεία μου, τὸ μόνο πλάσμα ποὺ ἀγαπῶ στὸν κόσμο ὕστερα ἀπὸ σᾶς».

★ Ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν δὲν θὰ ξεχάση εὔκολα τὸ πρόσφατο ταξίδι του στὸ Μαρόκο καὶ τὴν ὁλιγοήμερη ἐκεῖ παραμονή του. Εἶχε πάει μιὰ μέρα νὰ γυρίση ἕνα ντοκυμαντὲρ στὸ ἐσωτερικό, στὴν ἐπιστροφὴ ὅμως ὁ σωφέρ του ἔχασε τὸ δρόμο καὶ περιπλανήθηκε ὁλόκληρη τὴ νύχτα. Στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε ὅλοι ἀνησυχήθηκαν καὶ εἰδοποίησαν τὶς ἀρχὲς νομίζοντας πὼς εἶχε πέσει στὰ χέρια ἀναρχικῶν.

Μιὰ ἄλλη μέρα δυὸ φανατικὲς θαυμάστριες εἰσέβαλαν στὸ λόμπρό του τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιρνε τὸ μπάνιο του καὶ τὸν ὑποχρέωσαν νὰ τοὺς ὑπογράψη ἕνα αὐτόγραφο μὲ τὰ μάτια γεμάτα σαπουνάδες.

Τέλος κάθε φορὰ ποὺ ἔμπαινε σ' ἕνα κέντρο ἢ σ' ἕνα ρεστωράν, οἱ διευθυνταὶ καὶ ἡ ὀρχήστρα θεωροῦσαν ὑποχρέωσί τους νὰ παίξουν τὸ τραγοῦδι ἀπὸ «Τὰ φῶτα τῆς ράμπας», «Μέσ' τὴν πονεμένη μου καρδιά». Αὐτὸ ἀνάγκασε τὸν Σαρλὼ νὰ διαλέγη κέντρα καὶ ρεστωράν ποὺ δὲν εἶχαν οὔτε ὀρχήστρα, οὔτε πίκ - ἀπ.

★ Προσέφεραν 75.000 δολλάρια στὴ Σοῦζαν Σέντελ γιὰ νὰ παίξη στὸ φίλμ «Ὁ Νορμανδὸς» παρὰ τὸ πλευρὸ τοῦ Τζὰκ Πάλλανς καὶ τοῦ Ντὰν Ὸ' Χέρλιχυ. Ἐκείνη ὅμως ἀρνήθηκε τὴν προσφορὰ δηλώνοντας: «Λυποῦμαι ἀλλὰ τὸ φίλμ «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα» θὰ εἶνε τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο μου».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Συνοικέσιο

(Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα σαλόνι ἀστικό, καλοβαλμένο, ἐπιπλωμένο γιὰ τοὺς ὑπαρξιστικοὺς «μοντέρνους νεαρούς». Ἀρχοντικά, φρέσκα τριαντάφυλλα στὰ βάζα, ποὺ ἴσως δὲν ἀποτελοῦν καθημερινὴ συνήθεια, δείχνουν κάποια «ἐπισημότητα» τῆς ἡμέρας.

ΕΚΕΙΝΗ: Κομψή, μελαχροινή, χαριτωμένη στὸ ὕφος καὶ θελκτικὴ στὸ σῶμα. Φίνες «γραμμές», ἀκτινοβόλο βλέμμα, γλυκὸ στόμα. 27 χρονῶν. Φαίνεται λιγώτερο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἕνας ψηλός, γερὸς κι' ἁπαλὸς ἄνθρωπος μὲ βελουδένιο χαμόγελο. Λὲς καὶ πῆρε τὸν ἀντρισμὸ ἀπ' τὸν πατέρα του καὶ τὴν καλωσύνη ἀπ' τὴ μάνα του. Ἀρρενωπὸς καὶ μεταξένιος. 35 χρονῶν. Φαίνεται σαραντάπεντάρης.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ἕνας σοβαρὸς ἐξηντάρης, χωρὶς ἄλλο ἐνδιαφέρον. Στεγνὸς στὶς ἐκφράσεις κι' ἴσως ἀκόμα καὶ στὴ σκέψι λίγο «παρωπιδικός».

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ: Βοηθητική.

Ὅταν ἀνοίγη ἡ αὐλαία...)

ΕΚΕΙΝΗ (τηλεφωνεῖ):...Ναί, Καίτη μου, ἔχεις δίκηο. Εἶναι χαριτωμένος, εἶναι σοβαρός, εἶναι κύριος, εἶναι ἀκριβῶς ὅπως τὸν λές. Ἀλλά... τί τὰ θές, τί τὰ γυρεύεις;... Εἶναι καὶ συνοικέσιο!

Η ΦΩΝΗ: Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔ, πῶς «τί σημασία ἔχει»; Ἕνα συνοικέσιο δὲν εἶν' αἴσθημα!...

Η ΦΩΝΗ: Εἶναι ὅμως ἀμοιβαία ἐκτίμησις καὶ λογικὴ πρᾶξις...

ΕΚΕΙΝΗ: Μόνο μ' αὐτὲς τὶς φράσεις, ποὺ μοῦ εἶπες, θὰ μὲ κάνης σήμερα ν' ἀρνηθῶ τὸν ἀραβῶνα! «Ἀμοιβαία ἐκτίμησις καὶ λογικὴ πρᾶξις»! Ἀνώνυμη Ἑταιρεία θὰ ἱδρύσουμε;

Η ΦΩΝΗ: Ὄχι ἀκριβῶς «ἀνώνυμη», ἀλλὰ πάντως «ὁμόρρυθμη», ἂν σοῦ ἀρέση ἡ ἐμπορικὴ ἔκφρασι...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν μοῦ ἀρέσουν καθόλου οἱ ἐμπορικὲς ἐκφράσεις, προκειμένου περὶ γάμου.

Η ΦΩΝΗ: Τί θὰ ἤθελες; Ἀκροστιχίδες; Ἡ ζωή, Ρένα μου, δὲν εἶναι καντάδα, οὔτε γιασεμί. Θέλει βάσεις, θεμέλια! Εἶναι σοβαρὸς ἄνθρωπος, ἔχει τὸ ἐπάγγελμά του, ἔχει μέλλον, ἔχει κάνει μιὰ καρριέρα, θὰ τὸν βοηθήσης καὶ σὺ μὲ τὴν προῖκα σου...

ΕΚΕΙΝΗ (διακόπτει): Μὴν τὴ λὲς αὐτὴ τὴ λέξι, γιατὶ μοὔρχεται νὰ δαγκώσω τὸ τηλέφωνο!...

Η ΦΩΝΗ: Γιατί;... Δὲν εἶναι λογικὸ νὰ δώσης προῖκα στὸν ἄντρα σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Πιστεύω πὼς γι' αὐτὸ μὲ παίρνει!

Η ΦΩΝΗ: Εἶσαι ἀνόητη!

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί! Τὸ πιστεύω ἀκλόνητα! Μὲ συγχωρῆς... ἀκουσα κουδοῦνι... Ἂν εἶν' αὐτός, θ' ἀναγκαστῶ νὰ διακόψω...

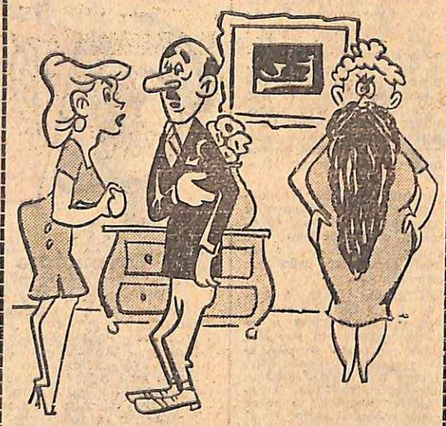
Η ΦΩΝΗ: Νὰ διακόψης! Καὶ νὰ εἶσαι γλυκειὰ καὶ τρυφερή! «Γκούτ-λάκ!». (Κλείνει ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίνει ἐκεῖνος μὲ ἕνα μικρὸ ἐκλεκτὸ μπουκέτο).

— Τὴν προσεχῆ φορά, θὰ σᾶς ποῦμε πὼς θὰ βγάζετε τὴ μάσκα, ποὺ σᾶς δώσαμε τὴ συνταγή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλησπέρα!
ΕΚΕΙΝΗ (κοσμικά): Καλησπέρα.
ΕΚΕΙΝΟΣ (γελαστά): Δέν φιλοῦν τὰ χέρια στὶς δεσποινίδες, ἀλλά... στὸ μνηστῆρα συγχωρεῖται, νομίζω, ἡ παρατυπία! (Τῆς φιλεῖ τὸ χέρι).
ΕΚΕΙΝΗ (σχεδὸν ψυχρά): Δέν κάθεστε;
ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν κυττάζει περίεργα): Μερσί. Εἴσαστε νευρασμένη;
ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι! Καθόλου! Αὐτὸ εἶναι τὸ ὕφος μου! Μήπως δὲν σᾶς ἀρέσει;
ΕΚΕΙΝΟΣ (ἁπλᾶ): Μ' ἀρέσει πολύ! Τὸ βρίσκω μάλιστα γοητευτικό!
ΕΚΕΙΝΗ: Ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ εἰρωνεύεστε.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸ πιστεύετε...
Ο ΤΡΙΤΟΣ (μπαίνει): Καλησπέρα σας. Ἔλα, λοιπόν, γαμπρέ μου, νὰ σὲ φιλήσω... Κάνω γαμπρὸ «διαμάντι»! (Τὸν φιλάει). Εἶμαι πολὺ συγκινημένος...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Εὐχαριστῶ...
Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ἡ κορούλα μου δὲ φαίνεται πολὺ εὐτυχισμένη. Γιατί; Εἴχατε καμμιὰ συζήτησι δυσάρεστη;
ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι! Αὐτὸ εἶναι τὸ ὕφος μου! Τὸ εἶπα καὶ πρίν... στὸ μέλλοντα σύζυγό μου!
Ο ΤΡΙΤΟΣ (κάπως ταραγμένα): Ναί, ἀλλά... παραέχει «ὕφος» σήμερα τὸ ὕφος σου!
ΕΚΕΙΝΗ (ἀπότομα): Ἂν σᾶς ἀρέσω!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ σᾶς παρακαλέσω, πατέρα, νὰ μὴ τὴ στενοχωρήσετε. Ἴσως εἶναι λίγο ἀδιάθετη.
ΕΚΕΙΝΗ: Τί εἴπατε; «Πατέρα»;
ΕΚΕΙΝΟΣ (ἁπλᾶ): Φυσικά.
ΕΚΕΙΝΗ (κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα, βάζει τὸ ἕνα πόδι ἀπάνω στ' ἄλλο κι' εἶναι πραγματικὰ σαγηνευτική. Μιὰ «μινιατούρα» Λολομπριτζίτας). Οὔφ!... Δὲν αἰσθάνομαι καλά, σήμερα.
Ο ΤΡΙΤΟΣ: Κι' ὅμως εἶναι ἡ βραδυὰ τῶν ἐπισήμων ἀρραβώνων σου. Ἂν ἔχῃς πονοκέφαλο, πάρε μιὰδυὸ ἀσπιρίνες.
ΕΚΕΙΝΗ: Ἄχ! Δὲν μὲ καταλαβαίνεις, μπαμπᾶ!...
Ο ΤΡΙΤΟΣ (σοβαρά): Τέλος πάντων, πιὲς τσάϊ, κονιάκ, ἢ πορτοκαλλάδα... Ἐπειδὴ σὲ μιὰ ὥρα θ' ἀρχίσῃ νἄρχεται ὁ κόσμος, θέλω ἀγαπητέ μου, νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὴ λεπτότητα ποὺ εἴχες ὡς τώρα νὰ μὴ ζητήσῃς τὴν τακτοποίησι τῶν οἰκονομικῶν ζητημάτων μεταξύ μας, ἀλλὰ θὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ καθῆκον μου, πρὶν φορέσετε τὸ χρυσὸ αὐτὸ δεσμὸ τῶν ἀρραβώνων.
ΕΚΕΙΝΗ: Ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνῃ μπροστά μου αὐτὴ ἡ συζήτησις;
ΕΚΕΙΝΟΣ (ἁπλᾶ): Βεβαίως... (Στὸν Τρίτο): Τί ἐννοεῖτε; Προίκα;
Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ἔ, φυσικά...
ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμογελαστά): Δὲν ὑπάρχει τέτοιο ζήτημα. Βγάζω πολλὰ λεπτὰ κι' ἔχω ἀρκετὴ περιουσία. Σεῖς ἔνετε ἀκόμα δυὸ κόρες ἀνύπαντρες. Ὁ γάμος μου δὲν εἶναι «συνοικέσιο». Εἶναι... ἔρωτας! Τὴν ἐρωτεύτηκα τὴν κόρη σας. Ἕνα χρόνο παλεύω νἀποφθῶ σ' ἐπαφὴ μαζί της καὶ τὴν ἐπαιρνα ἀπὸ πίσω σὰν μαθητής! Βάζω στοίχημα πὼς οὔτε μὲ πρόσεξε ποτέ... Γιατὶ δὲν γύριζε νὰ μὲ κυττάξῃ.
Ο ΤΡΙΤΟΣ: Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ χαίρωμαι περισσότερο, ἀλλά... θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς...
ΕΚΕΙΝΗ (ἄλλο ὕφος): Ναί, ναί, ἀγάπη μου! «Θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃς»! Ἐγὼ τὸ μερίδιό μου θὰ τὸ πάρω, ὁπωσδήποτε!... Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω, πρὶν ἔρθουν οἱ γελοῖες φίλες μου, ποὺ θὰ λυσσάξουν ἀπ' τὴ ζήλεια! Μοῦ ἐπιτοέπεις, μπαμπᾶ;...
(Φιλὶ στὸ στόμα).
Ο ΤΡΙΤΟΣ: ... Πρέπει νὰ ξεροβήχω πολλὴ ὥρα;...
(Αὐλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

— *Χρυσῆ μου, σὲ γιατρὸ πρέπει νὰ πᾶμε τὴ μαμά σου ἢ σέ... τσίρκο;*

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΦΟΡΟΙ ΚΑΙ ΜΟΝΟΦΟΡΙ

Τὴ στιγμὴ ποὺ πᾶ νὰ ποῦμε «βελτιώθηκαν οἱ φόροι», βλέπουμ' ὅλοι μας ν' αὐξάνουν καὶ τοῦ βαμβακος (οἱ φόροι,
ὅπερ, κάλλιστα σημαίνει, πὼς θ' ἀρχίσουν σὲ λιγάκι, νὰ μᾶς σφάζουν τῶν ἐμπόρων οἱ τιμὲς «μὲ το... (μπαμπάκι!»)

★

Πλὴν αὐτοῦ, εἰκάζεις ὅτι τὸ κοινὸν χωρὶς ν' ἀργήσῃ, ὡς κι' αὐτὸ του τὸ τσιτάκι ἐντελῶς θὰ καταργήσῃ.
Καὶ θὰ νοιώθῃ ἐν καιρῷ,
καὶ γιὰ τό... βαμβακερό,
ἀλλοιθώριομα στὸ μάτι,
«μπαμπακόσπορο» γε- (μάτη!

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΕΣΑ

Πληροφορίες πρόσφατες καὶ λίαν θετικές,
μᾶς λένε πὼς θὰ γίνουνε μοντέρνες φυλακές,
ποὺ θἄναι δίχως σίδερα καὶ κάγκελλα καὶ μάντρες
καὶ θὰ γυρνοῦν ἐλεύθερα τῶν φυλακῶν οἱ ἄντρες!

★

Πλὴν ὅμως τέτοιο σύστημα κατάκαρδα λυπεῖ
τὸν ἄντρα τὸν λεγόμενο νταῆ μὲ δυὸ κουβέντες,
γιατὶ θὰ εἶναι ἀδύνατον ἀργότερα νὰ πῇ:
«Τῆς φυλακῆς τὰ σίδερα εἶναι γιὰ τοὺς λεβέντες».

★

Μὲ λύπη, τέλος ἄφατη κι' ἐμεῖς παρατηροῦμε,
ὅτι μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο θὰ συνολαχταροῦμε
κι' ἐμεῖς, τότε, μὲ... κάγκελλα θὰ φράζουμε τοὺς (οἴκους μας,
γιὰ νὰ μὴ κινδυνεύουμε ἀπὸ τοὺς...καταδίκους μας.

ΑΛΛΗ ΛΑΧΤΑΡΑ

Ὡσὰν νὰ μὴ μᾶς ἔφταναν τὰ τζίπ κι' οἱ λιμουζίνες,
ποὺ κάνουν πάντα πάταγο καὶ θραύσι ἐν Ἀθήναις,
ἀρχίζουν κι' οἱ ἀντλίες μας νὰ τρέχουν σὰν ταχύ- (πτερα
καὶ νὰ ἰσοπεδώνουνε ὁλόκληρα... περίπτερα!

★

Μὲ λόγους ἄλλους ἄρχισαν καὶ οἱ πυροσβεστῆρες
τὰ τζὶπ νὰ μᾶς θυμίζουνε καὶ τοὺς... ὀδοστρωτῆρες!
Καὶ μὲ τὴ νέα δρᾶσι τους, κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει,
ὅτι φωτιὲς μᾶς... ἀναψαν καινούργιες στὸ κεφάλι!

ΡΩΜΗΟΣ ΚΑΘΑΡΟΑΙΜΟΣ

Πῆρε φόρα τὶς προάλλες ἕνας κάποιος Κοκοβιός,
ποὺ τὸ σαρωθροποιεῖον ἦταν ὁλο του τὸ βιός
καὶ μὲ γρόνθους καὶ μὲ κλώτσους καὶ μὲ δαγκωνιὲς (ἀκόμα,
ἐτραυμάτισε πέντ' ἕξη καὶ τοὺς ξάπλωσε στὸ κῶμα!

★

Δηλαδή, ἀγαπητέ μου κι' ἐκλεκτέ, ἂν ἀγαπᾶς,
ὁ μαινόμενος ἐκεῖνος κι' ἀσυγκράτητος... σκουπᾶς,
εἶχε βάλει αὐτὸ τὸ βράδυ τέτοιο φλόκο στὰ πανιά,
ὥστε πῆγε νά... σαρώσῃ τὴ μισὴ τὴν Κοκκινιά!

ΠΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Τὶς τόσες στενοχώριες μας καὶ λύπες, ὡς γνωστόν,
τὶς πνίγαμε στὸ «μέτριον» καὶ στὸ «γλυκὺ βραδινόν»,
μὰ τὸ «νυμφοκοκκόζωμον», καθὼς ἀποκαλεῖται,
ἐντὸς ὀλίγου... δυσμιοῦ ὁραχμοῦλες θὰ πωλῆται!

★

Κατόπιν τούτου, πλείστοι μας ἢ κι' ὅλοι πιθανόν,
παρτίδες θὰ ξεκόψουμε μὲ τὸν «ἐρατεινόν»,
διότι τὸν γλυκύτατον βραστὸν πῶς νὰ χαρῆς,
ποὺ θἄναι, γιὰ τὴν τσέπη σου, καφὲς «πολλά... (βαρύς!»

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Οἱ τελευταῖες ΘΕΛΗΣΕΙΣ

Διαθῆκες πάνω σὲ αὐγό, σὲ τυρί, σὲ μιὰ πόρτα, σὲ δένδρο κλπ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς περίεργες ἐκδηλώσεις τῶν ἀνθρώπων, εἶνε ὅταν γράφουν τὶς τελευταῖες τους θελήσεις. Μ' αὐτές, ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ ξεπληρώσουν κάποιο καλὸ ποὺ τοὺς ἔχει γίνει, ἄλλοι νὰ ἐκδικηθοῦν ἀνθρώπους ποὺ περιμένουν πολλὰ ἀπὸ μιὰ κληρονομιὰ καὶ ἄλλοι ν' ἀποδείξουν ἁπλῶς ὅτι ὑπῆρξαν ἰδιότροποι ὡς τὴν τελευταία τους στιγμή.

Μιὰ συνηθισμένη ἐκδήλωσι ἰδιοτροπίας, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, εἶναι νὰ ἀφίνουν τὰ χρήματά τους σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν τὰ περιμένουν. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἀνθρωποι, ποὺ δὲν ἀρκοῦνται μόνο στὸ νὰ μοιράσουν μὲ ἰδιοτροπίες τὰ ὑπάρχοντά τους, ἀλλὰ θέλουν καὶ τὸ κείμενο τῆς διαθήκης καθὼς καὶ τὸ ὁλικὸ πάνω στὸ ὁποῖο θὰ γραφῆ, νὰ εἶναι περίεργα.

Σὲ ἕνα ἀγγλικὸ μουσεῖο, διετηρεῖτο γιὰ πολλὰ χρόνια μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες διαθήκες τοῦ κόσμου. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸ κέλυφος ἑνὸς αὐγοῦ, πάνω στὸ ὁποῖο ἕνας ἰδιότροπος καὶ ὑπομονητικὸς Ἄγγλος εἶχε γράψει, μὲ μικροσκοπικὰ γράμματα, τὴ διαθήκη του. Ἡ διαθήκη αὐτή, ὅμως, ποὺ ἦταν παρουσίασαν στὸ δικαστήριο.

Ἕνας πλούσιος Οὐαλλός, ἔγραψε κάποτε τὶς τελευταίες του θελήσεις πάνω σὲ ἕνα κεφάλι τυρί. Ὁ Οὐαλλὸς χάραξε τὰ γράμματα μὲ μιὰ σακκορράφα καὶ ὕστερα ἔβαλε δύο ὑπηρέτες του νὰ ὑπογράψουν ὡς μάρτυρες, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἡ διαθήκη αὐτὴ χαρακτηρίσθηκε ὡς ἔγκυρη ἀπὸ τοὺς πάντοτε αὐστηροὺς Ἄγγλους δικαστάς.

Ἓξ ἴσου παράξενος μὲ τοὺς δύο προηγούμενους, ἦταν ἕνας ἄλλος Ἄγγλος ποὺ, ὅταν κατάλαβε ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος του, ἀποφάσισε νὰ ἀφίσῃ τὶς τελευταίες του θελήσεις πάνω στὴν πόρτα τοῦ δωματίου του. Πῆρε λοιπὸν μιὰ κόκκινη κιμωλία καὶ ἔγραψε τὴ διαθήκη του πάνω στὴν πόρτα. Ὑπέγραψε ὕστερα ὁ ἴδιος καὶ ἔβαλε τοὺς δύο μάρτυρες νὰ ὑπογράψουν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ διαθήκη προσελήφθη ἀπὸ μερικοὺς κληρονόμους του, χρειάσθηκε νὰ τὴν δοῦν καὶ οἱ δικασταί. Ἡ μόνη λύσις ποὺ ἔμενε, ἦταν νὰ μεταφερθῇ ἡ πόρτα—διαθήκη στὸ δικαστήριο. Ὅταν αὐτὸ ἔγινε, οἱ δικασταὶ τὴν ἀναγνώρισαν ὡς νόμιμη καὶ τὴν ἐκήρυξαν ἔγκυρη.

Κάποιος ἄλλος, ποὺ ζοῦσε σχεδὸν ἀπομονωμένος σὲ μιὰ βίλλα μέσα σὲ ἕνα δάσος, προτίμησε νὰ σκαλίσῃ τὶς τελευταῖες του θελήσεις στὸν χοντρὸ κορμὸ ἑνὸς δένδρου, ποὺ βρισκόταν στὸν κῆπο του καὶ ἀποτελοῦσε τὸ ἀγαπημένο του καταφύγιο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους ὅρους τῆς διαθήκης του, ποὺ ἔγινε δεκτὴ ὡς ἔγκυρη, ἦταν ὅτι τὸ δένδρο—διαθήκη δὲν ἔπρεπε νὰ κοπῇ ποτέ.

Κάποιος φυλακισμένος, ποὺ ἡ παραμονή του στὴν φυλακὴ τὸν εἶχε κάνει «σταυρολεξομανῆ» βρῆκε ἀκόμη πιὸ πρωτότυπο τρόπο γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὶς τελευταῖες του ἐπιθυμίες. Μάζεψε τὶς λέξεις, ποὺ θὰ ἀποτελοῦσαν τὸ κείμενο τῆς διαθήκης του καὶ μ' αὐτὲς ἐφτιαξε ἕνα σταυρόλεξο.

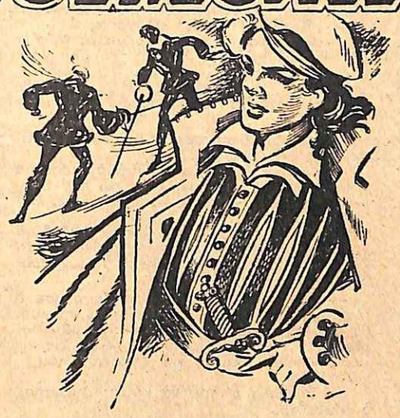
Ὅταν ὁ φυλακισμένος πέθανε καὶ ἀνοίχθηκε ὁ φάκελλος τῆς διαθήκης, βρέθηκε μέσα τὸ σχεδιάγραμμα ἑνὸς σταυρολέξου καὶ οἱ ὁρισμοὶ τῶν λέξεων ποὺ ἔπρεπε νὰ τοποθετηθοῦν μέσα. Χρειάσθηκε ἡ βοήθεια εἰδικῶν λυτῶν σταυρολέξων γιὰ νὰ διαβαστῇ ἡ διαθήκη. Ἀλλὰ ὅταν τὴν παρουσίασαν στὸ δικαστήριο ἡ διαθήκη κηρύχθηκε ἔγκυρη.

Θέλοντας νὰ διατηρήσῃ τὴν εὐτυχία τοῦ κηπουροῦ του, ἕνας Ἄγγλος τοῦ ἄφισε μὲ τὴ διαθήκη του ἕνα εἰσόδημα 100 λιρῶν τὸ χρόνο, μὲ τὸν ὅρο ὅτι δὲν θὰ χώριζε μὲ τὴ γυναίκα του. Ἂν ἐχώριζαν, ὁ κηπουρὸς θὰ ἔχανε τὶς 100 λίρες καὶ ἡ γυναίκα του θὰ εἰσέπραττε 60 λίρες τὸ χρόνο. Ὁ κηπουρός, φυσικά, δὲν σκέφθηκε ποτὲ νὰ χωρίσῃ. Ἐκεῖνη ποὺ ἐπέδειξε τὸν χωρισμό, γιὰ νὰ καρπώνεται τὶς 60 λίρες μόνη της, ἦταν ἡ γυναίκα του. Στὸ τέλος κατάφερε πράγματι νὰ τὸν χωρίσῃ!...

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΓΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μωρεβὲρ σκοτώνει τὸν ἀδελφὸ Τιμόθεο καὶ τοῦ παίρνει τὸ γράμμα, ποὺ ἀπευθύνεται στὴ δούκισσα τοῦ Μονπανσιέ. Τρέχει κατόπιν καὶ τὸ παραδίδει στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ποὺ πείθει τὸ γυιό της ὅτι πρέπει νὰ προλάβῃ τὸν Γκίζη. Σὲ μιὰ μυστικὴ σύσκεψι εὐπατριδῶν ἀποφασίζεται ἡ δολοφονία τοῦ δούκα. Στὸ μεταξύ, ὁ Παρνταγιὰν συντρώγει μὲ τὸν Κριγιὸν καὶ τὸν πείθει νὰ τὸν διευκολύνῃ νὰ μπῇ κρυφὰ στὸν πῦργο τοῦ Μπλουά. Ὁ Μωρεβὲρ πηγαίνει τὸ ἴδιο βράδυ νὰ παρακολουθήσῃ μιὰ μυστικὴ σύσκεψι τῶν συνωμοτῶν ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ δούκα τῆς Γκίζης.

19ον Ὁ διάδρομος ἦταν ἄδειος. Ὁ Μωρεβὲρ τὸν διέσχισε μὲ γρήγορα βήματα κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ τὴ σκάλα.

Ἡ ἴδια σιωπὴ βασίλευε καὶ στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ὁ Μωρεβὲρ ἀνέβηκε στὸ δεύτερο. Κι' ἐκεῖ ἐπίσης δὲν ἦταν κανείς. Ἂν δὲν ὑπῆρχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ κάποιο ἀδύνατο φῶς, θἄλεγες πὼς αὐτὸ τὸ μέγαρο ἦταν ἀκατοίκητο.

Ἡ ἴδια σιωπὴ ἁπλωνόταν καὶ στὸ ὑπερῶο, πού, σ' ὅλα τὰ παληὰ μέγαρα, προοριζόταν γιὰ τοὺς ὑπηρέτες.

Ὁ Μωρεβὲρ δὲν ἔβειξε, ὡστόσο, καμμιὰ ἔκπληξι γι' αὐτὴ τὴ σιωπή. Προχώρησε στὸ διάδρομο, ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκε σὲ μιὰ μικρὴ σοφίτα. Πίσω ἀπ' αὐτὴν ἀκουγόταν ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἀπὸ φωνές.

Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ Μωρεβὲρ δὲν ἔμπαινε πρώτη φορὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Διευθύνθηκε ἀμέσως στὸν τοῖχο τοῦ βάθους καὶ παραμέρισε ἐλαφρὰ ἕνα τούβλο. Σχηματίσθηκε ἔτσι μιὰ μικρὴ τρύπα, ποὺ ἦταν ἀρκετή, ὅμως, γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ ν' ἀκούσῃ τὶ γινόταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ βρισκόταν. Στὴ μέση, γύρω σ' ἕνα τραπέζι, κάθονταν μερικοὶ ἄνθρωποι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ὁ Μωρεβὲρ τοὺς ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν, πρῶτα - πρῶτα, ἡ δούκισσα τοῦ Νεμούρ, ποὺ εἶχε φτάσει πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες στὸ Μπλουά. Ἔπειτα, οἱ τρεῖς γυιοί της, ὁ δούκας τῆς Γκίζης, ὁ δούκας τῆς Μαϋέννης καὶ ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης καὶ ἡ κόρη της, ἡ δούκισσα τοῦ Μονπανσιέ. Τὴ συντροφιὰ συμπλήρωνε ὁ γέρο καρδινάλιος ντὲ Μπουρμπόν.

Συζητοῦσαν σιγά. Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἡ συζήτησί τους βρισκόταν στὸ τέρμα, γιατί, ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ δούκισσα τοῦ Νεμούρ, ὁ καρδινάλιος ντὲ Μπουρμπόν, ὁ δούκας τῆς Μαϋέννης κι' ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης σηκώθηκαν κι' ἔφυγαν. Στὸ δωμάτιο ἔμειναν μόνο ὁ δούκας τῆς Γκίζης κι' ἡ ἀδελφή του δούκισσα τοῦ Μονπανσιέ. Ἡ τελευταία σηκώθηκε τότε καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ μιὰ πόρτα, ποὺ ὡδηγοῦσε σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο.

— Περάστε, κύριοι, εἶπε.

Μερικοὶ εὐπατρίδαι, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ὁ Μπυσσὶ - Λεκλέρ, ὁ Μαινβίλ, ὁ Μπουὰ Ντωφὲν κι' ὁ Ἐπινὰλ μπῆκαν στὸ δωμάτιο.

— Εἴμαστε ὅλοι ἐδῶ; ρώτησε ὁ δούκας.

— Λείπει μόνον ὁ Μωρεβέρ, ἀπάντησε ὁ Μαινβίλ.

— Τὸν Μωρεβὲρ δὲν τὸν κάλεσα καὶ δὲν τοῦ ἔκαμα γνωστὲς τὶς συνθηματικὲς λέξεις γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ ὡς ἐδῶ, ἀπάντησε ἡ δούκισσα τοῦ Μονπανσιέ. Ἡ στάσι του μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργη ἀπὸ κάμποσο καιρὸ καὶ νομίζω πὼς πρέπει νὰ τὸν ἐπιτηροῦμε...

Ὁ Μαινβὶλ ταράχτηκε. Δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἡ κατηγορία ἐναντίον τοῦ φίλου του. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο πρωῒ εἶχε δώσει στὸν Μωρεβὲρ τὶς συνθηματικὲς λέξεις. Κι' αὐτὸ τὸν ἀνησυχοῦσε. Προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του κι' ἀπόφυγε νὰ φανερώσῃ τοὺς φόβους του.

— Κύριοι, ἄρχισε ὁ δούκας, συγκεντρώσαμε τὶς ἀπαιτούμενες πληροφορίες ἀπὸ τὸν πύργο. Φαίνεται ὅτι ὁ Βασιλιὰς ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ ὑποπτεύεται, μ' ὅλο ποὺ τοῦ ὡρκίστηκα πίστι καὶ φιλία. Τί πρέπει νὰ κάμωμε λοιπόν;

— Ὁποιος ἐγκαταλείπει τὸν ἀγῶνα τὸν χάνει! εἶπε ἡ δούκισσα τοῦ Μονπανσιέ, παίζοντας μὲ τὸ χρυσὸ ψαλλίδι της, μὲ τὸ ὁποῖο καυχιόταν ἄλλοτε πὼς θἄκοβε τὰ μαλλιὰ τοῦ Ἑρρίκου 3ου γιὰ νὰ τὸν στείλῃ σὲ μοναστῆρι.

— Ἀλλά, κυρία, παρατήρησε ἕνας ἀπὸ τοὺς συνωμότες, ἂν βιαστοῦμε θὰ εἶνε χειρότερο. Γιατὶ θὰ ἐκθέταμε σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ δούκα καὶ τότε τὶ θὰ γινόμαστε ὅλοι μας;... Αὐθέντα, πρόσθεσε, μιλώντας στὸν δούκα, σᾶς ἐξορκίζω νὰ φύγετε αὔριο κι' ὅλας ἀπὸ τὸ Μπλουά. Πιστεύω ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ ζωὴ σας κινδυνεύει ἐδῶ ὅσο καὶ τοῦ Ἑρρίκου 3ου.

— Κι' ἂν ἀκόμη ἔβλεπα τὸ θάνατο νὰ μπαίνῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο, δὲν νομίζω πὼς θἀπρεπε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νὰ σωθῶ, ἀπάντησε ὁ δούκας. Ὁ Βασιλιὰς μὲ ὑποπτεύεται, ἀλλὰ δὲν πιστεύω πὼς θὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασι νὰ μὲ δολοφονήσῃ.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; ρώτησε ὁ εὐπατρίδης ποὺ εἶχε μιλήσει πρωτύτερα.

— Γιατὶ δὲν θὰ τὸ τολμήσῃ, ἀπάντησε ὁ Γκίζης μὲ τὴν αὐτοπεποίθησι ποὺ τὸν χαρακτήριζε. Κύριοι, πρόσθεσε, μπορῶ νὰ βασίζωμαι σὲ σᾶς;

Ὅλοι ἅπλωσαν τὸ χέρι τους σὰν νὰ ὁρκίζονταν.

— Στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο! εἶπε ὁ Μπυσσὶ - Λεκλέρ. Δὲν θ' ἀφήσωμε κανένα ζωντανὸ μέσα στὸν πύργο!

Ὁ Μωρεβὲρ εἶχε ἰδῆ κι' εἶχε ἀκούσει τὰ πάντα. Ἔπειτα ἀπὸ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Γκίζη, κατάλαβε πὼς ἡ σύσκεψι θὰ τερματιζόταν. Ξανάβαλε, λοιπόν, τὸ τούβλο στὴ θέσι του, τυλίχτηκε μέσα στὸ μανδύα του καὶ βγῆκε βιαστικά. Στὴν πόρτα, χρειάστηκε νὰ πῇ μιὰ κανούργια συνθηματικὴ λέξι, ποὺ ἦταν διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς προηγούμενες.

Μόλις βγῆκε στὸ δρόμο, ἀπομακρύνθηκε γρήγορα κι' ἔφτασε τρέχοντας σχεδὸν στὸ πανδοχεῖο, ὅπου μπῆκε ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα, χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ κανένα. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἦταν πεσμένος στὸ κρεβάτι του. Ἀλλὰ δὲν κοιμόταν. Εἶχε τεντωμένα τ' αὐτιά του κι' ἔσφιγε στὸ χέρι του τὸ ἐγχειρίδιό του.

Δὲν εἶχε ἄδικο, ἄλλωστε, νὰ βιαστῇ τόσο πολύ, γιατί, πραγματικά, ἡ συγκέντρωσι διαλύθηκε ἔπειτα ἀπὸ τὰ τελευταῖα λό-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Μάης

Γιὰ τὰ προάστεια ντουγροῦ,
κόσμος καὶ κόσμος θ' ἀποδράσῃ,
νὰ νοιώσῃ χλόη τοῦ ἀγροῦ
καὶ τὸ μαγιόξυλο νὰ πιάσῃ!
Ἄνθη νὰ δρέψῃ καὶ κλαδιὰ
καὶ γαϊδουράγκαθα μετ' ἄλλων
καὶ νὰ εὐφράνῃ τὴν καρδιὰ,
μὲ νέκταρ λουλουδοπετάλων.

★

Τρέλλα, λοιπόν, στ' ἀληθινά,
πρέπει τὸν κόσμο νὰ τὸν δέρνῃ,
ἐφόσον παίρνει τὰ βουνὰ
καὶ στὰ λαγκάδια βολοδέρνει...
Μὰ οὔτε καὶ θὰ γιατρευτῇ,
ἡ νεροὺλη μας κοινωνία,
ἐὰν δὲν κάνῃ καὶ αὐτὴ
Πρωτομαγιὰ στὰ... ταβερνεῖα!

★

Μόνο μέσ' στὰ κρασοπουλειά,
μὲ συντροφιὰ τὶς ὀκαδίτσες,
κάνουν τὰ μάτια σου πουλιὰ
καὶ παρδαλὲς... πεταλουδίτσες!
Κι' ὅταν συμβαίνῃ στὰ γερὰ
τὰ κρασοκάνατα νὰ δρέπῃς,

ὅλα τὰ βρίσκεις... (ἀνθρῳδὰ
καὶ ὅλα... ραδίνα (τὰ βλέπεις!

★

Δρέψατε, σᾶσεν, ἐ- (ρασταὶ
τῆς ρετσινούλας, (κατοστάρια
καὶ τοῦ νεροῦ οἱ (θαυματαὶ
ἂς πᾶν γιὰ βροῦβες (καὶ βλαστάρια...
Ἀφοῦ δὲν τὼχουν (ἀνθιστῇ,
καὶ δὲν τὸ πίνανε (χαμπάρι,
πὼς... νέκταρ, σὴ- (μερον, ἐστὶ
μόνο τὸ κρασοκε- (χριμπάρι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

για τοῦ Γκίζη κι' ὁ Μαινβίλ, φεύγοντας ἀπό τὸ μυστηριῶδες μέγαρο, ἔτρεξε στὸ πανδοχεῖο ὅπου ἔμενε ὁ Μωρεβέρ. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ξύπνησε τὸν ξενοδόχο καὶ τὸν ὑποχρέωσε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ δωμάτιο τοῦ φίλου του.

Φοβόταν, ὅτι δὲν θὰ τὸν εὕρισκε. Ἀλλά, μόλις τὸν εἶδε, ἡσύχασε. Ἀπόθεσε τότε τὸ φανάρι ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του πάνω σ' ἕνα τραπέζι καί, πηγαίνοντας κοντὰ στὸ κρεβάτι, κύτταξε μὲ προσοχὴ τὸν ἄνθρωπο ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ. Ὁ Μωρεβέρ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς κοιμόταν ἤρεμα.

«Διάβολε! σκέφτηκε ὁ Μαινβίλ. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν ὁ Μωρεβέρ ἔχῃ σκοπὸ νὰ προδώσῃ. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο, ἄλλωστε, θὰ πρόδιδε;... Δυστυχισμένε Μωρεβέρ!... Τὸ κάτω-κάτω, μοῦ φέρθηκε πάντα σὰν φίλος καὶ δὲν θέλω νὰ πάθῃ κακό... Ἔ, Μωρεβέρ!»

Τὸν σκούντησε δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς στὸν ὦμο.

Ὁ Μωρεβὲρ ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' ἔκαμε νὰ τιναχτῇ ἐπάνω σὰν νὰ εἶχε τρομάξει. Ἀλλ' ἠρέμησε ἀμέσως, ἀναγνωρίζοντας τὸν Μαινβίλ.

— Ἄ, σὺ εἶσαι; εἶπε. Τί τρέχει;

— Γιατί δὲν ἤρθες στὴν ἀποψινὴ συγκέντρωσι; τὸν ρώτησε ὁ Μαινβίλ.

— Ποιὰ συγκέντρωσι;

— Στὸ σπίτι ποὺ ξέρεις... Δὲν σοῦδωσα σήμερα τὸ πρωῒ τὶς συνθηματικὲς λέξεις;

— Ἄ, ναί... Γιὰ ποιὸ λόγο θάρχόμουν;... Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ἡ ἀπουσία μου;

— Ναί... ὁ δούκας πρόσεξε πὼς ἔλειπες...

Ὁ Μωρεβὲρ ἀνακάθησε πάνω στὸ κρεβάτι του.

— Μπορεῖς νὰ πῇς στὸν ἀγαπητὸ δούκα, ὅτι θὰ προσέξῃ τὴν ἀπουσία μου ὄχι μιὰ ἀλλὰ πολλὲς φορές... Μοῦ ἔδωσες, βέβαια, σὰν φίλος, τὶς συνθηματικὲς λέξεις... Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νἀρθῶ, γιατὶ δὲν μὲ κάλεσε κανείς...

— Ξέρεις γιατί δὲν σὲ κάλεσαν;

— Ὄχι, δὲν τὸ ξέρω. Καὶ δὲν θἄδινα οὔτε μιὰ λίβρα γιὰ νὰ τὸ μάθω... Ὁ δούκας μὲ ταπείνωσε πολλὲς φορὲς ὡς τώρα... Ἔπειτα, μοῦ ξανάκαμε τὸ φίλο... Τὸ ἴδιο θὰ γίνῃ καὶ τώρα.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶναι ὅπως τὶς ἄλλες, εἶπε ὁ Μαινβίλ. Σὲ ὑποπτεύονται.

— Μὲ ὑποπτεύονται;... Καὶ γιὰ ποιὸ πρᾶγμα;

— Γιὰ ὅλα καὶ γιὰ τίποτε, πρᾶγμα ποὺ εἶναι χειρότερο ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη κατηγορία. Τὸ μόνο ποὺ εἰπώθηκε εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ σὲ προσέχουμε... Θέλεις νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή;... Εἶχες μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ταξιδέψῃς... Ἔ, λοιπόν, νομίζω πὼς ἡ εὐκαιρία εἶναι κατάλληλη...

— Θαυμάσια! Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι μὲ συμβουλεύεις ν' ἀλλάξω ἀέρα. Καὶ πότε νομίζεις, ὅτι πρέπει νὰ φύγω;

— Ἀμέσως... Ἀπόψε... Αὐτὴ τὴ στιγμή. καλέ μου φίλε.

— Χμ! εἶπε ὁ Μωρεβέρ. Τὰ πράγματα εἶναι, λοιπόν, σοβαρά. Καὶ μὲ τί θὰ φύγω;

— Διάβολε! Μὲ τὸ ἄλογό σου!

— Θέλω νὰ πῶ μὲ τί χρήματα; Μήπως μὲ τὶς δυὸ χιλιάδες λίβρες ποὺ μοῦ χρωστάει ὁ δούκας καὶ ποὺ μοῦ τὶς χρωστάει γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμη; "Η μὲ τὸ μισθό μου, ποὺ ἔχω νὰ τὸν εἰσπράξω ἀπὸ πέντε μῆνες;

Ὁ Μαινβὶλ δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα ἀναστέναξε καὶ εἶπε:

— Ἄκουσε. Ἔχω καμμιὰ διακοσαρια πιστόλες, πού, γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ξέρω τί νὰ τὶς κάμω. Πάρτες, λοιπόν, καὶ φύγε.

— Νὰ ποῦ κατάντησα ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια ὑπηρεσίας! εἶπε ὁ Μωρεβέρ. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φύγω σὰν νὰ ἤμουν προδότης!

— Μὴν ἀνησυχῇς, τὸν παρηγόρησε ὁ Μαινβίλ. Ὅταν ἔρθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή, θὰ ἀποδείξω πὼς ἤσουν ἀθῶος καὶ θὰ μπορέσῃς τότε νὰ ξαναγυρίσῃς μ' ὅλες τὶς τιμές... Λοιπόν, πῆρες τὴν ἀπόφασί σου;... Θὰ φύγῃς;

— Τί ἄλλο μπορῶ νὰ κάμω; ἀπάντησε ὁ Μωρεβέρ.

— Ἑτοιμάσου τότε. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ σοῦ φέρω τὶς διακόσιες πιστόλες. Σὲ εἰκοσι λεπτά, θὰ τὶς ἔχῃς στὰ χέρια σου.

— Μοῦ φτάνουν οἱ ἑκατό, εἶπε ὁ Μωρεβέρ. Δὲν θὰ πάω μακρυά... Στάσου, τὸ βρῆκα... Θὰ πάω στὸ Σαμπὸρ καὶ θὰ περιμένω ἐκεῖ.

Ὁ Μωρεβὲρ ντύθηκε ἀμέσως, ἔκρυψε πάνω του διάφορα χαρτιά, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα βρισκόταν καὶ ἡ ἐπιταγὴ τῶν πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν, καὶ ἑτοίμασε τὰ πράγματά του.

Ὁ Μαινβὶλ ἐμφανίστηκε σὲ λίγο. Ἔφερνε τὶς διακόσιες πιστόλες. Ὁ Μωρεβὲρ πῆρε ἀπ' αὐτὲς τὶς ἑκατό. Οἱ δυὸ φίλοι κατέβηκαν κατόπιν μαζὶ στὴν αὐλὴ τοῦ πανδοχείου.

— Ξέρεις τὸ σύνθημα γιὰ νὰ σοῦ ἀνοίξουν τὴν πύλη; ρώτησε ὁ Μαινβίλ.

— Ὄχι... Δὲν θυμᾶμαι οὔτε αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες τὸ πρωῒ...

— «Αἰκατερίνη καὶ Κουτρᾶ». Καὶ τώρα χαῖρε... Ἂν ἔχῃς καμμιὰ κακὴ συνάντησι προτοῦ φτάσῃς στὴν πύλη, δὲν πρέπει νὰ πῇς, ὅτι μὲ εἶδες...

Ὁ Μαινβὶλ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου, ἔριξε μιὰ ἀνήσυχη ματιὰ στὸ σκοτεινὸ δρόμο κι' ἀπομακρύνθηκε γρήγορα.

Ὁ Μωρεβὲρ περίμενε νὰ περάσουν κάμποσα λεπτά. Ξεκίνησε τέλος. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὶς πύλες τῆς πόλεως, πῆρε τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν πύργο. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ μέτρα, ὅμως, σταμάτησε καὶ ξαναγύρισε πίσω.

— Τί ἠλίθιος ποὺ εἶμαι!. ψιθύρισε. Ἂν ἀφίσω τὸ ἄλογο μου, ὁ Μαινβὶλ θὰ καταλάβῃ πὼς δὲν ἔφυγα. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό... Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ζητήσῃ πληροφορίες ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς ποὺ φρουροῦν στὶς πύλες γιὰ νὰ μάθῃ ἂν ἔφυγα...

Μπῆκε, λοιπόν, στὸ σταῦλο, σέλλωσε τὸ ἄλογό του καὶ κατόπιν ἔφυγε, τραβῶντας τὸ ζῶο ἀπὸ τὰ χαλινάρια.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ περίπου ὥρα, βρισκόταν μέσα στὸ μικρὸ γραφεῖο τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.

Ἡ βασιλομήτωρ εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ τὴν εἰδοποιοῦν ἀμέσως μόλις ὁ Μωρεβὲρ ζητοῦσε νὰ τὴν ἰδῇ. Ἔτσι ἔγινε κι' αὐτὴ τὴ φορά. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν πολὺ ἀργά, τὴν ξύπνησαν. Μπῆκε σὲ λίγο μέσα στὸ γραφεῖο καὶ τὰ μάτια της στηλώθηκαν ἐρωτηματικὰ πάνω στὸ νυχτερινὸ ἐπισκέπτη.

— Κυρία, εἶπε ὁ Μωρεβέρ, ξέρω τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ γίνῃ ἡ ἐπίθεσις.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἀνατρίχιασε.

— Καθῆστε, τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του ἕνα κάθισμα.

Τὸν κατέτρωγε μὲ τὰ μάτια της.

— Πρὶν ἀπὸ ὅλα, εἶπε ὁ Μωρεβέρ, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ διατάξετε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ πύργου νὰ τυλιχτῇ μὲ τὸ μαντύα μου, ν' ἀνεβῇ στὸ ἄλογό μου ποὺ ἔχω ἀφίσει στὴν αὐλὴ καὶ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ Μπλουά. Εἶναι ἀπαραίτητο ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ φύγῃ ἀμέσως.

— Λαρσάν! φώναξε ἡ βασίλισσα.

Ὁ πιστὸς ἀξιωματικός, ποὺ περίμενε στὸν προθάλαμο, μπῆκε ἀμέσως, ἐνῶ ὁ Μωρεβὲρ κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὴ βαρειὰ κουρτίνα, ποὺ σκέπαζε τὸ παράθυρο.

— Λαρσάν, εἶπε ἡ βασίλισσα, ἔμαθα, ὅτι ὁμάδες οὐγενότων συγκεντρώνονται πρὸς τὸ μέρος τῆς Τούρ. Θὰ στείλετε ἀμέσως ἕναν ἔμπιστο ἄνθρωπό σας νὰ περιέλθῃ αὐτὴ τὴν περιοχή, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί συμβαίνει. Ὁ ἄνθρωπός σας θὰ βρῇ ἕνα ἄλογο στὴν τετράγωνη αὐλή... Θὰ τοῦ δώσετε ἐπίσης αὐτὸ τὸ μανδύα — τοῦ ἔδειξε τὸ μανδύα, ποὺ ὁ Μωρεβὲρ εἶχε ἀφίσει σ' ἕνα κάθισμα — γιὰ νὰ τυλιχτῇ... Πρὶν περάσουν πέντε λεπτά, πρέπει νὰ ἔχῃ φύγει...

Ὁ Λαρσὰν πῆρε τὸ μανδύα, ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴ βασίλισσα καὶ βγῆκε.

Ὁ Μωρεβὲρ ξαναγύρισε τότε στὴ θέσι του.

— Πρέπει νὰ πιστευθῇ, ὅτι ἔφυγα ἀπὸ τὸ Μπλουά, εἶπε. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετό. Θὰ παρακαλέσω ἐπίσης τὴ μεγαλειότητά σας νὰ μὲ φιλοξενήσῃ μερικὲς ἡμέρες στὸν πύργο.

— Ρουτζιέρι! φώναξε ἡ βασίλισσα, ἀποφασισμένη νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες τοῦ Μωρεβέρ.

Πέρασαν πέντε περίπου λεπτά, ὥσπου νὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἀστρολόγος.

— Εἶχα πέσει γιὰ νὰ κοιμηθῶ, εἶπε. Συγχωρέστε με γιὰ τὴν ἀργοπορία μου... Μόλις μὲ ξύπνησαν, ἔτρεξα ἀμέσως...

— Ποῦ μένεις; τὸν ρώτησε ἡ βασίλισσα.

— Νόμιζα πὼς τὸ ξέρατε, ἀπάντησε ἐκπληκτος. Μένω σὲ μιὰ σοφίτα, στὸ ὑπερῶο, δηλαδὴ μακρυὰ ἀπὸ τὴ γῆ κι' ὅσο γίνεται πιὸ κοντὰ στὰ ἄστρα.

— Ἔρχονται ἄνθρωποι ἐκεῖ πάνω;

Ὁ Ρουτζιέρι χαμογέλασε.

— Κανεὶς δὲν ἔρχεται ἂν δὲν εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη γι' αὐτό, ἀπάντησε. Κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἔρχονται, τρέμουν ὅταν πλησιάζουν στὸ δωμάτιό μου... Ξέρετε πὼς ὅλοι πιστεύουν, ὅτι εἶμαι ἕνα κακὸ πνεῦμα κι ὅτι σκοπεύω τὴν καταστροφὴ γύρω μου...

— Θαυμάσια, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη. Ἀγαπητέ μου φίλε, θὰ κρύψῃς αὐτὸ τὸν εὐπατρίδη στὸ διαμέρισμά σου. Θὰ εἶναι ἐκεῖ πιὸ ἀσφαλισμένος παρὰ μέσα στὸ διαμέρισμα τοῦ βασιλιᾶ.

Ὁ Ρουτζιέρι ἔσκυψε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ δείξῃ, ὅτι εἶχε καταλάβει κι' ὅτι θὰ συμμορφωνόταν μὲ τὶς διαταγές της.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἡ βασίλισσα ἔχασε τὸ χρῶμα της κι' ἕνα τρεμοὐλιασμα ἁπλώθηκε σ' ὅλο τὸ κορμί της. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν της ἀναποδογυρίστηκαν μέσα στὶς κόγχες τους κι' ἕνας ρόγχος βγῆκε ἀπὸ τὸ λαιμό της.

Ὁ Ρουτζιέρι ἔτρεξε ἀμέσως κοντά της κι' ἔσταξε μερικὲς σταγόνες ἀπὸ ἕνα μπουκαλάκι ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του πάνω στὰ χείλη της.

Ἡ βασίλισσα συνῆλθε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

— Βλέπεις, εἶπε στὸ Ρουτζιέρι, τὸ τέλος πλησιάζει... Μίλησέ μου καθαρά... πρόκειται νὰ πεθάνω;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ ἀστρολόγος. Ἡσυχᾶστε, κυρία... Ὁ θάνατος δὲν βρίσκεται ἀκόμη μέσα σ' αὐτὸ τὸν πύργο... τοὐλάχιστον γιὰ τοὺς ἐνοίκους του...

— Ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα, παληέ μου φίλε, εἶπε ἡ βασίλισσα, ποὺ ξανάβρισκε σιγὰ-σιγὰ τὶς δυνάμεις της. Αὐτὴ ἡ λιποθυμία εἶναι, ὡστόσο, μιὰ προειδοποίησι...

Γύρισε κατόπιν στὸν Μωρεβέρ, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει σιωπηλὸς αὐτὴ τὴ σκηνή.

— Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε τώρα, τοῦ εἶπε.

Ὁ Μωρεβὲρ ἄρχισε τὴν ἀναφορά του, ποὺ κράτησε σχεδὸν μιὰ ὥρα. Ἡ βασίλισσα τὴν ἄκουσε, ἔχοντας τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ συγκίνησι ἢ ταραχή.

Ὅταν ὁ Μωρεβὲρ τέλειωσε, σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ ρώτησε τὸν Ρουτζιέρι:

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ μπορέσω νὰ ζήσω ὡς τὶς 23 Δεκεμβρίου;

— Ὁρκίζομαι στὴ μεγαλειότητά σας ὅτι ὁ ἐφετεινὸς χρόνος θὰ πεθάνῃ πρὶν ἀπὸ σᾶς, ἀπάντησε ὁ ἀστρολόγος.

— Θαυμάσια, εἶπε ἡ βασίλισσα βιάζοντας τὸν ἑαυτό της νὰ χαμογελάσῃ. Μοῦ δίνεις ὀκτὼ ἡμέρες περισσότερες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ μοῦ χρειάζονται... Κύριε ντὲ Μωρεβέρ, πηγαίνετε μαζὶ μὲ τὸν Ρουτζιέρι... Στὸ μέρος ὅπου θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ θὰ εἶσαστε ἀπόλυτα ἀσφαλισμένος.

Ὁ Μωρεβὲρ ἀκολούθησε τὸν Ρουτζιέρι ὡς τὸ ὑπερῶο. Ἐκεῖ, ὁ ἀστρολόγος τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα εὐρύχωρο καὶ πολὺ καλὰ ἐπιπλωμένο δωμάτιο.

— Θὰ σᾶς φέρουν ἐδῶ τὸ φαγητό σας, τοῦ εἶπε. Θὰ βρῆτε στὴ βιβλιοθήκη μερικὰ καλὰ βιβλία καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ντουλάπι ἀρκετὲς φιάλες ἐκλεκτὸ κρασί. Τὴν ἡμέρα, θὰ μπορῆτε νὰ βλέπετε ἀπὸ τὸ παράθυρό σας τὸν Λουὰρ καὶ τοὺς καταπράσινους λόφους ποὺ ὑψώνονται ὁλόγυρα. Προσέξετε, ὅμως! Μὴν πηγαίνετε πολὺ κοντὰ στὸ παράθυρο γιατὶ μπορεῖ νὰ σᾶς ἰδοῦν...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἀστρολόγος κατέβηκε γιὰ νὰ μάθῃ πὼς ἦταν ἡ βασίλισσα. Ἡ νυχτερινὴ κρίσις εἶχε περάσει, εὐτυχῶς, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα δυσάρεστο ἴχνος. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων φαινόταν τὸ ἴδιο καλὰ ὅπως καὶ πρίν.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της, ὁ Ρουτζιέρι διασταυρώθηκε μὲ τὸν Κριγιόν, ποὺ τὸν πῆρε παράμερα καὶ τοῦ εἶπε:

— Γιὰ λόγους ποὺ θὰ μάθετε ἀργότερα καὶ ποὺ ἀφοροῦν τὴν «ἀσφάλεια τοῦ βασιλιᾶ, εἶνε ἀνάγκη νὰ κρύψω μερικὲς ἡμέρες μέσα στὸν πύργο ἕναν ἄνθρωπό μου... ἕναν συγγενή μου... Ἐπειδὴ ξέρω πὼς ζῆτε ἀπομονωμένος καὶ πὼς κανεὶς δὲν ἀνεβαίνει στὸ διαμέρισμά σας, σκέφτηκα πὼς θὰ μπορούσατε νὰ μ' ἐξυπηρετήσετε...

Ὁ Ρουτζιέρι προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴν ἔκπληξί του.

«Θὰ βάλω κοντὰ στὸν Μωρεβὲρ τὸν συγγενῆ τοῦ Κριγιὸν καὶ θὰ ἔχω δύο φιλοξενουμένους ἀντὶ γιὰ ἕναν» σκέφτηκε.

— Θὰ φιλοξενήσω τὸν συγγενῆ σας, ἀπάντησε. Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸν φέρετε...

— Καὶ θὰ μπορέσετε νὰ τὸν κρύψετε;

— Θὰ κάμω τὰ πάντα γιὰ νὰ μὴν μάθῃ κανεὶς τὴν παρουσία του μέσα στὸν πύργο.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Κριγιόν.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι εὐτυχὴς γιατὶ μπορεῖ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, ἀπάντησε ὁ Ρουτζιέρι. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Κριγιὸν ἔμπαινε στὸ «Πανδοχεῖο τοῦ πύργου».

Ὁ Παρνταγιὰν βρισκόταν στὸ δωμάτιό του καὶ ἄδειαζε σιγὰ - σιγὰ μιὰ μπουκάλα κρασί.

Μόλις εἶδε τὸν Κριγιόν, γέμισε ἕνα ποτῆρι καὶ τὸ ἔσπρωξε πρὸς τὸ μέρος του.

— Ξέρετε γιατί ἦρθα; ρώτησε ὁ Κριγιόν.

— Στοίχημα τίζω ὅτι ἦρθατε γιὰ νὰ μοῦ πῆτε πὼς βρήκατε μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μπορέσετε νὰ μὲ κρύψετε μέσα στὸν πύργο, ἀπάντησε ὁ Ἱππότης.

— Τὸ μαντέψατε... Ὅταν, λοιπόν, θελήσετε...

— Καὶ γιατί ὄχι σήμερα;

— Ἂν αὐτὸ πρόκειται νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ...

— Ἐμένα ὄχι, ἀλλὰ τὸ βασιλιᾶ ναί. Μὴν ξεχνᾶτε τί σᾶς εἶπα...

— Ἄπόψε, λοιπόν, κατὰ τὶς ἕξη θὰ βρισκόσαστε ἔξω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πύλη τοῦ πύργου. Τὰ ὑπόλοιπα εἶνε δική μου δουλειά.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ ἔτους, ἀπὸ τὶς πέντε ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ. Στὶς ἕξη, λοιπόν, τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνό.

Ὁ Παρνταγιάν, τυλιγμένος στὸ μανδύα του, βημάτιζε μπροστὰ στὴν κεντρικὴ πύλη τοῦ πύργου.

Ὁ Κριγιὸν ἔφτασε σὲ λίγο.

— Θὰ μποῦμε ἀμέσως στὸν πύργο, εἶπε. Ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ὁρκισθῆτε...

— Δὲν ὁρκίζομαι τίποτε, τὸν διέκοψε ὁ Παρνταγιάν. Σᾶς ξαναλέω μόνο ὅτι θέλουν νὰ δολοφονήσουν τὸ βασιλιᾶ κι' ὅτι ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὸν δολοφονήσουν... Αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα εἶνε ἀρκετά...

— Ἐλᾶτε, εἶπε ὁ Κριγιόν.

Πέρασε ταυτόχρονα τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ Παρνταγιὰν καὶ προχώρησαν κουβεντιάζοντας πρὸς τὴν πόρτα. Στὸ πέρασμά τους, οἱ φρουροὶ παρουσίασαν ὅπλα.

Διέσχισαν κατόπιν μερικὲς αὐλὲς κι' ἀνέβηκαν ἀπὸ μιὰ κρυφὴ σκάλα στὸ ὑπερῶο.

— Φτάσαμε, εἶπε ὁ Κριγιόν.

— Ποῦ θὰ μὲ κρύψετε; ρώτησε ὁ Παρνταγιάν.

— Στὸ διαμέρισμα τοῦ Ρουτζιέρι, ἀπάντησε ὁ Κριγιόν. Ἂν σᾶς βαστάῃ ἡ καρδιά, μπορεῖτε νὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ διαβάσῃ τὸ ὡροσκόπιό σας...

Μπῆκαν κατόπιν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστρολόγου, ποὺ διάβαζε ἐκεινη τὴν ὥρα. Ὁ Κριγιὸν τοῦ παρουσίασε τὸν «συγγενῆ» του, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τὸ ὄνομά του κι' ἔπειτα ἔφυγε.

Ὁ Ρουτζιέρι κύτταξε κάμποσα λεπτὰ τὸν Ἱππότη, σὰν νὰ ἤθελε νὰ φτάσῃ ὡς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε:

— Ἐλᾶτε, κύριε.

Τὸν ὡδήγησε στὸ γειτονικὸ δωμάτιο καὶ πρόσθεσε:

— Ἐδῶ θὰ μείνετε. Αὐτὴ ἡ πόρτα ὁδηγεῖ στὸ γραφεῖο μου ἀπὸ ὅπου βγήκαμε. Αὐτὴ ἐκεῖ βγαίνει στὸ διάδρομο. Ἡ τρίτη ὁδηγεῖ σ' ἕνα δωμάτιο ὁμοιο μ' αὐτὸ ἐδῶ. Ἀλλ' αὐτὴν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὴν ἀνοίξετε. Θὰ ἀποφύγετε ἐπίσης νὰ κάμετε θόρυβο. Γιατὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο μένει ἕνας εὐπατρίδης, ποὺ ἔχει λόγους, ὅπως καὶ σεῖς, νὰ μείνῃ κρυμμένος μερικὲς ἡμέρες μέσα στὸν πύργο...

Ἔφυγε κατόπιν.

Ὁ Παρνταγιάν, ὅταν ἔμεινε μόνος, ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

«Ποιὸς νὰ εἶνε ἄρα γε ὁ εὐπατρίδης ποὺ ἔχει λόγους νὰ μένῃ κρυμμένος ἐδῶ;» ἀναρωτήθηκε.

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ καμμιὰ ἀπάντησι σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

Ὁ γάμος

Ἡ σκηνὴ ποὺ θὰ ἀφηγηθοῦμε ξετυλίχτηκε τὴ νύχτα τῆς 22ας Δεκεμβρίου στὸ σιωπηλὸ μέγαρο, ὅπου εἶδαμε τὸν Μωρεβὲρ νὰ παρακολουθῇ μιὰ σύσκεψι τῶν συνωμοτῶν.

Στὸ πρῶτο πάτωμα αὐτοῦ τοῦ μεγάρου βρισκόταν ἕνα ἀπέραντο σαλόνι, μὲ ἕξη παράθυρα ποὺ ἔβλεπαν σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ αὐλή. Μπροστὰ ἀπ' αὐτὸ ἦταν ἕνα μικρότερο δωμάτιο.

Κόντευαν δέκα.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ δωμάτιο, μιὰ γυναῖκα καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα συζητοῦσε μ' ἕναν ἄνδρα ποὺ στεκόταν ὄρθιος.

Τὰ ροῦχα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν καταλασπωμένα κι' ὅλα ἔδειχναν ὅτι ἔρχόταν ἀπὸ μακρυνὸ ταξίδι.

Ἡ γυναῖκα ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ Φαύστα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ στεκόταν μπροστά της ἦταν ὁ ταχυδρόμος ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴ Ρώμη.

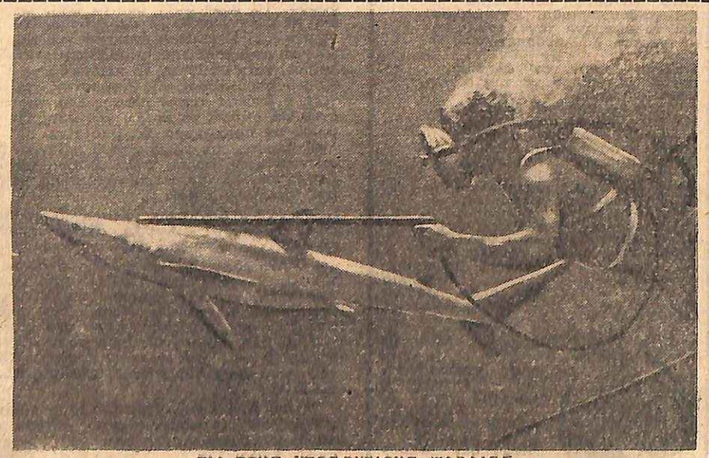
— Ἐφθασα στὴ Ρώμη στὶς 20 Νοεμβρίου, τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ σᾶς ἐξιστορήσω τὰ διαδήματα ποὺ ἔκαμα;

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν. Θέλω νὰ μάθω τὸ ἀποτέλεσμα. Σὲ παρακαλῶ νὰ εἶσαι σύντομος.

— Ἐκεῖνος ποὺ μὲ ὡδήγησε στὸν Πάπα δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν καρδινάλιο Ροδέννι, ποὺ ἤθελε ἴσως νὰ συμφιλιωθῇ μαζί σας, συνέχισε ὁ ταχυδρόμος. Μὲ κούρασε, ὡστόσο, μὲ διάφορες προφάσεις τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες...

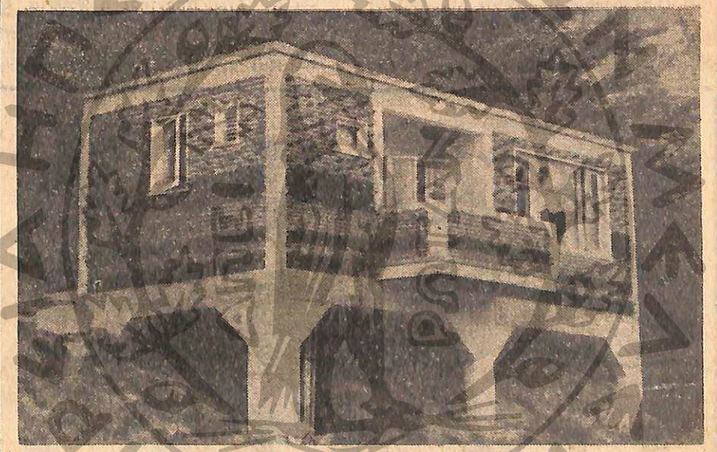
— Λίγο μὲ ἐνδιαφέρει ποιὸς σὲ βοήθησε.

— Τὸ σημαντικὸ εἶνε ὅτι εἶδα τὸν Πάπα. Τὸν εἶδα τέσσερις φορές. Τὴν πρώτη, ὅταν τοῦ εἶπα πὼς ἤμουν σταλμένος ἀπὸ σᾶς, μοῦ ἀπάντησε ὅτι ἡ μόνη τιμωρία ποὺ μοῦ ἄξιζε γιὰ τὴν αὐθάδειά μου ἦταν ὁ θάνατος... Φώναξε κατόπιν τοὺς φρουρούς

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΥΣ ΨΑΡΑΔΕΣ

Γιὰ νὰ προστατεψῃ τοὺς ὑποβρυχίους ψαράδες ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ τοὺς ἀπειλοῦν ἕνας μηχανικὸς τοῦ Χόλλυγουντ κατασκεύασε ἕνα ἰσχυρὸ ἠλεκτρικὸ πιστόλι ὁ ἠλεκτρισμὸς τοῦ ὁποίου ἀχι μόνο κρατᾶ σὲ ἀπόστασι τοὺς ἐπικινδύνους ἀντιπάλους, καρχαρίες, μεγάλα χταπόδια κλπ. ἀλλὰ καὶ τοὺς τρέπει σὲ φυγή. Ἡ λειτουργία τοῦ πιστολιοῦ αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἀπὸ μιὰ μπαταρία, ποὺ φέρει στὴν πλάτη του ὁ βύθης, μοζὶ μὲ τὴν ἀναπνευστική του συσκευή. Οἱ εἰδικοὶ πιστεύουν ὅμως πὼς ἂν ἡ χρησιμοποίησις τῶν «ὅπλων» αὐτῶν γενικευθῇ ὅλες οἱ ἀκτὲς θὰ ἐρημωθοῦν ἀπὸ ψάρια.

ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΧΙΛΙΑ ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ

Τὸ «σπίτι μὲ τὰ χίλια μπουκάλια» ἀποτελεῖ τὴν τελευταία λέξι στοὺς ἐκκεντρισμοὺς τῶν Ἀμερικανῶν ἀρχιτεκτόνων. Τὰ μπουκάλια, χίλια ἀκριβῶς τὸν ἀριθμό, μὲ τὸ στόμιο τοποθετημένο πρὸς τὰ ἔξω, εἶναι τὸ κύριο... οἰκοδομικὸ ὑλικὸ ποὺ χρησιμοποιήθηκε στὴν κατασκευὴ τῶν τοιχωμάτων.

του καὶ τοὺς διέταξε νὰ μὲ πιάσουν. Μ' ἔρριξαν σ' ἕνα κελλὶ τοῦ πύργου τοῦ 'Αγγέλου... Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὅμως, ὁ Πάπας μ' ἐπισκέφτηκε στὸ κελλί μου κι' ἀφοῦ σᾶς στόλισε μὲ μερικὰ ἐπίθετα, ποὺ θεωρῶ περιττὸ νὰ ἐπαναλάβω, μὲ ρώτησε τί ζητοῦσατε ἀπ' αὐτόν. Τοῦ ἀπάντησα ὅτι ἤμουν ἄγγελος εἰρήνης, ἀλλ' ὅτι δὲν θὰ μιλοῦσα ἂν δὲν μ' ἔβγαζαν ἀπ' αὐτὸ τὸ κελλί.

— Καὶ τί εἶπε ὁ παληὸς χοιροβοσκός;

— Μοῦ γύρισε τὶς πλάτες καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλὶ λέγοντας: «Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ψόφησε σὰν σκύλος!» Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὅμως, μ' ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ κελλὶ καὶ μὲ ὠδήγησαν μπροστὰ στὸν Σίξτο Κουίντο. Ἦταν μόνος του. Μὲ κύτταξε κάμποσα λεπτὰ κι' ἔπειτα μοῦ εἶπε: «Εἶσαι ἐλεύθερος, μίλησε»... Τοῦ ἔκαμα τότε γνωστὲς τὶς προτάσεις σας καὶ τὸν βεβαίωσα ὅτι δὲν θὰ ξαναγυρίζατε ποτὲ στὴν Ἰταλία κι' ὅτι ἀντίθετα θὰ σεβόσαστε τὴν κοσμικὴ καὶ πνευματική του ἐξουσία. Μὲ ρώτησε τότε τί ζητούσατε γιὰ ἀντάλλαγμα καὶ τοῦ ἀπάντησα: ἕνα μόνον πρᾶγμα, μιὰ βούλα ποὺ νὰ διέλυε τὸ γάμο τοῦ δούκα τῆς Γκίζης μὲ τὴν Αἰκατερίνη τῆς Κλέβης... Δὲν ἔδειξε ἔκπληξι. Μοῦ εἶπε μόνο νὰ περάσω ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Τὴν ὡρισμένη ἡμέρα, παρουσιάστηκα στὸ Βατικανὸ καὶ ὁ Σίξτος Κουΐντος μὲ δέχτηκε. Ἦταν καὶ πάλι μόνος του... Ἄνοιξε ἀμέσως ἕνα συρτάρι καὶ ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μιὰ ἀσημένια θήκη. Ἀπὸ τὴ θήκη ἔβγαλε κατόπιν μιὰ περγαμηνὴ καὶ τὴν ἔβαλε μπροστὰ στὰ μάτια μου... Ἦταν ἡ βούλα τοῦ διαζυγίου. Ξανάβαλε ὕστερα τὴν περγαμηνὴ μέσα στὴν ἀσημένια θήκη καὶ μοῦ τὴν ἔδωσε. «Δὲν ζητάω ἐχέγγυα, ὅτι ἡ κυρία σου θὰ τηρήση τὶς ὑποσχέσεις ποὺ μοῦ ἔδωσε, μοῦ εἶπε. Πάρε τὸ χαρτὶ ποὺ μοῦ ζήτησε». Ἔφυγα τότε ἀπὸ τὸ Βατικανό, ἀνέβηκα στὸ ἄλογό μου καὶ πῆρα τὸ δρόμο γιὰ τὴ Γαλλία.

Ὅταν τέλειωσε τὴν ἀφήγησί του, γονάτισε, ὅπως εἶχε κάμει καὶ μπροστὰ στὸν Πάπα, καὶ παρέδωσε στὴ Φαύστα τὴν ἀσημένια θήκη.

— Καλά, τοῦ εἶπε ἐκείνη, παίρνοντας τὴ θήκη στὰ χέρια της. Πήγαινε τώρα ν' ἀναπαυθῆς. Φέρθηκες σὰν καλὸς διπλωμάτης καὶ σὰν πιστὸς ὑπηρέτης.

Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἡ Φαύστα βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Ἡ θήκη αὐτὴ περιεῖχε τὴν ἀνέκκλητη καταδίκη τῶν ὀνείρων της γιὰ τὸν παπικὸ θρόνο. Τὴν ἄνοιξε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καὶ διάβασε προσεχτικὰ τὴν περγαμηνὴ ποὺ βρισκόταν μέσα σ' αὐτή.

Φώναξε κατόπιν τὴ Μύρτι.

— Ἤρθε; τὴ ρώτησε.

—Ὄχι, κυρία, ἀπάντησε ἡ πιστή της ἀκόλουθος.

— Οὔτε ὁ καρδινάλιος ντὲ Μπουρμπόν;

—Ὁ καρδινάλιος θαρθῆ στὶς ἐντεκάμισι.

—Ὅταν ἔρθη θὰ τὸν ὁδηγήσης στὴ μεγάλη αἴθουσα. Ἐκεῖ θὰ ὁδηγήσης ἐπίσης τὸν δοῦκα τῆς Μαϋέννης, τὸν καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης καὶ τοὺς ἄλλους... Ὑποθέτω ὅτι ὅλα εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὴν ἱεροτελεστία ποὺ ξέρεις... Ὅταν ἔλθη ὁ δούκας τῆς Γκίζης, θὰ τὸν φέρης ἐδῶ...

Πέρασε κάμποση ὥρα.

Ὁ δούκας ἐμφανίστηκε τέλος. Φαινόταν νευρικὸς καὶ ταραγμένος.

— Ἔτρεξα στὴν πρόσκλησί σας, κυρία τῆς εἶπε, ἐνῶ ὑποκλινόταν μπροστά της. Ἀλλὰ θὰ ἦταν καλύτερο νὰ μὴν βλεπώμαστε ὡς τὴν ἡμέρα...

— Ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Ἐρρίκος 3ος θὰ πάψη νὰ ζῆ; συμπλήρωσε ἡ Φαύστα. Δηλαδὴ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ τύχες μας θὰ ἑνωθοῦν;... Αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ πῆτε;

Ὁ Γκίζης ἀνατρίχιασε, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε. Ἡ Φαύστα συνέχισε:

— Ἀγαπητέ μου δούκα, ὅλα εἶναι ἕτοιμα χάρις στὶς φροντίδες μου... Ὁ Ἐρρίκος 3ος θὰ πεθάνη... Μοίρασα τοὺς ρόλους κι' ὅλα θὰ γίνουν σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες μας...

— Εἶναι ἀλήθεια, συμφώνησε ὁ δούκας. Ἐνῶ ὅλοι ἐμεῖς διστάζαμε, σεῖς, μὲ τὴν πρωτοβουλία καὶ τὸ θάρρος σας, ἐκανονίσατε τὰ πάντα καὶ στὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες. Τὸ ἀναγνωρίζω.

— Εἶμαι εὐτυχὴς γιατὶ τὸ ὁμολογεῖτε, εἶπε ἡ Φαύστα. Δὲν ξέρετε, ὅμως, τὰ πάντα. Ἔστειλα ἕνα γράμμα στὸν Φαρνέζε. Αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ ἔχη μπῆ στὴ Γαλλία καὶ θὰ βαδίζη πρὸς τὸ Παρίσι. Ἔκαμα, λοιπόν, κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ σᾶς ἑτοιμάσω ἕνα θρόνο. Σᾶς παραδίδω ἕνα στρατό...

— Καὶ αὐτὸ εἶναι σωστό, κυρία, παραδέχτηκε ὁ δούκας. Ὁ στρατὸς αὐτὸς θὰ εἶναι γιὰ μᾶς μιὰ πολὺ μεγάλη ἐνίσχυσι...

— Ναί. Θὰ συντρίψουμε τὸν Ἐρρίκο τῆς Ναβάρρας, θὰ προσεταιρισθοῦμε τοὺς ουγενότους, ποὺ εἶναι ἀτρόμητοι πολεμισταὶ καὶ θὰ βαδίσουμε ἐναντίον τῆς Ἰταλίας πρῶτα καὶ τῶν Κάτω Χωρῶν ὕστερα...

Τὰ μάτια τοῦ Γκίζη ἔλαμψαν.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ ὄνειρα θὰ τὰ πραγματοποιήσω, κυρία, φώναξε ἐνθουσιασμένος. Ἀπὸ τώρα κιόλας, αἰσθάνομαι τὴ δύναμι ν' ἀναποδογυρίσω τὸν κόσμο!...

— Καὶ τὸ δικό μου μερίδιο ποιὸ θὰ εἶναι; ρώτησε μὲ ἤρεμη φωνὴ ἡ Φαύστα.

— Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἔχουμε συμφωνήσει; εἶπε ὁ δούκας. Δὲν σᾶς ὡρκίσθηκα ὅτι θὰ γίνετε βασίλισσα αὐτοῦ τοῦ βασιλείου;

— Ναί. Ἀλλὰ πότε;

— Πότε; εἶπε ὁ δούκας ποὺ σκυθρώπασε ξαφνικά. Μόλις μπορέσω νὰ διώξω τὴν Αἰκατερίνη τῆς Κλέβης...

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀόριστο, ἀπάντησε ἡ Φαύστα. Κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, φοβᾶμαι μήπως τὸ ξεχάσετε...

— Σᾶς τὸ ὡρκίσθηκα! ξαναεῖπε ὁ δούκας.

— Κι' ἐγώ, ἀπάντησε ἡ Φαύστα, δὲν πιστεύω τοὺς ὅρκους τῶν ἐστεμμένων... Ἴσως γιατὶ ἔμαθα νὰ διαβάζω μέσα στὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων.

— Καὶ τί διαβάσατε μέσα στὴ δική μου; ρώτησε ὁ δούκας, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση.

— Ὅτι τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ θὰ χτυπήση τὸν Ἐρρίκο 3ο, μπορεῖ νὰ χτυπήση ἐπίσης καὶ τὸ Φαύστα!

— Κυρία...

— Ὅτι εἶναι εὔκολο νὰ συντρίψη κανεὶς τὸ ὄργανο ποὺ χρησιμοποίησε γιὰ νὰ φτάση στὸ σκοπό του. Ὅτι μπορεῖ νὰ μὲ βρῆτε περιττὴ κι' ἑνοχλητικὴ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ φορέσετε τὴν πορφύρα. Δὲν θὰ χρειασθῆ τότε παρὰ νὰ κάμετε μιὰ ἁπλῆ κίνησι γιὰ νὰ μὲ πνίξετε μέσα στὸ αἷμα, ὅπου θὰ κολυμπάη ὁ θρόνος σας... Να τι διάβασα μέσα στὴν ψυχή σας!

— Κυρία... σᾶς ἀκούω... ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ πιστέψω τ' αὐτιά μου, εἶπε ὁ δούκας.

— Κι' ὅμως ξέρετε πὼς αὐτὰ ποὺ λέω εἶναι ἀλήθεια, συνέχισε ἡ Φαύστα. Δούκα ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι τρομερὴ γιὰ σᾶς. Μπορῶ μὲ μιὰ μόνον λέξι μου νὰ σᾶς ξαναρρίξω στὴν ἄβυσσο... Μπορῶ νὰ εἰδοποιήσω τὸν Ἐρρίκο 3ο καὶ τότε, ἀντὶ γιὰ τὸ θρόνο, θ' ἀνεβῆτε στὸ ἱκρίωμα.

— Μὰ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ! φώναξε ὁ Γκίζης, τρελλὸς ἀπὸ ὀργὴ καὶ φόβο. Τί ζητᾶτε, λοιπόν;

— Τὸ μερίδιό μου, ἀπάντησε ἡ Φαύστα. Ὅ,τι σᾶς ζητάω περιορίζεται σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι: θὰ γίνω ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ δούκισσα τῆς Γκίζης, ναὶ ἢ ὄχι;

— Αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε εἶναι παράλογο, εἶπε ὁ Γκίζης. Ἐξνᾶτε, λοιπόν, ὅτι ἡ Αἰκατερίνη τῆς Κλέβης βρίσκεται στὴ ζωή;.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό. Ἂν, ὅμως, τὸ θελήσετε, ἡ Αἰκατερίνη τῆς Κλέβης δὲν θὰ εἶναι πιὰ σύζυγός σας. Νά, ἡ παπικὴ βούλα, ποὺ διαλύει τὸ γάμο σας. Εἶναι ἕνα γαμήλιο δῶρο ποὺ μοῦ ἔκαμε ὁ παληὸς μου φίλος Σίξτος Κουΐντος, Πάπας χάριτι θείᾳ... Δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ βάλετε τὴν ὑπογραφή σας στὸ κάτω μέρος, γιὰ νὰ φαίνεται, ὅτι σεῖς ζητήσατε αὐτὸ τὸ διαζύγιο.

Ἔβγαλε ταυτόχρονα τὴν περγαμηνὴ ἀπὸ τὴν ἀσημένια θήκη καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε. Πῆρε κατόπιν μιὰ πέννα καὶ τὴν ἔβαλε στὸ χέρι του.

—Ὑπογράφετε, τοῦ εἶπε.

Ὁ δούκας τῆς Γκίζης ἔβραζε ἀπὸ τὸ θυμό του. Δὲν τὸν λυποῦσε τὸ ὅτι θὰ ἔδιωχνε τὴν Αἰκατερίνη τῆς Κλέβης, ποὺ τὸν ἐπρόδιδε μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. Καταλάβαινε, ὅμως, ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ὑπόγραφε αὐτὸ τὸ χαρτί, θὰ ἔπεφτε στὴν ἐξουσία τῆς Φαύστας, ποὺ θὰ τὸν ἔκανε πιὰ ὅ,τι ἤθελε.

Ὁ Φαύστα ἔβαλε τὸ χέρι της πάνω στὴν περγαμηνὴ καὶ τοῦ ξανάπε:

— Ὑπογράφετε!... Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, θὰ εἶναι ἀργά!

Ὁ Γκίζης ἔτριξε τὰ δόντια. Ἀλλὰ κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγη. Καί, σκύβοντας, ἔβαλε τὴν ὑπογραφή του μὲ τὸ χοιδρὸ καὶ ἀκανόνιστο γράμμα του.

Ἡ Φαύστα ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα τοῦ μεγάλου σαλονιοῦ, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ ἀναρίθμητα κεριά. Στὸ βάθος εἶχε διαρρυθμισθῆ ἕνα μικρὸ παρεκκλήσιο. Ὁ γέρο-καρδινάλιος ντὲ Μπουρμπόν, στεκόταν ἐκεῖ ἕτοιμος νὰ ἱερουργήση.

Ὁ καρδινάλιος τῆς Γκίζης, ὁ δούκας τῆς Μαϋέννης, ἡ δούκισσα τοῦ Νεμοὺρ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Μονπανσιέ, κάθονταν σὲ πολυθρόνες καὶ τὸ ὕφος τους ἔδειχνε πὼς ἤξεραν ἀπὸ πρὶν τί ἐπρόκειτο νὰ γίνη.

Ἡ Φαύστα γύρισε τότε στὸν Γκίζη καὶ τοῦ εἶπε:

— Δούκα, ὁδηγῆστε μπροστὰ στὸ βωμὸ τὴ μνηστή σας.

Ὁ δούκας, ποὺ ἦταν πιὸ λευκὸς κι' ἀπὸ πανί, τῆς ἔδωσε τὸ χέρι.

Προχώρησαν ἀργὰ μέσα στὸ σαλόνι.

Ὁ καρδινάλιος ντὲ Μπουρμπὸν ἄρχισε ἀμέσως τὴ γαμήλια ἀκολουθία...

Προετοιμασίες

Ὁ Βασιλικὸς κοιτώνας ἔβλεπε σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ τετράγωνη αὐλὴ τοῦ πύργου τοῦ Μπλουά. Μπροστὰ ἀπ' αὐτόν, ὑπῆρχε ἕνας προθάλαμος. Καί, μπροστὰ ἀπὸ τὸν προθάλαμο, μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα. Σ' αὐτὴν πρωτόμπαινε κανεὶς ὅταν ἀνέβαινε τὴ μεγάλη σκάλα τοῦ πύργου.

Ὁ προθάλαμος εἶχε τρεῖς πόρτες. Ἡ μιὰ ἔβγαινε στὴν αἴθουσα. Ἡ δεύτερη, ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πρώτη, ὡδηγοῦσε στὸν βασιλικὸ κοιτῶνα. Κι' ἡ τρίτη, πρὸς τὰ ἀριστερά, ὡδηγοῦσε στὸ βασιλικὸ γραφεῖο, ποὺ ἔβλεπε ἐπίσης σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ αὐλή.

Πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο, βρισκόταν ἕνα ἄλλο δωμάτιο. Ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτό, ἄρχιζε μιὰ ἐσωτερικὴ σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ὑπερῶο. Ἀμέσως ἐπειτα ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτό, βρισκόταν τὸ διαμέρισμα τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.

Ὁ Γκίζης, ὅταν πήγαινε στὸν πύργο, ἄφηνε τοὺς ἀνθρώπους του στὴν πρώτη αἴθουσα καὶ κατόπιν περνοῦσε στὸν προθάλαμο, ὅπου ρωτοῦσε:

— Ποῦ εἶναι ὁ μεγαλειότατος;

Τοῦ ἔδειχναν τότε ἢ τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνος ἢ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου.

Ὁ Γκίζης ἄνοιγε τότε τὴν πόρτα ποὺ τοῦ ἔδειχναν, χωρὶς ἄλλες διατυπώσεις. Γιατὶ ὁ βασιλιᾶς τοῦ εἶχε εἰπῆ μιὰ φορὰ γιὰ πάντα, ὅτι μποροῦσε νὰ πηγαίνη σ' ὁποιαδήποτε ὥρα νὰ τὸν βλέπη.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὅπως πάντα, ὁ λοχαγὸς Λαρσὰν ἄλλαξε τοὺς φρουρούς. Ἀλλ' ἔβαλε ἕνα μόνον στὴν κάθε πόρτα, ὅπως στὶς ἡμέρες τῆς ἡρεμίας καὶ τῆς γαλήνης.

Ἐκεῖνος, ὅμως, ποὺ θἄρριχνε μιὰ ματιὰ στὴν ἐσωτερικὴ τετράγωνη αὐλή, θἄβλεπε ἐκεῖ τριακόσιους στρατιῶτες, ποὺ στέκονταν ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοί. Ἦταν ὁπλισμένοι ὅλοι μὲ ἀρκεβούζια. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς σημένοι ὅλοι μὲ ἀρκεβούζια. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις, ἐξ ἄλλου, εἶχαν στηθῆ τέσσερα μικρὰ κανόνια. Ἕνα ξύλινο παραπέτασμα εἶχε τοποθετηθῆ μπροστά τους, σὲ τρόπο ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τὰ ἰδῆ.

Μέσα στὸν προθάλαμο, βρίσκονταν καμιὰ τριανταριὰ εὐγενεῖς ἀπὸ κείνους ποὺ ὁ λαὸς καλοῦσε βασιλικοὺς δολοφόνους. Κάτω ἀπὸ τὰ βελούδινα γιλέκα τους, φοροῦσαν ὅλοι δερμάτινους ἢ ἀλυσιδωτοὺς θώρακες.

Ὁ Βασιλιᾶς βρισκόταν στὸν κοιτῶνα του. Ἦταν καθισμένος κοντὰ στὸ τζάκι καὶ ζέσταινε τὰ ὠχρὰ χέρια του στὴ φωτιά. Ἡ μητέρα του στεκόταν ὄρθια πλάϊ του. Τα ὁλόμαυρα πέπλα της τῆς ἔδιναν μιὰ τραγικὴ ἐμφάνισι.

Ἔξω τὸ κρύο ἦταν πολὺ δυνατό.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ στὸ γυιό της:

— Ξημερώνει... Ἡ σημερινὴ ἡμέρα, θὰ σοῦ φέρη τὴν ἀπολύτρωσι... Ἀπόψε, κατὰ τὶς δέκα, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Γκίζη, θὰ ὁρμήσουν σὰν πεινασμένοι λύκοι μέσα στὸν πύργο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἀφοῦ σκοτώσουν ὅσους θελήσουν νὰ τοὺς ἀντισταθοῦν, θὰ φτάσουν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα, θὰ τὴν ἀνοίξουν ἢ θὰ τὴν σπάσουν καὶ κατόπιν θὰ μποῦν μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο... Ὁ Βασιλιᾶς θὰ πέση κάτω ἀπὸ τὰ δολοφονικὰ χτυπήματά τους... Ἀλλ' εὐτυχῶς, ἡ μητέρα του ἀγρυπνεῖ... Ἐρρῖκο, παιδί μου, εἶσαι ἕτοιμος;

— Ναί, μητέρα μου, ἀπάντησε ὁ Βασιλιᾶς μὲ βραχνὴ φωνή.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων τὸν ἔσφιξε μὲ παραφορὰ στὴν ἀγκαλιά της. Ὁ Ἐρρίκος ἦταν τὸ μόνο ἀπὸ τὰ παιδιὰ της ποὺ εἶχε ἀγαπήσει πραγματικά, βαθειά, ἀπεριόριστα.

— Δὲν θὰ φύγης ἀπὸ δῶ, τοῦ εἶπε. Ἀκουσες;

— Ναί, μητέρα μου, ταύλισε.

— Τὸ μόνο ποὺ θὰ κάμης εἶναι, ὅτι θὰ πῆς μιὰ μόνον λέξι στοὺς εὐγενεῖς ποὺ περιμένουν στὸν προθάλαμο... Τὰ ὑπόλοιπα εἶνσι δική μου δουλειά...

Ὁ Βασιλιᾶς προχώρησε ἀργὰ ὡς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ εἶπε:

— Κύριοι, σᾶς διατάσσω νὰ ὑπακούσετε στὴ βασιλομήτορα σὲ ὅ,τι θὰ σᾶς πῆ.

Ἔπειτα παραμέρισε γιὰ ν' ἀφίση τὴ μητέρα του νὰ περάση καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα πίσω της.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἐπιθεώρησε μὲ μιὰ γρήγορη ματιὰ τοὺς εὐγενεῖς ποὺ στέκονταν στὸν προθάλαμο καὶ κατόπιν, σηκώνοντας τὸ χέρι της, ἔδειξε δέκα ἀπ' αὐτοὺς στὴ σειρά.

— Θὰ πᾶτε στὸ βασιλικὸ κοιτῶνα, τοὺς εἶπε. Μὲ τὸ ξίφος καὶ τὸ ἐγχειρίδιο στὰ χέρια... Θὰ ἀσφαλίσετε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου... Ὅ,τι κι' ἂν ἀκούσετε, δὲν θὰ κινηθῆτε ἀπὸ τὴ θέσι σας... Κι' ἂν τυχὸν σᾶς ἐπιτεθοῦν, θὰ πεθάνετε ὡς τὸν τελευταῖο, προτοῦ οἱ δολοφόνοι φτάσουν ὡς τὸ βασιλιᾶ. Ὁρκισθῆτε!

— Τὸ ὁρκιζόμαστε! ἀπάντησαν κι' οἱ δέκα μὲ μιὰ φωνή.

Ἔφυγαν ἀμέσως, γιὰ νὰ τρέξουν στὴ θέσι τους.

Ἡ Βασιλομήτωρ ἔδειξε τότε ἄλλους δέκα.

— Ἡ δική σας θέσις εἶναι στὴν αἴθουσα ποὺ βρίσκεται μπροστὰ ἀπὸ τὸν προθάλαμο, τοὺς εἶπε. Μόλις αὐτὸς ποὺ ξέρετε μπῆ στὸν προθάλαμο, θὰ κλείσετε τὴν πόρτα καὶ θὰ σταθῆτε πίσω ἀπ' αὐτὴν μὲ τὸ ξίφος καὶ τὸ ἐγχειρίδιο στὰ χέρια. Ἂν σᾶς ἐπιτεθοῦν ἀπὸ τὴ σκάλα, θὰ πεθάνετε ὡς τὸν τελευταῖο. Ὁρκισθῆτε!

Οἱ δέκα εὐγενεῖς ὡρκίσθηκαν κι' ἔφυγαν γιὰ νὰ πάνε στὴ θέσι τους.

Εἶχαν μείνει ἄλλοι δέκα. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ξεχώρισε ἀπ' αὐτοὺς τὸν Καλάμπρ, τὸν Σαὶν-Μαλὶν καὶ τὸν Μονσερού.

— Πηγαίνετε στὸ γραφεῖο καὶ περιμένετέ με ἐκεῖ, τοὺς εἶπε.

Ὑπάκουσαν ἀμέσως.

Ἀνάμεσα στοὺς ἑπτὰ ποὺ εἶχαν ἀπομείνει, ἦταν ὁ Ντεφρενὰ καὶ ὁ κόμης ντὲ Λουῦν.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων τοὺς κύτταξε ἕναν-ἕναν στὰ μάτια.

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ξέρετε, τοὺς εἶπε ἔπειτα, θὰ μπῆ ἐδῶ καὶ θὰ σᾶς ρωτήση: «Ποῦ εἶναι ὁ μεγαλειότατος;». Θὰ τοῦ ἀπαντήσετε: «Ὁ μεγαλειότατος εἶναι στὸ γραφεῖο του». Θὰ μπῆ τότε στὸ γραφεῖο. Ἂν ἀκούσετε νὰ σᾶς καλοῦν οἱ σύντροφοί σας νὰ τοὺς βοηθήσετε, θὰ μπῆτε καὶ θὰ κάμετε ἐκεῖνο ποὺ πρέπει. Ἂν δὲν σᾶς καλέσουν, θὰ μείνετε ἐδῶ. Ἂν ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονται στὴν πρώτη αἴθουσα, ὑποστοῦν ἐπίθεσι, θὰ ὀχυρώσετε τὴν πόρτα καὶ θὰ πεθάνετε ὡς τὸν τελευταῖο, προτοῦ οἱ ἐπίδρομεῖς μπορέσουν νὰ φτάσουν ὡς τὸ βασιλιᾶ. Ὁρκισθῆτε.

— Ὡρκιζόμαστε, ἀπάντησαν οἱ ἑπτά.

Ἡ Βασιλομήτωρ πῆγε κατόπιν στὸ βασιλικὸ γραφεῖο, ὅπου περίμεναν ὁ Καλάμπρ, ὁ Μονσεροὺ κι' ὁ Σαὶν-Μαλίν.

— Ὁ δούκας σᾶς φυλάκισε στὴ Βαστίλλη καὶ λίγο ἔλειψε νὰ σᾶς παραδώση στὸ δήμιο, τοὺς εἶπε. Ξέρω τὴν ἀφοσίωσί σας στὸ βασιλιᾶ... Ἀλλ' ἔχετε ἐπίσης προσωπικοὺς λόγους γιὰ νὰ μισῆτε τὸ δούκα. Ἔ, λοιπόν, ὁ δούκας θαρθῆ. Ἡ αἴθουσα φρουρεῖται. Ὁ προθάλαμος καὶ ὁ κοιτῶνας τοῦ βασιλιᾶ φρουροῦνται ἐπίσης... Ὁ δούκας, λοιπόν, θὰ μπῆ ἐδῶ... Δὲν πρέπει νὰ βγῆ ζωντανός, κύριοι!... Ὁ βασιλιᾶς μπορεῖ νὰ ὑπολογίζη σὲ σᾶς;

Ἔβγαλαν ἀμέσως τὰ ἐγχειρίδιά τους.

— Ἂν ὁ δούκας μπῆ ἐδῶ, εἶναι νεκρός, ἀπάντησαν.

Ἡ Βασιλομήτωρ πέρασε ἀπὸ μπροστά τους, μπῆκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο κι' ἀπὸ ἐκεῖ διευθύνθηκε στὸ διαμέρισμά της.

Στῆθος πρὸς στῆθος

Ὁ Καλάμπρ, ὁ Σαὶν-Μαλὶν κι' ὁ Μονσερού, ἄρχισαν ἀμέσως νὰ παίρνουν τὰ καταλληλα μέτρα, ποὺ θὰ τοὺς διευκόλυναν στὸ δολοφονικὸ ἔργο τους. Τράβηξαν, πρῶτα-πρῶτα, τὸ γραφεῖο κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἔπειτα συγκέντρωσαν σὲ μιὰ γωνιά, τὶς πολυθρόνες καὶ τὰ ἄλλα ἐπιπλα, σὲ τρόπο ποὺ ὁ Γκίζης νὰ μὴν μπορῆ νὰ προφυλαχτῆ πουθενά. Κατέστρωσαν, τέλος, τὸ σχέδιό τους.

— Θὰ τοῦ ἀνοίξω τὴν πόρτα, εἶπε ὁ Σαὶν Μαλίν. Σύ, Μονσερού, θὰ εἶσαι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Θὰ τοῦ ἀνοίξω, λοιπόν, καὶ θὰ τοῦ πῶ: «Περᾶστε, αὐθέντα». Μόλις μπῆ, ἐσύ, Μονσερού, θὰ κλείσης τὴν πόρτα καὶ θὰ βάλης τὸ σύρτη. Ὁ Καλάμπρ κι' ἐγὼ θὰ τοῦ ἐπιτεθοῦμε ἀμέσως ἀπὸ μπροστά. Σύ, Μονσερού, θὰ τοῦ ριχτῆς ἀπὸ πίσω. Εἴμαστε σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι...

— Στὶς θέσεις σας, λοιπόν. Μπορεῖ νἀρθῆ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

— Διάβολε! εἶπε ξαφνικὰ ὁ Μονσερού. Κι' ἡ πόρτα τῆς μικρῆς σκάλας;

Ὁ Καλάμπρ ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀλλά, καθὼς πήγαινε νὰ βάλη τὸ σύρτη, ἡ πόρτα ἄνοιξε σιγὰ κι' ἕνας ἄνθρωπος ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του.

— Καλημέρα σας, κύριοι, εἶπε.

— Ὁ Παρνταγιάν! μούγκρισε ὁ Καλάμπρ, κάνοντας ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

—Ὁ Παρνταγιάν! εἶπαν κι' οἱ δυὸ ἀλλοι.

Ὁ ἱππότης ἔκλεισε τὴν πόρτα ἤρεμα καὶ προχώρησε μέσα στὸ γραφεῖο.

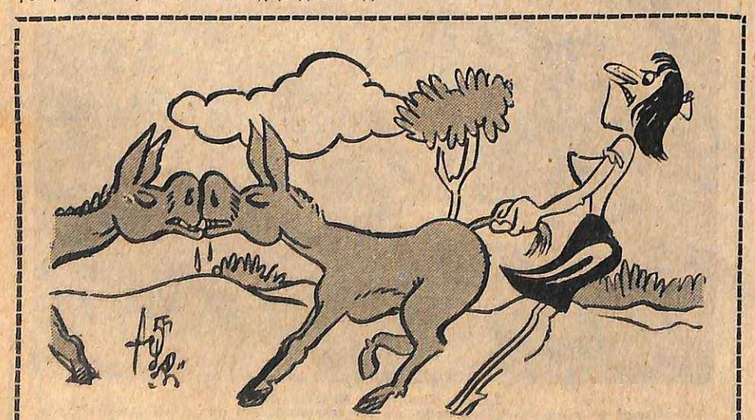
— Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ Σαὶν Μαλίν, φύγετε ἀμέσως. Ὅ,τι κι' ἂν ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε, εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς ἀκούσουμε αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Ἔχουμε ἀκόμη κάμποσα λεπτά, ὥσπου ὁ Ἐρρίκος νἀρθῆ ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Θὰ μ' ἀκούσετε, λοιπόν...

Οἱ τρεῖς ἀνδρες κύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Βρίσκονταν σὲ μεγάλη ἀμηχανία.

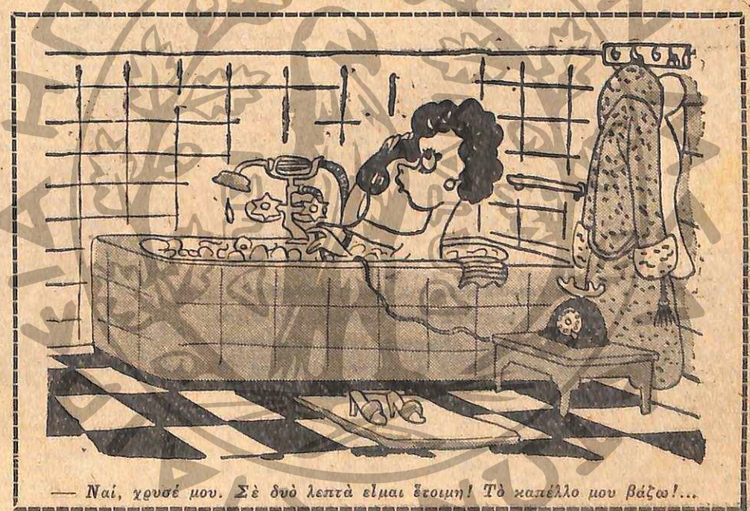
— Κύριοι, συνέχισε ὁ Παρνταγιάν, εἶναι περιττὸ νὰ βασανίζεσαστε μὲ τὴ σκέψι ἂν πρέπη νὰ μοῦ ἐπιτεθῆτε ἢ ὄχι... Ἀφῆστε τὰ ἐγχειρίδιά σας ἡσυχα... Ἂν μοῦ ἐπιτεθῆτε, θὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ σᾶς σκοτώσω καὶ τοὺς τρεῖς καὶ τότε δὲν θὰ μπορέσω νὰ σκοτώσετε τὸ δούκα. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν σᾶς σκοτώσω, θὰ μπορέσω νὰ τρέξω σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο καὶ νὰ φωνάξω μιὰ μόνον λέξι. Κάποιος ποὺ περιμένει ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο, θὰ τὴν ἀκούση... Καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ τρέξη μπροστὰ στὸ δούκα καὶ θὰ τοῦ φωνάξη: «Μὴν μπαίνετε στὸν πύργο γιατὶ θὰ σᾶς σκοτώσουν». Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βρίσκεται στὸ Μπλουὰ γιὰ νὰ σκοτώση τὸ βασιλιᾶ... Καταλαβαίνετε, λοιπόν, μὲ ποιὰ προθυμία θὰ εἰδοποιήση τὸν δούκα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἀνοιξιάτικη ζήλεια!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ναί, χρυσέ μου. Σὲ δυὸ λεπτὰ εἶμαι ἕτοιμη! Τὸ καπέλλο μου βάζω!...

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

Μιὰ παλιὰ ἱστορία ἔρωτα καὶ θανάτου

—Γιατί νὰ ὑπάρχη ἔχθρα μεταξύ μας; εἶπε ὁ ἐρωτευμένος Γιάννος στὸν πιὸ γέρο ἀπὸ τοὺς Ζωταίους.

ΚΟΝΤΑ στὶς ἠπειρωτικὲς ἀκτές, στὸ χωριὸ "Αρπιτσα, ὑπάρχει μιὰ μεγάλη τρύπα. Οἱ γεωλόγοι βεβαιώνουν ὅτι αὐτὴ σχηματίσθηκε ἀπὸ καθίζησι τοῦ ἐδάφους. Οἱ ντόπιοι ὅμως ὀνομάζουν τὸ βάραθρο αὐτὸ ἑτοῦ Παπᾶ τ' ἀλῶνι», ποὺ ἔχει μιὰ περίεργη Ἱστορία.

Βρισκόμαστε στὰ 1719. Τὰ δυὸ χωριὰ 'Αρίλλα καὶ 'Αρπίτσα κατοικοῦνται ἀπὸ ἥσυχους κι' ἐργατικοὺς ἀνθρώπους.

Στὴν 'Αρίλλα ὑπῆρχε μιὰ πολυμελὴς οἰκογένεια, οἱ Πάσχοι, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὰ ἠπειρωτικὰ ἔθιμα, ἀναγνώριζε ἀρχηγὸ της τὸ γερντότερο. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ Παπαγιώργης Πάσχος, ἱερέας ἑνάρετος, ποὺ ἦξερε λίγα γράμματα, ἀλλὰ εἶχε μεγάλη πεῖρα.

'Η οἰκογένεια τοῦ Παπαγιώργη κρατοῦσε παλιὰ ἔχθρα μὲ μιὰ ἄλλη οἰκογένεια, τοὺς Ζωταίους. "Ενας θεῖος τοῦ Παπαγιώργη εἶχε σκοτώσει πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὸν παπποῦ τῶν Ζωταίων, τὴν ὥρα ποὺ ἀλῶνιζε. Τὸ φόνο ἐκεῖνον ἀκολούθησαν κι' ἄλλοι. "Ετσι ἀπὸ τὴν πολυμελῆ οἰκογένεια τῶν Ζωταίων σώθηκαν μόνο δυὸ ἀδέρφια, ποὺ παντρεύτηκαν καὶ ἔκανε ὁ καθένας τους πολλὰ παιδιά. 'Ανάρεσα δὲ σὲ τόσα ἀδέρφια καὶ ξαδέρφια μιὰ μόνο κόρη ὑπῆρχε, ἡ Αἰκατερίνη, ποὺ τὴν ἔλεγαν χαϊδευτικὰ Κατέρω. Οἱ ἀπόγονοι πάλι τῶν Πάσχων δὲν ἔκαναν πολλὰ παιδιά. 'Ο Παπαγιώργης εἶχε ἕνα γυιὸ μονάχα, τὸ Γιάννο, πέντε χρόνια πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὴ Ζωτοπούλα. 'Ο Παπαγιώργης, λοιπόν, βλέποντας ὅτι οἱ δυὸ οἰκογένειες γρήγορα θὰ μπαίνανε στὰ σίγματα, ἔκανε οἰκογενειακὸ συμβούλιο καὶ σύστησε στοὺς θείους καὶ τὰ ξαδέρφια νὰ μετοικήσουν ὅλοι τους στὴν "Αρπιτσα.

"Ετσι κι' ἔγινε. Μάλιστα οἱ Ζωταῖοι ἔμειναν ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴν ἀπόφασί τους αὐτή, γιατὶ ἔγιναν αὐτοὶ κύριοι στὸ χωριό τους.

'Ο Γιάννος, ὁ μονάκριβος γυιὸς τοῦ Παπαγιώργη Πάσχου, ἀνατρεφόταν μὲ πολλὰ χάδια κι' ἔγινε σωστὸ ἀρσενικό. 'Ο παπᾶς, ποὺ τὸν ἔπαιρνε μαζί του στὶς λειτουργίες, τὸν προώριζε γιὰ τὸ ἱερατικὸ στάδιο. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε τὸ Γιάννο νὰ κάνη ἕνα σωρὸ τρέλλες. Ληϊμεριάζε στοὺς λόγγους, ἀνέβαινε στὰ βουνά, ἔκανε τὰ «ζορμπαλίκια» τοῦ ὅπως λένε στὴν "Ηπειρο. Στὰ εἴκοσι χρόνια του ἦταν τὸ πιὸ ὡραῖο καὶ δυνατὸ παλληκάρι τῆς περιοχῆς. "Ηταν πρῶτος πάντα στὰ πανηγύρια καὶ ἔπαιρνε μέρος στὸ πήδημα, στὸ τρέξιμο, στὸ πάλεμα, στὸ λιθάρι, στὸ χορό. Καὶ πάντα ἔβγαινε νικητής.

—Παπαγιώργη, ὁ Γιάννος σου δὲν κάνει γιὰ παπᾶς! τοῦλεγαν.

Μὰ ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε:

—Οἱ περιστάσεις τοῦ γένους μας εἶναι τόσο δύσκολες, ποὺ τέτοιοι παπάδες χρειάζονται!

Στὶς 2 Μαΐου, γιορτὴ τοῦ 'Αγίου 'Αθανασίου, πολλοὶ προσκυνητὲς τραβοῦσαν γιὰ τὸ ἐξωκκλήσι τοῦ προστάτου τῆς "Ηπείρου. 'Αρτιτσιῶτες κι' 'Αριλλιῶτες μαζευόνταν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς ἐκκλησίας, μὲ τοὺς παπάδες καὶ μὲ τὰ σουβλισμένα ἀρνιά τους γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὸ μεγάλο πανηγύρι τῆς χρονιᾶς. 'Ανάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' οἱ Ζωταῖοι ποὺφερναν γιὰ πρώτη φορὰ στὸν "Αη Θανάση τὴν κόρη τους, τὴν πεντάμορφη Κατέρω, ποὺ ἦταν τότε δεκαπέντε χρόνων. Τὴν εἶχαν περικυκλώσει δεκαεφτὰ νέοι καὶ χειροβύαμα πρωτεξαδέρφια, ἐνῶ πίσω τους ἐρχόντουσαν οἱ γονεῖς κι' οἱ θεῖοι της...

'Ο Γιάννος, ἀφοῦ τελείωσε ἡ λειτουργία, πέρασε ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὸ εἶχαν στρώσει οἱ Ζωταῖοι.

Τοὺς εἶδε νὰ ψήνουν τ' ἀρνιὰ κι' εἶδε τοὺς νέους ποὺρριχναν μὲ τὰ τσομπόλια στὸ σημάδι. Εἶδε ὅμως καὶ τὴν Κατέρω κι' ἔμεινε μαγεμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της. 'Αλλὰ κι' ἡ Ζωτοπούλα σήκωσε τὰ μάτια της καὶ τὸν κύτταξε. 'Ο Γιάννος τότε ἔννοιωσε ἕνα ἀναστάτωμα στὴν καρδιά του. Μὴ μπορῶντας ὅμως νὰ σταματήση κοντὰ στοὺς προγονικοὺς ἐχθρούς του, ἔφυγε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κατέρω.

"Οταν ξαναγύρισαν στὸ χωριό, ὁ Γιάννος ἀνήσυχος κατέβαινε στὴν 'Αρίλλα, μὰ δὲν ἔβλεπε πουθενὰ τὴν Κατέρω. "Εκανε τότε διάφορα σχέδια: Νὰ τὴν κλέψη καὶ νὰ τὴν στεφανωθῆ. 'Αλλὰ πῶς; 'Η κοπέλλα εἶχε γύρω της δεκαεφτὰ κέρβερους.

Πέρασε ἕνας χρόνος. Ξανάρθε ὁ Μάης κι' ἡ γιορτὴ τοῦ 'Αγίου 'Αθανασίου. 'Η καρδιὰ τοῦ Γιάννου χτυποῦσε δυνατά. Σὲ λίγο φάνηκαν κι' οἱ Ζωταῖοι ἁρματωμένοι μὲ τὴν Κατέρω στὴ μέση!

'Αφοῦ προσκύνησαν στὴν ἐκκλησιὰ πῆγαν νὰ καθήσουν στὸ ἴδιο μέρος, ὅπως κάθε χρόνο. Τὸ στρώσανε λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὰ ἔλατα, ψήσανε τ' ἀρνιά, λιάνισαν τὰ κοκορέτσια καὶ κάθησαν σταυροπόδι νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦνε.

Στὸ μεταξὺ ὁ Γιάννος τριγύριζε στὸ δάσος σὰν κολασμένη ψυχή. Στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασι καὶ πῆγε στὸ μέρος ποὺ τρώγανε οἱ προγονικοί του ἐχθροί. Οἱ Ζωταῖοι μόλις τὸν εἶδαν ταράχτηκαν. Οἱ νέοι πετάχτηκαν ὀρθιοι.

—Τί ζητᾶς ἐδῶ; τοῦ εἶπαν.

'Ο ἐρωτευμένος Γιάννος τότε τοὺς μίλησε συγκινημένος:

—Γιατὶ νὰ ὑπάρχη ἔχθρα μεταξύ μας; τοὺς εἶπε. Τί ἔχουμε νὰ μοιράσουμε; Σὰν χριστιανοὶ πρέπει ν' ἀγαπήσουμε. Νά, ἐγώ... ἐγὼ ἦρθα μόνος μου στὰ χέρια σας καὶ μπορεῖτε νὰ μὲ κάνετε ὅ,τι θέλετε. Σᾶς τὰ λέω ἐγὼ αὐτά, μὰ εἶναι σὰν νὰ τ' ἀκοῦτε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πατέρα μου καὶ ὅλων τῶν Πάσχων...

'Ο γεροντότερος τότε ἔλαβε τὸ λόγο:

—Παιδί μου, τοῦ εἶπε, ἐμεῖς δὲν ἔχουμε καμμιὰ ἀντίρρησι. Φτάνει νὰ θέλουν τὴ συμφιλίωσι κι' οἱ συγγενεῖς σου...

'Ο Γιάννος φίλησε τὸ χέρι τοῦ Ζώτου μὲ σεβασμὸ κι' ἔφυγε τρεχάτος νὰ τὰ πῆ στὸν πατέρα του.

—Παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ Παπαγιώργης, δὲν ξέρεις πῶς μᾶς χωρίζουν μὲ τοὺς Ζωταίους αἵματα πέντε γενεῶν; 'Εγώ, σὰν παπᾶς, ἐπιδοκιμάζω τὴν πρᾶξι σου καὶ συγχωρῶ τοὺς ἐχθρούς μου... 'Αλλὰ οἱ συγγενεῖς μας τί θὰ ποῦν; "Οσο γιὰ τὸ γάμο σου μὲ τὴ Ζωτοπούλα, δὲν πιστεύω νὰ στὴν δώσουν, γιατὶ τὴν ἔχουν ἁρραβωνιασμένη μὲ τὸ γυιὸ τοῦ Κίτσου Θώμου ἀπὸ τὴ Γράβα.

'Ο Γιάννος ὅταν τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁρκίστηκε πῶς ποτὲ δὲν θ' ἀφήση νὰ τοῦ πάρη ἄλλος τὴν Κατέρω...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Παπαγιώργης συμφώνησε μὲ τοὺς συγγενεῖς του ν' ἀγαπήσουν μὲ τοὺς Ζωταίους κι' ὁ Γιάννος ἔτρεξε σὰν τρελλὸς ν' ἀνακοινώση τὴν ἀπόφασι τοῦ πατέρα καὶ τῶν θείων του. "Επειτα ξαναφίλησε τὸ χέρι τοῦ γέροΖώτου καὶ τοῦ ζήτησε τὴν κόρη του γυναῖκα. 'Εκεῖνος δὲν τοῦδωσε ὁριστικὴ ἀπάντησι ἀλλὰ τοῦ εἶπε:

—Παιδί μου, κάνε ὑπομονή. Τὰ ζητήματα αὐτὰ εἶναι σοβαρὰ καὶ δὲν λύνονται εὔκολα...

Τὸ βράδυ ὁ Ζῶτος μάζεψε τὸ συγγενολόϊ του καὶ τοὺς ἀνακοίνωσε τὴν πρότασι τοῦ Γιάννου.

—Πῶς μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό; εἶπαν ἐκεῖνοι ταραγμένοι. 'Εμεῖς τὴν ἔχουμε ἁρραβωνιασμένη τὴν Κατέρω μας ἀπὸ τὴν κούνια, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου μας.

Παρ' ὅλο ὅμως ποὺ ἡ πρότασι τοῦ Γιάννου κι' ἡ ἀπόφασι τῶν Ζωταίων κρατήθηκαν μυστικὲς ὡστόσο ἀκούστηκαν μερικὰ μουρμουρίσματα στὸ χωριό. 'Η ὑπόθεσι ἔπαιρνε ἄσχημο δρόμο. «Ἐβγαινε τὸ ὄνομα τοῦ κοριτσιοῦ».

Κάποιος τότε εἶπε στὸν Παπαγιώργη:

—Τί ἔμαθα παπᾶ; Ζήτησες γιὰ τὸ Γιάννο σου τὴν Ζωτοπούλα καὶ σοῦ τὴν ἀρνήθηκαν;

—'Ο γυιός μου μπορεῖ νὰ πάρη πολὺ καλύτερη ἀπὸ τὴν θυγατέρα τοῦ Ζώτου! εἶπε θυμωμένα ὁ Παπαγιώργης

'Η ἀπάντησι αὐτὴ τοῦ Παπαγιώργη μαθεύτηκε. Οἱ Ζωταῖοι ἔγιναν θηρία καὶ πιὸ πολὺ ὁ τρίτος ἀδερφὸς τῆς Κατέρως, ἕνας κακόστροπος ποὺ δὲν χώνευε τὸ Γιάννο. Τὸ πρωῒ λοιπὸν ἐνῶ ὁ Γιάννος Πάσχος κατέβαινε στὴν 'Αρίλλα, ἀκούστηκαν τρεῖς τουφεκιές. 'Ο νέος ἔπεσε ἀμέσως νεκρός. "Υστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἕνας χωρικός, σταλμένος ἀπὸ τοὺς Ζωταίους, πῆγε στὸν Παπαγιώργη.

—Παπᾶ, τοῦ εἶπε, μὲ στείλανε οἱ Ζωταῖοι νὰ σοῦ πῶ, νὰ πᾶς νὰ πάρης τὸ γυιό σου, γιὰ νὰ τοῦ δώσης καλύτερη ἀπὸ τὴν Κατέρω!

'Ο παπᾶς ἄκουσε τὸ μαντᾶτο χωρὶς νὰ βγάλη δάκρυ. 'Ο πόνος ἐβραζε μέσα του. Πῆρε τὸ πετραχῆλι καὶ εἶπε:

—Πᾶω νὰ θάψω τὸ γυιό μου κι' ὕστερα λογαριαζόμαστε...

Μετὰ τὴν κηδεία ὅμως ὁ Παπαγιώργης ἔγινε ἄφαντος...

Δὲν εἶχε περάσει μῆνας ὡστόσο, ὅταν στὴν "Αρπιτσα εἶδαν ἕνα σαρικοφόρο 'Οθωμανό, συνοδευόμενο ἀπὸ στρατιῶτες Τούρκους. "Ηταν ὁ Παπαγιώργης. Ἀπὸ τὴ μανία του σκέφθηκε ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ του ἦταν ν' ἀλλαξοπιστήση. Πῆγε λοιπὸν στὰ Γιάννενα, ἐξισλαμίστηκε καὶ γύρισε μὲ τὸ ὄνομα Βαϊράμης. Τὸ παράδειγμά του τὸ ἀκολούθησαν κι' ἄλλοι συγγενεῖς του.

Οἱ Ζωταῖοι ἄμα τὸμαθαν, κατάλαβαν ὅτι δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ σταθοῦν στὴν 'Αρίλλα. Μάζεψαν τὰ πράγματά τους καὶ νύχτα φύγανε ἄλλοι γιὰ τὸ Καστρὶ κι' ἄλλοι γιὰ τὴν 'Αγνιά.

Οἱ Βαϊράμηδες, μόλις ἔμαθαν τὴ φυγὴ τῶν Ζωταίων βάλανε φωτιὰ στὰ σπίτια τους καὶ κατέλαβαν τὰ χτήματά τους.

'Ο ἐξισλαμισμὸς τοῦ Παπαγιώργη (ποὺ πῆρε τὸ ὄνομα Ταχὶρ ἀγᾶς Βαϊράμης) παρέσυρε ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς "Αρπιτσας, ποὺ ἔγιναν μάλιστα οἱ φανατικότεροι Μουσουλμάνοι τῆς 'Ηπείρου.

Σὲ λίγο ὅμως ἔγινε τὸ ἀκόλουθο γεγονός: Στὶς σαράντα μέρες ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή του στὴν "Αρπιτσα, ὁ Ταχὶρ ἀγᾶς πῆγε στὸ ἀλῶνι του, ὅπου οἱ δοῦλοι του ἀπὸ τὸ πρωῒ ἀλώνιζαν τὸ σιτάρι τῆς χρονιᾶς. 'Εκεῖ, ἐνῶ ὁ ἐξωμότης καυγάδιζε μὲ δυὸ χριστιανούς, ἕνα φοβερὸ τράνταγμα τοῦ ἔδάφους τοὺς ἔκανε ὅλους νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια. 'Ο Ταχὶρ ἀγᾶς κατακίτρινος ἀπὸ τὸ φόβο του, ἔμενε σὰν καρφωμένος στὴ θέσι του. "Εγινε τότε δεύτερος σεισμὸς πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸν πρῶτο καὶ ἡ γῆ βούλιαξε, παίρνοντας μαζί της τὸν Ταχὶρ ἀγᾶ. 'Απὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1731, τὸ βάραθρο λέγεται «τοῦ παπᾶ τ' ἀλῶνι» κι' ἔτσι εἶναι γνωστὸ μέχρι σήμερα.

Η Πρωτομαγιά

Ρωμαντικοὶ ἑορτασμοὶ στὴν 'Αθήνα τοῦ περασμένου αἰῶνα

«ΚΑΛΩΣ τονε τὸν Μάη τὸ χρυσομάη, μὲ ἄνθη στολισμένος ἦρθες παλι...» Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὑποδέχεται ὁ ποιητὴς τὸν μῆνα ποὺ φθάνει κάθε χρόνο κατάφορτος ἀπὸ λουλούδια. 'Ο λαὸς συμμετέχει στὴν ὑποδοχὴ τοῦ «μυροβόλου» αὐτοῦ μήνα μὲ ἕνα λαϊκὸ πανηγύρι στὶς ἐξοχές, ὅπου μέσα στὰ πολύχρωμα ἀγριολούλουδα, πλέκει τὸ στεφάνι τῆς χαρᾶς. 'Η γιορτὴ τῆς πρωτομαγιᾶς εἶναι σχεδὸν ἡ μοναδικὴ λαϊκὴ γιορτή, ποὺ στερεῖται ὁλότελα θρησκευτικὸ χαρακτῆρα, κι' ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ θυμίζη τὶς πανάρχαιες εἰδωλολατρικές της ρίζες. Σ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα ἡ γιορτὴ τῆς Πρωτομαγιᾶς εἶναι γιορτὴ τῶν λουλουδιῶν. Σὲ μερικὰ μάλιστα μέρη, ὅπως τὰ 'Επτάνησα οἱ κάτοικοι ἀνθοστόλιζαν τὰ σπίτια τους καὶ τὰ μαγαζιά τους καὶ στοὺς δρόμους παρήλαυναν ἀνθοστόλιστα ἅρματα. Αὐτὰ βέβαια σὲ παληότερα χρόνια, γιατὶ σήμερα τὰ ἔθιμα αὐτὰ μόνο σποραδικὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ συναντήση. Στὰ χρόνια μας ἡ Πρωτομαγιὰ ποὺ θυμίζει τὰ ἀρχαῖα 'Ανθεστήρια ἔχασε βέβαια τὸν καθολικὸ χαρακτῆρα της ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ εἶναι μιὰ ὁμαδικὴ ἔξοδος στὸ ὕπαιθρο, ὅπου τὰ κορίτσια τὴν παραμονὴ πλέκουν ἀπὸ τριαντάφυλλα κυρίως, τὸ στεφάνι, ποὺ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλιου κρεμοῦν στὸ ἀνῶφλι τοῦ σπιτιοῦ. Στὰ χωριάτικα σπίτια τὰ κορίτσια ἀπαραίτητα προσθέτουν στὸ μαγιάτικο στεφάνι στάχυα ἀπὸ στάρι, σύμβολο τῆς εὐφορίας καὶ τῆς γονιμότητας.

Στὰ χωριὰ τοῦ Πηλίου μεταμφιέζονταν τὴν Πρωτομαγιὰ καὶ γύριζαν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι λέγοντας διάφορα τραγούδια...

Κάθε τόπος, ὅπως ἄλλωστε εἶναι φυσικό, προσαρμόζει καὶ τὴν γιορτὴ αὐτὴ τῶν λουλουδιῶν σύμφωνα μὲ τὶς κυρίως στὸν τρόπο τῆς ζωῆς του. Εἶναι πολὺ τασμὸς στὸ Καστελορριζιῶτες, ἄν καὶ «λουλουδᾶτος» καὶ χαρακτηριστικὸς ὁ γιορκαὶ νὰ τὸν γλυκαίνουν γιατὶ ὅπως λέει καὶ μιὰ παροιμία τοῦ νησιοῦ μονὴ τὰ λουλούδια γιὰ τὸ στεφάνι, πηγαίνουν τὸ πρωῒ στὸ πηγάδι γιὰ νὰ φέρουν στὸ σπίτι «τ' ἁμίλητο τοῦ Μάη νερό». Μὲ τὸ νερὸ αὐτὸ θὰ πλυθοῦν ὅλοι στὸ σπίτι κι' ὕστερα θὰ τοὺς προσφερθῆ ἀπὸ τὴν νοικοκυρὰ τὸ γλυκό. Πιστεύουν ἔτσι πὼς γλυκαίνουν τὸ μῆνα ποὺ καθὼς πιστεύουν οἱ Καστελορριζιῶτες, ἔχει λοιπὸν δίκηο νὰ τὸν προσέχουν καὶ νὰ τὸν γλυκαίνουν γιατὶ ὅπως λέει καὶ μιὰ παροιμία τοῦ νησιοῦ τους, ποὺ μέσα της κλείνει πεῖρα καὶ παρατήρησι: «Τῶν καλῶν χαυτῶν οἱ γυναῖκες τὸν 'Απριλομάη χηρεύουν».

★

Σὲ μιὰ ἄλλη περιοχὴ τῆς 'Ελλάδας, στὸ ὁμορφο καὶ γραφικὸ Πήλιο, ἡ γιορτὴ τῆς Πρωτομαγιᾶς ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰώνος μας εἶχε μιὰ δική της ἰδιοτυπη μορφή, ποὺ θυμίζε κάποια ἀρχαία τελετή, ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὴν λατρεία τοῦ Διονύσου. Στὰ χωριὰ λοιπὸν τοῦ Πηλίου τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας τὴν Πρωτομαγιὰ ἀντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ μεταμφιέζονταν καὶ γύριζαν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι λέγοντας διάφορα τραγούδια. "Ετσι μιὰ τέτοια Πρωτομαγιὰ θυμίζε λίγο-πολὺ ἀπόκρηες κι' οἱ μασκαράδες αὐτοὶ τοῦ Μάη, ποὺ τοὺς ἔλεγαν καὶ «Μάηδες» γυρνοῦσαν τὸ χωριὸ κρατῶντας κι' ἕνα ξόανο στολισμένο μὲ λουλούδια κι' ἔλεγαν διάφορα τραγούδια, πειράγματα καὶ ἀπαραίτητα μάζευαν τὰ φιλέματα καὶ τὰ δῶρα ποὺ τοὺς προσέφεραν τὰ σπίτια. Οἱ χαρούμενες αὐτὲς συντροφιὲς σκορποῦσαν λουλούδια κι' ἔλεγαν κι' ἕνα τραγοῦδι γιὰ τὸ νιὸ ποὺ ὁ Μάης τὸν περικύκλωνε στὶς ἀγκάλες τῆς ὁμορφης κοπέλλας. Τὸ πηλιορείτικο αὐτὸ τραγοῦδι ἔλεγε:

Μάη μου, Μάη δροσερὲ κι' Ἀπρίλη λου. (λουδᾶτε
οὔλουν τοὺν κόσμο γέμισες ἀπ' ὄθια (κι' λουλούδια
τὸ νιόνε περικύκλωσες στῆς κόρης τις (ἀγκάλες...

Ρωμαντικὸς καὶ γραφικώτατος ἦταν ὁ ἑορτασμὸς τῆς Πρωτομαγιᾶς στὴν 'Αθήνα ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια ποὺ ὁ βασιλιᾶς "Οθωνας μετέφερε σ' αὐτὴν τὴν πρωτεύουσα τοῦ κράτους. "Εκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ χῶροι ποὺ σήμερα ἀσφυκτικὰ καλύπτονται ἀπὸ σπίτια καὶ οἰκοδομικὰ μεγαθήρια ἦσαν μεμονωμένες ἀγροικίες μὲ καταπράσινους γεμάτους λουλούδια κήπους. Γύρω ἀπὸ τὸν 'Ιλισσὸν καὶ τὸν «κελαρύζοντα» Κηφισσὸν ποὺ ἀκόμη δὲν εἶχαν ἀποστραγγισθῆ ἀπὸ τὶς ἀνάγκες γιὰ τὴν ὕδρευσι τῆς μικρῆς 'Αθήνας, εἶχαν ἐγκατασταθῆ ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἀπασχολημένοι μὲ τὴν καλλιέργεια τῶν κήπων. Σεπόλια, 'Αμπελόκηποι, Πατήσια, "Αγιος 'Ιωάννης ὁ Ρέντης. «Γυφτέλι» δὲν ἦσαν παρὰ ἀγροτικὰ σπιτάκια τῶν τότε 'Αθηναίων μὲ τὸ λαχανόκηπο ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπαραίτητο ἀνθόκηπο. Στὶς ὄχθες λοιπὸν τοῦ 'Ιλισσοῦ εἴτε στὶς χλοερὲς τοῦ Κηφισσοῦ τὴν παραμονὴ τῆς πρωτομαγιᾶς ἔβινε το παρὸν «ὅ,τι καλόν, ὅ,τι ἀλαβάστρινον, ὅ,τι ρόδινον εὑρίσκετο κεκρυμμένον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Κόδρου». Οἱ παληοὶ 'Αθηναῖοι χρησιμοποιοῦσαν, —αὐτὸ ἄλλωστε γίνεται καὶ σήμερα—κάθε μεταφορικὸ μέσο γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ αὐτὴ πρωτομαγιάτικη μετοικεσία. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα ἀρχίζαν ἀπὸ τὸν ἁραμπᾶ, τὸ κάρρο, τὸ ἁμάξι, τὰ «βιζαβὶ» γιὰ νὰ προστεθῆ ἀργότερα κι' ὁ «ἱπποσιδηρόδρομος» ποὺ μετέφερε τοὺς 'Αθηναίους στὸν τόπο τοῦ ἑορτασμοῦ. Κι' ὁ πιὸ φτωχὸς οἰκογενειάρχης τῆς 'Αθήνας θεωροῦσε ἀπαραίτητο καὶ γουρλίδικο γιὰ τὸ σπίτι του νὰ πάη στὴν πρωτομαγιάτικη αὐτὴ ἔξοδο καὶ γιὰ προμηθευθῆ ἀπὸ τοὺς καταπράσινους κήπους τὸ στεφάνι τῆς ἡμέρας ποὺ μ' αὐτὸ ἐστόλιζε τὴν ἐξώθυρα ἢ τὴν πρόσοψι τοῦ σπιτιοῦ. Στὴν 'Αθήνα τότε τὸ στεφάνι ἔπρεπε νὰ μείνη κρεμασμένο ὡς τὴν βραδυὰ τοῦ "Αη Γιάννη ποὺ κατάξερο πιὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο τὸ πετοῦσαν στὴ φωτιά, πηδῶντας γιὰ τὸ καλό. Οἱ κηπουροὶ γιὰ νὰ ἱκανοποίησουν τοὺς φιλανθεῖς 'Αθηναίους ἀπὸ τὴν παραμονὴ ἑτοίμαζαν ὡραῖα, μεγάλα στεφάνια, τοὺς «Μάηδες» ποὺ τοὺς πουλοῦσαν στοὺς ἑορταστές.

Φυσικὰ καὶ τότε, στὶς ὑπαίθριες αὐτὲς συγκεντρώσεις ἡ ἀπαραίτητη ρετσίνα ποὺ ἡ κατανάλωσί της ξεπερνοῦσε κάθε ὅριο, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ πολιτικὴ δημιουργοῦσαν πολλὲς φορὲς ἀφορμὲς γιὰ σκηνὲς καὶ καυγάδες. 'Η σπουδάζουσα νεολαία ποὺ συμμετεῖχε στὴν ἔξοδο αὐτὴ ἔβιδε τὸν δικό της χαρακτηριστικὸ τόνο ἀλλὰ ὄχι λίγες φορὲς οἱ ζωηρὲς πολιτικὲς συζητήσεις καὶ ὁ ἀφθονος ρητινίτης ἐθέρμαιναν περισσότερο τοῦ δέοντος τὰ νεαννικά κεφάλια. Γι' αὐτὸ μὲ ἀνακοίνωσι μιὰ ἐφημερίδα τῆς ἐποχῆς γράφει ὅτι «οἱ φρίτηταί τοῦ πανεπιστημίου ἐωρτασαν κοσμιώτερον τὴν ἡμέραν αὐτήν. Οὕτοι ἐν πλατανικῇ εὐωχίᾳ συνηφράνθησαν ἐν μέσῳ ἀνθέων ὑπὸ τὰ σκιερὰ τοῦ Βοτανικοῦ κήπου δένδρα μετὰ τινων τῶν καθηγητῶν καὶ συνεφιλώθησαν μετ' αὐτῶν, οὐδεμίᾳ δὲ πολιτικὴ ἐπίδειξις ἐγένετο κατὰ τὸ τελεσθὲν συμπόσιον, καὶ τοῦτο δεικνύει ἐναργῶς ὅτι ἐτηρήθη ἡ δέουσα ηφαλιότης».

★

'Αλλὰ τὸν μῆνα αὐτὸ ποὺ ὁ λαὸς τὸν βάφτισε μὲ πολλὰ καὶ διάφορα ὀνόματα «μυροβόλο», «ἀνθηρό», «τριανταφυλλᾶ» καὶ «κερασάρη» ἐπικρατοῦσε κι' ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπικρατῆ ἡ συνήθεια νὰ μὴν παντρεύωνται. Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα πολλὰ ζευγάρια βιάζονται νὰ προκάμουν πρὶν μπῆ ὁ Μάης. Μιὰ ἀπλοϊκὴ ἐρμηνεία δικαιολογεῖ τὴν συνήθεια αὐτὴ λέγοντας πὼς τὸν μῆνα αὐτὸ ποὺ παρατηρεῖται ὀργασμὸς τῶν ὄνων δὲν εἶναι σωστὸ νὰ γίνωνται καὶ γάμοι «τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ».

★

Οἱ ἄνθρωποι κράτησαν μέσα ἀπὸ πέρασμα τοῦ χρόνου αὐτὴ τὴν φοβία γιὰ τὸν Μάϊο. Πολλὲς παροιμίες στερεινὲς καὶ θαλασσινὲς συνιστοῦν προσοχὴ στὸν μῆνα αὐτὸ ποὺ ἔχει πολλὲς κακὲς ὧρες. 'Ανάμεσα στὶς κατάρες ἔνα κι' ἀρὰ τοῦ Μάη νὰ σ' εὕρῃ. Μιὰ ἄλλη παροιμία λέει «μὴν βγάλης μήτε μπάλωμα πρὶν βγῆ ὁ Μάης μήνας».

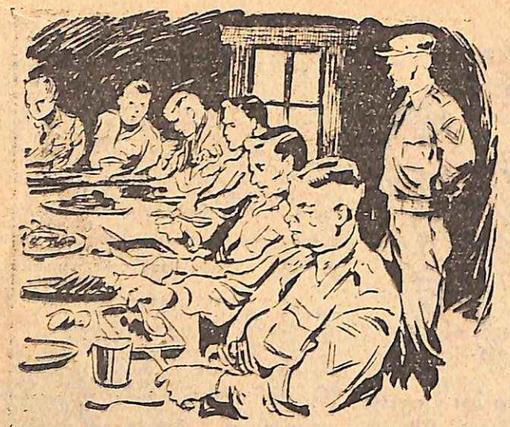
'Ανεξάρτητα ὅμως ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς προλήψεις καὶ τὰ παληὰ ἔθιμα ὁ Μάϊος εἴτε καταγέται ἀπὸ τὴν 'Ατλαντίδα νύμφη τὴ Μαῖα, τὴν μεγαλύτερη τῶν Πλειάδων, ἢ μάνα τοῦ "Ερμῆ, εἴτε ἀπὸ τὴ θεὰ τῶν Ρωμαίων Μάτζα, τὴν κόρη τοῦ Φαύνου, ἦταν κι' εἶναι ὁ μῆνας τοῦ ὀργασμοῦ τῆς γῆς ποὺ καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ γιορτάσουν μαζί της.

'Η γιορτὴ λοιπὸν τῆς Πρωτομαγιᾶς ὅπως διατηρεῖται σήμερα στὸν τόπο μας μὲ τὰ διάφορα ἤθη, ἔθιμα καὶ δοξασίες διατηρεῖ ἀχνὰ τὰ λείψανα ἀπὸ τρεῖς πανάρχαιες παραδόσεις καὶ τελετές: Τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ 'Ανθεστήρια, τὴν διονυσιακὴ λατρεία καὶ τὶς ρωμαϊκὲς γιορτὲς ἀφιερωμένες στοὺς νεκρούς, τὶς ὀνομαζόμενες Λεμούρια.

Γιὰ τὴν γιορτὴ αὐτὴ τῶν λουλουδιῶν καὶ τῆς χαρᾶς ὁ 'Αχιλλεὺς Παράσχος ἄφησε γιὰ κληρονομιὰ τοὺς γνωστοὺς ρωμαντικοὺς στίχους του, ποιητικὸ ἀφιέρωμα στὴν νεότητα τῆς ἐποχῆς του:

«Δρέψατε πάλιν, ἑρασταὶ εὐδαίμονες ναρκίσσους
εἰς τοῦ Μαΐου τοὺς φαιδροὺς κι' εὐῳδεῖς παραδείσους,
καὶ τὴν παρθένον στέψατε, ἥτις ὡς ἄνθος κλίνει.
'Εγὼ δὲν κόπτω, δι' ἐμὲ ἀπέθανεν 'Εκείνη!...»

ΝΙΚ.

Αντικειμενικός σκοπός της («Επιχειρήσεως δίαιτα») είναι να συνηθίσουν οι 'Αμερικανοί στρατιώτες... να τρώνε λιγώτερο!

«ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ: ΔΙΑΙΤΑ»

Συνηθίστε... να τρώτε λιγώτερο!

Η διοίκησις των αμερικανικών δυνάμεων στην Ευρώπη άρχισε από κάμποσο καιρό μια μάχη στην οποίαν δόθηκε το όνομα: «Επιχείρησις δίαιτα». Αντικειμενικός σκοπός της είναι να συνηθίσουν οι 'Αμερικανοί στρατιώτες... να τρώνε λιγώτερο.

Η επιχείρησις αυτή βασίσθηκε στις παρατηρήσεις του δόκτορος ωρειδερίκου Στάρ, προέδρου του τμήματος διαιτητικών μελετών του Πανεπιστημίου Χάρθαρντ, που, έπειτα από μακρές έρευνες, κατέληξε στα ακόλουθα δύο συμπεράσματα:

1) Ο μόνος λόγος που κάνει έναν άνθρωπο να παχαίνη είναι ότι τρώει περισσότερο από όσο του χρειάζεται.

2) Το πάχος μικραίνει τη ζωή του ανθρώπου.

Κατά τον δόκτορα Στάρ, σ' έναν άνθρωπο που έχει κανονικό βάρος στα 50 χρόνια, απομένουν 20–25 χρόνια ζωής. Αν, όμως, αρχίση να παχαίνη, συντομεύει κατά το 1/3 την περίοδο που του μένει να ζήση.

Η παχυσαρκία είνε πιό επικίνδυνη στους νέους. Η θνησιμότης μεταξύ των παχυσάρκων, ηλικίας 20–29 χρόνων, ξεπερνάει κατά 80% εκείνη των ατόμων της ίδιας ηλικίας που έχουν κανονικό βάρος.

Οι άνθρωποι άρχίζουν συνήθως να παχαίνουν μεταξύ των 30 και 40 χρόνων. Αυτό οφείλεται στό ότι, έπειτα απ' αυτή την ηλικία, η ζωή τους γίνεται πιο ήρεμη, πιό στρωτή και πιό άνετη.

Προκειμένου γιά την πνευματική εργασία, ο δόκτωρ Στάρ παρατηρεί ότι, άντίθετα με ό,τι συνήθως πιστεύεται, άπαιτεί πολύ μικρό άριθμό θερμίδων. Διαφέρει, όμως, το πράγμα όταν συνδυάζεται και με σωματική καταπόνηση. Στην περίπτωσι αυτή, φθείρονται έπίσης και οι σωματικές δυνάμεις. Γι' αυτό έχομε ανάγκη από μεγαλύτερο άριθμό θερμίδων.

Κατά τον δόκτορα Στάρ, οι σκοτοϋρες μας γιά την έργασία μας, γιά την οικογένειά μας, γιά τις υποθέσεις μας κτλ. προκαλούν μεγαλύτερη φθορά των δυνάμεων μας, παρά ή διεξαγωγή των υποθέσεών μας. Ένας άνθρωπος με πολλές σκοτοϋρες, γράφει, φθείρει τις δυνάμεις του στόν ίδιο βαθμό όσο κι' ένας άλλος που τρέχει.

Σύμφωνα με τον 'Αμερικανόν επιστήμονα, το καλύτερο μέσον γιά ν' άδυνατίσωμε δέν είναι ή γυμναστική. Όταν δέν γίνεται με μεγάλη προσοχή και μέσα σέ ώρισμένα πλαίσια, επέρχεται το άντίθετο άποτέλεσμα. Η γυμναστική διεγείρει τότε την όρεξι και μάς κάνει να τρώμε πιό πολύ.

Η όρεξις προσδιορίζεται άπό πολλούς παράγοντες, άλλά κυρίως άπό την ποσότητα του σακχάρου που περιέχεται μέσα στό αίμα. Όταν ή αναλογία του κατέρχεται πέραν άπό ένα ώρισμένο έπίπεδο, άρχίζομε να πεινάμε. Κατά τον δόκτορα Στάρ, μεγάλη σημασία στή διατροφή ενός άνθρώπου έχει το πρόγευμα. Όταν περιέχη τροφές πλούσιες σέ πρωτεΐνες, όπως το ψωμί, το γάλα, τα αύγά, το χοιρομέρι κτλ., το έπίπεδον του σακχάρου παραμένει ύψηλό έπί πολλές ώρες και γι' αυτό δέν αισθανόμεθα την άνάγκη να φάμε πολύ κατά τα άλλα γεύματα. Οί άνθρωποι που δέν τρώνε το πρωί, άντίθετα, πέφτουν με τα μούτρα στό φαγητό το μεσημέρι και είσάγουν στον οργανισμό τους πολύ περισσότερες τροφές άπό όσες πραγματικά τους χρειάζονται. Έτσι παχαίνουν.

Κατά τον δόκτορα Στάρ, είναι τελείως άστήρικτη ή άντίληψι, ότι ώρισμένες τροφές παχαίνουν περισσότερο άπό τίς άλλες. Το πάν έξαρτάται, παρατηρεί, άπό την ποσότητα που είσάγομε στον οργανισμό μας. Είναι άνάπτο π. χ. να καταργήσωμε το ψωμί ή τίς πατάτες. Άρκεί να περιορίσωμε την ποσότητα που καταναλίσκομε. («Η βασική άρχή της καλής διαίτης, γράφει, είναι ή ποικιλία της τροφής. Όταν καθιερώσωμε μιά δίαιτα προσεχτικά μελετημένη, και ποικίλη, μπορούμε να τρώμε άπό όλα χωρίς να φοβούμεθα ότι θά παχύνωμε»).

Παρόμοιες είναι οί άντιλήψεις και του καθηγητού Χιούνγκ Σίνκλαιρ, διευθυντού του 'Ινστιτούτου διατροφής του πανεπιστημίου της 'Οξφόρδης. Ο 'Άγγλος έπιστήμων ύποστηρίζει έπίσης ότι ή κυριώτερη αίτία που μάς κάνει να παχαίνωμε είναι το πολύ φαγητό και έπρότεινε μάλιστα, να έπιβληθή γιά λόγους περιφρουρήσεως της υγείας του κοινωνικού συνόλου φόρος έπί των παχυσάρκων. Κατά τον καθηγητή Σίνκλαιρ, το πάχος είναι πιό έπικίνδυνο άπό το κάπνισμα, γιατί προδιαθέτει στό διαβήτη, στίς άσθένειες των νεφρών, στον άρθριτισμό, στίς διαταραχές της καρδιάς και σέ πολλές άλλες άσθένειες.

Η («Επιχείρησις δίαιτα») άποβλέπει κυρίως στό να έξοστρακίση το πάχος άπό τους άνδρες των αμερικανικών δυνάμεων στην Ευρώπη. Δείκτης της κανονικής διαίτης είναι το βάρος του σώματος. Όταν τρώμε περισσότερο άπό ό,τι χρειάζεται ο οργανισμός μας, παχαίνομε. Όταν τρώμε λιγώτερο άδυνατίζομε. Κατά τους 'Αμερικανούς ειδικούς το βάρος του σώματος έπειτα άπό τα 25 πρέπει να είνε το άκόλουθο:

Κανονικό βάρος μετά τά 25 χρόνια σέ κιλά

Ανάστημα	Άδύνατος	Μέτριος	Παχύς
Α΄. Άνδρες			
1,55	50–55	55–62	62–67
1,57	52–57	57–63	63–68
1,60	54–59	59–65	66–70
1,62	57–62	62–69	69–73
1,65	60–64	64–70	70–75
1,67	62–66	66–71	71–76
1,70	65–69	69–72	72–78
1,72	68–71	71–74	74–79
1,75	70–74	74–77	77–80
1,77	73–76	76–79	79–85
1,80	75–79	79–82	82–88
1,82	77–81	81–84	84–90
1,85	80–84	84–87	87–92
1,87	83–86	86–89	89–95
Β΄. Γυναίκες			
1,50	45–48	48–52	52–57
1,52	46–49	49–53	53–58
1,55	48–51	51–55	55–60
1,57	49–52	52–56	56–62
1,60	50–54	54–58	58–64
1,62	51–55	55–60	60–67
1,65	53–57	57–62	62–68
1,67	55–59	59–64	64–70
1,70	56–62	62–66	66–72
1,72	58–64	64–68	68–74
1,75	60–66	66–70	70–76
1,77	62–68	68–72	72–78
1,80	64–70	70–74	74–80

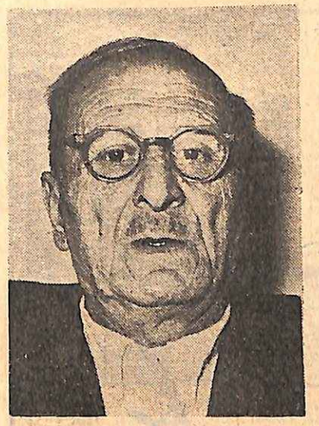
ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝ ΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

Η Υβόν ντέ Κάρλο, που βρισκόταν στά νησιά Μπαχάμας, όταν έφτασε έκεί ή πριγκήπισσα Μαργαρίτα, θέλησε να κινηματογραφήση την άφιξι της ύψηλής ξένης με την μηχανή της. Γιά να τό έπιτύχη αύτό δήλωσε στούς άστυνομικούς ότι ήταν φωτορεπόρτερ. Δέν άργησαν όμως έκείνοι ν' άνακαλύψουν την πραγματική της ταυτότητα και γιά να την τιμωρήσουν γιά την πλαστοπροσωπεία, της κατέσχον όχι μόνο το φίλμ, άλλά και την πανάκριβη μηχανή της. Και ή όμορφη Υβόν άκόμα το φυσάει και δέν κρυώνει...

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ

Ο καλύτερος σολίστας τυμπανιστής της Εύρώπης θεωρείται σήμερα ο Γερμανός Χέλμουτ Λάμπερερ, ηλικίας μόλις 28 έτών. Ο Λάμπερερ, γυιός ένός σαλπιγκτή του Μονάχου, έδειξε το έκπληκτικό του ταλέντο στη μουσική άπό τεσσάρων έτών. Το παίξιμό του διακρίνεται γιά την άκρίβεια, την καθαρότητα και την δυναμή του και θεωρείται άφθαστο άπό τους ειδικούς κριτικούς.

Ο ποτοποιός της Θεσσαλονίκης κ. Γ. Γεωργιάδης

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ «ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΥΓΡΟΥ»

Η περίεργη ζωή του ποτοποιού Γ. Γεωργιάδη

Σέ δυό σπίτια της Θεσσαλονίκης κρύβεται το μυστικό του «Κίτρινου υγρού»: Στην όδό Β. Όλγας, σ' ένα άρχοντικό, που μένει ο ποτοποιός Γ. Γεωργιάδης με τα παιδιά του και στό συνοικισμό Ραμόνα, στον Βαρδάρη, σέ μιά λαϊκή κατοικία, όπου ζή ο προϊστάμενος άμαξοστοιχίας στον ΣΕΚ, Άπόστολος Δημακόπουλος, με τη γυναίκα του Άργυρώ, την κόρη της Θέκλα και το μικρό Νίκο. Η όμορφη Θέκλα είναι παιδί άπό τον πρώτο άνδρα της Άργυρώς Δημητρακόπουλο.

Ο Γεωργιάδης δέν είναι ούτε τυχαίο, ούτε φαιδρό πρόσωπο της Θεσσαλονίκης. Είναι ένας πασίγνωστος ποτοποιός. Καλός και πλούσιος νοικοκύρης έθεωρείτο ώς τίς άρχές του τελευταίου πολέμου, ο καλύτερος παρασκευαστής του άνετόλ, φημισμένου παρασκευάσματος, του καλύτερου όλης της Ελλάδας. Το έργοστάσιό του συνεργαζόταν με τους πιό μεγάλους οίκους της Γερμανίας. Και τα παιδιά του πήραν άπό τον πατέρα τους την άγάπη γιά την πατρίδα, την άφοσίωσι στά γράμματα και την καλωσύνη πρός όλο τον κόσμο που ύποφέρει.

Η οικογένεια του ποτοποιού Γ. Γεωργιάδη είναι μιά πραγματικά έλληνική οικογένεια. Μάς ήρθε άπό τη Σεβδίκιοϊ της Μ. Άσίας. Κι' ο Γεωργιάδης ήταν άγαπημένος φίλος του Έλευθερίου Βενιζέλου και συνεργάτης του.

Έπαιξε πολλές φορές κορώνα γράμματα τη ζωή του, γιά να μάθη και να διαβιβάση μιά σημαντική πληροφορία στον έλληνικό στρατο κι' έχει τιμηθή μ' ένα σωρό τίτλους και παράσημα.

Η Μικρασιατική θύελλα τον έφερε στη Θεσσαλονίκη. Σέ λίγο άνέκτησε πάλι τη δραστηριότητά του. Δημιούργησε το έργοστάσιό του κι' έγινε πλούσιος.

Τα παιδιά του σπούδασαν. Άκολούθησαν κι' αύτά το δρόμο τους. Ο τελευταίος, πιό μικρός, ο Άπόστολος, είναι τώρα φοιτητής. Η οικογένεια αύτή συμμερίσθηκε τίς διακυμάνσεις του πολέμου. Το δράμα της Κατοχής. Την άγωνία των έντίμων άνθρώπων. Κι' η Άπελευθέρωσι και τα δύσκολα χρόνια που έπηκολούθησαν, τους βρήκαν ένωμένους πάντα, μά όχι μέ μεγάλη οικονομική άνεσι.

Έκεί στην Περαία, είκοσι χιλιόμετρα έξω άπό τη Θεσσαλονίκη υπάρχει σήμερα ό,τι έχει διασωθή άπό το μεγάλο ποτοποιείο του Γεωργιάδη. Και σ' αύτό έργαζόταν παληά ή Άργυρώ Δημακοπούλου, ή κατόπιν γυναίκα του.

Ο Γεωργιάδης, όπως μού άνέφεραν, άρχισε, τα τελευταία χρόνια, να φαίνεται σάν όνειροπαρμένος. Κάτι είχε ριζωθή μέσα στη σκέψι του. Χανόταν στό πέλαγος των λογισμών του, ήταν τρομερά άφηρημένος, είχε παραμελήσει τον έαυτό του, ξεχνούσε να φάη, να κοιμηθή και παρουσίαζε γενικά όλα τα χαρακτηριστικά συμπτώματα ένός κουρασμένου άνθρώπου.

— Τί έχεις; Τί σέ βασανίζει; Τί σέ κάνω τόσο να ύποφέρης; τον ρωτούσαν όλη την ώρα μ' άγωνία οί δικοί του.

Μιά μέρα, τέλος, έκεινος, σέ μια στιγμή άδυναμίας, τόλμησε να τους πή το μεγάλο μυστικό του. Με φωνή που έτρεμε, μέ βλέμμα χαμηλωμένο, καταλαβαίνοντας την σοβαρότητα της άποκαλύψεως που θά έκανε, τους άνέφερε:

— Προσπαθώ να βρώ το φάρμακο, που θεραπεύει άποτελεσματικά τον καρκίνο!...

— Τον καρκίνο;...

Τρόμαξαν οί άνθρωποι που τον άκουσαν...

— Γιά όνομα του Θεού μπάρμπα Γιώργη, του είπαν, τί έπαθες; Πώς σού ήρθε η ιδέα γιά τον καρκίνο; Έδώ διάσημοι έπιστήμονες σ' όλο τον κόσμο δέν έχουν καταφέρει τίποτα. Χιλιάδες είδικοί γιατροί και ινστιτούτα βιολογίας φημισμένων Πανεπιστημίων αγωνίζονται νύχτα-μέρα, χωρίς να μπορούν να άνακαλύψουν τίποτα, κι' έσύ βάλθηκες να βρής το φάρμακο που θεραπεύει τον καρκίνο;...

Μά ο Γεωργιάδης άρχισε να τους άναπτύσση τη θεωρία του, να τους λέη τίς παρατηρήσεις που έκαμε. Άκόμη και τα προφητικά όνειρα που είχεν ίδη...

Τότε, σ' έκεΐνο το άρχοντικό, ξέσπασε η πιό φοβερή άναταραχή. Όπως μού άνεφέρθη άπό το στενό περιβάλλον του, όλοι τρόμαξαν γιά την κατάστασι της υγείας του Γεωργιάδη, όσο και γιά το σκάνδαλο που θά ξεσπούσε στη Θεσσαλονίκη... Ο Γεωργιάδης, ο πασίγνωστος ποτοποιός, θά γινόταν άσφαλώς άφορμή της πιό εύθυμη σάτυρας, γεγονός που θά τους έθιγε κι' αύτούς, που είχαν δημιουργήσει ήδη μιά καρριέρα κι' είχαν τις συμπάθειες της κοινωνίας της Θεσσαλονίκης.

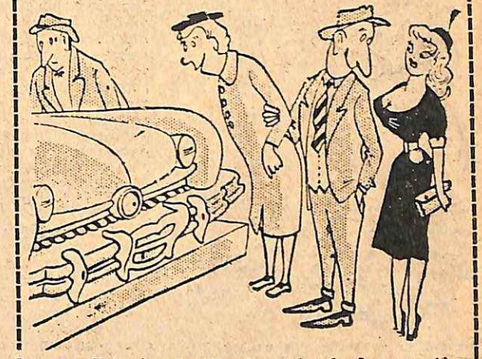
Ξέσπασαν τότε όμηρικοί καυγάδες μέσα σ' έκεΐνο το σπίτι.

Μιά νύχτα, όπως μού είπαν, ένας άνθρωπος γλύστρησε άθόρυβα έξω στο δρόμο, κρατώντας στα χέρια του ένα κομμάτι σχοινί. Είχε φθάσει στο έσχατο σημείο της άπογνώσεως και της άπελπισίας. Είχε άποφασίσει να θέση τέρμα στη ζωή του. Χάθηκε μέσα στη νύχτα, για να πάη να κρεμαστή!...

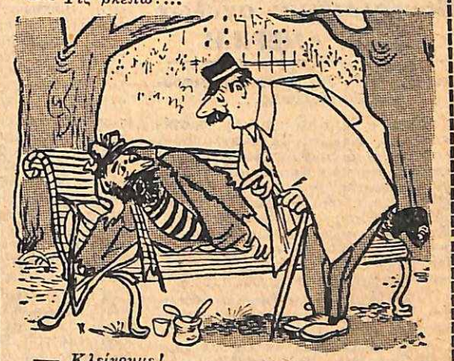
Ήταν ο ποτοποιός Γ. Γεωργιάδης. Τα γράφω μέ κάθε έπιφύλαξι. Μά μού τα άνέφερε ο όδηγός του Τ. Θ. 187 αύτοκινήτου, κ. Κεχαγιάς, όταν πολύ άργότερα ο ποτοποιός έσωσε μέ τό «Κίτρινο υγρό» τον πατέρα του, που ύπέφερε άπό καρκίνο και που τον είχαν καταδικάσει άμετάκλητα σέ θάνατο οί γιατροί...

Ο Γ. Γεωργιάδης, όμως, σκέφτηκε πιό λογικά και άφοσιώθηκε στίς έρευνές του. Κι' έτσι άνακάλυψε το «Κίτρινο υγρό», ένα άφέψημα άπό χυμούς έσπεριδοειδών, που χαρακτηρίσθηκε ώς το πιό δραστικό παυσίπονο.

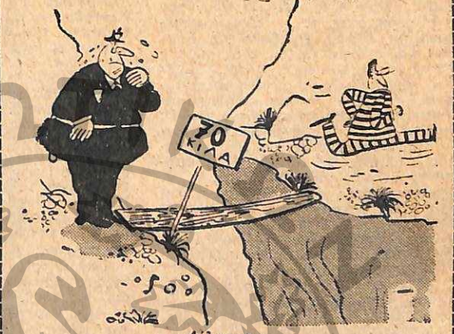
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Γιά κύτταξε, Στάυρο, κάτι ώραίες καμπύλες που έχει το άμάξι.
— Τις βλέπω!...

— Κλείνουμε!
— Καλύτερα. Θά είμαι πιό άσφαλής!.

Δίλημμα...

— Μπράβο βέσπα!... (Του 'Αρχέλαου)

'Ινστιτοῦτα καλλονῆς γιὰ σκυλιὰ λειτουργοῦν σήμερα σ' ὅλες τὶς ἀμερικανικὲς πόλεις...

Πανεπιστήμια σκύλων ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Λειτουργοῦν ἐπίσης καὶ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς...

Μέσα στὶς ἀμερικανικὲς οἰκογένειες ζοῦν σήμερα 22 ἑκατομμύρια σκυλιὰ καὶ ὁ ἀριθμός τους αὐξάνει συνεχῶς καὶ μὲ ρυθμὸ καταπληκτικό. Οἱ στατιστικοὶ ὑπολογίζουν ὅτι, σὲ κάθε γέννησι 'Αμερικανοῦ, ἀντιστοιχοῦν τέσσερες γεννήσεις σκυλιῶν. Ἐτσι, ἂν ὁ ρυθμὸς αὐτὸς συνεχιστῆ, ἔπειτα ἀπὸ 70 χρόνια, τὰ σκυλιὰ στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες θὰ εἶνε περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Στὴν 'Αμερική, ἡ ἔκφρασι «σκυλίσια ζωή», ποὺ χρησιμοποιοῦμε συχνά, ἔχει χάσει πιὰ τὴ σημασία της. Σ' ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις λειτουργοῦν ἱδρύματα, ποὺ μεριμνοῦν γιὰ τὴν «υἱοθεσία» τῶν σκύλων ἀπὸ εὔπορες οἰκογένειες καὶ ἐλέγχουν τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους. 'Εχουν καθιερωθῆ, ἐξ ἄλλου, βραβεῖα γιὰ ἐκείνους ποὺ σώζουν τὴ ζωὴ ἑνὸς σκύλου ἢ ποὺ ἐπινοοῦν κάτι γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν συμπαθητικῶν αὐτῶν τετραπόδων. 'Υπάρχουν ἀκόμη εἰδικὲς βιομηχανίες ποὺ παρασκευάζουν τροφὲς γιὰ τοὺς σκύλους ἢ φτιάνουν περιλαίμια, εἴδη ὑγιεινῆς, σπιτάκια, σκεπάσματα κτλ. γι' αὐτούς. Οἱ βιομηχανίες τροφῶν γιὰ τὰ σκυλιὰ π. χ. πουλάνε κάθε χρόνο προϊόντα ποὺ ἡ ἀξία τους ξεπερνάει τὸ ἕνα δισεκατομμύριο δολλάρια. Πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια διατίθενται ἐπίσης κάθε χρόνο γιὰ τὰ περιλαίμια, ἀλυσίδες κτλ. τῶν σκύλων.

Τὸ 1946, δυὸ νέες, ἡ Ρουθ Μούρραιη καὶ ἡ Νόρμα Χὰν ἵδρυσαν στὸ Ντιτρόϋτ τὸ πρῶτο «'Ινστιτοῦτο καλλονῆς» γιὰ σκυλιά. Παρόμοια ἰνστιτοῦτα λειτουργοῦν σήμερα στὶς περισσότερες ἀμερικανικὲς πόλεις. Στὴ Νέα 'Υόρκη, ἐξ ἄλλου, ὑπάρχουν εἰδικὰ καταστήματα ποὺ πουλοῦν μόνο εἴδη γιὰ σκυλιά.

Δὲν λείπουν ἐπίσης καὶ τὰ σχολεῖα γιὰ σκυλιά. Κατὰ τὸ 1934, μιὰ 'Αμερικανίδα, ἡ "Ελενα Βάλκερ, πῆγε στὴν 'Αγγλία γιὰ νὰ διδαχθῆ τὴν τέχνη τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν σκυλιῶν. Γυρίζοντας στὴν 'Αμερική, ἵδρυσε μιὰ σχολὴ στὴ Νέα 'Υόρκη. Σήμερα οἱ σχολὲς αὐτὲς ξεπερνοῦν τὶς 300 καὶ μερικές, ὅπως ἐκείνη τοῦ Σικάγου, διδάσκουν ἐπίσης καὶ στοὺς ἀνθρώπους πῶς νὰ ζοῦν μὲ τὰ σκυλιά.

Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ σχολεῖα καλοῦνται κολλέγια ἢ πανεπιστήμια. Τὸ «Πανεπιστήμιο τῶν σκύλων» τῆς Νέας 'Υόρκης παρέχει μαθήματα ποὺ διαρκοῦν 12 ἑβδομάδες ἀντὶ 36 δολλαρίων. Τὸ περιφημότερο ἀπὸ τὰ ἱδρύματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶνε τὸ «πανεπιστήμιο» τοῦ Ρήτινγκ, στὴν Κονεκτικούτη, ποὺ παρέχει στὸ τέλος τῶν «σπουδῶν» διπλώματα στοὺς τετράποδας μαθητάς του. Τὰ σκυλιὰ αὐτά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα μαθήματα, διδάσκονται ἐπίσης καλοὺς τρόπους. Στὸ «πανεπιστήμιο» τοῦ Ρήτινγκ ὑπάρχουν ἐπίσης ἰδιαίτερα τμήματα, ὅπου τὰ σκυλιὰ ἀποκτοῦν μιὰ ὡρισμένη εἰδικότητα, π. χ. νὰ φυλάνε ἕνα χρηματοκιβώτιο, νὰ προστατεύουν ἕνα μωρὸ τὴν ὥρα ποὺ λείπουν οἱ γονεῖς του κτλ. Ἡ δαπάνη γιὰ τὴν ἀπόκτησι μιᾶς εἰδικότητος ἀνέρχεται σὲ χίλια περίπου δολλάρια.

Δὲν λείπει ὅμως καὶ ἡ ἰατρικὴ μέριμνα γιὰ τὰ σκυλιά. Κατὰ τὸ 1951 γιὰ φάρμακα, νοσήλεια καὶ ἐγχειρήσεις σὲ σκύλους ἐδαπανήθησαν στὴν 'Αμερικὴ δέκα περίπου ἑκατομμύρια δολλάρια.

Τὰ νοσοκομεῖα γιὰ ζῶα ξεπερνοῦν στὴν 'Αμερικὴ τὰ 300 καὶ ἀπὸ τοὺς 13.000 κτηνίατρους οἱ 3.000 ἔχουν εἰδικευθῆ στὰ σκυλιά. Τὸ μεγαλύτερο ἀπ' αὐτὰ τὰ νοσοκομεῖα βρίσκεται στὴ Βοστώνη. Περιλαμβάνει 575 κρεβάτια. 'Υπηρετοῦν σ' αὐτὸ 24 ἰατροί, νοσοκόμοι κτλ. Στὸ Ρόσλιν, κοντὰ στὴ Νέα 'Υόρκη, ἐξ ἄλλου, λειτουργεῖ ἕνα ὀδοντιατρεῖο γιὰ σκυλιά. 'Υπάρχει ἐπίσης καὶ μιὰ ψυχιατρικὴ κλινικὴ γιὰ σκυλιὰ στὸ Νόροτον, τῆς Κονεκτικούτης.

Γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς ταυτότητος τῶν σκυλιῶν ἔχει ἐπινοηθῆ στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες ἕνα εἰδικὸ σύστημα τατουάζ. Χάρις σ' αὐτό, οἱ κλοπὲς σκυλιῶν περιωρίσθηκαν σὲ σημαντικὸ βαθμό. Πέρυσι, ἐξ ἄλλου, ἱδρύθηκε στὴ Νέα 'Υόρκη μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία, ποὺ ἀσφαλίζει τὰ σκυλιὰ κατὰ τὸν ἴδιο περίπου τρόπο ὅπως καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ οἱ κύριοι τῶν σκύλων θέλουν νὰ ταξιδέψουν, ἔχουν ἱδρυθῆ σὲ πολλὲς πολιτεῖες εἰδικὰ «κέντρα ἀναπαύσεως», ὅπου τὰ συμπαθητικὰ αὐτὰ τετράποδα περνοῦν ἰδεώδη ζωή. Στὰ κέντρα αὐτά, τὰ σκυλιὰ παίρνουν κάθε μέρα τὸ λουτρό τους, παρακολουθοῦν εἰδικὰ θεάματα, παίζουν διάφορα παιχνίδια, κάνουν τὸ περίπατό τους μὲ αὐτοκίνητα κλπ. Οἱ τιμὲς ποικίλλουν ἀπὸ 1½ ἕως 5 δολλάρια τὴν ἡμέρα. Στὶς τιμὲς αὐτὲς περιλαμβάνεται ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις, τὸ πεντικιοῦρ καὶ ἡ τουαλέττα τῶν σκύλων. Γιὰ τὰ σκυλιὰ τῶν ἠθοποιῶν τοῦ Χόλλυγουντ ὑπάρχουν δύο κέντρα, τὸ ἕνα χειμερινὸ στὸ Πάλμ Σπρίνγκ καὶ τὸ ἄλλο θερινὸ στὸ Γκρὴτ Μπὴρ Λέϊκ. Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ κέντρα λειτουργεῖ εἰδικὸ τμῆμα ἀλληλογραφίας, γιὰ τὴν ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν σκυλιῶν καὶ τῶν κυρίων των.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ σκυλιὰ αὐτὰ ἀποφέρουν ἀξιόλογα εἰσοδήματα στοὺς κυρίους τους. Ἡ «Σκίππυ Φλὶκ» π. χ., μιὰ χαριτωμένη μικρὴ σκυλίτσα, ποὺ μένει μὲ τὸν κύριό της στὴ Νέα 'Υόρκη, ἔχει ἐμφανισθῆ πολλὲς φορὲς στὰ ἐξώφυλλα διαφόρων ἀμερικανικῶν περιοδικῶν. Γιὰ τὴν «ἐργασία» της αὐτὴ πληρώνεται 13 δολλάρια τὴν ὥρα. Ἄλλα σκυλιὰ μετέχουν σὲ διαγωνισμοὺς καλλονῆς. Οἱ τετράποδες νικητὰ σ' αὐτοὺς τοὺς διαγωνισμοὺς κερδίζουν βραβεῖα 300 - 20.000 δολλαρίων.

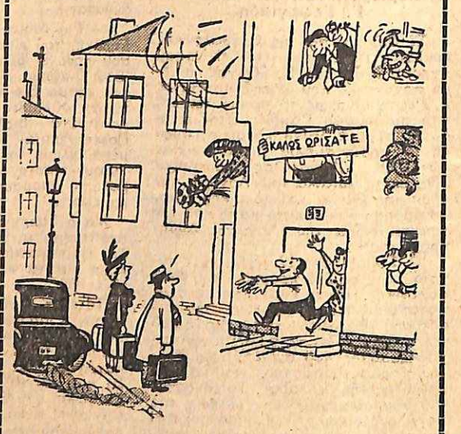
'Αλλὰ οἱ 'Αμερικανοὶ ἰδιοκτῆται σκυλιῶν δὲν τὰ ξεχνοῦν οὔτε μετὰ θάνατον. Στὴ Νέα 'Υόρκη, στὸ Λὸς "Αντζελες καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες πόλεις ὑπάρχουν νεκροταφεῖα γιὰ σκυλιά, ποὺ συναγωνίζονται σὲ πολυτέλεια ἐκεῖνα ποὺ προορίζονται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Τὰ φέρετρα γιὰ σκυλιά, ποὺ γίνονται ἀπὸ ἐκλεκτὰ ξύλα στοιχίζουν περὶ τὰ 100 δολλάρια. Οἱ τάφοι, ἐξ ἄλλου, προσφέρονται στὴν τιμὴ τῶν 100 - 500 δολλαρίων. Καὶ γιὰ μιὰ «ἀξιοπρεπῆ» κηδεία σκύλου ἀπαιτοῦνται ὄχι λιγώτερα ἀπὸ 1000 δολλάρια!...

Νοσηρή, ἀλλὰ καὶ προκλητικὴ ζωοφιλία, ποὺ προσβάλλει τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια.

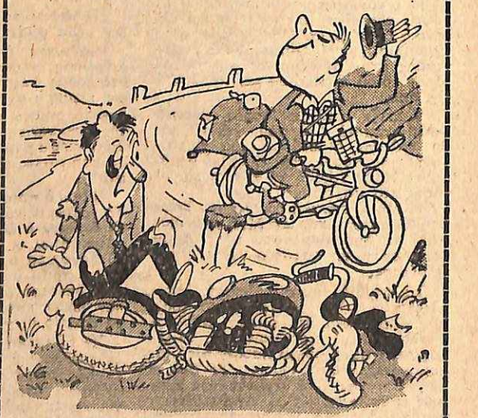

— *Ἐγὼ εἶμαι, Λουκία μου, ἔρχομαι. Δὲν μ' ἀκοῦς ποὺ ἀνοίγω τὴν πόρτα;*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε τὴ χαρά μας, ποὺ ξαναγυρίσατε ἀπ' τὸ ταξίδι. Τέσσερις ἡμέρες τώρα, νύχτα-μέρα, παίζει στὸ διαμέρισμά σας τὸ ραδιόφωνο!...

Ἡ ἐκδίκησι τοῦ ποδηλάτη...

ΑΝΗΛΙΚΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ

Κάθε μῆνα σχεδόν, μιὰ πολυμελὴς συμμορία νεαρῶν γκάνγκστερς αὐλλαμβάνεται καὶ ὁδηγεῖται στὶς ἀναμορφωτικὲς φυλακές. Ἄλλα στὴ θέσι της, φυτρώνει ἀμέσως μιὰ δεύτερη...

Ὁ «πνευματικὸς καρκῖνος» τῆς ἀμερικανικῆς νεολαίας

ΚΑΝΕΝΑ βιβλίο δὲν προκάλεσε τέτοιο πάταγο καὶ δὲν γέννησε τόσες ἔντονες ἀνησυχίες στὴν ἀμερικανικὴ κοινὴ γνώμη, ὅσο ἡ ἔκθεσι τοῦ γερουσιαστοῦ Ρόμπερτ Χέντρικσον, μὲ τὰ πορίσματα μιᾶς ἐρεύνης γιὰ τὴν ἐγκληματικότητα τῶν ἀνηλίκων στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, ποὺ κυκλοφόρησε τελευταῖα μὲ τὸν ἐντυπωσιακὸ τίτλο: «Τὸ στίγμα τῆς 'Αμερικῆς».

«Ἡ ἐγκληματικότητα τῆς ἀμερικανικῆς νεολαίας —τονίζει στὴν ἔκθεσί του ὁ γερουσιαστὴς— εἶναι τὸ σοβαρώτερο ἀπ' ὅλα τὰ ζητήματα, ποὺ ἀντιμετωπίζει σήμερα ἡ χώρα μας. 'Αποτελεῖ μιὰ ἐσωτερικὴ ἀπειλή, ἐξ ἴσου ἐπίφοβη μὲ τὴν ἐξωτερικὴ ἀπειλὴ τοῦ κομμουνισμοῦ».

Δὲν εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ στοὺς 'Αμερικανοὺς πάθος τῆς φραστικῆς ὑπερβολῆς, ποὺ ἐξωθεῖ τὸν Ρόμπερτ Χέντρικσον στὴν διατύπωσι ἑνὸς ἰσχυρισμοῦ τέτοιας βαρύτητος. Οἱ ἀριθμοί, τοὺς ὁποίους παραθέτει, προσφέρουν μιὰ συγκλονιστικὴ μαρτυρία, ἱκανὴ νὰ δικαιολογήση κάθε ἀνησυχία καὶ κάθε φόβο γιὰ τὸ μέλλον.

1.600 μὲ 1.700 ἐγκλήματα, δηλαδὴ ἕνα ἔγκλημα περίπου τὸ κάθε λεπτό, γίνονται μέσα σ' ἕνα εἰκοσιτετράωρο στὴ Νέα 'Υόρκη. Καὶ ἀπὸ αὐτά, τὰ 15% γίνονται ἀπὸ νέους, ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν!

Κατὰ τὸ 1954, 450.000 ἀνήλικοι καταδικάστηκαν συνολικά, γιὰ ἀδικήματα μικροῦ ἢ μεγάλου βαθμοῦ. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι σημαντικὰ μεγαλύτερος ἀπὸ τὰ προηγούμενα χρόνια καὶ κατὰ 45% μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ἀντίστοιχο ἀριθμὸ τοῦ 1949, πρᾶγμα ποὺ δείχνει πὼς ἡ ἐγκληματικότητα τῶν νέων στὴν 'Αμερικὴ αὐξάνει χρόνο μὲ τὸν χρόνο, μὲ ἀπίστευτα γρήγορο ρυθμό.

Σήμερα, ἀπὸ τοὺς δέκα νέους 'Αμερικανοὺς ποὺ ἐνηλικιώνονται, ὁ ἕνας ἔχει βεβαρυμένο τὸ ποινικὸ τοῦ μητρῶο μὲ μιὰ ἢ περισσότερες καταδίκες!

Τὰ συγκεκριμένα γεγονότα εἶναι ἀκόμη ἀναστατικώτερα ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς. Γιατὶ φανερώνουν πὼς ἡ μεγάλη ἀναλογία τῶν ἐγκλημάτων δὲν ὀφείλεται στὴν πεῖνα, στὴν οἰκονομικὴ ἀνέχεια ἢ στὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀλκοόλ, ἀλλὰ σὲ μιὰ παράδοξη διψα σαδισμοῦ, ποὺ κατατρέχει ἐπίμονα, τὰ τελευταῖα χρόνια, τοὺς νέους τῆς 'Αμερικῆς.

Στόχοι τοῦ σαδισμοῦ αὐτοῦ, εἶναι ἄλλοτε τὰ παιδιά, ἄλλοτε οἱ γυναῖκες κι' ἄλλοτε οἱ «ὑποδεέστερες φυλές»...

Στὸ 'Οχάϊο, ἕνας νεαρὸς 18 ἐτῶν σκότωσε ἕνα παιδὶ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς μητέρας του κι' ἔπειτα σκότωσε καὶ τὴν ἴδια, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἕναν ἐπικίνδυνο μάρτυρα.

Στὸ Κάνσας Σίτυ, μιὰ συμμορία ἐφήβων γκάγκστερς ἁπήγαγε τέσσερα μικρὰ παιδιά, τὰ τράγκστερς ἁπήγαγε τέσσερα μικρὰ παιδιά, τὰ τρα

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὰ χάπια γιὰ τὸν ὕπνο

Προκαλοῦν ἐπικίνδυνες δηλητηριάσεις

Ὑποφέρετε ἀπὸ ἀϋπνία; Κάμετε ἕνα θερμὸ μπάνιο πρὶν πλαγιάσετε, πιῆτε ἕνα ζεστὸ γάλα, ἢ μετρῆστε μὲ τὸ νοῦ σας ἕνα φανταστικὸ κοπάδι πρόβατα... Πάντως, μὴν καταφύγετε ποτὲ στὰ διάφορα ὑπνωτικὰ χάπια — λουμινάλ, βερονάλ, κλπ. Γιατί, κάτω ἀπ' τὴν ἀθῶα ἐμφάνισί τους, κρύβουν ἕνα φοβερὸ κίνδυνο: νὰ γίνουν σιγὰ-σιγὰ ἀπαραίτητα σ' αὐτὸν ποὺ τὰ παίρνει, καὶ νὰ τὸν καταστρέψουν σωματικὰ καὶ ψυχικά!

Πραγματικά, δημιουργοῦν ἕνα ἐθισμό, πολὺ σοβαρότερο ἀπὸ τῆς μορφίνης ἢ τῆς ἡρωίνης. Εἶναι δὲ λιγώτερο ἐπικίνδυνο νὰ διακόψη κανεὶς τὴν μορφίνη, παρὰ τὰ χάπια αὐτά, ὁταν τὰ ἔχη πιὰ συνηθίσει.

Ἐξ ἄλλου, τὰ ὑπνωτικὰ χάπια πωλοῦνται ἐλεύθερα, δίχως περιορισμούς, κι' ἐκεῖνος ποὺ τὰ παίρνει συστηματικά, δὲν θεωρεῖται κοινωνικὰ στιγματισμένος, σὰν τὸν τοξικομανῆ. Κι' αὐτοί, λοιπόν, οἱ παράγοντες, τὰ καθιστοῦν ἀκόμα πιὸ ἐπικίνδυνα.

Τὰ ὑπνωτικὰ χάπια ἔχουν ὅλα τὴ χαρακτηριστικὴ κατάληξι «αλ»: φαινομπαρμπιτάλ, σεκονάλ, βερονάλ, νεμπουτάλ, λουμινάλ, τουμινάλ, κλπ. Ἔχουν ὡς βάσι τους τὸ βαρβιτουρικὸ ὀξύ, καὶ γι' αὐτὸ παίρνουν τὴ γενικὴ ὀνομασία «βαρβιτουρικά». Οἱ γιατροὶ τὰ συνιστοῦν γιὰ διαταραχὲς ποὺ συνδέονται μὲ τὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα.

Τὰ δίνουν σ' ὅσους πρόκειται νὰ ὑποβληθοῦν σὲ ἐγχείρησι, γιὰ νὰ τοὺς καταπραΰνουν, καθὼς καὶ κατόπιν, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν ἀνάρρωσί τους μὲ τὸν βαθὺ ὕπνο. Ἐπίσης, τὰ χορηγοῦν στὶς γυναῖκες ποὺ βρίσκονται στὴν ἐποχὴ τῆς ἐμμηνοληξίας, καὶ γενικῶς σὲ ὅσους παρουσιάζουν κάποια νευρικὴ διαταραχή. Τέλος, συνδυασμένα μὲ ἀναλγητικά, τὰ χάπια αὐτὰ ἀνακουφίζουν τοὺς πάσχοντες ἀπὸ διάφορες ὀδυνηρὲς παθήσεις — ἀπὸ πονοκέφαλο μέχρι καρκίνο.

Σὲ μικρὲς δόσεις (1)8 τοῦ κόκκου φαινομπαρμπιτάλ, ἐπὶ παραδείγματι), ἐνεργοῦν σὰν ἥπια καταπραϋντικὰ τῶν νεύρων. Γιὰ νὰ φέρουν ὅμως ὕπνο, χρειάζονται μεγαλύτερες δόσεις, γύρω ἀπ' τὸν 1 ½ κόκκο, ὁπότε τὸ ἴδιο φάρμακο γίνεται ἕνα ἰσχυρὸ ναρκωτικό.

Ἂν παίρνανε ὅλοι τὰ βαρβιτουρικὰ μόνο μὲ τὴν ἔγκρισι τοῦ γιατροῦ τους καὶ στὶς ποσότητες ποὺ ἐκεῖνος ὑποδεικνύει, δὲν θὰ πάθαιναν τίποτε τὸ σοβαρό. Τί γίνεται ὅμως συνήθως; Βλέποντας κανείς, ὅτι τὸ χάπι ποὺ πῆρε, τοῦ ἔφερε ἀνακούφισι, χαλάρωσι, ἀπαλλαγὴ ἀπ' τὰ προβλήματα τῆς ἡμέρας καὶ ἥσυχο ὕπνο, ἀρχίζει νὰ τὸ παίρνη κάθε βράδυ.

Σὲ λίγον καιρό, διαπιστώνει πὼς τὸ ἕνα χάπι δὲν ἀρκεῖ πιά, γιὰ νὰ φέρη ἀποτέλεσμα, ὅπως στὴν ἀρχή. Ὁ ὀργανισμός του ἔχει ἀποκτήσει μιὰ κάποια ἀνοχὴ ἀπέναντι τοῦ φαρμάκου. Καὶ τὰ χάπια πρέπει νὰ γίνουν δυό.

Ἀργότερα, αὐξάνει καὶ πάλι τὴ δόσι, ἐπανειλημμένως. Καὶ καταλήγει νὰ πάθη μιὰ χρονία δηλητηρίασι, μὲ τὰ ἕξης συμπτώματα: Γίνεται ξεχασμένος, ἀφηρημένος, τόσο ποὺ ἀφίνει ἀναμένα τσιγάρα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὸ μυαλό του εἶναι διαρκῶς θολωμένο. Δυσκολεύεται νὰ κάνη ἀκόμη καὶ τὶς πιὸ ἁπλὲς δουλειές, π. χ. νὰ πάρη ἕνα ἀριθμὸ στὸ τηλέφωνο. Γίνεται εὐερέθιστος, δύστροπος, φιλόνεικος. Συχνά, νοιώθει τέτοια κατάπτωσι, ὥστε κυριεύεται ἀπὸ ἰδέες αὐτοκτονίας. Ὅταν μιλάη, μπερδεύεται λίγο ἡ γλῶσσα του καὶ τρεκλίζει στὸ περπάτημα.

Ἄλλο, συνηθισμένο σύμπτωμα τῆς χρονίας δηλητηριάσεως μὲ βαρβιτουρικά, εἶναι ἕνα δερματικὸ ἐξάνθημα.

Σὲ μεγάλες δόσεις, τὰ φάρμακα αὐτά, πειράζουν τὸ σηκώτι καὶ τοὺς νεφρούς.

Ἂν τώρα ἕνας ὀργανισμός, συνηθισμένος στὰ ὑπνωτικὰ χάπια, τὰ στερηθῆ ἀπότομα, τὰ συμπτώματα εἶναι σοβαρώτερα ἀπὸ κεῖνα ποὺ παρουσιάζουν οἱ μορφινομανεῖς ὅταν τοὺς λείψη τὸ ναρκωτικό τους: Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σταθῆ στὰ πόδια του ἀπ' τὴν ἀδυναμία. Μεταξὺ τῆς 16ης ὥρας καὶ τῆς πέμπτης ἡμέρας ἀπὸ τὴ διακοπή — συνήθως ὅμως γύρω ἀπὸ τὴν 30ὴ ὥρα — παθαίνει σπασμοὺς καὶ ψευδαισθήσεις, σὰν τοὺς ἀλκοολικοὺς ποὺ ἔχουν «ντελίριουμ τρέμενς». Ὑποφέρει ἐπίσης ἀπὸ δυνατοὺς πόνους στοὺς μῦς, διάρροια καὶ ἐμετούς. Τὶς νύχτες δὲν μπορεῖ νὰ κλείση μάτι, κι' οἱ ἡμέρες του εἶναι γεμάτες τρόμο...

Παρατηρήθηκε ἀκόμη, ὅτι, σὲ συνδυασμὸ μὲ ἀλκοόλ, τὰ βαρβιτουρικὰ δίνουν ἕνα ἀφύσικο θάρρος, παραμερίζουν τοὺς ἠθικοὺς δισταγμοὺς καὶ ἐμπνέουν ἰδέες ἐγκληματικές. Ἕνας φοιτητὴς π. χ., ποὺ ἔκαμε μιὰ ληστεία, ὡμολόγησε ὅτι βρισκόταν ὑπὸ τὴν ἐπήρεια βαρβιτουρικῶν καὶ μπύρας.

Στὴν Ἀμερική, γίνεται μεγάλη χρῆσις βαρβιτουρικῶν, γιατὶ ὁ πυρετώδης ρυθμὸς τῆς ζωῆς διεγείρει τὰ νεῦρα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, οἱ Ἀμερικανοὶ κοινωνιολόγοι ἀνησυχοῦν σοβαρώτατα καὶ προτείνουν διάφορα περιοριστικὰ μέτρα, ὥστε νὰ ἐλαττωθοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν οἱ κίνδυνοι ἀπ' αὐτὰ τὰ χάπια.

❂❂

Μὲ τὸ μπαλόνι στὸ στομάχι

Εἰσάγοντας ἕνα μπαλόνι ἀπ' τὸ οἰσοφάγο ὣς τὸ στομάχι καὶ γεμίζοντάς το κατόπιν μὲ ζεστὸ ἢ μ κρῦο νερό, ὁ γιατρὸς μπορεῖ νὶ μεταβάλη γρήγορα τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐπινοήθηκε ἀπὸ δυὸ Βρετανοὺς γιατρούς, γιὰ τὴ διάσωσι τῶν θυμάτων τῆς ἠλιάσεως ἢ τῆς ψύξεως τοῦ σώματος. Τὴ μεταχειρίσθηκαν ἐπίσης γιὰ νὰ ρίξουν τελείως τὸν ὑψηλὸ πυρετὸ ἑνὸς παιδιοῦ, σὲ 50 λεπτὰ τῆς ὥρας μονάχα.

Ἡ θερμότης ἢ τὸ κρῦο τοῦ νεροῦ μεταδίδεται ταχύτατα στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὸ στομάχι.

Τὸ φάρμακο γιὰ τὰ σκουληκάκια

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Μπούφαλο ἔγιναν πειράματα μὲ 150 παιδιά, ποὺ εἶχαν «σκουληκάκια» στὰ ἔντερα, τὰ ἐντερικὰ δηλαδὴ ἐκεῖνα παράσιτα ποὺ ὀνομάζονται «ὀξύουροι». Οἱ γιατροὶ τὰ χώρισαν σὲ τρεῖς ὁμάδες. Στὴ μία ἔδωσαν ἐξαϋδρικὴ πιπεραζίνη, στὴ δεύτερη τερραμυκίνη καὶ στὴν τρίτη ἀφυδατωμένη σκόνη σκορδου. Ἀπ' τὴν πρώτη λοιπὸν ὁμάδα θεραπεύθηκαν τὰ 85%, ἀπ' τὴ δεύτερη τὰ 38% καὶ ἀπ' τὴν τρίτη τὰ 7% μόνο.

Κορτιζόνη στὶς παραλύσεις

Ἡ κορτιζόνη χρησιμοποιήθηκε σὲ 12 ἀρρώστους, ποὺ εἶχαν πάθει παράλυσι ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ ἐμβολὴ (ἀπόφραξι ἑνὸς αἱμοφόρου ἀγγείου τοῦ ἐγκεφάλου ἀπὸ θρόμβο αἵματος). Οἱ 9 λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς παρουσίασαν ἐκπληκτικὴ βελτίωσι, σωματικὴ καὶ πνευματική. Ἰδίως, ἡ κορτιζόνη ἔφερε ἀμεσώτερα ἀποτελέσματα σὲ περιπτώσεις πιὸ ἐκτεταμένων βλαβῶν τοῦ ἐγκεφάλου.

Τσικτὲς δίχως φόβο

Τὸ «ντορμιζόν», ποὺ πρωτοχρησιμοποιήθηκε ὡς ὑπνωτικό, ἀποδείχθηκε ὅτι ἔχει ἄριστα ἀποτελέσματα γιὰ τὴ γενικὴ χαλάρωσι τῶν μυῶν. Χορηγήθηκε πράγματι σὲ 220 νέες γυναῖκες κατὰ τὸν τοκετό, παρατηρήθηκε δὲ ὅτι ἐξαφανισε τὸ φόβο καὶ τὴ νευρικὴ τους ὑπερέντασι καὶ τοὺς ἔφερε μιὰ εὐχάριστη ξεγνοιασιά». Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ ἐνέργειά του δὲν βλάπτει καθόλου τὴ μητέρα ἢ τὸ παιδί. Ὅσο πιὸ νευρικὴ εἶναι μιὰ γυναῖκα, τόσο περισσότερο ἐπιδρᾶ σ' αὐτὴν τὸ φάρμακο.

Γιὰ τὰ καθυστερημένα βρέφη

Τὰ βρέφη ποὺ ὑστεροῦν σὲ ἀνάπτυξι καὶ δὲν τρῶνε μὲ ὄρεξι, θὰ ὠφεληθοῦν πολὺ ἂν προστεθοῦν στὴ διαιτά τους μικρὲς ποσότητες ἑνὸς ἀμινοξέος ποὺ λέγεται «λυσίνη». Ἡ οὐσία αὐτὴ εἶναι εὐκολοαφομοίωτη καὶ βοηθεῖ τὸ βρεφικὸ ὀργανισμὸ νὰ τραφῆ καλύτερα μὲ τὴ συνηθισμένη τροφὴ ποὺ παίρνει.

Τὰ χάπια τῆς ἡμικρανίας

Τὰ χάπια μὲ ἐργοταμίνη καὶ καφεΐνη, ποὺ συνιστῶνται κατὰ τῆς ἡμικρανίας, εἶναι ἀηδιαστικὰ γιὰ πολλούς. Σ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς περιπτώσεις, συνιστᾶται νὰ σπάση κανεὶς τὸ χάπι μὲ τὰ δόντια του καὶ νὰ μὴ τὸ καταπιῆ, ἀλλὰ νὰ τὸ κρατήση ἀνάμεσα στὰ δόντια του καὶ στὸ μάγουλό του. Ἔτσι, ἀπορροφᾶται ἀπ' τὸ βλεννογόνο τοῦ στόματος καὶ φέρνει ἀποτέλεσμα ἀκόμα καὶ σὲ πάσχοντες ποὺ δὲν βλέπουν μεγάλη ὠφέλεια καταπίνοντας τὰ χάπια —ἴσως γιατὶ δὲν ἀπορροφῶνται καλὰ ἀπ' τὸ πεπτικό τους σύστημα.

Καταργεῖται ἡ κωδεΐνη

Ἡ κωδεΐνη ἦταν τὸ κοινὸ φάρμακο ποὺ ἐχρησιμοποιειτο πάντοτε γιὰ τὸ βῆχα. Ἔχει ὅμως τὰ μειονεκτήματά της: Πρῶτον, τὸ συνηθίζει σιγὰ - σιγὰ ὁ ὀργανισμός, σὰν ὅλα τὰ ναρκωτικά. Δεύτερον, προκαλεῖ ναυτία, ζάλες, δυσκοιλιότητα.

Τελευταίως λοιπόν, δοκιμάσθηκε γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ἕνα καινούργιο προϊόν, τὸ «ρομιλάρ». Χορηγήθηκε σὲ 144 ἄτομα, ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ φυματίωσι, ὀξεῖα καὶ χρονία βρογχίτιδα, βρογχοεκτασία, βρογχικὸ ἆσθμα, ἀπόστημα τῶν πνευμόνων καὶ καρκίνο. Οἱ 121 λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς ἀνακουφίσθηκαν ἀπ' τὸ βασανιστικὸ βῆχα τους. Ἀκόμα καὶ στὴ σοβαρώτερη περίπτωσι, μιὰ μικρὴ δόσις τοῦ φαρμάκου ἄρχισε νὰ ἐνεργῆ σὲ 15 λεπτὰ καὶ συνέχισε τὴν ἐπίδρασί του ἐπὶ 6 ὥρες.

Μόνο σὲ μιὰ περίπτωσι χρειάστηκε νὰ σταματήση ἡ χορήγησι τοῦ φαρμάκου, γιατὶ προκαλοῦσε δυσάρεστες παρενέργειες.

Μολονότι δὲ οἱ ἄρρωστοι τὸ ἐπαιρναν τέσσερες φορὲς τὴν ἡμέρα ἐπὶ 6 μῆνες, κανεὶς δὲν τὸ συνήθισε, σὰν τὴν κωδεΐνη.

Θεραπεύει τὶς ψυχοπάθειες

Σὲ περιπτώσεις ψυχονευρώσεων καὶ συγγενῶν ψυχικῶν παθήσεων φαίνεται ὠφέλιμο ἕνα νέο φάρμακο, ποὺ δοκιμάσθηκε στὴν Ἀγγλία ἐπὶ ἕνα χρόνο. Ἔχει προσωρινῶς τὴν ὀνομασία LSD, χρησιμοποιεῖται δὲ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν κατάληλη ψυχοθεραπεία.

ΑΠΟΜΟΝΩΘΗΚΕ Ο ΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Ὁ καθηγητὴς Λοὺντβικ Γκρός, τοῦ «Νοσοκομείου Παλαιῶν Πολεμιστῶν» τῆς Ν. Ὑόρκης, ἀνήγγειλε ὅτι ἀπεμόνωσε ἕνα ἰὸν ποὺ, εἰσαγόμενος στὸ σῶμα ἑνὸς παντικοῦ, προκαλεῖ μιὰ μορφὴ καρκίνου, μπορεῖ δὲ νὰ μεταδοθῆ ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὰ παιδιά τους. Ἡ ἀναγγελία αὐτὴ ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐπιφύλαξι.

Ἡ μέθοδος ΤΩΝ «ΑΣΦΑΛΩΝ ΗΜΕΡΩΝ»

Γιὰ τὸν περιορισμὸ τῶν γεννήσεων

Ὅσο περισσότερο δύσκολη γίνεται ἡ ζωή, τόσο πιὸ πολὺ τὰ ἀντρόγυνα προσπαθοῦν νὰ περιορίσουν τὸν ἀριθμὸ τῶν παιδιῶν ποὺ φέρνουν στὸν κόσμο. Καὶ τόσο περισσότερα παράπονα ἔχουν μὲ τοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ βροῦνε μιὰ ἀποτελεσματικὴ μέθοδο ἐλέγχου τῶν γεννήσεων.

Ὑπάρχουν, βέβαια, διάφορα τέτοια συστήματα, ὅλα ὅμως ἔχουν τὰ μειονεκτήματά τους. Εἶναι δὲ γεγονός, ὅτι ὅλες οἱ χῶρες τοῦ κόσμου δὲν εὐνοοῦν τὶς σχετικὲς ἔρευνες, γιατὶ ἐπιδιώκουν ἀπεναντίας ν' αὐξήσουν τὸν πληθυσμό τους.

Ὡστόσο, στὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει σημειωθῆ μιὰ ἀξιόλογη πρόοδος, μὲ τὴ μέθοδο τῶν «ἀσφαλῶν ἡμερῶν», ποὺ χρησιμοποιεῖται ὁλοένα περισσότερο. Μάλιστα, ἡ μέθοδος αὐτὴ διδάσκεται σὲ πολλὲς ἀσφυκτικὰ κατοικημένες περιοχὲς τοῦ κόσμου, ἀπὸ εἰδικευμένους γιατροὺς τοῦ Ο. Η. Ε.

Στηρίζεται στὸ ἐξακριβωμένο γεγονός, ὅτι ἡ γυναῖκα μπορεῖ νὰ γονιμοποιηθῆ μόνον κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς «ὠορηξίας», ὅταν δηλαδὴ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὶς ὠοθῆκες της ἕνα ζωντανὸ ὠάριον καὶ κατεβαίνει μέσα ἀπὸ τὶς σάλπιγγες πρὸς τὴ μήτρα. Τὸ ὠάριον αὐτὸ μένει ζωντανὸ μόνο γιὰ λίγες ἡμέρες. Τὸν ὑπόλοιπο, λοιπόν, μῆνα, ἀποκλείεται ἡ γονιμοποίησις.

Δυστυχῶς, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ παρουσία ἑνὸς ζωντανοῦ ὠαρίου. Εἶναι τόσο μικροσκοπικό, ὥστε δὲν μπορεῖ ν' ἀνακαλυφθῆ ἡ ὕπαρξί του μὲ κανένα ἁπλὸ ἐπιστημονικὸ τρόπο. Πράγματι, ἐλάχιστοι ἐπιστήμονες ἔχουν ἰδῆ ὡς τώρα ἀνθρώπινα ὠάρια — κι' αὐτὰ μὲ τὸ μικροσκόπιο, ἔξω ἀπ' τὸ γυναικεῖο σῶμα.

Δὲν ὑπάρχει, ἐξ ἄλλου, κανένα συναίσθημα, καμμιὰ σωματικὴ μεταβολή, ποὺ νὰ φανερώνη τὴν «ὠορηξία». Μερικὲς γυναῖκες λένε, ὅτι αἰσθάνονται κάτι ἐλαφρὲς καὶ χαρακτηριστικὲς «κράμπες» σὲ ὡρισμένες ἡμέρες τοῦ μηνός.

Ἴσως νὰ πρόκειται γιὰ ἔνδειξι τῆς ἀποσπάσεως τοῦ ὠαρίου ἀπὸ τὶς ὠοθῆκες τους, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι βέβαιο, παρουσιάζεται δὲ μονάχα σὲ πολὺ λίγες γυναῖκες.

Ἀπ' τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οἱ γιατροὶ παραδέχονταν, ὅτι οἱ γυναῖκες πρέπει νάναι στεῖρες σὲ ὡρισμένες ἡμέρες τοῦ μηνός (ἀνάμεσα δηλαδὴ σὲ δυὸ διαδοχικὲς ὠορηξίες).

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὅμως, ἔκαναν ἕνα βασικὸ λάθος: Συνταυτίζοντας τὴν ἐμμηνορρυσι μὲ τὴν ὠορηξία, πίστευαν ὅτι οἱ γόνιμες ἡμέρες τῆς γυναίκας ἦσαν ἀμέσως πρὶν καὶ μετὰ τὴν ἐμμηνο ρύσι (καθὼς καὶ κατὰ τὴ διάρκειά της), κι' ἔτσι ἔκαναν στεῖρες τὶς ὑπόλοιπες ἡμέρες. Τώρα, ὅμως, ξέρομε, ὅτι ἀληθεύει τὸ ἀντίθετο. Τρεῖς ἐπιστήμονες ἀνακάλυψαν, ὅτι ἡ γόνιμη περίοδος βρίσκεται στὴ μέση τοῦ μηνιαίου κύκλου, ἡ δὲ στερα στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ τέλος του (δηλαδὴ ἀμέσως πρὶν καὶ μετὰ τὴν ἐμμηνο ρῦσι). Τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιστημόνων αὐτῶν εἶναι Χάρτμαν, Ὀζίνο καὶ Κνάους.

Ὁ πρῶτος μελέτησε ἐπὶ πολὺν καιρὸ τὴ γενητικὴ λειτουργία τῶν πιθήκων ποὺ παρουσιάζει μεγάλες ὁμοιότητες μὲ τὴν ἀνθρώπινη.

Ὁ Ὀζίνο, ἕνας Γιαπωνέζος χειρουργός, ἔκανε παρατηρήσεις τῆς λειτουργίας τῶν ὠοθηκῶν στὶς γυναῖκες ποὺ ἐγχειρίζε, καὶ ρωτοῦσε γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα τὶς πελάτισσές του.

Συγχρόνως, στὴ Γερμανία, ὁ δόκτωρ Κνάους μελετοῦσε τὸ ἴδιο πρόβλημα, κάνοντας ἐνέσεις μικρῶν δόσεων ἐκχυλίσματος ὑποφύσεως σὲ γυναῖκες καὶ παρακολουθῶντας ὕστερα τὴν ἐπίδρασί τους στὴ μήτρα καὶ στὶς ὠοθῆκες.

Οἱ δυὸ τελευταῖοι, λοιπόν, ἐπιστήμονες ἔκαναν τὶς ἀνακοινώσεις τους ἐντελῶς χωριστὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον, ἀλλὰ συγχρόνως. Γι' αὐτό, ἡ θεωρία τῶν «ἀσφαλῶν ἡμερῶν» πῆρε τὸ ὄνομα καὶ τῶν δύο τους.

Ἀργότερα, τὴ μελέτησαν κι' ἄλλοι ἐπιστήμονες καὶ τὴν τελειοποίησαν. Ἂς ἰδοῦμε, λοιπόν, ποιὰ μορφὴ ἔχει πάρει σήμερα, σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις.

Ἐφαρμόζεται προπάντων στὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν κανονικὸ μηνιαῖο κύκλο 28 ἡμερῶν. Αὐτὲς ἰδίως μποροῦν νὰ ὑπολογίσουν εὔκολα τὶς «ἀσφαλεῖς ἡμέρες» τους, μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο:

Μετρᾶνε 14 ἡμέρες ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς τελευταίας ἐμμήνου ρύσεως ποὺ εἶχαν. Αὐτὴν περίπου τὴ 14η ἡμέρα ἢ τὴ 13η, ἢ τὴ 15η, γίνεται ἡ ὠορηξία της. Ἀλλὰ καὶ τέσσερες ἡμέρες προηγούμενες, ἡ 9η, 10η, 11η καὶ 12η, δὲν εἶναι ἀσφαλεῖς, γιατὶ μπορεῖ νὰ διατηρηθοῦν στὸ διάστημα αὐτὸ ζωντανὰ τὰ ἀρτενικὰ γεννητικὰ κύτταρα μέσα στὸ γυναικεῖο σῶμα καὶ νὰ προλάβουν τὴν ὠορηξία.

Ἐξ ἄλλου, ἡ 16η, 17η, 18η, 19η καὶ 20ὴ ἡμέρα, δὲν εἶναι ἀσφαλεῖς, γιατὶ μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση νὰ μένη ὡς τότε ζωντανὸ τὸ ὠάριον καὶ νὰ γονιμοποιηθῆ. Συνεπῶς, ἀπομένουν «ἀσφαλεῖς ἡμέρες» οἱ συμπεριλαμβανόμενες ἀπὸ τὴν 1η ἕως τὴν 8η καὶ ἀπὸ τὴν 21 ὡς τὴν 28η.

Τὸ δυσάρεστο εἶναι, ὅτι οἱ περισσότερες γυναῖκες δὲν ἔχουν τόσο κανονικὸ μηνιαῖο κύκλο. Ἡ διάρκειά του ποικίλλει ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα. Ὅσο μεγαλύτερες δὲ εἶναι αὐτὲς οἱ διακυμάνσεις, τόσο περισσότερο περιθώριο ἡμερῶν πρέπει νὰ ὑπάρχη κατὰ τὸν ὑπολογισμὸ τῆς ὠορηξίας, κι' ἐπομένως ἐλαττώνονται ἀκόμη πιὸ πολὺ οἱ «ἀσφαλεῖς ἡμέρες».

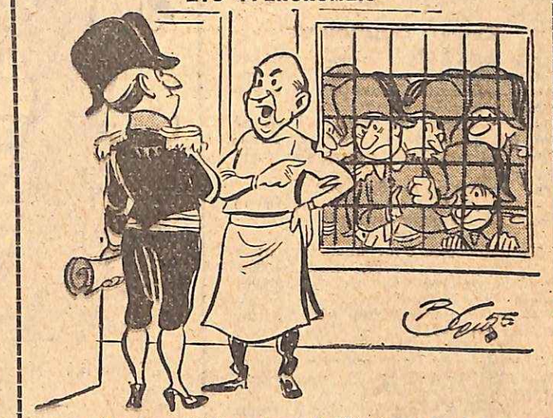
Ἔπειτα, ὁ κανονικὸς μηνιαῖος κύκλος μιᾶς γυναίκας μπορεῖ νὰ γίνη ξαφνικὰ ἀκανόνιστος, κι' ἔτσι νὰ ναυαγήσουν ὅλοι οἱ ὑπολογισμοί της.

Τέλος, συμβαίνει κάποτε καὶ δεύτερη ὠορηξία μέσα στὸν ἴδιο μῆνα, ἔξω ἀπ' τὶς ὑπολογισμένες ἡμέρες.

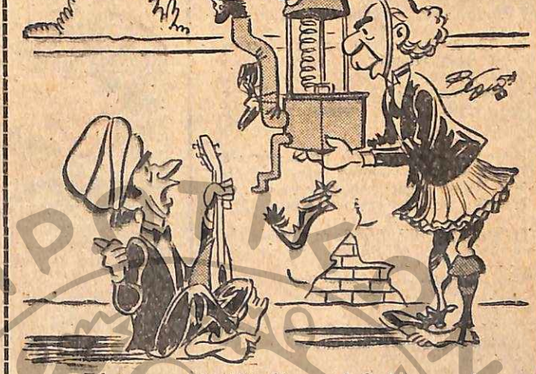
Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἀποτυγχάνει κάποτε ἡ μέθοδος Ὀζίνο-Κνάους. Εἶναι ὅμως ἡ καλύτερη ποὺ ἔχει νὰ μᾶς προσφέρη ὡς σήμερα ἡ ἐπιστήμη.

Γελωτοθεραπεία

ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

— Λυποῦμαι, ἀλλὰ πρέπει γ' ἀλλάξετε προσωπικοτητα. Ἀπὸ Ναπολεόντες εἴμαστε κομπλέ!...

— Σᾶς παρακαλῶ, ἐδῶ δίνουν τὰ διπλώματα εὑρεσιτεχνίας;

— Στὸ διπλανό, κύριε. Ἐδῶ εἶναι συμβολαιογραφεῖον!...

— Κι' ἐσὺ βαγόνι εἶσαι; Ὡραῖα! Κάνε μανούβρα καὶ προσκολλήσου στὴν...ἀμαξοστοιχία!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Χατμού

Σωστὴ συμβουλὴ

Μιὰ κυρία φοβερὰ ἄσχημη, πρόκειται νὰ ταξειδέψῃ μὲ τὸ τραῖνο. Εἶναι, λοιπόν, ἐνθουσιασμένη γιατὶ βρῆκε ἕνα διαμέρισμα ἐντελῶς ἀδειανό.

— Τί πρέπει νὰ κάνω, γιὰ νὰ μὴ μπῇ ἐδῶ κανεὶς ἄλλος ἐπιβάτης, ὡς τὸ τέλος τοῦ ταξειδιοῦ; ρωτάει ἕνα σιδηροδρομικό.

Κι' ἐκεῖνος τὴ συμβουλεύει:

— Νὰ βγάζετε τὸ κεφάλι σας ἀπ' τὸ παράθυρο, σὲ κάθε σταθμό!

*

Ὁ ὑπάλληλος στὸν προϊστάμενο:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, κύριε διευθυντά, ν' ἀπουσιάσω αὔριο ἀπ' τὸ γραφεῖο; Ξέρετε, παντρεύομαι...

— Καλά, καλά. Φτάνει μόνο νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ αὐτό!

*

Ἡ κυρία, στὴν καινούργια καμαριέρα:

— Γιατί ἔφυγες ἀπ' τὴν προηγούμενη θέσι σου;

— Γιατὶ ἡ κυρία μοῦ ἔρριξε ἄμμο στὸ μάτι... μέσα ἀπ' τὴν κλειδαρότρυπα!

*

— Ὁ κ. Σαρδελλοζούμης δίνει προῖκα 2 χιλιάδες λίρες σὲ καθεμιὰ ἀπ' τὶς δυὸ κόρες του... Τί λὲς γι' αὐτό;

— Λέω πὼς ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ θἄπρεπε νὰ ἐπιτρέπεται ἡ διγαμία!

*

— Τὸ χρῶμα αὐτοῦ τοῦ φορέματος σᾶς πηγαίνει θαυμάσια, κυρία, γιατὶ εἴσαστε χλωμή.

— Μὰ ὄχι, δὲν εἶμαι χλωμή. Ἴσως νὰ χλώμιασα... ὅταν ἄκουσα τὴν τιμή του!

*

Ἐκείνη: Χθὲς ποὺ μὲ ρωτήσατε ἂν ἤθελα νὰ γίνω γυναῖκα σας, σᾶς εἶπα ὄχι. Τώρα ὅμως ἀλλαξα γνώμη...

Ἐκεῖνος: Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

*

Ἡ κυρία: Τὸ Σάββατο, Μαρία, ἔχουμε χορό. Νὰ σὲ δῶ πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς...

Ἡ ὑπηρέτρια: Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία. Ξέρω ὅλους τοὺς χορούς...

*

— Σὲ ποιὸν ὀφείλει ἡ Μαρίκα αὐτὰ τὰ θαυμάσια ξανθὰ μαλλιά της; Στὴ μαμά της;

—Ὄχι. Στὸν πατέρα της.

— Εἶναι ξανθός;

—Ὄχι, εἶναι... χημικός!

*

Ἀφοῦ ξυρίστηκε ὁ πελάτης, λέει στὸν κουρέα:

— Λυπᾶμαι πολύ, ἀλλὰ βλέπω τώρα πὼς δὲν κρατάω λεφτὰ πάνω μου...

Κι' ἐκεῖνος τοῦ δηλώνει:

— Θὰ μείνετε λοιπὸν ἐδῶ, ὥσπου νὰ ξαναφυτρώσουν τὰ γένεια σας!...

*

— Μοῦ λὲς πάντα πὼς εἶσαι γενναῖος, πὼς ἔχεις ἀντιμετωπίσει κάθε εἴδους κινδύνους...

— Καὶ βέβαια!

—Ὡραῖα. Πήγαινε λοιπὸν ἀντὶ γιὰ μένα... στὴν Ἐφορεία!

*

— Ξόδεψα ὡς τώρα τρεῖς λίρες σὲ διάφορες μάγισσες, γιὰ νὰ κάνουν νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἡ Ἐλενίτσα.

—Ἐγὼ φάνηκα ἐξυπνότερος ἀπὸ σένα: Ἔδωσα στὴν ἴδια τὶς τρεῖς λίρες, καὶ μ' ἀγάπησε ἀμέσως!

*

—Ὄχι, Τάκη, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μὲ φιλᾶς, πρὶν ἀρραβωνιαστοῦμε ἐπισήμως.

— Εἶσαι κακὴ μαζί μου!

— Μὰ ὄχι, καθόλου! Τὸ ἴδιο ἔκανα πάντα, μὲ ὅλους!...

Ἐρωτικὴ ἐξυπηρέτησις!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Σαμποτάζ!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Νὰ γυαλίσω, κύριος;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τὸ καλοκαῖρι, εἶναι ἡ ἰδεώδης ἐποχὴ γιὰ ὅσες θέλουν νὰ ἀδυνατίσουν κατά μερικὰ κιλά, δίχως πολλὲς θυσίες. Πραγματικά, μιὰ κι' ἡ ζέστη κόβει τὴν ὄρεξι, μποροῦν εὐκολώτερα ν' ἀκολουθήσουν μιὰ δίαιτα ποὺ τονώνει χωρὶς νὰ δημιουργῇ λίπος. Θὰ χορτάσουν εὔκολα, μὲ φαγητὰ ἐλαφρά, νόστιμα κι' εὐχάριστα.

Ἀντικαταστῆστε πρῶτα τὸ ψωμὶ μὲ μπισκότα. Ἂν δὲν μπορῆτε νὰ στερηθῆτε τὸ κρέας, τρῶτε το μονάχα στὴ σχάρα, μὲ μπόλικο λεμόνι, κι' ὄχι πολὺ ψημένο (πάντως δέ, ὄχι συχνότερα ἀπὸ μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα).

Κάνετε ἄφθονη κατανάλωσι ἀπὸ λαχανικὰ καὶ σαλάτες: μαρούλια, ντομάτες, ἀγγούρια... Τὰ τελευταῖα γίνονται πιὸ εὐκολοχώνευτα, ἂν τ' ἀφίσετε μιὰ ὥρα μέσα στ' ἁλάτι, κομμένα σὲ ψιλὲς φέτες, πρὶν τὰ ξεπλύνετε καὶ τ' ἀνακατέψετε μὲ τὴν ἄλλη σαλάτα.

Δὲν εἶναι νοστιμώτατο ἐξ ἄλλου ἕνα πιάτο ἀπὸ βραστὰ φασολάκια καὶ κολοκυθάκια, μαζὶ μὲ μερικὰ φιλέτα ἀντζούγιας καὶ λίγη κάπαρη; Βλέπετε λοιπὸν πόσα σᾶς προσφέρει ἡ χορτοφαγία;

Τρῶτε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα φροῦτα. Ἀπεναντίας, ἀποφεύγετε τὰ γλυκίσματα, τὶς μαρμελάδες, τὴ ζάχαρη κι' ὅλα τὰ ποτά. Βέβαια, ἡ ζέστη φέρνει δίψα, μπορεῖτε ὅμως νὰ πίνετε μὲ μέτρο, ὑποτάσσοντας τὴ δίψα σας στὴ λογική. Δὲν ἐννοοῦμε νὰ μὴν πίνετε καθόλου — πρᾶγμα ποὺ θὰ ἔβλαπτε τὸν ὀργανισμό σας καὶ τὴν ἐπιδερμίδα σας — ἀλλὰ νὰ μὴν πίνετε πολὺ καὶ στὸ φαγητό σας. Ἀρκοῦνε 3—4 ποτήρια νερὸ ἢ χυμὸς φρούτων ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἕνα καλὸ ποτὸ ποὺ ξεδιψάει, ἀποτελεῖται ἀπὸ τσάι, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει τὸ ζουμὶ δυὸ λεμονιῶν κι' ἑνὸς πορτοκαλιοῦ καὶ μερικὰ κομματάκια φλοῦδα ἀπ' τὰ ἴδια αὐτὰ φροῦτα. Καλύτερα νὰ μὴ τοῦ βάλετε ζάχαρη.

Ἄλλωστε, μὲ τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ φροῦτα, ὁ ὀργανισμός σας θὰ παίρνῃ ἀρκετὸ νερό, κι' ἐπομένως δὲν θὰ διψᾶτε πολύ.

Ὁ χαιρετισμὸς

Ὁ εὐγενὴς ἄνθρωπος διακρίνεται ἀπ' τὸ χαιρετισμό του.

Χαιρετᾶτε τοὺς γνωστούς σας ὅπου τοὺς συναντᾶτε. Μὴν περιμένετε νὰ σᾶς χαιρετήσῃ πρῶτος ἕνας κατώτερός σας, γιὰ νὰ τοῦ ἀνταποδώσετε τὸ χαιρετισμό του. Θὰ δείξετε εὐγενῆ αἰσθήματα, ἂν ἀδιαφορήσετε γι' αὐτὴ τὴν προτεραιότητα.

Χαιρετᾶτε τοὺς πολὺ οἰκείους σας μὲ μιὰ φιλικὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ σας καὶ τοὺς ἄλλους βγάζοντας τὸ καπέλλο ἢ κουνῶντας τὸ κεφάλι. Οἱ γυναῖκες χαιρετᾶνε μόνο μὲ τὸ κεφάλι.

Περιττὸ νὰ προσθέσουμε πὼς εἶναι ἀγένεια νὰ μὴν ἀνταποδώσετε ἕνα χαιρετισμό, ἢ νὰ χαιρετήσετε ἀδιάφορα καὶ μ' ἕνα ὕφος προστατευτικῆς συγκαταβάσεως.

Τὸ χειροσφίξιμο ἀνταλλάσσεται μεταξὺ οἰκείων, ἢ μεταξὺ προσώπων ποὺ συστήθηκαν ἀπὸ ἕνα κοινὸ γνωστό. Προκειμένου γιὰ ἄντρα καὶ γυναῖκα, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ δίνῃ πρῶτος ὁ ἄντρας τὸ χέρι του

Ποτὲ δὲν δίνουμε πρῶτοι τὸ χέρι σ' ἕναν ἀνώτερο. Περιμένουμε νὰ κάνῃ ἐκεῖνος αὐτὴ τὴν κίνησι, ἂν θέλῃ.

Ἡ χειραψία πρέπει νἄναι εἰλικρινὴς κι' ἐγκάρδια. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δίνουμε μονάχα τὰ δάχτυλα τοῦ χεριοῦ μας. Δὲν εἶναι σωστὸ τὸ ὑπερβολικὸ σφίξιμο, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ ν' ἀφίνουμε τὸ χέρι μας τελείως ἀδρανές, σὰν ἄψυχο.

Τὸ λεμόνι εἶναι ὁ καλύτερος φίλος μας

Ξέρετε ποιὸς εἶναι ὁ καλλίτερος φίλος τοῦ ἀνθρώπου, ἀπ' τὸ φυτικὸ κόσμο; Τὸ λεμόνι. Περιέχει ὅλες τὶς βιταμίνες: τὶς Β καὶ C στὸ ζουμί του καὶ τὴν Α στὴν ἐσωτερικὴ ἄσπρη φλοῦδα του. Ἐκτὸς ἀπ' τὴ γνωστὴ δροσιστική του ἐνέργεια, εἶναι ἐξαίρετο κατὰ τοῦ πυρετοῦ, τῶν ρευματισμῶν καὶ τοῦ σκορβούτου. Χάρις στὶς διουρητικές του ἰδιότητες, συνιστᾶται γιὰ τὶς φλογώσεις τῶν νεφρῶν. Δροσίζει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ βοηθεῖ νὰ κλείνουνε γρήγορα οἱ πληγές. Ἰδίως εἶναι ὠφέλιμο γιὰ τὶς πληγὲς τοῦ στόματος, τὸν ἐρεθισμὸ τῶν οὐλῶν καὶ τὸν πονόλαιμο, καθὼς καὶ γιὰ τὶς χιονίστρες καὶ τὰ σκασμένα χέρια.

Ἄντρεϊ Ντάλτον

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΣΤΑ ΞΕΝΑ

Η ΓΑΛΑΝΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Οι δυὸ πρῶτες βόμβες ἀτόμου ποὺ ἔρριξαν οἱ Ἀμερικανοί, τὸ 1945, στὸ Ναγκασάκι καὶ τὴ Χιροσίμα, δὲν κατάστρεψαν μόνο αὐτὲς τὶς δυὸ ἰαπωνικὲς πολιτεῖες, μὰ σκότωσαν καὶ τὴ μικρούλα Γαλανὴ Πεταλούδα, τὴ γλυκειὰ γκέισα, στὴν Ὀζάκα.

Κι' ἂν ἀπορῆτε, πῶς μπορεῖ νἄγινε αὐτό, ἀφοῦ ἡ Ὀζάκα ἀπέχει ἑκατοντάδες μίλια ἀπὸ τὶς δυὸ πολιτεῖες ποὺ ἀναφέραμε, ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ διαβάσετε τὴν ἁπλή, πονεμένη ἱστορία τῆς γλυκειᾶς, μὰ ἄτυχης Γιαπωνεζούλας.

★

Ὅταν, τὸ 1942, ἡ Ἰαπωνία κήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῶν συμμάχων, στὸ λιμάνι τῆς Ὀζάκα, βρισκόταν ἀραγμένο τὸ ἑλληνικὸ φορτηγὸ «Ἀργώ», ποὺ εἶχε μεταφέρει ἐκεῖ μηχανήματα ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Μὲ τὴν κήρυξη τοῦ πολέμου, λοιπόν, οἱ Γιαπωνέζοι κράτησαν τὸ ἑλληνικὸ πλοῖο γιὰ λογαριασμό τους καὶ περιώρισαν τὸ πλήρωμά του σὲ στρατόπεδο, γιατὶ κι' ἡ Ἑλλάδα, ἂν καὶ σκλαβωμένη στὸν περίφημο Ἄξονα, ἦταν στὸ πλευρὸ τῶν Συμμάχων.

Στὴν ἀρχή, ἡ φυλάκισι τῶν Ἑλλήνων ναυτῶν ἦταν αὐστηρή. Μά, ἐπειδὴ οὐσιαστικὰ ἡ Ἰαπωνία δὲν εἶχε ξεχωριστοὺς λόγους ἐχθρότητας μὲ τὴν Ἑλλάδα, σιγὰ σιγὰ τ' αὐστηρὰ μέτρα ἀτόνησαν, ὡσότου τοὺς δόθηκε ἡ ἄδεια νὰ κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ στὶς γειτονιὲς γύρω στὸ στρατόπεδο, μὰ νὰ γυρνοῦν, βέβαια, τὸ βράδυ πίσω.

Καὶ τότε ἦταν ποὺ ἡ μικρὴ κι' ὅμορφη «Γαλανὴ Πεταλούδα» γνωρίστηκε μὲ τὸ β' μηχανικὸ τῆς «Ἀργοῦς», τὸν Ἠλία Σάνη, ἕνα λεβεντόπαιδο καὶ ἄξιο ναυτικὸ ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Κύπρου.

★

Ἡ γνωριμία τους ἔγινε ὁλότελα τυχαία. Μὰ ἡ μοῖρα ἔμπλεξε στὰ δίχτυα τοῦ ἔρωτα τοὺς δυὸ νέους. Κι' αὐτοί, ποὺ οἱ πατρίδες τους ἀπεῖχαν ὅσο ἡ Ἀνατολὴ ἀπὸ τὴ Δύσι, βρέθηκαν ξαφνικὰ νὰ ἑνωθοῦνε — δυὸ καρδιὲς σὲ μιὰν ἀγάπη. Μιὰν ἀγάπη, ποὺ εἶχε ὅλη τὴ φλόγα τοῦ πάθους κι' ὅλη τὴν τρυφεράδα τοῦ εἰδυλλίου...

Ἡ μικρούλα χορεύτρια, μὲ τὸ ποιητικὸ ὄνομα «Γαλανὴ Πεταλούδα», ποὺ εἶχε δυὸ λοξὰ μάτια, ὅλο μυστήριο καὶ ἡδυπάθεια, χάρισε στὸν Ἕλληνα δίχως ὑπολογισμό, τὴν καρδιά της.

Μόνη, καθὼς ἦταν, εἶχε τὸν καιρὸ νὰ συντροφεύῃ τὸν ἀγαπημένο της σὲ περίπατους στὰ γύρω τῆς Ὀζάκα. Μὲ τὰ λίγα ἀγγλικά, ποὺ γνώριζε, τοῦ κουβέντιαζε πάντα γλυκὰ καὶ τὸν παρηγοροῦσε, ποὺ ἔμενε μακρυὰ ἀπὸ τὸν τόπο του καὶ δίχως τοὺς δικούς του. Καὶ μοιραζόταν μαζί του καθετὶ ποὺ οἰκονομοῦσε, σ' ἐκεῖνα τὰ δύσκολα χρόνια τῆς ζωῆς καὶ μὲ τὶς στερήσεις τοῦ πολέμου.

Κι' ὅταν ἐκεῖνον τὸν ἔπιανε ἡ στενοχώρια, ἡ «Γαλανὴ Πεταλούδα», μαζεμένη δίπλα του καὶ κρατῶντας μὲ στοργὴ τὰ χέρια του, τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς μιλᾶ γιὰ τὴ μακρυνὴ πατρίδα του.

Πόσο τὸν ἀγαποῦσε ἡ γλυκειὰ γκέισα καὶ πῶς τὸν νοιαζόταν τὸν Ἠλία Σάνη!

Ἡ σκέψι του δὲν τῆς ἔφευγε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλό. Καὶ μόνο ἕνα πρᾶγμα δὲν ἤθελε νὰ συλλογιστῇ ἡ «Γαλανὴ Πεταλούδα»: Ποῦ θὰ τραβοῦσε αὐτὸς ὁ βαθὺς ἔρωτας; Καὶ τί θὰ γινόταν, ἂν κάποτε ὁ πόλεμος τελείωνε;...

Μὰ αὐτὸ καλὰ-καλὰ οὔτε ὁ ἀγαπημένος της Ἕλληνας τὸ σκεφτόταν. Γιατὶ κι' ἐκεῖνος εἶχε μιὰ τρυφερὴ συμπάθεια γιὰ τὴν ὅμορφη Γιαπωνεζούλα.

★

Μὰ ἦρθε ἡ ἄνοιξι τοῦ 1945.

Τότε ἔπεσαν οἱ ἀτομικὲς βόμβες τῶν Ἀμερικανῶν κι' ἀφάνισαν τὸ Ναγκασάκι καὶ τὴ Χιροσίμα. Ἡ Ἰαπωνία ἀναγκάστηκε νὰ παραδοθῇ.

Καὶ τότε ἦρθε τὸ τέλος τοῦ πολέμου στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό.

Καταργήθηκαν οἱ φυλακὲς καὶ τὰ στρατόπεδα τῶν ξένων καὶ ἄνοιξαν οἱ θάλασσες, γιὰ νὰ ταξιδέψουν αὐτοὶ ἐλεύθερα, γυρνῶντας ὁ καθένας στὴν πατρίδα του.

Τὸ μεσημέρι ποὺ ἔμαθε τὸ μήνυμα τῆς ἀνακωχῆς, ὁ Ἠλίας Σάνης ἔνοιωσε ἕνα παράξενο αἴσθημα — χαρᾶς ἀνάμιχτης μὲ στενοχώρια.

Βέβαια, τὴν πρώτη στιγμή, ἀνασκίρτησε ἡ καρδιά του, γιατὶ ἦρθε ἡ εὐλογημένη ὥρα νὰ ξαναδῇ τὴν Ἑλλάδα, νὰ γυρίσῃ ἐλεύθερος στὸν τόπο του καὶ στοὺς δικούς του.

Μά, ξαφνικά, ἔνοιωσε ἕνα κρυφὸ πόνο στὴν καρδιά. Τί θὰ γινόταν τώρα μὲ τὴν πιστή του «Γαλανὴ Πεταλούδα»;

Δυὸ χρόνια τώρα, εἶχε τόσο συνηθίσει μαζί της. Τὴν πονοῦσε ἀληθινά, τὴν ὅμορφη γκέισα, ποὺ κοντά της εἶχε βρῇ τόση ἀγάπη καὶ στοργὴ — σχεδὸν μιὰ εὐτυχία.

Τὰ δάκρυά της ἔπεσαν πάνω στὸ χέρι τοῦ ἀγαπημένου της...

Ἂν ἦταν ἀλλοιῶς... θὰ μποροῦσε, βέβαια, νὰ τὴν ἔπαιρνε μαζί του κι' ἦταν βέβαιο πὼς αὐτή, πρόθυμη, ὁλόχαρη, θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε.

Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ αὐτό. Ὁ Ἠλίας ὁ Σάνης δὲν ἦταν ἐλεύθερος νὰ προτείνῃ κάτι τέτοιο στὴ μικρὴ Γιαπωνέζα. Γιατί, ἐκεῖ κάτω, στὸ χωριό του, στὴν Κύπρο, εἶχε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, τὴν ἀγνὴ Λένα, κι' εἶχε δώσει τὸ λόγο του νὰ τὴν κάνῃ γυναίκα του.

Κι' ὁ Ἠλίας δὲν μποροῦσε ποτέ, γιὰ τίποτα στὸν κόσμο, νὰ πατήσῃ τὸ λόγο του!

Στὴ «Γαλάζια Πεταλούδα» δὲν εἶχε μιλήσει καθόλου γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, τὴ Λένα, ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό, ποὺ εἶχε μείνει κοντά της.

Μὰ σήμερα ἔπρεπε νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τῆς ἀναγγείλῃ τὸ χωρισμό τους. Μὰ πῶς νὰ τὸ τολμήσῃ αὐτό; Καὶ τί νὰ τῆς ἔλεγε, νὰ τὴν παρηγορήσῃ;...

★

Πέρασε μιὰ ἑβδομάδα.

Κάθονταν πάλι κι' οἱ δυό τους στὸν ἀπόμερο ἐκεῖνο βράχο τῆς ἀκτῆς, ὅπως τὸ συνήθιζαν ὡς τώρα.

Ἡ «Γαλάζια Πεταλούδα» καθόταν συμμαζεμένη στὰ πόδια του, ἀκουμπῶντας τὸ ὡραῖο κεφαλάκι της στὰ γόνατά του. Εἶχε τὰ μάτια της σφαλιχτὰ κι' ὁ Ἕλληνας τῆς χάϊδευε τὰ μαλλιά της.

Ἀπ' ἀντικρύ, ὁ ψίθυρος τῆς θάλασσας κρατοῦσε ἴσο στὴν πικραμένη σιωπή τους...

Σὲ λίγο, ἡ μικρούλα Γιαπωνέζα τὸν κύτταξε μὲ περιπάθεια:

— Ὥστε... αὔριο, λοιπόν;... τὸν ρώτησε σιγανά.

Ἐκεῖνος ἀναταράχτηκε στοὺς στοχασμούς του.

— Αὔριο... ναί, γλυκειὰ «Γαλανὴ Πεταλούδα», ἀποκρίθηκε, μὲ κάποιο δισταγμό.

Ἀναζήτησε, λαχταρῶντας, τὸ χέρι του καὶ κόλλησε πάνω του τὰ χείλη της, μὲ τρυφερὴ ἀπελπισία.

— Ἔτσι εἶναι! Ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ, τὸ ξέρω! ξανατεῖπε. Ἐσὺ θὰ φύγῃς, θὰ γυρίσῃς στὴν ὡραία σου Ἑλλάδα. Θὰ ξαναβρῇς τοὺς δικούς σου...

Μὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι της... Τὰ δάκρυά της ἔπεσαν πάνω στὸ χέρι τοῦ Ἠλία, ἴδιες σταγόνες ἐαρινῆς βροχούλας...

★

Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα, ὁ Ἠλίας ὁ Σάνης, μαζὶ μὲ τοὺς συναδέλφους του τοῦ ἑλληνικοῦ καραβιοῦ — ποὺ τὸ εἶχαν πάρει οἱ Γιαπωνέζοι, μὰ ὕστερα τὸ τορπίλλισαν οἱ Σύμμαχοι ἔξω ἀπὸ τὴ Φορμόζα — μπῆκαν σ' ἕνα ἀγγλικὸ βοηθητικό, ποὺ θὰ τοὺς ἔβγαζε στὸ Κάρδιφ. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ θὰ γύριζαν ὁ καθένας στὸν τόπο του.

Ἡ «Γαλανὴ Πεταλούδα» εἶχε σφίξει τὴ μικρούλα της καρδιά, ἀποχαιρετῶντας τὸν καλό της, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο.

Καθὼς τὸν φιλοῦσε γιὰ στερνὴ φορά, τοῦ ἔβαλε στὰ χέρια του ἕνα μικρὸ κουτὶ ἀπὸ ἔβενο.

— Πάρ' το! τοῦ εἶπε, μὲ δακρυσμένο χαμόγελο: Εἶναι ἕνα κιμονό μου μεταξωτό. Θέλω νὰ τὸ χαρίσῃς στὴν κοπέλλα ποὺ θὰ πάρῃς... Πές της πὼς εἶναι δῶρο ἀπὸ μένα, ἂν θέλῃς!

Ἔτρεμαν τὰ χείλη της, καθὼς τἄλεγε αὐτά. Μὰ τὰ βλέμματά της τὸν ἀγκάλιαζαν μὲ λατρεία.

— Πόσο εἶσαι καλή, γλυκειά μου «Γαλανὴ Πεταλούδα»!

Τὴ φίλησε μὲ συγκίνησι καὶ βιάστηκε νὰ τρέξῃ — τὸ βαπόρι εἶχε σφυρίξει καὶ σήκωναν τὴν ἄγκυρα...

Σὲ λίγο τὸ καράβι ξεκίνησε. Καὶ πίσω, ἀκουμπῶντας στὸ παραπέτο τῆς πρύμης, ὁ Ἠλίας ὁ Σάνης ἔσειε ἕνα μαντῆλι γιὰ ἀποχαιρετισμό, πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁμορφης γκέισας.

Κι' ἐκείνη, ὀρθὴ στὴν προκυμαία, ἀνάμεσα στὸ ἀδιάφορο πλῆθος, εἶχε βάλει, λές, ὅλη τὴν ψυχή της στὰ μάτια της καὶ κύτταζε, κύτταζε τὸν ἀγαπημένο ποὺ ἀποχωριζόταν.

Κύτταζε καὶ σχεδὸν δὲν πίστευε τὴν καινούργια της μοῖρα...

Πόση ὥρα ἔμεινε ἔτσι, ἐκεῖ; Οὔτε κἂν τὸ κατάλαβε. Οἱ ἀφροὶ ἀπὸ τὴν ἕλικα τοῦ πλοίου, εἶχαν σβύσει πιὰ καὶ μόνο στὸ βάθος τῆς θάλασσας ἕνα μαῦρο στίγμα χανόταν ὁλοένα.

Καὶ τότε ἡ μικρή, φτωχὴ Γιαπωνέζα, μὲ τὴ μεγάλη καρδιά, ἄφησε ἐλεύθερα νὰ ξεσπάσῃ ὁ σπαραγμὸς τῆς ἀγάπης της σὲ θερμὰ δάκρυα...

Κλαίοντας ἔτσι — ἐνῶ πιὰ ἀπὸ τὸ πέλαγος ἀνέβαινε ἡ νύχτα γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ ὅλον τὸν κόσμο — ἡ μικρούλα γκέισα πῆρε ἀπελπισμένη τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὴ μοναξιά της.

Σκυφτή, ἴδια ἱέρεια τῆς θυσίας, καθὼς βάδιζε ἀργὰ στὸν παραλιακὸ δρόμο, ξαφνικὰ σὰν ἀπὸ διαίσθησι, σταμάτησε τὸ βῆμα της.

Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε ἀριστερά, δίπλα της, τὸν ἔρημο, πελώριο βράχο τῆς ἀκτῆς — τὸ θρόνο τῆς ἀγάπης τους.

Μιὰ παράξενη λαχτάρα τὴ συγκλόνισε τότε: Νὰ τρέξῃ, νὰ σκαρφαλώσῃ, νὰ πατήσῃ ἐκεῖ πάνω, νὰ ξαναϊδῇ τὸν τόπο, ὅπου ἔζησε ἐξαίσιες στιγμὲς μὲ τὸν ἀγαπημένο της.

Ἀνέβηκε μὲ κόπο, πατῶντας στὶς προεξοχὲς τοῦ βράχου — τώρα δὲν ἦταν μαζί της ἐκεῖνος γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ... Τέλος, τὰ κατάφερε καὶ στάθηκε ὄρθια στὴν κορφή, ἀκίνητη.

Ἔμεινε κάμποσο ἔτσι, ἡ «Γαλανὴ Πεταλούδα», κυττάζοντας πέρα τὸ πέλαγος. Ἡ ὑγρασία, ποὺ σερνόταν ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἦρθε ὕπουλα νὰ τὴν τυλίξῃ. Ἀνατρίχιασε ὁλόκληρη — ἀπὸ τὸ κρύο, τάχα, ἢ ἀπὸ **τὴν** ἀπελπισία της;...

Καί, ξαφνικά, ἡ μικρούλα γκέϊσα, ἡ ὅμορφη Γιαπωνέζα, ἡ τρυφερὴ «Γαλανὴ Πεταλούδα», ἅπλωσε τὰ χέρια της, σὰν φτερά, γιὰ νὰ πετάξῃ.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ βράχο, στὰ μαῦρα νερά, ποὺ τὴ σκέπασαν σὰν ὑγρὸ σάβανο, γιὰ πάντα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

✪✪

Τὰ δῶρα τοῦ Ἅη - Γιώργη

Μιὰ μέρα ἕνας φθονερὸς κι' ἕνας φιλάργυρος βάδιζαν στὸν ἴδιο δρόμο. Ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσαν ἀντάμωσαν ἕναν καβαλλάρη, ποὺ βάδιζε κι' αὐτὸς πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι.

Κάνανε, λοιπόν, παρέα καὶ κουβεντιάζοντας πρόφτεξαν ἀρκετὸ δρόμο μαζί. Ὅταν ἔφτασαν σ' ἕνα σταυροδρόμι, ὁ καβαλλάρης σταμάτησε καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἐγὼ τώρα θὰ τραβήξω δεξιὰ νὰ πάω στὴν ἐκκλησία μου. Εἶμαι ὁ Ἅγιος Γεώργιος καὶ πρὶν φύγω θὰ ἤθελα νὰ σᾶς κάνω ἕνα δῶρο γιὰ τὴν καλή σας συντροφιά.

—Προσκυνοῦμε τὴ χάρι σου, ἀφέντη μου Ἅη - Γιώργη, ἀπάντησαν ἐκεῖνοι. Καὶ σὰν τί δῶρο σκοπεύεις νὰ μᾶς κάνῃς;

—Ὁ ἕνας ἀπὸ σᾶς, ἂς μοῦ γυρέψῃ ὅ,τι θέλει. Στὸν ἄλλον θὰ δώσω τὰ διπλᾶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ θὰ πάρῃ ὁ πρῶτος.

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι ἔμειναν συλλογισμένοι. Ὁ φιλάργυρος ἤξερε πὼς ἂν μιλοῦσε πρῶτος δὲν θἄπαιρνε παρὰ τὰ μισὰ ἀπὸ τὸν σύντροφό του κι' ὁ φθονερὸς πάλι δὲν μποροῦσε νὸ χωνέψῃ τὴν ἰδέα πὼς ὁ φιλάργυρος θὰ ἔπαιρνε τὰ διπλᾶ ἀπ' αὐτόν.

Ἄρχισαν, λοιπόν, νὰ παρακινῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον νὰ ζητήσῃ πρῶτος ὅσο τὸ δυνατὸν πλούσια καὶ μεγάλα δῶρα. Ἀλλὰ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ πρῶτος.

Στὸ τέλος, ὁ φιλάργυρος ὥρμησε ἐπάνω στὸ φθονερό, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν φοβέρισε πὼς θὰ τὸν πνίξῃ, ἂν δὲν ἀποφάσιζε νὰ μιλήσῃ πρῶτος.

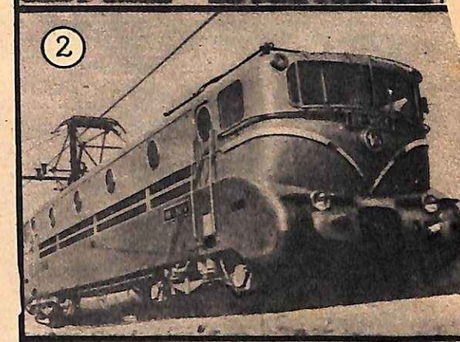
—Πολὺ καλά! Θὰ μιλήσω, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ἄφισέ με, μὴ μὲ σφίγγης, εἶπε ὁ φθονερός.

Καὶ γυρνῶντας στὸν Ἅγιο Γεώργιο, εἶπε:

—Ἀφέντη μου Ἅη - Γιώργη, κάνε με νὰ μείνω μ' ἕνα μάτι!...

Ἀμέσως ὁ Ἅγιος πραγματοποίησε τὴν παράκλησι τοῦ φθονεροῦ, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὁ φιλάργυρος στραβώθηκε κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μάτια!

1 Ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ παντρεύτηκε ὡς γνωστὸν τὸν Γάλλο δημοσιογράφο Πιὲρ Γκαλάντ. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε στὸ Καπρὶ ὅπου οἱ νιόπαντροι πέρασαν τὶς πρῶτες μέρες ἑνὸς μακροχρόνου μηνὸς τοῦ μέλιτος, ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες γωνιὲς τῆς Εὐρώπης.

2 Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ γρήγορη μηχανὴ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου τοῦ κόσμου. Πρόκειται γιὰ τὴν γαλλικὴ «B.B. 9004», ἡ ὁποία ἀνέπτυξε πρὸ ἡμερῶν ὡριαία ταχύτητα 335 χιλιομέτρων. Οἱ Γάλλοι κατεῖχαν καὶ τὸ προηγούμενο ρεκόρ, μὲ τὴν «C.C. 7107», ποὺ εἶχε ἀναπτύξει στὶς 28 Μαρτίου ταχύτητα 320 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Μὲ παρόμοιες ταχύτητες οἱ γαλλικοὶ σιδηρόδρομοι δὲν θὰ δυσκολευθοῦν νὰ συναγωνιστοῦν τὶς ἀεροπορικὲς συγκοινωνίες.

3 Τὸ ἀνοιξιάτικο αὐτὸ γυναικεῖο καπελλάκι, ποὺ λανσάρει ὁ Ἰταλικὸς οἶκος Κανέσσα, εἶναι πιστὴ ἀντιγραφὴ ἐκείνου ποὺ φορεῖ ὁ Ντὸν Μπαζίλιο στὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης».

4 Δώδεκα μερόνυχτα ἔμεινε στὴ θάλασσα ὁ ψαρᾶς Λουὶς Ἀλεσάντο Βελάσσο, ἡλικίας 26 χρόνων. Ὁ Βελάσσο, ὁ μόνος ἐπιζήσας ἀπὸ ἕνα ἁλιευτικὸ πλοιάριο ποὺ ναυάγησε στὰ ἀνοιχτὰ τῆς Κολομβίας εἶχε τὴν εὐτυχὴ ἔμπνευσι νὰ δεθῇ πάνω σὲ μερικὰ ἐπιπλέοντα ξύλα τοῦ σκάφους του, λίγο πρὶν χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του. Ἔτσι σώθηκε ἀπὸ τὸ πλήρωμα ἑνὸς περαστικοῦ πλοίου, ποὺ τὸν βρῆκε σὲ κακὰ χάλια μέν, ἀλλὰ ζωντανό.

ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η πιστή σύντροφος ΤΟΥ ΔΟΥΚΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤ

ΣΤΑ πρώτα χρόνια τοῦ περασμένου αἰώνα, ἕνας βασιλικὸς πρίγκηψ τῆς Ἀγγλίας σπούδαζε στὴ Γενεύη. Ἦταν ὁ Ἐδουάρδος, δούκας τοῦ Κέντ, τέταρτος γυιὸς τοῦ βασιλιᾶ Γεωργίου τοῦ 3ου.

Βρισκόταν ἀπὸ κάμποσους μῆνες στὴν Ἑλβετία, ὅταν, σὲ κάποια φοιτητικὴ συγκέντρωσι, γνώρισε μιὰ χαριτωμένη νέα τὴν Ἰουλία ντὲ Σαὶν - Λωραίν, ποὺ σπούδαζε ἐπίσης.

Εἶχαν κι' οἱ δυὸ τὴν ἴδια ἡλικία: εἰκοσιενὸς χρόνων.

Μέσα στὶς νεανικὲς καρδιές τους, ἡ ἀγάπη μίλησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἦταν ἕνα κεραυνοβόλο καὶ ἀσυγκράτητο αἴσθημα, ποὺ τοὺς ἔκανε καὶ τοὺς δυὸ εὐτυχισμένους.

Ἕνα βράδυ, ποὺ ἡ σελήνη ἀσήμωνε τὰ νερὰ τῆς λίμνης τῆς Γενεύης, περπατοῦσαν ἀγκαλιασμένοι κοντὰ στὶς ὄχθες της, ὅταν, ξαφνικά, ὁ Ἐδουάρδος, σκύβοντας στὴ φίλη του, τῆς εἶπε σοβαρά:

—Φεύγω αὔριο γιὰ τὴν Ἀγγλία... Πηγαίνω νὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου νὰ μοῦ δώση τὴν ἄδεια νὰ σὲ κάμω γυναῖκα μου... Εἶμαι ὁ τέταρτος γυιός του καὶ δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆ!...

Μὲ τὶς μικρὲς οἰκονομίες του νοίκιασε ἕνα ἁμάξι κι' ἔφυγε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὸ Καλαί. Ἀπὸ κεῖ πέρασε στὴν Ἀγγλία.

Στ' ἀνάκτορα ἔφτασε τὰ μεσάνυχτα.

—Διάβασε, τοῦ εἶπε ἡ Ἰουλία, δίνοντάς του τὴν ἐφημερίδα.

Μ' ὅλο ποὺ ἡ ὥρα ἦταν ἀκατάλληλη, ζήτησε νὰ δῆ ἀμέσως τὸν πατέρα του. Ὁ Γεώργιος 3ος τὸν δέχτηκε σουφρώνοντας τὰ φρύδια.

—Πῶς γίνεται νὰ βρίσκεσαι ἐδῶ, ἐνῶ σὲ φανταζόμουν στὴν Ἑλβετία; τὸν ρώτησε.

Ὁ Ἐδουάρδος τοῦ ἐξήγησε τὸ λόγο καὶ τὸν παρακάλεσε θερμὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ τοῦ παρουσιάση τὴ... μέλλουσα σύζυγό του.

—Θὰ ἔρθη ἐδῶ μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς της ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, τοῦ εἶπε.

Ὁ βασιλιᾶς Γεώργιος, χωρὶς ν' ἀπαντήση στὸ γυιό του, γύρισε στὸν αὐλάρχη του:

—Ἀποφάσισα, τοῦ εἶπε, ν' ἀναθέσω τὴ διοίκησι τοῦ Γιβραλτὰρ στὸν δούκα τοῦ Κέντ. Εἰδοποιῆστε τὸν πρωθυπουργὸ νὰ ἑτοιμάση ἀμέσως τὸ σχετικὸ διάταγμα... Θὰ φροντίσετε ἐπίσης νὰ ἑτοιμαστῆ ἕνα πλοῖο γιὰ νὰ μεταφέρη ἐκεῖ τὸ νέο διοικητή... Ὁ πρίγκηψ πρέπει νὰ φύγη πρὶν ἀπὸ τὰ ξημερώματα γιὰ τὴ νέα του θέσι.

Γύρισε κατόπιν τὶς πλάτες στὸ γυιό του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ἡ ἀκρόασι δὲν εἶχε κρατήσει περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτά.

Ὁ βασιλιᾶς Γεώργιος πίστευε πὼς, ἀπομακρύνοντας τὸ γυιό του ἀπὸ τὴ Γενεύη, θὰ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάση τὸ «ἀνόητο ειδύλλιό» του. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἔμαθε πὼς ἡ Ἰουλία εἶχε πάει κι' αὐτὴ στὸ Γιβραλτάρ.

—Ἂς δοῦμε ἂν θὰ τὸν ἀκολουθήση καὶ στὸ Νέο Κόσμο, εἶπε ὁ πατέρας του πλημμυρισμένος ἀπὸ ὀργή.

Καὶ, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ὡνόμασε τὸ γυιό του ὑποπλοίαρχο καὶ τὸν διέταξε νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὸ Κεμπέκ, στὸν Καναδᾶ.

Στὸ πλοῖο ποὺ πῆγε στὸ Γιβραλτὰρ γιὰ νὰ τὸν πάρη, δὲν ἐπιβιβάσθηκε ἕνας βασιλικὸς πρίγκηπας, ἀλλ' ἕνας δαίμονας. Ἡ ὀργὴ τοῦ δούκα τοῦ Κέντ ξέσπασε ἀσυγκράτητη πάνω στὸ πλήρωμα...

Ἕνα πρωΐ, ἐπιθεωρώντας τὸ πλήρωμα, εἶδε ἕνα μικρὸ λεκὲ πάνω στὴ μπλούζα κάποιου ναύτη. Πρόσταξε ἀμέσως νὰ τὸν μαστιγώσουν ἑκατὸ φορές, μὲ τὸ τρομερὸ μαστίγιο ποὺ συνηθιζόταν ὡς προχτὲς ἀκόμη στὰ ἀγγλικὰ καράβια καὶ ποὺ εἶχε ἐννέα οὐρές, μὲ μιὰ μετάλλινη σφαῖρα στὴν ἄκρη τῆς καθεμιᾶς. Ἕναν ἄλλον, πού, ἀγανακτισμένος γιὰ τὴν αὐστηρὴ πειθαρχία, προσπάθησε νὰ φύγη, πρόσταξε νὰ τὸν μαστιγώσουν 999 φορές!

Ἀλλά, ξαφνικά, ὁ δούκας ἔγινε ἁρνάκι. Ἡ Ἰουλία ντὲ Σαὶν - Λωραὶν εἶχε φτάσει στὸ Κεμπέκ. Ὁ δούκας τὴν ἐγκατέστησε στὸ διαμέρισμά του κι' ἐμφανιζόταν παντοῦ μαζί της σὰν νὰ ἦταν νόμιμη γυναῖκα του.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ πατέρας του δὲν ἀντέδρασε, ὄχι γιὰ ἄλλο λόγο, ἀλλὰ γιατί, στὸ μεταξύ, εἶχε καταντήσει τρελλός. Ὁ πρωτότοκος γυιός του, ὁ Γεώργιος 4ος, ποὺ τὸν διαδέχθηκε στὸ θρόνο, προσποιήθηκε ὅτι ἀγνοοῦσε τὸν παράνομο δεσμὸ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν γρήγορα. Μιὰ μέρα, τέλος, τὸ παράνομο ζευγάρι ξαναγύρισε στὴν Ἀγγλία. Ὁ βασιλιᾶς Γεώργιος ὁ 4ος καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας δέχτηκαν μὲ συμπάθεια καὶ καλωσύνη τὴν Ἰουλία.

Ὁ δούκας κι' ἡ πιστὴ σύντροφος τῆς ζωῆς του ἐγκαταστάθηκαν ἀργότερα σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἔπαυλι στὸ Ἤλινγκ.

Ἡ ζωή τους κύλησε ἐκεῖ ἤρεμη κι' εὐτυχισμένη, ὥσπου, μιὰ μέρα, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ξέσπασε ἡ μεγάλη θύελλα.

Οἱ δυὸ σύζυγοι ἔπαιρναν ἕνα πρωῒ τὸ πράγευμά τους στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τους. Ὁ δούκας ἄνοιγε ταυτόχρονα τὸ ταχυδρομεῖο του, ἐνῶ ἡ Ἰουλία διάβαζε κάποια ἐφημερίδα.

Ὁ Ἐδουάρδος τὴν εἶδε, ξαφνικά, νὰ χάνη τὸ χρῶμα της.

—Διάβασε, τοῦ εἶπε, δίνοντάς του τὴν ἐφημερίδα.

Στὴν πρώτη σελίδα δημοσιευόταν μὲ μεγάλα γράμματα ἡ εἴδησις γιὰ τὸν ξαφνικὸ θάνατο τῆς πριγκηπίσσης Καρλόττας, ποὺ ἦταν διάδοχος τοῦ θρόνου.

—Καὶ τώρα; εἶπαν μὲ μιὰ φωνὴ ὁ Ἐδουάρδος κι' ἡ Ἰουλία.

Ἦταν κι' οἱ δύο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πενῆντα χρόνων.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἡ μικρὴ ἐξοχικὴ ἔπαυλις τοῦ Ἤλινγκ ἄρχισε νὰ δέχεται πολλοὺς ἐπισκέπτες. Ἦταν ὅλοι ἐπίσημα πρόσωπα, ποὺ πήγαιναν νὰ ὑπενθυμίσουν στὸν δοῦκα τοῦ Κέντ τὸ καθῆκον του ἀπέναντι τοῦ θρόνου. Ὁ ἀδελφός του δὲν εἶχε ἄλλα παιδιά. Οἱ ἄλλοι ἀδελφοί του —οἱ γυιοὶ τοῦ Γεωργίου 3ου— εἶχαν πεθάνει ἐπίσης ἄτεκνοι. Δικό του χρέος, λοιπόν, ἦταν νὰ ἐξασφαλίση τὴ διαδοχὴ τοῦ θρόνου. Κι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη παρὰ μόνο μ' ἕναν «βασιλικὸ» γάμο, μ' ἕνα γάμο, δηλαδή, μὲ βασιλικὴ πριγκήπισσα.

Ὁ ἴδιος ὁ Γεώργιος ὁ 4ος κάλεσε σὲ λίγο τὸν ἀδελφό του καὶ τοῦ ὑπόδειξε τὸ καθῆκον του. Ὁ δούκας ἀντιστάθηκε:

—Ἡ Ἰουλία κι' ἐγώ, εἶπε στὸν ἀδελφό του, ζοῦμε μαζὶ ἀπὸ εἰκοσιεπτὰ χρόνια!..

Στὸ τέλος, ὅμως, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήση καὶ δέχτηκε νὰ πάρη ὡς σύζυγο τὴ Γερμανίδα πριγκήπισσα Λένινγκεν, ποὺ τοῦ εἶχε διαλέξει ὁ ἀδελφός του.

Οἱ γάμοι τους ἔγιναν μὲ τὴ λιγώτερη δυνατὴ ἐπισημότητα. Ἦταν ἀπαίτησι τοῦ Ἐδουάρδου, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ λυπήση τὴν Ἰουλία. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ὁ δούκας παρακάλεσε τοὺς φίλους του δημοσιογράφους νὰ μὴν δημοσιεύσουν τὴ σχετικὴ εἴδησι.

Ἀλλ' ἦταν περιττό. Ἡ Ἰουλία ἤξερε τὰ πάντα.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔζη μῆνες μετὰ τὸ γάμο του, ἀρρώστησε καὶ πέθανε ἀπὸ τὴ μεγάλη λύπη του, ποὺ εἶχε ὑποσκάψει βαθμιαῖα τὸν ὀργανισμό του.

Ἡ γυναῖκα του, ὅμως, εἶχε μείνει ἔγκυος. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σημαντικώτερο.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι, τὴ Βικτωρία, ποὺ ἔγινε ἀργότερα μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες βασίλισσες τῆς Ἀγγλίας κι' ἔδωσε τὸ ὄνομά της σὲ μιὰ ὁλόκληρη ἐποχὴ τῆς βρετανικῆς ζωῆς.

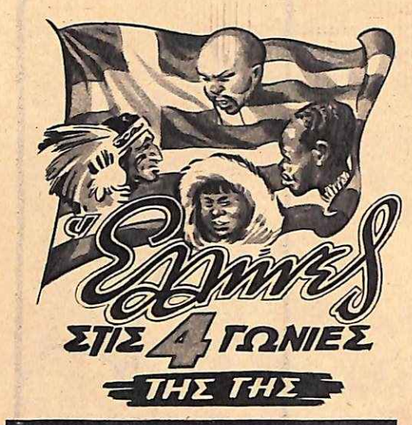
Ἡ Ἰουλία, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἐδουάρδου, κλείστηκε σ' ἕνα γαλλικὸ μοναστήρι, ὅπου ἔζησε πολλὰ ἀκόμη χρόνια, ξεχασμένη ἀπὸ ὅλους.

Εἶχε ζητήσει παρηγοριὰ στὴ θρησκεία, γιὰ τὸ ξαφνικὸ ἐκεῖνο δράμα ποὺ εἶχε ξεσπάσει σὰν θύελλα στὴ ζωή της καὶ εἶχε συντρίψει τὴν εὐτυχία της.

Ὅταν, ἀργότερα, ἡ Βικτωρία ἀνέβηκε στὸ θρόνο, διέταξε νὰ καταστρέψουν τὰ πορτραῖτα της, ποὺ βρίσκονταν ἀκόμη σὲ πολλὰ σπίτια Ἀγγλων εὐγενῶν, νὰ κάψουν τὴν ἀλληλογραφία της καὶ νὰ ξεσχίσουν ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἀνακτορικὰ βιβλία, τὶς σελίδες, ὅπου ἀναφερόταν τὸ ὄνομά της.

Ἔτσι δὲν ἀπόμεινε τίποτα, ἀπολύτως τίποτε, ἀπὸ τὴν πιστὴ σύντροφο τῆς ζωῆς τοῦ δούκα τοῦ Κέντ.

Έλληνες στις 4 γωνιές της γης

Η ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Όλοι γιὰ τὴν Ἀμερική!

Η ἑλληνικὴ μετανάστευσις στὴν Ἀμερικὴ ἄρχισε νὰ συστηματοποιῆται καὶ νὰ παίρνῃ τὸν ὁμαδικὸν χαρακτῆρα της κατὰ τὶς δυὸ τελευταῖες δεκαετηρίδες τοῦ 19ου αἰῶνος. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ τεράστια πλήθη ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, κυρίως τὴ βορειοδυτικὴ καὶ τὴν κεντρικὴ ἔφευγαν γιὰ τὸν Νέο Κόσμο, ὁ ὁποῖος παρουσιαζόταν σὰν φαντασία τῶν Εὐρωπαίων σὰν Γῆ τῆς ἐπαγγελίας.

Ἡ ἀνεργία, ποὺ εἶχε πέσει στὴν Εὐρώπη μὲ τὴν ραγδαία εἰσαγωγὴ τῶν μηχανῶν ἰσπὶν παραγωγή, ξεσήκωσε ἑκατομμύρια ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἔφευγαν μὲ κλειστὰ μάτια γιὰ τὴν Ἀμερική, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ εὕρισκαν ἐκεῖ τὴ λύσι τοῦ βιοτικοῦ τους προβλήματος.

Οἱ ἐπιστολὲς τῶν παλαιοτέρων μεταναστῶν παρουσίαζαν τὰ πράγματα πολὺ περισσότερο ρόδινα ἀπὸ ὅ,τι ἦσαν στὴν πραγματικότητα κι' αὐτὸ ἔπαιξε τεράστιο ψυχολογικὸ ρόλο στὸ ξεσήκωμα τοῦ κόσμου γιὰ τὴν μετανάστευσι στὸν ἐπίγειο παράδεισο, ὅπου κατὰ τοὺς θρύλους «τὰ δολλάρια ἔπαιρναν σκαρπισμένα στοὺς δρόμους».

Ἐκεῖνο ἐπίσης ποὺ βοήθησε ἀποφασιστικὰ στὴ δημιουργία φυχώσεως ὑπὲρ τῆς μεταναστεύσεως, ἦταν ἡ ὀργάνωσις τῶν ὑπερατλαντικῶν συγκοινωνιῶν. Παλαιότερα τὸ ταξίδι μέχρι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἦταν φοβερὴ περιπέτεια. Ἀπὸ τὸ 1880 καὶ κατόπιν μποροῦσε νὰ κάνῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ μακρυνὸ ταξίδι ὑπὸ ἀνθρωπινές, κατὰ τὸ δυνατὸν συνθῆκες, ἂν βέβαια ἦταν σὲ θέσι νὰ πληρώσῃ ἀνάλογο εἰσιτήριο.

Μεταξὺ 1880 καὶ 1900 μετανάστευσαν στὴν Ἀμερικοὶ πολλοὶ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν Τουρκία, τὴ Ρουμανία καὶ τὴ Βουλγαρία. Ἀπὸ τὸ ἐλεύθερο Κράτος ἔφυγαν λιγώτεροι. Ἡ πρώτη ὁμοθυμὴ μετανάστευσις τῆς σύγχρονης ἐποχῆς, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, σημειώθηκε τὸ 1896 ὅταν ἔφυγαν 2.175 ἄτομα, ἐπὶ συνολικοῦ ἀριθμοῦ κατοίκων 2. 443.506.

Ρεκὸρ σημειώθηκε τὸ 1907, ὅταν ἔφυγαν 36.580 ἄτομα ἐπὶ συνολικοῦ πληθυσμοῦ 2.631,952. Κατὰ τὴν μεταξὺ 1890 καὶ 1908 περίοδο ἔφυγαν γιὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες περὶ τὶς 80.000 ἄτομα ἀπὸ τὸν ὁλότρωτο Ἑλληνισμὸ κι' ἔτσι μπορεῖ νὰ ὑπολογισθῇ ὅτι συνολικὰ εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὴν Ἀμερικὴ κατὰ τὸ 1910 — ἐπίσημες στατιστικὲς δὲν ὑπάρχουν — περὶ τὶς 160.000 Ἕλληνες.

Σχετικὰ μὲ τὶς ἀφορμὲς τῆς ἑλληνικῆς μεταναστεύσεως εἶχαν γραφῆ πολλά, ἀλλὰ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκανε μεταξὺ τῶν φοιτητῶν του ὁ καθηγητὴς Ἀνδρέας Ἀνδρεάδης καὶ τῆς ὁποίας τὰ πορίσματα ἐξέδωκε τὸ 1917.

Ἔτσι λοιπὸν βλέπουμε στὴν ἔρευνα αὐτὴ — τῆς ὁποίας γενικὰ στοιχεῖα περιέχει τὸ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἔργον τοῦ κ. Μαλαφούρη «Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς» — ὅτι ἕνας φοιτητὴς ἀπὸ τὴν Τρίπολι, ὁ Θ. Γ. Μηνάπουλος, ἀποδίδει τὴ μετανάστευσι τῶν Ἀρκάδων στὸ ὅτι πολὺς παρεκίνησαν οἱ Σπαρτιᾶτες. Οἱ πρῶτοι μετανάστες ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἀρκαδία μεταξὺ 1892—94. Ὡς τὸ 1900 ἔφευγαν ἀπὸ τὸν Δῆμο Τριπόλεως κατὰ μέσον ὅρον 80—100 ἄτομα τὸν χρόνο. Ἀπὸ τὸ 1900 κι' ὕστερα ὁ ἀριθμὸς τῶν μεταναστῶν ἀνέβηκε σὲ 130—150 τὸν χρόνο. Ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Τριπόλεως ἔφθανε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τοὺς 13.000 κατοίκους, βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι περισσότεροι ἀπὸ 1% τῶν κατοίκων της ἔφευγαν κάθε χρόνο γιὰ τὴν Ἀμερική.

Χωριὰ — πληροφορεῖ ὁ Μηνόπουλος — ποὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀκμὴ τῆς μεταναστεύσεως εἶχαν 400 κατοίκους, τὸ 1917 εἶχαν κάσει περισσότερο ἀπὸ τὸν μισὸ πληθυσμό τους!

Οἱ ἀφορμὲς τῆς μεταναστευτικῆς αὐτῆς ψυχώσεως ἀποδίδονται ἀπὸ τὸν συγγραφέα στὴν οἰκονομικὴ κυρίως κρίσι καὶ στὴν τοκογλυφία. Ὁ τόκος ἦταν μεταξὺ 20 καὶ 30 τοῖς ἑκατὸ σὲ χρῆμα, ἀλλὰ οἱ δανεισταὶ ἔπαιρναν ἐπίσης ἀπὸ τοὺς ὀφειλέτες τους γάλα, βούτυρο καὶ ἄλλα προϊόντα κι' ἔτσι ὁ τόκος ξεπερνοῦσε οὐσιαστικὰ τὰ 70—80%!

Σημαντικώτατο ρόλο ἔπαιζαν τότε καὶ οἱ πράκτορες τῶν μεταναστευτικῶν γραφείων τῶν ἀτμοπλοϊκῶν ἑταιρειῶν, ποὺ παρουσίαζαν τὴν Ἀμερικὴ μὲ τὰ πιὸ ρόδινα χρώματα καὶ κατώρθωναν νὰ κεντρίζουν τὶς ἐλπίδες καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τῶν φτωχῶν καὶ βασανισμένων ἀνθρώπων, ποὺ πουλοῦσαν τὰ ὑπάρχοντά τους γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουν τὴν ἀξία τοῦ εἰσιτηρίου.

Τὰ ἴδια περίπου αἴτια ἀναφέρουν καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν ἔρευνα τοῦ καθηγητιοῦ Ἀνδρεάδη. Ὁ Ι. Δημητρακόπουλος ἀναφέρει σὲ μιὰ ἐκθεσί του ὅτι οἱ πρῶτοι μετανάστες τῆς Τεγέας ἔφυγαν κατὰ τὸ 1890. Σὲ διάστημα μικρότερο τῶν 20 ἐτῶν μετανάστευσαν 1500 ἄνδρες καὶ 500 γυναῖκες ἐπὶ συνολικοῦ πληθυσμοῦ 7. 500 κατοίκων. Δηλαδὴ ἄνω τοῦ 20%. «Οἱ συγγενεῖς στιλβωτῶν ὑποδημάτων ἐν Ἀμερικῇ ἐγκατεστημένων — σημειώνει στὴν ἐκθεσί του ὁ Δημητρακόπουλος — περιῆρχοντο τὰ χωρία τῆς Τεγέας καὶ ἐσπαταλόγουν μείρακας καὶ ἐφήβους 12—18 ἐτῶν, προοριζομένους διὰ τὰ στιλβωτήρια τῶν συγγενῶν των».

Ὁ φοιτητὴς (τοῦ 1917) Δ. Σ. Δογάνης, ὁ ὁποῖος μελέτησε τὴ μετανάστευσι τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν γράφει ὅτι περίπου 1% μέχρι 1.30% τοῦ πληθυσμοῦ ἔφευγε κάθε χρόνο γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἡ μετανάστευσι ἀπὸ τὰς Πάτρας ἄρχισε τὸ 1889 καὶ ἔλαβε ἐντατικὴ μορφὴ ἀπὸ τὸ 1899 καὶ κατόπιν.

Ἐπίσης ἕνας ἄλλος φοιτητὴς ποὺ ἦρε μέρος στὴν ἔρευνα τοῦ Ἀνδρεάδη — ὁ Ι. Γ. Σπηλιωτόπουλος — ἀναφέρει ὅτι οἱ πρῶτοι δυὸ μετανάστες ἀπὸ τὰ Καλάβρυτα ἔφυγαν τὸ 1898. Μεταξὺ τοῦ 1903 καὶ 1912 περίπου τὰ 16% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἐπαρχίας εἶχαν φύγει γιὰ τὴν Ἀμερική.

Οἱ ἴδιες λοιπὸν ἀναλογίες καὶ οἱ ἴδιες ἀφορμὲς παρατηροῦνται σ' ὅλες τὶς περιφέρειες τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ τὸ μεταναστευτικὸ κῦμα παρουσίαζε βαθμιαία ἔνταση καὶ ἀπὸ τὴν ὑπόδουλη Ἑλλάδα. Περίπου 11.000 μετανάστες ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Κρήτη κατὰ τὴν περίοδο 1906—1909. Ἐπίσης ἀπὸ τὴν Μακεδονία, τὴ Θράκη, τὴ Μικρὰ Ἀσία.

Οἱ μετανάστες δὲν προήρχοντο πάντα ἀπὸ τὰ φτωκότερα τμήματα τοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ φύκωσις τῆς φυγῆς εἶχε καταλάβει καὶ τοὺς σχετικὰ εὐπόρους. μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐγκατέλειπαν ἀνθοῦσες ἐπιχειρήσεις γιὰ νὰ ζητήσουν καλύτερη τύχη. Τὸ «ἄγνωστο», τὸ «μυστήριο» καὶ οἱ δημιουργημένες ἐντυπώσεις γιὰ τὸν «ἐπίγειο παράδεισο» τῆς Ἀμερικῆς, ἔπαιζαν σπουδαῖο ψυχολογικὸ ρόλο στὶς ἀποφάσεις αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ὅσο γιὰ τοὺς φτωχότερους, οἱ πράκτορες τῶν ἀτμοπλοϊκῶν ἑταιρειῶν δὲν ἐπέμεναν ἀνενδότως νὰ εἰσπράξουν ἀμέσως τὸ ἀντίτιμο τοῦ εἰσιτηρίου, δεκάνταν καὶ ὑποθήκη ἐπὶ τῆς κτηματικῆς τους περιουσίας, ἐγγυήσεις κτλ. Κάποτε δάνειζαν καὶ λίγα δολλάρια — μὲ ἐξοντωτικὸ τόκο βέβαια — στοὺς μετανάστες.

Ἂς σημειωθῇ καὶ τοῦτο: Οἱ μετανάστες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπέφευγαν νὰ γράφουν στοὺς δικούς τους τὴν πραγματικὴ κατάστασι. Γιὰ λόγους φιλοτιμου τοὺς παρουσίαζαν τὰ πράγματα ρόδινα. Κι' ἀκόμη: Δουλεύοντας σκληρότατα καὶ ζῶντας ὑπὸ δραματικώτατες συνθῆκες κατώρθωναν νὰ ἐξοικονομήσουν λίγα δολλάρια, τὰ ὁποῖα ἐστέλναν στοὺς δικούς τους στὴν πατρίδα. Αὐτὸ καὶ μόνον ἦταν οὐσιαστικὸ δεῖγμα «εὐμαρείας». Καὶ ἡ ἐπίδρασις τοῦ γεγονότος στὶς σκέψεις ἐκείνων ποὺ ἀναζητοῦσαν τὴν περιπέτεια γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς τύχης τους, ἦταν τεραστία.

Οὐσικά, τὸ σπουδαιότερο ἦταν ὅτι οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχὲς δὲν παρενέβαλλαν μεγάλα προσκόμματα γιὰ τὴν εἴσοδο μεταναστῶν στὴν χώρα.

Δὲν εἶχαν καθιερωθῇ ἀκόμη οἱ σημερινοὶ περιορισμοί.

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ποιοί ἄνδρες ΑΡΕΣΟΥΝ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

Ὁ ρωμαντικὸς τύπος

Ὁ τύπος τοῦ ρωμαντικοῦ νέου, ἔγραψε ἡ Μαρσὲλ Τιναίρ, δὲν εἶναι ἱκανὸς γιὰ τίποτα. Δὲν ἔχει ποτέ του ξεκαθαρισμένες ἰδέες καὶ δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ λέῃ πὼς θὰ σκοτωθῇ καὶ πὼς θὰ σκοτώσῃ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει.

Ὁ Σταντὰλ ἔγραψε ἐπίσης πὼς ὁ ρωμαντικὸς νέος εἶναι ἕνα παιδί, ποὺ φτιάνει μιὰ τραγῳδία καὶ τὰ καταφέρνει χίλιες φορὲς καλύτερα κι' ἀπὸ τὸν πιὸ φημισμένο συγγραφέα.

Ὁ ρωμαντισμὸς δὲν ἀνήκει μονάχα στὸ παρελθόν.

Ὑπάρχει πάντοτε, ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴ τὴν τόσο πεζὴ ἐποχή μας. Καὶ τὸ πιὸ παράξενο εἶναι, ὅτι τὸν βρίσκει κανεὶς πολὺ περισσότερο στοὺς νέους παρὰ στὶς νέες κοπέλλες.

Ὁ ρωμαντικὸς ζῇ ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ ἀρνεῖται ἐπίμονα νὰ τὴν καταλάβῃ.

Δὲν ἔχει ἰδέες, ἀλλὰ μόνο καπρίτσια. Καὶ γαντζώνεται σ' αὐτά, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ στηριχθῇ πουθενὰ ἀλλοῦ. Εἶναι σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει χωθῇ μέσα στὴ λάσπη καὶ πού, ὅσο προσπαθεῖ νὰ βγῇ, τόσο περισσότερο καὶ βαθύτερα βυθίζεται μέσα σ' αὐτή.

Ξεπερνάει μὲ τὴ φαντασία του τὰ ἐμπόδια, κάνει ἀκροβασίες πάνω ἀπὸ ἀβύσσους, ταιριάζει τὰ ἀσυμβίβαστα, ὑπερτιμᾷ τὶς ἱκανότητές του καὶ ὑπόσχεται μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία τὰ πάντα. Ἀλλοίμονο, ὅμως, δὲν κουνάει οὔτε τὸ μικρό του δακτυλάκι γιὰ νὰ κάμῃ κάτι ἀπ' ὅλα αὐτὰ κι' ὅταν ἡ τραγῳδία — ἢ ἡ κωμῳδία — πλησιάζει πρὸς τὴ λύσι της, μιλάει γιὰ αὐτοκτονίες, γιὰ ἀγκαλιάσματα μὲ τὸ θάνατο, γιὰ βουτιὲς μέσα στὸ κενὸ καὶ γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλες ἀνοησίες (αὐτὴ ἡ μακάβρια ἐξοικείωσι μὲ τὸ θάνατο, ἀποτελεῖ, ἄλλωστε, τὸ ἄπαντο τῆς ἐντελῶς ἀδειανῆς ἐπιχειρηματολογίας του).

Ἀλλὰ δὲν αὐτοκτονεῖ καὶ δὲν σκοτώνει τὴν ἀγαπημένη του. Ξεγλυστράει τὴν τελευταία στιγμὴ μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐπιτηδειότητα... καὶ τὴν ἀμέσως ἑπόμενη ξαναρχίζει τὰ ἴδια.

Κάποιος Γάλλος συγγραφεὺς εἶπε ἄλλοτε, ὅτι ὁ ρωμαντισμὸς εἶναι νόσος χρονία καὶ ἀνίατη, ποὺ ὑποσκάπτει ὕπουλα τὸν ὀργανισμὸ καὶ ποὺ μεταδίδεται μὲ μεγαλύτερη εὐκολία κι' ἀπὸ τὸ συνάχι. Πολὺ ἐπιτυχημένος χαρακτηρισμός!

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ εὐκολία τῆς μεταδόσεως εἶναι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος. Κι' ἡ πιὸ πεζὴ νέα, πηγαίνοντας μ' ἕνα ρωμαντικὸ νέο, ἂν δὲν φύγῃ ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα, θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴ δεύτερη ν' ἀναστενάζῃ βλέποντας τὰ ὁλόλευκα συννεφάκια ποὺ τρέχουν πάνω στὸ γαλάζιο οὐρανό, θὰ βακρύζῃ ἀντικρύζοντας τὴ σελήνη καὶ θὰ κλαίῃ με λυγμοὺς μόλις τὸ σούρουπο ἁπλώνεται πάνω στὴ γῆ.

Κι' ὡστόσο, οἱ ρωμαντικοὶ ἀσκοῦν πάντοτε μιὰ ἰδιαίτερη γοητεία πάνω στὶς γυναῖκες.

Ἡ ὑπερβολικὴ εὐαισθησία τους, οἱ μεταπτώσεις τοῦ χαρακτῆρα τους, τὰ γεγονότος στὶς σκέψεις ἐκείνων ποὺ ἀναζητοῦσαν τὴν περιπέτεια γιὰ τὴ βελτίωσι τρελλὰ τινάγματά τους μέσα στὸν κόσμο τῆς τύχης τους, ἦταν τεραστία.

Ποιές γυναῖκες ΑΡΕΣΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ;

Ἑρωτικὴ φλυαρία τους, ὅλα αὐτά, τὶς ἐλκύουν ἀκαταγώνιστα καὶ τὶς συγκινοῦν, γιατὶ ἀνταποκρίνονται στὴ δική τους ψυχοσύνθεσι καὶ στὴ δική τους στάσι ἀπέναντι στὴ ζωή.

Ὁ νόμος τῶν ἀντιθέσεων δὲν ἰσχύει πάντοτε στὸν ἔρωτα.

Μάλιστα, ὁ δόκτωρ Ἔγκεμπεργκ, συνεχίζοντας τὴν παράδοσι τοῦ Γκαῖτε, ἀπέδειξε, ὅτι ἡ ἕλξι μεταξὺ δύο ἀνθρώπων προϋποθέτει τὴν ὕπαρξι μερικῶν κοινῶν στοιχείων καὶ στοὺς δύο.

Χωρὶς αὐτὰ τὰ κοινὰ στοιχεῖα, τὰ πράγματα δὲν προχωροῦν συνήθως περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἁπλὴ συμπάθεια ἢ ἀπὸ ἕνα ἐφήμερο καπρίτσιο.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ γυναῖκες γοητεύονται ἀπὸ μιὰ ρωμαντικὴ ἀγάπη καὶ δίνονται ἀσυλλόγιστα σ' αὐτήν, χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται τὸ βάραθρο ποὺ ἀνοίγεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους.

Ἡ ἀπογοήτευσι ὅμως θὰ ἔρθῃ πολὺ ἀργότερα.

Γιατὶ ἡ γυναῖκα ἔχει μιὰ ἔμφυτη αἴσθησι τῆς πραγματικότητας. Ὅσο κι' ἂν παρασύρεται ἀπὸ τὰ ὄνειρά της, δὲν ξεχνάει ποτὲ τὸ πρακτικὸ μέρος τῆς ζωῆς. Ὁ ρωμαντικὸς ἄνδρας, ἀντίθετα, εἶναι ἀνίκανος νὰ προσγειωθῇ. Βρίσκεται διαρκῶς στὰ σύννεφα. Ἐκεῖ εἶναι τὸ βασίλειό του, ἡ σφαῖρα ὅπου κινεῖται ἐλεύθερα καὶ ἀνεμπόδιστα.

Κάθε φορὰ ποὺ ἀποφασίζει νὰ κατεβῇ ἀπ' αὐτό, τὰ κάνει θάλασσα. Γι' αὐτό, κάθε ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα τοῦ εἶναι ὀδυνηρὴ καὶ τὸν ἀπογοητεύει προκαταβολικά.

Ὁ ρωμαντισμὸς δημιούργησε ἀθάνατα ἀριστουργήματα στὴν τέχνη. Ἀλλὰ στὴ ζωὴ ἔφτιαξε μόνον ἀποτυχημένους. Κυττάξετε γύρω σας. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν κατάφεραν νὰ ἐπιτύχουν στὴ ζωή, χρωστᾶνε τὴν ἀποτυχία τους προπάντων στὸ ὅτι ξεκίνησαν μὲ τὸ τραῖνο τοῦ ρωμαντισμοῦ.

Αὐτὸ τὸ τραῖνο κυλάει στὶς πιὸ ἀπίθανες γραμμές, ἀλλὰ δὲν πηγαίνει πουθενά. Εἶναι ἕνα τραῖνο χωρὶς ὡρισμένη κατεύθυνσι, χωρὶς δρομολόγια, χωρὶς σταθμούς, χωρὶς τέρμα.

Μᾶς ἐλκύει μὲ τὸ μυστήριό του. Ἀλλὰ πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ μυστήριο, βρίσκεται μόνον τὸ κενό.

Τὸ καλύτερο ποὺ ἐχετε νὰ κάμετε, λοιπόν, εἶναι ν' ἀποφύγετε τοὺς ρωμαντικοὺς νέους.

Κι' ἂν συμβαίνῃ νὰ εἶσαστε καὶ σεῖς λίγο ἢ πολὺ ρωμαντική, θάπρεπε νὰ τοὺς ἀποφύγετε δυὸ φορές.

Ὁ ρωμαντισμός, στὴ βαθύτερη ἔννοιά του, εἶναι ἕνας ταυτισμὸς τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ σύμπαν ποὺ τὸν περιβάλλει, μιὰ διαρκὴς ἐπικοινωνία μὲ τὴ βαθύτερη οὐσία τῆς ζωῆς.

Αὐτὸς ὁ ταυτισμὸς καὶ αὐτὴ ἡ ἐπικοινωνία εἶναι πηγὲς δυνάμεως.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ θρονιάζονται μέσα μας μὲ τρόπο νοσηρὸ καὶ ἐξουθενωτικό, γίνονται ὄργανα φθορᾶς καὶ ἀποσυνθέσεως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ δυναμικὸς καὶ ὁ σνόμπ.

ΕΝΑ συνταρακτικὸ γεγονὸς ποὺ συνέβη πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔγινε ἀφορμὴ νὰ δοθοῦν στὴ δημοσιότητα ὡρισμένες ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις ποὺ ἀφοροῦν τὰ δίδυμα παιδιά.

Δυὸ δίδυμοι ἀδελφοί, ὁ Ἐρρῖκος καὶ Ριχάρδος Βάλς, κάτοικοι δυὸ μεγαλοπόλεων σὲ ἀπόστασι ἑκατοντάδων χιλιομέτρων μεταξύ των, αὐτοκτόνησαν τὴν ἴδιον ἡμέρα, τὴν ἴδιαν ὥρα, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, χρησιμοποιῶντας τὸ ἴδιο ὑπνωτικό, χωρὶς καμμιὰν ἀπολύτως προσυνεννόησι μεταξύ τους.

Τὰ δυὸ ἀδέλφια εἶχαν μεγάλη φυσικὴ ὁμοιότητα καὶ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ παρουσίασαν συμπτώματα στενοτάτης ψυχικῆς συγγένειας. Σὲ ἡλικία 24 χρόνων παντρεύτηκαν τὴν ἴδιαν ἡμέρα δυὸ χαριτωμένες ἀδελφές. Μετὰ ἕνα χρόνο ἀπέκτησαν συγχρόνως ἀπὸ ἕνα ἀγοράκι. Κατόπιν χωρίστηκαν. Ὁ Ἐρρῖκος πῆγε στὴ Ν. Ὑόρκη καὶ ὁ Ριχάρδος ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὸ Κιλήβελαντ. Ἀπὸ τότε συναντήθηκαν ἐλάχιστες φορές. Καὶ ξαφνικά, τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, χωρὶς κανένα λόγο, δίχως τὴν παραμικρότερη ἀφορμή, ἀπεφάσισαν, καθένας χωριστὰ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἄλλου, νὰ θέσουν τέρμα στὴ ζωή τους. Ἐβγῆκαν τὸ πρωῒ ἀπ' τὸ σπίτι τους, χαιρέτησαν τὴ γυναῖκα τους καὶ τὸ παιδί τους, ἀπεσύρθησαν στὸ δωμάτιο ἑνὸς λαϊκαῦ ξενοδοχείου καὶ πήραν μιὰ ἰσχυρότατη δόσι ὑπνωτικοῦ.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ταυτόχρονα, μὲ ἀπόλυτη ψυχικὴ νηφαλιότητα, σὰν νὰ ἐκτελοῦσαν συγχρόνως μιὰ παραγγελία ποὺ τοὺς εἶχε ἀνατεθῇ.

Τὸ πιὸ ἀνατριχιαστικὸ σ' αὐτὴν τὴν ἀνεξήγητη σύμπτωσι εἶναι ὅτι ἄφισαν καὶ οἱ δυὸ ἕνα λιγόλογο γράμμα ἀπευθυνόμενο πρὸς τὸν ἄλλον. Καὶ τὰ δυὸ γράμματα εἶχαν τὸ ἴδιο περιεχόμενο — μὲ τὶς ἴδιες σχεδὸν λέξεις. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς τὸ ἕνα ἦταν ἀντίγραφο τοῦ ἄλλου. Τὸ μόνο ποὺ διέφερε ἦταν ἡ ὑπογραφή. Καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια ὁμολογοῦσαν ὅτι δὲν ἐνοιωθαν γιὰ ποιὸν ἀκριβῶς λόγο ἀποφάσισαν νὰ τερματίσουν τὴ ζωή τους καὶ προσέθεταν σὲ ὑστερόγραφο: «Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐσὺ θὰ μὲ καταλάβῃς...»

Ἔγραφαν ἐπίσης ἐκμυστηρευόμενοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ὅτι τὴν προηγούμενη νύχτα εἶχαν ὀνειρευτῆ τὴ νεκρὴ μητέρα τους νὰ χαμογελᾷ καὶ νὰ τοὺς προσκαλῇ κοντά της.

★

Εἶναι γνωστὸ πὼς τὰ δίδυμα ἀδέλφια, καὶ κυρίως ἐκεῖνα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ ἴδιο ὠάριο, ἀποτελοῦν παγκόσμιο ἐπιστημονικὸ καὶ κοινωνικὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ ἀνάπτυξί τους γίνεται ἀντικείμενο παρασκηνοθετήσεως σὲ εἰδικὰ διδυναμεῖα. Οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ μελετοῦν τὴς διδυμολογίας ἐπὶ τῇ βάσει ἰατρικῶν στοιχείων ὡς πληροφοροῦν ὅτι ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις γεννήσεως... ἑξαδύμων. Ὅπως ἀναφέρουν τὰ σχετικὰ συγγράμματα 7 περιπτώσεις γεννήσεως ἑξαδύμων ἔχουν σημειωθῇ κατὰ καιροὺς σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Τὰ ἑξάδυμα ὅμως δὲν μπόρεσαν νὰ ἐπιζήσουν. Ἦταν τόσο μικροσκοπικὰ καὶ ἀσθενικά, ποὺ μόλις ἀνέπνευσαν τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα ἔπαθαν ἀσφυξία.

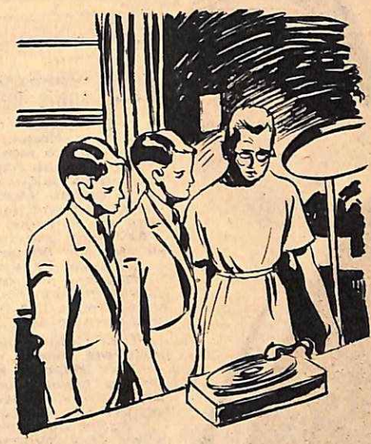
Τέλος ἡ ἱστορία τῆς διδυμολογίας ἀναφέρει καὶ μιὰν ὑπερφυσικὴ περίπτωσι. Κατὰ τὸ ἔτος 860 μ.Χ. στὸ Κλεσγκάου τῆς Ἐλβετίας μιὰ μεγαλόσωμη γυναῖκα ἔφερε στὸν κόσμο μὲ φυσιολογικὸ τοκετὸ ἑνέα παιδιά, ἕξη ἀγόρια καὶ τρία κορίτσια! Ὅλα γεννήθηκαν ζωντανά, ἀλλὰ τὰ ὀχτὼ πέθαναν. Ἔζησε μόνον ἕνα κοριτσάκι ποὺ ὅταν μεγάλωσε ἔγινε ἁγία: ἡ Ἁγία Νομπούργκα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ θεωρεῖται προστάτις τῶν ἐγκύων γυναικῶν.

★

Σχεδὸν πάντοτε τὰ δίδυμα παιδιὰ ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ ἴδιο ὠάριο, ἔχουν ὅπως εἴπαμε πολλὲς ὁμοιότητες, πρᾶγμα ποὺ δὲν παρατηρεῖται σ' ἐκεῖνα ποὺ προέρχονται ἀπὸ διαφορετικὰ ὠάρια. Τὰ πρῶτα μοιάζουν μερικὲς φορὲς τόσο πολὺ μεταξύ τους, ποὺ καὶ ἡ ἴδια ἡ μητέρα τους δυσκολεύεται νὰ τ' ἀναγνωρίσῃ, ὅταν τὰ κυττάξῃ χωριστά. Ἀκόμη καὶ τὰ σκυλιὰ μὲ τὰ ἀλάνθαστο ἔνστικτο καὶ τὴ δυνατὴν ὀσφρησι δὲν μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν τὸ ἀφεντικό τους ἀπ' τὸν δίδυμο ἀδελφό του. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῶν δίδυμων εἶναι ἐντελῶς ὅ ἴδιος σὲ πολλὲς περιπτώσεις. Ἕνας Ἰταλὸς καθηγητὴς μ' ἕνα ἁπλὸ πείραμα ἀπέδειξε ὅτι ἕνας δίδυμος ἀδελφὸς δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τὴ φωνὴ του ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ του. Παρεκάλεσε δυὸ δίδυμα ἀδέρφια νὰ ἐπαναλάβουν ἑξακτὲς φορὲς τὴν ἴδια φράσι, τὴν ὁποίαν ἀπετύπωσε σὲ δίσκο γραμμοφώνου. Ὅταν ἔβαλε σὲ κίνησι τὸ δίσκο τ' ἀδέλφια δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ ξεχωρίσουν τὴ φωνή τους.

Ἡ ὁμοιότης ἐπεκτείνεται ἀκόμη καὶ στὰ μικρὰ ἢ μεγάλα φυσικὰ ἐλαττώματα ποὺ παρατηροῦνται σὲ ὡρισμένα ἄτομα. Ἡ βραδυλαλιὰ, οἱ φακίδες τοῦ προσώπου, οἱ κρεατοελιὲς εἶναι κοινὰ χαρακτηριστικὰ τῶν διδύμων. Ὅπου ὑπάρχουν στὸν ἕναν ὑπάρχουν καὶ στὸν ἄλλον. Ἀξιοπερίεργο εἶναι τὸ φαινόμενο τῆς λεγομένης ἀσυμπτωτικῆς συμφωνίας τῶν διδύμων. Ὡρισμένες δηλαδὴ ἀτέλειες ἢ παραξενιὲς τῆς φύσεως ποὺ παρουσιάζονται στὴν ἀριστερὴ μεριὰ τοῦ σώματος ἑνὸς διδύμου, παρατηροῦνται στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ ἄλλου. Ἂν οἱ δίδυμοι λοιπὸν σταθοῦνε ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον παρουσιάζουν ἕνα συμμετρικὸ σύνολο. Ὑπάρχουν πολλὰ ζωντανὰ παραδείγματα αὐτοῦ τοῦ φαινομένου. Στὴ Γαλλία π.χ. ζοῦν δυὸ δίδυμες ἀδελφές. Ἡ μιὰ ἐχει γαλάζιο τὸ ἀριστερὸ μάτι καὶ καστανὸ τὸ δεξί. Ἡ ἄλλη καστανὸ τὸ ἀριστερὸ καὶ γαλάζιο τὸ δεξί. Ὅταν τὶς κυττάζῃ κανεὶς νὰ στέκωνται πλάϊ - πλάϊ βλέπει τὰ γαλάζια μάτια στὸ κέντρο καὶ τὰ καστανὰ στὶς ἑξωτερικὲς πλευρές. Ἕνα συμμετρικὸ σύνολο δηλαδή, μιὰ μυστηριώδης συμμετρία ἀνάμεσα σὲ δυὸ διαφορετικὲς ὑπάρξεις.

Γιὰ νὰ τελειώνουμε, θ' ἀναφέρουμε μόνο τὸ σημεῖο ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖο ἡ ὁμοιότης τῶν δίδυμων ὑποχωρεῖ. Εἶναι τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Ἐκεῖ καταργεῖται ὁ νόμος τῆς ὁμοιότητος.

"Οταν ὁ καθηγητὴς ἔβαλε σὲ κίνησι τὸ δίσκο τ' ἀδέλφια δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ ξεχωρίσουν τὴ φωνή τους...

ΟΙ ΠΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ερωτική ΜΕΛΩΔΙΑ

Η Γκρατσιέλλα μπῆκε στὸ γραφεῖο μου μὲ τὸ ἀνάλαφρο βῆμα της, πέταξε τὸ βελούδινο σκουφάκι της καὶ μοῦ ἀποκάλυψε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὰ θαυμάσια ξανθὰ μαλλιά της.

—Μήπως σ' ἐνοχλῶ, Μαρσέλ; μὲ ρώτησε, πλησιάζοντας στὸ πιάνο.

Διόρθωνα μιὰ παρτιτούρα μου καὶ τὴν παράτησα ἀμέσως γιὰ νὰ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου τὴ Γκρατσιέλλα καὶ νὰ τὴ φιλήσω γλυκά.

—Ὄχι, ἀγάπη μου, δὲ μ' ἐνοχλεῖς καθόλου, τὸ ξέρεις πόσο σὲ λατρεύω!

Δὲν μοῦ ἀπάντησε καὶ ζαφνικὰ εἶδα τὰ μάτια της νὰ γεμίζουν δάκρυα.

—Τί ἔχεις Γκρατσιέλλα, γιατί κλαῖς; τὴ ρώτησα

—Μαρσέλ, μοῦ ἀπάντησε μὲ κομμένη φωνή, συχώρα με γιὰ τὴ λύπη ποὺ θὰ σοῦ προξενήσω, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀπαρνηθοῦμε γιὰ πάντα τὰ σχέδιά μας. Δὲν μπορῶ νὰ γίνω γυναίκα σου...

—Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, Γκρατσιέλλα; τὴ ρώτησα, χλωμιάζοντας. Μήπως σοῦκανα τίποτα;

—Ὄχι, Μαρσέλ, κάθε ἄλλο!...

—Τότε σίγουρα ὑπάρχει κάποιος ἄλλος στὴ ζωή σου. Λές μου τὴν ἀλήθεια, ἀγαπᾶς ἄλλον; φώναξα, τραβῶντας τὴν ἀπ' τὰ χέρια καὶ σφίγγοντάς τα στὰ δικά μου.

—Ἄφησέ με, Μαρσέλ, μὲ κάνεις νὰ πονάω! Δὲν ἀγαπῶ καὶ δέ θ' ἀγαπήσω παρὰ ἐσένα, Μαρσέλ, γιὰ πάντα!

—Τότε, τί συμβαίνει; ρώτησα πιὸ μαλακά. Πές μου, σὲ παρακαλῶ.

—Μὴ μὲ ρωτᾶς τίποτα σὲ ἱκετεύω, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ. Μόνο νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς σὲ λατρεύω...

Δὲν ἤξερα τί νὰ σκεφτῶ γιὰ τὴν ἄρνησί της κι' ἔνοιωσα τρομερὴ ἀπογοήτευσι. Γιὰ ποιὸν θἄπρεπε τώρα πιὰ νὰ δουλεύω; Ἡ Γκρατσιέλλα ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου.

—Ἔγραφες ὁμορφες μελῳδίες, μοῦ εἶπε ἡ Γκρατσιέλλα, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴν παρτιτούρα μου. Θὰ γίνῃς σπουδαῖος συνθέτης!

Χαμογέλασα πικρά.

—Μὴν ἀπελπίζεσαι, Μαρσέλ, μοῦ εἶπε. Ἡ ἀπόφασί μου δὲν προέρχεται ἀπὸ κανένα καπρίτσιο. Πίστεψέ με γι' ὅ,τι ὑποφέρω ὅσο κι' ἐσύ.

Ἔκλαψε κλαίγοντας καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σαλόνι, παρακαλῶντας νὰ τὴν ἀφήσω γιὰ λίγο μόνη...

★

Τὸ γραφεῖο μου ἦταν γεμᾶτο καπνὸ ἀπ' τὰ τσιγάρα. Ἄνοιξα τὸ παράθυρο γιὰ νὰ μπῇ ὁ καθαρὸς ἀέρας. Ἐξαφνα, εἶδα ξεχασμένη τὴν τσάντα της πάνω στὸ πιάνο. Ἡ περιέργειά μου μ' ἔσπρωξε νὰ τὴν ἀνοίξω, γιὰ νὰ μάθω τὸ μυστικό της. Καὶ δὲν ἀπατήθηκα. Βρῆκα ἕνα γράμμα της γιὰ μένα. Διάβασα αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ἀγάπη μου, ἴσως δὲν βρῶ τὸ θάρρος νὰ σοῦ τὰ πῶ, καὶ γι' αὐτὸ σοῦ γράφω τὴν ἀλήθεια. Δὲν ἔχω πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα, Μαρσέλ, θὰ πεθάνω. Δὲν ξέρω πόσες βδομάδες θὰ ζήσω ἀκόμα, πάντως πολὺ λίγες. Ὁ γιατρός ποὺ μ' ἐξέτασε δὲ μοῦδωσε καμμιὰ ἐλπίδα. Σ' εὐχαριστῶ, Μαρσέλ, ποὺ μοῦ γνώρισες τὸν ἔρωτα. Θἄθελα νὰ ζήσω γιὰ νὰ ἐκφράσω μὲ τὴ μουσικὴ τὰ συναισθήματα ποὺ μὲ πλημμυρίζουν, ὥστε κάτι νὰ μείνῃ ἀπὸ μένα. Μαρσέλ, Μαρσέλ, πεθαίνω σὲ λίγο. Ὁ γάμος μας ἦταν ἕνα ὄνειρο...»

Τὸ γράμμα εἶχε μείνει μισοτελειωμένο. Ὅταν τὸ διάβασα, ξέσπασα σὲ λυγμούς. Ἤξερα τώρα τὴν τρομερὴ ἀλήθεια.

★

Εἶχα γνωρίσει τὴ Γκρατσιέλλα στὸ Ὠδεῖο τοῦ Παρισιοῦ, ὅπου σπουδάζαμε καὶ οἱ δυὸ πιάνο καὶ σύνθεσι. Ἀγαπηθήκαμε γρήγορα καὶ πλάθαμε ὄνειρα. Εἴχαμε νοικιάσει δυὸ δωμάτια καὶ ζούσαμε δίνοντας μαθήματα μουσικῆς. Ἡ μόνη μας περιουσία ἦταν τὰ πιάνα μας, μὰ ἡ φτώχεια δὲν μᾶς φόβιζε. Ἡ Γκρατσιέλλα εἶχε γράψει μερικὰ τραγούδια, ποὺ τῆς εἶχε ἀγοράσει κάποιος ἐκδοτικὸς οἶκος. Ἐγὼ ἔγραφα μιὰ συμφωνία γιὰ ἕνα διεθνῆ διαγωνισμὸ νέων συνθετῶν, ὅπως καὶ ἡ Γκρατσιέλλα ἔγραφε μιὰ σουῖτα. Περιμέναμε πολλὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμό, καὶ νὰ ποὺ τὰ ὄνειρά μας εἶχαν γκρεμιστῆ: ἡ Γκρατσιέλλα θὰ πέθαινε!...

★

Πέρασα μιὰ νύχτα ἀϋπνίας. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὸ γιατρό, ποὺ ἐξήτασε τὴν ἀγαπημένη μου. Μοῦ ἐπεβεβαίωσε τὴ διάγνωσί του: ἡ πλάκα εἶχε δείξει μιὰ μεγάλη βλάβη στὸν ἀριστερὸ πνεύμονα καὶ ἡ ἀρρώστεια ἦταν πολὺ προχωρημένη. Μόνο ἕνα θαῦμα θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ τὴ σώσῃ γιὰ λίγο, νὰ παρατείνῃ τὴ ζωή της.

—Προσπαθῆστε νὰ τονώσετε τὸ ἠθικό της, σᾶς εἶπα σκεδάσετε, νὰ κρύψετε τὸν πόνο σας, νὰ τὴ διασυνθέτῃ, νὰ χαίρεται τὴν ἐμπνευσί της.

Ὅταν, ἀργότερα, πῆγα σπίτι της, βρῆκα τὴ Γκρατσιέλλα μπρὸς στὸ πιάνο.

—Βλέπεις, μοῦ εἶπε χαμογελῶντας, συνθέτω. Ὢ! Μαρσέλ! θ' ἄφηνα ἔτσι κάτι δικό μου, κάτι ζωντανό!

—Μὴ μιλᾶς ἔτσι, ἀνόητη μικροῦλα, τῆς εἶπα φιλῶντας την. Εἶσαι εἴκοσι ἑξὴ χρόνων! Ποιὸς ξέρει; θὰ γίνῃς γρήγορα καλά!...

—Πές μου, Μαρσέλ, ἔχω ταλέντο; Λὲς τὸ ἔργο μου νἄχη κάποια ἀξία; Παίζετε τὶς τελευταῖες σελίδες τῆς σουίτας μου, θέλεις;

Ἔπαιξα τὴ μουσικὴ της ὅσο μποροῦσα καλύτερα.

★

Ἡ Γκρατσιέλλα περίμενε μ' ἀγωνία τ' ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἡ νίκη της θὰ τῆς ἔδινε τὴ δύναμι νὰ νικήσῃ ἴσως καὶ τὴν ἀρρώστεια της.

Ἕνα πρωΐ, πῆγα στὸ Ὠδεῖο γιὰ νὰ μάθω τ' ἀποτελέσματα. Ὅλα τὰ βραβεῖα καὶ οἱ ἔπαινοι εἶχαν ἀπονεμηθῆ. Μπρὸς σὲ ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου, ὁ γενικὸς γραμματεὺς ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὰ ὀνόματα τῶν νικητῶν.

«Τὸ πρῶτον βραβεῖον ἀπενεμήθη εἰς τὸν Γάλλον νεαρὸν συνθέτην Μαρσὲλ Καρντιὲ διὰ τὴν «Συμφωνία του σὲ σὸλ μεῖζ».

Τὰ χειροκροτήματα ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν γιὰ μένα ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων μου. Τὸ ὄνομα τῆς Γκρατσιέλλα οὔτε ἀναφέρθηκε. Ἡ σουῖτα της εἶχε ἀπορριφθῆ!

Ἔφυγα ἀπελπισμένος.

★

«Γκρατσιέλλα, ψιθύριζα καθὼς περπατοῦσα, δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃς μ' αὐτὴ τὴν ἀπογοήτευσι...» Ἔπρεπε νὰ τῆς πῶ ψέμματα. Τὸ ραδιόφωνο ὅμως θ' ἀνάγγελνε τ' ἀποτελέσματα. Τότε μοῦ ἦρθε μιὰ τρελλὴ ἰδέα στὸ νοῦ. Ἔτρεξα στὸν πατέρα μου.

—Πατέρα, τοῦ εἶπα ὅταν μὲ δέχτηκε στὸ γραφεῖο του, ἀγαπῶ μιὰ νέα. Εἶναι ἑτοιμοθάνατη... Συνέθεσε μιὰ σουῖτα καὶ θἄθελα νὰ τὴν ἐγγράψω σὲ δίσκους. Δὲν ἔχω ὅμως λεφτά, βοήθησέ με...

Καὶ του τὰ διηγήθηκα ὅλα μὲ κάθε λεπτομέρεια.

★

Ὅταν εἶπα στὴ Γκρατσιέλλα, τὸ θρίαμβό της — εἶχα μάθει τόσα καλὰ νὰ τῆς λέω ψέμματα — ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά μου χαρούμενη.

—Ὢ! Μαρσέλ, τ' ὄνειρό μου, πραγματοποιήθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα, πλήρωσα κι' ἐνέγραψα σὲ δίσκους ἀπ' τὴν μεγάλη συμφωνικὴ ὀρχήστρα τοῦ ραδιοσταθμοῦ τὴ σουῖτα της. Ἕνας ὁπάϊκερ, φίλος μου, ἀνάγγειλε ἀπ' τὸ ραδιόφωνο τ' ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ μὲ νικήτρια τὴ Γκρατσιέλλα.

Ἡ Γκρατσιέλλα τ' ἄκουσε μ' εὐχαρίστησι. Ἔπειτα, ἐγὼ ἔβαλα στὸ γραμμόφωνο τοὺς δίσκους τῆς σουῖτας της, ἐνῶ ἡ ἀγαπημένη μου γύρισε πὼς τὸ ἔργο της τὸ μετέδιδε ὁ ραδιοσταθμός!

—Ὢ! Μαρσέλ, μοῦ εἶπε, αὐτὸ τὸ ἔργο μου θὰ μείνῃ, δὲν εἶν' ἔτσι;

★

Μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ἡ ἀγαπημένη μου Γκρατσιέλλα ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιά μου, εὐτυχισμένη γιατὶ τὴν ἀγαποῦσα καὶ γιατὶ ἡ μουσική της θὰ ζοῦσε γιὰ πάντα...

Τράβηξα τὸ δρόμο μου καὶ συνέχισα τὸ ἔργο μου. Σήμερα εἶμαι διευθυντὴς τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου τοῦ Παρισιοῦ καὶ συχνὰ ἔχω στὰ προγράμματα τῶν συναυλιῶν τὴ σουῖτα τῆς ἀγαπημένης μου, σὰν μνημόσυνο στὴν ἀγνὴ καὶ μεγάλη ψυχή της.

ZAN POMIE

"Οταν ἀργότερα πῆγα σπίτι της, βρῆκα τὴ Γκρατσιέλλα μπρὸς στὸ πιάνο....

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μπορούμε νά ζήσουμε 110 χρόνια!

'Ωραία εἶναι ἡ ἀπόλαυσι τοῦ καπνίσματος! Μήπως ὅμως πληρώνεται ἀκριβά;

'Ο ἄνθρωπος ἔχει τὸ σπέρμα τοῦ θανάτου

ΑΝ ὡρισμένα αἰωνόβια φυτὰ εἶχαν μιλιά, θὰ μποροῦσαν νὰ πλουτίσουν τὶς ἱστορικές μας γνώσεις μ' ἕνα σωρὸ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὶς μακρυνὲς ἐποχὲς τῆς ἀνθρωπότητος. Ἔτσι, ἕνα κυπαρίσσι ποὺ ὑπάρχει ἀκόμη κοντὰ στὴν Τούλα τοῦ Μεξικοῦ, ἔχει ἀποδεδειγμένη ἡλικία ἄνω τῶν 7.000 ἐτῶν. Ἦταν ἤδη ἀνεπτυγμένο ὅταν ἔγιναν οἱ Πυραμίδες στὴν ἀρχαία Αἴγυπτο!

'Αλλὰ κι' οἱ πελώριες ἀμερικανικὲς «σεκόγιες» δὲν ὑστεροῦν σὲ μακροβιότητα.

Περνώντας τώρα στὸ ζωϊκὸ βασίλειο, συναντοῦμε κι' ἐκεῖ περιπτώσεις ποὺ μᾶς ἀφίνουν κατάπληκτους καὶ ποὺ προκαλοῦν τὸν οἶκτο μας γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Φαίνεται πράγματι ἀπίστευτο ὅτι τὸ ψάρι ποὺ ὀνομάζεται «Λοῦτσος», ζῆ 200 χρόνια, κι' ὅτι ὁ κόρακας κι' ἡ χελώνα περνᾶνε κατὰ κανόνα τὰ 100 χρόνια! Πόσο ζῆ ὁ ἄνθρωπος, κατὰ μέσον ὅρον;

Ὅταν ὁ περίφημος ἀστρονόμος Χάλλεϋ μελετοῦσε τὸν κομήτη ποὺ φέρνει τὸ ὄνομά του, θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὶς χρονολογίες τῶν προηγουμένων ἐμφανίσεών του. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ λόγο, ἔφαξε στὰ λιθξιαρχικὰ βιβλία τῆς γερμανικῆς πόλεως Μπρεσλάου, ποὺ ἦσαν ἀπ' τὰ πλησιέστερα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἔτσι, διαπίστωσε ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς πόλεως, τὸν 17ο αἰῶνα, ζοῦσαν κατὰ μέσον ὅρον 33 χρόνια καὶ 5 μῆνες.

Ἕνα αἰῶνα ἀργότερα, ὁ Γάλλος μαθηματικὸς Μούγκ ἔκαμε μιὰ ἀνάλογη ἔρευνα στὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τοῦ Μονπελλιέ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐξακριβώσῃ ποιὸ ἀπ' τὰ δύο φῦλα ἦταν τὸ μακροβιώτερο. Βρῆκε λοιπὸν μέση διάρκεια ζωῆς 24 χρόνια καὶ 4 μῆνες γιὰ τοὺς ἄντρες καὶ 27 χρόνια καὶ 4 μῆνες γιὰ τὶς γυναῖκες (ἀπὸ τότε δηλαδή, τὸ λεγόμενον ἀσθενὲς φῦλον ἦταν στὴν πραγματικότητα τὸ ἰσχυρότερο!).

'Αλλὰ κι' οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι, πολλοὺς αἰῶνες ἐνωρίτερα, εἶχαν καταρτίσει ἕνα πίνακα θνησιμότητος, μὲ πρωτοβουλία τοῦ ὑπάτου Οὐλπιανοῦ. Σύμφωνα μ' αὐτὸν λοιπόν, ἕνα νεογέννητο εἶχε πιθανότητες νὰ ζήσῃ 30 χρόνια, ἐνῶ ἕνας ἄντρας 50 ἐτῶν μποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ σ' ἄλλα 9 χρόνια ζωῆς.

'Επρόκειτο, βέβαια, γιὰ μιὰ ἀξιόλογη βελτίωσι σχετικὰ μὲ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, στοὺς ὁποίους ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς —κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων— δὲν περνοῦσε τὰ 18 χρόνια! 'Ωστόσο, οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Οὐλπιανοῦ δὲν διαφέρουν καὶ πολὺ ἀπὸ κείνους ποὺ βρῆκαν ὁ Χάλλεϋ καὶ ὁ Μούγκ.

Μέσα σὲ 1.500 χρόνια, ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶχε κερδίσει μεγάλα πράγματα ἀπὸ ἀπόψεως μακροβιότητος.

'Αλλὰ καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας οἱ 'Αμερικανοὶ δὲν ἐζοῦσαν κατὰ μέσον ὅρον περισσότερο ἀπὸ 50 χρόνια, ὅσο δὲ γιὰ τοὺς Ἰνδοὺς ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς τους, μόλις πρὸ εἰκοσαετίας, ἦταν 27 χρόνια.

Στὴ σημερινὴ ὅμως ἐποχή, παρατείνεται ὁλοένα ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἔχει φθάσει ἤδη, στὶς 'Ηνωμ. Πολιτεῖες, στὸν μέσον ὅρο τῶν 68 ἐτῶν καὶ 6 μηνῶν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ μισοὶ 'Αμερικανοὶ περνᾶνε αὐτὴ τὴν προχωρημένη ἡλικία.

Μιὰ γυναῖκα 50 ἐτῶν εἶναι σήμερα τόσο «νέα», ὅσο ἦταν μιὰ γυναῖκα 25 ἐτῶν τὸ 1850, ἢ μιὰ 33 ἐτῶν τὸ 1900.

'Η 'Αμερικὴ —ποὺ βρίσκεται ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ μακροβιότητα— ἔχει περιορίσει τόσο πολὺ τὶς μικροβιακὲς ἀσθένειες, ὥστε οἱ δύο κυριώτερες αἰτίες θανάτου τῶν 'Αμερικανῶν εἶναι σήμερα τὰ καρδιακὰ νοσήματα καὶ ὁ καρκίνος (ἀντιπροσωπεύουν δηλαδὴ περίπου τὰ 50% καὶ τὰ 20% τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν θανάτων). Ὅταν νικηθοῦν ἐπιτέλους, ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς θὰ κάμῃ ἕνα καινούργιο πήδημα, ὡς τὰ 85—87 χρόνια.

Ἔξ ἄλλου, ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι, ἂν βρισκότανε μιὰ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως, θὰ παρέτεινε κατὰ πολλὰ χρόνια τὴ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς. Ἐνῶ ἡ τελεία ἐξάλειψις τῆς φυματιώσεως θὰ τὴν παρέτεινε μόνο κατὰ 3 μῆνες! (τόσο ἔχει καταπολεμηθῆ σήμερα ἡ φοβερὴ ἄλλοτε αὐτὴ ἀρρώστεια)!

Μπορεῖ νὰ γίνῃ ἡ διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀκόμη μεγαλείτερη; Οἱ περισσότεροι βιολόγοι ἀπαντοῦν καταφατικά. Ποστηρίζουν μάλιστα μιὰ ἀποψι ἀληθινὰ ἐπαναστατική: ὅτι θεωρητικὰ δὲν ὑπάρχουν ὅρια μακροβιότητος!

Οἱ θεωρίες αὐτὲς ὑποστηρίχθηκαν, μὲ θετικὰ δεδομένα, στὸ Συνέδριον Γεροντολογίας, ποὺ ἔγινε πρὸ μηνῶν στὸ Λονδίνο καὶ ποὺ συγκέντρωσε 600 γιατροὺς καὶ βιολόγους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Μιὰ ὁλοφάνερη ἀνωμαλία καὶ ἀδικία ἔκαμε εὐθὺς ἀμέσως ἐντύπωσι στοὺς ἐρευνητάς. Σύμφωνα μ' ἕνα γενικὸ κανόνα, στὸν ἄνωτερο ζωϊκὸ εἶδη ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς εἶναι ἐξαπλασία ἕως ἑπταπλασία ἀπ' τὴ διάρκεια τῆς αὐξήσεως. Ἐνῶ ὅμως αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τὸ ἄλογο, τὸ σκύλο ἢ τὸν ἐλέφαντα, δὲν ἐφαρμόζεται στὸν ἄνθρωπο, τόσο τὸν πολιτισμένο ὅσο καὶ τὸν πρωτόγονο. 'Αλλοιῶς, θὰ ἔπρεπε νὰ ζοῦμε ὅλοι 120—140 χρόνια, χωρὶς καμμιὰ ἰδιαίτερη προσπάθεια.

Θάλεγε δηλαδὴ κανεὶς πὼς τὸ ἀνθρώπινο γένος ἔχει μέσα του, δίχως νὰ τὸ ξέρῃ, κάποια μυστικὴ ὁμαδικὴ ἀσθένεια, ἕνα σπέρμα προώρου θανάτου. Αὐτὴ τὴν αἰτία ἔχουν βαλθῆ ν' ἀνακαλύψουν καὶ νὰ θεραπεύσουν διάφοροι ἐκλεκτοὶ ἐπιστήμονες. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐργασιῶν τους δικαιολογοῦν τὶς τόσο μηρὲς ἀνακοινώσεις τους.

'Ο δόκτωρ Λ. Ντοῦμπλιν, π. χ., αὐθεντία στὸ εἶδος του, δηλώνει ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀπόδειξι πὼς πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τελειώνῃ ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ μέσα σὲ μιὰ ὡρισμένη ἡλικία. Ἔξ ἄλλου, ὁ Γερμανοαμερικανὸς βιολόγος Τ. Κλούμφ, τοῦ Πανεπιστημίου Γιέϊλ, βεβαιώνει πὼς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ζῇ 130 χρόνια.

Στὸν ἴδιο περίπου ἀριθμὸ ἔχει καταλήξει κι' ὁ δόκτωρ Τόμας Γκάρντνερ, στὸ Νιοὺ Τζέρσεϋ. Μὴ φαντασθῆτε δέ πὼς τὸ λέει γιὰ... περηγοριὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, γιατὶ ὁ ἴδιος εἶναι νέος ἀκόμη, μόλις 44 ἐτῶν!

Κατὰ τὴ γνώμη του, πλησιάζομε σ' αὐτὴ τὴ μακροβιότητα. Στὸ τέλος τοῦ αἰῶνος μας, ἡ διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς θὰ ἔχῃ φτάσει τὰ 100 χρόνια τὸ λιγώτερο, χάρις στὶς λεπτομερεῖς ἐρευνες γιὰ τὴ διατροφὴ καὶ γιὰ τοὺς («ἀνταγωνιστικοὺς παράγοντες») ποὺ ἀνακάλυψε πρὸ 30ετίας στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα περίφημος βιολόγος Ἀλέξης Κάρρελ.

Τὸ μόνο ἐμπόδιο —προσθέτει ὁ δόκτωρ Γκάρντνερ— εἶναι ἡ ἔλλειψι ἀρκετῶν χρημάτων γι' αὐτὲς τὶς ἐρεύνες. Πραγματικά, ὅταν θέλησε πρὸ 4 ἐτῶν νὰ ἱδρύσῃ στὴ Ν. Υόρκη ἕνα «ἐρευνητήριο τῆς μακροβιότητος», δὲν κατώρθωσε μὲ κανένα τρόπο νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ 300.000 δολλάρια ποὺ θὰ χρειαζότανε κάθε χρόνο γιὰ τὴ λειτουργία του.

Καταπληκτικώτερη ὅμως ἀπ' ὅλες εἶναι μιὰ ἀνακοίνωσι τοῦ δόκτορος Χένρυ Σίμς, ποὺ φρονεῖ πὼς ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς μπορεῖ κάλλιστα νὰ φτάσῃ τὰ 800 χρόνια! Μὴ φαντασθῆτε δὲ πὼς εἶναι κανεὶς τσαρλατάνος ἢ παραλόξολογος ἄνθρωπος ποὺ τὰ λέει αὐτά! Πρόκειται γιὰ ἕνα σοβαρώτατο καθηγητὴ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου Κολούμπια! 'Ο τίτλος του λοιπὸν δίνει βαρύτητα καὶ κῦρος στὶς ἐπιστημονικὲς ἀπόψεις του.

Τὸ τσιγάρο συντομεύει τὴ ζωή!

Μιλῶντας γιὰ τοὺς διαφόρους παράγοντες τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ποὺ συντελοῦν ἢ ὄχι στὴ μακροβιότητα, δὲν ἐκάναμε λόγο τώρα γιὰ τὸ κάπνισμα. Ὄχι ὅμως γιατὶ τὸ θεωρήσαμε ἀσήμαντο, ἀλλὰ γιατὶ τὸ πεναντίας θέλομε νὰ ἐπεκταθοῦμε περισσότερο πάνω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Οἱ ὀπαδοί κι' οἱ ἐχθροί τοῦ καπνίσματος διεξάγουν ἕνα σφοδρὸ ἀγῶνα μεταξύ τους. Δὲν μπορέσαμε δὲ νὰ κόμη νὰ συμπεράνωμε μὲ βεβαιότητα τὰ ποιὸς ἔχει τὸ δίκηο μὲ τὸ μέρος του.

Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι ἡ κατάχρησι τοῦ καπνοῦ βλάπτει τὴν καρδιά, τὸ κυκλοφοριακὸ καὶ πεπτικὸ σύστημα καὶ τοὺς πνεύμονες. Ἄλλο τόσο βλαβερὸ ὅμως εἶναι ἕνα συστηματικὸ καπνιστὴ τὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ κάπνισμα ἀπότομα κι' ἐντελῶς. Τὸ ὀργανισμός του ἔχει συνηθίσει πιὰ στὸν καπνό, κι' ἡ ὁλικὴ του ἀποχὴ θὰ τοῦ κάνῃ περισσότερο κακὸ παρὰ καλό. 'Η ὀρθότερη λύσι εἶναι λοιπὸν νὰ ἐλαττωθῆ σιγὰ σιγὰ ὁ καθημερινὸς ἀριθμὸς τῶν τσιγάρων.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ καπνοῦ στὴν καρδιὰ εἶχαν ἀποδειχθῆ μὲ πολλὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα, ἐδῶ καὶ χρόνια. Διάφοροι ἐρευνηταὶ εἶχαν ἐξακριβώσει ὅτι, μὲ μερικὰ τσιγάρα αὐξάνεται ἡ ἀρτηριακὴ πίεσις, ἐπιταχύνονται οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς καὶ συστέλλονται τὰ μικρὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα.

Δὲν ἔχει γίνει ὡστόσο ποτὲ μιὰ συστηματικὴ ἔρευνα κατὰ πόσον τὸ κάπνισμα ἐπιδρᾷ στὴν ὑγεία, κι' ἐπομένως στὴ διάρκεια τῆς ζωῆς. Πρὸ τριῶν ἐτῶν λοιπόν, ἀνέλαβε αὐτὸ τὸ ἔργο ὁ δόκτωρ Κοῦλερ Χάμμοντ, διευθυντὴς τῶν στατιστικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς 'Αμερικανικῆς 'Αντικαρκινικῆς 'Εταιρείας. Καὶ τὰ συμπεράσματά του... στενοχώρησαν βαθύτατα μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἀνεπτυγμένες βιομηχανίες τοῦ κόσμου: τὴν καπνοβιομηχανία.

Μὲ τὴ συνεργασία τοῦ συνομήλικού του Ντάνιελ Χὲρν καὶ 22.000 ἐθελοντῶν βοηθῶν του, ὁ δόκτωρ Χάμμοντ ἔκαμε μιὰ ἔρευνα μεταξὺ 187.766 ἀτόμων τῆς λευκῆς φυλῆς, ἡλικίας 50—70 ἐτῶν, ποὺ κατοικοῦσαν σὲ 9 διάφορες ἀμερικανικὲς Πολιτεῖες. Οἱ ἐρευνηταὶ ἐξέτασαν λεπτομερῶς πῶς καὶ πόσο εἶχε κοπνίσει ὁ καθένας, κι' ἔπειτα τὸν παρακολούθησαν ἐπὶ μῆνες, μὲ τακτικὲς ἐπισκέψεις.

'Απ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἄτομα, τὰ 32.381 δὲν ἔκαναν καπνίσει ποτέ, ἢ τὸ πολὺ εἶχαν καπνίσει 5—10 πούρα, μερικὲς πίπες ἢ ἕνα-δυὸ πακέτα τσιγάρα σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Ἄλλοι 11.710 κάπνιζαν ἕνα τσιγάρο τὴ βδομάδα, παίζοντας π. χ. χαρτιὰ μαζὶ μὲ φίλους. Θεωρήθηκαν λοιπὸν κι' αὐτοὶ μὴ καπνιστάι. Οἱ καπνισταί, δηλαδή, οἱ ὑπόλοιποι 143.000 ὑποδιαιρέθηκαν σ' ἐκείνους ποὺ κάπνιζαν πούρα, τσιμπούκι, πούρα καὶ τσιμπούκι, μόνο τσιγάρα, τσιγάρα καὶ πούρα, τσιγάρα καὶ τσιμπούκι, ἢ καὶ τὰ τρία μαζί. Κι' ἔγιναν χωριστὲς στατιστικὲς θνησιμότητος γιὰ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς κατηγορίες.

'Η ἔρευνα αὐτὴ κράτησε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτό, οἱ ἐρευνηταὶ σημείωσαν 4.854 θανάτους καὶ τοὺς ταξινόμησαν σὲ διάφορες περιπτώσεις. Τέλος, ὁ δόκτωρ Χάμμοντ ἐξέθεσε τὰ ἀποτελέσματα τῆς στατιστικῆς μελέτης του, σὲ μιὰ συνέντευξι ποὺ ἔδωσε σ' ἕνα μεγάλο ἀμερικανικὸ περιοδικό.

Τὸ κυριώτερο συμπέρασμά του —ἀληθινὰ ἀνησυχαστικὸ— εἶναι ὅτι ἡ ζωὴ ἐκείνων ποὺ καπνίζουν τσιγάρο συστηματικά, συντομεύεται κατὰ 5 χρόνια! Γιατὶ αὐξάνουν σημαντικὰ οἱ πιθανότητες νὰ πεθάνουν ἀπ' τὴν καρδιά τους ἢ ἀπὸ καρκίνο τοῦ πνεύμονος.

Πράγματι, ὁ δόκτωρ Χάμμοντ παρετήρησε ὅτι ἡ θνησιμότης αὐτῶν τῶν καπνιστῶν εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴ θνησιμότητα τῶν μὴ καπνιστῶν ποὺ ἔχουν 5 χρόνια παραπάνω στὴ ράχη τους. Μποροῦμε νὰ ποῦμε λοιπὸν πὼς τὸ κάπνισμα γερνάει τὸν ἄνθρωπο κατὰ 5 χρόνια περίπου.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ ἔρευνα περιορίσθηκε σὲ ἄντρες μονάχα, ἡλικίας ἀπὸ 50 μέχρι 70 ἐτῶν. Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν στοιχεῖα γιὰ τὶς ἄλλες ἡλικίες, οὔτε γιὰ τὶς γυναῖκες.

'Ο δόκτωρ Χάμμοντ ἐνδιαφέρθηκε κυρίως γιὰ τὴ σχέσι τοῦ καπνίσματος μὲ τὶς καρδιακὲς παθήσεις καὶ μὲ τὸν καρκίνο. Κατὰ τὴ γνώμη του, ἡ ἐπίδρασις στὴν καρδιὰ εἶναι πιὸ γρήγορη, ἐνῶ γιὰ νὰ πάθῃ κανεὶς καρκίνο πρέπει νὰ καπνίζῃ ἐπὶ πολλὰ χρόνια συνεχῶς. 'Ωστόσο, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἁπλὴ ὑπόθεσις, ποὺ δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ μὲ βεβαιότητα.

'Απ' ὅσους κάπνιζαν κάθε μέρα ἕνα πακέτο τσιγάρα καὶ πάνω, πέθαναν 745, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων μεταξὺ ἴσου ἀριθμοῦ μὴ καπνιστῶν ἦταν μόνο 426. Συνεπῶς, 319 ἄτομα αὐτῆς τῆς ὁμάδος πέθαναν πιθανώτατα ἀπ' τὸ κάπνισμα.

'Αναλυτικώτερα, ἀπ' τὰ 745 ἄτομα, τὰ 334 πέθαναν ἀπὸ καρδιακὲς ἢ κυκλοφοριακὲς παθήσεις καὶ τὰ 161 ἀπὸ καρκίνο. Στοὺς μὴ καπνιστὰς λοιπόν, οἱ θάνατοι ἀπ' τὶς ἴδιες αὐτὲς ἀσθένειες ἦσαν ἀντιστοίχως 171 καὶ 63. Μ' ἄλλα λόγια, τὸ κάπνισμα διπλασίασε τὴ θνησιμότητα ἀπὸ καρδιακὲς παθήσεις καὶ αὐξησε κατὰ 2½ φορὲς τὴ θνησιμότητα ἀπὸ καρκίνο.

Τὸ συστατικὸ τοῦ καπνοῦ ποὺ πειράζει τὴν καρδιά, εἶναι ἡ νικοτίνη. Στὴν ἐμφάνισι τοῦ καρκίνου συντελοῦν τὰ πισσώδη προϊόντα ποὺ παράγονται ἀπ' τὴν καῦσι τοῦ καπνοῦ (μολονότι αὐτὸ ἔχει ἀποδειχθῆ ὡς τώρα μόνο στὸ δέρμα ποντικῶν, κι' ὄχι στὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρώπου). Συνεπῶς, τὸ σπουδαιότερο ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς μακροβιότητος θὰ ἦταν νὰ βρεθῆ ἕνας τρόπος ποὺ νὰ ἐξουδετερώνη κυρίως τὰ ἀποτελέσματα τῆς νικοτίνης.

Βέβαια, δὲν μπορεῖ ν' ἀποκλεισθῆ τελείως καὶ ἡ εὐθύνη τοῦ ὀξειδίου τοῦ ἄνθρακος, ποὺ περιέχεται ἐπίσης στὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου. 'Η νικοτίνη ὅμως εἶναι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη. Αὐτὴ προκαλεῖ τὴν ταχυπαλμία, τὴν ὑπέρτασι καὶ τὴ συστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων.

Ἂν ὡστόσο ὑπῆρχε μιὰ μέθοδος κατασκευῆς τσιγάρων χωρὶς καθόλου νικοτίνη, εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἐὰν θ' ἄρεσαν στοὺς καπνιστὰς —γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ κάνει τὸ γοῦστο του ὁ καφὲς δίχως καφεΐνη... Τὸ πρόβλημα εἶναι νὰ ἐπινοηθῆ ἕνα «φίλτρο», ποὺ ν' ἀφίνῃ νὰ περνᾶῃ ἡ «νοστιμάδα» τοῦ καπνοῦ καὶ συγχρόνως νὰ τὸν κάνῃ ἀκίνδυνο.

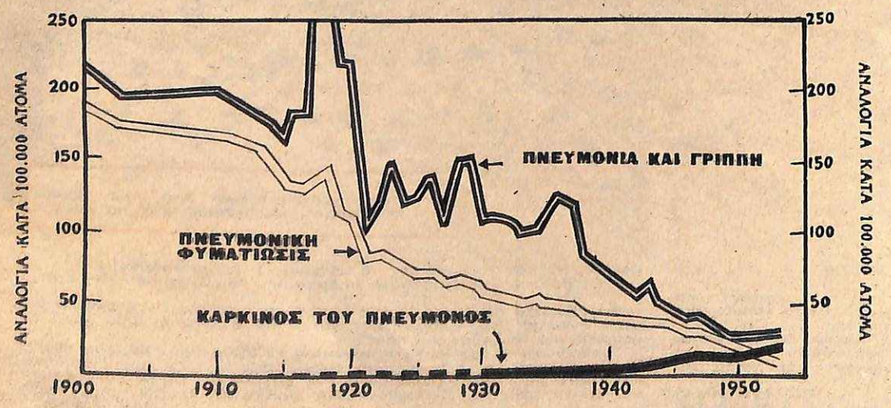
Στὸ μεταξύ, μιὰ συμβιβαστικὴ λύσι εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐφήρμοσε κι' ὁ ἴδιος ὁ δόκτωρ Χάμμοντ: Ἔκοψε δηλαδὴ τὸ τσιγάρο καὶ τὸ ἀντικατέστησε μὲ τσιμπούκι. Γιατὶ τὰ στατιστικὰ συμπεράσματά του τὸν ἐπεισαν ὅτι τὸ τσιμπούκι καὶ τὸ πούρο εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνα ἀπ' τὸ τσιγάρο. Μ' αὐτά, παρατηρεῖται μικρότερη αὔξησις τῆς θνησιμότητος.

Πῶς ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα; 'Ο δόκτωρ Χάμμοντ δὲν μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ μὲ βεβαιότητα, γιατὶ δὲν ἔχει ἀρκετὰ στοιχεῖα. Προκειμένου πάντως γιὰ τὸ τσιμπούκι, πιστεύει ὅτι: 1) Συμπυκνώνεται μιὰ ποσότης νικοτίνης μέσα στὸ σωλῆνα του (ἀλλωστε, τὰ περισσότερα τσιμπούκια περιέχουν ἕνα εἰδικὸ ἐξάρτημα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό). 2) Ἐνῶ οἱ περισσότεροι ποὺ καπνίζουν τσιγάρο, καταπίνουν τὸν καπνό, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο μ' ὅσους καπνίζουν τσιμπούκι. 3) Παίζει ἴσως ρόλο καὶ ἡ διαφορετικὴ σύνθεσις τοῦ καπνοῦ πίπας.

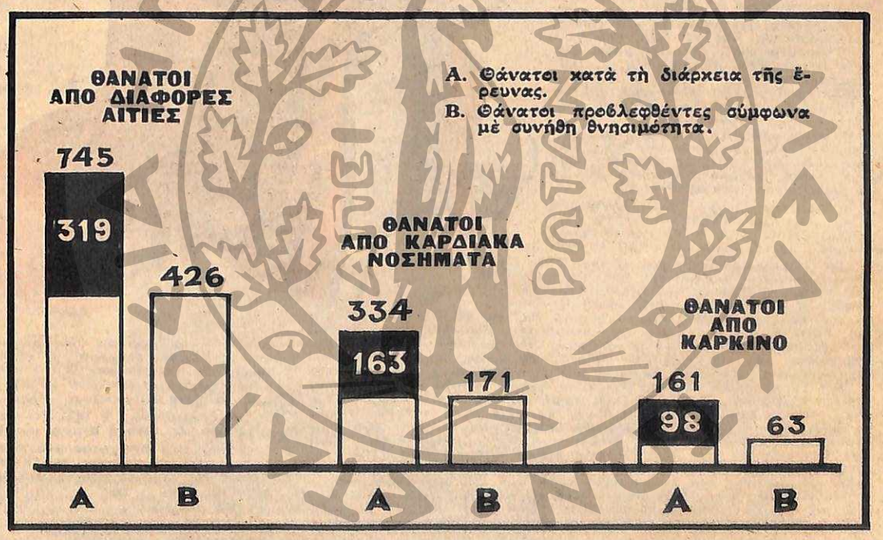
'Η ἔρευνα τοῦ δόκτορος Χάμμοντ εἶναι τὸ μόνο θετικὸ στοιχεῖο τῆς ἐπιδράσεως τοῦ καπνίσματος στὴν ὑγεία καὶ τὴ μακροβιότητα. Οἱ περισσότεροι γιατροὶ εἶχαν παραδεχθῆ ἀπὸ πολὺν καιρὸ αὐτὴ τὴν ἐπίδρασι, τοὺς ἔλειπαν ὅμως οἱ πειστικοὶ ἀριθμοὶ τῆς στατιστικῆς ποὺ τοὺς ἔδωσε τώρα ὁ δόκτωρ Χάμμοντ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ γεράματα εἶναι ἀρρώστεια;

ΘΝΗΣΙΜΟΤΗΣ ΑΠΟ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ 1900-1953

Στὸ συγκριτικὸ αὐτὸ πίνακα, φαίνεται ἀμέσως ἡ αὐξημένη θνησιμότης τῶν καπνιστῶν, ποὺ καπνίζουν ἕνα πακέτο τσιγάρα τὴν ἡμέρα, ὅπως ἐξακριβώθηκε μὲ μιὰ στατιστικὴ ἔρευνα. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Α) Οἱ συνολικοὶ θάνατοι καπνιστῶν, ποὺ σημειώθηκαν ἀπὸ τοὺς ἐρευνητάς, ἦσαν 745. Ὑπερέβαιναν δηλαδὴ κατὰ 319 τὸν ἀριθμὸ θανάτων τῶν μὴ καπνιστῶν στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα. Β) Οἱ θάνατοι τῶν μὴ καπνιστῶν ἦσαν μόνο 426. Α) Οἱ θάνατοι καπνιστῶν ἀπὸ καρδιακὲς παθήσεις ἦσαν 334, δηλ. κατὰ 163 περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κανονικούς. Β) Οἱ θάνατοι τῶν μὴ καπνιστῶν ἦσαν 171. Α) Οἱ θάνατοι καπνιστῶν ἀπὸ καρκίνο ἦσαν 161, κατὰ 98 περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κανονικούς. Β) Οἱ θάνατοι τῶν μὴ καπνιστῶν ἦσαν 63.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

"Ναί ο Μάης!..."

Η πρωτομαγιά τοῦ 1180 εἶχε ξημερώσει ἡλιόλουστη, γεμάτη ἀνοιξιάτικα μύρα. Στὸ Παρίσι ὅλος ὁ κόσμος τὸ εἶδε αὐτὸ μὲ χαρά, γιατὶ θὰ μποροῦσε νὰ γλεντήσῃ στὴν ἐξοχή. Καὶ ὅμως μόλις χτὲς οἱ Παρισινοὶ εἶχαν ξεμπερδέψει ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις, ποὺ εἶχαν ὀργανωθῆ πρὸς τιμὴν τῶν γάμων τοῦ διαδόχου Φιλίππου μὲ τὴν 'Ισαβέλλα ντ' Αἰνώ. Μὰ τί σημασία εἶχε αὐτό; Τίποτα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς κάνῃ νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς πατροπαράδοτες γιορτὲς τῆς Πρωτομαγιᾶς. Τὴ νύχτα ὅλοι εἶχαν ξεχυθῆ στὰ δάση, εἶχαν κόψει πράσινα κλαδιὰ κι' εἶχαν μαζέψει ἐωδιαστὰ λουλούδια. Τὰ χαράματα ξαγαγύρισαν στὸ Παρίσι τραγουδώντας: «Ἦρθε ὁ Μάης. Ἦρθε ὁ Μάης...» Ἀκούγοντας τὰ τραγούδια ἡ νεαρὴ 'Αλέττα ντέ Μονφλομπέρ πῆδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. "Ἐρριξε πάνω της τὴ μεταξωτὴ ρόμπα της καὶ πετάχτηκε στὸ παράθυρο. "Εμενε στὸ μέγαρο τοῦ θείου της, τοῦ ἄρχοντα ντὲ Γκαρλάντ, ποὺ τὸ εἶχε προσφέρει στὴν ἀνεψιά του γιὰ τὶς γιορτές.

Ἡ 'Αλέττα ἄνοιξε τὰ ποντζούρια. Κύτταξε γιὰ μερικὰ λεπτὰ τὴν ἀνθοστόλιστη αὐτὴ ἀνθρωποπλημμύρα καὶ γύρισε πάλι στὸ κρεβάτι της. "Ενοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάῃ, καθὼς ἦταν ἐσαπλωμένη καὶ συλλογιζότανε. Τὸ πρωῒ θὰ παρακολουθοῦσε τοὺς ἀγῶνες ποὺ θὰ γινόντουσαν στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Σηκουάνα. Θὰ καθόταν στὴν ἐξέδρα πλάϊ στὴ νουνά της τὴν κόμησσα Μαρία τῆς Καμπανίας, κοντὰ στὴ βασίλισσα Ἀελίδα καὶ στὴ σύζυγο τοῦ διαδόχου τὴν 'Ισαβέλλα... Εἶχε τόσο τιμητικὴ θέσι, γιατὶ ἀνῆκε σὲ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῆς Καμπανίας καὶ ἦταν πλούσια κι' ὡραία.

—Μεγαλειότατε, εἶπε πρῶτος ὁ Γκύ, ἡ χάρι ποὺ σᾶς ζητῶ εἶναι τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος 'Αλέττας...

Ἡ 'Αλέττα εἶχε ἀνατραφῆ στὸ περίφημο ἀβδᾶτο τοῦ Βάλ γτ' "Ορ. Μιὰ θεία της, ἡγουμένη ἐκεῖ, τῆς εἶχε μάθει ὅ,τι ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὴ μόρφωσι μιᾶς νέας τῆς ἐποχῆς. "Ηξερε νὰ διαβάζῃ, πρᾶγμα ποὺ πολλὲς δεσποινίδες καὶ ὑπότες τὸ ἀγνοοῦσαν. Εἶχε μελετήσει πολλὰ ἔργα τῆς ἀρχαιότητος καὶ νεώτερα. Εἶχε πάρει μαθήματα μουσικῆς καὶ τραγουδοῦσε παίζοντας ἅρπα διάφορους γλυκοὺς καὶ μελαγχολικοὺς σκοπούς. Στὸ χορὸ ἐπίσης καμμιὰ ἄλλη νέα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴ συναγωνισθῆ.

Ἡ 'Αλέττα ἦταν μ' ἄλλα λόγια μιὰ τέλεια κοπέλλα. Ψηλὴ καὶ λεπτή, εἶχε μαλλιὰ ξανθά, βαθυγάλαζα μάτια, χεῖλη σαρκώδη καὶ κόκκινα καὶ κορμὶ λυγερό.

Εἶχε κλείσει τὰ εἴκοσι χρόνια της. Οἱ ἀριστοκράτισσες συνομήλικές της εἶχαν πιὰ παντρευτῆ. Καὶ ἡ 'Αλέττα συλλογιζόταν τὴν ἡμέρα ποὺ κι' αὐτή, μὲ τὴ σειρά της, θὰ διάλεγε τὸ μέλλοντα σύζυγό της. Μὰ θὰ τὸν διάλεγε μόνη της; Γιατὶ ἡ ἴδια εἶχε κάνει τὴν ἐκλογή της. Εἶχε διαλέξει τὸ νεαρὸ Γκὺ ντὲ Μαγί. "Οταν πῆγε μὲ ἀποστολὴ τοῦ βασιλιᾶ στὴν Αὐλὴ τῆς Καμπανίας, τὴν εἶδε, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἐντύπωσι ποὺ τοῦ εἶχε κάνει. Τῆς εἶχε συνθέσει μάλιστα ὡραιότατα ποιήματα, ποὺ ἡ 'Αλέττα τὰ ἔλεγε κρυφά... Χωὶς νὰ τῆς πῇ τίποτα ὁ Γκύ, ἔνοιωθε ἀπὸ τὰ βλέμματά του, ὅτι τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ. Μὰ ὁ θεῖος της, ὁ Ἐρρίκος τῆς Καμπανίας καὶ κηδεμόνας της, εἶχε ἄλλα σχέδια. "Ηθελε νὰ προσφέρῃ τὸ φέουδο τῆς ὀρφανῆς ἀνεψιᾶς του σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑποτακτικοὺς του εὐγενεῖς, ὡς ἀνταμοιβὴ γιὰ τὶς ὑπηρεσίες του. Ἔτσι εἶχε ὑποσχεθῆ τὸ χέρι τῆς 'Αλέττας στὸν Γοδεφρίδο ντὲ Σεζάν. Ὁ Σεζὰν ἦταν γενναῖος ἱππότης ἀλλ' ἀσχημος καὶ προχωρημένης ἡλικίας. Δὲν μιλοῦσε γιὰ τίποτε ἄλλο πρὰ γιὰ τὶς ἐκστρατείες του...

Ἡ θεία της, ἡ κόμησσα Μαρία, εἶχε μαντέψει τὶς σκέψεις τῆς ἀνεψιᾶς της καὶ θὰ ἤθελε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἀλλ' ἂν ἡ 'Αλέττα παντρευόταν τὸν Γκύ, ἄνθρωπο τοῦ βασιλιᾶ, τὸ φέουδό της θὰ ξέφευγε ἀπὸ τὴ διοίκησι τοῦ κόμητος τῆς Καμπανίας, πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ γινόταν ἂν ἔπαιρνε τὸ Γοδεφρίδο.

"Ολ' αὐτὰ σκεπτόταν ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ἡ 'Αλέττα καὶ μελαγχολοῦσε! Ξαφνικὰ ἕνας θόρυβος τὴν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι. Κι' ἀμέσως δέχτηκε στὰ πόδια της ἕνα μπουκέτο ἀπὸ τρία τριαντάφυλλα, τὰ πρῶτα ποὺ ἔβλεπε ἐκεῖνο τὸ χρόνο, ποὺ τῆς εἶχαν πετάξει ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο... Ἡ 'Αλέττα χαμογέλασε. Κατάλαβε ὅτι τῆς τὰ εἶχε πετάξει ὁ ἀγαπημένος της.

Ρίχνοντας ματιὲς στὸν καθρέφτη, ἡ 'Αλέττα ἔκανε γρήγορα τὴν τουαλέττα της καὶ βγῆκε ἔξω. "Απειρο πλῆθος πλημμύριζε τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ. "Ολοι εἶχαν στολισθῆ μὲ πράσινα κλωνάρια καὶ λουλούδια.

Σὲ μιὰ στιγμὴ φάνηκε ἀπὸ πέρα ἡ βασιλικὴ πομπή. Μέσα σὲ πλούσια φορεῖα, στολισμένα μὲ λουλούδια, ἐρχόντουσαν ἡ βασίλισσα καὶ ἡ μικρὴ σύζυγος τοῦ διαδόχου, ἡ 'Ισαβέλλα, ποὺ ἦταν μόλις ἑντεκα χρονῶν. Πίσω ἀκολουθοῦσαν οἱ κυρίες τῆς Καμπανίας καὶ ἡ κόμησσα τῆς Φλάντρας. 'Απ' ὅλες τὶς κυρίες τῆς βασιλικῆς Αὐλῆς, ἡ πιὸ ὄμορφη κι' ἡ πιὸ κομψὴ ἔπρεπε κοντὰ στὴν 'Αλέττας ἡ κόμησσα Μαρία. "Η ἀνεψιά της μόλις τὴν εἶδε ἔτρεξε κοντά της. Σὲ λίγο ἔφτασαν στὴν πλατεία τῶν ἀγώνων, ὅπου ὑψηλὲς ἐξέδρες εἶχαν στηθῆ γιὰ τοὺς ἐπισήμους. 'Εκεῖ βρισκόταν κι' ὁ διάδοχος Φίλιππος, ποὺ ἀντικαθιστοῦσε τὸν βασιλέα, γιατὶ ἦταν ἄρρωστος.

Σὲ λίγο ὁ Φίλιππος ἔβωσε τὸ σύνθημα καὶ οἱ ἀγῶνες ἄρχισαν. 'Η 'Αλέττα παρακολουθοῦσε στὴν ἀρχὴ ἀδιάφορη. Μὰ ἔπειτα ἡ καρδιά της χτύπησε δυνατά. Δυὸ σιδηρόφρακτοι ἱππότες εἶχαν μπῆ στὸν περίβολο κι' ἄρχισαν νὰ χτυποῦνται μὲ τὰ κοντάρια τους.

Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Γκὺ ντὲ Μαγὶ κι' ὁ ἄλλος ὁ Γοδεφρίδος ντὲ Σεζάν. 'Η 'Αλέττα παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὸ κονταροχτύπημα καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ χαρά της, ὅταν εἶδε τὸν ἀγαπημένο της Γκὺ ν' ἀφοπλίζῃ τὸν ἀντίπαλό του καὶ νὰ τὸν σωριάζῃ κάτω ἀπὸ τ' ἄλογό του. Ὁ νικητὴς κάνοντας ἕνα γῦρο στάθηκε μπρὸς στὸν διάδοχο.

—Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ζητήσω τὸ βράδυ τὸ δῶρο, ποὺ μοῦ εἴχατε ὑποσχεθῆ γιὰ τὴ νίκη μου...

Ὁ Φίλιππος, ἀφοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ καταφατικὴ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ, διέταξε νὰ γυρίσουν ὅλοι στὸ παλάτι ποὺ θὰ δινόταν γεῦμα.

Ἡ βασίλισσα ὅμως εἶχε διατάξει νὰ εἶναι γρήγορο τὸ γεῦμα αὐτὸ γιὰ νὰ μείνῃ ἀρκετὸς χρόνο γιὰ τοὺς χορούς. Ὡστόσο τὸ γεῦμα ἦταν πλουσιώτατο. Μετὰ οἱ κυρίες ἀποσύρθηκαν γιὰ νὰ τακτοποιήσουν λίγο τὴν τουαλέττα τους. Ἡ 'Αλέττα φόρεσε στὸ κεφάλι ἕνα στεφάνι ἀπὸ βιολέττες καὶ παρουσιάστηκε στὸ προαύλιο τῶν ἀνακτόρων.

"Ολοι οἱ ἱππότες καὶ οἱ εὐγενεῖς, μόλις τὴν εἶδαν, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν μὲ χαρά:

—Νὰ ὁ Μάης! Νὰ ὁ Μάης!...

Ἡ 'Αλέττα εἶχε ἀποφασίσει νὰ κάνῃ ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ βγῇ βασίλισσα τῆς ὁμορφιᾶς αὐτὴν τὴν ἡμέρα. Τὸ ἤξερε αὐτό, γιατὶ ἡ βασίλισσα τῆς εἶχε πῆ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος:

—"Οποια ἀπὸ τὶς δεσποινίδες χορέψῃ καλύτερα, ὁποια τραγουδήσῃ τὰ πιὸ ὡραῖα τραγούδια, νὰ εἶναι βέβαιη πὼς θὰ τῆς κάνω ὁποια χάρι μοῦ ζητήσῃ... Ὁρίζω μάλιστα κριτὰς τὴν κόμησσα τῆς Καμπανίας καὶ τὴν κόμησσα τῆς Φλάντρας.

"Υστερ' ἀπ' αὐτό, ἄρχισαν οἱ χοροί. Ἡ 'Αλέττα εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία. Ὁ χορός της κι' ἡ χάρι της δὲν συγκρίνονταν μὲ καμμιᾶς ἄλλης. Καὶ στὸ τραγούδι ἐρχόταν πρώτη. Σὲ ὅλα πρώτη!

"Ετσι οἱ δυὸ κόμησσες δὲν δίστασαν νὰ τὴν ἀνακηρύξουν νικήτρια.

Τὴν ἀπόφασί τους αὐτή, ὅλοι οἱ συγκεντρωμένοι εὐγενεῖς τὴν ἐπιδοκίμασαν μὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα.

—"Ε, λοιπόν, τῆς εἶπε τότε ἡ βασίλισσα, ποιὸ χάρι θὰ μοῦ ζητήσῃς;

Ἡ 'Αλέττα, ἐπιμελῶς, ἀπάντησε ἡ

—Μεγαλειότατη, τὴ ζητήσω τὸ βράδυ... τρέψτε μου νὰ σᾶς πῇ παρετέθη στὸ παλάτι

Πραγματικά, τὸ βράδυ πλούσιο δεῖπνο, ποὺ παρεκάθησαν ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Αὐλῆς.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ βασίλισσα γύρισε καὶ εἶπε στὴν 'Αλέττα:

—Λέγε, λοιπόν! Τί χάρι θέλεις νὰ σοῦ κάνω;

—Συγχρόνως ὁ διάδοχος Φίλιππος ἔκανε τὴν ἴδια ἐρώτησι καὶ στὸν Γκύ.

Τότε οἱ δυὸ νέοι πιάστηκαν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ γονάτισαν μπρὸς στοὺς βασιλεῖς.

—Μεγαλειότατε, εἶπε πρῶτος ὁ Γκύ, ἡ χάρι ποὺ σᾶς ζητῶ εἶναι τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος 'Αλέττας. Παρακαλέστε τὸν κόμητα τῆς Καμπανίας νὰ μοῦ τὴ δώσῃ.

—Μεγαλειότατε, εἶπε κι' ἡ 'Αλέττα, πέστε στὸν θεῖο μου νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν γάμο μου μὲ τὸν ἀγαπημένο μου ἱππότη Γκὺ ντὲ Μαγί.

Ἡ βασίλισσα, ὁ διάδοχος, ἡ κόμησσα τῆς Καμπανίας, ἡ κόμησσα τῆς Φλάνδρας κι' αὐτὴ ἡ μικρούλα 'Ισαβέλλα ἄρχισαν νὰ γελοῦν, ἀλάχαροι. Ὁ κόμης τῆς Καμπανίας μόνο δὲν συμμερίστηκε τὴν εὐθυμία τους. Γιατὶ πίσω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν δυὸ νέων ἔβλεπε τὰ κατσουφιασμένα μοῦτρα τοῦ Γοδεφρίδου. Μὴ μπορώντας ὅμως νὰ κάνῃ διαφορετικά, γύρισε πρὸς τοὺς βασιλεῖς καὶ εἶπε:

—Μεγαλειότατοι, ἡ θέλησίς σας εἶναι διαταγὴ γιὰ μένα. Μὲ τὴν εὐχή μου, ἂς γίνῃ ἡ ἀνεψιά μου σύζυγος τοῦ ἱππότου Γκὺ ντὲ Μαγί!

"Επεφτημίες ἀντήχησαν ἀπὸ παντοῦ.

Καὶ τότε ἡ κόμησσα τῆς Καμπανίας πλησίασε καὶ φιλώντας τὴν ἀνεψιά της, πῆρε τὸ χέρι της καὶ τὸ ἔνωσε μὲ τοῦ ἁρραβωνιαστικοῦ της, λέγοντάς του:

—Νὰ ὁ Μάης!...

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Η "ΥΠΟΘΕΡΜΙΑ" ΣΤΙΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Καταργεῖ ὅλα τὰ σύγχρονα ἀναισθητικά

Ὅταν ἄνοιξε τὸ στῆθος ἑνὸς νέου 25 ἐτῶν, γιὰ ν' ἀφαιρέσῃ ἕνα ὄγκο — ὅπως τὸν ἐνόμιζε — ὁ χειροῦργος Χόουαρντ Πίερποντ εἶδε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ὄγκο, ἀλλὰ γιὰ ἀνεύρυσμα τῆς ἀορτῆς: ἕνα σάκκο δηλαδὴ μὲ λεπτὰ τοιχώματα, σὰν μπαλόνι, ποὺ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ σπάσῃ κάθε στιγμὴ καὶ νὰ προκαλέσῃ μιὰ θανατηφόρο αἱμορραγία!

Ἔπρεπε τώρα νὰ τὸν ἀφαιρέσῃ ὁ χειροῦργος καὶ νὰ ράψῃ τὰ τοιχώματα τῆς ἀορτῆς. Στὸ διάστημα ὅμως τῆς ἐπεμβάσεως αὐτῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ κυκλοφορῇ αἷμα στὴν ἀορτή.

Πῶς θὰ γινόταν αὐτό, ἀφοῦ τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου δὲν ἀντέχουν κανονικὰ περισσότερο ἀπὸ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας δίχως αἷμα, ποὺ τοὺς φέρνει τὸ ἀπαραίτητο ὀξυγόνο;

Τὸ πρόβλημα λύθηκε μὲ μιὰ καινούργια καὶ ἐκπληκτικὴ μέθοδο, ποὺ ἔχει ὀνομασθῆ «ὑποθερμία» (δὲν πρέπει νὰ συγχέωμε τὴ μέθοδο αὐτὴ μὲ τὴν ὁμώνυμη κατάστασι τοῦ σώματος ποὺ ἔχει γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο θερμοκρασία λίγο κατώτερη ἀπ' τὴν κανονική). Πρόκειται γιὰ μιὰ τεχνικὴ ψύξεως τοῦ σώματος κατὰ 5—10 βαθμοὺς κάτω ἀπ' τοὺς φυσιολογικοὺς 37ο. Ἔτσι, ἐλαττώνονται οἱ ἀνάγκες σὲ ὀξυγόνο τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν ἄλλων ἱστῶν, κι' ὁ χειροῦργος μπορεῖ νὰ διακόψῃ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος γιὰ μεγαλύτερο χρονικὸ διάστημα.

"Αν π. χ. ἡ θερμοκρασία πέσῃ στοὺς 27 βαθμούς, οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς κι' ὁ ρυθμὸς τῆς ἀναπνοῆς περιορίζονται στὸ μισό, κι' οἱ ἀνάγκες τῶν ἱστῶν σὲ ὀξυγόνο ἐλαττώνονται στὰ 20% τοῦ κανονικοῦ. Τὸ ἄτομο βυθίζεται τότε σ' ἕνα εἶδος «χειμερίας νάρκης», χωρὶς ὡστόσο νὰ πάθη τίποτε ὁ ὀργανισμός του.

Στὴν περίπτωσι λοιπὸν τοῦ νέου μὲ τὸ ἀνεύρυσμα, ὁ χειροῦργος διωχέτευσε μέσα στὸ ἀνοιγμένο στῆθος του νερὸ μὲ ἁλάτι (τῆς ἴδιας πυκνότητος μὲ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος), ποὺ εἶχε ψυχθῆ προηγουμένως περνῶντας ἀπὸ μιὰ σερπαντίνα τριγυρισμένη μὲ πάγο. "Ετσι, κρύωσε πολὺ τὸ αἷμα ποὺ περνοῦσε ἀπ' τὴν καρδιὰ κι' ἀπ' τὰ μεγάλα αἱμοφόρα ἀγγεῖα. Ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀσθενοῦς κατέβηκε σιγὰ-σιγὰ στοὺς 30 βαθμούς, ὅσο δηλαδὴ εἶχαν ἐξακριβώσει οἱ γιατροὶ πὼς ἀντέχῃ ὁ ὀργανισμός του.

Ἡ ψῦξις διήρκεσε 1½ ὥρα περίπου. Εἶχε δὲ κι' ἕνα ἄλλο σπουδαῖο ἀποτέλεσμα: Ἐπέτρεψε νὰ ἐλαττωθῇ ἡ χορηγουμένη ποσότης ἀναισθητικοῦ — γιατί, κάτω ἀπ' τοὺς 32 βαθμούς, τὸ κρῦο ἀρχίζει πιὰ νὰ προκαλῇ ἀναισθησία στὸν πόνο. Στοὺς 30 βαθμοὺς λοιπόν, ὁ ἀσθενὴς δὲν χοειαζότανε πιὰ ἀναισθητικὸ ἀέριο, κι' ἔτσι τοῦ χορήγησαν μονάχα καθαρὸ ὀξυγόνο.

Γιὰ ν' ἀφαιρέσῃ ὁ χειροῦργος τὸ ἀνεύρυσμα καὶ νὰ ράψῃ τὴν ἀορτή, διέκοψε τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἐπὶ 9 ὁλόκληρα λεπτὰ τῆς ὥρας! Κι' ὅμως, δὲν ἔπαθαν ἀπολύτως τίποτε τὰ εὐαίσθητα κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου.

"Υστερα τὸ παγωμένο νερὸ ἀντικαταστάθηκε μὲ ζεστό, γιὰ νὰ ξαναγίνῃ κανονικὴ ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀσθενοῦς. Τέλος, ὁ χειροῦργος ἔκλεισε τὴν τομὴ τοῦ στήθους.

Μετὰ 11 ἡμέρες, ὁ νέος μπόρεσε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του, ἀπηλλαγμένος πιὰ ἀπ' τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλοῦσε συνεχῶς τὴ ζωή του.

"Αλλοτε πάλι, ἡ ὑποθερμία χρησιμοποιήθηκε γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ χειροῦργος νὰ κάμῃ ἐγχείρησι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καρδιᾶς, χωρὶς νὰ τὸν ἐμποδίζῃ ἡ ροὴ τοῦ αἵματος. Ἐπρόκειτο τώρα γιὰ ἕνα παιδάκι 8 χρονῶν, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ τὴν λεγομένη «κυάνωσι», ἀποτέλεσμα ἐλαττωματικῆς κατασκευῆς τῆς καρδιᾶς.

Μετὰ τὴ νάρκωσί του, ὁ χειροῦργος τὸ βούτηξε σὲ μιὰ μπανιέρα μὲ παγωμένο νερό, 4 βαθμῶν περίπου. "Οταν ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός του ἔφτασε στοὺς 28 βαθμούς, ἔπαψαν νὰ τοῦ χορηγοῦν ἀναισθητικό, γιατὶ ἦταν πιὰ περιττό.

Τὸ ξάπλωσαν τότε πάνω σ' ἕνα εἰδικὸ στρῶμα, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὁποίου κυκλοφοροῦσε κρύο νερό, γιὰ νὰ διατηρῇ σταθερὴ τὴ θερμοκρασία του. Εἶχε μόνο 40 σφυγμοὺς στὸ λεπτὸ (μισοὺς ἀπ' τὸ κανονικό). Ἡ ἀναπνοή του κι' ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος εἶχαν ἐπιβραδυνθῆ ἀνάλογα.

Μὲ τὶς συνθῆκες αὐτές, ὁ χειροῦργος μπόρεσε ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του καὶ νὰ διορθώσῃ τὸ ἐλάττωμά της, χωρὶς νὰ ξεχυθῇ ἀφθονο αἷμα. Ἡ κρίσιμη αὐτὴ φάσις τῆς ἐγχειρήσεως κράτησε 6 λεπτὰ τῆς ὥρας.

"Υστερα ὁ χειροῦργος γέμισε τὴν καρδιὰ μὲ ἁραιὸ διάλυσι ἁλατιοῦ, γιὰ νὰ μὴν ἐισχωρήσῃ ἀπὸ κεῖ ἀέρας στὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα, κι' ἔκλεισε γρήγορα τὴν τομή. Ξανάθαλαν ἐπειτα τὸ παιδὶ στὴ μπανιέρα, ποὺ περιεῖχε δμως τώρα ζεστὸ νερό, γιὰ ν' ἀποκατασταθῇ ἡ κανονικὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός του — πρᾶγμα ποὺ χρειάστηκε μιὰ ὥρα περίπου.

Ἡ μέθοδος τῆς ὑποθερμίας τελειοποιήθηκε ἀπὸ διαφόρους χειρούργους, στὰ τελευταῖα 3—4 χρόνια. Χρησιμοποιήθηκε δέ ἐπίσης γιὰ διάφορες ἐγχειρήσεις στὸν ἐγκέφαλο (ἀφαιρέσεις ὄγκων, κλπ.), στὸ ἧπαρ καὶ σ' ἄλλα ὄργανα ποὺ παρουσίαζαν κινδύνους αἱμορραγίας ἢ ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ μείνουν γιὰ πολὺ δίκως αἷμα.

Ἐφαρμόσθηκε ἀποτελεσματικὰ στὴ θεραπεία τῆς περιτονίτιδος, τοῦ ὑπερθυρεοειδισμοῦ, σὲ μεγάλους πυρετούς, σὲ ἀκρωτηριασμοὺς καὶ σὲ ἀναπάξεις σπασμένων ὀστῶν.

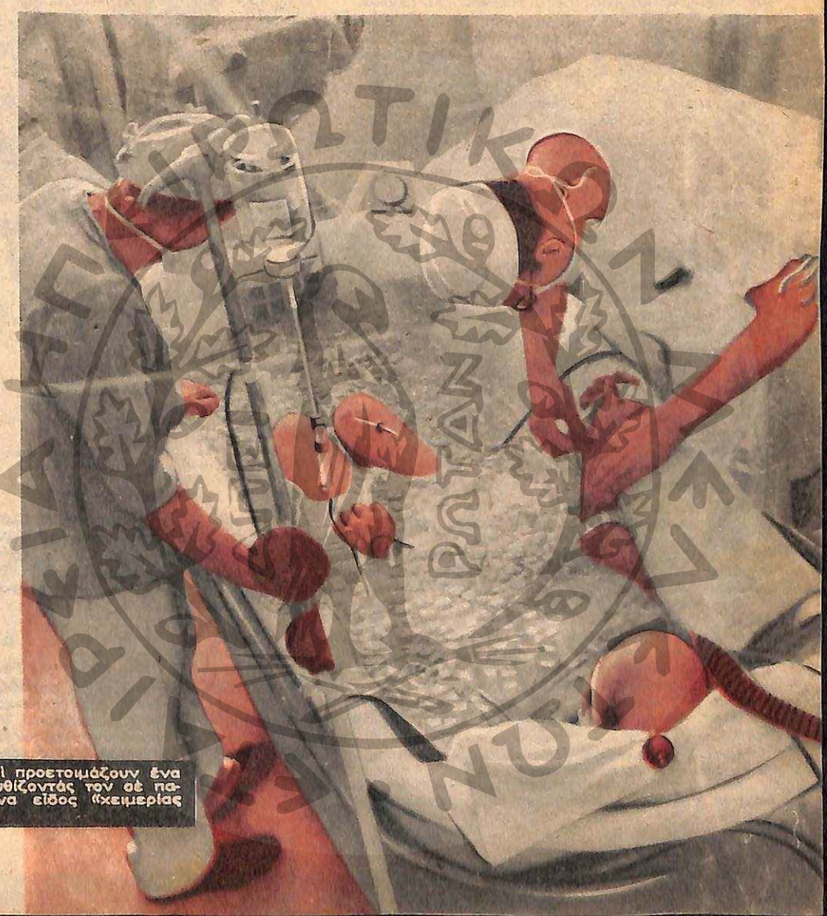
Οἱ χειροῦργοι θεωροῦν πολὺ σπουδαῖο τὸ ὅτι ἡ ψῦξις ἀντικαθιστᾶ τὰ ἀναισθητικὰ στὶς ἐγχειρήσεις. Γιατὶ κάθε ἀναισθητικὸ εἶναι βλαβερὸ γιὰ διάφορα ζωτικὰ ὄργανα καὶ καταπονεῖ τὸν ὀργανισμὸ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἐγχείρησι. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε, οἱ γιατροὶ χρησιμοποιοῦν τὰ φάρμακα αὐτὰ μὲ μεγάλη φειδώ, προτιμοῦν δὲ ὅσο τὸ δυνατὸ νὰ κάνουν τὶς ἐγχειρήσεις μὲ τοπικὴ ἀναισθησία. Συνεπῶς, ἡ ὑποθερμία ἐπιτρέπει νὰ γίνωνται σοβαρὲς ἐγχειρήσεις σὲ ἡλικιωμένους, ποὺ δὲν ἀντέχει ὁ ὀργανισμός τους σὲ νάρκωσι.

Τέλος, συνιστᾶται ἡ ἐφαρμογὴ τῆς νέας αὐτῆς μεθόδου σὲ τραυματίες τοῦ πολέμου, ποὺ ἔχουν χάσει πολὺ αἷμα. Μὲ τὴν ψῦξι, ἐλαττώνεται ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, καὶ συνεπῶς ἡ αἱμορραγία. Συγχρόνως, περιορίζονται οἱ ἀνάγκες τῶν ἱστῶν σὲ αἷμα, ἔτσι ὥστε ἀρκεῖ γιὰ νὰ τοὺς τροφοδοτήσῃ τὸ λίγο ποὺ τοὺς ἔχει ἀπομείνει.

Βέβαια, ἡ μέθοδος αὐτὴ χρειάζεται τεχνικὰ μέσα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν στὰ κινητὰ χειρουργεῖα τοῦ μετώπου. Σήμερα ὅμως, εἶναι εὔκολο νὰ μεταφερθοῦν γρήγορα οἱ τραυματίες ἀεροπορικῶς στὰ ὀργανωμένα νοσοκομεῖα τῶν μετόπισθεν.

Ὡστόσο, ἡ μέθοδος τῆς ὑποθερμίας χρειάζεται ἀκόμη μελέτη καὶ περισσότερη τελειοποίησι, γιατὶ παρουσιάζει ἕνα μικρὸ ποσοστὸ κινδύνου. Κυρίως, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἕνα γρήγορο τρεμούλιασμα τῶν τοιχωμάτων τῆς καρδιᾶς, ποὺ ἀρχίζουν τότε νὰ πάλλωνται 200—300 φορὲς στὸ λεπτό, ἀλλὰ τόσο ἐλαφρὰ ὥστε δὲν μποροῦν πιὰ νὰ κινήσουν τὸ αἷμα. Ἡ ἀρτηριακὴ πίεσις πέφτει τότε στὸ μηδὲν καὶ ἡ κυκλοφορία σταματάει τελείως. "Αν δὲν ἀποκατασταθῇ δέ ἡ λειτουργία τῆς καρδιᾶς μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, οἱ ἱστοὶ τοῦ σώματος δὲν μποροῦν πιὰ ν' ἀνθέξουν στὴν τελείο ἔλλειψι ὀξυγόνου.

Οἱ αἰτίες αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας δὲν εἶναι πολὺ γνωστές. Ὡρισμένες χημικὲς οὐσίες φαίνεται πὼς τὴν προλαμβάνουν, σὲ πολλὲς περιπτώσεις. "Αλλοτε πάλι, χρησιμοποιοῦνται ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις, γιὰ νὰ ξαναλειτουργήσῃ κανονικὰ ἡ καρδιά. Τὸ ἀσφαλέστερο ὅμως μέσον εἶναι νὰ ξαναζεσταθῇ τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς, ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Ντένβερ, οἱ γιατροὶ προετοιμάζουν ἕνα ἀσθενῆ γιὰ μιὰ ἐγχείρησι στὴν καρδιά, βυθίζοντάς τον σὲ παγωμένο νερὸ ποὺ θὰ τοῦ προκαλέσῃ ἕνα εἶδος «χειμερίας νάρκης».

Τὸ μυστήριο τοῦ ΔΑΣΟΥΣ

Ἦταν δολοφονία ἢ δυστύχημα ὁ θάνατος τοῦ Σέσιλ Χάμπορω;

ΕΙΝΑ! πολὺ ἀμφίβολο ἂν θὰ διαφωτισθῆ ποτὲ ἀπόλυτα τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου τοῦ Σέσιλ Χάμπορω, ποὺ συνέβη σὲ μιὰ βουναπλαγιὰ τῆς Σκωτίας. Ἔπεσε θῦμα δυστυχήματος ἢ τὸν δολοφονήσανε; Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀπαντήση μὲ βεβαιότητα.

Ὁ Σέσιλ Χάμπορω ἦταν ἕνας νεαρός, 19 χρονῶν. Ὅταν ἐνηλικιώνότανε, θὰ παιρνε στὴν κατοχή του μιὰ τεραστία κληρονομία, ἀπὸ 200.000 λίρες. Στὸ μεταξύ, διαχειριζόταν αὐτὰ τὰ χρήματα ὁ πατέρας του, ἕνας ταγματάρχης, τύπος σπάταλος, ἐρωτευμένος μὲ τὸ κυνήγι καὶ μὲ τὶς ὡραῖες γυναῖκες.

Ὁ Σέσιλ εἶχε μαλώσει μαζί του καὶ προτιμοῦσε νὰ ζῆ μ' ἕνα μακρυνὸ συγγενῆ του, τὸν Ἄλφρεντ Μόνσον. Περνοῦσε τὸν καιρό του μὲ τὸ κυνήγι καὶ τὸ ψάρεμα, στὰ γραφικὰ τοπεῖα τοῦ Ἀρτζυλσάϊρ.

Ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια, ὁ Μόνσον τοῦ πρόσφερε δωρεὰν τροφὴ καὶ κατοικία, κι' ἐπιπλέον τοῦδινε 5 λίρες τὴ βδομάδα γιὰ χαρτζιλίκι. Φυσικά, περίμενε πὼς ὁ Σέσιλ θὰπαιρνε μιὰ μέρα τὴν κληρονομία, καὶ πὼς τότε θὰ τὸν ξεπλήρωνε μὲ τὸ παραπάνω.

Εἶχε προβλέψει ὡστόσο καὶ τὴν ἀπίθανη περίπτωσι νὰ πεθάνη ξαφνικὰ ὁ νέος, πρὶν ἐνηλικιωθῆ. Εἶχε λοιπὸν ἀσφαλίσει τὴ ζωή του γιὰ 20.000 λίρες (εἶχε ζητήσει ἀρχικὰ νὰ κάνη τὴν ἀσφάλεια γιὰ 50.000, ἀλλ' οἱ ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες δὲν δέχτηκαν τέτοιο μεγάλο ποσόν). Φυσικά, εἶχε ὑπογράψει τὸ ἀσφαλιστήριο συμβόλαιο ὁ ἴδιος ὁ Σέσιλ, συγχρόνως ὅμως εἶχε παραχωρήσει μ' ἕνα γράμμα του τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας στὸ Μόνσον. Κι' ἐκεῖνος πλήρωσε τὰ πρῶτα ἀσφάλιστρα —μολονότι χρειάστηκε νὰ δανεισθῆ τὰ χρήματα αὐτὰ ἀπὸ ἕνα τοκογλύφο, γιατὶ εἶχε χρεωκοπήσει στὸ μεταξύ, εἶχε ἐνεχυριάσει ὅλα του τὰ κοσμήματα κι' εἶχε ὑποθηκέψει τὸ σπίτι του.

Μιὰ μέρα, κάποιος Σκὸτ πρότεινε στὸ Μόνσον καὶ στὸ Σέσιλ νὰ κάνουν μιὰ ἐκδρομὴ κι' οἱ τρεῖς μ' ἕνα μικρὸ γιώτ. Ὕστερα ὅμως μεσολάβησε κάποιο ἐμπόδιο, κι' οἱ δυὸ τελευταῖοι πήγανε μονάχοι τους στὸ ψάρεμα, μὲ μιὰ μικρότερη βάρκα.

Γύρισαν ἀπὸ κεῖ μουσκεμένοι καὶ διηγήθηκαν πὼς τοὺς εἶχε συμβῆ ἕνα ἀτύχημα: Ἡ βάρκα τους εἶχε χτυπήσει σ' ἕνα βράχο κι' εἶχε ἀνατραπῆ. Ὁ Σέσιλ δὲν ἤξερε κολύμπι. Ἀλλὰ —ὅπως ἐξήγησε γελώντας— εἶχε μείνει γαντζωμένος στὸ βράχο, ἐνῶ ὁ Μόνσον κολυμποῦσε πρὸς τὴν ξηρά, γιὰ νὰ ζητήση βοήθεια.

Ἀργότερα, ἐξακριβώθηκε ὅτι εἶχε ἀνοίξει κάποιος μιὰ τρύπα στὸ βυθὸ τῆς βάρκας. Ἐπρόκειτο λοιπὸν γιὰ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ νεαροῦ Σέσιλ, μὲ δράστη τὸ Μόνσον; Μὰ τότε γιατί ὁ Μόνσον εἶχε πάει κατόπιν νὰ τὸν σώση, μὲ μιὰ ἄλλη βάρκα, ἀντὶ νὰ τὸν ἀφήση νὰ πνιγῆ; Μήπως εἶχε μετανοιώσει γιὰ τὴν πρᾶξι του, ἢ εἶχαν λυγίσει τὰ νεῦρα του;

Ὁπωσδήποτε, ἡ συμπεριφορά του αὐτὴ τοῦ χρησίμεψε ἀργότερα ὡς ἐπιχείρημα ὅτι δὲν ἐπιζητοῦσε καθόλου τὸ θάνατο τοῦ νέου.

—Τοῦ ἔσωσα τὴ ζωή! ἀπαντοῦσε ἀποστομωτικὰ στοὺς κατηγόρους του.

Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσουμε στὴν κανονικὴ σειρὰ τῆς ἱστορίας μας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Σέσιλ, ὁ Μόνσον κι' ὁ Σκὸτ πήγανε κι' οἱ τρεῖς στὸ κυνήγι. Κάποιος γεωργὸς τοὺς εἶδε νὰ διασχίζουν τὰ χωράφια καὶ νὰ μπαίνουν σ' ἕνα δάσος, στὴν πλαγιὰ τοῦ Βουνοῦ, γελώντας καὶ κουβεντιάζοντας ξέγνοιαστα.

Ἀπὸ τότε, κανεὶς πιὰ δὲν ξαναεῖδε ζωντανὸ τὸ Σέσιλ Χάμπορω...

Ὁ Σκὸτ κι' ὁ Μόνσον γύρισαν βιαστικὰ στὸ σπίτι κι' ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ νέος εἶχε σκοτωθῆ τυχαίως μὲ τὸ ἴδιο του τὸ ὅπλο. Πραγματικά, οἱ ὑπηρέτες ποὺ τρέξανε ἀμέσως στὸ δάσος, τὸν βρῆκαν νεκρό, ξαπλωμένο χάμω ἀνάσκελα, μὲ μιὰ τρομερὴ πληγὴ ἀπὸ σκάγια στὸ κεφάλι. Τὸ ὅπλο δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ κοντά.

Ἕνας γιατρὸς ποὺ ἐξέτασε τὸ πτῶμα, δὲν βρῆκε τίποτα τὸ ὕποπτο.

Ἀφοῦ ἔγινε ἡ ἰκριδεία τοῦ θύματος, ὁ Μόνσον ζήτησε νὰ εἰσπράξη τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας.

Ἀλλ' ὁ πατέρας κι' οἱ ἄλλοι συγγενεῖς τοῦ νέου διατύπωσαν ὑπόνοιες γιὰ τὸ θάνατό του, κι' ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία ζήτησε νὰ γίνη μιὰ ἔρευνα γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς ἀλήθειας.

Ἔτσι, δεκαπέντε μέρες μετὰ τὴν ταφή του, ξέθαψαν πάλι τὸ πτῶμα τοῦ Σέσιλ. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἦρθε σὲ φῶς μιὰ παράξενη λεπτομέρεια:

Τὸ δίκαννο τοῦ θύματος, ποὺ τὸ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ ἕνα ὁπλοποιεῖο τοῦ Λονδίνου, ἦταν διαμετρήματος τῶν 20. Εἶχε ὅμως σκοτωθῆ μὲ ὅπλο τῶν 12.

Τέτοιο ἀκριβῶς ἦταν τὸ τουφέκι τοῦ Ἄλφρεντ Μόνσον. Καί, φυσικά, τὸ εἶχε μαζί του, στὸ μοιραῖο κυνήγι.

Ὁ ἀνακριτὴς διέταξε τὴ σύλληψί του.

Ἀλλ' ὁ Μόνσον ἐξήγησε ὅτι εἶχαν ἀλλάξει τὰ ὅπλα τους μὲ τὸ Σέσιλ, λίγο ἀφοῦ ξεκίνησαν ἀπ' τὸ σπίτι.

Πρόσθεσε ὅτι, οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ Σκὸτ εἶχαν ἰδῆ πῶς ἀκριβῶς συνέβη τὸ δυστύχημα. Ὁ Σέσιλ εἶχε ἀπομακρυνθῆ καὶ τριγύριζε στὸ δάσος, μόνος του. Ὅταν ἄκουσε τὸν πυροβολισμό, ὁ Μόνσον τὸν φώναξε, ἀλλὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι.

Πῆγε τότε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε ἀκουστῆ ἡ τουφεκιά, καὶ βρῆκε τὸ Σέσιλ νεκρό.

Αὐτὰ κατέθεσε στὴν ἀνάκρισι, προσθέτοντας ἀκόμη ὅτι εἶχε ἀποδείξει σὲ προηγουμένη περίπτωσι πόσο ἐνδιαφερότανε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Σέσιλ.

Τὸν βρῆκαν νεκρό, ξαπλωμένο χάμω, ἀνάσκελα μὲ μιὰ τρομερὴ πληγὴ στὸ κεφάλι.

Ὡστόσο, κατηγορήθηκε γιὰ δολοφονία, κι' ἡ δίκη του ἔγινε μετὰ 3 μῆνες.

Οἱ ἐμπειρογνώμονες ποὺ ἐξετάσθηκαν σ' αὐτήν, κατέθεσαν ὅτι τὸ ὅπλο ποὺ εἶχε χτυπήσει τὸ Σέσιλ, εἶχε θέσι ὁριζοντία, ὅπως ἔδειχνε ἡ κατεύθυνσι ποὺ πῆραν τὰ σκάγια.

Ἔπειτα, ἂν εἶχε σκοντάψει κι' εἶχε χτυπηθῆ μόνος του μὲ τὸ ὅπλο, θἄπεφτε χάμω μπρούμυτα, κι' ὄχι ἀνάσκελα.

—Μὰ ἔτσι εἶχε πέσει! Ἰσχυρίσθηκε ὁ Μόνσον. Τὸν γυρίσαμε ὅμως ἀνάσκελα, ὁ Σκὸτ κι' ἐγώ.

Οἱ συνήγοροι ὑποστήριξαν τὴν ὅπωψι ὅτι ὁ νέος ἔσερνε πίσω του τὸ ὅπλο του, καθὼς σκαρφάλωνε σ' ἕνα γκρεμισμένο τοῖχο.

Ὡστόσο ὅμως, τὸ πτῶμα εἶχε βρεθῆ μακρυὰ ἀπ' αὐτὸ τὸν τοῖχο.

—Τὸ μεταφέραμε ἐκεῖ ἐγὼ κι' ὁ Σκότ, δικαιολογήθηκε ὁ Μονσόν.

Ὁ εἰσαγγελεὺς τόνισε ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶχε συμφέρον ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ θύματος, γιὰ νὰ εἰσπράξη τὴν ἀσφάλεια. Ἀλλ' οἱ συνήγοροι ἀπάντησαν πὼς θἄταν πιὸ συμφέρον του νὰ ζήση ὁ Σέσιλ. Θὰ τοῦδινε τότε ἀρκετὰ χρήματα, ὅταν ἐνηλικιωνότανε κι' ἔπαιρνε τὴν κληρονομία. Γιατὶ λοιπὸν νὰ καταφύγη στὸ ἔγκλημα;

Ἴσως ἡ μαστυρία τοῦ Σκὸτ θὰ ἔβγαζε τοὺς ἐνόρκους καὶ τὸ δικαστήριο ἀπ' τὴν ἀμηχανία. Ἀλλ' ὁ οὐσιωδέστατος αὐτὸς μάρτυς εἶχε ἐξαφανιστῆ.

Ἐμφανίσθηκε πάλι ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο. Ἀλλὰ δὲν ζητήθηκε πιὰ ἡ κατάθεσί του. Ἦταν περιττή, ἐφόσον ὁ Μόνσον εἶχε ἤδη ἀθωωθῆ, καὶ κατὰ τὸν νόμο δὲν μποροῦσε νὰ ξαναδικαστῆ γιὰ τὴν ἴδια πρᾶξι.

oo

Πρωτότυπη τιμωρία

Στὸ Μελιὲ τῆς Γαλλίας ἕνας νεαρός, ὁ Γκαστὸν Πλές, εἶχε ἀναστατώσει τὰ ἀρραβωνιασμένα ζευγάρια, στέλνοντας ἀνώνυμες ἐπιστολὲς ποὺ περιεῖχαν ἕνα σωρὸ φανταστικὲς συκοφαντίες. Τὸν ἀνακάλυψαν, ὅμως, καὶ τὰ θύματά του, ἀντὶ νὰ τὸν καταγγείλουν, προτίμησαν νὰ τὸν δέσουν γυμνὸν ἐπὶ ἕξη ὧρες πάνω σ' ἕνα κρεβάτι ποὺ ἦταν στρωμένο μὲ τσουκνίδες. Τὸν μετέφεραν κατόπιν σ' ἀξιοθρήνητη κατάστασι σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ὅπου θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ παραμείνη ἐπὶ ἑπτὰ δύο μῆνες γιὰ νὰ θεραπευθῆ ἀπὸ τὶς πληγὲς ποὺ ἔχουν σχηματισθῆ σ' ὅλο τὸ σῶμα του.

Ἡ πασίγνωστη ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ Τζούντυ Γκάρλαντ.

Η ΤΖΟΥΝΤΥ ΓΚΑΡΛΑΝΤ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΙ

τοὺς ἄνδρες γιὰ τὴν ἀγάπη

Ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἄρθρο τῆς διάσημης στάρ

ΠΟΛΥΣ λόγος γίνεται τὰ τελευταῖα χρόνια γιὰ τὰ δικαιώματα τῆς γυναίκας καὶ τὴν ἐξίσωσί της μὲ τὸν ἄνδρα. Στὶς ἐξελιγμένες κοινωνίες, ἡ θέσι τῆς γυναίκας ἔχει βελτιωθῆ αἰσθητὰ καὶ ἔχει ἀρχίσει νὰ βαδίζη δίπλα-δίπλα μὲ τὸν ἄνδρα, ὄχι πιὰ σὰν κατώτερο πλάσμα, ἀλλὰ σὰν σύντροφος καὶ βοηθός.

Φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες, παρὰ τοὺς ἀγῶνες ποὺ κάνουν γιὰ νὰ πετύχουν αὐτὴν τὴν ἐξίσωσι, πιστεύουν στὸ βάθος ὅτι ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχη τὴν ὑπεροχὴ καὶ τὴν τελευταία λέξι. Τὴ γνώμη αὐτὴ ἐκφράζει σὲ ἕνα τελευταῖο της ἄρθρο καὶ ἡ ποσίγνωστη ἠθοποιὸς Τζοὺντυ Γκάρλαντ, ποὺ συμβουλεύει τοὺς ἄνδρες γιὰ τὸ πῶς νὰ φέρωνται στὶς γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦν βεβαιώνοντας ὅτι πρέπει πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ εἶναι ἄνδρες.

«Ἑκατομμύρια λέξεων ἔχουν γραφῆ γιὰ τὸ πῶς ἕνας ἄνδρας πρέπει νὰ ἀγαπᾶ μιὰ γυναίκα, γράφει ἡ ποσίγνωστη ἠθοποιός. Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ νὰ πῶ τὴ γνώμη μου γιὰ τὸ τί δὲν πρέπει νὰ κάνουν οἱ ἄνδρες, ὅταν ἀγαποῦν. Πρῶτα-πρῶτα, λοιπόν, μὴν παραδίδετε τὴν ἡγεσία. Μὴν μᾶς δίνετε τὰ ἡνία! Αὐτὸ θὰ τὸ θεωροῦσαμε σὰν μιὰ παραίτησι ἀπὸ μέρους σας ποὺ θὰ μᾶς ἔκανε νὰ μετανοιώσουμε ἀρκετὰ γιατὶ σᾶς ἀγαπήσαμε. Θὰ μᾶς τρομάζη, θὰ μᾶς φέρη σὲ σύγχυσι καὶ θὰ μᾶς κάνη νὰ ἀποτραβηχθοῦμε.

»Σὰν γυναῖκες, φυσικά, θὰ προσπαθήσουμε νὰ σᾶς κάνουμε νὰ παραδώσετε ἑκουσίως τὴ θέσι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας. Εἶναι κάτι ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀποφύγουμε καὶ ποὺ, ταυτόχρονα, εὐχόμαστε νὰ μὴν τὸ πετύχουμε. Ὅλες μας οἱ προσπάθειες στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ δείχνουν ὅτι προσπαθοῦμε νὰ κερδίσουμε ἔδαφος ἀλλὰ στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μας εὐχόμαστε νὰ κερδίσετε ἐσεῖς. Καὶ πρέπει νὰ κερδίσετε ἐσεῖς, γιατὶ ἐμεῖς οἱ γυναῖκες δὲν εἴμαστε φτιαγμένες γιὰ ἡγέτες.

»Ἂν δὲν τὸ πετύχετε, καλύτερα νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὸν ἀγῶνα. Οἱ γυναῖκες δὲν ἐκτιμοῦν τοὺς ἀδύνατους ἄνδρες. Τὴν προσπάθεια νὰ σᾶς «ἡμερέψουμε» θὰ τὴν καταβάλουμε, γιὰ νὰ πεισθοῦμε ὅτι δὲν «ἡμερεύετε» καὶ ὅτι εἴμαστε ἀσφαλεῖς μαζί σας, γιὰ τὸ ὅτι ἡ δύναμι ποὺ δείχνετε εἶναι πραγματικὴ καὶ ὄχι ἐπιφανειακή. Καί, κυρίως, γιὰ νὰ πεισθοῦμε ὅτι θέλετε νὰ κερδίσετε τὴ μάχη — καὶ μαζὶ μὲ τὴ μάχη καὶ ἐμᾶς.

»Ἐκεῖνο ποὺ φοβίζει ἐμᾶς τὶς γυναῖκες εἶναι ὅτι ἡ ἀνάπη σας θὰ σβύση κάποια μέρα καὶ ὅτι θὰ μᾶς ἐγκαταλείψετε. Καί, μιὰ καὶ εἴμαστε ἀπὸ τὴν φύσι («παθητικὰ») πλάσματα, φοβούμαστε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσαμε νὰ κουνήσουμε οὔτε τὸ μικρὸ δαχτυλάκι, γιὰ νὰ ἐμποδίσουμε τὴ φυγή σας. Γιὰ αὐτὸν τὸ λόγο σᾶς κατασπολεμοῦμε καὶ προσπαθοῦμε νὰ σᾶς ὑποτάξουμε, ὥσπου νὰ βεβαιωθοῦμε ὅτι πρέπει νὰ πάψουμε νὰ προσπαθοῦμε νὰ σᾶς ὑποτάξουμε καὶ ἀποκτήσουμε ἐμπιστοσύνη στὴν ἱκανότητά σας νὰ διευθύνετε.

»Πολλὲς φορές, τὰ μικρὰ πράγματα παίζουν μεγαλύτερο ρόλο γιὰ τὶς γυναῖκες. Κάθε τόσο, χρειαζόμαστε νὰ μᾶς δείκνετε μὲ κάποιον τροπο, ὅτι μας ἀγαπατε καὶ μᾶς σκέπτεστε. Ποτέ, ὅμως, μὴν τὸ κάνετε μηχανικά. Αὐτὸ σημαίνει συνήθως τὸ τέλος τῆς ἀγάπης. Θυμᾶμαι πάντοτε ἕναν σύζυγο, ποὺ ἔστελνε κάθε μέρα στὴ γυναῖκα του δύο μπουκέτα περίφημα τριαντάφυλλα. Στὴν ἀρχή, ἡ γυναῖκα ἦταν ἐνθουσιασμένη μὲ τὴ λεπτότητά του, ἀλλὰ σιγὰ-σιγά, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, ἡ χειρονομία αὐτὴ τοῦ συζύγου ἔγινε κατι μηχανικὸ καὶ ἔχασε τὴν ἀρχική της σημασία, σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἡ γυναῖκα ἔφτασε νὰ ζητήση διαζύγιο.

»Τὰ δῶρα εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους τρόπους γιὰ νὰ μᾶς δείκνετε τὰ αἰσθήματά σας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι ἀκριβά, οὔτε καὶ τακτικά. Ἀρκεῖ νὰ δείκνουν ὅτι τὸ δῶρο δὲν δίνεται ἀπὸ ὑποχρέωσι, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπη. Μιὰ γυναῖκα θὰ ἐκτιμήση πάντοτε ἕνα δῶρο γιὰ τὸ σπίτι ποὺ θὰ τῆς κάνουν. Ἀλλὰ ὁ ἄνδρας της θὰ τὴν εὐχαριστήση περισσότερο, μὲ τὸ νὰ τῆς δώση ἕνα πιὸ «προσωπικὸ» δῶρο.

»Ὑπάρχει ἐπίσης ἕνα ἄλλο, μικρὸ σοιχεῖο, ἴσως πιὸ σοβαρὸ ἀπὸ τὰ δῶρα: τὸ νὰ δείκνετε ὅτι θέλετε νὰ μείνετε ἑστω καὶ γιὰ λίγο μόνος μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα σας. Ἀκόμη κι' ἂν βρίσκεστε στὸ σπίτι σας καὶ ἔχετε προσκεκλημένους, βρῆτε μιὰν εὐκαιρία νὰ μείνετε λίγο μονος μαζί της. Εἶναι ἀπόλυτα σίγουρο ὅτι τὸ μικρὸ αὐτὸ διάλειμμα θὰ τὴν κάνη πιὸ χαρούμενη καὶ εὐτυχισμένη ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη βραδυὰ γεμάτη διασκέδασι. Ἢ ὅταν βρίσκεστε ἔξω μὲ τὰ παιδιά, ἀφῆστε τα γιὰ λίγο μόνα τους καὶ καθῆστε μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα σας.

»Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῆ ὅτι τὰ μικρά, ἀλλὰ ὄχι καὶ συχνὰ καυγαδάκια, ἔχουν τρομερὲς συνέπειες. Μὴ φοβηθῆτε νὰ καυγαδίσετε μαζί μας. Δὲν εἴμαστε φτιαγμένες ἀπὸ γυαλί. Ἀλλ' ὅταν καυγαδίζετε μαζί μας, μὴν βάζετε τὶς φωνές, παρὰ μόνο στὶς περιπτώσεις ποὺ γινόμαστε ἐντελῶς ἀκοταλόγιστες καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀνεχθῆτε.

»Οἱ τσατὲς φωνὲς δὲν μᾶς τρομάζουν. Κατὰ βαθος ξέρουμε ὅτι, σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, ἡ ὕψωσι τοῦ τόνου τῆς φωνῆς σας δείκνει ἀδυναμία, ὅτι κατὰ κάποιον τρόπον σᾶς φοβίσαμε καὶ μὲ τὸ νὰ δυναμώνετε τὴ φωνή σας τὸ παραδέχεστε ἐμμέσως.

»Δὲν ξέρετε πῶς νὰ σταματήσετε μιὰ γυναῖκα ποὺ φωνάζει; Εἶναι ἁπλούστατο. Μείνετε ἀμίλητος, ὥσπου νὰ σωπήση καὶ ἐκείνη. Στὶς περιπτώσεις ποὺ φωνάζουμε, καταλαβαίνουμε καὶ οἱ ἴδιες ὅτι κάνουμε σὰν μικρὰ καὶ ἀνόητα παιδιὰ καί, ἂν δὲν δείξετε καὶ σεῖς τὴν ἴδια ἀδυναμία, θὰ κερδίσετε τὸ καυγαδάκι. Γιατί, κατὰ βάθος, θέλουμε νὰ τὸ κερδίσετε ἐσεῖς».

1 Ἡ Λύνν Τζώνς, ἕνα μοντέλο τῆς Νέας Ὑόρκης, κατήγγειλε πρὸ ἡμερῶν τὸν παραγωγὸ τοῦ φίλμ «Μέσα στὰ θάλασσα», Χόυαρντ Χιούζ, κατηγορῶντας τον ὅτι γιὰ τὶς διαφημιστικὲς ἀφίσες τοῦ φίλμ χρησιμοποίησε τὸ δικό της σῶμα, ἀντικαθιστῶντας μὲ ἐπιδεξιότητα τὸ κεφάλι της μὲ ἕνα κεφάλι τῆς πρωταγωνίστριας Τζέην Ράσσελ. Ζητοῦσε δὲ ἀποζημίωσι γιὰ τὴν πλαστοπροσωπεία αὐτὴ 100 χιλιάδες δολλάρια. Τελικά, τὴν ἔπεισαν πὼς θὰ ἔχανε τὴ δίκη καὶ ἀπέσυρε τὴν μήνυσι. Ἡ ὡραία Λύνν ἔχανε ὅμως ἔτσι μιὰ μεγάλη καὶ ἀνέξοδη διαφήμισι γύρω ἀπὸ τὸ ἄτομό της.

2 Ὁ Τζὰκ Τζάκομπς, φύλακας τοῦ μεγάλου ἐνυδρείου Πάλος Βέρντες κοντὰ στὸ Λὸνγκ Μπήτς, κατεδαίνει συχνὰ στὸν βυθὸ του καὶ παρακολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ τὴν ζωὴ τῶν πολυπληθῶν τροφίμων του. Τὸ ἐνυδρεῖον αὐτὸ περιέχει ἕνα ἑκατομμύριο γαλλόνια θαλασσίου ὕδατος καὶ οἱ δυὸ δεξαμενὲς ποὺ τὸ ἀποτελοῦν ἔχουν τὸ ὕψος μιᾶς οἰκοδομῆς μὲ τρία πατώματα. Στὴ φωτογραφία μας, ὁ κ. Τζάκομπς παίζει μπόλλα μὲ τὰ δελφίνια, ποὺ θεωροῦνται οἱ πιὸ ἐξυπνοι τροφιμοι τοῦ ἐνυδρείου του.

3 Δὲν βλέπουμε συχνὰ τὸν Χώμφρεϋ Μπόγκαστ νὰ χαμογελᾶ, γι' αὐτὸ καὶ ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἀπέτελεσε μιὰ σημαντικὴ ἐπιτυχία γιὰ τὸν φωτογράφο, ποὺ τὴν τράβηξε. Ἡ μικρὴ Κινέζα, ποὺ κοιτᾶ ὁ Μπόγκαστ στὴν ἀγκαλιά του, εἶναι ἡ "Αν Νίγκ, ἡ ὁποία παίζει μαζὶ του στὸ νέο του φίλμ «Τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ Θεοῦ». Στὸ ἔργο αὐτὸ ὁ Χώμφρεϋ ὑποδύεται τὸν ρόλο ἑνὸς Ἀμερικανοῦ πιλότου ποὺ τὸ ἀεροπλάνο του καταρρίπτεται στὴν Κίνα.

4 Στὸ Σαὶν Τζὼν τοῦ Καναδᾶ, ὁ ἐλεγκτὴς καμινάδων Φ. "Εσσον, βρέθηκε μιὰ μέρα ἀποκλεισμένος στὴν κορυφὴ μιᾶς καπνοδόχου ὕψους 50 μέτρων. Ἡ σιδερένια σκάλα ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ νὰ σκαρφαλώση ὡς ἐκεῖ, εἶχε καταρρεύσει καὶ ὁ ἴδιος εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος τὸν θάνατο. Ὕστερα ἀπὸ ἀκαρπες προσπάθειες ἕξη ὡρῶν, γιὰ νὰ τὸν σώσουν χρησιμοποίησαν ἑλικόπτερο. Τοῦ ἔριξαν ἕνα σχοινὶ μ' ἕνα καλάθι καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀσκετὲς ὡρὲς ἀγωνία ὁ κ. "Εσσον ξαναπατοῦσε σὲ στερεὸ ἔδαφος.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὰ χελιδόνια

Στὰ παιδικά μου χρόνια, πηγαίνοντας στὸ σχολεῖο, στεκόμουν μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ κ. Μπλεριώ. Μοῦ ἄρεσε νὰ κυττάζω τὰ χελιδόνια, ποὺ καταγίνονταν νὰ χτίσουν τὶς φωλιές τους. Τὰ ἔβλεπα νὰ κατεβαίνουν σὰν σαΐτες στοὺς δρόμους, νὰ παίρνουν στὸ ράμφος λάσπη ἢ ἄχυρα, ν' ἀνεβαίνουν πάλι καὶ νὰ τὰ κολλᾶνε μ' ἐπιτηδειότητα ἐκεῖ ποὺ χρειάζονταν.

Ὁ κ. Μπλεριὼ εἶθεωρεῖτο ὁ πλουσιώτερος τοῦ τόπου μας. Οἱ περισσότεροι ἔλεγαν πὼς ἦταν ὑπερήφανος, ἀπότομος, ἐγωϊστὴς καὶ φιλάργυρος.

Ἡ τύχη τὸν εἶχε εὐνοήσει ἀπὸ τὴ μικρή του ἡλικία. Τρεῖς θεῖοι του εἶχαν πεθάνει κι' ἡ περιουσία τους εἶχε γίνει δική του.

Ὁ κ. Μπλεριὼ εἶχε μονάχα ἕνα ἀγόρι. Τὸ εἶχε σ' ἕνα λύκειο τοῦ Παρισιοῦ καὶ περίμενε μὲ ἀνυπομονησία νὰ τὸ δῆ νὰ παίρνη τὸ δίπλωμά του.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ κ. Μπλεριὼ θέλησε νὰ ἐπισκευάση τὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ του. Ἔδωσε, λοιπόν, ἐντολὴ στοὺς ἐργάτες νὰ γκρεμίσουν τὶς χελιδονοφωλιές, γιατί, ὅπως ἔλεγε, ἤθελε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ πουλιά!

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ σχολεῖο, εἶδα τοὺς ἐργάτες νὰ γκρεμίζουν μὲ μακρυὰ κοντάρια τὶς φωλιὲς τῶν χελιδονιῶν. Ὁ ἀέρας τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔπαιρνε τὰ φτερὰ καὶ τὰ πούπουλα καὶ τὰ σκόρπιζε παντοῦ... Στὸ θέαμα αὐτό, τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Κύτταζα τὶς χαλασμένες ἐκεῖνες φωλιὲς κι' ἐνοιωθα ἕνα μεγάλο βάρος στὴν καρδιά μου...

*

Τὴν ἄλλη ἄνοιξη, τὰ χελιδόνια γύρισαν πίσω στὸ πρῶτο μέρος τῆς διαμονῆς τους. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν βρῆκαν τὶς φωλιές τους, πῆγαν νὰ χτίσουν ἀλλοῦ καινούργιες, ἀφοῦ τὸ σπίτι τοῦ κ. Μπλεριώ, τοὺς εἶχε δειχτῆ ἀφιλόξενο.

Ὡστόσο, ἕνα πρωΐ, εἶδα πάνω στὴ στέγη του δυὸ χελιδόνια. Ἐκαναν βόλτες ἐκεῖ γύρω καὶ κατάλαβα, ὅτι ἤθελαν νὰ χτίσουν τὴ φωλιά τους. Κατάλαβα ἀκόμα, ὅτι τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἐρχόντουσαν γιὰ πρώτη φορὰ στὸν τόπο μας κι' ἐπιθυμοῦσα νὰ τὰ προειδοποιήσω γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ τὰ περίμενε.

Ἀλλὰ πῶς μποροῦσα νὰ συνεννοηθῶ μαζί τους;

Ὅταν ὁ κ. Μπλεριὼ παρατήρησε τὴν ἐμφάνισί τους, τὰ δυὸ χελιδόνια εἶχαν πιὰ ἐγκατασταθῆ στὴ φωλιά τους. Καὶ τὰ νεογέννητα τέντωναν τὰ κεφαλάκια τους γιὰ νὰ δοῦν τοὺς γονεῖς ποὺ τοὺς ἔφερναν τὴν τροφή.

Μόλις τὸ εἶδε αὐτό, ὁ κ. Μπλεριὼ πῆρε ἕνα κοντάρι κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾶ ἀπὸ κάτω τὴ φωλιά.

Ἡ γυναίκα του θέλησε νὰ τὸν ἐμποδίση, ἀλλ' ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε ἀπότομα καὶ τὴν ἀποστόμωσε. Ἐκείνη τότε ἄρχισε νὰ τρέμη, γιατὶ εἶχε ἀκουστὰ πὼς ἡ καταστροφὴ τῶν χελιδονιῶν φέρνει δυστυχία.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὰ βλέπω! τοῦ φώναξε ἱκετευτικά. Τί σοῦ κάνουν; Σὲ τί σ' ἐμποδίζουν τ' ἀθῶα αὐτὰ πουλιά;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη περνοῦσε μιὰ χωριάτισσα, που σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ ποὺ κάνετε θὰ σᾶς βγῆ σὲ κακό...

Ὁ κ. Μπλεριώ, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος της, τῆς ἀπάντησε:

— Ἐσύ, παληόγρηα, νὰ τραβήξης τὴ δουλειά σου!

— Καλά, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Τὰ χελιδόνια, ὅμως, ἔχω ἀκούσει ὅτι φέρνουν εὐτυχία...

Ἔξω φρενῶν τότε ὁ κ. Μπλεριὼ χτύπησε μὲ τόση ὁρμὴ τὴ φωλιά, ὥστε ἔπεσε κάτω τὸ θηλυκὸ χελιδόνι, μὲ τὰ τέσσερα μικρά του σκοτωμένα...

Ἡ γυναῖκα τοῦ κ. Μπλεριώ, βλέποντάς το αὐτό, ἔμπηξε μιὰ φωνὴ κι' ἔφυγε δακρυσμένη...

*

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ γυιὸς τοῦ κ. Μπλεριώ, ὁ Ρεμόν, γύρισε στὴν πατρίδα του. Ὁ πατέρας του δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη τὴ χαρά του. Καμάρωνε τὸ γυιό του, γιατὶ τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τώρα νομάρχη, βουλευτή, ὑπουργό!...

Μιὰ μέρα, ὁ κ. Μπλεριὼ καθόταν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ρέμβαζε. Ξαφνικά, εἶδε πάνω σ' ἕνα κλωνάρι, ἕνα χελιδόνι, ποὺ τὸν κύτταζε μὲ βλέμμα λυπημένο. Φαινόταν πολὺ δυστυχισμένο. Τὸ κεφάλι του ἔγερνε, τὰ φτερά του κρεμόντουσαν κάτω καὶ τὸ σῶμα του ριγοῦσε. Τὰ μαῦρα ματάκια του ἦταν καρφωμένα πάνω στὸν κ. Μπλεριώ.

Ἐκεῖνος ἐνοιωσε μιὰ ξαφνικὴ στενοχώρια. Ἡ ταραχὴ του μεγάλωσε, ὅταν σὲ λίγο τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ ψιθυρίζη:

— Τὰ χελιδόνια φέρνουν εὐτυχία...

Τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν πάρα πάνω κι' ὅλη τὴν ἑβδομάδα, ξαναδε τὸ χελιδόνι στὴν ἴδια θέσι, νὰ τὸν κυττάζη μὲ τὸ ἴδιο βλέμμα.

Ὁ κ. Μπλεριὼ πῆρε ἕνα κοντάρι κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾶη ἀπὸ κάτω τὴ φωλιά...

Ἄρχισαν τότε νὰ βασανίζουν τὸν κ. Μπλεριὼ ἀγρυπνίες κι' ἐφιάλτες. Τοῦ φαινόταν πὼς μερικὰ χελιδόνια, μεγάλα σὰν ἀετοί, ὁρμοῦσαν ἀπάνω του καὶ τὸν χτυποῦσαν μὲ τὰ ράμφη τους, βγάζοντας συγχρόνως σπαραχτικὲς κραυγές, ποὺ τοῦ ξέσχιζαν τὴν καρδιά. Σηκωνόταν τότε ἀπ' τὸ κρεβάτι, τρέμοντας καὶ καταϊδρωμένος...

Ἐπὶ τέλους, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρη τὸ βασανιστήριο αὐτό, ἀποφάσισε νὰ σκοτώση τὸ χελιδόνι, ποὺ ἔστεκε στὸ κλωνάρι, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἔτσι θὰ ἡσύχαζε γιὰ πάντα...

Πῆρε, λοιπόν, τὸ πιστόλι του, σημάδεψε τὸ πουλί, πίεσε τὴ σκανδάλη, ἀλλὰ καὶ τὶς τρεῖς φορές, τὸ ὅπλο ἔπαθε ἀφλογιστία. Νομίζοντας, ὅτι οἱ σφαῖρες ἦταν χαλασμένες, ἔβαλε ἄλλες καὶ ξαναδοκίμασε.

Μόλις, ὅμως τράβηξε τὴ σκανδάλη κι' ἐκπυρσοκρότησε τὸ πιστόλι, μιὰ δδυνηρὴ κραυγὴ ἀγωνίας ἀκούστηκε σὲ λίγη ἀπόστασι... Ἦταν ὁ Ρεμόν, ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸν περίπατο. Εἶχε χτυπηθῆ θανάσιμα ἀπὸ τὸν πατέρα του, κατὰ λάθος. Ἡ σφαῖρα τὸν εἶχε βρῆ κατάστηθα καὶ τὸν εἶχε ξιαπλώσει νεκρό...

*

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ κ. Μπλεριὼ κλείστηκε σπίτι του καὶ δὲν ξαναφάνηκε πιά.

Ἡ γυναῖκα του ἀπόφευγε νὰ δίνη ἀπαντήσεις στοὺς περίεργους. Κι' ὅταν γινόταν λόγος γιὰ τὸν ἄνδρα της, ἔμπαινε μέσα, ἕτοιμη νὰ κλάψη. Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν;

Ἐπὶ τέλους, μαθεύτηκε τὸ νέο: Κάποιος μισθωτὴς τοῦ κ. Μπλεριώ, πῆγε σπίτι του, τὴν ὥρα ποὺλειπε ἡ γυναῖκα του, γιὰ νὰ κανονίση κάτι παληοὺς λογαριασμούς του.

Ὁ γέρος τὸν δέχτηκε καὶ τὸν ἄκουσε χωρὶς νὰ φαίνεται, ὅτι καταλαβαίνει. Κι' ὅταν ὁ μισθωτὴς τοῦ ἔδωσε τὸ χαρτί, γιὰ νὰ τὸ ἐξετάση, ὁ κ. Μπλεριὼ πῆρε μιὰ πέννα κι' ἔγραψε στὸ κάτω μέρος, μὲ μεγάλα γράμματα: «Τὰ χελιδόνια φέρνουν εὐτυχία...».

Εἶχε τρελλαθῆ...

ΠΩΛ ΛΕΡΟΥΑ

Κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ζὺλ Μαρὺ

Ἡ ματαιεχμένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μετὰ τὴν διαπίστωσι τῆς ἀθωότητος τοῦ ἀντρός της, ἡ Κλοτίλδη νοιώθει πὼς τὸν ἀγαπάει πραγματικὰ καὶ μετανοεῖ πικρὰ γιὰ τὴν ἀπιστία της. Ἀναγκάζεται ὡστόσο νὰ τοῦ ὁμολογήση ὅτι βρισκότανε μὲ τὸ φίλο της στὸ ἐρημοκλήσι. Ὁ κόμης κοντεύει νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὸ κτύπημα αὐτό. Νομίζοντας ὅμως ἑτοιμοθάνατη τὴ γυναίκα του, τὴν συμπονάει καὶ τὴ συγχωρεῖ. Αὐτὴ ἡ συγγνώμη του τὴν ξαναφέρνει στὴ ζωή. Γίνεται καλὰ σιγὰ-σιγά. Ἰδιαίτερ' ὅλην ὅμως τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Οὐμπέρ, ἀρνεῖται νὰ τοῦ φανερώση τ' ὄνομα τοῦ φίλου της. Τοῦ μιλάει γιὰ τὸ γράμμα ποὺ ἐμπιστεύθηκε στὸ Μπερτελέν. Ὁ κόμης πηγαίνει τότε στὸ Μπερτελὲν καὶ τοῦ τὰ φανερώνει ὅλα. Ὕστερα φροντίζει ν' ἀπαλλαγῆ ἡ Σαρλὸτ ἀπ' τὴν κατηγορία τῆς δολοφονίας τοῦ Ρενεθίλ. Ἀπὸ ἕνα γράμμα τῆς Κλοτίλδης, ποὺ πέφτει στὰ χέρια του, ὁ κόμης μαθαίνει πὼς ὁ φίλος της ἦταν ὁ Ματί, ἀλλὰ δὲν λέει τίποτε. Γίνεται ἡ δίκη καί, χάρις στὴ γνωμάτευσι κυρίως τοῦ Μαρινιάν, ἡ Σαρλὸτ καταδικάζεται εἰς θάνατον ὡς παιδοκτόνος. Ὁ γιατρὸς εἶναι τώρα ἀνάστατος. Ἕνα βράδυ, κάτι τὸν σπρώχνει νὰ ἐπισκεφθῆ πάλι τὴν Πράσινη Βίλλα.

13ον

— Τρελλάθηκα, ψιθύρισε. Τί δουλειὰ ἔχω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;...

Καὶ στράφηκε γιὰ ν' ἀπομακρυνθῆ. Ἀλλὰ σταμάτησε καὶ πάλι.

Εἶχε ἀκούσει ἐλαφρὲς πατημασιὲς καὶ μιὰ λαχανιασμένη ἀναπνοή. Ὕστερα ἔφτασε στ' αὐτιά του ὁ στριγγὸς ἦχος ἑνὸς κλειδιοῦ σὲ μιὰ κλειδαριά... κι' ἐπανελήφθη πολλὲς φορές, σὰν νὰ προσπαθοῦσε κάποιος ν' ἀνοίξη μιὰ κλειδαριὰ μ' ἕνα κλειδὶ ξένο, ποὺ δὲν ταίριαζε...

Ποιὸς νάταν ἄραγε; Ὁ Μπερτελέν;... Ὁ Ζὼρζ Λαμάρς;... Τί γύρευε ἐκεῖ;

Ὁ Μαρινιὰν ἦταν ψηλός. Ἀνασηκώθηκε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, καὶ τὰ μάτια του ἔφτασαν στὴν κορυφὴ τοῦ πεζουλιοῦ τῆς βεράντας.

Ἡ νύχτα ἦταν ξάστερη, τὸ φεγγάρι ἔλαμπε στὸν οὐρανό. Ἔτσι, ὁ Μαρινιὰν μπόρεσε νὰ διακρίνη εὔκολα ἕναν ἄνθρωπο κακοντυμένο, ποὺ ἔσκυβε πάνω ἀπ' τὴν πόρτα...

Σίγουρα, ἦταν ἀλήτης, λωποδύτης. Ἤξερε ἢ εἶχε μαντέψει πὼς τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἦταν ἀκατοίκητο καὶ σχεδίαζε νὰ κλέψη ὅ,τι θἄβρισκε ἐκεῖ μέσα...

Ἀνασηκώθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ ψιθύρισε:

— Φτοῦ νὰ πάρ' ἡ ὀργή! Ἂν εἶχα μαζί μου τὰ ἐργαλεῖα μου...

Ὁ Μαρινιὰν μπόρεσε νὰ διακρίνη τὰ χαρακτηριστικά του. Ἦταν νέος, 25 ὡς 30 χρονῶν.

Ὁ γιατρὸς παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις του, μ' ἕνα παράξενο μίγμα περιεργείας καὶ φόβου... Τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ ἐπεισόδιο τὸν ἔκανε νὰ ξεχάση γιὰ λίγο τὶς θλιβερὲς σκέψεις πού τὸν ἀπασχολοῦσαν συνεχῶς.

Ὁ ἀλήτης εἶχε ξαναρχίσει τὸ ἔργο του. Σὲ λίγο, ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι.

— Ἐπιτέλους, τὰ κατάφερα! μουρμούρισε.

Ἔσπρωξε τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε, μπῆκε στὸ σπίτι καὶ τὴν ξανάκλεισε πίσω του.

Ὁ Μαρινιὰν ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέσι του, περιμένοντας νὰ ξαναβγῆ ὁ λωποδύτης μὲ τὴ λεία του.

Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε, κι' ὁ ἄγνωστος ἀλήτης δὲν φαινόταν... Ἴσως νάχε ἐπωφεληθῆ ἀπ' τὰ στρωμένα καὶ μαλακὰ κρεβάτια ποὺ βρῆκε... Ὁ Μαρινιὰν βαρέθηκε κι' ἀπομακρύνθηκε.

Μά, μόλις εἶχε κάνει λίγα βήματα, ἄκουσε μιὰ βραχνὴ φωνὴ ἀγωνίας:

— Βοήθεια! Βοήθεια!... Δὲν μπορῶ! Δὲν μπορῶ!...

Σκότωναν κανένα, ἐκεῖ μέσα; Ἦταν, λοιπόν, κατοικημένο τὸ σπίτι;

Ὁ Μαρινιὰν ξαναγύρισε τρέχοντας καί, μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε πάνω στὴ βεράντα. Ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα κι' ὡρμησε μέσα, στὴν κάμαρα τῆς Σαρλότ...

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, εἶδε τὸ λωποδύτη νὰ πέσει χάμω μπρούμυτα καὶ νὰ τροσπαθῆ τοῦ κάκου νὰ συρθῆ, μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια... Αὐτὸς βογγοῦσε, αὐτὸς ζητοῦσε βοήθεια.

— Γλυτῶστε με!... Πεθαίνω! τραύλισε.

Ὁ Μαρινιὰν κύτταξε γύρω του, ἀναζητῶντας τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε χτυπήσει τὸν ἀλήτη. Μὰ ἐκεῖνος κατάλαβε καὶ τραύλισε:

— Ὄχι... δὲν εἶναι κανείς... Γρήγορα... γιὰ τὸ Θεό!...

Ὕστερα τὸ κεφάλι του ξανάπεσε καὶ χτύπησε στὸ πάτωμα. Κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἐνοιωσε κι' ὁ Μαρινιὰν μιὰ παράξενη κακοδιαθεσία, ποὺ δὲν τὴν εἶχε ξαναδοκιμάσει ποτὲ ἄλλοτε. Ζαλίστηκε, τὰ πόδια του λύγισαν κι' ἀκούμπησε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση... Ἕνας πέπλος ἁπλώθηκε μπροστὰ στὰ μάτια του... Πνιγότανε...

Εὐτυχῶς, μπῆκε ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ὁ καθαρὸς ἀέρας κι' ἔδιωξε γρήγορα αὐτὴ τὴν κακοδιαθεσία του. Συνῆλθε σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα. Μὰ τοῦ φαινότανε πὼς ἕνα σιδερένιο στεφάνι ἔσφιγγε τὰ μελίγγια του.

Δίχως νὰ μπορῆ νὰ καταλάβη ἀκόμα τί εἶχε συμβῆ, ἔπιασε ἀπ' τοὺς ὤμους τὸν ἀναίσθητο ἀλήτη καὶ τὸν τράβηξε ἔξω, στὴ βεράντα. Ἐκεῖ, τὸν ἐξέτασε, τὸν ἀκροάσθηκε.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε, ἀλλ' ἀδύνατα καὶ ἀκανόνιστα.

Δὲν εἶχε κανένα χτύπημα, κανένα τραῦμα. Παρουσίαζε μονάχα συμπτώματα ἀσφυξίας.

Μὰ τὰ ἴδια συμπτώματα εἶχε αἰσθανθῆ κι' ὁ Μαρινιάν. Καὶ θἄχε κι' αὐτὸς τὴν τύχη τοῦ ἀλήτη, ἂν δὲν εἶχε μείνει ἀνοιχτὴ ἡ πόρτα τῆς κάμαρας καὶ δὲν εἶχε καθαρίσει ἔτσι ἡ ἀτμόσφαιρα.

Ἡ σκέψι αὐτὴ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του ἐντελῶς ἀόριστα, δίχως νὰ τῆς δώση καμμιὰ συνέχεια...

Ἔκανε συγχρόνως τεχνητὴ ἀναπνοὴ στὸν ἀλήτη. Καὶ τὸν εἶδε νὰ συνέρχεται σιγὰ-σιγά.

Εἶχε φτάσει ἐγκαίρως, πρὶν τὸ δηλητήριο ὁλοκληρώση τὸ ἔργο του. Ἂν ἀργοῦσε μερικὰ λεπτὰ ἀκόμη, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς θἄταν νεκρός...

Ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀνασηκώθηκε, κύτταξε τὸ σπίτι, τὸ γιατρό...

— Τί μοῦ συνέβη, καλέ μου κύριε; ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή.

Μιλοῦσε μὲ κόπο, σὰν μεθυσμένος.

Ἦταν σύμπτωσι, ἄρα γε;... Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Μαρινιὰν νόμισε πὼς εἶδε μπροστά του τὸ φάντασμα τῆς Μπεκροῦς, ποὺ κατοικοῦσε στὸ ἴδιο ἐκεῖνο σπίτι...

— Περνοῦσα τυχαίως ἀπὸ δῶ, ἐξήγησε στὸν ἀλήτη. Σὲ εἶδα νὰ παραβιάζης τὴν κλειδαριὰ καὶ νὰ μπαίνης σ' αὐτὴ τὴν πόρτα. Σὲ λίγα λεπτά, σ' ἄκουσα νὰ φωνάζης, νὰ ζητᾶς βοήθεια... Ἔτρεξα τότε καὶ σὲ βρῆκα πεσμένο χάμω, σὲ κακὴ κατάστασι... Ἔχασες ὕστερα τὶς αἰσθήσεις σου.

»Σ' ἔβγαλα ἀμέσως ἔξω, στὸν καθαρὸ ἀέρα.

»Αὐτὰ μονάχα ξέρω ἐγώ. Γιὰ πές μου τώρα καὶ σύ, τί σοῦ συνέβη;

Ὁ ἄγνωστος ἀνάσαινε βαθειά, μ' ἀνακούφισι.

— Μοῦ κάνατε πολὺ κακό, κύριε... τοῦ εἶπε ἡ Σαρλότ.

Ἔμενε καθιστός, γιατὶ δὲν εἶχε ἀκόμη ἀρκετὴ δύναμι γιὰ νὰ σταθῆ ὄρθιος. Μὰ τὸ πρόσωπό του ζωντάνευε σιγὰ-σιγά.

— Τί μοῦ συνέβη; εἶπε. Μοῦ σώσατε τὴ ζωή! Τί ἄλλο θέλατε νὰ μοῦ συμβῆ;

Κύτταξε γύρω του καὶ πρόσθεσε:

— Παράξενο πράμα! Δὲν βλέπω πουθενὰ ἀσθενοτοκάμινο...

Ὁ Μαριναὶν ἀνασκίρτησε. Μιὰ λάμψι φώτισε σιγὰ-σιγὰ τὸ νοῦ του, καὶ τὸν πλημμύρισε ἀπὸ τρόμο ἀνήκουστο!

— Ἐξηγήσου... εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Τί ἐννοεῖς;...

— Ἐννοῶ πὼς εἶναι δεύτερη φορά, ποὺ τὸ παθαίνω αὐτό... Ἡ πρώτη ἦτανε πέρυσι, στὸ Παντίν. Μαζὶ μὲ κάτι φιλαράκους, εἴχαμε ξαπλώσει στὴ ζεστασιὰ ἑνὸς ἀσθενοτοκάμινου... Οἱ ἄλλοι, λοιπόν, τὰ τινάξανε! Ἐμένα, πρόλαβε καὶ μὲ γλύτωσε κάποιος περαστικός... Ἐμεινα ὕστερα ἑξὴ βδομάδες στὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ συνέλθω.

»Αὐτὰ λοιπὸν ποὺ εἶχα νοιώσει τότε, ἦταν ἀκριβῶς ὅμοια μ' ἐκεῖνα ποὺ αἰσθάνθηκα κι' ἐδῶ, πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα...

Ξανακύτταξε γύρω του καὶ πρόσθεσε:

— Περίεργο!... Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω!...

—Ὑπάρχει ἕνα γυφοκάμινο, πίσω ἀπ' τὸ σπίτι, εἶπε σιγανὰ ὁ Μαριναὶν.

— Κι' οἱ φοῦρνοι του εἶν' ἀναμένοι;

— Ναί, κι' οἱ δυό.

Ὁ ἀλήτης εἶχε συνέλθει πιὰ τελείως. Κτύπησε τὸ χέρι του στὸ γόνατό του καὶ φώναξε:

— Αὐτὸ εἶναι! Περιττὸ νὰ ψάξουμε ἀλλοῦ... Δὲν ξέρω πῶς γίνεται... μά, σίγουρα, εἶναι ἀπ' αὐτό, ἀπ' τὸ γυφοκάμινο...

»Ὡστόσο, καλέ μου κύριε, φτάσατε πάνω στὴν ὥρα! Ἂν ξέρατε... Ὄχι μονάχα μοῦ σώσατε τὴ ζωή, ποὺ δὲν τῆς ἔχω καὶ πολλὴ ἀγάπη, ἀλλὰ μ' ἐμποδίσατε νὰ παραστρατήσω... γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, σᾶς τ' ὁρκίζομαι! Δίχως ἐσᾶς, θἄχα γίνει ἕνας κλέφτης...

»Ναί, κύριε, ἦταν ἡ πρώτη φορά... Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς εἶμαι ἐργάτης κλειδαρᾶς, δίχως δουλειά. Νὰ καὶ τὸ βιβλιάριό μου. Μὲ λένε Γκονίς... Ἄχ, εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος, κύριε! Μὴ μὲ καταγγείλετε, κι' ἐγὼ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴν τὸ ξανακάνω!

Μὰ ὁ Μαριναὶν δὲν τὸν ἄκουγε. Φαινόταν ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς σκέψεις του, κρατῶντας τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

— Εἶναι δυνατὸν ποτέ;... ψιθύριζε μονάχος του. Ὄχι, δὲν τὸ πιστεύω, δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω!

— Θἄθελα, κύριε, νὰ μάθω τ' ὄνομά σας, τοῦ εἶπε ὁ ἀλήτης. Ὅσο γιὰ τὴ φυσιογνωμία σας, δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ, ὅσο ζῶ.

— Εἶμαι ὁ γιατρὸς Μαριναίν.

—Ὁ γιατρὸς Μαριναίν. Θὰ τὸ θυμᾶμαι πάντα, κύριε!

Πῆρε διὰ τῆς βίας τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ καὶ πρόσθεσε:

—Ἂν μὲ χρειαστῆτε καμμιὰ φορά, κύριε, ἡ ζωή μου σᾶς ἀνήκει...

Ὁ Μαριναὶν ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του. Βλέποντάς τον, ὁ Γκονὶς ἔκαμε μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας. Ἀλλ' ὁ γιατρὸς τοῦ ἑξήγησε:

— Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς δώσω ἐλεημοσύνη... Ἀφοῦ ὅμως εἴσαστε τίμιο παλληκάρι, πάρτε αὐτὰ ἐδῶ. Εἶναι 200 ἢ 300 φράγκα, πιστεύω... Σᾶς τὰ δανείζω. Χρησιμοποιῆστε τα ὅπως νομίζετε, κι' ἀργότερα μοῦ τὰ ἐπιστρέφετε.

—Ὦ, κύριε, δὲν ἀξίζω τόση καλωσύνη! Ὡστόσο... θἄθελα νὰ σᾶς ζητήσω καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη...

— Μιλῆστε ἐλεύθερα. Μὴ διστάζετε!

— Θἄθελα νὰ μὴ διηγηθῆτε σὲ κανένα ὅ,τι ἔγινε ἐδῶ... ὅ,τι εἴδατε...

— Δὲν θὰ πῶ τίποτα, σᾶς τ' ὁρκίζομαι...

—Ἀντίο λοιπόν, γιατρέ... ἀντίο καὶ χίλια εὐχαριστῶ!

—Ἀντίο, Γκονίς. Φροντίστε νὰ γίνετε τίμιος ἄνθρωπος, παλληκάρι μου.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, γιατρέ.

Ὁ ἀλήτης ἔβγαλε ταπεινὰ τὸ κασκέτο του. Ὕστερα πῆρε τὸ μονοπάτι, ποὺ περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὸ σπίτι, κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ Μαριναὶν ἄκουγε τὸ θόρυβο τῶν βημάτων του, ποὺ ἔσβυνε λίγο - λίγο.

Ὅταν ἔμεινε μόνος του, ἔκαμε τὸ γῦρο τῆς Πράσινης Βίλλας, προχώρησε λίγο ἀκόμη καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸ γυφοκάμινο, ποὺ οἱ δυό του φοῦρνοι καίγανε, ὕπουλοι καὶ τρομεροί, ἀκουμπώντας στὸν πορώδη καὶ ραγισμένο βράχο, ποὺ στὴν ἄλλη πλευρά του ἦταν χτισμένο τὸ σπίτι τῆς Σαρλὸτ Λαμάρς.

Στάθηκε λίγη ὥρα ἐκεῖ, συλλογισμένος, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό.

—Εἶναι δυνατόν;... μουρμούρισε πάλι.

Καὶ πρόσθεσε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του:

— Μὰ ὄχι, δὲν μπορεῖ... δὲν μπορεῖ... Ὡστόσο... αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔπαθε ἀσφυξία... κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο... μ' ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ μονοξειδίου τοῦ ἀνθρακος... Κι' αὐτή, ἡ Μπεκρού, ποὺ διακηρύσσει τὴν ἀθωότητά της καὶ λέει ὅλη τὴν ὥρα: «Ἤμουν ἄρρωστη.... ἤμουν ἄρρωστη...». Μήπως τυχὸν ἔχει δίκηο;...

Ἀπομακρύνθηκε, τρεκλίζοντας, κατάχλωμος, ἀνέβηκε πάλι στ' ἁμάξι του καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὴν πόλι, λέγοντας κάθε τόσο μὲ τὸ νοῦ του:

— Ξέχασα τὸ πορτοφόλι μου. Θὰ σᾶς πληρώσω αὔριο...
— Ἐν τάξει... Θὰ κρατήσουμε ὡς τότε τὴν κυρία γιὰ ἐνέχυρο!...

«Θὰ τὸ μάθω... θέλω νὰ μάθω, πρέπει... ἀμέσως μάλιστα...»

Τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας, δίχως νὰ ἑξηγήση τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ διαβήματος του, ζήτησε κι' ἐπέτυχε τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν κατάδικο.

Τὸν ἀφῆσαν νὰ περιμένη στὸ θάλαμο ἐπισκέψεων, ἐνῶ ἕνας δεσμοφύλακας πήγαινε νὰ εἰδοποιήση τὴ Σαρλὸτ. Ὅταν τὸν ἄκουσε ν' ἀνοίγη τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ της, ἡ νέα γυναίκα σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κύτταξε, ἀμίλητη.

Τί τὴ θέλανε; Τίποτε ἀπ' τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο δὲν τὴν ἐνδιέφερε πιά.

Εἶχε ξαναδῆ μιὰ φορὰ τὰ παιδιά της. Ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἦταν σπαρακτική...

Ὁ πατέρας τους δὲν μπόρεσε νὰ τὰ συνοδέψη, γιατὶ ἦταν ἄρρωστος, μὲ ἐγκεφαλικὸ πυρετό, ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς καταδίκης τῆς γυναίκας του. Φοβόταν μάλιστα οἱ γιατροὶ γιὰ τὰ λογικά του...

Ἡ Σαρλὸτ εἶχε ἀποχαιρετήσει γιὰ πάντα τὶς κόρες της, μὲ δάκρυα καὶ λυγμούς.

Γιατὶ ἤξερε πὼς δὲν ἐπρόκειτο πιὰ νὰ τὶς ξαναδῆ, τόχε πάρει ἀπόφασι. Εἶχε ὑποβάλει αἴτησι χάριτος, ἀλλὰ καταλάβαινε πὼς ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ γίνη δεκτή, μὲ τὴν τόση κατακραυγὴ τῆς κοινῆς γνώμης ἐναντίον της...

—Ἐλᾶτε μαζί μου, τῆς εἶπε ὁ δεσμοφύλακας.

— Ποῦ θὰ μὲ πᾶτε;

— Κάποιος θέλει νὰ σᾶς μιλήση.

—Ὑπάρχει λοιπὸν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἑξέσασε ὅτι ζῶ;

— Πιθανόν, ἀπάντησε ἀδιάφορα ὁ δεσμοφύλακας.

Καὶ τὴν ὁδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο μὲ γυμνοὺς τοίχους, ποὺ ἦταν ἐπιπλωμένο μόνο μ' ἕνα πάγκο στερεωμένο στὸν τοῖχο καὶ χωριζότανε στὴ μέση μ' ἕνα χοντρὸ δικτυωτό.

Συνήθως, οἱ ἐπισκέπτες στέκονταν ἔξω ἀπ' τὸ δικτυωτό, κι' οἱ φυλακισμένοι ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος του. Μὰ ὁ Μαριναὶν εἶχε ἐπιτύχει τὴν ἄδεια νὰ μιλήση ἰδιαιτέρως μὲ τὴ Σαρλὸτ, δίχως μάρτυρες, κι' ἔτσι βρισκότανε στὸ ἴδιο μέρος τοῦ δωματίου μ' αὐτήν, δίχως κανένα χώρισμα ἀνάμεσά τους.

Ὁ γιατρὸς ἔκαμε ἕνα νόημα στὸ δεσμοφύλακα. Κι' ἐκεῖνος — ποὺ εἶχε πάρει διαταγὲς ἀπ' τὸ διευθυντὴ — ἄφησε μόνους τὴ φυλακισμένη καὶ τὸ Μαριναίν.

Ὁ γιατρὸς ἔβαζε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ διατηρήση τὴν ψυχραιμία του καὶ νὰ μὴ φανῆ ταραγμένος.

Κύτταζε μὲ κάποιο φόβο τὴ δύστυχη ἐκείνη γυναῖκα, ποὺ ἦταν ὡστόσο ἀνίσχυρη, ἀκίνδυνη κι' ὑποταγμένη στὴ μοῖρα της.

Δὲν τοῦ κρατοῦσε καθόλου κακία ἡ Σαρλὸτ. Ἤξερε καλὰ πὼς εἶχε γελαστῆ, νομίζοντας πὼς ἀνακάλυψε μὲ τὶς ἐπιστημονικὲς μεθόδους του ὅτι ὁ μικρὸς Ἀνρὺ εἶχε δηλητηριασθῆ. Μὰ ἀναγνώριζε ἐπίσης τὴν καλή του πίστι, ἐφόσον εἶχε γνωματεύσει πὼς ἐπρόκειτο περὶ δηλητηριάσεως, ἀλλὰ δὲν εἶχε προσδιορίσει αὐθαίρετα τὸ εἶδος τοῦ δηλητηρίου.

— Μοῦ κάνατε πολὺ κακό, κύριε... τοῦ εἶπε, δίχως θυμό. Εἶμαι ἀθῶα... κι' ὅμως θὰ πεθάνω! Μὰ θέλω νὰ ξέρετε πὼς σᾶς συγχωρῶ...

Πόση γλύκα ὑπῆρχε στὶς λίγες αὐτὲς λέξεις της!

Πρὶν πάη ἐκεῖ, ὁ Μαριναὶν εἶχε συμβουλευθῆ ὅλες τὶς σημειώσεις του, καθὼς κι' ἐκείνες ποὺ εἶχε ἀφίσει ὁ δόκτωρ Ρενεβίλ.

—Ἴσως δὲν χάθηκε ἀκόμη κάθε ἐλπίδα... εἶπε στὴ Σαρλὸτ.

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της κι' ἀπάντησε:

— Δὲν τὸ πιστεύω... δὲν ἐλπίζω πιά... Ἀφοῦ περιμένω τὸ θάνατο, προτιμῶ νὰ μὴ μοῦ δίνουν ἐλπίδες, ποὺ ἡ διάψευσή τους θὰ μ' ἔκανε ὕστερα νὰ πονέσω καὶ πάλι.

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω ὡστόσο γ' ἀπαντήσετε στὶς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ σᾶς κάνω... νὰ συγκεντρώσετε τὶς ἀναμνήσεις σας, ἰδίως στὰ σημεῖα ποὺ θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας...

— Ἔστω, ρωτῆστε με... ψιθύρισε ἡ Σαρλὸτ, ἕτοιμη νὰ ὑποφέρη ἀκόμη.

Ὁ Μαριναὶν ἔκαμε ἕνα ἀπολογισμὸ τῆς ζωῆς της, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸν πρῶτο καιρὸ τοῦ γάμου της. Δὲν ἦταν παρὰ ἕνας γιατρός, ποὺ ρωτοῦσε τὴν ἄρρωστή του, γιὰ νὰ ἐξακριβώση τὶς μυστηριώδεις αἰτιες τῆς ἀσθενείας της.

Ἀπ' τὶς ἀπαντήσεις της, ἔβγαλε τὰ ἑξῆς συμπεράσματα:

Ὅτι ἡ Σαρλὸτ, πρὶν ἀπ' τὸ γάμο της, δὲν εἶχε νοιώσει ποτὲ τὶς ἀδιαθεσίες ἐκεῖνες ποὺ τὴν τσάκισαν ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια. Ὅτι ἡ γέννησι τῶν δίδυμων κοριτσιῶν της δὲν τῆς εἶχε ἀφίσει τὴν παραμικρὴ ἀδυναμία. Ὅτι τὰ συμπτώματα ποὺ εἶχαν προκαλέσει τὴν προσοχὴ πρῶτα, κι' ὕστερα τὶς συκοφαντίες τοῦ κόσμου, ἀνάγονταν σὲ ἐποχὴ μεταγενέστερη καὶ πρόσφατη, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια περίπου.

Ἐπιμένοντας ἰδιαιτέρως στὴν περιγραφὴ αὐτῶν τῶν συμπτωμάτων, ἀναγνώρισε μὲ τρόμο ὅλες τὶς συνέπειες τῆς δηλητηριάσεως μὲ μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος!

Ἐκεῖνες οἱ ναυτίες, οἱ ἴλιγγοι, οἱ τρεμοῦλες... τὸ φαινομενικὸ μεθύσι, τὸ λύγισμα τῶν ποδιῶν, τὸ περπάτημα ποὺ ἔκανε ὁλους νὰ πιστέψουν πὼς ἡ Σαρλὸτ ξεχνοῦσε ὁλότελα τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὸν αὐτοσεβασμό της... οἱ λήθαργοι ἐκεῖνοι, ποὺ τὴ βύθιζαν σὲ τελεία ἀναισθησία, μέσ' στὸ δρόμο, στὰ δάση, στὰ χαντάκια... ἡ μπερδεμένη ὁμιλία, ἡ ἀμνησία, ἡ θολὴ ματιά... ὅλ' αὐτὰ μιλοῦσαν εὔγλωττα: Δηλητηρίασι μὲ μονοξείδιο τοῦ ἄνθρακος!

Δὲν περιορίσθηκε μόνο στὰ συμπτώματα ὁ Μαριναίν. Θέλησε ἐπίσης νὰ ἐξακριβώση τὶ τὰ ἔκανε νὰ ὑποχωροῦν, σὲ ὡρισμένες περιόδους. Μήπως οἱ περίοδοι αὐτὲς ἀντιστοιχοῦσαν στὶς ἡμέρες ποὺ δὲν λειτουργοῦσε τὸ γυφοκάμινο;

Θὰ τὸ μάθαινε εὔκολα, ρωτῶντας τὸ Λαντζερώμ.

Ὕστερα τοῦ ἦρθε μιὰ ἄλλη σκέψι: Ἂν πραγματικὰ οἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ γυφοκάμινου εἶχαν τέτοια ὀλεθρία ἐπίδρασι στὴ Σαρλὸτ, ἂν τὸ μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος εἶχε προκαλέσει τὴν παράξενη ἀρρώστεια τῆς καὶ τὸ θάνατο τοῦ μικροῦ Ἀνρύ, πῶς μποροῦσε νὰ ἑξηγηθῆ τὸ ὅτι ἡ Κλαίρη καὶ ἡ Λουΐζα μένανε κοντὰ στὴ μητέρα τους χωρὶς νὰ νοιώθουν τὴν παραμικρὴ ἀδιαθεσία;

Πῶς τὸ δηλητηριῶδες ἀέριο δὲν ἐνεργοῦσε σ' ὅλους τοὺς ἐνοίκους τῆς Πράσινης Βίλλας;

Ὁ Μαριναὶν ἔκαμε τότε καινούργιες ἐρωτήσεις στὴν κατάδικο:

—Ἐσεῖς μονάχα νοιώθατε αὐτὰ τὰ συμπτώματα;

Ἐκείνη τὸν κύτταξε, ἔκπληκτη, μὴ καταλαβαίνοντας τὶ ἐννοοῦσε.

— Τὰ παιδιά σας; ξαναρώτησε ὁ γιατρός.

—Ὄχι ποτέ, ἀπάντησε ἡ Σαρλὸτ.

— Ποῦ μένανε οἱ δυὸ κόρες σας; Στὴν ἴδια κάμαρα μὲ σᾶς;

— Τὶς εἶχα κοντά μου, ὥσπου γίνανε τεσσάρων χρονῶν. Ὕστερα τὶς ἔβαλα σὲ χωρὶ στὸ δωμάτιο, στὸ ἀπάνω πάτωμα, στὴ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ ποὺ βλέπει πρὸς τὸ ποτάμι.

— Πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὴ δική σας κάμαρα;

—Ὄχι. Πάνω ἀπ' τὸ σαλόνι... σὲ μιὰ νεώτερη προσθήκη τοῦ κτιρίου. Ὅπως θὰ εἴδατε τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν πολὺ παληὸ καὶ ἁπλό, χτισμένο ἀρχικὰ γιὰ κατοικία ἑνὸς ἀμπελουργοῦ, κι' εἶχε μέσ' στὸ βράχο τὶς ὑπόγειες ἀποθῆκες τῶν κρασιῶν. Ὁλόκληρο τὸ κτίριο ἀκουμπάει σ' αὐτὸ τὸ βράχο, ποὺ στὴν ἄλλη πλευρά του βρίσκονται τὸ λατομεῖο καὶ τὸ γυφοκάμινο...

— Ναί, ναί, ξέρω, διέκοψε ὁ γιατρός.

Φοβόταν ἴσως μήπως ἐπιμένοντας σ' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, ἡ Σαρλὸτ καταλήξη νὰ μαντέψη τὶς μυστικές του σκέψεις κι' ἀνησυχίες...

Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἡ νέα γυναίκα δὲν ἦταν σὲ κατάστασι νὰ συλλάβη τέτοιες ὑπυψίες...

— Ποῦ μένανε συνήθως οἱ κόρες σας, στὸ διαστημα τῆς ἡμέρας;

— Στὴ βεράντα, ὅταν ἦταν καλὸς καιρός.

— Καὶ τὸ χειμῶνα, μὲ τὶς κακοκαιρίες;

—Ἔρχονταν στὸ σαλόνι, κοντά μου.

— Ποτὲ στὴν κάμαρά σας;

— Σπάνια, πολὺ σπάνια... τὸ χειμῶνα μονάχα, γιὰ οἰκονομία στὴ θέρμανσι... Ἀνάβαμε τότε φωτιὰ σὲ μιὰ κάμαρα μονάχοι, κι' οἱ κόρες μου μένανε κοντά μου.

— Τὸ χειμῶνα, εἴπατε;

— Μάλιστα.

Οἱ φοῦρνοι τοῦ γυφοκάμινου δὲν λειτουργοῦσαν τὸ χειμῶνα. Τόξερε ἤδη ὁ Μαριναίν.

Συνεπῶς, ὅταν οἱ φοῦρνοι ἦσαν ἀναμένοι, τὸ δηλητηριῶδες ἀέριο εἰσχωροῦσε μὲ κάποιο τρόπο στὴν κάμαρα τῆς Σαρλὸτ — ἄλλοτε περισσότερο κι' ἄλλοτε λιγώτερο, ἀναλόγως ἴσως τοῦ ἀνέμου ποὺ φυσοῦσε. Κι' ὅταν ἔσβυνε τὸ καμίνι ὁ Λαντζερώμ, ἡ κάμαρα τῆς νέας γυναίκας γινότανε τελείως ἀκίνδυνη γιὰ ὅσους μένανε μέσα.

Ἡ παράξενη αὐτὴ ἀνάκρισι κράτησε ἀρκετὴ ὥρα.

Μιὰ φορὰ μονάχα, ἡ Σαρλὸτ ἀπόρησε:

— Γιατί αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις; Ποιὸ ἐνδιαφέρον μποροῦν νἄχουνε γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὴ δικαιοσύνη οἱ πληροφορίες αὐτές;

Ὁ Μαριναὶν ἀπόφυγε ν' ἀπαντήση.

Δὲν εἶχε πιὰ νὰ μάθη τίποτ' ἄλλο. Χαιρέτησε κι' ἔφυγε, ἐνῶ ὁ δεσμοφύλακας ὁδηγοῦσε πάλι στὸ κελλί της τὴν κατάδικο.

Περνῶντας μπροστὰ ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν, ὁ Μαριναὶν τὸν ρώτησε:

— Πιστεύετε νὰ πάρη χάρι αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη;

Ἐκεῖνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

— Πολὺ ἀπίθανο! Ἔχω μάλιστα ἕνα προαίσθημα πὼς, πρὶν περάση ἡ σημερινὴ μέρα, θὰ μὲ εἰδοποιήσουν πὼς ἔρχεται ὁ δήμιος μὲ τὴ λαιμητόμο.

— Δηλαδή...

— Δηλαδή, ὑποθέτω πὼς ἡ ἐκτέλεσι θὰ γίνη αὔριο πρωΐ, τὰ ξημερώματα.

Ὁ γιατρὸς βγῆκε ἀπ' τὶς φυλακές, τρεκλίζοντας σὰν μεθυσμένος. Ὅλες οἱ πληροφορίες ποὺ εἶχε πάρει ἀπ' τὴ Σαρλὸτ, συμφωνοῦσαν μὲ τὶς ὑποψίες ποὺ τοῦ εἶχαν γεννηθῆ τὴν προηγούμενη νύχτα, μετὰ τὸ ἀτύχημα τοῦ Γκονίς!

Εἶχε γελαστῆ λοιπόν; Εἶχε κάμει τέτοιο τρομερὸ λάθος; Εἶχε καταδικάσει μὲ ἐλαφρειὰ καρδιὰ μιὰν ἀθῶα;

Ὅταν ἔφτασε σπίτι του, κλείστηκε στὸ γραφεῖο του. Μελέτησε πάλι ὅλη τὴν ἐργασία του. Σκέφθηκε ὅλες τὶς παρατηρήσεις ποὺ εἶχε κάμει στὰ σπλάχνα τοῦ μικροῦ Ἀνρύ... Τώρα δὲν εὑρισκε πιὰ τὰ σημάδια τοῦ ἐγκλήματος... καὶ τὸ δηλητήριο δὲν τοῦ ἦταν πιὰ ἄγνωστο...

Μιὰ φωτεινὴ ἀχτίδα εἶχε φτάσει, γιὰ νὰ διαφωτισθῆ ὅλο τὸ μυστήριο... Καὶ τώρα τὸ φῶς ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε τὸν θάμπωνε, τὸν ἔκαιγε...

Δὲν τοῦ ἀπόμενε πιὰ καμμιὰ ἀπ' τὶς ἀμφιβολίες ποὺ εἶχε χτὲς ἀκόμη. Εἶχε πεισθῆ ἀπόλυτα!

«Ναί, ὅλα ἑξηγοῦνται λογικά...» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του.

Τὸ βράδυ, παρατήρησε μιὰ γενικὴ ἀναταραχή, σ' ὅλη τὴν πόλι. Δίχως νὰ ξέρουν τίποτε τὸ θετικό, περίμεναν ὅλοι τὴν ἐκτέλεσι.

Τὰ λόγια τοῦ διευθυντοῦ ἀντηχοῦσαν ὁλόενα στ' αὐτιὰ τοῦ Μαριναίν:

«Ἡ ἐκτέλεσι θὰ γίνη αὔριο πρωΐ, τὰ ξημερώματα!...»

Τί ἔπρεπε νὰ κάμη τώρα;... Δὲν ἦταν καθῆκον του νὰ τρέξη στοὺς δικαστὲς καὶ νὰ τοὺς ὁμολογήση τὸ σφάλμα του, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπειρίας του;

Μὰ δίσταζε ἀκόμη. Κι' εὕρισκε μιὰ δικαιολογία γι' αὐτὸ τὸν ἐγκληματικὸ δισταγμό του:

«Ὅσα ἔμαθα, δὲν ἀποτελοῦν μιὰ ἀπόδειξι, τὴ μοναδική, τὴν ἀληθινὴ ἀπόδειξι. Αὐτήν, μποροῦ νὰ τὴν ἀποκτήσω μονάχα ἂν πάω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν κάμαρα τῆς Σαρλὸτ... Ἐκεῖ, ἐκεῖ μονάχα θὰ μάθω... κι' ὕστερα θὰ κάμω ὅ,τι πρέπει...»

Ἀργὰ τ' ἀπόγεμα, ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι του, δίχως νὰ πῆ σὲ κανένα ποῦ πήγαινε.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, εἶχε φτάσει στὸ σπίτι τοῦ Λαντζερώμ. Εἶχε νὰ κάμη καὶ σ' αὐτὸν διάφορες ἐρωτήσεις.

Οἱ ἀπαντήσεις του ἐπιβεβαίωσαν ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ἤδη ἡ κατάδικος.

Ὁ Λαντζερώμ — ποὺ δὲν ἦταν καθόλου κουτὸς — ρώτησε τὸ γιατρό:

— Μήπως πιστεύετε πὼς οἱ φοῦρνοι μου ἔχουν καμμιὰ σχέσι μ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

—Ὄχι, καθόλου, ἔσπευσε ν' ἀπαντήση ὁ Μαριναίν.

Κι' ἔφυγε ἀμέσως, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῆ νὰ δώση ἄλλες ἑξηγήσεις.

Εἶχε νυχτώσει πιά. Ὁ οὐρανὸς ἦταν βαρύς, συννεφιασμένος. Μὰ ὁ Μαριναίν, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἀπειλὴ τῆς βροχῆς, τράβηξε πρὸς τὴν Πράσινη Βίλλα.

Ἔκαμε τὸ γῦρο της. Στὴν ἄλλη πλευρά, πίσω ἀπ' τὸ βράχο, καίγανε οἱ φοῦρνοι τοῦ γυφοκάμινου. Ἦταν κατάλληλη εὐκαιρία λοιπὸν γιὰ τὸ πείραμα τοῦ Μαριναίν.

«Ἂν ὑπάρχη μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος — εἶπε μὲ τὸ νοῦ του — θὰ νοιώσω γρήγορα τὰ ἀποτελέσματά του καὶ θὰ βγῶ γρήγορα ἀπ' τὴν κάμαρα... Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο μάλιστα, θὰ στέκωμαι κοντὰ στὸ παράθυρο, ὥστε νὰ μπορῶ σὲ κάθε στιγμὴ νὰ σπάσω ἕνα τζάμι».

Ἐξακρίβωσε πὼς ὁ βορειανατολικὸς ἄνεμος ἔφερνε τὰ ἀέρια τῶν φούρνων πρὸς τὴν Πράσινη Βίλλα, δημιουργώντας ἀκόμη εὐνοϊκώτερες συνθῆκες γιὰ τὸ ἀποφασιστικὸ πείραμα ποὺ σκόπευε νὰ ἐπιχειρήση.

Βεβαιώθηκε πὼς ἡ ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ τὴν εἶχε ἀνοίξει ὁ Γκονίς, ἔμενε ἀκόμη ξεκλείδωτη.

ΣΥΝΩΣΤΙΣΜΟΣ

— Διαμαρτύρεσαι ποὺ δὲν μπῆκες στὸ λεωφορεῖο; Τότε τί νὰ πῶ ἐγὼ ποὺ εἶμαι καὶ ὁ εἰσπράκτορας;

Τὴν ἄνοιξε, μπῆκε στὸ σπίτι καὶ τὴν ξανάκλεισε πίσω του.

Βρισκότανε στὸ δωμάτιο τῆς Σαρλότ. Δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνη τίποτε, μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι.

Δὲν ἔνοιωσε καμμιὰ μυρωδιά... καμμιὰ ἀδιαθεσία, στὴν ἀρχή.

'Ανάσαινε εὔκολα, τὸ μυαλό του ἦταν ὁλοκάθαρο, δὲν πονοῦσε καθόλου τὸ κεφάλι του.

Μ' ἕνα σπίρτο, ἄναψε ἕνα κερὶ ποὺ ὑπῆρχε πάνω στὸ τζάκι. Τὸ σπίρτο δὲν ἔσβυσε. Καὶ τὸ κερὶ ἄναψε μ' εὐκολία. Τίποτε δὲν πρόδιδε ἀκόμη τὴν παρουσία μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος.

'Ο γιατρὸς σήκωσε τὸ κερὶ ὅσο ψηλότερα μποροῦσε. Ξέροντας πὼς τὸ μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος εἶναι ἐλαφρότερο ἀπ' τὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα, ἔκανε τὴ σκέψι πὼς θὰ συγκεντρωνότανε μᾶλλον πρὸς τὸ ταβάνι, παρὰ κοντὰ στὸ πάτωμα. Μὰ δὲν παρατήρησε καὶ πάλι τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο.

Μὲ τὸ κερὶ στὸ χέρι, κατέβηκε στὸ ὑπόγειο.

Ὕστερα ἀνέβηκε στὴ σοφίτα καὶ παρατήρησε πὼς οἱ τοῖχοι της ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ βαθειὲς καὶ μακρειὲς ρωγμὲς καὶ πὼς τὸ πάτωμά της, ποὺ ἐπικοινωνοῦσε ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ ταβάνι τῆς κάμαρας τῆς Σαρλότ, βρισκόταν σὲ κακὴ κατάστασι.— ἔτσι ποὺ μποροῦσαν νὰ περάσουν ἀπ' τὶς τρύπες του τὰ ἀέρια τῶν φούρνων, ποὺ φτάνανε ὡς τὴ σοφίτα ἀπ' τὶς ρωγμὲς τῶν τοίχων.

Ξανακατέβηκε ὕστερα στὸ δωμάτιο τῆς Σαρλότ. Στὴ σκάλα, ζαλίστηκε ξαφνικὰ κι' ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήση. Συγχρόνως, τὸν ἔπιασε δυνατὸς πονοκέφαλος.

Τὸ κρεβάτι τῆς Σαρλὸτ καὶ ἡ κούνια τοῦ μικροῦ 'Ανρὺ βρίσκονταν στὴν ἴδια θέσι ποὺ τὰ εἶδαμε ὅταν ὁ Ζὼρζ Λαμάρς, ὁ ξενητεμένος σύζυγος, εἶχε γυρίσει στὴν Πράσινη Βίλλα.

'Ο Μαρινιὰν κύτταξε ἂν ὑπῆρχαν ρωγμὲς κοντὰ στὰ κρεβάτια.

Καὶ πραγματικά, εἶδε ἀρκετὲς στὸ ταβάνι, ἀπ' ὅπου στάλαζε λίγο - λίγο τὸ θανατηφόρο δηλητήριο πάνω στὴ μητέρα καὶ στὸ παιδί!

'Ο γιατρὸς κλονίσθηκε κι' ἔφερε τὰ χέρια του στὰ μελίγγια του. Ἔνοιωθε νὰ χάνη τὶς δυνάμεις του. Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ προσπάθησε νὰ συνέλθη ἀπ' τὴν παράξενη ἀδιαθεσία του.

Οἱ σκέψεις του μένανε ξάστερες.

Ἔβγαλε τὸ ρολοΐ του καὶ τ' ἄφισε κοντά του, πάνω σ' ἕνα σκαμνί, ὅπου βρισκότανε καὶ τὸ ἀναμένο κερί. Ἄνοιξε ἕνα σημειωματάριο, πῆρε ἕνα μολύβι καί, μὲ σταθερὸ ἀκόμη χέρι, ἄρχισε νὰ σημειώνη τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔκανε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του:

«'Η ὥρα εἶναι 9 καὶ τέταρτο. Βρίσκομαι ἐδῶ καὶ 20 λεπτὰ στὸ μολυσμένο δωμάτιο. Τίποτε τὸ ἀνώμαλο γύρω μου. Καμμιὰ ἄσχημη μυρωδιά. Τίποτε ποὺ νὰ φανερώνη τὴν παρουσία μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος.

»Τὸ πρῶτο τέταρτο τῆς ὥρας, δὲν αἰσθάνθηκα τίποτε τὸ ἰδιαίτερο. 'Η ἀλήθεια εἶναι πὼς πηγαινοερχόμουν, ἀπ' τὸ ὑπόγειο ὡς τὴ σοφίτα... Τώρα ἔχω καθήσει. Νοιώθω μιὰ ἐλαφρότητα στὸ κεφάλι, ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά, μιὰ ἀδυναμία στὰ πόδια. Διατηρῶ ὅμως ὅλη τὴν πνευματική μου διαύγεια.

»9 καὶ 20'. 'Ο σφυγμός μου εἶναι ἤρεμος, ὄχι γρηγορώτερος ἀπ' τὸ συνηθισμένο.

»9 καὶ 30'. Τὰ μάτια μου θολώνουν. Δὲν διακρίνουν πιὰ καθαρά, ὅπως πρίν. 'Η κακοδιαθεσία μου μεγαλώνει. Ἀρχίζω νὰ ὑποφέρω πραγματικά.

»9 καὶ 40'. Τὸ κερί μου ἔσβυσε. Ἔτσι μοῦ φαίνεται τουλάχιστον, γιατὶ δὲν βλέπω πιὰ καθόλου. Τὰ μάτια μου ἔχουν γεμίσει δάκρυα, τὸ κεφάλι μου πονάει δυνατά. Γράφω στὰ σκοτεινά, τὸ χέρι μου τρέμει...

»Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ καθορίσω τὴν ὥρα, γιατὶ δὲν βλέπω...

»'Ο σφυγμός μου εἶναι πολὺ ταραγμένος. Τὰ μελίγγια μου χτυπάνε, σὰν νὰ πρόκειται νὰ σπάσουν οἱ φλέβες τους... Νοιώθω μιὰ ἀκατανίκητη νύστα... κι' ὅμως ἀντιστέκομαι... Ὑποφέρω φριχτὰ ἀπ' τὸ στομάχι μου... Ὑπολογίζω πὼς ἔχω περὶ τὶς 85 σφύξεις στὸ λεπτό...

»Πνίγομαι, ἀνασαίνω μὲ πολὺν κόπο... Δὲν μπορῶ πιὰ ν' ἀνθέξω στὴ νύστα... Μά, ἂν ἀποκοιμηθῶ, δὲν θὰ ξυπνήσω πιά...

»Παράξενες ἰδέες περνᾶνε ἀπ' τὸ μυαλό μου... Ἔχω ψευδαισθήσεις... Βλέπω φαντάσματα... βλέπω... βλέπω... δὲν τολμῶ πιὰ νὰ τὰ γράψω... Ἔχω μερικὲς δυνάμεις ἀκόμη... Καιρὸς εἶναι νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ... γιατὶ ἀναπνέω ὁλοένα πιὸ δύσκολα... Ἀέρα... ἀέρα, ἀλλοιῶς θὰ πεθάνω!»

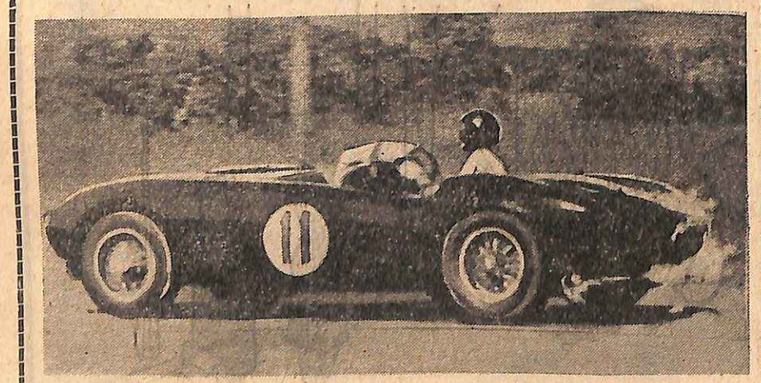
Δίπλωσε γρήγορα τὸ χαρτὶ μὲ τὶς σημειώσεις του καὶ τὸκρυψε στὴν τσέπη του — ἀπόδειξι πὼς συναισθανότανε τὸν κίνδυνο ποὺ θὰ διέτρεχε ἂν ἄφινε στὴν κάμαρα τῆς Σαρλὸτ τὸ σημάδι αὐτὸ τῆς παρουσίας του!

'Ακούμπησε μὲ τὰ δυό του χέρια στὸ σκαμνὶ γιὰ ν' ἀνασηκωθῆ. Μὲ πολὺν κόπο τὸ κατώρθωσε... Τὰ πόδια του δὲν τὸν κρατοῦσαν πιά... Λαχάνιαζε, πνιγότανε...

Μὰ ἔπρεπε νὰ βιαστῆ, γιατὶ τὸ δηλητήριο ποὺ εἶχε μαζευτῆ στὸν κλειστὸ ἐκεῖνο χῶρο, ἐξακολουθοῦσε τὸ ὀλέθριο ἔργο του!

'Ο καιρὸς ποὺ ἔμενε ἐκεῖ ἡ Σαρλότ, ἄνοιγε συχνὰ τὰ παράθυρα καὶ τὴν πόρτα, ἀνανεωνόταν ἔτσι ὁ ἀέρας κι' ἔφευγε κάπως τὸ δηλητήριο. Τώρα ὅμως εἶχε συγκεντρωθῆ ἐκεῖ μέσα, σιγὰ - σιγά, κι' εἶχε γίνει ἑκατὸ φορὲς πιὸ ἐπικίνδυνο...

'Ο Μαρινιὰν δὲν ἔχει πιὰ τὴ δύναμι νὰ σταθῆ ὄρθιος. Σέρνεται πρὸς τὸ παράθυρο, βγάζοντας βραχνὲς φωνὲς ἀγωνίας.

ΓΛΥΤΩΣΕ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Σ' ἕναν αὐτοκινητιστικὸ ἀγῶνα, ποὺ ἔγινε στὸ Σέμπριγκ τῆς Φλωρίδας, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀμερικανοῦ Τζὰκ Μὰκ "Αφφη ἅρπαξε φωτιά, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ τὸ ἀντιληφθῆ. Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, ὁ Μὰκ "Αφφη ἐξακολούθησε νὰ ὁδηγῆ, ἀνύποπτος, τὸ φλεγόμενο ἁμάξι του, ὥσπου οἱ ἔντρομες χειρονομίες τῶν θεατῶν τὸν ἔκαναν νὰ καταλάβη πὼς κάτι συνέβαινε. Φρενάρισε ἀπότομα, πήδησε ἔξω καὶ... λιποθύμησε ἀμέσως ἀπὸ τὸν τρόμο του, ὅταν διεπίστωσε πὼς λίγο ἔλειψε νὰ καῆ ζωντανός!

Σκοπεύει νὰ σπάση ἕνα τζάμι... ἢ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα...

Αὐτὴ ἡ πόρτα, αὐτὸ τὸ παράθυρο, χωρίζουν τὸ θάνατο ἀπ' τὴ ζωή... Τρία μέτρα μονάχα τὸν χωρίζουν ἀπ' αὐτά. Τοῦ φαίνονται ὅμως ἀπόστασι ἀπέραντη! Προχωρεῖ μερικοὺς πόντους μονάχα, μὲ κάθε προσπάθεια ποὺ καταβάλλει... 'Ωστόσο, διατηρεῖ πάντα τὴν πνευματική του διαύγεια.

«Εἶμαι χαμένος! συλλογίζεται. Εἶμαι χαμένος, ἂν δὲν μπορέσω νὰ φτάσω στὴν πόρτα... τώρα ἀμέσως... Πνίγομαι...»

Σηκώνεται, ξαναπέφτει... Εἶναι πιὰ ἕτοιμος νὰ ἐγκαταλειφθῆ στὴν τύχη του, ὅταν ξαφνικὰ, ἀνάμεσα στὰ βουνὰ τῶν αὐτῶν του, ἀκούει καθαρὰ μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ λέει:

«'Η ἐκτέλεσι θὰ γίνη αὔριο πρωΐ, τὰ ξημερώματα...»

'Η ἀθῶα Σαρλὸτ θ' ἀνεβῆ στὴ λαιμητόμο, ἐξ αἰτίας του...

Ξανασηκώνεται, ἐντελῶς ὄρθιος αὐτὴ τὴ φορά. 'Ορμάει, μὲ μιὰ ὕστατη προσπάθεια, πέφτει πάνω στὴν πόρτα, τὴν ἀνοίγει σπασμωδικὰ καὶ σωριάζεται ἀναίσθητος ἔξω, στὸν καθαρὸ ἀέρα, μακρυὰ ἀπ' τὸ τρομερὸ δηλητήριο!...

Ξαπλωμένος ἐκεῖ, στὴ βεράντα, κάτω ἀπ' τὴν ψιλὴ βροχὴ ποὺ τὸν μουσκεύει, δίχως νὰ τὸ νοιώθη, νομίζει πὼς βλέπει ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς, ὅπου κοιμᾶται ἡ Σαρλὸτ τὸν τελευταῖο τῆς ὕπνο. Βλέπει τοὺς τοίχους νὰ χάνωνται — σὰν νὰ θέλησε κάποια ὑπερφυσικὴ δύναμι νὰ παρακολουθήση ὁ ἔνοχος γιατρὸς τὸ μακάβριο δρᾶμα σ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες.

'Αναίσθητος, κάτω ἀπ' τὴ βροχή, ὁ Μαρινιὰν ἔβλεπε καθαρά...

Ἔβλεπε...

Τ' ἀπόγευμα, μετὰ τὴν ἀναχώρησί του ἀπ' τὸ Τούρ, εἶχε διαταχθῆ ὁ εἰσαγγελεὺς τηλεγραφικῶς ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης νὰ φροντίση, χωρὶς ἀναβολή, γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς θανατικῆς καταδίκης τῆς Σαρλὸτ Λαμάρς.

Εἶχε συνεννοηθῆ ἀμέσως μὲ τὶς τοπικὲς ἀρχές, γιὰ τὰ μέτρα τάξεως, μὲ τὸν ἱερέα τῶν φυλακῶν γιὰ νὰ προσφέρη τὴν τελευταία παρηγορία στὴν κατάδικο, μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν φυλακῶν γιὰ νὰ παραδώση τὴ θυντὴ τῶν φυλακῶν γιὰ νὰ παραδώση τὴ Σαρλὸτ στὸ δήμιο.

Πραγματικά, ὁ δήμιος εἶχε φτάσει κι' ὅπλας. 'Ο Μαρινιὰν τὸν ἔβλεπε, στὶς ὀπτασίες του, ντυμένον μὲ μαῦρα ροῦχα, μὲ γάντια μαῦρα καὶ μὲ ψηλὸ καπέλλο.

'Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Τούρ εἶχαν μάθει ἀμέσως τὴν εἴδησι κι' ἦσαν ἀνάστατοι.

'Ο Μαρινιὰν ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του νὰ τριγυρίζη, ἀνήσυχος, γύρω ἀπ' τὶς φυλακές, στοὺς γειτονικοὺς δρόμους.

Τὸ πρωΐ, τὰ ξημερώματα, ἀρχισε νὰ μαζεύεται κόσμος μπροστὰ στὴν πόρτα τῶν φυλακῶν, κυττάζοντας τὴ στημένη λαιμητόμο.

Ἔφτασαν ὕστερα οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Νόμου. Ἦταν ὥρα πιὰ νὰ ξυπνήσουν τὴ Σαρλότ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, φάνηκε στὸν ἀναίσθητο γιατρὸ πὼς λείψανε οἱ τοῖχοι τῆς φυλακῆς. Καὶ εἶδε... κοιμᾶται ἥσυχα, βαθειά, στὸ κελλί της. Εἶδε τὴ Σαρλὸτ νὰ κοιμᾶται ἥσυχα, βαρες της...

Ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ ἄνοιξε σιγὰ - σιγά, καὶ μπῆκαν ἀθόρυβα κάτι ἄνθρωποι, μαῦροι καὶ σοβαροί. Ἀνάμεσά τους ἦταν ἕνας παπᾶς... κι' ὁ δήμιος!

Ἕνας δικαστικὸς πλησίασε στὸ κρεβάτι, ὅπου κοιμόταν, ντυμένη, ἡ Σαρλότ.

— Κρῖμα!... μουρμούρισε κάποιος,ἐκτελοῦντας μ' αὐτὴ τὴ λέξι του τὸ γενικὸ φράζοντας μ' αὐτὴ τὴ λέξι του τὸ γενικὸ συναίσθημα.

Κι' οἱ ἄλλοι ἀνατρίχιασαν καὶ νοιώσανε βαθειὰ συμπόνια.

—'Αφῆστε την νὰ κοιμηθῆ ἕνα λεπτὸ ἀκόμη, παρακάλεσε ὁ παπᾶς.

'Ο δικαστικός, συγκινημένος, ἔβγαλε τὸ ρολοΐ του καὶ εἶπε:

—"Εστω! "Ενα λεπτὸ μονάχα...

Μὰ τὸ λεπτὸ εἶχε περάσει κι' ὅλας... Εἶχε φτάσει ἡ ὥρα.

'Ο δικαστὴς ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τῆς Σαρλότ.

'Ἐκείνη ἄνοιξε τὰ μάτια της. 'Ἀνασηκώθηκε, βλέποντας ὅλον ἐκεῖνο τὸν κόσμο, κι' ἔκαμε μηχανικὰ μιὰ κίνησι γιὰ νὰ διορθώση τὰ μαλλιά της.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε. Τί μὲ θέλετε;

—'Η αἴτησί σας ἀπερρίφθη ἀπ' τὸ Συμβούλιο Χαρίτων...

—"Ηρθε ἡ ὥρα λοιπὸν νὰ πεθάνω;

— Ναί.

— Θάρρος, τέκνον μου, εἶπε ὁ παπᾶς.

'Ἐκείνη γύρισε καὶ τὸν κύτταξε ἤρεμα.

— Μὲ βλέπετε νὰ δειλιάζω καθόλου, πάτερ μου... Σᾶς ἐξομολογήθηκα τόσες φορές... Ξέρετε, καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, πὼς εἶμαι ἀθῶα... Δὲν λέει κανεὶς ψέμματα στὸ Θεό...

Καὶ πρόσθεσε σιγανώτερα, μὲ σοβαρὸ τόνο, ποὺ ἔκαμε ἐντύπωσι σὲ ὅλους:

—'Ο θάνατός μου θἄναι ἕνα μεγάλο ἔγκλημα! 'Ωστόσο, συγχωρῶ τοὺς ὑπαίτιους... ὅσους μούκαναν κακό!

Βγήκαν ἔξω μερικὰ λεπτά, γιὰ νὰ τὴν ἀφίσουν νὰ γδυθῆ, νὰ βγάλη τὰ ροῦχα τῆς φυλακῆς καὶ νὰ φορέση τὰ δικά της, ποὺ τῆς εἶχαν φέρει. "Οταν τελείωσε, ξαναμπῆκαν στὸ κελλί της.

— Θέλετε νὰ ἐξομολογηθῆτε γιὰ τελευταία φορά; ρώτησε ὁ παπᾶς.

— Εἶναι περιττό, πάτερ μου. Δῶστε μου μόνο τὴν εὐλογία σας.

'Ο κληρικὸς ἤξερε τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν εὐλάβειά της. Τὴν εὐλόγησε κλαίγοντας, καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο.

Τὴν πλησίασαν ὕστερα οἱ βοηθοὶ τοῦ δημίου. Τῆς δέσανε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, ἔτσι ποὺ νὰ μπορῆ μονάχα νὰ βαδίζη μὲ μικρὰ βήματα.

'Ο δήμιος πῆρε τὸ ψαλίδι του κι' ἄνοιξε τὸ φόρεμά της στὸ λαιμό. Τῆς ἔκοψε μερικὲς ψαλιδιὲς τὰ πλούσια κι' ὡραῖα μαλλιά της.

— Νὰ τὰ δώσετε στὶς κόρες μου, εἶπε μαλακὰ ἡ Σαρλότ.

'Ο παπᾶς προσευχόταν, γονατιστός...

Εἶχαν τελειώσει πιὰ οἱ προετοιμασίες.

'Η Σαρλὸτ σηκώθηκε. 'Ο παπᾶς θέλησε νὰ τὴν βοηθήση, ἀλλ' αὐτὴ ἀρνήθηκε.

Τῆς δώσανε νὰ πιῆ ἕνα ποτήρι κρασί.

— Εὐχαριστῶ, δὲν διψάω, ἀπάντησε.

'Εγώ, ἡ Μπεκροῦ ὅπως μὲ λέγανε, δὲν ἔβαλα ποτὲ στὸ στόμα μου κρασὶ ἀνέρωτο.

"Ἀνοιξε ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ. Βγῆκαν ὅλοι στὸ διάδρομο.

Λίγο φῶς ἔμπαινε ἀπ' τὰ ψηλὰ καγκελλόφραχτα παράθυρα. Ξημέρωσε... "Εφτανε ἡ ὥρα... ἡ ὥρα τοῦ θανάτου...

Κι' ὁ Μαρινιὰν τἄβλεπε, τ' ἄκουγε ὅλα, μέσ' στὸν ἐφιάλτη του...

'Η συνοδεία προχώρησε στὸ διάδρομο κι' ἔφτασε στὴν ἐξωτερικὴ πόρτα του. Τὴν ἄνοιξε καὶ πέρασε.

Φάνηκε τότε ἡ λαιμητόμος, ἀπαίσια μπροστὰ στὸ φόντο τοῦ οὐρανοῦ. Μιὰ ἀχτίδα τοῦ ἡλίου ποὺ ἀνέτελλε, ἔβαφε κόκκινη τὴ λεπίδα της.

'Η Σαρλὸτ τὴν κύτταξε μὲ θάρρος, χωρὶς νὰ χαμηλώση καθόλου τὰ μάτια της.

'Ο παπᾶς πήγαινε μπροστά της, ὁπισθοχωρῶντας, σὰν νἄθελε νὰ τῆς κρύψη τὸ φρικτὸ θέαμα. Μὰ ἐκείνη τὸν παραμέρισε μαλακὰ καὶ τοῦ εἶπε:

—"Οχι, ὄχι, θέλω νὰ δῶ! Πεθαίνω ἀθῶα. Εἶμαι μιὰ μάρτυς!

"Ενα πνιγμένο μουρμουρητὸ ἀπλώθηκε μέσ' στὸ πλῆθος, ποὺ κύτταζε τὴν κατάδικο...

"Ἠτὰν μιὰ ὄψιμη ἐκδήλωσι οἴκτου γιὰ τὴ δύστυχη ἐκείνη γυναῖκα, τὴν τόσο ὅμορφη καὶ τόσο θαρραλέα;...

"Η μιὰ ἐκδήλωσι μίσους, μιὰ ἀκόμη, ἡ τελευταία;

'Η Σαρλὸτ ἔφτασε μπροστὰ στὸ ἀπαίσιο μηχάνημα. 'Ο Μαρινιὰν τὴν ἔβλεπε καθαρά, χλωμή, μὲ τὰ μάτια κλειστά...

Τὴν ξάπλωσαν πάνω στὴ σανίδα... 'Η λεπίδα ἔπεσε, σὰν μιὰ κόκκινη ἀστραπή, μ' ἕνα πνιχτὸ κρότο... Τὸ πλῆθος ἀναταράχτηκε...

Κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο...

'Ο Μαρινιὰν δὲν εἶδε πιὰ τίποτε, δὲν ἄκουσε τίποτε...

Εἶχε ξυπνήσει ἀπ' τὸν ἐφιάλτη του, μπήγοντας μιὰ φωνὴ φρίκης.

Σηκώθηκε, τρεκλίζοντας, ἀγνώριστος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, σὰν τρελλός...

Δίχως νὰ ξέρη τί ἔκανε, ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὸ μονοπάτι. Προσπαθοῦσε νὰ τρέξη, ἔπεφτε, σερνότανε...

"Εφτασε στὸ δρόμο, ἔτσι, μὲ τὰ ροῦχα σκισμένα καὶ τὰ χέρια καταματωμένα. 'Ἐκεῖ, λιποθύμησε πάλι.

Πέρασε μιὰ ὥρα, δίχως νὰ δώση σημεῖα ζωῆς.

Ξαφνικά, πέρασε ἀπὸ κεῖ ἕν' αὐτοκίνητο. 'Ο σωφὲρ φρενάρισε ἀπότομα καὶ κατέβηκε γιὰ νὰ δῆ τί συνέβαινε.

— Τί τρέχει, Ζάν; τὸν ρώτησε κάποιος ἀπὸ μέσα.

—'Α, τίποτα, κύριε κόμη. Κάποιος μεθύστακας...

Μὰ ὁ σωφὲρ εἶχε σκύψει στὸ μεταξὺ καὶ φώτιζε μ' ἕνα σπίρτο τὸ πρόσωπο τοῦ ἀναίσθητου ἐκείνου ἀνθρώπου.

— Θεέ μου! φώναξε μὲ ἔκπληξι. Εἶναι ὁ δόκτωρ Μαρινιάν!

— Τρελλάθηκες, Ζάν;

—"Οχι, κύριε κόμη. Εἶναι ὁ γιατρός, σᾶς λέω!

'Η πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου ἄνοιξε, καὶ πῆδησε ἔξω ὁ Οὐμπὲρ ντὺ Τιελαί.

"Ερριξε κι' αὐτὸς μιὰ ματιὰ καὶ μουρμούρισε:

—'Ο γιατρός!

Βεβαιώθηκε πὼς ὁ Μαρινιὰν ἦταν ζωντανὸς καὶ πὼς δὲν φαινότανε τραυματισμένος. Πρόσεξε τὰ σκισμένα ροῦχα του, τὰ γρατζουνισμένα χέρια του.

Τὸν σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν μετέφερε μέσα στ' αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως πρὸς τὸν πύργο τοῦ Φενεστρέλ.

'Ο Μαρινιὰν δὲν εἶχε συνέλθει.

Στὸν πύργο, τὸν ξάπλωσαν σ' ἕνα κρεβάτι, κι' ὁ κόμης εἰδοποίησε ἀμέσως τὸ γιατρὸ τοῦ 'Αρτάν, τὸ διάδοχο τοῦ δόκτορος Ρενεβίλ.

"Ηταν πιὰ πρωΐ, ἀργά, ὅταν συνῆλθε ὁ Μαρινιάν.

Προσπάθησε νὰ μιλήση, στὴν ἀρχὴ δμως δὲν κατώρθωσε νὰ προφέρη λέξεις καθαρές. 'Επιτέλους, μπόρεσε νὰ πῆ:

— Τί συνέβη;... Δὲν θυμᾶμαι τίποτε...

Τοῦ ἐξήγησαν πῶς τὸν εἶχαν βρῆ λιπόθυμο στὸ δρόμο.

Σιγὰ - σιγά, ξαναγύρισε ἡ μνήμη του. Χλώμιασε, τὰ μάτια του πῆραν μιὰ ἔκφρασι τρέλλας.

—'Η ἐκτέλεσι... τραύλισε. 'Η ἐκτέλεσι... "Εγινε... δὲν εἶν' ἔτσι; Σήμερα τὸ πρωΐ... Τελείωσε...

'Ο κόμης πλησίασε στὸ κρεβάτι του καὶ τοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη:

—'Εννοεῖτε τὴν ἐκτέλεσι τῆς Σαρλὸτ Λαμάρς; Μὰ δὲν ξέρετε λοιπὸν τί συνέβη;

— Δὲν ξέρω τίποτε... εἶδα ὅμως... τὰ εἶδα ὅλα, ὁλοκάθαρα!

— Τί εἴδατε;

— Τρομερὲς λεπτομέρειες... Τὸ ξύπνημά της, τὶς προετοιμασίες, τὴ λαιμητόμο... Τὴν εἶδα καὶ τὴν ἄκουσα νὰ τοὺς συγχωρῆ ὅλους, ὅλους...

— Δὲν μπορεῖ νὰ εἴδατε τίποτε, γιατρε, εἶπε ὁ κόμης χαμογελώντας. Σίγουρα, πάθατε ἐφιάλτη.

—'Εφιάλτη;...

—'Ασφαλῶς! Καὶ δικαιολογημένα, γιατὶ θἄχατε μάθει καὶ σεῖς τὴ διάδοσι ποὺ κυκλοφόρησε στὴν πόλι ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φτάση ὁ δήμιος... Τ' ἄκουσα κι' ἐγὼ χτές. Κανεὶς δὲν ξέρει ποιὸς διέδωσε αὐτὴ τὴ φήμη... Πάντως, δὲν ἔφτασε ὁ δήμιος, ἀλλὰ ἕνα ἐπίσημο τηλεγράφημα ἀπ' τὸ Παρίσι, ποὺ ἀνήγγελλε πὼς εἶχε δοθῆ χάρι στὴ Σαρλὸτ Λαμὰρς κι' ἡ ποινή της εἶχε μετατραπῆ σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα... Ὅπως βλέπετε λοιπόν, ὀνειρευτήκατε.

'Ο Μαρινιὰν ἀκούμπησε στὰ δυό του χέρια, γιὰ ν' ἀνασηκωθῆ πάνω στὸ κρεβάτι του, καὶ κύτταξε τὸν κόμητα.

— Μοῦ λέτε ἀλήθεια; Δὲν μὲ γελᾶτε; ρώτησε.

— Σᾶς τ' ὁρκίζομαι... Διαβᾶστε ὅλωστε τὶς ἐφημερίδες... Δημοσιεύουν ὅλες τὴν εἴδησι, τόσο οἱ τοπικὲς ὅσο κι' οἱ Παρισινές.

'Ο Μαρινιὰν διάβασε, θέλοντας νὰ βεβαιωθῆ ἀπόλυτα.

"Οταν δὲν τοῦ ἔμεινε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, ξανάπεσε στὸ μαξιλάρι του, σὰν νἄχαν χαλαρωθῆ ἀπότομα τὰ νεῦρα του, κι' ἀποκοιμήθηκε βαθειά.

"Οταν ξύπνησε, εἶδε κοντά του τὴ γυναῖκα του. Τὴν εἶχε εἰδοποιήσει ὁ κόμης.

Μὰ δὲν χρειαζότανε πιὰ τὶς περιποιήσεις της. Εἶχε συνέλθει τελείως.

'Απ' τὴν περιπέτειά του στὴν Πράσινη Βίλλα, δὲν τοῦ ἀπόμενε παρὰ ἕνα βάρος στὸ κεφάλι καὶ μιὰ προσωρινὴ ἀδυναμία τῆς μνήμης.

Εὐχαρίστησε τὸν κ. ντὺ Τιελαί, τὸν ἀποχαιρέτησε κι' ἔφυγε γιὰ τὴν πόλι.

Δὲν εἶχε πῆ ἀκόμη τίποτε γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει.

ΙΣΤ'.

'Ο κόμης εἶχε παραλείψει νὰ πῆ στὸ Μαρινιὰν ὅτι ἡ Μπεκροῦ χρωστοῦσε τὴ ζωή της σ' αὐτόν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Κοινωνικὰ

Γάμοι

'Ο κ. Βασίλειος Λουμπιὲ καὶ ἡ δὶς Χριστίνα Περτοπούλου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Τοὺς εὔχομαι κάθε εὐτυχίαν.

Κίτσα Δεληγιάννη

Ἐκδόσεις

'Η ἐκλεκτὴ ποιήτρια καὶ συγγραφεὺς "Ολγα Παπαστάμου κυκλοφόρησε τὸ δέκατο πέμπτο βιβλίο της μὲ τὸν τίτλο «Σαρκασμοί». Πρόκειται γιὰ μιὰ ὡραία ποιητικὴ δημιουργία τῆς συμπαθοῦς ποιητρίας, ποὺ διακρίνεται γιὰ τὴν πλαστικὴ κομψότητα, τὴν ἀδρὴ φιλοσοφία καὶ τὰ μεγάλα δράματα ποὺ τὴ διαπνέουν.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

'Η "Ινγκεμποργκ φὸν Στρελέτσκυ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες γυναῖκες στὸν κόσμο, ποὺ διευθύνουν ὀρχήστρα, καὶ μάλιστα, ὀρχήστρα ἀνδρῶν! Μὲ τὴν ἴδια ἱκανότητα, ἡ "Ινγκεμποργκ διευθύνει τὸ νυκτερινὸ κέντρο «Ἡ "Ινγκα καὶ ἐγὼ» (1), ποὺ ἔχει στὸ Δυτικὸ Βερολίνο, καὶ ἑτοιμάζει θαυμάσια κοκταίηλ, ποὺ ἐνθουσιάζουν τοὺς μουσικοὺς συνεργάτες της.

'Αφῆστε τὸ παιδὶ νὰ κυττάξη λίγο τὴν εἰκόνα καὶ ὕστερα πάρτε την ἀπὸ τὰ χέρια του...

Βοηθῆστε τὸ μνημονικὸ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΑΣ

Πῶς θὰ τὸ συνηθίσετε νὰ θυμᾶται ὀνόματα καὶ φυσιογνωμίες

Τὰ περισσότερα παιδιά, δυσκολεύονται πολὺ νὰ θυμηθοῦν διάφορα ὀνόματα, ἢ νὰ ἀναγνωρίσουν πρόσωπα — πρᾶγμα ποὺ στενοχωρεῖ ἀφ' ἑνὸς τοὺς γονεῖς καὶ δυσκολεύει τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ στὴ ζωή τους. «Μπορῶ νὰ βοηθήσω τὸ παιδί μου νὰ θυμᾶται ὀνόματα καὶ πράγματα»; ρωτᾶνε συχνὰ οἱ γονεῖς.

Οἱ ἐπιστήμονες βεβαιώνουν ὅτι αὐτὸ εἶναι δυνατόν. Προχωροῦν μάλιστα ἀκόμη περισσότερο καὶ συμβουλεύουν τοὺς γονεῖς νὰ βοηθήσουν τὸ μνημονικὸ τοῦ παιδιοῦ τους, ὅσο ἀκόμη ἐκεῖνο εἶναι μικρό. "Αν τὸ παιδὶ κατορθώση νὰ γυμνάση τὴ μνήμη του ἀπὸ μικρὸ — εἴτε μόνο του εἴτε μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἄλλων — εἶναι βέβαιο ὅτι καὶ ὅταν μεγαλώση θὰ ἔχη καλὸ μνημονικό.

"Αν, ἀντίθετα, παραμελήση τὸ ζήτημα αὐτό, θὰ συναντήση πολλὲς δυσκολίες ὅταν θὰ μεγαλώση. Γι' αὐτό, κι' ἂν ἀκόμη τὸ παιδὶ δὲν δείχνη τὴ διάθεσι νὰ γυμνάση τὸ μνημονικό του, οἱ γονεῖς μποροῦν νὰ τὸ κατορθώσουν γιὰ λογαριασμό του, χωρὶς μάλιστα νὰ δείξουν ὅτι τοῦ τὸ ἐπιβάλλουν. Ἡ διαδικασία ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν, εἶναι πολὺ ἁπλὴ καὶ θὰ βοηθήση καὶ τοὺς ἴδιους τοὺς γονεῖς νὰ γυμνάσουν τὸ δικό τους μνημονικό, ἂν ἐφαρμόσουν τὶς ἀσκήσεις ποὺ θὰ ἀναφέρουμε.

"Ολοι οἱ ἄνθρωποι — τὸ ἴδιο καὶ τὰ παιδιά, φυσικὰ — χωριζόμαστε σὲ δύο κατηγορίες, ὅσον ἀφορᾶ τὸ μνημονικό: στοὺς «ἀκουστικοὺς» τύπους καὶ στοὺς «ὀπτικούς». «Ἀκουστικοὶ» τύποι, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ συγκρατοῦν τὰ πράγματα ποὺ ἀκοῦν καὶ δὲν θυμοῦνται πρόσωπα καὶ πράγματα ποὺ βλέπουν. Στὴν κατηγορία τῶν «ὀπτικῶν» ὑπάγονται ἐκεῖνοι ποὺ συγκρατοῦν εὐκολώτερα πράγματα καὶ πρόσωπα ὅταν τὰ ἰδοῦν, παρὰ ὅταν ἀκούσουν νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτά.

Πρῶτα - πρῶτα, λοιπόν, χρειάζεται νὰ καθορίσετε σὲ ποιὰν ἀπὸ τὶς δύο κατηγορίες ἀνήκει τὸ παιδί — πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο, ἂν τὸ παρακολουθήσετε γιὰ λίγον καιρό. "Υστερα, θὰ ἐφαρμόσετε τὴ μέθοδο, ποὺ ταιριάζει μὲ τὸ εἶδος τοῦ μνημονικοῦ του. Τὰ ἀποτελέσματα δὲν θὰ φανοῦν ἀμέσως, ἀλλὰ θὰ ἐκδηλωθοῦν ὁπωσδήποτε, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό.

"Ας δοῦμε λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάνετε, ἂν τὸ παιδί σας ἀνήκη στὴν κατηγορία τῶν «ἀκουστικῶν», ἂν δὲν μπορῆ δηλαδὴ νὰ θυμηθῆ εὔκολα φυσιογνωμίες.

Διαλέξτε τὴν ἔγχρωμη φωτογραφία ἑνὸς περιοδικοῦ, ποὺ νὰ δείχνη καθαρὰ τὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀνθρώπου. 'Αφῆστε τὸ παιδὶ νὰ τὴν κυττάξη γιὰ λίγο καὶ ὕστερα πάρτε την ἀπὸ τὰ χέρια του. Κατόπιν ὑποβάλετε του διάφορες ἐρωτήσεις ὅπως αὐτές: Τί χρῶμα ἔχουν τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶδε στὴ φωτογραφία; Τί σχῆμα ἔχει ἡ μύτη του; "Εχει μικρὸ ἢ μεγάλο στόμα; "Εχει πυκνὰ φρύδια; "Εχει ρυτίδες, καὶ ποῦ;

"Οσο περνᾶ ὁ καιρός, ἀφίνετέ το νὰ κυττάζη περισσότερη ὥρα τὶς φωτογραφίες καὶ κάνετε περισσότερες καὶ πιὸ ἀναλυτικὲς τὶς ἐρωτήσεις σας. "Οταν καταλάβετε ὅτι τὸ παιδὶ προοδεύει, μὴν τοῦ κάνετε πιὰ ἐρωτήσεις, ἀλλὰ ἀφίνετέ το νὰ σᾶς περιγράφη μόνο του τί βλέπει. 'Αργότερα, δεῖξτε του ἀρκετὲς φωτογραφίες μαζί καὶ ζητῆστε του, ὄχι μόνο νὰ περιγράψη, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναγνωρίση ἀμέσως τὰ πρόσωπα ποὺ θὰ τοῦ δείξετε, ἀρκετὴν ὥρα ἀφ' ὅτου τὰ εἶδε γιὰ πρώτη φορά.

"Οταν τὸ παιδὶ συνηθίση σ' αὐτὴν τὴν ἄσκησι, ἐφαρμόστε τὸ ἴδιο σύστημα μὲ ζωντανὰ πρόσωπα. Ζητῆστε του δηλαδή, νὰ προσέξη ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ξέρετε ὅτι θὰ συναντήσετε, καὶ νὰ σᾶς τὸν περιγράψη κατόπιν. Στὴν τελευταία φάσι τῶν ἀσκήσεων, τέλος, μὴν τὸ προειδοποιῆτε, ἀλλὰ ζητᾶτε του νὰ σᾶς περιγράψη ἕναν ἄνθρωπο, ἀφοῦ τὸν συναντήσετε.

Οἱ εἰδικοὶ βεβαιώνουν ὅτι ὅταν ἕνας ἄνθρωπος δὲν θυμᾶται εὔκολα πρόσωπα, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι δὲν τοῦ κινοῦν τὸ ἐνδιαφέρον. Μὲ τὶς ἀνωτέρω ἀσκήσεις, ὅμως, ζωντανεύετε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ παρακινεῖτε νὰ προσέχη λεπτομέρειες στοὺς ἀνθρώπους ποὺ συναντᾶ.

"Αν πάλι τὸ παιδὶ θυμᾶται φυσιογνωμίες, ἀλλὰ δὲν συγκρατεῖ ὀνόματα, θὰ πρέπη νὰ ἀκολουθήσετε διαφορετικὴ τακτική. Πρῶτα - πρῶτα, δῶστε του νὰ καταλάβη ὅτι τὰ ἐπώνυμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων χωρίζονται σὲ δύο κατηγορίες: σὲ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν κάποιαν ἔννοια — ὅπως εἶναι τὰ ὀνόματα Πράσινος, Ράπτης, Σιδεράς, Καρύδης κλπ.— καὶ σὲ κεῖνα ποὺ δὲν ἔχουν καμμίαν ἔννοιαν—ὅπως εἶναι π. χ. τὸ Χαρμόπουλος.

'Εξηγῆστε του κατόπιν ὅτι ὑπάρχει ἕνας τρόπος γιὰ νὰ μπορῆ νὰ θυμᾶται ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα. Γιὰ τὰ ὀνόματα τῆς πρώτης κατηγορίας, χρειάζεται νὰ δημιουργήση στὸ μυαλό του κάποιον δεσμὸ μὲ τὸ ὄνομα αὐτό. "Αν, π. χ., πρέπει νὰ θυμᾶται τὸ ὄνομα κάποιου κυρίου Σιδερᾶ, ἂς τὸν φανταστῆ νὰ κτυπᾶ ἕνα σίδερο ἢ ἂν πρόκειται γιὰ κάποιον κύριο Πράσινο, ἂς τὸν φανταστῆ σ' ἕνα καταπράσινο δάσος. Πρέπει δηλαδή, νὰ σχηματίση στὸ μυαλό του μιὰν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει, ποὺ νάχη σχέσι μὲ τὸ ἐπώνυμό του.

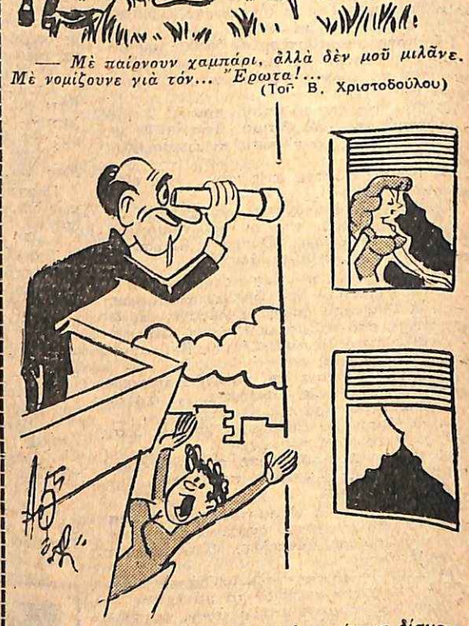
"Οσον ἀφορᾶ τὰ ὀνόματα τῆς δευτέρας κατηγορίας, θὰ χρειασθῆ καὶ πάλι νὰ δουλέψη ἡ φαντασία τοῦ παιδιοῦ. Πρέπει νὰ βρῆ μιὰ γνωστὴ καὶ εὔκολη λέξι, ποὺ νὰ ταιριάξη μὲ τὸ ἐπώνυμο ποὺ πρέπει νὰ θυμᾶται καὶ νὰ ἔχη κάποιαν ἔννοια. Κατόπιν, θὰ ἐπαναλάβη τὴν ἴδια διαδικασία ποὺ ἀκολούθησε καὶ μὲ τὰ προηγούμενα ὀνόματα. "Ετσι, ὅταν θὰ συναντᾶ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, θὰ τοῦ ἔρχεται στὸ μυαλὸ ἡ εἰκόνα ποὺ ἔχει σχηματίσει γι' αὐτὸν καὶ θὰ θυμᾶται καὶ τὸ ὄνομά του αὐτομάτως.

Θὰ χρειασθῆ, ἴσως, καιρός, ὥστου τὸ παιδὶ νὰ συνηθίση στὶς ἀσκήσεις αὐτές. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως θὰ εἶναι ὁπωσδήποτε θετικό. Ἐκεῖνο, ποὺ κυρίως χρειάζεται, εἶναι νὰ μὴν νομίση τὸ παιδὶ ὅτι τοῦ ἐπιβάλλετε αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις ἀλλὰ νὰ τὶς βλέπη σὰν ἕνα παιχνίδι.

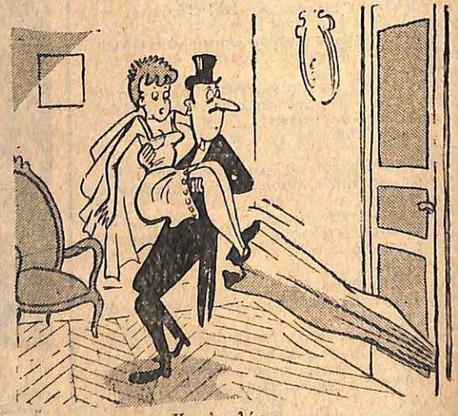
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΔΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΛΙΝΤ ΓΙΟΕΛ, ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 12

— Μὲ παίρνουν χαμπάρι, ἀλλὰ δὲν μοῦ μιλᾶνε. Μὲ νομίζουνε γιὰ τόν... Ἔρωτα!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Παναγιώτη, ἄσε τούς... ἰπταμένους δίσκους καὶ κατέβα γρήγορα κάτω!
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

Χωρὶς λόγια.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ τῆς ὄπερας

Διασκεδαστικὰ ἐπεισόδια ποὺ συμβαίνουν πάνω στὴ σκηνὴ

Γιὰ τὸ ἀνέβασμα μιᾶς ὄπερας στὴ σκηνή, χρειάζεται πάντοτε ἰδιαίτερη φροντίδα καὶ γι' αὐτό, τόσο στὶς δοκιμές, ὅσο καὶ στὶς παραστάσεις, ὑπάρχουν πάντοτε ἀρκετοὶ εἰδικοὶ καὶ τεχνικοί, ποὺ φροντίζουν ὥστε ὅλα νὰ εἶναι ἐν τάξει. Αὐτὸ ἰσχύει ἀκόμη περισσότερο στὰ μεγάλα θέατρα, ὅπου τὸ κοινὸν εἶναι πιὸ ἀπαιτητικὸ καὶ τὸ παραμικρὸ λάθος μπορεῖ νὰ καταστρέψη μιὰ παράστασι.

Παρ' ὅλες τὶς φροντίδες ποὺ λαμβάνονται, ὅμως, ὑπάρχουν ἀρκετὲς περιπτώσεις ὅπου ἐπεμβαίνει ἡ ἄστατη τύχη—ἢ μᾶλλον ἡ κακοτυχία— καὶ δημιουργεῖ ἄλλοτε φαιδρὰ καὶ ἄλλοτε ἐπεισόδια.

Σὲ μιὰ παράστασι τοῦ «Ριγκολέττο», ποὺ δινόταν σὲ ἕνα μεγάλο θέατρο τοῦ Λονδίνου, ὁ ἠθοποιὸς ποὺ εἶχε τὸ ρόλο τοῦ Μάντοβας, εἶχε τὴν δούκα τῆς κατατιμὴ τὸ ψεύτικο ἀτυχία νὰ μουστάκι του, τὴν ὥρα ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ τραγουδήση τὴν ἀρειὰ του. Εὐτυχῶς, ὅμως, τὸ μουστάκι δὲν τοῦ στάθηκε στὸ λαιμὸ καὶ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ τραγουδήση.

Πιὸ ἄτυχος ἦταν ἕνας ἄλλος "Αγγλος ἠθοποιός, ποὺ πῆρε μέρος σὲ μιὰ παράστασι τῆς «Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης» στὴν 'Οξφόρδη. 'Απὸ μιὰ σατανικὴ σύμπτωσι, ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς κατάπιε τὴν μικρὴ ψευτικη γενειάδα του καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὴ σκηνὴ πρὶν τὴν ὥρα του, γιὰ νὰ μὴν καταστρέψη ἐντελῶς τὴν παράστασι, μὲ τὸ ἀστεῖο θέαμα ποὺ παρουσίαζε.

'Ο «Ταγχόϋζερ» ἐπίσης, ἡ περίφημη ὄπερα τοῦ Βάγκνερ, φαίνεται ὅτι εὐνοεῖ πολὺ συχνὰ τὰ φαιδρὰ αὐτὰ ἐπεισόδια. Στὸ τέλος τῆς πρώτης σκηνῆς, ἡ 'Αφροδίτη πέφτει ἀποκαμωμένη σὲ ἕναν καναπέ, σύμφωνα μὲ τὸ κείμενο, φεύγει σιγὰ - σιγὰ μόνος του ἀπὸ τὴ σκηνή. Γιὰ νὰ τὸ πετύχουν αὐτό, οἱ τεχνικοὶ τῶν θεάτρων δένουν τὸν καναπὲ μὲ ἕνα σκοινὶ καὶ ἕνας βοηθὸς τὸν τραβάει πρὸς τὰ παρασκήνια στὴν ὡρισμένη ὥρα.

Σὲ μιὰ παράστασι τοῦ «Ταγχόϋζερ» ὅμως, ἡ 'Αφροδίτη βρέθηκε μακρυὰ ἀπὸ τὸν καναπέ, τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ ξαπλώση, ἐνῶ ταυτόχρονα ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ κινῆται. Γιὰ νὰ προλάβη τὴν καταστροφή, ἡ 'Αφροδίτη ἔκανε μερικὰ πηδήματα καὶ ἔπεσε πάνω στὸν κινούμενο καναπέ. Γιὰ κακή της τύχη, ὅμως, οἱ σοῦστες τοῦ καναπὲ ἦταν πολὺ ἐλαστικὲς καὶ ἡ 'Αφροδίτη χοροπήδησε ἀρκετὲς φορὲς πάνω του πρὶν ἐξαφανισθῆ στὰ παρασκήνια. ..

Σὲ μιὰν ἄλλη περίπτωσι, ἡ 'Αφροδίτη κατάφερε νὰ σωριασθῆ στὸν καναπὲ χωρὶς δυσάρεστες συνέπειες, ἀλλὰ ὁ βοηθὸς ἔξασε νὰ τὸν τραβήξη, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκλεινε ἡ αὐλαία. "Ετσι, ὅταν ἄνοιξε καὶ πάλι ἡ αὐλαία γιὰ τὴν ἑπόμενη σκηνή, οἱ θεαταὶ ξαναεῖδαν τὴν ξεχασμένη 'Αφροδίτη στὴ μέση τῆς σκηνῆς καὶ οἱ ἠθοποιοὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ διακόψουν τὸ τραγοῦδι τους, γιὰ νὰ τραβήξουν τὸν καναπὲ ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή.

Στὴν τελευταία σκηνὴ μιᾶς ὄπερας τοῦ 'Αλεβί, ἡ πρωταγωνίστρια Ραχὴλ ρίχνεται ἀπὸ ψηλὰ μέσα σὲ ἕνα καζάνι, ποὺ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι γεμᾶτο μὲ βραστὸ λάδι. "Οταν ἡ ὄπερα αὐτὴ δόθηκε σὲ ἕνα μεγάλο θέατρο τοῦ Λονδίνου, μέσα στὸ καζάνι ὑπῆρχε ἕνα πραγματικὸ στρῶμα, στερεωμένο σὲ γερὲς σοῦστες, ὥστε ἡ πρωταγωνίστρια νὰ πέση στὰ μαλακά. Οἱ σοῦστες, ὅμως, ὅπως καὶ στὴν περίπτωσι τῆς 'Αφροδίτης, ἦταν ἐλαστικὲς καὶ ἡ Ραχὴλ τινάχτηκε καὶ βγῆκε καὶ πάλι στὴν ἐπιφάνεια, τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνας ἠθοποιὸς ἀνήγγελλε σὲ ἕναν ἄλλον, ὅτι ἡ Ραχὴλ ἔβραζε μέσα στὸ καυτὸ λάδι.

Πιὸ ἄτυχος ἦταν ἕνας "Αγγλος ἠθοποιὸς ποὺ εἶχε τὸ ρόλο τοῦ Ρωμαίου στρατηγοῦ, στὴν ὄπερα «Νόρμα». Σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἔργου, τὰ πόδια τοῦ στρατηγοῦ ἔπρεπε νὰ εἶναι καλοφτιαγμένα. 'Επειδὴ ὅμως ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ὑπεδύετο τὸ ρόλο τοῦ στρατηγοῦ δὲν εἶχε ὡραῖα πόδια, παραγέμιζε τὶς μακρυὲς κάλτσες του μὲ πανιά.

Στὴ μέση τῆς παραστάσεως, ὅμως, τὰ πανιὰ αὐτὰ γλύστρησαν ἀπὸ τὴν ὡρισμένη θέσι καὶ μαζεύθηκαν στὸ κάτω μέρος τοῦ ποδιοῦ, παρουσιάζοντας ἔτσι τὸν στρατηγὸ μὲ ἐξογκωμένους ἀφύσικα τοὺς ἀστραγάλους!...

Παρόμοιο, ἀλλὰ πιὸ δραματικὸ σὲ ἀποτέλεσμα ἦταν τὸ πάθημα ἑνὸς βιολιστοῦ, ποὺ ἔδωσε μιὰ συναυλία σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Λονδίνου. Πρὶν ἀπὸ τὸ κοντέρτο, ὁ συνθέτης, ὁ μαέστρος, ὁ βιολιστὴς καὶ ἄλλα μέλη τῆς ὀρχήστρας στρώθηκαν σὲ ἕνα πλούσιο γεῦμα. 'Ο βιολιστὴς ἔφαγε τόσο πολύ, ὥστε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συναυλίας ἡ ζώνη τοῦ παντελονιοῦ του ἔσπασε.

Στὰ δύο πρῶτα μέρη τοῦ κοντσέρτου, ὁ βιολιστὴς γλύτωσε τὴ γελοιοποίησι, γιατὶ δὲν ἔπαιζε συνεχῶς καὶ μποροῦσε κάθε τόσο νὰ συγκρατῆ τὸ παντελόνι του, ποὺ κυλοῦσε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὰ κάτω. Στὸ τρίτο μέρος, ὅμως, ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ παίζη χωρὶς διακοπή, δὲν μπόρεσε νὰ ἀποτρέψη τὴν καταστροφή. Τὸ παντελόνι του γλύστρησε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ πάτωμα, μπροστὰ στὰ ἐκπληκτα μάτια τῶν θεατῶν, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ βιολιστὴς ἔπαιζε τὶς τελευταῖες νότες!...

Δὲν εἶναι ὅμως μόνο ἡ τύχη ἐκείνη ποὺ σκαρώνει τὶς φάρσες αὐτές. Πολλὲς φορές, οἱ διάφοροι εἰδικοὶ καὶ οἱ ἀρμόδιοι, καταστρέφουν μιὰ παράστασι, μὲ τὴν ἐπιμονή τους νὰ ἀνακατεύωνται σὲ διάφορες λεπτομέρειες. "Ενας ἀπὸ αὐτούς, ἦταν ὁ λόρδος ἀρχιθαλαμηπόλος τῆς Βασιλίσσης τῆς 'Αγγλίας, ποὺ ἐπέμενε νὰ δίνη τὴ γνώμη του γιὰ κάθε ὄπερα ποὺ ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ «Κόβεν Γκάρντεν» — ὅπως ἀλλωστε εἶχε τὸ δικαίωμα.

"Οταν ἀποφασίσθηκε νὰ ἀνεβῆ ἡ «Ἡρωδιὰς» τοῦ Μασνέ, ὁ λόρδος αὐτὸς ἐπέμεινε καὶ κατόρθωσε νὰ ἀλλάξουν τὸ ὄνομα τῆς 'Ηρωδιάδος. Ἡ ὑπόθεσις ἐπίσης, δὲν ἐξελισσόταν ἐκεῖ ποὺ ὡριζε τὸ κείμενο, ἀλλὰ στὴν Αἰθιοπία καὶ οἱ ἠθοποιοὶ ἦταν μεταμφιεσμένοι σὲ Αἰθίοπες!...

Η «ΣΗΜΑΣΙΑ» τῶν ἀνθέων»

Μολλὲς ζημιὲς ἔπαθα μέχρι τώρα ἐνεκα ὁ εὐγενικός μου χαρακτήρας, ἀλλὰ ἐκείνη ποὺ μοῦ συνέβη πέρσι τὴν Πρωτομαγιά, δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ.

Δὲν ξέρω ποιὸς ἀπὸ τὴν παρέα μας σκαρφίστηκε νὰ πάρουμε πρωτομαγιάτικα, σβάρνα τὶς ἐξοχές, τὰ λειβάδια καὶ τὶς ρεμματιές, νὰ ἀνασάνουμε μυρωμένο ἀέρακι, νὰ περπατήσουμε ἀνάμεσα στὴν ὁλάνθιστη φύσι καὶ νὰ ρημάξουμε τοὺς ξένους κήπους.

Πρωῒ-πρωΐ, λοιπόν, ἀνήμερα τὴν Πρωτομαγιά, συγκεντρώθηκε ὅλη ἡ κομπανία στὴν ἀφετηρία τῶν λεωφορείων τῆς Κηφισιᾶς. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἤμαστε δώδεκα ψυχές. 'Ο Σταῦρος μὲ τὴν Κική, ὁ Νίκος μὲ τὴν 'Ελένη, ὁ Μίμης μὲ τὴ Σοφία, ὁ Θοδωράκης μὲ τὴν "Εφη, ὁ 'Αγησίλαος μὲ τὴν Πόπη κι' ἐγὼ μὲ τὸν σκύλο μου, τὸν Φλόϊ.

Γιατὶ δὲν ξέρω πῶς στὴν εὐχὴ τὰ καταφέρνω ἔτσι καὶ μένω διαρκῶς ἀζευγάρωτος.

Σταθήκαμε κοντὰ μιὰ ὥρα στὴν οὐρὰ τοῦ λεωφορείου καὶ περάσαμε πολὺ εὐχάριστα. Οἱ φίλοι μου λιανοτραγουδάγανε, τὰ κορίτσια χασκογελάγανε, ὁ Φλόϊ γαύγιζε ἐναντίον ὅλων κι' ἐγὼ τὸν μάλλωνα.

Μὲ χίλια ζόρια κι' ἀφοῦ χρειάστηκε νὰρθω στὰ χέρια μὲ τὸν εἰσπράκτορα ποὺ δὲν μ' ἄφηνε νὰ ἐπιβιβάσω τὸν Φλόϊ, ἀνεβήκαμε τραβώντας καὶ πατώντας στὸ λεωφορεῖο καὶ στριμωχτήκαμε ὄρθιοι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ σωφέρ.

Ἐνθύμια ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

"Υστερα, λοιπόν, ἀπὸ μιὰ ἀγωνιώδη διαδρομή, φτάσαμε, ἐπὶ τέλους, στὸν προορισμό μας. 'Αποβιβαστήκαμε ἐλαφρῶς στραπατσαρισμένοι καὶ μὲ μειωμένο τὸ ἀρχικὸ κέφι μας.

— Παιδιά, νὰ τραβήξουμε σιγὰ - σιγὰ γιὰ τὴν 'Εκάλη, πρότεινε ὁ Σταῦρος.

— Ναί, ναί! στὴν 'Εκάλη! συμφώνησαν ὅλοι μ' ἐνθουσιασμό.

— Κι' ὅπου δῆτε κῆπο καὶ περιβόλι, ἀπάνω του! ξαναεῖπε ὁ Σταῦρος.

Οὕτω καὶ ἐγένετο.

'Εγὼ ἔμεινα οὐραγός, λόγω ποὺ τὸ τοπίο εἶχε πολλὰ δέντρα κι' ὁ Φλόϊ μου ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ τὰ ἐπισκεφθῆ καὶ νὰ τὰ περιποιηθῆ ὅλα.

Σὲ λίγο βρεθήκαμε μπροστὰ σὲ μιὰ πολὺ μεγάλη καὶ πολὺ ὡραία βίλλα, μ' ἕνα πιὸ πολὺ μεγάλο καὶ πιὸ πολὺ ὡραῖο κῆπο. Χωρὶς νὰ διστάσω, δρασκέλισα τὰ χαμηλὰ κάγκελα, πήδηξα μέσα καὶ σὲ λίγα λεπτὰ σοῦ εἶχα σκαρώσει ἕνα ὑπέροχο μπουκέτο ἀπὸ κόκκινα, φλογέρτα τριαντάφυλλα.

«Καὶ τί θὰ τὸ κάνω τώρα αὐτὸ τὸ μπουκέτο; συλλογίστηκα. Τὰ λουλούδια κανονικὰ τὰ προσφέρουν οἱ ἄντρες στὶς γυναῖκες. 'Αφοῦ, λοιπόν, ἡ ἀτιμη ἡ τύχη μου τὸ θέλει νὰ εἶμαι σόλο, θὰ προσφέρω αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα σ' ἕνα ὁποιοδήποτε κορίτσι τῆς συντροφιᾶς».

"Ανοιξα τὸ βῆμα μου, τραβώντας μὲ δύναμι τὸν Φλόϊ ποὺ ἀντιστεκόταν ἀπεγνωσμένα, καὶ κοντοζύγωσα τοὺς ἄλλους. Καὶ μὲ μιὰ κομψὴ κίνησι πραγματικοῦ ἱππότη, ποὺ θὰ τὴ ζήλευε κι' ὁ μακαρίτης ὁ Ντ' 'Αρτανιάν, πρόσφερα τὰ δροσερά μου λουλούδια στὴν Κική.

— Δεσποινὶς Κικίτσα, θὰ

— Μπᾶ! Πῶς χάλασε ἔτσι ἡ φωνὴ τοῦ Ταγιόλι;...
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴ τὴν ταπεινὴ ἀνθοδέσμιτσα.

Ἡ Κικὴ χαμογέλασε κολακευμένη. Ἀλλὰ ὁ Σταῦρος ἀγρίεψε.

— Κι' ἀπὸ ποῦ ὡς ποῦ χαρίζεις ἐσὺ κόκκινα τριαντάφυλλα στὸ δικό μου τὸ κορίτσι; μὲ ρώτησε, ἐνῶ τὰ βοιδίσια μάτια του εἶχαν γίνει πιὸ κόκκινα ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλά μου.

— Δὲν καταλαβαίνω, μουρμούρισα σαστισμένος.

— Καὶ κακό, καὶ ὕπουλο, καὶ ὑποπτο! μοῦ φώναξε ἀγριεύοντας περισσότερο.

— Δὲν καταλαβαίνω, μουρμούρισα.

—Ἔλα τώρα, μὴν μᾶς παριστάνης τὸν κουτό! πετάχτηκε ἡ Ἑλένη. Τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα σημαίνουν φλογερὸ ἔρωτα. Κι' ὅταν ἕνας ἄντρας τὰ προσφέρη σὲ μιὰ κοπέλλα, θὰ πῆ πὼς εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

— Μπᾶ;

— Μποῦ! ἀγρίεψε κι' ὁ Νῖκος. Δὲν τὸ ἤξερες δηλαδή;

—Ὄχι, δὲν ἔτυχε νὰ μᾶς τὸ μάθουν στὸ σχολεῖο.

— Νὰ λείπουν οἱ ἐξυπνάδες! βρυχήθηκε ὁ Νῖκος. Κι' ἂν εἶσαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κική, ἔπρεπε νὰ μασσήσης τὴν καρδιά σου σὰν τσίκλα κι' ὄχι νὰ θελήσης νὰ γκρεμίσης τὴν εὐτυχία τοῦ φίλου σου τοῦ Σταύρου.

— Μὰ δὲν εἶμαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κική, διαμαρτυρήθηκα. Ἁπλῶς, ἐπειδὴ συμβαίνει νὰ μὴν ἔχω πρόχειρη δική μου ντάμα, πρόσφερα τὰ τριαντάφυλλα σὲ μιὰ ξένη. Ἐντελῶς τυχαία, βέβαια. Ὅπως θὰ μποροῦσα κάλλιστα νὰ τὰ προσφέρω, ἂς ποῦμε, στὴ Σοφία.

—Ὁ Θεὸς σὲ φώτισε, φουκαρά μου, καὶ δὲν τὸ ἔκανες! ξεφώνισε ὁ Μίμης.

— Γιατί;

—Γιατὶ θὰ σ' ἔβαδα ἐδῶ ποὺ βρισκόμαστε καὶ θὰ σοῦ ἔρριχνα στὸν τάφο σου τὰ βρωμοτριαντάφυλλά σου!

— Μὰ γιὰ σταθῆτε, βρὲ παιδιά, προσπάθησα νὰ τοὺς λογικέψω. Λέει κανένας νόμος ὅτι ἀπαγορεύεται νὰ προσφέρουμε κόκκινα τριαντάφυλλα στὰ κορίτσια;

— Μπορεῖ νὰ μὴν τὸ λέη νόμος, ἀλλὰ τὸ λέει ἡ «σημασία τῶν ἀνθέων», μὲ ἀποστόμωσε ὁ Ἀγησίλαος ποὺ πῆγε κι' αὐτὸς ἐναντίον μου.

— Βρέ, δὲν μὲ παρατᾶτε μ' αὐτὲς τὶς ἀηδίες; φώναξα, ἀγριεύοντας κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου.

Ἀμέσως ὅλοι τους, σὰν νὰ ἦτανε συνεννοημένοι μὲ περικύκλωσανε μὲ ἀπειλητικὲς διαθέσεις. Μὴ ἔχοντας τίποτα καλύτερο καὶ ἀποτελεσματικώτερο νὰ κάνω, ἔσκυψα κι' ἔβγαλα γρήγορα - γρήγορα τὸ φίμωτρο τοῦ Φλόξ, ποὺ ἀμόλαγε κάτι μουγκρίσματα γεμάτα σημασία.

Μόλις ἐλευθερώθηκε ἡ χαριτωμένη στοματάρα τοῦ Φλόξ μου, σαλτάρισε καὶ τράβηξε μιὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ προπολεμικὴ δαγκωνιὰ στὸ δεξὶ χέρι τοῦ Σταύρου, ποὺ κρατοῦσε ἕνα μάτσο κίτρινα ἀγριολούλουδα.

Φυσικά, τρομοκρατήθηκαν καὶ τὸ βάλατε στὰ πόδια. Κι' ἴσως νὰ τρέχουνε ἀκόμα.

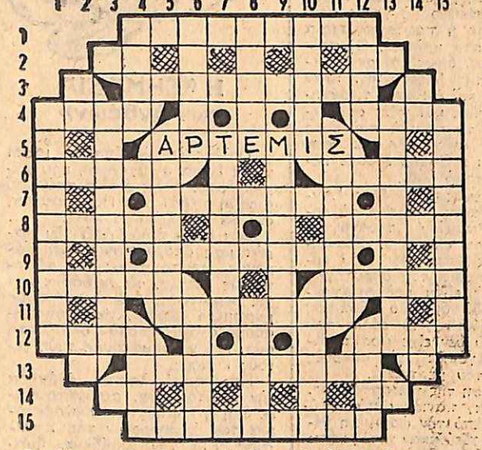
Κι' ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, τὸ κίτρινο εἶναι «τὸ χρῶμα τοῦ μίσους». Καὶ φαίνεται ὅτι ὁ Φλόξ μου ἤξερε τὴ σημασία τῶν ἀνθέων. Τέτοιο ἔξυπνο ζωντανὸ εἶναι τὸ ἄτιμο! Σὰν τὸ ἀφεντικό του!...

Γ. ΓΙΑΝ.

Παιγνίδια

Ἄνω - κάτω σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ σᾶς δώσωμε τὶς ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων, ποὺ θὰ τὸ συμπληρώσουν, σᾶς δίνομε τὶς ἴδιες τὶς λέξεις ὄχι ὅμως κατὰ σειρὰν ἐμφανίσεώς τους μέσα στὸ σταυρόλεξο ἀλλὰ κατ' ἀλφαβητικὴ σειρά.

ΑΔΙΚΙΕΣ — ΑΛΑΜΑΝΑ — ΑΝΑΡΧΙΑ — ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ — ΑΣΤΗΡ — ΑΧ.
ΔΕΚ — ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ.
ΕΙΠΑ — ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ — ΕΝ.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.
ΙΑ — ΙΔΑΝΙΚΕΥΩ — ΙΣ.
ΚΑΙΝ — ΚΑΡΡΕ — ΚΑΤΑΡΑΤΟΙ.
ΚΕΝΟΙ — ΚΙΝΩ.
ΛΙΤΡΑ.
ΜΑΧΗ — ΜΕΜΕΛ — ΜΗ — ΜΙΚΡΕ — ΜΟΙΧΕΙΑ.
ΝΑ — ΝΗΣΟΙ — ΝΙΓΗΡ.
ΠΑΤΑΓΟΝΙΑ.
ΡΕ — ΡΗΤΟΝ — ΡΗΤΟΡΙΚΟΙ.
ΣΕΙΩ — ΣΙΑΜ — ΣΥΣΣΩΜΑ — ΣΩΡΟΙ.
ΤΡΙΑΙΝΑ.
ΥΠΤΙΑ.
ΦΑ.
ΧΑΙΡΕΤΩ.
ΨΗΤΟΙ.
ΩΡΑΙ.

Δ.

Σωστὸ — λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, διαγράφετε ἐκείνη ποὺ δὲν ταιριάζει.

1) Ὁ Ἰακὼβ εἶχε τέσσερες γυναῖκες: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
2) Ὁ Λουδοβίκος XVII βασίλευσε στὴ Γαλλία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
3) Ὁ Ἅμλετ πέθανε σὲ μονομαχία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
4) Ἡ ἀραβικὴ γραφὴ δὲν ἔχει κεφαλαῖα γράμματα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
5) Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος δὲν ἀπέκτησε ποτὲ παιδιά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
6) Τὸ Λονδίνο κατεστράφη κάποτε τελείως ἀπὸ μιὰ πυρκαϊά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
7) Ὁ Κολόμβος ὅταν πέθανε ἤξερε πὼς εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα νέο κόσμο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
8) Τὸ βάρος τῆς Γῆς αὐξήθηκε ἀπὸ τὸ 1000 π. Χ. μέχρι σήμερα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
9) Ἡ Καρλόττα Κρονταὶ πέθανε στὴ λαιμητόμο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
10) Στὴν Πορτογαλία τὸ διαζύγιο ἐκδίδεται πολὺ εὔκολα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
11) Ὁ ἀμερικανικὸς λιμὴν τῆς Φιλαδελφείας βρίσκεται ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
12) Τὰ ὑψηλότερα κατοικημένα κέντρα τῆς γῆς βρίσκονται στὸ Θιβέτ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Ἀναγραμματισμὸς

Τῆς Ἑλλάδος κάποια χώρα
σπλάχνο σου θὰ γίνη τώρα
ἂν τὴν ἀποκεφαλίσης
καὶ τὴν ἀναγραμματίσης.

Λεξίγριφος

Πουλὶ εἶμαι καὶ κελαϊδῶ,
μ' ἂν εἰς τρία χωριστῶ,
κύτταξε πόσα θὰ σοῦ πῶ:
Νησί, μιὰ νότα κι' ἡ οὐρά...
αὐτὴ πιὰ φέγγει μιὰ χαρά.

Στοιχειόγριφος καὶ ἀναγραμματισμὸς

Ὁ πιὸ μεγάλος ἄνθρωπος
τῆς Ρώμης ὅταν χάση
κεφάλι του κι' οὐρά,
μιὰ δυνατὴ θεότητα
ἀρχαία θὰ παρουσιάση
ποὺ ὅταν τῶν γραμμάτων της
ἀλλάξης τὴ σειρά,
τὴν πιὸ μεγάλη ἤπειρο
θὰ κάνης μιὰ χαρά.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς πέντε

Στὴν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι ὁμάδες λέξεων ἡ ὁνομασιὼν ὑπάρχει μιὰ ποὺ δὲν δικαιολογεῖται ἡ παρουσία της. Ποιὰ εἶναι ἀπ' ὅλες;

1) Τεκμήριον — Στοιχεῖον — Ὑπόσχεσις — Ἀπόδειξις — Πειστήριον.
2) Λέων — Τίγρις — Σκορπιὸς — Ταῦρος — Κριός.
3) Συγχρονισμένα — Ὀπισθοδρομικὰ — Ἄξιος — Πλούσιος — Πενιχρός.
4) Σόλων — Εὐριπίδης — Χείλων — Βίας — Πιττακός.
5) Ἔποψ — Σπιζάετος — Ὕδρονις — Τρυγὼν — Σολανόν.
6) Πλάκα — Γούβα — Κυψέλη — Μέλισσα — Καλλιθέα.
7) Λέρος — Σέριφος — Σκύρος — Λευκὰς — Φολέγανδρος.
8) Ἀξιὸς — Κάλαμος — Πηνειὸς — Ἀλφειὸς — Νέστος.
9) Θούριον — Φρούριον — Ἐμβατήριον — Ψυγεῖον — Ἀναψυκτήριον.
10) Ὅλμος — Πυροβόλον — Ἀγχόνη — Πιστόλι — Καρυοφύλλι.

Ἐπιγραφὴ

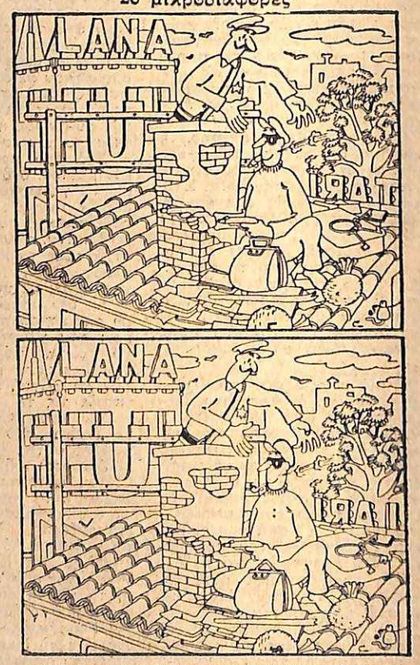
Σ Υ Λ
Ο Η Λ
Λ Α Γ
Ε Α Λ
Π Γ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

— Μίμη, Ἔλλη, Κώστα! Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάτι ποὺ δὲν θὰ τὸ εἰδατε στὴ ζωή σας.
— Τί;... Τί;
— Σᾶς τὸ εἶπα.

20 μικροδιαφορὲς

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες, ποὺ φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιες, διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 20 μικροδιαφορές. Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ καὶ τὶς 20 αὐτὲς μικροδιαφορές, γιὰ ν' ἀποδείξετε ὅτι ἔχετε μεγάλη παρατηρητικότητα. Τὸ παιγνίδι γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον, ὅταν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ἢ καὶ περισσότεροι παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρῆ τὶς περισσότερες διαφορὲς καὶ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ σύντομα.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 98

Δοκιμασία στὸ ὀρυχεῖο

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐδῶ καὶ τρεῖς νύχτες, ὁ Τζόνυ Ρύαν δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ ἥσυχα.

«Νὰ πάρη ἡ ὀργή! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Θὰ τρελλαθῶ, ἂν ἐξακολουθήσω ἔτσι!... Μὰ γιατί ἀνησυχῶ; Ἔχω διακόψει πιὰ κάθε σχέσι μὲ τὴ συμμορία τοῦ Χάας, ἐργάζομαι τίμια, κι' ἀπόψε θὰ πάω νὰ χορέψω μὲ τὴ Νόρα, τὴν κόρη τοῦ Χούλιχαν».

Ἐργαζόταν μαζὶ μὲ τὸν Ὄλντ Μάκ, τὸ μηχανικὸ τοῦ ἠλεκτρομαγνητικοῦ γερανοῦ τῶν σιδηρουργείων. Σήμερα ἐπρόκειτο νὰ παραλάβουνε κάμποσες γραμμὲς ντεκοβίλ.

Ὅταν ἀνέβηκε στὴν ψηλὴ πλατφόρμα τοῦ γερανοῦ, εἶδε κάτω στὸ δρόμο τὸν πόλισμαν Χούλιχαν, ποὺ ἦταν τῆς ὑπηρεσίας, καὶ τὸν χαιρέτησε φιλικά.

Σὲ λίγο ὅμως, ξανάφερε στὸ μυαλό του τὰ πεπραγμένα, τὶς σχέσεις του μὲ τὸν Μπὰρν Χάας.

Εἶχε μείνει ἕξη μῆνες στὴ φυλακή. Ὕστερα ὁ Χούλιχαν — ὁ ἴδιος ποὺ τὸν εἶχε συλλάβει — τοῦ μίλησε σὰν πατέρας, τὸν ἔπεισε ν' ἀλλάξη ζωὴ καὶ τοῦ βρῆκε δουλειά...

Στὴ μεσημεριανὴ διακοπή, ὁ Τζόνυ εἶδε νὰ τὸν πλησιάζη ὁ Πούγκ Μάσον, τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Χάας.

— Γειά σου, φίλε, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Δὲν σὲ ξέχασε ὁ ἀρχηγός...

— Νὰ τοῦ πῆς νὰ μ' ἀφίση ἥσυχο. Ἄλλαξα δρόμο.

— Καταλαβαίνω... Ἔγινες προστατευόμενος τοῦ Χούλιχαν. Μὰ καλύτερα νὰ τὸν προστατεύης ἐσύ! Μπορεῖ νὰ σὲ χρειαστῆ... καὶ μάλιστα τώρα γρήγορα!

Κι' ὁ Πούγκ ἔφυγε, δίχως νὰ προσθέση ἄλλη λέξι.

Ὁ Τζόνυ πῆρε ἀπ' τὰ ροῦχα του, ποὺ κρέμονταν στὸ ἀτομικὸ ντουλάπι του, ἕνα μικρὸ ρεβόλβερ, τὸ κύτταξε μελαγχολικὰ καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

Γύρισε ὕστερα στὴ δουλειά του. Ἔβλεπε ἀπὸ ψηλὰ τὴν αὐλὴ καὶ τὸ δρόμο, πάνω ἀπ' τὸν ὁποῖο κουνιόταν ὁ δυνατὸς μαγνητισμένος δίσκος τοῦ γερανοῦ, ἀργὰ κι' ἀθόρυβα, κουβαλῶντας κάθε φορὰ ὁλόκληρους τόννους σίδερο... Ἂν μιλοῦσε στὸ Χούλιχαν... Μὰ δὲν εἶχε νὰ τοῦ πῆ τίποτε συγκεκριμένο. Προτίμησε, λοιπόν, νὰ σωπάση καὶ νὰ περιμένη...

Κατὰ τὶς 4, εἶδε κάποιον νὰ πλησιάζη, νὰ σταματάη καὶ ν' ἀκουμπάη στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο. Μ' ὅλο ποὺ φοροῦσε φόρμα, φαινόταν καθαρὰ πὼς δὲν ἦταν ἐργάτης.

Σὲ λίγο, σταμάτησε στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου ἕνα πράσινο αὐτοκίνητο. Κατέβηκε κάποιος ἀπ' αὐτό. Ὁ ψευτοεργάτης πῆγε κοντά του.

Ὁ Τζόνυ ἀνατρίχιασε. Ἡ σκηνοθεσία παρουσίαζε τὰ χαρακτηριστικὰ σημάδια τῶν κόλπων ποὺ διοργάνωνε ὁ Χάας... Ἔπρεπε νὰχη τὸ νοῦ του!

Εἶδε νἄρχεται ἀπὸ μιὰ πάροδο ὁ Χούλιχαν. Ἂν ἀλήθευαν οἱ ὑποψίες του, οἱ γκάνγκστερς θὰ σκότωναν τὸν πόλισμαν! Τοῦ τὄχε πῆ, ἄλλωστε, μὲ τρόπο ὁ Πούγκ!...

«Κινδυνεύει ὁ πατέρας τῆς Νόρας!», σκέφθηκε ὁ Τζόνυ.

Πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του. Κατέβηκε βιαστικὰ ἀπ' τὸ γερανὸ καὶ πλησίασε δυὸ παιδιά, ποὺ παίζανε στὴν αὐλή.

— Θὰ σᾶς δώσω ἕνα δολλάριο, τοὺς εἶπε, ἂν μὲ βοηθήσετε νὰ σκορώσω μιὰ φάρσα στὸ γέρο-Χούλιχαν. Πηγαίνετε σ' ἐκεῖνο τὸ δρομάκι κι' ἀρχίστε τὶς γροθιές. Ὁ Χούλιχαν θὰ τρέξη νὰ σᾶς χωρίση. Φροντίστε νὰ τὸν κρατήσετε λίγα λεπτά...

Τὰ παιδιὰ δέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμό. Ὁ Τζόνυ ξαναγύρισε κοντὰ στὸ Μάκ.

— Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τοῦ εἶπε, θὰ γίνη ἀπόπειρα ληστείας τοῦ καμιονιοῦ, ποὺ φέρνει τὰ λεφτὰ γιὰ τοὺς ἐργάτες! Γρήγορα, γυρίστε τὸ βίντσι πρὸς τὸ μαντρότοιχο, ἔτσι ὥστε νὰ φαίνεται πὼς δουλεύουμε.

Ὁ Μὰκ ὑπάκουσε. Ὁλόκληρος ὁ γερανὸς μετακινήθηκε. Ἔτσι, οἱ δυὸ ἄντρες βρέθηκαν πάνω ἀπ' τὸ μαντρότοιχο, σὲ ὕψος μερικῶν μέτρων ἀπ' τὸ δρόμο.

— Βλέπετε τὸ πράσινο αὐτοκίνητο; εἶπε ὁ Ρύαν. Ἔρχεται τώρα πρὸς τὰ ἐδῶ. Ἐκεῖνος ποὺ φύλαγε σκοπός, πῆδησε πάνω στὸ μαρσπιέ...

Τὸ καμιόνι μπῆκε στὸ δρόμο. Ὁ ψευτοεργάτης πήδησε ξαφνικὰ στὸ μαρσπιὲ τοῦ φορτηγοῦ, μ' ἕνα ρεβόλβερ στὸ χέρι. Ἀκούστηκαν δυὸ πιστολιές. Ὁ γκάνγκστερ ἔσκυψε μέσ' στὸ καμιόνι καὶ τὸ σταμάτησε.

— Σκότωσαν τὸ σωφέρ! φιθύρισε μὲ φρίκη ὁ Μάκ.

Τὸ πράσινο αὐτοκίνητο εἶχε σταθῆ κάτω ἀπ' τὸ γερανό. Δυὸ γκάνγκστερς πήδησαν ἀπ' αὐτὸ καὶ πλησίασαν τὸν πρῶτο.

— Βρίσκεται κι' ὁ Χάας μέσ' στ' αὐτοκίνητο! Τὸν πῆρε τὸ μάτι μου! εἶπε ὁ Ρύαν. Μὰ θὰ φύγουνε, πρὶν μπορέσουμε νὰ ἐπέμβουμε!... Ἔχετε πιστόλι; Ἐγὼ ἔχω ἕνα, μὰ εἶναι ἀδειανό...

Ἔβγαλε ξαφνικὰ τὸ ὅπλο του, ἀποφασισμένος νὰ μπλοφάρη μ' αὐτό.

— Ψηλὰ τὰ χέρια! φώναξε.

Οἱ γκάνγκστερς κύτταξαν πρὸς τὰ πάνω, σαστισμένοι. Ὕστερα ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, πυροβόλησε. Ὁ Τζόνυ ἔνοιωσε ἕνα κάψιμο στὸ λαιμό. Πέταξε τὸ ἄχρηστο ρεβόλβερ του καὶ τραβήχτηκε πίσω, μανιασμένος. Ἡ ματιά του ἔπεσε ξαφνικὰ σὲ μιὰ κάσσα γεμάτη μεγάλες καὶ βαρειὲς βίδες.

Ἅρπαξε μερικὲς κι' ἄρχισε νὰ τὶς πετάη στοὺς γκάνγκστερς. Ὁ Μὰκ τὸν μιμήθηκε. Οἱ συμμορίτες ἀναγκάστηκαν νὰ καταφύγουν πίσω ἀπὸνα τοίχο.

— Πρέπει νὰ τοὺς διώξουμε ἀπὸ κεῖ! φώναξε ὁ Ρύαν.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ πετάη τὶς βαρειὲς βίδες.

Ἡ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου ἄνοιξε καὶ πρόβαλε ὁ ἀρχηγός, μὰ τραβήχτηκε ἀμέσως μέσα, βλέποντας τὸν κίνδυνο.

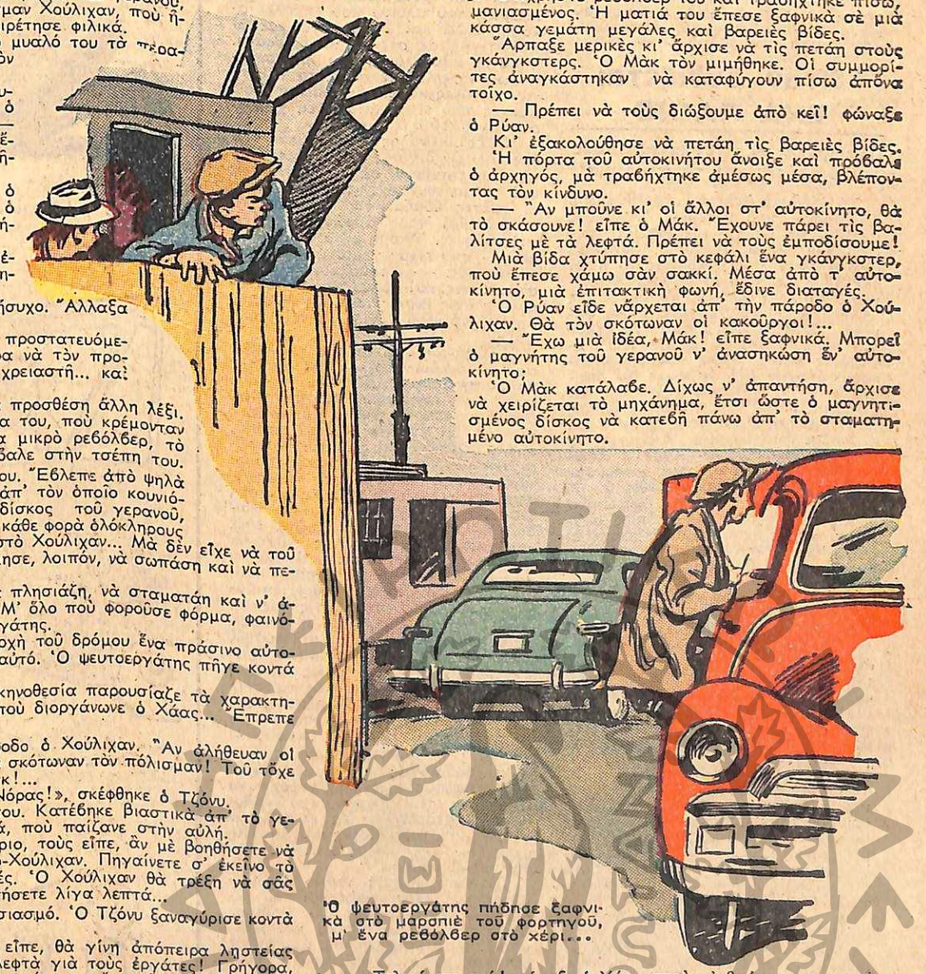
— Ἂν μποῦνε κι' οἱ ἄλλοι στ' αὐτοκίνητο, θὰ τὸ σκάσουνε! εἶπε ὁ Μάκ. Ἔχουνε πάρει τὶς βαλίτσες μὲ τὰ λεφτά. Πρέπει νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε!

Μιὰ βίδα χτύπησε στὸ κεφάλι ἕνα γκάνγκστερ, ποὺ ἔπεσε χάμω σὰν σακκί. Μέσα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, μιὰ ἐπιτακτικὴ φωνή, ἔδινε διαταγές.

Ὁ Ρύαν εἶδε νἄρχεται ἀπ' τὴν πάροδο ὁ Χούλιχαν. Θὰ τὸν σκότωναν οἱ κακοῦργοι!...

— Ἔχω μιὰ ἰδέα, Μάκ! εἶπε ξαφνικά. Μπορεῖ ὁ μαγνήτης τοῦ γερανοῦ ν' ἀνασηκώση ἓν' αὐτοκίνητο;

Ὁ Μὰκ κατάλαβε. Δίχως ν' ἀπαντήση, ἄρχισε νὰ χειρίζεται τὸ μηχάνημα, ἔτσι ὥστε ὁ μαγνητισμένος δίσκος νὰ κατεβῆ πάνω ἀπ' τὸ σταματημένο αὐτοκίνητο.

Ὁ ψευτοεργάτης πήδησε ξαφνικὰ στὸ μαρσπιὲ τοῦ φορτηγοῦ, μ' ἕνα ρεβόλβερ στὸ χέρι...

— Τελειώνετε πιά! φώναξε ὁ Χάας στοὺς ἀνθρώπους του.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς προχώρησε, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Ὁ Ρύαν ἄρχισε νὰ τοῦ ρίχνη τὶς βαρειὲς βίδες.

— Γρήγορα, Μάκ! οὐρλιαζε. Ἔρχεται ὁ Χούλιχαν! Θὰ τὸν σκοτώσουνε!...

Ὁ μεγάλος μαγνητισμένος δίσκος χαμήλωσε, ἀργὰ κι' ἀθόρυβα, ὡς τὴ στέγη τοῦ αὐτοκινήτου. Ἕνας ἀπ' τοὺς γκάνγκστερς ἔβγαλε μιὰ φωνή. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά: Τ' αὐτοκίνητο κόλλησε στὸ δυνατὸ μαγνήτη, ἀνασηκώθηκε κι' ἔμεινε μετέωρο στὸν ἀέρα, κρατῶντας αἰχμαλώτους τοὺς συμμορίτες. Οἱ δυὸ ἄλλοι χτυπήθηκαν ἀπὸ τὸ Χούλιχαν πούχε πυροβολήσει ἐπανειλημμένως. Ἡ μάχη εἶχε τελειώσει. Ὁ Ρύαν, ποὺ ἦταν πληγωμένος ἔπεσε ἀναίσθητος...

— Τί ὥρα εἶναι; ρώτησε ὅταν συνῆλθε.

— Δέκα, τοῦ ἀπάντησαν.

— Κρίμα! μουρμούρισε. Ἔχασα τὴν πρώτη βραδιὰ ποὺ θὰ περνοῦσα μαζὶ μὲ τὴ Νόρα!...

Α. PONT

Όλοι οί άνδρες, ποὺ βρίσκονταν πάνω στὸ ὁπλιταγωγό, ἀκολούθησαν τυφλὰ τὸν παλιὸ κανονισμό...

"Οταν βυθίζεται ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ

Πῶς πρέπει νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν οἱ ἐπιβάτες καὶ τὸ πλήρωμα

Τὸ ἀγγλικὸ ὁπλιταγωγὸ «Ἐμπάϊρ Οὐΐντρας», ποὺ μετέφερε Ἄγγλους στρατιῶτες μὲ τὶς οἰκογένειές τους ἀπὸ τὴν Ἄπω Ἀνατολή, δονήθηκε ἀπὸ ἀλλεπάλληλες ἐκρήξεις τὸ πρωῒ τῆς 28ης Μαρτίου 1954, ἐνῶ βρισκόταν 50 μίλλια ἔξω ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Ἀλγερίας. Πολὺ γρήγορα ἔγινε φανερὸ ὅτι τὸ σκάφος ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλειφθῆ. Ἀνάμεσα στοὺς 1515 ἐπιβάτες καὶ τὰ μέλη τοῦ πληρώματος, ὑπῆρχαν 125 γυναῖκες, 87 παιδιὰ καὶ 17 ἄρρωστοι, ἀνίκανοι νὰ κινηθοῦν. Πάνω στὸ πλοῖο, ἐξ ἄλλου, ποὺ εἶχε παραδοθῆ στὶς φλόγες καὶ κινδύνευε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ βυθισθῆ, εἶχαν μείνει μόνο 12 ναυαγοσωστικὲς λέμβοι, ποὺ χωροῦσαν ἀπὸ 50 - 100 ἄτομα ἡ καθεμιά.

Ὅλα ἔδειχναν ὅτι τὰ ἀνθρώπινα θύματα θὰ ἦταν πολλά, ὅπως συμβαίνει συχνὰ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις. Ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πλοίαρχος ἔδωσε τὴ διαταγὴ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι τοῦ πλοίου, τὰ μόνα θύματα ἦταν οἱ τέσσερις θερμασταί, ποὺ εἶχαν σκοτωθῆ ἀπὸ τὴν ἔκρηξι, ποὺ σημειώθηκε στὰ καζάνια.

Παρ' ὅλα αὐτά, ὅταν λίγες ὧρες ἀργότερα οἱ ναυαγοὶ πάτησαν τὸ πόδι τους σὲ στερεὸ ἔδαφος, διαπιστώθηκε ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς 4 θερμαστές, δὲν εἶχε χαθῆ οὔτε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες ἢ τὸ πλήρωμα. Τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ γεγονὸς ὠφείλετο στὸ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες ποὺ βρίσκονταν πάνω στὸ ὁπλιταγωγό, ἀκολούθησαν τυφλὰ τὸ «μπέρκενχεντ», ἕναν παλιὸ κανονισμὸ σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον οἱ ἄνδρες ποὺ βρίσκονται πάνω σὲ ἕνα πλοῖο ποὺ βυθίζεται, μένουν ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους, ὅσην ὥρα οἱ γυναῖκες, τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἄρρωστοι ἐπιβιβάζονται στὶς λέμβους διασώσεως. Μετὰ ἀπὸ αὐτούς, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβιβασθοῦν οἱ ἄνδρες - ἐπιβάτες καὶ τελευταῖοι νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ σκάφος οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος.

Αὐτὸ δυστύχημα τοῦ «Ἐμπάϊρ Οὐΐντρας» εἶχε γίνει πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ γυναικόπαιδα θὰ εἶχαν πνιγῆ, μέσα στὸν πανικὸ ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε σὲ παρόμοιες περιπτώσεις. Στὰ παλιὰ χρόνια, ὅταν ἕνα πλοῖο κινδύνευε νὰ βυθισθῆ, ὁ καθένας κύτταζε νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ πολὺ συχνὰ οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ ἐγκαταλείπονταν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες πάνω στὸ καταδικασμένο πλοῖο.

Σήμερα, ὅμως, ὅταν πρόκειται νὰ ἐγκαταλειφθῆ ἕνα πλοῖο, ἡ κυριώτερη φροντίδα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ πληρώματος εἶναι νὰ ἐξασφαλίσουν πρῶτα - πρῶτα τὴ σωτηρία τῶν γυναικοπαίδων καὶ τῶν ἀρρώστων.

Ἂν μάλιστα τὸ πλοῖο εἶναι ἀγγλικό, οἱ ἄνδρες του ἐφαρμόζουν τὸ «μπέρκενχεντ ντρίλ» μὲ μιὰ ἀπίστευτη ψυχραιμία καὶ ἀταραξία καὶ ἀντιμετωπίζουν τὴν πιθανότητα τοῦ θανάτου μὲ μία ἐγκαρτέρησι καὶ ἀδιαφορία πραγματικὰ ἀπίστευτη.

Τὸ «μπέρκενχεντ ντρίλ» καθιερώθηκε τὸ 1852 ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ ἀγγλικοῦ ὁπλιταγωγοῦ «Μπέρκενχεντ» πού, ὅπως καὶ τὸ «Ἐμπάιρ Οὐΐντρας», μετέφερε Ἄγγλους στρατιῶτες μὲ τὶς οἰκογένειές τους στὴ Νότιο Ἀφρική. Σαράντα μίλλια ἔξω ἀπὸ τὸ Καίηπτάουν, τὸ ὁπλιταγωγὸ χτύπησε πάνω σὲ ἕνα βράχο καὶ μέσα σὲ δέκα λεπτὰ κόπηκε στὰ δύο.

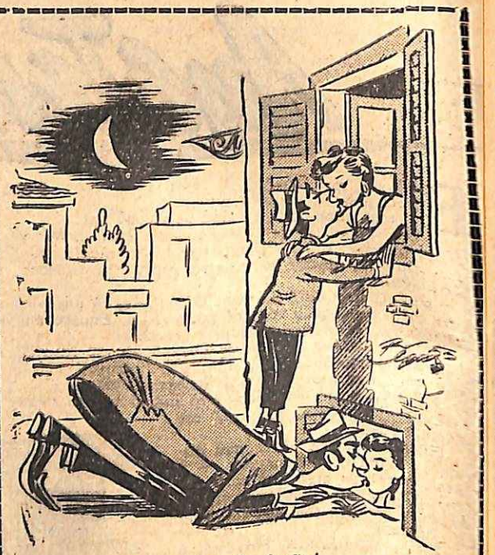
Οἱ ἐπιβάτες καὶ τὸ πλήρωμα πρόλαβαν καὶ μεταφέρθηκαν στὸ ἕνα κομμάτι τοῦ πλοίου ποὺ ἐπέπλεε ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο κινδύνευε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ βουλιάξη. Ἀπὸ τὰ 630 ἄτομα, ποὺ βρίσκονταν πάνω στὸ «Μπέρκενχεντ», τὰ 170 ἦταν γυναῖκες καὶ παιδιά, ἐνῶ οἱ τρεῖς βάρκες ποὺ εἶχαν ἀπομείνει, χωροῦσαν μόνο 180 ἄτομα.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς τῶν στρατιωτῶν διέταξε τοὺς ἄνδρες του νὰ παραταχθοῦν σὲ σχηματισμοὺς καὶ νὰ μείνουν ἀκίνητοι, ὅσην ὥρα οἱ ναῦτες ἔβαζαν τὶς γυναῖκες, τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἀρρώστους μέσα στὶς βάρκες. Ἀκόμη κι' ὅταν οἱ βάρκες — ποὺ εἶχαν γεμίσει μὲ τὰ γυναικόπαιδα — ἀπομακρύνθηκαν, οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ ναῦτες ἔμειναν ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ τοὺς σκεπάζῃ.

Ἐλάχιστοι ἀπὸ αὐτοὺς κατώρθωσαν νὰ ἀνέβουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης μετὰ τὴ βύθισι τοῦ πλοίου καὶ ἀκόμη λιγώτεροι ἦταν ζωντανοί, ὅταν ἔφταναν τὰ πλοῖα γιὰ νὰ τοὺς σώσουν. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, ὅμως, σώθηκαν καὶ ἀπὸ τότε ἡ στάσι τῶν ἀνδρῶν τοῦ Μπέρκενχεντ ἔχει γίνει παράδειγμα, γιὰ τὶς περιπτώσεις ποὺ χρειάζεται νὰ ἐγκαταλειφθῆ ἕνα πλοῖο. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, δηλαδή, μπαίνουν πρῶτα στὶς ναυαγοσωστικὲς λέμβους, ὕστερα μπαίνουν οἱ ἄρρωστοι καὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι ἀνίκανοι νὰ κινηθοῦν καί, ἂν περισσεύῃ χῶρος, οἱ ἄνδρες ἐπιβάτες. Ὅσοι δὲ χωράνε στὶς βάρκες, ἐφοδιάζονται μὲ σωσίβια ἢ ἀντικείμενα ποὺ μποροῦν νὰ ἐπιπλεύσουν καὶ πέφτουν στὴ θάλασσα. Τὸ «μπέρκενχεντ ντρίλ» ὅμως ἀπαγορεύει στοὺς ἄνδρες αὐτοὺς νὰ πλησιάσουν τὶς λέμβους διασώσεως, γιὰ νὰ μὴν προσθέσουν βάρος. Τελευταῖοι ἐγκαταλείπουν τὸ σκάφος οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος.

Ἐπιβάλλοντας τὸ «μπέρκενχεντ ντρίλ» σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, οἱ πλοίαρχοι τῶν πλοίων ποὺ κινδυνεύουν, κατορθώνουν νὰ ἐπιβάλλουν ψυχραιμία στοὺς ἄνδρες καὶ ἀποφεύγουν ἔτσι τὴ δημιουργία πανικοῦ καὶ τὰ πολλὰ θύματα.

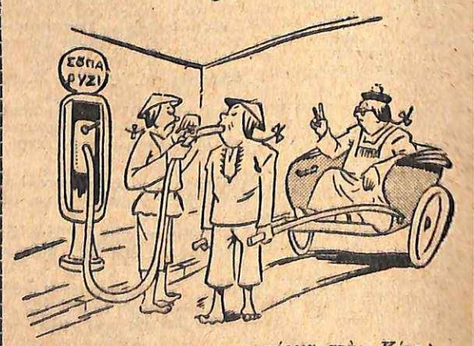
Τὸ «μπέρκενχεντ ντρίλ» ἐφαρμόσθηκε καὶ στὴν περίπτωσι τοῦ περίφημου «Τιτανικοῦ» ποὺ χτύπησε πάνω σὲ ἕνα παγόβουνο καὶ βυθίσθηκε. Οἱ ἄνδρες δηλαδή, ἄφισαν τὶς γυναῖκες νὰ μποῦν πρῶτα στὶς βάρκες καὶ μετὰ προσπάθησαν νὰ βροῦν ἕναν τρόπο γιὰ νὰ σωθοῦν. Προσωπικότητες διεθνοῦς φήμης, ποὺ ὁ θάνατος τους ἦταν παγκόσμια ἀπώλεια, δὲν θέλησαν νὰ μποῦν σὲ λέμβους καὶ ἄφισαν τὴ θέσι τους γιὰ ἁπλὲς γυναῖκες ποὺ μετανάστευαν στὴν Ἀμερική. Οἱ 37 μηχανικοὶ ἔμειναν στὶς θέσεις τους ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ πέθαναν ὅλοι πάνω στὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντος. Ἀπὸ τοὺς ὀκτὼ μουσικούς, ἓξ ἄλλου, ποὺ σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ «Τιτανικοῦ» ἔπαιζαν μουσικὴ πάνω στὸ κατάστρωμα περιπάτου, δὲν γλύτωσε κανείς.

Ἀναποδιὲς τῆς ζωῆς!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ἀμάν!... Πάτα γκάζι!... Ὁ πρώην ἀρραβωνιαστικός μου!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἀνεφοδιασμὸς τῶν τρυχοφόρων στὴν Κίνα!

Θάρρος στὴ ζωή!

Ροδόλφο: Μὲ συνεκίνησαν βαθεία τὰ ὅσα μοῦ γραφέτε γιὰ τὴν οἰκογενειακή σας δυσκολία καὶ λυπούμαι εἰλικρινὰ, ποὺ δὲν ἔχω τρόπο καὶ μέσον νὰ σᾶς ἀνακουφίσω, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λόγια τῆς συμπαθείας μου καὶ τὴν συμβουλὴ ποὺ μοῦ ζητᾶτε, μιᾶ, ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρατηρήσω, ὅτι μ' ὅλη σας τὴ λογικὴ κρίσι, παρασυρεστε ἀπὸ τὴ λύπη ἀλλωστε, στενοχώριο σας καὶ κάνετε ἀπαισιόδοξες σκέψεις καὶ τρελλὰ σχεδια αὐτοκτονίας κλπ., ποὺ δὲν συγχωροῦνται, ἀφοῦ φαίνεσθε φρονιμος ἄνθρωπος. Καταλαβαίνω, ὅτι βρίσκεστε σε πολυ δύσκολη κατάστασι. Μιά, ἀκριβῶς σ' αὐτες τὶς ὧρες, τὶς κρισιμες ρολατρική ἰδέα καὶ νὰ φροντίστε, ἔστω καὶ ἐκ των ἐνόντων, ν' ἀντιμετωπίσετε τὴν κατάστασι. Δὲν ἐχετε, πρῶτα-πρῶτα, δίκηο ν' ἀποφεύγετε τὴν περίπτωσι νὰ βάλετε τὴν ἀδελφούλα σας στο νοσοκομειο, ἔπου ὄχι μόνο οἱ φόβοι, που φαντάζεσθε δὲν ὑπάρχουν, ἀλλά, ἀντιθέτως, ὑπάρχουν ἐπιστήμονες καὶ τα μεσα γιὰ νὰ θεραπευσουν τὴν πάθησί της. Ἐπειτα κυττάξτε καὶ σεις νὰ βρῆτε, ἔστω καὶ προσωρινα, μιὰ δευτερη, ἀπασχόλησι, γιὰ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι, ὥστε νὰ τὰ φέρετε βόλτα. Ὅσο καὶ ἂν εἶστε δυστυχίς σας, ἔχετε νὰ βαρειὰ ἡ δυστυχία σας, ἔχετε στὸ Θεό, ὁ ὁποιος δὲν θὰ ἐλπίδα νὰ χαθῆτε. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς ἀφισῃ νὰ σταθερὴ πίστι! ἔχετε ὑπομονὴ καὶ

Δυὸ καρδιὲς μιὰ ψυχὴ (Καλάβρυτα): Τὰ ἴδια ἔχω νὰ σὰς πατέρας τῆς ἀγαπημένης σας δὲν ἔννοεῖ νὰ ἐγκρίνῃ γάμο της μαζί σας καὶ σεις ἐπιμένετε νὰ παντρευθῆτε! Μὰ πῶς θὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Πῶς θὰ τὰ καταφέρετε; Δὲν τὸ συλλογίζεσθε; Γιὰ σκεφθῆτε το ὅμως μὲ μεγαλύτερη ψυχραιμία καὶ δίχως ἐνθουσιασμό. Πρῶτα-πρῶτα δὲν ἔχετε τὴν νόμιμο ἡλικία καὶ ἐξ ἄλλου οὔτε τὰ χρήματα γιὰ τὶς ἀδειες, φαντάζομαι, δὲν θὰ ἔχετε! Πῶς λογαριάζετε νὰ παντρευθῆτε, νὰ βρῆτε νὰ ἐξασφαλίσετε νοικοκυστέγη. Τὰ σκεφθῆκατε ὅλ' αὐτά; ριό; Καὶ ἐπιμένετε, ὕστερα ἀπὸ τόσα ἐμπόδια, νὰ μελετᾶτε γιὰ παντρειά;

Ἀδέλα Α - Ω.: Ὅσο καὶ ἂν ὁ νέος μὲ τὸν ὁποῖον σᾶς ἀρραβώνιασαν οἱ γονεῖς σας ἔχει θέσι καλὴ καὶ μέλλον λαμπρὸ καὶ ὅσο καὶ ἂν οἱ δικοί σας θέλουν νὰ σᾶς δοῦν καλὰ ἀποκαταστημένη, νομίζω, ὅτι θὰ ἔχουν καὶ τὴ λογικὴ καὶ τὴν κατανόησι, στὸ τέλος, ν' ἀντιληφθοῦν, ὅτι τὸ συνοικέσιο αὐτὸ θὰ εἶναι εἰς βάρος σας, ἀφοῦ μὲ τὸν μνηστῆρα σας δὲν

Ἐπιστημονικὰ Καλλυντικὰ
LYDIA P
ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Γιὰ ξηρὸ δέρμα Νο 1. Γιὰ κανονικὸ Νο 2. Γιὰ λιπαρὸ Νο 3.
ΚΡΕΜΑ βιταμίνης Α γιὰ κανονικὸ καὶ ξηρὸ δέρμα. Πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα.
Παρακαταθήκη Σέκερη 4.— Τηλ. 612-450.

σᾶς συνδέει τίποτα τὸ ψυχικό, τὸ ταιριαστό, τὸ τρυφερώτερο. Ἀκόμα δὲ θὰ γίνετε δυστυχής, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὸς ἀπὸ τώρα σᾶς φέρεται σκαιὰ καὶ αὐταρχικά, καὶ ὅσο γνωρίζεστε περισσότερο, τόσο θὰ χειροτερεύῃ. Γι' αὐτό, λοιπόν, θὰ πρέπῃ νὰ ὁπλισθῆτε μὲ θάρρος καὶ νὰ καθίσετε νὰ τὰ ἐμπιστευθῆτε ὅλα στοὺς γονεῖς σας, νὰ τοὺς ἐξηγήσετε πῶς ἀκριβῶς ἔχουν τὰ πράγματα καὶ νὰ τοὺς δώσετε νὰ καταλάβουν, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς δὲν σᾶς ταιριάζει. Εἶμαι βεβαία, ὅτι, ὅταν τὰ συζητήσετε ὅλα, θὰ τὰ ἀντιληφθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ θὰ φροντίσουν νὰ σᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν ἐφιαλτικὸ αὐτὸ δεσμό. Γιατί, ὅπως σᾶς εἶπα, οἱ γονεῖς ἐνδιαφέρονται μόνον νὰ βλέπουν τὰ κορίτσια τους εὐτυχισμένα.

Μοντέλο τοῦ Τάκη ('Ηλιούπολι): Δὲν ἔχετε δίκηο νὰ πιστεύετε, πὼς ὅλοι οἱ καλλιτέχναι εἶναι ἄνθρωποι ἄστατοι καὶ δὲν ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη στὰ αἰσθηματικά ζητήματα. Κι' αὐτὸ γιατὶ τυχαίνει μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, νὰ μὴν εἶναι ἐν τάξει στὴν αἰσθηματική τους συμπεριφορά, ἀπὸ καλλιτεχνικὴ ἰδιοτροπία ἢ μᾶλλον ἀπὸ χαρακτῆρα ἐπιπόλαιο, ὅπως μπορεῖ νὰ τὸν ἔχῃ καὶ κάθε ἐπαγγελματικῆς ἰδιοτήτος ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει καθόλου νὰ διστάζετε νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασι τοῦ ἀγαπημένου σας γιὰ γάμο, ἀφοῦ εἶστε βεβαιότατη γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῶν ὑποσχέσεών του καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη του πρὸς ἐσᾶς. Ἂν ὅμως ἔχετε τὴν παραμικρὴ ὑποψία ὡς πρὸς τὸ τελευταῖο αὐτό, τότε μπορεῖτε νὰ τὸν ψυχολογήσετε καταλλήλως, καὶ σ' αὐτὸ θὰ ἔχετε, ἀσφαλῶς, τὴν δυνατότητα νὰ κρίνετε, ἀφοῦ ἔχετε τόση ὑπάρχουν καὶ οἱ δικοί σας, ποὺ μὲ τὴν πεῖρα τους, θὰ μποροῦν νὰ ἐξετάσουν μὲ τρόπο καὶ νὰ βεβαιωθοῦν γιὰ τὴν «ποιότητα» τοῦ ἀνθρώπου.

Καρδιὰ σπαραγμένην ἀπὸ ἔρωτα: Δὲν πρέπει ν' ἀπογοητευθῆτε γιὰ τὸ αἰσθηματικό ἐνδιαφέρον τοῦ γεραροῦ, ἐπειδὴ μὲ ἔδειξε ἀκόμη κανένα ἐρωτικὸ αἴσθημα. Σκεφθῆτε, ὅτι μπορεῖ νὰ εἶναι δειλὸς καὶ νὰ ντρέπεται ἡ νὰ μὴ βοίσκῃ τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἐκδηλωθῆ. Ἐξ ἄλλου, ὁ καιρὸς ποὺ συνδέεσθε εἶναι λίγος ἀκόμη καὶ δὲν ἔχετε ἐξοικειωθῆ. Πάντως γιὰ λόγους σκοπιμότητος, καλὸν θὰ εἶναι νὰ μὴν εἶστε τόσο σύθορμητη στὶς αἰσθηνιά σας πρὸς αὐτόν, γιὰ νὰ μὴν σᾶς παρεξηγήσῃ στὸ τέλος. Περιμένετε λίγο καὶ βλέποντας καὶ κάνοντας.

Ἐμπορᾶκο συνοικισμοῦ. Κ.: Χάρηκα πολὺ ποὺ οἱ πρῶτες μου συστάσεις ἔφεραν στὴν ἐφαρμογὴ τους τόσο εὐχάριστο ἀποτέλεσμα κι' ἔτσι μπορέσατε ν' ἀποκαταστήσετε τὴν οἰκογενειακὴ σας γαλήνη. Ὅσο γιὰ τὶς σημερινὲς ἐκδηλώσεις τῆς συζύγου σας, νομίζω πὼς εἶναι ἀπὸ τὴν τύψι ποὺ δοκιμάζει ἀκόμα γιὰ τὴν... στραβοτιμονιὰ της τὴν παλιὰ κι' ἀκόμα ἀπὸ τὴ συγκίνησι ποὺ τῆς προκαλεῖ ἡ δική σας ἀνώτερη συμπεριφορά. Γι' αὐτό, γιὰ νὰ μὴ βασανίζεται περισσότερο, πέστε της μὲ ἁπλὸ τρόπο καὶ πειστικό, νὰ μὴν ξανασκεφθῆ οὔτε στιγμὴ τὰ περασμένα καὶ νὰ κυτάξῃ μονάχα τὸ μέλλον σας καὶ τὴν ξαναγεννημένη ἀγάπη σας ποὺ εἶναι καὶ τὰ μόνα ποὺ θὰ σᾶς κάνουν καὶ τοὺς δυὸ εὐτυχισμένους!

Ξανθὸ ἄγγελο: Ἡ σκέψι σας νὰ συνδεθῆτε μὲ τὴν συγγενῆ σας, δὲν εἶναι καθόλου σωστή. Αὐτό, στὴν ἐσχάτη ἀνάγκη, ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῆ, ἂν ἡ ἀγάπη ποὺ νοιώθει ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, εἶχε κάτι τὸ βαθύτερο. Ἀλλὰ ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε, δὲν βλέπω νὰ συμβαίνῃ κάτι τέτοιο καὶ πρέπει νὰ σκεφθῆτε τὸ πρᾶγμα καλά, γιατὶ αὐτὸς ὁ δεσμὸς εἶναι σοβαρὸ παράπτωμα. Εἶσθε καὶ οἱ δυό σας πολὺ μικροὶ γιὰ νὰ κάθεστε καὶ νὰ κάνετε τέτοια ἐξωφρενικὰ σχέδια ποὺ νὰ φθάνουν καὶ μέχρις αὐτοκτονίας! Σᾶς συμβουλεύω ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὴ συγγενῆ σας, γιατὶ προδιλέπω μεγάλους μπελάδες!

Ὑπερήφανο νέο: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὸ γράμμα σας. Σχετικά, λοιπόν, μὲ τὸ αἰσθηματικό σας ζήτημα, δὲν μπορῶ νὰ προσθέσω τίποτα στὰ σχέδια, ποὺ ἔχει κάνει γιὰ σᾶς ἡ καλὴ καὶ γνωστικὴ μητέρα σας. Βρίσκω πὼς ἔχει ἀπόλυτο δίκηο στὶς σκέψεις της. Καὶ βέβαια δὲν εἶναι σωστὸ ν' ἀφοσιωθῆτε τυφλὰ καὶ ἀπερίσκεπτα σὲ μιὰ κοπέλλα, ποὺ, ὅπως λέτε, τὴν ἀγαπᾶτε ἐσεῖς εἰλικρινά, μὰ δὲν εἶσθε καθόλου βέβαιος γιὰ τὰ αἰσθήματα ἐκείνης. Πρέπει, λοιπόν, νὰ βγάλετε τὴν ἰδέα ποὺ ἔχετε γι' αὐτήν, καὶ ἀφοῦ τώρα ἔφυγε καὶ δὲν τὴν βλέπετε, μπορεῖτε, ἂν ὄχι νὰ σταματήσετε ὁλωσδιόλου, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ν' ἀραιώσετε τὴν ἀλληλογραφία σας μαζί της. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ θὰ καταλάβῃ κι' ἐκείνη τὴν ἀνάγκη νὰ κυττάξῃ νὰ βρῇ τὴν τύχη της ἀλλοῦ.

Ἀπελπισμένη καρδιὰ ἀπὸ φιλία (Πειραιά): Νομίζω πὼς σὲ ἡλικία δεκαέξη χρόνων, παιδιαρίζετε καὶ σεῖς καὶ ἡ φίλες σας, μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀφελῆ καὶ ἀσήμαντα «νταραβέρια». Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ φίλη σας φέρθηκε πολὺ ἄσχημα καὶ ἀδικαιολόγητα νὰ σᾶς διαβάλη, ἐνῶ σεῖς δὲν «ἀνατε τὸ παραμικρὸ εἰς βάρος της. Ἀλλά, ἂν πρόκειται πραγματικὰ γιὰ ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἐκτιμᾶτε κατὰ βάθος καὶ ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ φιλία του, τότε θὰ πρέπῃ νὰ δώσετε τόπο στὴν ὀργὴ καὶ νὰ τῆς ξαναμιλήσετε, ἂν βέβαια ἐκείνη ποώτη σᾶς πλησιάσῃ καὶ πάλι. Ἀλλὰ πέρα ἀπ' αὐτά, ὀφείλω νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή: Νὰ μὴν ἀνακατεύεστε ὁπωσδήποτε σὲ ξένες ἔννοιες. Καὶ νὰ κυττάξετε καλύτερα τὶς σπουδές σας, ἀκόμα δὲ νὰ γυμναισθῆτε στὴν ὀρθογραφία. Γιατὶ τὸ γράμμα σας εἶναι γεμᾶτο λάθη, ποὺ δὲν συγχωροῦνται!

Κακοτυχισμένο ἄνδρα: Ἡ ὑπόθεσι ποὺ κάνετε, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀδιάφορη καὶ ἐπιφυλακτικὴ στάσι τῆς συζύγου σας ἀπέναντί σας, ὅτι ἐνδέχεται νὰ σᾶς ἀπατᾷ, εἶναι κατ' ἀρχὴν τολμηρή, ἀφοῦ μάλιστα παντρευθήκατε ἀπὸ ἔρωτα κι' ὡς τώρα περνούσατε ἁρμονικὴ συζυγικὴ ζωή. Ἀλλά, ἐπειδὴ τίποτα δὲν ἀποκλείεται σ' αὐτὸν τὸν... πονηρὸ κόσμο καὶ στὸν καιρὸ ποὺ ζοῦμε, θὰ ἦταν βέβαια σκόπιμο, μὲ τρόπο, ὥστε καὶ σεῖς νὰ μὴν ἐκθέσετε σὲ ἀρνητικὴ περίπτωσι, μὲ προσοχή, σᾶς τονίζω, νὰ τὴν παρακολουθήσετε, καὶ ἀναλόγως νὰ ἐνεργήσετε. Ἀλλὰ δὲν νομίζετε, ὅτι, πρὶν ἀκόμα ἀρχίσετε αὐτὴ τὴν ἐνέργεια, θὰ εἶναι σωστὸ καὶ φρόνιμο νὰ τὴν πιάσετε μιὰ μέρα μὲ τὸ καλὸ καὶ νὰ κουβεντιάσετε μαζί τὰ παράπονά σας καὶ τὴ συμπεριφορά της; Καὶ τότε νὰ ζητήσετε ἐξηγήσεις ἀκριβέστερες ἀπὸ μέρους της. Ἴσως, μὲ τὴ συζήτησι αὐτή, νὰ ἐξομαλυνθοῦν πολλὰ καὶ νὰ ἐπέλθῃ εἰρήνη ἀνάμεσά σας, δεδομένου, ὅτι «οἱ καλοὶ λογαριασμοί, κάνουν τοὺς καλοὺς φίλους», ὅπως λέει καὶ ἡ παροιμία.

Βρῆκα τὸν προορισμό μουστὴ Σόνια: Ἀφοῦ ἡ νέα ποὺ γνωρίσατε, παίζει τόσο ρόλο στὴ ζωή σας καὶ σκέπτεσθε τόσο ἠθικὰ νὰ ἐνώσετε τὸ μέλλον σας μὲ αὐτήν, βρίσκω πολὺ σωστὸ καὶ τίμιο, δίχως περιστροφὲς καὶ δισταγμούς, νὰ διακόψετε τὶς ἄλλες παράνομες σχέσεις, ποὺ ἐχετε δημιουργήσει μὲ τὴ δυναμικὴ ξωτοχήρα. Καταλαβαίνω, φυσικά, ὅτι εἶσθε ὑποχρεωμένος σ' αὐτήν, μὰ ὅταν ἡ καρδιὰ μιλάῃ, κάθε ἄλλη ἀπαίτησι μοιραίως ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὰ δικαιώματα τῆς ἀγάπης. Ἐκτός, φυσικά, ἂν ἦδη ἔχετε ἀναλάβει ἄλλες ἠθικὲς ὑποχρεώσεις, ὁπότε δικαιολογημένα κι' ἐκεῖνη θὰ πρέπῃ νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις νὰ φα.ῆτε συνεπὴς στὸ λόγο σας καὶ στὶς ὑποσχέσεις σας. Πάντως, ὀφείλετε νὰ φερθῆτε σὰν ἄνδρας τίμιος καὶ ἀξιοπρεπής.

Ραγισμένη καρδιὰ τοῦ φαντάρου: Ἐλπίζω πὼς τώρα ποὺ βρίσκεστε μακρυὰ ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς γυναίκας αὐτῆς θὰ ἀντιληφθῆτε τὸ σφάλμα σας, νὰ συνδεθῆτε μαζί της, ἐνῶ εἶναι παντρεμένη, καὶ νὰ ἐπιδιώξετε νὰ ἐπανορθώσετε τὸ κακὸ ποὺ κάνατε.

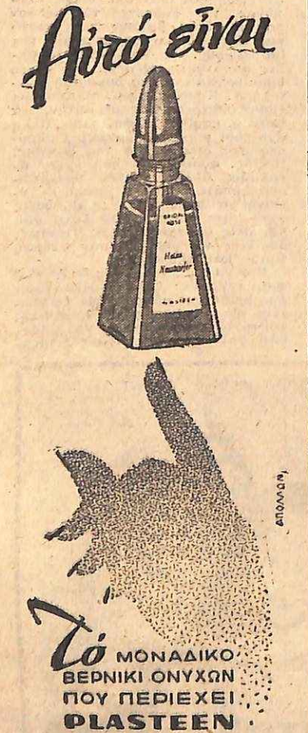

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΗΣ ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΜΟΝΡΟΕ

Ἡ Μαίριλυν Μονρόε παίρνει μὲ μεγάλη προθυμία μέρος σὲ ὁποιαδήποτε φιλανθρωπική γιορτὴ κι' ἂν διοργανωθῆ. Πρὸ ἡμερῶν ἡ ξανθεια γοητσσα πῆρε μέρος σὲ ἕνα πλούσιο θεαμα, τὰ ἔσοδα τοῦ ὁποίου διετέθησαν γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς ἀρθρίτιδος. Κοντὰ στὴν Μαίριλυν ποζάρουν ὁ γνωστὸς κωμικὸς τῆς τηλεοράσεως Μίλτον Μπέρλε καὶ μιὰ μικρὴ ἄρρωστη ποὺ στηρίζει μεγάλες ἐλπίδες στὰ ἔσοδα της παραστάσεως.

μένη, ῶ παιδί. Καὶ καταλαβαίνοντας τὸ σφάλμα σας, θὰ πρέπη ἀμέσως νὰ βάλετε τελεία καὶ παύλα στὸ ἀσυγχώρητο αὐτὸ αἴσθημα, γιὰ τὸ ὁποῖον ἔχετε ὄχι μόνον ἠθικές, ἀλλὰ καὶ ποινικὲς ἀκόμα εὐθύνες. Συνεπῶς δὲν πρέπει οὔτε σκέψι νὰ κάνετε, ὅτι μπορεῖτε, ὅταν γυρίσετε στὴν πατρίδα σας, νὰ ἀπαγγέτε τὴν γυναίκα αὐτὴ καὶ νὰ φύγετε μακρυά. Πρέπει νὰ ἀντιληφθῆτε, ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν εἶναι γιὰ σᾶς. Ἀφοῦ σήμερα προδίδει τὴ συζυγική της πίστι, ἐκθέτει τὴν ἀξιοπρέπειά της, προσβάλλει καὶ τὸ μητρικό της χρέος, μπορεῖ νὰ φερθῆ ἔτσι ἄπιστα καὶ σὲ σᾶς αὔριο, ἂν σᾶς ἀκολουθήση. Προσοχή: Μακρυὰ ἀπὸ τὴ γυναίκα αὐτή, ποὺ γιὰ σᾶς ἀποτελεῖ ἠθικὴ καταδίκη καὶ κοινωνικὴ καταστροφή!

Μαριγὼ — Ἰωάννη: Αὐτὸ τὸ αἴσθημα ποὺ ἔχετε γιὰ τὸν δεύτερο ἐξάδελφό σας δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα ἔρωτας, ἀλλὰ... σφάλμα. Σφάλμα ἠθικὸ καὶ κοινωνικό. Πρῶτα - πρῶτα γιατὶ εἶναι ἀπαγορευμένος ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ θρησκεία ἕνας τέτοιος δεσμὸς μεταξὺ συγγενῶν. Καὶ δεύτερον γιατί, ἀπ' ὅ,τι μπορῶ νὰ συμπεράνω, ἀπὸ τὸ γράμμα σας, εἰσθε καὶ οἱ δυὸ τόσο νέοι! "Υστερα ἀπ' αὐτὰ καταλαβαίνετε ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πάρω στὰ σοβαρὰ τὰ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ · ΤΗΛ. 28-407

τρελλὰ σχέδια περὶ αὐτοκτονίας ποὺ κάνετε. Γιατὶ εἶμαι βεβαία πὼς, ἂν καθήσετε κι' οἱ δυὸ σας νὰ σκεφθῆτε σοβαρά, θὰ ἀντιληφθῆτε ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ θυσιάσετε τὴ ζωή σας γιὰ ἕνα αἴσθημα, ποὺ σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν μπορεῖ νὰ δικαιωθῆ καὶ νὰ εὐτυχήση!

Καρδιὰ σὲ ἀμηχανία, Δ. Μ.: Ἀπὸ τὸ γράμμα σας ἀποσπᾶ τὴν ἐξῆς, πολὺ χαρακτηριστικὴ περικοπή: «Δὲν βλέπω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν κανένα σκοπὸ γιὰ νὰ μὲ ἀποκαταστήση..» Γιὰ νὰ μὴν βλέπετε ἕναν τέτοιο σκοπό, τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὰ ὅσα μεσολάβησαν μεταξύ σας, σημαίνει ὅτι καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ αἰσθήματός σας ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶχε δώσει νὰ καταλάβετε πῶς ἔχει καλὸ σκοπό. Γιατί, λοιπόν, κάνατε τὸ ἠθικὸ αὐτὸ σφάλμα; Ἐξ ἄλλου αὐτὸς φέρθηκε πολὺ πρακτικά: "Οταν μιὰ κοπέλλα εἶναι τόσο ἐπιπόλαιο βιολική, γιατὶ αὐτὸς ν' ἀναλάβη ἠθικὲς καὶ κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις ἐπέναντί της; "Αν σᾶς μένη ἀκόμα ἴχνος λογικῆς, τὴ λύσι θὰ τὴ δώσετε μόνη σας: Θ' ἀπαιτήσετε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν νὰ σᾶς ἀποκαταστήση ἀμέσως μὲ γάμο, ἀποφασίζοντας, τέλος πάντων, νὰ τὸν «πιέσετε, ὅπως λέτε. Ἐκτὸς ἂν, σὰν «πρακτικὴ» γυναίκα καὶ σεῖς, - δυνατὰ γιὰ νὰ σᾶς ξαναβρῆ, νὰ τρέξη κοντά σας. Ἀλλ' αὐτός, ὅπως τὸν δὲν πῆγατε στὸ ραντεβοῦ σας, δὲν στενοχωρήθηκε, ὅπως φαίνεται, καὶ πολύ. Ἀδιαφόρησε μάλιστα γιατί, ἁπλούστατα, ἔβλεπε στὸν σύνδεσμό σας μιὰ μικρὴ περιπέτεια. Κι' ἀφοῦ αὐτὸς ἀντιμετωπίζει ἔτσι ὅλο τὸ εὐγενικό σας αἴσθημα, πέστε μου τώρα: Ἀξίζει νὰ τὸ πάρετε ἐσεῖς τόσο κατάκαρδα, νὰ θυσιάσετε τὴν ὑγεία σας καὶ νὰ στενοχωρῆτε τοὺς καϋμένους τοὺς γονεῖς σας; Εἶσθε κορίτσι λογικὸ κι' ἐλπίζω νὰ συνέλθετε ἀμέσως!

Ρούσην Α.: Εἶσθε καταπληκτικός! Μὲ τὴν ἐπιπολαιότητα ποὺ δημιουργήσατε τὸν ἐρωτικό σας δεσμὸ μὲ μιὰ κοπέλλα, μὲ τὴν ἴδια καὶ μεγαλύτερη πήγατε νὰ πάρετε σύζυγο καὶ νὰ ἀναλάβετε βαρύτατες ἠθικὲς καὶ κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις, ἀφήνω τὶς οἰκονομικές, χωρὶς οὔτε στὴν πρώτη, οὔτε στὴ δεύτερη περίπτωσι νὰ ἔχετε ξεκαθαρίσει μέσα σας τὰ αἰσθήματα καὶ τὶς σκέψεις σας. Τώρα εἶναι φυσικὸ νὰ βρισκῆστε μὲ τὸν δυὸ αὐτὰ μπλεξίματα καὶ νὰ ἔχετε ἀνάγκατα τύψεις καὶ λαχτάρες, φόβους κι' ἐλπίδες. "Ετσι ποὺ ἦσθαν τώρα τὰ πράγματα, δηλαδὴ ἔτσι ποὺ τὰ φτιάξατε ἐσεῖς, δὲν μένει τίποτε ἄλλο παρὰ αὐτό: Νὰ βγάλετε ἀπὸ τὸ μυαλό σας τὴν πρώτη γυναίκα, τὴν ἀγαπημένη σας καὶ νὰ ἐφοσιωθῆτε ἀποκλειστικὰ στὴ γυναίκα ποὺ, καλὰ ἢ κακά, τὴν κάματε νόμιμη σύντροφο τοῦ βίου σας, καὶ στὸ παιδάκι σας. Τουλάχιστον γι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο, ποὺ δὲν σᾶς φταίει σὲ τίποτα καὶ ποὺ ἔχει τὴν ἀνάγκη σας, πρέπει νὰ συνέλθετε ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ παραφορά καὶ ν' ἀτενίσετε κατάματα σὰν ἄνδρας ἠθικὸς καὶ τίμιος τὶς ρητὲς σας ὑποχρεώσεις πρὸς σύζυγου καὶ πατέρα! Καὶ ἀφῆστε τὴν ἄλλη νὰ τὰ βγάλη πέρα μόνη της...

Σήκατ — 3—3—1—9—1: Τὸ γράμμα σας μοῦ ἔκανε βαθειὰ ἐντύπωσι. Γι' αὐτὸ καὶ θέλω νὰ συνχαρῶ εἰλικρινὰ γιατὶ εἶσθε σας νὰ ὑποβλεγμένος νέος. Εἶσθε ἔξυπνος λαμπρός, ἀξιοπερίεργα καὶ ἐξαιρετικὰ φωμένος νέος καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι μὲ αὐτά τὰ ἠθικὰ προσόντα σας θὰ προκόψετε καὶ θὰ εὐτυχήσετε. Καὶ γιὰ νὰ ἔρθουμε στὸ ζήτημα, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, δὲν μπῶ γιατὶ νὰ ἔχετε φόβους καὶ λύψεις, ποὺ ἔτυχε ν' ἀγαπήσετε καὶ νὰ καὶ τίμια μιὰ καλὴ κοπέλλα, τὴν ἀδελφὴ τοῦ φίλου σας. Αὐτὸ εἶναι πολὺ φυσικό. Καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προχωρῆσετε καὶ νὰ δικαιώσετε τὸ ὡραῖο εὐγενικό σας αἴσθημα, χωρὶς κανένα φόβο. Παρακαλῶ, ὅμως, ἀπὸ τὰ ἀπολύτως ἀβύνατα, γιὰ ἕνα τοῦ μένει μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Νομίζω, ὅτι εἶναι ἀσύνθετες γιὰ ἕνα νέο νὰ ζητάη νὰ στερηθῆ ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ κατ' ἐξοχὴν φανερώνει τὴν ἀρρενωπὴν ἐμφάνισι ἑνὸς ἀνδρός. Ἡ μέθοδος τῆς ἠλεκτροπηξίας εἶναι βυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῆ γιὰ τὴν ἀποτρίχωσι τοῦ προσώπου.

Δ. Κ. Μ. Νο 15: Ἐφ' ὅσον ἡ διάγνωσις εἶναι ἐπιτυχής, ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ πάθησί σας δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνες ποὺ μπορεῖ ὁ ἀφορωστος νὰ κάνη πειραματισμούς, γιατὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ἐπιδείνωσι τῆς πασούσης καταστάσεως, σὲ σημεῖο ποὺ νὰ μὴν ἐπιδέχεται πιὰ βελτίωσι, ὅπλαδὴ πιθανὴ βράχυνσι τοῦ ποδιοῦ κλπ. Γι' αὐτὸ σᾶς συνιστῶ νὰ σπεύσετε νὰ σᾶς ἐξετάση ὁ εἰδικὸς ὀρθοπεδικὸς γιατρός, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ ἀναλάβη τὴν νοσηλεία σας.

Γιώργον Δ. 24: Διάβασα μακροσκελῆ ἐπιστολή σας καὶ διολογῶ, ὅτι κατετοπίσθην ἐπακῶς. Καθίσταται σαφές, ὅτι ἡ κατάστασι ποὺ μοῦ περιγράφετε, ὀφείλεται, κατὰ μέγα ποσοστό, στὴν κόπωσι, συνεπείᾳ τῆς ἐντατικῆς μελέτης, τόσον σωματικῆς, ὅσο καὶ νευρικῆς φύσεως, καὶ ἦταν βυνατὸν νὰ ἐπανήρχετο στὴν προτέρα φυσιολογικὴ κατάστασι, ἐὰν δὲν ἦταν μακρὸ τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς μελέτης. Τώρα ὅμως χρειάζεται κάποια βοήθεια ὁ ὀργανισμός σας. Γι' αὐτό, θὰ πατρέτε ἐπὶ 20 ἡμέρες, μεσημέρι καὶ βράδυ, ἀπὸ ἕνα χαπάκι Arenorm, μὲ διακοπὴ 40 ἡμερῶν. Θὰ πατρέτε καὶ 3 κουταλάκια τὴν ἡμέρα Tonique. Σὲ ἀνοητικὴ περίπτωσι, μοῦ ξαναγράφετε.

Κ. Μ.: Ἔλαβα τὴ δεύτερη ἐπιστολή σας. Τώρα ποὺ ἐτέθη διάγνωσι ἀπὸ γιατρό, εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς πῶ καὶ ἐγὼ τὴ γνώμη μου ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Τὸ ὅτι ὑπάρχει μιὰ μικρὴ αἱμορραγία, δὲν εἶναι λόγος νὰ καταφύγετε στὸ χειρουργό, ὁπότε θὰ κάμετε 15 ἐνέσεις Streptomycine μὲ ἀνάλογη Penicilline καὶ σὲ ἀποτυχία θὰ καταφύγετε στὸ χειρουργό. Θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν συμπτωματικὴ θεραπευτικὴ ἀγωγή, ὅπως ἀκριβῶς σᾶς τὴν συνέστησε ὁ γιατρός. Ἂν θέλετε, μπορεῖτε, ἐκτὸς τῆς ἀλοιφῆς ποὺ ἔχετε, νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ τὴν pom. Midy.

Ἀναρρώσαντα Ξ. Α. Ω.: Μοῦ εἶναι τελείως ἀδύνατον νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου ἐπὶ τῆς περιπτώσεώς σας, γιατὶ δὲν σᾶς ἐξέτασα. Μία ἐξιδρωματικὴ πλευρίτις, ὅσον καὶ ἂν τὰ σημερινὰ μέσα θεραπείας εἶναι δραστικά, θὰ ἀφίση ὀπωσδήποτε ὑπολείμματα ἀξία πρασοχῆς, στὴν ἀρχὴ τοὐλάχιστον. Ἑπομένως, θὰ μποροῦσα νὰ ἕνω σχετικὴ γνώμη, ἂν εἶχα ὑπ' ὄψι μου τοὐλάχιστον ἕναν ἀκτινογραφικὸ ἔλεγχο, τὴν πυρετικὴ σας κίνησι καὶ τὴν γενικὴ σας κατάστασι.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Δυστυχισμένη, Χρυσούπολι: Ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ φαίνεται πὼς ἦταν ἡ ἐπέμβασαί, ἡ ὁποία προκάλεσε, ὅπως εἶπε ὁ γιατρός σας, ἐνδομητρίτιδα καὶ ωοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Θὰ κάμετε ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης μηνιαίας ἀζιαθεσίας πέντε ἐνέσεις καὶ κάθε μέρα μιά, ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estro - Prol, θὰ συνεχίσετε μὲ τρεις καψούλες τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου E - Vita ἐσωτερικῶς καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ κάμετε 20 ἐφαρμογὲς διαθερμίας. Ἀργότερα ἡ λουτροθεραπεία θὰ σᾶς ὠφελήση πολύ. Συνεχίσατε τὴν θεραπείαν ἐπὶ τρίμηνον.

Π. Θ. Γαρδένια: Οἱ ἀνωμαλίες ὀφείλονται σὲ κάποια ἐλαφρὰ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια δευτεροπαθῆ. Ἐλπίζω ὅλα νὰ ἐπανέλθουν στὸν κανονικὸ ρυθμό. Θὰ κάμετε τρεῖς ἐνέσεις Estro - Prol, ἓξη ἡμέρες πρὸ τῆς περιόδου, μετὰ τὴ λῆξιν δὲ αὐτῆς θὰ συνεχίσετε ἀμέσως μὲ Tabl. Ormonal ἀπὸ τὶς ὁποῖες, θὰ παίρνετε τρεῖς τὴν ἡμέρα. Ἡ θεραπεία

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀναπληρώσατε τὰ κενὰ τῶν ἐπιστολῶν σας μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἀσθενειῶν ποὺ ἀναφέρονται στὸ κάτωθι κείμενο.

Ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἔχει ἀναγνωρίσει τὴν ἀξία τῆς ὑγείας καὶ ἔχει ἀφιερώσει πολλὰ ἔργα στὴν ἀνακούφισι τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ δεινὰ τῶν ἀσθενειῶν. Ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια ἔχουν ἀνεγερθῆ νοσοκομεῖα, ἀσυλα, ἐπιστῆμες καὶ ἐπιστήμονες ἀφιερωμένοι στὴν ἀνακούφισι τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ δεινὰ τῶν ἀσθενειῶν. Ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἔχει ἀναγνωρίσει τὴν ἀξία τῆς ὑγείας καὶ ἔχει ἀφιερώσει πολλὰ ἔργα στὴν ἀνακούφισι τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ δεινὰ τῶν ἀσθενειῶν. Ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἔχει ἀναγνωρίσει τὴν ἀξία τῆς ὑγείας καὶ ἔχει ἀφιερώσει πολλὰ ἔργα στὴν ἀνακούφισι τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ δεινὰ τῶν ἀσθενειῶν.

Ἀπάντησις: Ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἔχει ἀναγνωρίσει τὴν ἀξία τῆς ὑγείας καὶ ἔχει ἀφιερώσει πολλὰ ἔργα

Δὲν λείπουν κι' ἐκεῖνοι ποὺ διαμορτύρονται ὅτι ἡ ὀμπρέλλα τους ἦταν πιὸ... καινούργια!...

Τὰ «ἀπωλεσθέντα ἀντικείμενα»

Μιὰ ματιὰ στὸ τμῆμα ποὺ συγκεντρώνονται

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἔχασε κάτι στὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, τὸ πορτοφόλι του, τὴν ὀμπρέλλα του, τὸ χαρτοφυλακά του, ἕνα κόσμημα, ἕνα ὁποιοδήποτε πρᾶγμα, ἀπὸ τὰ πιὸ κοινὰ ὡς τὰ πιὸ πολύτιμα. Τί γίνονται ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα;

Τίς περισσότερες φορές, ὅποιος βρῆ ἕνα πολύτιμο κόσμημα, προτιμάει, ἀντὶ νὰ τὸ ἐπιστρέψη στὸν κάτοχό του, ὅπως εἶναι τὸ σωστό, νὰ τὸ κρατήση γιὰ τὸν ἑαυτό του!...

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι ποὺ προτιμοῦν νὰ παραδώσουν στὴν ἀστυνομία τὸ εὕρημά τους, ὅσο πολύτιμο κι' ἂν εἶναι.

Τὰ χαμένα πράγματα, λοιπόν, παραδίδονται στὸ τμῆμα «ἀπωλεσθέντων ἀντικειμένων», ποὺ βρίσκεται στὴν ὁδὸ Σωκράτους ἀριθ. 62. Στὸ τμῆμα αὐτὸ περιμένει ὁ ἁρμόδιος ἀστυνομικὸς τὸν καθένα γιὰ νὰ παραλάβη ὅ,τι ἔχασε. Καὶ τί δὲν ὑπάρχουν στὰ ντουλάπια του; Τσάντες γυναικεῖες, ὀμπρέλλες, πορτοφόλια, κοσμήματα, ὁρμαθοὶ κλειδιῶν, χαρτοφύλακες, παπούτσια, δέματα, μικρὰ καὶ μεγάλα, ποὺ μόλις ἀγοράστηκαν ἀπὸ τὰ ἐμπορικὰ καὶ ξεχάστηκαν σ' ἕνα ταξὶ ἢ παράπεσαν ἐκεῖ ποὺ δὲν φαντάζεται κἂν ὁ κάτοχός τους.

Ὅλ' αὐτὰ φυλάγονται στὸ τμῆμα αὐτὸ καὶ περιμένουν τὸν κύριό τους, ποὺ τὶς περισσότερες φορές, δὲν... πηγαίνει νὰ τὰ πάρη!

Στὴν Εὐρώπη ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ εἶναι ὑποδειγματικὰ ὠργανωμένη. Τὰ ἰδιαίτερα τμήματα ἔχουν στὴ διάθεσί τους αὐτοκίνητα γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν διαφόρων ἀπωλεσθέντων πραγμάτων. Τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ γυρίζουν ἀπὸ τὶς 12 τὴ νύχτα ὡς τὸ πρωῒ ὅλα τὰ γκαράζ καὶ τὶς «ἀποθῆκες» τῶν τράμ καὶ παραλαμβάνουν τὰ διάφορα πράγματα ποὺ ξεχάστηκαν στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Κάθε πρωῒ, λοιπόν, τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ γυρίζουν στὸ τμῆμα, φορτωμένα μὲ πράγματα, ποὺ μπορεῖ νὰ μὴν ἔχουν ἐμπορικὴ ἀξία, μὰ εἶναι πολύτιμα καὶ δυσαναπλήρωτα γι' αὐτὸν ποὺ τὰ ἔχασε.

Τὰ πράγματα ποὺ χάνονται εὐκολώτερα καὶ συχνότερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, εἶναι οἱ ὀμπρέλλες κι' οἱ χαρτοφύλακες. Ἅμα δῆ κανεὶς στὰ τμήματα τὶς ἀραδιασμένες ὀμπρέλλες, νομίζει πὼς βρίσκεται σὲ ὀμπρελλάδικο. Ὑπάρχουν ὀμπρέλλες μεταξωτές, δίπλα σὲ πάνινες ξεβαμμένες ἀπὸ τὴν πολυκαιρία, ὀμπρέλλες μὲ ξύλινο χερούλι ἢ μὲ πολύτιμο χέρι ἀπὸ σκαλισμένο κόκκαλο ἢ ταρταρούγα, ὀμπρέλλες τῆς τελευταίας μόδας...

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς χαρτοφύλακες. Σωροὶ ὁλόκληροι ἀπ' αὐτούς, κάθε μεγέθους καὶ κάθε ποιότητος, ποὺ ἔχουν πολλὲς φορὲς μέσα ἔγγραφα σπουδαία, μετοχές, ἢ καὶ χρηματικὰ ποσά. Στὴ Βιέννη ὑπολογίζεται, ὅτι χάνονται κάθε χρόνο 2.000 περίπου χαρτοφύλακες.

Ἔπειτα ἀπὸ τὶς ὀμπρέλλες καὶ τοὺς χαρτοφύλακες, ἔρχονται τὰ καπέλλα. Ρεπούμπλικες, πανάμπες, κασκέτα, καπέλλα γυναικεῖα, καπέλλα παιδικά, χάνονται καθημερινῶς στὶς εὐρωπαϊκὲς πόλεις.

Ἔπειτα ἔρχονται οἱ γυναικεῖες τσάντες. Ἔχει γίνει ἕνας ὑπολογισμός, ὅτι μιὰ Βιεννέζα στὶς 200 χάνει κάθε χρόνο τὴν τσάντα της καὶ μαζὶ μ' αὐτήν, φυσικά, καὶ τὰ λεπτά της. Οἱ γυναικεῖες τσάντες ἀποτελοῦν τὸν ἐφιάλτη τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, γιατὶ πρέπει νὰ καταγράφουν λεπτομερῶς στὸ σχετικὸ βιβλίο τοῦ τμήματος ὄχι μόνον τὸ σχῆμα τους καὶ τὸ εἶδος τους, ἂν δηλαδὴ εἶνε δερμάτινες, πάνινες, μεταξωτὲς κτλ. ἀλλὰ καὶ τὰ παραμικρότερα πράγματα ποὺ θὰ βρεθοῦν μέσα. Καὶ ὅλοι ξέρετε τί ἀφάντα-στα πράγματα μπορεῖ νὰ περιέχη μιὰ γυναικεία τσάντα!...

Καὶ νὰ ἦταν μόνο αὐτά; Καθρεφτάκια, ἀναπτῆρες, σιγαροθῆκες, βέρες, γάντια, μαντήλια, καρφίτσες, ἀλυσσιδίτσες μὲ κλειδάκια κλπ.

Ἕνας Βεροληνέζος φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς ἔπαθε τὸ ἑξῆς: Γυρίζοντας στὸ σπίτι του ἕνα βράδυ ξέχασε ἕνα γύψινο ἐκμαγεῖο ἀνθρώπινου χεριοῦ, ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ τὶς ἀνατομικὲς μελέτες του!...

Τὰ χαμένα πράγματα ποὺ βρίσκονται συνήθως μεταξὺ Κυριακῆς καὶ Δευτέρας πρωῒ εἶνε ὁδοιπορικὰ μπαστούνια πανωφόρια, πουλόβερ καὶ σάκκοι γεμάτοι τρόφιμα. Αὐτὰ εἶνε οἱ ζημιὲς τῶν ἀφηρημένων ἐκδρομέων!...

Καὶ τί γίνονται ὅλ' αὐτὰ τὰ χαμένα πράγματα ποὺ βρίσκονται; Φυλάγονται ἐτσι ἐπ' ἄπειρον στὰ ράφια τῶν εἰδικῶν τμημάτων; Ὄχι, βέβαια. Μένουν ἐκεῖ μὲ τὸν ἀριθμό τους καὶ περιμένουν τὸν ἀφηρημένο κύριό τους νὰ πάη νὰ τὰ πάρη.

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο καὶ μιὰ ἡμέρα ἐπιστρέφονται αὐτοδικαίως σ' αὐτὸν ποὺ τὰ βρῆκε. Ὅσα δὲν ζητιοῦνται οὔτε ἀπὸ τὸν «εὑρόντα», βγαίνουν σὲ πλειστηριασμὸ πρὸς ὄφελος τοῦ κράτους...

Τὸ περίεργο σχετικῶς εἶνε ὅτι μόνο τὸ ἕνα τρίτο τῶν ἀπολεσθέντων ζητεῖται ἀπὸ τοὺς κατόχους τους. Αὐτοὶ ποὺ τὰ χάνουν τὰ θεωροῦν φαίνεται ὡς ὁριστικῶς χαμένα καὶ δὲν πιστεύουν πὼς εἶνε δυνατὸν ἐκεῖνος ποὺ τὰ βρῆκε νὰ τὰ παράδωσε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Γι' αὐτὸ οὔτε πάνε νὰ τὰ ζητήσουν.

Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ πηγαίνουν στὸ τμῆμα καὶ βρίσκουν τὰ χαμένα πράγματά τους πόση χαρὰ αἰσθάνονται καὶ πόση εὐγνωμοσύνη δείχνουν στοὺς ὑπαλλήλους!

Δὲν λείπουν ὅμως κι' οἱ ὑγρινιάρες, ποὺ διαμαρτύρονται πὼς ἡ ὀμπρέλλα τους ἦταν πιὸ καινούργια καὶ πὼς τοὺς τὴν ἔσχισαν, πὼς ἡ τσάντα τους εἶχε πολὺ περισσότερα πράγματα καὶ τοὺς τὰ ἔκλεψαν κλπ.

Μιὰ κυρία ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ ζητήση ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τὸ καναρίνι της ποὺ τῆς εἶχε φύγει... Ἦταν ἀδύνατον νὰ πεισθῆ πὼς στὸ σχετικὸ τμῆμα δὲν κρατοῦν τέτοιου εἴδους... εὐρήματα!

Τὰ χαμένα οἰκιακὰ ζῶα ποὺ βρίσκονται στὴ Βιέννη, παραδίδονται στὴν Ἑταιρία Προστασίας Ζώων, ἀπὸ ὅπου μπορεῖ νὰ τὰ ζητήση ὁ κύριος τους. Τὰ τρόφιμα πάλι πετιοῦνται στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν, τὰ εὔθλεκτα ὑφάσματα καίγονται καὶ τὰ δηλητηριῶδη ἀντικείμενα καταστρέφονται...

Πρωτομαγιάτικες συνήθειες

Στὴ Ζάκυνθο, τὴν πρωτομαγιὰ δὲν ἐπιτρέπεται ὁ μοναχογυιὸς νὰ κόβη τὰ μαλλιά του, οὔτε νὰ φορῆ καινούργια ροῦχα, οὔτε ν' ἀγοράζη τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Στὰ σπίτια ποὺ ἔχουν μοναχοπαίδια δὲν καθαρίζουν τὸ Μάϊο τὶς ἀράχνες, οὔτε φυτεύουν λουλούδια, οὔτε ὑφαίνουν. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ τὸ σχετικὸ δίστιχο:

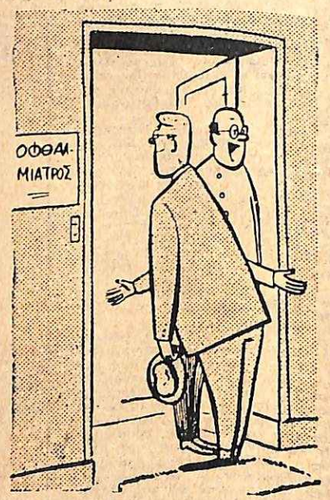
Ὅπαχέι γυιὸ μονογενῆ
τὸ Μάη μὴνα μὴ διαστῆ.

*

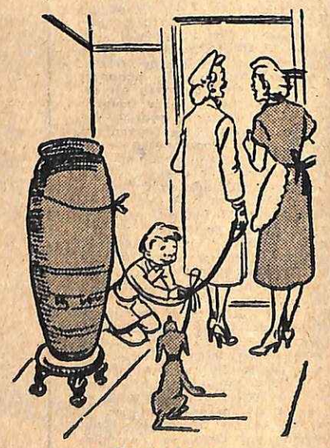
Στὴ Σμύρνη συνήθιζαν νὰ πίνουν γάλα τὴν ἡμέρα τῆς πρωτομαγιᾶς γιὰ νὰ μὴν φωριάσουν καὶ στὸ στεφάνι ποὺ κρεμοῦσαν στὴν πόρτα τους ἔβαζαν πάντα κι' ἕνα σκόρδο γιὰ τὸ μάτι. Ἐπίσης τὸ Μάη δὲν ἀγόραζαν ποτὲ τους σκοῦπα.

— Τοτό, πάλι τὸ ἕνα μόνο αὐτὶ ἔπλυνες, παληόπαιδο!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Στραβομάρα...

Χωρὶς λόγια.

Ἁπλὲς κι' εὔκολες συνταγὲς γιὰ ὅλα τὰ σπίτια

Ἀρνὶ μὲ διάφορα χόρτα (ἐντράδα)

ΥΛΙΚΑ

300 ἕως 1 ὀκᾶ ἀρνὶ (πλάτη ἢ μπούτι)
1 κρεμμύδι φιλοκομμένο.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
½ ἕως ¾ φλ. τσαγ. βούτυρο.
150 δράμια φασολάκια φρέσκα
2 ἕως 3 καρότα.
150 δράμια ἀρακᾶς.
150 δράμια κολοκυθάκια.
100 δράμια πατάτες.
100 δράμια τομάτες φρέσκες ἢ κονσέρβας.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Κόβετε τὸ κρέας σὲ μικρὰ κομματάκια καὶ τὸ κοκκινίζετε στὸ βούτυρο μζὶ μὲ τὸ κρεμμύδι. Προσθέτετε ἀνάλογο ἁλάτι καὶ πιπέρι καὶ νερὸ ζεστὸ τόσο, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ σκεπασθῆ τὸ κρέας. Ἀφίνετε νὰ σιγοβράση ἐπὶ 20 λεπτὰ καὶ ρίχνετε τὰ φασολάκια καὶ τὰ καρότα, ἀφοῦ τὰ καθαρίσετε καὶ τὰ κόψετε σὲ κομματάκια. Προσθέτετε ἐπίσης καὶ τὸν ἀρακᾶ, καθαρισμένο, σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφίνετε τὸ φαγητὸ νὰ σιγοβράση ἐπὶ 20 περίπου λεπτά. Τότε ρίχνετε τὰ κολοκυθάκια, κομμένα σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ τὶν τομάτα. Μετὰ 15 λεπτὰ ρίχνετε καὶ τὶς πατάτες, καθαρισμένες καὶ κομμένες σὲ κομματάκια. Σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφίνετε τὴν ἐντράδα νὰ σιγοβράση ὡς ὅτου βράσουν ὅλα τὰ λαχανικὰ καὶ συμπυκνωθῆ ἡ σάλτα.

Σημ.— Ἂν ἡ σάλτσα τοῦ φαγητοῦ εἶναι ἀραιή, βγάζετε σὲ πιατέλλα τὸ κρέας καὶ τὰ λαχανικά. Περνᾶτε τὴ σάλτσα ἀπὸ τρυπητό, τὴ βράζετε σὲ δυνατὴ φωτιὰ ὡς του «δέσῃ» καὶ τὴ ρίχνετε ἀπάνω στὴν ἐντράδα.

Ἀν ἐχετε κατσαρόλα ἀτμοῦ: Κοκκινίζετε τὸ κρέας μὲ τὸ κρεμμύδι, προσθέτετε ἁλάτι, πιπέρι καὶ 1½ φλυτζάνι τσαγιοῦ νερό. Σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ ὅταν φτάνῃ ἡ στήλη τοῦ ἀτμοῦ, βάζετε τὴ βαλβίδα. Ἀφίνετε τὴν κατσαρόλα στὴ φωτιὰ ἐπὶ 10 λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀρχίσῃ τὸ σφύριγμα. Τὴν τραβᾶτε ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ, ὅταν σταματήσῃ τὸ σφύριγμα, βγάζετε τὴ βαλβίδα καὶ κατόπιν τὸ καπάκι. Ρίχνετε τότε ὅλα τὰ λαχανικὰ μαζί, ἀφοῦ τὰ καθαρίσετε καὶ τὰ κόψετε σὲ κομματάκια, σκεπάζετε πάλι τὴν κατσαρόλα καὶ τὴν ἀφίνετε στὴ φωτιὰ ἐπὶ 3 λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀρχίσῃ τὸ σφύριγμα. Τὴν κατεβάζετε ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἀνοίγετε ὅταν σταματήσῃ τὸ σφύριγμα—μετὰ 15 περίπου λεπτά.

Μυζηθρόπιτα

ΥΛΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΥΜΗ

2 φλ. τσαγιοῦ ἀλεύρι.
2 κουταλιὲς ζάχαρη.
½ κουταλάκι τσαγιοῦ μπέϊκιν-πάουντερ.
½ φλ. τσαγιοῦ βούτυρο.
Νερὸ κρύο.

ΥΛΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΜΙΣΙ

1½ φλυτζάνι τσαγιοῦ ἀνάλατη μυζήθρα.
3 κουταλιὲς σούπιας γάλα.
Σερβίρετε τὴ μυζηθρόπιτα πασπαλισμένη μὲ κανέλλα.
Ξύσμα ἑνὸς λεμονιοῦ.
3 αὐγά.
½ φλ. τσαγιοῦ ζάχαρη.
2 ὡς 3 κουταλιὲς μέλι.
Κανέλλα.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Κοσκινίζετε μαζὶ τὸ ἀλεύρι, τὴ ζάχαρη καὶ τὴν μπέϊκιν-πάουντερ. Τρίβετε μέσα τὸ βούτυρο καὶ ρίχνετε μερικὲς κουταλιὲς νερὸ κρύο γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ζύμη μάλλον σφιχτή. Τὴν ἀνοίγετε σὲ φύλλο μάλλον χοντρὸ καὶ τὴ στρώνετε μέσα σὲ βουτυρωμένο ταψάκι σὲ τρόπον ὥστε νὰ καλυφθῆ ὅλο τὸ ἐσωτερικό του.

Λυώνετε τὴ μυζήθρα καὶ τὴ δουλεύετε μὲ τὸ γάλα. Προσθέτετε τὸ ξύσμα λεμονιοῦ. Χτυπᾶτε τ' αὐγὰ μὲ τὴ ζάχαρη καὶ τὰ προσθέτετε στὸ μίγμα τῆς μυζήθρας. Προσθέτετε ἐπίσης καὶ τὸ μέλι καὶ λίγη κανέλλα.

Ἀδειάζετε τὸ μίγμα τῆς μυζήθρας μέσα στὸ ταψάκι, τὸ στρώνετε καλὰ καὶ τὸ ψήνετε σὲ μέτριο φοῦρνο 30 ὡς 35 λεπτά.

Κεφτέδες φούρνου

ΥΛΙΚΑ

2 φλ. τσαγιοῦ τριμμένη φύχα ξεροῦ ψωμιοῦ.
2 φλ. τσαγιοῦ γάλα Ἂν.1
2 φλ. τσαγιοῦ γάλα ἢ νερό.
300 δράμια κυμᾶ.
2 αὐγά.
1 φιλοκομμένο κρεμμυδάκι.
1 κουταλάκι τσαγιοῦ (κοφτὸ) ἁλάτι.
¼ κουταλ. τσαγιοῦ πιπέρι.
Δυόσμο φιλοκομμένο (προαιρετικός)
½ φλ. τσαγιοῦ βούτυρο.
Κανέλλα.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Μουσκεύετε τὸ ψωμὶ μὲ γάλα ἢ νερό. Προσθέτετε τὸν κυμᾶ, τ' αὐγά, τὸ κρεμμυδάκι, ἁλάτι, πιπέρι καί, ἂν θέλετε, λίγο δυόσμο ἢ μοσχοκάρυδο τριμμένο. Ζυμώνετε καλὰ τὸ μίγμα πλάθετε τοὺς κεφτέδες καὶ τοὺς βάζετε στὴ σειρὰ σὲ ταψί. Ρίχνετε ἀπάνω τὶς τομάτες, ἀφοῦ τὶς περάσετε ἀπὸ σουρωτῆρι γιὰ νὰ ἀφαιρεθοῦν ὁ φλοιός καὶ οἱ σπόροι, τὸ βούτυρο, λίγο ἁλάτι καὶ κανέλλα καὶ τοὺς ψήνετε στὸ φοῦρνο ἐπὶ 1 ὥρα. Ὅταν κοκκινίσουν ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ τοὺς γυρίζετε.

Ἀρνὶ γιουβέτσι

ΥΛΙΚΑ

½ ὀκᾶ ἀρνί.
1 κρεμμύδι φιλοκομμένο.
½ φλ. τσαγιοῦ βούτυρο.
1 κουταλιὰ πελτὲ τομάτας ἢ τομάτες κουτιοῦ.
6 φλ. τσαγιοῦ νερό.
2 φλ. τσαγιοῦ μανέστρα.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
½ φλ. τσαγιοῦ τριμμένο κεφαλοτύρι.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Κόβετε τὸ κρέας σὲ μερίδες καὶ τὸ κοκκινίζετε σὲ 2 κουταλιὲς βούτυρο μαζὶ μὲ τὸ κρεμμύδι. Προσθέτετε τὴν τομάτα, λίγο νερό, ἁλάτι καὶ πιπέρι καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράση σὲ φωτιά, ἢ νὰ σιγοψηθῆ στὸ φοῦρνο ὡς ὅτου μαλακώσῃ. Κατόπιν ρίχνετε τὸ νερὸ καὶ, ὅταν πάρη βράσι, προσθέτετε τὴ μανέστρα. Ἀνακατεύετε τὸ φαγητό, τὸ σκεπάζετε καὶ τὸ σιγοψήνετε σὲ μέτρια φωτιά, ἢ στὸ φοῦρνο. Τὸ πασπαλίζετε μὲ τυρὶ καὶ τὸ περιχύνετε μὲ καμμένο βούτυρο.

Ντολμαδάκια γιαλαντζῆ

ΥΛΙΚΑ

½ ὀκᾶ κρεμμύδια.
2 φλ. τσαγιοῦ λάδι.
1 φλ. τσαγιοῦ ρύζι.
Μαϊντανός, ἄνηθος καὶ δυόσμος.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
2½ φλ. τσαγιοῦ νερό.
150 δράμια περίπου ἀμπελόφυλλα.
1 λεμόνι.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Καθαρίζετε καὶ φιλοκόβετε τὰ κρεμμύδια. Τὰ βάζετε σὲ τηγάνι μὲ τὸ μισὸ λάδι καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοψηθοῦν ὡς ὅτου μαραθοῦν. Κατόπιν προσθέτετε τὸ ρύζι, ἀφοῦ τὸ πλύνετε καλά, ἁλάτι, πιπέρι, λίγο φιλοκομμένο μαϊντανό, δυόσμο καὶ ἄνηθο. Ἀνακατεύετε τὸ μίγμα μερικὰ λεπτά, τὸ τραβᾶτε ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ ἀφίνετε νὰ κρυώσῃ.

Στὸ μεταξὺ ζεματᾶτε τὰ ἀμπελόφυλλα, τὰ ξεπλένετε σὲ νερὸ κρύο καὶ ἀφαιρεῖτε τὸ κοτσανάκι τους. Βάζετε ἐπάνω σὲ κάθε φύλλο ἕνα κουταλάκι ἀπὸ τὸ μίγμα τοῦ ρυζιοῦ καὶ τὸ τυλίγετε.

Στρώνετε μέσα σὲ κατσαρόλα μερικὰ φύλλα καὶ τοποθετεῖτε ἀπάνω σὲ σειρὲς τὰ ντολμαδάκια. Τὰ περιχύνετε μὲ τὸ ὑπόλοιπο λάδι, μὲ τὸ χυμὸ τοῦ λεμονιοῦ καὶ τὰ σκεπάζετε μὲ ἕνα πιάτο. Προσθέτετε 2½ φλ. τσαγιοῦ ζεστὸ νερό, σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα μὲ τὸ καπάκι της καὶ ἀφίνετε τὰ ντολμαδάκια νὰ σιγοβράσουν ὡς ὅτου μείνουν μὲ τὸ λάδι τους. Τὰ σερβίρετε κρύα.

ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

Κέϊκ ἁπλὸ

ΥΛΙΚΑ

1 φλ. τσαγιοῦ ζάχαρη.
½ φλ. τσαγιοῦ βούτυρο.
1 αὐγό, χτυπημένο.
2 φλ. τσαγιοῦ ἀλεύρι κοσκινισμένα.
2 κουταλάκια τσαγιοῦ (κοφτὰ) μπέϊκιν πάουντερ.
1 φλ. τσαγιοῦ γάλα.
Λίγο ξύσμα λεμονιοῦ.
Ἐλάχιστο ἁλάτι.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Χτυπᾶτε τὸ βούτυρο καὶ ρίχνετε λίγη-λίγη τὴ ζάχαρη. Ἐξακολουθεῖτε νὰ χτυπᾶτε ἕως ὅτου τὸ μίγμα γίνῃ ἀφρᾶτο. Προσθέτετε τὸ αὐγὸ καὶ λίγο ξύσμα λεμονιοῦ.

Κοσκινίζετε μαζὶ τὸ ἀλεύρι, τὴν μπέϊκιν-πάουντερ καὶ τὸ ἁλάτι καὶ ρίχνετε τὸ μίγμα αὐτό, μαζὶ μὲ τὸ γάλα, στὸ μίγμα τοῦ βουτύρου.

Ἀδειάζετε τὸ χυλὸ σὲ δύο ταψάκια βουτυρωμένα καὶ πασπαλισμένα μὲ ἀλεύρι καὶ τὸν ψήνετε σὲ μέτριο φοῦρνο ἐπὶ 20 ἕως 25 λεπτά.

Ὅταν τὰ κέϊκ ψηθοῦν καὶ μισοκρυώσουν, τὰ βγάζετε ἀπὸ τὰ ταψάκια καὶ τοποθετεῖτε τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο μὲ λίγη μαρμελάδα, κομπόστα, ἢ κρέμα ἀνάμεσα. Κοσκινίζετε ἀπάνω ἀπὸ κέϊκ λίγη ἀνοζάχαρη.

Κουλουράκια (γιὰ καφὲ)

ΥΛΙΚΑ

1 φλ. τοῦ καφὲ βούτυρο.
¼ φλ. τοῦ τσαγιοῦ ζάχαρη.
2 αὐγά.
2 κουταλάκια τσαγιοῦ (κοφτὰ) μπέϊκιν πάουντερ.
4 φλ. τσαγιοῦ ἀλεύρι.
1 φλ. τοῦ καφὲ γάλα.
Σουσάμι καὶ βανίλια.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Χτυπᾶτε τὸ βούτυρο καὶ ρίχνετε λίγη-λίγη τὴ ζάχαρη. Προσθέτετε τ' αὐγὰ ὁλόκληρα, ἕνα κάθε φορά, ἐνῶ χτυπᾶτε τὸ μίγμα διαρκῶς.

Κοσκινίζετε μαζὶ τὴν μπέϊκιν-πάουντερ καὶ τὸ ἀλεύρι καὶ τὸ ρίχνετε στὸ μίγμα τοῦ βουτύρου μαζὶ μὲ τὸ γάλα. Προσθέτετε τὴ βανίλια καὶ ζυμώνετε ἐλαφρὰ τὴ ζύμη.

Παίρνετε κομματάκια ζύμης καὶ τὰ πλάθετε σὲ κουλουράκια, τὰ πασπαλίζετε μὲ σουσάμι καὶ τὰ βάζετε σὲ λαμαρίνα βουτυρωμένη. Τὰ ψήνετε σὲ μέτριο φοῦρνο ἐπὶ 15–20 λεπτά.

Σημ.— Ἀντὶ γιὰ σουσάμι, ἀλείφετε τὴν ἐπιφάνεια τῶν κουλουριῶν μὲ αὐγό, τὰ πασπαλίζετε μὲ ζάχαρη καὶ κατόπιν τὰ ψήνετε.

Χαλβᾶς φούρνου

ΥΛΙΚΑ

¾ φλ. τσαγιοῦ βούτυρο.
¾ φλ. τσαγιοῦ ζάχαρη.
3 αὐγά.
1½ φλ. τσαγιοῦ συμιγδάλι.
1 πορτοκάλι.
½ φλ. τσαγιοῦ καρυδόψυχα χονδροκομμένη.
1 κουταλάκι τσαγιοῦ (κοφτὸ μπέϊκιν πάουντερ.
Κανέλλα

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Χτυπᾶτε τὸ βούτυρο ὡς ὅτου ἀσπρίσῃ καὶ ρίχνετε τὴ ζάχαρη καὶ τ' αὐγά, ἕνα-ἕνα ἐνῶ ἐξακολουθεῖτε τὸ χτύπημα. Κατόπιν προσθέτετε τὸ συμιγδάλι, τὸ χυμὸ καὶ τὸ ξύσμα τοῦ πορτοκαλιοῦ, τὶν καρυδόψυχα καὶ τὴν μπέϊκιν-πάουντερ. Ἀδειάζετε τὸ μίγμα σὲ βουτυρωμένο καὶ πασπαλισμένο μὲ ἀλεύρι ταψάκι καὶ τὸ ψήνετε σὲ μέτριο φοῦρνο ἐπὶ 45 περίπου λεπτά.

Βράζετε 1½ φλυτζάνι τσαγιοῦ ζάχαρη καὶ 1½ φλυτζάνι τσαγιοῦ νερὸ ἐπὶ 5 λεπτά. Ὅταν ψηθῆ ὁ χαλβᾶς καί, ἐνῶ εἶναι ἀκόμη ζεστός, τὸν περιχύνετε μὲ τὸ σιρόπι. Τὸν κόβετε σὲ κομμάτια τετράγωνα ἢ μπακλαβωτά, ὅταν κρυώσῃ, καὶ τὸν σερβίρετε πασπαλισμένο μὲ κανέλλα.

Οἱ Ἰωλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στὸ Μάη

— Οὔλος ὁ μαχαλᾶς σήμερα, φώναξε ἡ 'Εφταλία, "θὰ πάρη' φύλλο πορείας κι' οἱ ἐγχειρισμένοι ἀπ' τὰ σπιτάλια θὰ ξεπορτίσουνε. Κι' ὁ Γέρος τοῦ Μωρηᾶ θὰ σπηρουνιάση τ' ἄτι του καὶ θὰ πάη στὸ Μάη! Καὶ σὺ μονάχα δὲν θὲς νὰ πᾶμε, γιατὶ δὲν ἔχεις ναμοῦτι, ἀφιλότιμε ἄντρα!..

— 'Αφοῦ γουστάρεις, Φταλία μου, νὰ πᾶμε! τῆς λέει ὁ Νικολάκης ποὺ τὴν εἶδε ν' ἀγριεύη κι' ἴστερ - ἰστεμὲς τὴν πῆρε νὰ πάνε στὸ Ψυχικὸ σὲ μιὰ κουμπάρα τους.

Σὲ λίγο στρογγυλοκάτσανε μέσ' στὸ λεωφορεῖο καρσὶ σὲ μιὰ μητέρα μὲ τὸ παιδάκι τση, ἕνα ζιζάνιο ποὺ δὲν εἶχε νταγιαντισμό, καὶ μὲ χίλια δυὸ διπλωματικά, ἀλλὰ καὶ βίαια μέσα, ἡ μητέρα προσπαθεῖ ζὸρ - ζορινὰ νὰ τοῦ δώση νὰ φάη λίγο γιουβρέκι.

— Ζὲ σέλω!... φωνάζει μὲ γινάτι, καὶ σφαλὰ ἑρμητικὰ τὸ στόμα του τὸ κουντουρντισμένο.

'Απελπισμένη ἡ μητέρα ἀρχίζει ριτζάδες, τζιλβέδες, ψευτολιγοθυμιές, ὑποσχέσεις, στὸ παιδικὸ φιλότιμο.

— Μήπως σᾶς ἐνοχλεῖ; ρωτάει ἡ βασανισμένη μητέρα τὴν 'Εφταλία.

— Μὰ τί λέτε καλέ! μουρμουρίζει ἐκείνη στὸ κογιαναμέντο.

Κι' ἀπὸ μέσα τση ἀφρίζει κι' ἀζτίζει.

Τακτοποιημένη μὲ τὶς δηλώσεις τῆς 'Εφταλίας ἡ μαμά, ἄρχισε πάλι ἄλλο διπλωματικὸ κόλπο, μπᾶς καὶ φάη δυὸ μπουκιὲς τὸ μικρὸ θηρίο, ποὺ τὴν τυραννᾶ, καὶ τὴν τσιτσιρίζει.

— Μιχαλάκη!... Μιχαλάκη!... ξεφωνίζει. "Ακου δές!... 'Από δῶ εἶναι τοῦ νοσοκομείου τὰ 'μπρός!...

Μὲ κατάπληκτα μάτια κι' ἀνοιχτὸ στόμα ὁ μικρὸς βλέπει πράγματι τὸ κηπάριο τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου. Κι' ἔτσι τὸ κόλπο πέτυχε, γιατὶ εὐθὺς μὲ τ' ἄνοιγμα τοῦ στόματος, ἡ μητέρα κατάφερε νὰ τοῦ βάλη μιὰ μπουκιά. Στὸ μεταξὺ τὸ αὐτοκίνητο, ξεκινᾶ, κι' ἡ μητέρα συνεχίζει:

— Μιχαλάκη!... Μιχαλάκη!... Δὲς τώρα. 'Από δῶ εἶναι τση Βουλῆς τὰ πίσω.

Κι' εὐθὺς δεύτερη μπουκιά! "Ολοι γύρω οἱ ἐπιβάτες σπάνε πλάκα, κι' ἡ μητέρα τὸ βιολί τση:

— Μιχαλάκη!... Μιχαλάκη!... "Ακου... Δές! 'Από δῶ εἶναι τ' «Εὐαγγελισμοῦ» τὰ 'μπρός!

Τρίτη μπουκιά! Γκιζτισμένη ἡ 'Εφταλία ἀναζητᾶ ἕνα καινούργιο 'Ηρῶδη, νὰ τὴν σώση ἀπ' αὐτὸ τὸ μικρὸ γκεσταπιτάκι, ποὺχε κατσιλαμά τση. Κι' ὅσο τ' αὐτοκίνητο τρέχει τόσο τρέχει κι' ἡ γλῶσσα τῆς μητέρας:

— Μιχαλάκη!... Μιχαλάκη!... γύρισε. Δὲς... ἀπὸ δῶ εἶναι τοῦ Παναθηναϊκοῦ τὰ πίσω.

Τέταρτη μπουκιά! Κι' ἐξακολουθεῖ:

— Κι' ἀπὸ δῶ τὰ μπρὸς τοῦ «'Ερυθροῦ».

Πέμπτη μπουκιά.

— Μιχαλάκη!... Μιχαλάκη!... Γύρισε δές, ἀπὸ δῶ τοῦ Γηροκομείου τὰ πίσω!

Καὶ τότε ἡ 'Εφταλία δὲν βάσταξε πιὰ σπκώθηκε, βάρδα φουρνέλο, γύρισε τὴν πλάτη τση καὶ ξεφώνισε μ' οὖλο τση τ' ἄχτι:

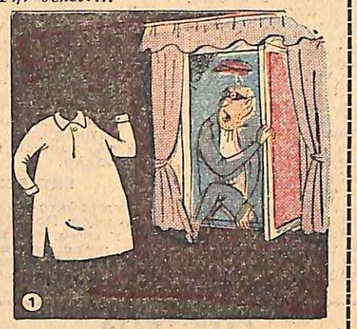
— Μιχαλάκη!... Μιχαλάκη!... κι' ἀπὸ δῶ εἶναι τὰ δικά μου!...

"Ολοι γύρω σκάσανε στὰ γέλια, κι' ἐκείνη μεγαλόπρεπη κατέβηκε μὲ τὸ Νικολάκη τση νὰ πάνε στὴν κουμπάρα τους γιὰ τὸ Μάη.

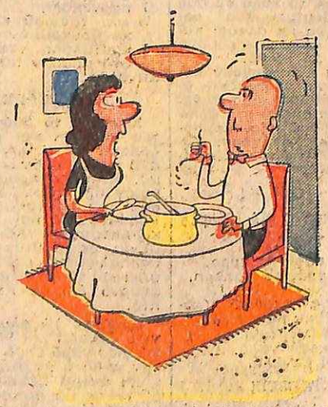
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

'Ο πάστορας (στὸ γαμπρό): Θέλεις αὐτὴ τὴ γυναίκα; 'Η νύφη (κόβοντάς τον): Τὴν θέλει!...

Τὸ πάθημα τοῦ λωποδύτη...

— Τόση φασαρία γιὰ μιὰ τρίχα... Κι' ὅμως θὰ ἦσουν κατενθουσιασμένος, ἂν τὴν εὕρισκες στὸ κεφάλι σου!...

'Η ἄνοιξη ξεκινάει ΑΠΟ ΤΗ ΣΑΧΑΡΑ!

Πίσω ἀπὸ τὸ γαμόγελό της κρύβονται ἀναρίθμητες ἀπειλὲς

'Η ἄνοιξη γεννιέται στὴν καρδιὰ τῆς 'Αφρικῆς, γύρω στὰ Χριστούγεννα, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ χειμώνας, μὲ τὰ χιόνια καὶ τὰ τρομερὰ κρύα του, κυριαρχεῖ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς Εὐρώπης ὡς τὴν ἄλλη. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, γεννιέται στὴν περιοχὴ τοῦ τροπικοῦ τοῦ Καρκίνου (δυτικὴ Σαχάρα) καὶ ταξειδεύει ἀπὸ κεῖ πρὸς βορρᾶν μὲ ταχύτητα σαράντα περίπου χιλιομέτρων τὴν ἡμέρα. Στὰ μεσογειακὰ κλίματα διαρκεῖ 92 ἡμέρες, 20 ὧρες καὶ 35 λεπτά.

'Από τὶς τέσσερες ἐποχὲς τοῦ ἔτους, ἡ ἄνοιξη ἐμφανίστηκε τελευταία. Οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι αὐτὸ ἔγινε πρὶν ἀπὸ 12 ἑκατομμύρια χρόνια (ἐνῶ ἡ Γῆ ἔχει ἡλικία τουλάχιστον δύο δισεκατομμυρίων ἐτῶν). Πρωτύτερα, δὲν ὑπῆρχε ἄνοιξις, ἀλλὰ μόνο δυὸ ἐποχές, θέρος καὶ χειμῶνας, μὲ μιὰ ἐνδιάμεση μεταβατικὴ περίοδο ποὺ ἀντιστοιχοῦσε ὁ' ἐκεῖνο ποὺ ἀποκαλοῦμε σήμερα φθινόπωρο.

Καὶ σήμερα, ἄλλωστε, μεγάλες ἐκτάσεις τοῦ πλανήτου μας βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸ δρομολόγιό της. 'Η ἄνοιξις ἐπισκέπτεται μόνον τὶς χῶρες ποὺ ἁπλώνονται πάνω ἀπὸ τὴ ζώνη τῶν ἐρήμων (τῆς Σαχάρας, τῆς 'Αραβίας, τῆς Περσίας, ἐκείνες ποὺ βρίσκονται στοὺς πρόποδες τῶν 'Ιμαλαΐων, τοῦ Μεξικοῦ, τῆς 'Αμερικῆς).

Πρὸς νότον αὐτῶν τῶν ἐρήμων ἁπλώνονται οἱ τροπικὲς χῶρες ποὺ δὲν ἔχουν παρὰ δύο μόνον ἐποχές: τὴν ἐποχὴ τῶν βροχῶν (χειμῶνα) καὶ τὴν ἐποχὴ τῆς ξηρασίας (καλοκαίρι).

Κατὰ τοὺς ἐπιστήμονες, ὁ πολιτισμὸς ἀναπτύχθηκε χάρις στὴν εὐεργετικὴ ἐναλλαγὴ τῶν ἐποχῶν. Χωρὶς αὐτήν, ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου θὰ παρέμενε σὲ πρωτόγονη κατάσταση. Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ψυχρὴ ἐποχὴ στὴ θερμὴ καὶ ἀντίστροφα ἀνάγκασε τὸν ἄνθρωπο νὰ προσαρμοσθῆ στὸ ἐναλλασσόμενο περιβάλλον ὅπου ζοῦσε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ἐπινοήση παντὸς εἴδους μέσα γιὰ ν' ἀντιμετωπίση τὰ μεγάλα κρύα ἢ τὶς μεγάλες ζέστες.

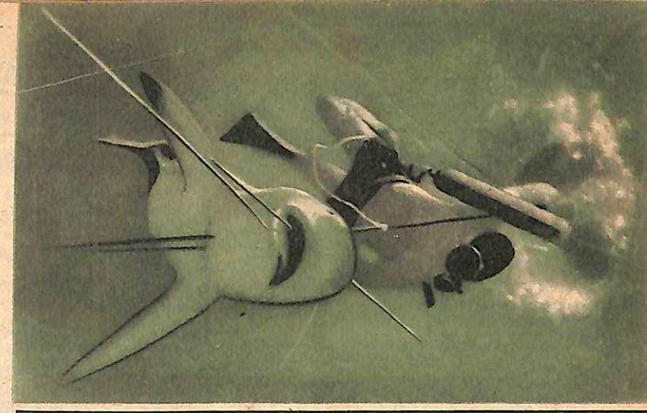
'Η ἄνοιξι εἶναι μιὰ ἰσχυρὴ ἔνεσις ζωῆς σ' ὅλα τὰ ὄντα τῆς δημιουργίας. Τὰ χελιδόνια κι' οἱ πελαργοὶ φεύγουν ἀπὸ τὴ Νότιο 'Αφρικὴ ἢ ἀπὸ τὶς 'Ινδίες καὶ διασχίζουν 8–12.000 χιλιόμετρα γιὰ νὰ ξαναβροῦν τὶς φωλιὲς ποὺ ἄφησαν τὸ περασμένο φθινόπωρο στὶς χῶρες τῆς Μεσογείου. Κι' αὐτὲς ἀκόμη οἱ πεταλοῦδες ξεκινοῦν ἀπὸ τὴ Βόρειο 'Αφρικὴ καὶ διασχίζουν χωρὶς σταθμὸ τὴ Μεσόγειο.

Οἱ σολωμοί, ἐξ ἄλλου, ἀφήνουν τὴ θάλασσα καὶ κύνονται μέσα στὸ ρεῦμα τῶν ποταμῶν, ποὺ τὸ νερό τους εἶναι κατὰ τὴν ἄνοιξι πλούσιο σὲ ὀξυγόνο. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σταματήση τὴν πορεία τους. Εἶναι τόση ἡ ὁρμὴ τους ποὺ ξεπερνοῦν μὲ ἀκροβατικὰ ἅλματα καὶ τοὺς πιὸ γρήγορους καταρράκτες. 'Εκεῖ, στὸ βάθος τῶν ποταμῶν, κάνουν τοὺς γάμους τους. Τὰ νεογνά τους, ὅταν μεγαλώσουν λίγο γιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀντισταθοῦν στὸ ρεῦμα, κατεβαίνουν στὶς ἐκβολές. Ὅταν φτάσουν ἐκεῖ, φαίνονται σὰν νὰ διστάζουν. 'Η μεγάλη περιπέτεια στὴν ὁποία πρόκειται ν' ἀποδυθοῦν τὰ τρομάζει. Παίρνουν, τέλος, τὴν ἀπόφασί τους καὶ ἐξαφανίζονται μέσα στὴ θάλασσα. Ποῦ πηγαίνουν; Οὔτε τὰ δίκτυα τῶν ψαράδων, οὔτε οἱ ἔρευνες σὲ μεγάλα βάθη μπόρεσαν ν' ἀποκαλύψουν ὡς σήμερα τὸ μυστικὸ τῶν ὑποθρυχίων δρομολογίων αὐτῶν τῶν ψαριῶν. 'Επειτα ἀπὸ δύο ἢ τρία χρόνια, ὅμως, ξαναγυρίζουν στὰ ἴδια ποτάμια, ὅπου πρωτοείδαν τὸ φῶς. "Εχουν ἐνηλικιωθῆ πιὰ κι' ἐρχονται ἐκεῖ γιὰ νὰ κάμουν τοὺς γάμους τους ὅπως κι' οἱ γονεῖς τους.

'Αλλὰ κι' ὁ ἄνθρωπος ἐπίσης αἰσθάνεται μὲ τρόπο ἐξαιρετικὰ ἔντονο τὴν ἐπίδρασι τῆς ἀνοίξεως. Οἱ θερμὲς ἡλιακὲς ἀκτῖνες διεγείρουν τοὺς ἐνδοκρινεῖς ἀδένες καὶ δημιουργοῦν μέσα στὸν ὀργανισμὸ τὴν πολύτιμη βιταμίνη D. 'Η ἄνοιξι ἔχει ἐπίσης εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὶς διανοητικὲς λειτουργίες.

Πίσω, ὅμως, ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ χαμόγελο τῆς ἀνοίξεως, κρύβονται ἀναρίθμητες ἀπειλὲς γιὰ τὸν ἄνθρωπο. 'Ο ἥλιος δὲν κάνει μόνον τὰ φυτὰ νὰ βλαστήνουν καὶ δὲν ἀναζωογονεῖ τὰ ζῶα καὶ τὸν ἄνθρωπο. 'Επιτείνει ἐπίσης τὴν τοξικότητα τῶν μικροβίων καὶ ἀναζωογονεῖ διάφορες ἀσθένειες ποὺ βρίσκονται σὲ λανθάνουσα κατάστασι μέσα στὸν ὀργανισμό. Πραγματικά, οἱ διεθνεῖς στατιστικὲς σημειώνουν κατὰ τὴν ἄνοιξι τὸν μεγαλύτερο ἀριθμὸ ἀσθενειῶν συγκριτικὰ μὲ τὶς ἄλλες ἐποχές. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχωμε περισσότερο καὶ ν' ἀποφεύγωμε τὶς παρεκτροπὲς καὶ τὶς καταχρήσεις.

"Ενα νέο προσοδοφόρο ἐπάγγελμα

Κυκλοφορῶντας ἀνάμεσα στὰ ψάρια, οἱ ψαράδες τοῦ βυθοῦ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ διαλέγουν ἐκεῖνα ποὺ θέλουν.

Οἱ ψαράδες ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

Μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ παράξενος κόσμος τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, ἦταν μία σχεδὸν ἄγνωστη περιοχή, ποὺ κανεὶς δὲν τολμοῦσε, οὔτε καὶ εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ τὴν ἐξερευνήση. Σήμερα, ὅμως, χάρις στὶς διάφορες συσκευὲς ποὺ ἐπινοοῦνται κάθε τόσο, μιὰ «ἐκδρομὴ» στὸ βυθὸ δὲν παρουσιάζει τίποτα τὸ ἀσυνήθιστο καὶ τὸ ἀκατόρθωτο.

"Οπως γράψαμε σὲ προηγούμενο τεῦχος μας, δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ βρεθοῦν οἱ κατάλληλοι ἄνθρωποι, ποὺ θὰ ὀργανώσουν τὶς ἐκδρομὲς αὐτές. Στὸ μεταξύ, οἱ διάφορες συσκευὲς καὶ τὰ ἐξαρτήματα ποὺ ἔχουν ἐπινοηθῆ γιὰ τὸν πεῖρατο στὸ βυθό, ἔδωσαν τὴ δυνατότητα νὰ δημιουργηθῆ ἕνα νέο σπὸρ καὶ ἕνα ἐπάγγελμα: τὸ ὑποβρύχιο ψάρεμα.

Πραγματικά, μόνο στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, ὑπάρχουν σήμερα πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο ψαράδες τοῦ βυθοῦ, ποὺ, ἀντὶ νὰ περιμένουν τὸ τσίμπημα τοῦ ψαριοῦ ἀπὸ μιὰ βάρκα ἢ καθισμένοι ὑπομονητικὰ σὲ ἕνα βράχο, μπαίνουν κατ' εὐθεῖαν στὸ βασίλειο τῶν ψαριῶν καὶ τὰ κυνηγοῦν ἀπὸ κοντά, ἔτσι ὥστε νὰ τὰ πετυχαίνουν σίγουρα.

'Η διάδοσι τοῦ ὑποβρυχίου ψαρέματος εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ἄρχισαν ἤδη νὰ δημιουργοῦνται καὶ τὰ σχετικὰ ρεκόρ. 'Ο 'Αμερικανὸς "Εντ Φίσσερ ἔμεινε πρὸ κα ροῦ 24 ὧρες καὶ ἕνα λεπτὸ κάτω στὸ βυθό, μὲ μοναδικὴ συντροφιὰ τὰ ψάρια, γιὰ νὰ ἀποδείξη, ὅτι μπορεῖ νὰ μείνη κανεὶς ἀρκετὲς ὧρες ἐκεῖ κάτω.

Φυσικά, ἦταν ἐφωδιασμένος μὲ ὅλες τὶς ἀπαραίτητες συσκευὲς καί, σὲ κανονικὰ διαστήματα, οἱ σύντροφοί του τοῦ πήγαιναν μιὰ ἀχρησιμοποίητη «ὀβίδα» πεπιεσμένου ἀέρος, καὶ τὴν ἔβαζαν στὴ θέσι τῆς μεταχειρισμένης.

"Ενας ἄλλος 'Αμερικανός, ὁ Τζὰκ Λάναν, ὁ ἴνυσε μιὰ ἀπόστασι τρισήμισυ περίπου χιλιομέτρων σὲ ἀρκετὸ βάθος, χωρὶς νὰ χρειασθῆ οὔτε μιὰ φορὰ ἀνεφοδιασμὸ σὲ ἀέρα.

"Ενα ζευγάρι εἰδικὰ «πτερύγια» γιὰ τὰ πόδια, ποὺ διευκολύνουν τὴν κολύμβησι καὶ μιὰ «μάσκα» γιὰ τὸ πρόσωπο, εἶναι τὰ π.ὸ ἀπαραίτητα ἐφόδια τῶν ψαράδων τοῦ βυθοῦ, μαζὶ μὲ μιὰ μικρὴ καὶ ἐλαφρὴ «ὀβίδα» πεπιεσμένου ἀέρος, ποὺ τὴν ὀνομάζουν «τεχνητὸ πνεύμονα».

'Ο «πνεύμων» αὐτὸς προσαρμόζεται εὔκολα στὴν πλάτη κάθε ἀνθρώπου καὶ τοῦ προμηθεύει τὸν ἀέρα, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν παραμονή κάτω ἀπὸ τὸ νερό, μέσῳ ἑνὸς σωλῆνος, ποὺ συνδέει τὴ συσκευὴ μὲ τὴ μάσκα τοῦ προσώπου. 'Ο ἀέρας ποὺ περιέχει, φτάνει γιὰ νὰ κρατήση ἕναν ἄνθρωπο μία ὡς μιάμιση ὥρα κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ εἶναι κατασκευασμένος μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε εἶναι εὐκολώτατο νὰ τὸν ἀλλάξη κανεὶς χωρὶς νὰ χρεασθῆ νὰ ἀνεβῆ στὴν ἐπιφάνεια.

Γιὰ ὅπλα, οἱ περισσότεροι ψαράδες χρησιμοποιοῦν ἕνα καμάκι, που ἕνα κτύπημά του ἀπὸ μιὰ μικρὴ σχετικὰ ἀπόστασι, εἶναι ἱκανὸ νὰ σκοτώση ἀκόμη καὶ μεγάλα ψάρια. Τὸ καμάκι αὐτὸ ἐξακοντίζεται ἀπὸ τὸ κυρίως ὅπλο, μὲ τὴ βοήθεια εἰδικῶν ἐλατηρίων ἢ συνηθισμένων ἀέρίων καὶ ὁ ψαρᾶς ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ τὸ χρησιμοποιήση καὶ πάλι, ὅταν τὸ βγάλη ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ σκοτωμένου ψαριοῦ.

'Από τὰ ἐφόδια, ποὺ βοηθοῦν σημαντικὰ τοὺς ψαράδες τοῦ βυθοῦ, εἶναι ἕνα φορητὸ φαναράκι, μὲ τὸ ὁποῖο θαμπώνουν τὰ ψάρια, τὰ ἀκινητοῦν καὶ τὰ σκοτώνουν μὲ μεγάλη εὐκολία. Τὰ ψάρια, ἐπίσης, ποὺ μιὰ συνάντησι μαζί τους θὰ σήμαινε ἀρκετοὺς μπελάδες γιὰ τοὺς ψαράδες ἂν τὰ συναντοῦσαν στὴν ἐπιφάνεια, γίνονται ἀκίνδυνα στὸ βυθὸ καὶ δὲν δείχνουν καθόλου ἐχθρικὲς διαθέσεις ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων — ποὺ μὲ τὴν παράξενη στολή τους, δὲν διαφέρουν καὶ πολὺ ἀπό... ψάρια. 'Ακόμη καὶ οἱ καρχαρίες, δὲν ἐνοχλοῦν τοὺς ψαράδες στὸ βυθό.

Αὐτό, φυσικά, δὲν σημαίνει, ὅτι τὸ ψάρεμα στὸ βυθὸ δὲν ἔχει κινδύνους, παρ' ὅλο ποὺ οἱ διάφορες συσκευές, ἁπλὲς στὴν οὐσία, εἶναι κατασκευασμένες μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μειώνουν στὸ ἐλάχιστο τοὺς κινδύνους. Τὰ περισσότερα δυστυχήματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, δὲν ὀφείλονται συνήθως σὲ βλάβες τῶν συσκευῶν, ἀλλὰ σὲ ἀπροσεξίες ἐκείνων ποὺ τὶς χρησιμοποιοῦν.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, καὶ οἱ ψαράδες τοῦ βυθοῦ, προτιμοῦν νὰ ἐργάζωνται δύο-δύο, ὥστε ὁ ἕνας νὰ βοηθᾶ τὸν ἄλλον στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ χρειασθῆ.

Μὲ τὰ πολλὰ πλεονεκτήματα ποὺ παρουσιάζει, τὸ ψάρεμα στὸ βυθὸ δὲν εἶναι μόνο ἕνα σπόρ, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἐπικερδὲς ἐπάγγελμα. 'Επειδὴ οἱ ψαράδες αὐτοὶ κυκλοφοροῦν ἀνάμεσα στὰ ψάρια, ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ διαλέγουν ἐκεῖνα ποὺ προτιμοῦν — καὶ, φυσικά, διαλέγουν τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ καλύτερα. "Ενας καλὸς ψαρᾶς τοῦ βυθοῦ, μπορεῖ νὰ πιάση ἄνετα 320-350 ὀκάδες ψάρια, μέσα σὲ μιὰ νύχτα.

Παράλληλα μὲ τὴ χρησιμοποίησί τους γιὰ τὸ ὑποβρύχιο ψάρεμα, οἱ διάφορες ἀτομικὲς συσκευὲς τοῦ βυθοῦ ἐξυπηρετοῦν τοὺς ἐπιστήμονες νὰ κατεβαίνουν στὸ βυθὸ καὶ νὰ μένουν ἐκεῖ κάτω ἀτέλειωτες ὧρες, μελετῶντας τὰ ψάρια καὶ τὸ περιβάλλον τους. Στὴ Γαλλία, ἐπίσης, ὅπου πρωτοεμφανίσθηκαν οἱ ψαράδες τοῦ βυθοῦ, ὑπάρχουν εἰδικοὶ ἀστυφύλακες, ποὺ, ἐφωδιασμένοι μὲ στολὲς βυθοῦ, περιπολοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια καὶ ἐπιβλέπουν στὴν τήρησι τῶν κανονισμῶν, τῶν σχετικῶν μὲ τὸ ψάρεμα.

"Οπως, τέλος, εἶναι πάντοτε ἀναπόφευκτο, βρέθηκαν καὶ ἀρκετοί, ποὺ ἐκμεταλλεύθηκαν τὶς συσκευὲς τοῦ βυθοῦ, γιὰ παράνομες πράξεις. "Ενας 'Αμερικανὸς τὶς χρησιμοποίησε τελευταία γιὰ νὰ κλέψη τὰ μοτὲρ ἀπὸ εἴκοσι βενζινοκίνητες βάρκες. Κολυμπῶντας κάτω ἀπὸ τὸ νερό, τὰ βρᾶδυα, ἔλυνε τὶς βάρκες, τὶς ἔσερνε πιὸ ἔξω καὶ ἐκεῖ ξεβίδωνε τὰ μοτὲρ μὲ τὴν ἡσυχία του. Στὸ τέλος, ὅμως, συνελήφθη.

'Επάνω: Τὰ εἰδικὰ καταστήματα, εἶνε γεμᾶτα ἀπὸ κάθε εἴδους συσκευὲς καὶ ἐξαρτήματα γιὰ τὸ ὑποβρύχιο ψάρεμα. Κάτω: Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία του, ὁ ψαρᾶς τοῦ βυθοῦ ἀνεβάζει στὴν ἐπιφάνεια τὴ λεία του.

'Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

'Η χάρι τοῦ πασᾶ

Μιὰ φορὰ ὁ Ναστραδὶν παράτησε τὴ γυναίκα του καὶ τὸ χωριό, ὅπου ἔζησε ὅλα του τὰ χρόνια καὶ ξεκίνησε πεζὴ γιὰ τὴν Προῦσα.

— Θὰ πάω στὸν ἴδιο τὸν πασᾶ καὶ θὰ τοῦ ζητήσω μιὰ χάρι, ἔλεγε στοὺς φίλους του, ποὺ ἀποροῦσαν γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἀπόφασί του.

— Καὶ τί ρουσφέτι θὰ τοῦ ζητήσης, Χότζα ἐφέντη μ; τὸν ρωτοῦσαν ἐκεῖνοι κοροϊδευτικά.

— "Εγνοια σας κι' ὅταν τὸ μάθετε, δὲν θὰ πιστεύετε στ' αὐτιά σας!... ἀπαντοῦσε ὁ Ναστραδὶν καὶ συνέχιζε τὸ δρόμο του γιὰ τὸν ὀντὰ τοῦ πασᾶ.

Κάποτε ἔφτασε ἐπὶ τέλους στὴν Πράγματα τώρα τὰ πράγματα τὰ δὲν τοῦ φαινόντουσαν καὶ τόσο εὔκολα. "Αρχισε νὰ φοβᾶται καὶ νὰ διελιάζῃ.

«Καὶ πῶς θὰ μπῶ τοῦ λόγου μου, ἕνας ἁπλὸς Χότζας μὲ τριμμένα ροῦχα μέσα στὰ παλάτι τοῦ πασᾶ;» ἔλεγε ἀπὸ μέσα του κάθε τόσο κι' ἀνέβαλλε διαρκῶς τὴν ἐπίσκεψή του.

'Αλλὰ ἕνα βράδυ, σ' ἕνα καφενέ, κάποιος παληὸς του φίλος τοῦ εἶπε:

— "Αἴντε, μωρὲ Ναστραδίν, πάρε κουράγιο καὶ τράβα στὸν πασᾶ. "Ανθρωπος εἶναι κι' αὐτὸς καὶ δὲν πρόκειται νὰ σὲ φάῃ...

Κι' ὁ Χότζας, ποὺ βρῆκε ἐπὶ τέλους ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος, πῆρε ξαφνικὰ δύναμι καὶ τὴν ἄλλη μέρα τράβηξε γιὰ τὸ σεράγι. 'Αλλὰ οἱ σκοποί, ποὺ φύλαγαν ἀπ' ἔξω, μόλις εἶδαν τὸ κακομοιριασμένο παρουσιαστικό του, δὲν τὸν ἄφηναν νὰ περάσῃ μέσα.

'Ο Ναστραδὶν ὅμως δὲν ἔχασε τὴν ὑπομονή του. 'Αφοῦ παρασκάλεσε κάμποσες φορὲς ἔφυγε καὶ ξαναγύρισε τὴν ἄλλη μέρα. Μὰ καὶ πάλι δὲν τὰ κατάφερε.

"Ετσι πέρασαν ἀρκετὲς μέρες ποὺ ἔφτανε ὁ Χότζας ὣς τὴν πύλη τοῦ παλατιοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ μπορῇ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του μέσα.

"Ὡς ποὺ μιὰ μέρα, ὅταν εἶχε ἀποκάμει πιὰ κι' ἑτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ ἄπρακτος καὶ ρεζιλεμένος στὸ χωριό του, ἡ τύχη τὸν βοήθησε: "Ενας καλόβολος φρουρὸς τὸν ἄφησε νὰ περάσῃ κι' ὁ Ναστραδὶν μόνο ποὺ δὲν τὸν φίλησε ἀπὸ τὴ χαρά του. Μιὰ καὶ δυὸ λοιπόν, ὁ Χότζας τραβήχτηκε ἴσια γιὰ τὸν ὀντὰ τοῦ πασᾶ.

— Πολυχρονεμένε μου ἄρχοντα, τοῦ εἶπε μόλις τὸν ἀντίκρυσε καὶ γονάτισε μπροστά του, ἦρθα ἀπὸ τὸ μακρυνό μου χωριὸ γιὰ νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι...

— Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ χάρι ποὺ ζητᾶς ἀπὸ μένα; τὸν ρώτησε τότε χαμογελῶντας μὲ καλωσύνη ὁ πασᾶς.

— Νὰ σοῦ πῶ, ἄρχοντά μου, ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν, στὴν ἀρχή, ὅταν ξεκίνησα μὲ τὰ πόδια γιὰ νἄρθω στὸ σαράγι σου δὲν ἤξερα κι' ἐγὼ καλὰ καλὰ τί χάρι θὰ σοῦ ζητοῦσα!... Μοῦ περνοῦσαν βέβαια ἀπ' τὸ μυαλὸ τὰ χρυσᾶ φλουριά, οἱ ὁμορφες γυναῖκες καὶ τὰ ἀξιώματα! Μὰ ὅταν ἔφτασα ὡς ἐδῶ, κατάλαβα πὼς εἶμαι πιὰ πολὺ γέρος κι' ἀνάξιος γιὰ τέτοιες χάρες. Γι' αὐτό, τὸ μόνο ποὺ θἄθελα νὰ τοῦ ζητήσω εἶναι νὰ μὲ βάλῃς φρουρὸ στὴν πύλη τοῦ παλατιοῦ σου...

— Καὶ γιατί, Χότζα, προτίμησες αὐτὴ τὴ χάρι ἀπὸ τόσες ἄλλες, ποὺ εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ κάνω; τὸν ρώτησε τότε ἀπορῶντας ὁ πασᾶς.

— Γιατί, ἄρχοντά μου, ἂν ἤξερες πόσοι ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὴν ἀνάγκη σου καὶ τὴν προστασία σου ἔρχονται ὣς τὴν πόρτα σου καὶ δὲν μποροῦν νὰ μποῦν πιὸ μέσα, θὰ καταλάβαινες!... Οἱ φρουροὶ δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ σὲ δοῦν κι' ἐσὺ οὔτε ποὺ περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό σου πόση δυστυχία δέρνει τὸν κοσμάκη... "Αν γινόμουν λοιπόν, ἐγὼ φρουρός, δὲν θ' ἄφηνα κανέναν ποὺ νὰ μὴ σοῦλεγε τὸν πόνο του καὶ τὴ δυστυχία του. "Ετσι κι' οἱ ὑπήκοοί σου θὰ βρίσκανε τὴν στοργή σου καὶ σὺ θὰ γινόσουν πιὸ ἀγαπητός!

Συγκινημένος τότε ὁ πασᾶς ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Χότζα σηκώθηκε ἀπ' τὸ σοφᾶ του, πῆρε τὸ Ναστραδὶν ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦπε:

— Γιὰ ὅσα εἶπες, Ἐχεις δίκηο Χότζα. Μονάχα σ' ἕνα δὲν συμφωνῶ: Νὰ γίνῃς φρουρός!...

Καὶ τὸν κράτησε γιὰ σύμβουλό του.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΣΥΝΑΧΙ

Κουζούμ χίτς αὐτὸ τὸ καιρὸς ἱστρωμένος ντὲν ἐνεται. Μιὰ πολὺ ζέστη ἐκάνει, μιὰ ἄερας φυσημένος ἐνεται, δοροσιὰ ἐκάνει. Τὸ ἡμέρα ἀπὸ τὸ ζέστη λιγάκι σικασμένος ἐνεσαι, ἄμμα τὸ βιραδάκι πάλι κρύο ἐκάνει. 'Εμένα χίτς ντὲν μὲ νοιάζει, ἄμμα συνάκι μὲ πιάνει. Καὶ ἄμα ἐμένα συνάκι μὲ πιάνει, μύτης μου πολὺ κακκινισμένος ἐνεται, ἀφοῦ, ἐκάνω — φταρνίσματα φελιὰν φιστὶκ — καὶ χίτς αὐτὸ δὲν μὲ ἠρέσει. "Υστερα φάτσα μου ὡραία, καλασμένος ἐνεται γιατὶ τὸ μύτη μου λίγο μεάλο εἶναι καὶ ἄμα κακκινισμένος ἐνεται, πολὺ ἄσκημος εἶμαι. Τὸ λοιπὸν ἐσύ, ἀναγνώστη ἐφέντη ποὺ μὲ ἤξερες καλά, καταλαβαίνεις. 'Εγὼ πολὺ νευρικὸς ἄντιρωπος εἶμαι καὶ ὅταν συναχωμένος ἐνομαι, πολὺ πιὸ νευριάζω. 'Αναντίν;

Τὸ λοιπὸν φαντάζεσαι, κουζούμ, τί ἔϊναι; 'Ιπροχτὲς μέσα στὸ λεωφορεῖος ἰμπαίνω, κόσμος ἤτανε. Τί νὰ κάνω; "Ὀρθιος στεκάμουν. Τὸ λοιπόν, ξαφνικὰ τὸ μύτη μου κάνει:

—'Ααασφουνουοῦ!

Μπιροστὰ μου κάποιος μπουνταλάς, χοντιρός χοντιρός, ἐστεκότανε, ἄμμα πολὺ θυμωμένος ἔϊνε. Γυρίζει, λοιπόν, ἀγριοκυττάζει καὶ μὲ λέει:

—Μωρὲ μπράβο! Δὲν βρῆκες νὰ πᾶς πουθενὰ ἀλλοῦ νὰ φταρνιστῆς;

'Αμα ἀκούει ἐγὼ θυμωμένος ἤμουν:

—Ποῦ νὰ πάω κουζούμ;

—"Α, δὲν ξέρεις ποῦ νὰ πᾶς; Καὶ βρῆκες νὰ φταρνιστῆς ἐπάνω στὸ σβέρκο μου;

Ἐτσι καθὼς μιλημένο μὲ ἐκάνει καὶ τὸ πιρόσωπό του κοντὰ στὸ δικός μου πιρόσωπο βρισκόταν, χίτς χωρὶς νὰ τὸ θέλω, πάλι τὸ μύτη μου ἔκανε:

—'Ααασφουνουοῦ!

Τότε τὸ χοντρὸς κύριος ἔϊνε ἔξω φιρενῶν καὶ μεάλη φωνὴ βάζει:

—Μωρὲ μπράβο! Μέσα στὰ μοῦτρα μου βρῆκες νὰ φταρνιστῆς τώρα;

Καὶ ἐγὼ τοῦ λέω:

—Γιὰ στάσου, γιάκο! Μέσα στὸν σβέρκο σου ντὲν ἠθέλεις νὰ φταρνιστῶ. Ποῦ μοῦτρα σου ντὲν ἠθέλεις νὰ φταρνιστῶ; θέλεις, τέλος σπάγγων νὰ φταρνιστῶ;

Τότε τὸ κύριος πολὺ-πολὺ θυμωμένος ἐνέται καὶ μὲ λέει:

—Μωρὲ καλὸς εἶσαι! Καὶ πρέπει νὰ φταρνιστῆς ἢ μέσα στὸν σβέρκο μου ἢ μέσα στὰ μοῦτρα μου;

—Γιαθρούμ, τοῦ λέω, τιρελλὸς εἶσαι; φταρνίζομαι στὸν σβέρκο σου, γυρίζεις τὸ μοῦ-νίζομαι στὸν σβέρκο σου. Φταρνίζομαι καὶ στὰ τρα σου. Τί νὰ σὲ κάνω; Φταρνίζομαι καὶ στὰ μοῦτρα σου. Ἄμα ντὲν ἠθέλεις μήτε στὸν σβέρκο τρα σου νὰ φταρνίζωμαι μήτε στὸν σβέρκο σου, φύε ἀπὸ κοντά μου γιαθρούμ! Χίτς, νοσου, φύε ἀπὸ κοντά μου γιαθρούμ! Χίτς, νομίζεις, ὅτι τέτοιο συναχωμένο μύτη, ἡμπορῶ νὰ τὸ κουμαντάρω; "Ὅ,τι βρίσκεται μπροστά της, ἐπάνω του φταρνίζεται.

Τὸ λοιπὸν αὐτὰ τὰ λόγια μου πολὺ σωστὰ ἤτανε, ἄμα, ντὲν ἤξέρω, γιατὶ στὸν κόσμο ἄστεια φαντάκανε καὶ ὅλοι τὰ ἔλια ἀρχινισμένα ἐκάνανε. "Αλλοι λέανε:

—Τί νὰ κάνη ὁ ἄνθρωπος; 'Αφοῦ εἶναι συναχωμένος!

"Αλλοι λέανε:

—'Αφου δὲν μπορεῖ νὰ κουμαντάρη τὴ μύτη του.

"Αλλοι λέανε:

—'Επίτηδες φταρνίστηκε στὸν σβέρκο τοῦ χοντροῦ.

"Αμα ὁ ἐρίφης ὁ χοντρὸς πολὺ ἀστεῖος ἤτανε καὶ στὸν κόσμο ἐύρισε καὶ λέει:

—Τί γελᾶτε, κύριοι; Βλέπετε ἐδῶ ἕναν ἀνάγωγο ἄνθρωπο καὶ διασκεδάζετε;

Τότε καὶ ἐγὼ τὸν κόσμο ρωτημένο ἐκάνω:

—Τί θὰ πῆ γιαθρούμ ἀνάγωγο; Μὲ ὑβρίζει;

Κάποιος, ὅμως, μὲ λέει:

—"Οχι, κύριε! Δὲν σᾶς βρίζει. Μὲ αὐτὴ τὴ λέξι θέλει νὰ πῆ ὅτι εἶσαστε πολὺ καθὼς πρέπει κύριος, ἀλλὰ συναχωθήκατε.

Τότε καὶ ἐγὼ λέω:

—Εὐχαριστῶ πολύ. Καὶ βέβαια εἶμαι ἀνάγωγος ἀντιρωπος, ἀλλὰ τί νὰ κάνω;

Καὶ ὕστερα τὸ μύτη μου κάνει:

—'Αφοῦ! 'Αφοῦ!

Καὶ οἱ ἄλλοι ἀντιρωποι φωνάζουν:

—"Οχι ἀπὸ δῶ! "Οχι ἀπὸ δῶ!

"Αλλοι ἔλια ἐκάνουν, ἄλλοι ἀπὸ μπιροστὰ μου φεύγουν, μεάλο σαματὰ ἐνεται, καυγᾶς μαυγᾶς φελιὰν φιστίκ!

Βάϊ, βάϊ, βάϊ! Χίτς οὔτε ἕνα συνάκι ντὲν μπορεῖ νὰ μὲ πιάνη, γιάκο! "Ολο τὸ κόσμος μὲ μένα ἀσκολημένος ἐνεται. Νέτουρ μπιοῦ μπέ, γιαθρούμ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

'Η πλάτη

Αἴ, κύριος! Δὲν σηκώνεσαι νὰ πᾶς νὰ καθίσης σὲ μιὰ ἄλλη θέσι, σὲ παρακαλῶ; Σὲ σένα τὸ λέω, ποὺ ἦρθες καὶ κάθησες ἀναιδέστατα καὶ προκλητικώτατα στὸ ἐμπρός μου κάθισμα, ἁπλώθηκες φαρδὺς-πλατὺς καὶ μοῦ ἔκοψες τὰ τρία τέταρτα τῆς θέσης. Τί εἶπες; "Α, μ' ἐνοχλῆς; Μὰ εἶναι νὰ ρωτᾶς, χριστιανέ μου; "Η μήπως καὶ δὲν τὸ ξέρεις δηλαδή, καὶ δὲν σοῦ τὸχουν ξαναπῆ; "Οχι, δὲν μ' ἐνοχλεῖ τὸ κεφάλι σου, ἂν μπορῇ νὰ λεχθῇ κεφάλι αὐτὸ τὸ καφάσι ποὺ φέρεις ἐπὶ τῶν ὤμων σου. "Αν ἦταν τὸ κεφάλι μόνο, βάκανα λίγο πιὸ ἀριστερὰ τὸ δικό μου καὶ θὰ ἐρρύθμιζα τὴ στάσι μου. Γιὰ τὴν πλάτη σου πρόκειται. Γι' αὐτὴ τὴν πλατάρα παλαιστοῦ ποὺ ἔχει δυὸ μέτρα φάρδος καὶ ἤρθες καὶ τὴν ἐγκατέστησες ἐνώπιόν μου σὰν μανδρότοιχο, χωρὶς νὰ λαμβάνης ὑπ' ὄψι σου, ὅτι κάποια δικαιώματα ἔχουν καὶ οἱ ὀπισθεν καθήμενοι.

Καὶ δὲν πρόκειται προσωπικῶς γιὰ μένα. Γιατί, ἂν ἐπρόκειτο γιὰ μένα, θ' ἄλλαζα ἐγὼ θέσι καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ κανονιζόταν. 'Αλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι γενικώτερον. Τὸ ζήτημα εἶναι, κύριε Φαρδυπλάτη — δὲν ξέρω πῶς σὲ λένε — ὅτι ἕνας ἄνθρωπος, φέρων πλάτην τοιαύτης ἐκτάσεως, ὀφείλει νὰ σέβεται τοὺς ἄλλους, ποὺ εἶναι φτιαγμένοι στὰ κανονικὰ μέτρα, καὶ νὰ μὴν τοὺς ἐμποδίζῃ μὲ τέτοια προκλητικότητα νὰ βλέπουν τὸ θέαμα διὰ τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσαν. Διότι ἄλλος, κύριε Φαρδυπλάτη, πληρώνει γιὰ νὰ ἰδῇ θέαμα καὶ ὄχι αὐτὴ τὴν πλάτη τοῦ ταύρου ποὺ τοῦ ἀπλώνεις μπροστά του.

Πῶς; Τί νὰ κάνης, ἀφοῦ ἡ φύσις σ' ἔπλασε σωματώδη καὶ ρωμαλέο; Δὲν καταλαβαίνεις, δηλαδή, τί πρέπει νὰ κάνης; 'Οφείλεις νὰ ἔχης ἐπίγνωσι τῆς πλάτης σου καὶ νὰ πᾶς νὰ καθίσης σὲ μιὰ θέσι ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ γίνεσαι ἐμπόδιο στοὺς ἄλλους θεατάς. Κι' αὐτὴ ἡ θέσις εἶναι ἡ τελευταία σειρά. Νὰ κάτσῃς ἐκεῖ, ν' ἀκουμπήσῃς τὴν πλάτη σου καὶ τὴν κεφάλα σου, ἂν θέλῃς, στὸν τοῖχο καὶ οὐδένα νὰ ὀχλήσῃς. Ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσις ποὺ σοῦ ἁρμόζει. Καὶ ὄχι ἐκεῖ ποὺ κάθεσαι, χωρὶς νὰ σκεφθῇς καὶ τοὺς ἄλλους, ποὺ δὲν σοῦ χρωστάνε τίποτα νὰ στενοχωριοῦνται, νὰ ὑβρίζουν ἐνδομύχως, νὰ στραβολαιμιάζουν καὶ νὰ ὑποφέρουν, βλέποντες μιὰ ὄρθια πλατεῖα μπροστά τους, ἀντὶ τῆς ὀθόνης.

Ἀλλὰ ἄνθρωπος μὲ τέτοια κτηνώδη πλάτη, μπορεῖ ποτὲ νὰ ἔχῃ συναίσθησιν τῶν ὑποχρεώσεών του ἀπέναντι τῆς κοινωνίας; Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι βλοσυρῶς; Μὴ σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα, ὅτι σὲ φοβᾶμαι; Φαίνεται πὼς δὲν μὲ ξέρεις ποιὸς εἶμαι. Λοιπόν, σὲ πληροφορῶ, ὅτι, ἂν σοῦ πέρασε τέτοια ὑποψία ἀπὸ τὸ ζωῶδες μυαλό σου, νὰ σπεύσης νὰ τὴ βγάλης ἀμέσως. Τί νὰ φοβηθῶ, βρὲ φούσκα; Τὴν πλάτη σου. "Αντε πάρ' τη καὶ φύγε, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, γιατὶ ἂν ἐσὺ ἔχης πλάτη, ἐγὼ ἔχω νεῦρο καὶ τὸ νεῦρο πάντοτε ὑπερισχύει. Καὶ μὴ μοῦ παρασταίνεις ἐμένα τὸν Τζὶμ Λόντο, γιατὶ δὲν τόχω τίποτα νὰ σηκώσω τὸ μπαστούνι καὶ νὰ σοῦ ὀργώσω τὴν πλάτη σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ νὰ τρέχης στὸν ἰατροδικαστὴ γιὰ νὰ καταγράψῃ τὶς ζημιές. Κτῆνος.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Πατημασιές στὴ σιωπή

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΙΣ 6 τὸ πρωῒ, ὁ Μίλμπεκ ἔπεισε τὸ δεσμοφύλακα Γκράϊς νὰ τὸν ζυρίσῃ.

—Θέλω νἄμαι περιποιημένος, σὲ λίγο ποὺ θὰ μὲ κρεμάσουνε, τοῦ εἶπε μὲ τὸ ἥσυχο χαμόγελό του.

"Οταν τελείωσε τὸ ζύρισμα, φόρεσε τὸ μεταζωτὸ πουκάμισό του καὶ τὸ καλὸ γκρίζο κοστούμι του. "Ετσι ψηλὸς κι' ἀσπρομάλλης ποὺ ἦτανε, ἐμοιαζε μᾶλλον μὲ ἡλικιωμένο πάστορα ποὺ εἶχε ξεχάσει νὰ φορέσῃ τὸ κολλάρο του.

Σὲ λίγο, φέρανε τὸ τελευταῖο του πρόγευμα: τσαΐ, φρυγανιές, καὶ αὐγὰ μὲ μπεῖκον.

—Κρῖμα ποὺ δὲν στείλανε τίποτε καὶ γιὰ σᾶς! εἶπε ὁ κατάδικος στὸ Γκράϊς. Ντρέπομαι ποὺ θὰ μὲ κυττᾶτε νὰ τρώω μονάχος μου... Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς προσφέρω λίγο τσαΐ, ἂν θέλετε.

'Ο λαιμὸς τοῦ δεσμοφύλακα σφίχτηκε. Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. "Υστερα ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἄρχισε νὰ καπνίζη νευρικά, ἐνῶ ὁ Μίλμπεκ ἔτρωγε μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία.

Δὲν μιλοῦσε καθόλου ὁ Γκράϊς, γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ τρεμούλιασμα τῆς φωνῆς του. Θἄπρεπε νὰ θεωρῇ τέρας αὐτὸ τὸν κατάδικο. Κι' ὅμως, τὶς ἡμέρες ποὺ εἶχε μείνει κλεισμένος μαζί του στὸ κελλί του γιὰ νὰ τὸν φυλάῃ, τὸν βρῆκε ἥρεμο, καλόκαρδο κι' εὐχάριστο σύντροφο. Καὶ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ μὴ τὸν συμπαθήσῃ.

'Η πόρτα τοῦ κελλιοῦ ξανακτύπησε. 'Ο Γκράϊς ἄνοιξε. Καὶ μπῆκε ἕνας κοντὸς καὶ συμπαθητικὸς ἀνθρωπάκος, μὲ ροῦχα ἐληρικοῦ.

—Εἶμαι ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ ἐφημερίου τῶν φυλακῶν, ποὺ ἔχει ἀρρωστήσει, ἐξήγησε στὸ Μίλμπεκ. Λέγομαι Χένλεϋ.

—Καλῶς ἤρθατε, πάτερ μου ἀπάντησε ἐκεῖνος ἥσυχα.

'Ο Γκράϊς ἀποτραβήχτηκε ὅσο πιὸ μακρυὰ μποροῦσε. "Ηταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπε ἕνα μελλοθάνατο τόσο ἥρεμο καὶ καλοπροαίρετο. Θἄπρεπε νἄναι πρελλός, γιὰ ν' ἀντιμετωπίζη τόσο ἥσυχα τὶς ἐρχόμενες ἐκείνες στιγμές. Μὰ τότε δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν καταδικάσουν...

'Ο Χένλεϋ ἐτοιμάσθηκε γιὰ τὸ καθῆκον του. Στὸ βάθος ὅμως τοῦ μυαλοῦ του, ἀναπολοῦσε τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Μίλμπεκ.

"Ηταν βιβλιοπώλης, σὲ μιὰ μικρὴ πόλι, κι' εἶχε πάει γιὰ δουλειές του στὸ Τσέλμπριτζ. 'Εκεῖ λοιπόν, τὸν εἶδαν κατὰ τὶς 3½ τ' ἀπόγεμα νὰ μιλᾶη μὲ τὴ μικρὴ Βέρα Σμίθ, ποὺ φευγε ἀπ' τὸ σχολεῖο της. Τῆς ἀγόρασε ἕνα παγωτὸ καὶ προχώρησε ὕστερα μαζί της στὸ στενὸ δρόμο ποὺ ἔβγαζε στὸν "Αγιο Στέφανο.

Λίγο πιὸ πέρα, κοντὰ στὸ σπίτι της, ὑπῆρχαν κάτι ἐρείπια βομβαρδισμένων κτιρίων. 'Ενῶ ἔπαιζαν λοιπὸν ἐκεῖ μέσα μερικὰ παιδιά, κατὰ τὶς 4 παρὰ 10, βρῆκαν τὴ Βέρα νεκρή, στραγγαλισμένη! Κοντά της βρισκόταν ἕνα μαντῆλι, ποὺ ἐξακριβώθηκε πὼς ἀνῆκε στὸ Μίλμπεκ.

Στὴν ἀπολογία του, ὁ Μίλμπεκ βεβαίωσε πὼς εἶχε ἀφίσει τὴ μικρούλα ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ 'Αγίου Στεφάνου, εἶχε μπῆ ὕστερα σ' αὐτὴ τὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ τὴν περιεργασθῇ, καὶ σὲ μισὴ ὥρα εἶχε γυρίσει στὴν πλατεῖα. Μὰ δὲν εἶχε μάρτυρες ποὺ νὰ τὸ βεβαιώνουν. Τὸν εἶχαν δῆ μόνο στὴν πλατεία, στὶς 4.

"Οσο γιὰ τὸ μαντῆλι, εἶπε πὼς τὸ εἶχε δανείσει στὴ Βέρα, ἐπειδὴ εἶχε πασαλείψῃ μὲ τὸ παγωτό, κι' εἶχε ξεχάσει νὰ τὸ πάρῃ πίσω.

—Βλέπω πὼς ἔχετε μεγάλο θάρρος... εἶπε ὁ Χένλεϋ στὸν κατάδικο.

—Ἴσως νὰ μὴν τὸ εἶχα, ἂν ἤμουν ἔνοχος... 'Ωστόσο, δὲν ἀδικῶ τοὺς δικαστὰς ποὺ μὲ καταδίκασαν. 'Υπῆρχαν τόσες ἐνδείξεις ἐναντίον μου!... Εὐτυχῶς ποὺ ὁ θάνατος στὴν ἀγχόνη εἶναι γρήγορος — γρηγορώτερος ἀπὸ κάθε βασανιστικὴ ἀρρώστεια!

Χαμαγέλασε ἐλαφρὰ καὶ συνέχισε:

—Εἶμαι 61 χρονῶν. "Εζησα εὐτυχισμένα. Πιστεύω στὴν «ἄλλη ζωή». Καὶ δὲν ἀφίνω πίσω μου γυναῖκα καὶ παιδιά... Γιατί νὰ λυπᾶμαι λοιπὸν ποὺ θὰ πεθάνω;

'Ο πάστωρ δὲν εὑρίσκε τί νὰ πῆ. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνας διάβολος, ποὺ φερνόταν καὶ μιλοῦσε σὰν ἅγιος!

'Η ματιὰ τοῦ Μίλμπεκ ἔπεσε σ' ἕνα ζέγδαρμα τοῦ πετοιοῦ παπουτσιῶν του.

—Κρῖμα! εἶπε. Τὸκανα ἐκείνη τὴν ἡμέρα, στὸν "Αγιο Στέφανο. Σκόντηψα σ' ἕνα σπασμένο πέτρινο σκαλοπάτι... Τί ὠφελεῖα ἐκκλησία, πάτερ μου!

—Ναί, τὴν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Χένλεϋ. "Ημουν ἄλλοτε ἐφημέριος ἐκεῖ.

'Ο Μίλμπεκ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυτπάζῃ μὲ στενοχώρια τὸ ζέγδαρμα τοῦ παπουτσιοῦ του.

—Ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ μεσαῖα σκαλοπάτια τοῦ παληοῦ καμπαναριοῦ... πρόσθεσε.

—Μὰ δὲν ἦταν δυνατὸ ν' ἀνεθῇκατε στὸ καμπαναριό, παρατήρησε ὁ πάστωρ. 'Η πόρτα του μένει πάντα κλειδωμένη, γιατὶ ἐπισείνδυνη ἡ στριφογυριστὴ σκάλα του.

—'Εγὼ τὴ βρῆκα ἀνοιχτή, κι' ἀνέβηκα στὰ σκοτεινὰ ὡς ἀπάνω. "Οταν κατέβηκα ὕστερα κι' ἔσπρωξα τὴν πόρτα, ἔκλεισε μόνη της.

'Ο κληρικὸς ἀνασκίρτησε καὶ κύτταξε τὸν κατάδικο.

—Μά, ἂν εἴκατε ἀνεθῇ πραγματικὰ ἐκεῖ πάνω, εἶπε, δὲν θὰ προλαβαίνατε νἄκετε πάει ὣς τὸ βομβαρδισμένο σπίτι καὶ νὰ σκοτώσετε τὴ Βέρα Σμὶθ πρὶν ἀπ' τὶς 4 παρὰ 10'! Λυπᾶμαι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πιστέψω... οὔτε καὶ κανεὶς ἄλλος!

—Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Μίλμπεκ. Μοῦ τόπε κι' ὁ συνήγορός μου. "Εκαμε μιὰ ἔρευνα κι' ἔμαθε πὼς ἡ πόρτα αὐτὴ μένει πάντα κλειστή. Θ' ἀποδείκνυε λοιπὸν ὁ εἰσαγγελέας πὼς ἔλεγα ψέμματα. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ πικρία στὸ καμόγελό του.

—Μονάχα ὁ γέρο—νεκρός, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ μὲ βοηθήσῃ, πρόσθεσε. Μὰ αὐτὸς ἔφυγε ἀπ' τὴν ἐκκλησία στὶς 3 καὶ τέταρτο, γιατὶ εἶχε ἀρρωστήσει ξαφνικά, καὶ πέθανε μετὰ δυὸ μέρες... Ὑποθέτω πὼς εἶχε ξεκλειδώσει τὴν πόρτα, γιὰ κάποιο λόγο, κι' ὕστερα εἶχε ξεχάσει νὰ τὴν ξανακλείσῃ.

'Ο Χένλεϋ εἶχε κλωμιάσει. Κύτταξε τὸ Μίλμπεκ. Τὰ χείλη του τρέμανε.

—Πρέπει νὰ βγῶ ἔξω, ἀμέσως! φώναξε μὲ ταραχὴ στὸ δεσμοφύλακα.

—Τί τρέχει, πάτερ; ἀπόρησε ἐκεῖνος.

Μὰ ὁ πάστωρ, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησι, βγῆκε τρέχοντας ἀπ' τὸ κελλί. 'Απλώθηκε πάλι βαρειὰ σιωπή. Κατὰ τὶς 10, ἀντήχησαν βήματα στὸ διάδρομο. 'Ο δεσμοφύλακας ἔσφιξε ἐνθαρρυντικὰ τὸ μπράτσο τοῦ Μίλμπεκ.

—Εὐχαριστῶ τοῦ εἶπε ἐκεῖνος ἥρεμα.

'Ο Γκράϊς ἄνοιξε τὴν πόρτα. Μπῆκε ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν κι' ὁ πάστωρ Χένλεϋ.

—Ἡ ἐκτέλεσί σας ἀνεθλήθη, Μίλμπεκ, εἶπε ὁ πρῶτος. Θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ τὸ λόγο ὁ πάστωρ.

'Ο ἐληρικὸς χαμογελοῦσε καὶ δάκρυζε μαζί.

—Εἶν' ἀλήθεια ὅσα μοῦ εἴπατε, Μίλμπεκ! Τὸ ἀποδείξαμε. Εἶχα ἀνεθῇ ἄλλοτε μιὰ-δυὸ φορὲς ἐκεῖνη τὴ σκάλα. "Η ἔρα ὅτι τὰ σκαλοπάτια σκεπάζονταν ἀπὸ πακὺ στρῶμα σκόνης. Ἂν λέγατε τὴν ἀλήθεια, τότε θἄπρεπε νὰ βρίσκωνται ἐκεῖ οἱ πατημασιές σας. Τηλεφώνησα λοιπὸν στὸν ἐφημέριο τῆς ἐκκλησίας νὰ τρέξη ἀμέσως ἐκεῖ, νὰ βεβαιωθῇ. Περίμενα λίγο. "Υστερα ἄκουσα τὴ φωνή του. Μοῦλεγε πὼς ὑπῆρχαν πατημασιὲς στὴ σκόνη ὁλοκάθαρες ἀκόμα... καὶ πὼς ξεκώριζε σ' αὐτὲς τὸ σχῆμα ἀπὸ σόλες ἐλαστικές, σὰν ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν τὰ δικά σας παπούτσια!

—Σ' εὐχαριστῶ θεέ μου! εἶπε ὁ Μίλμπεκ σκύθοντας τὸ κεφάλι του.

ΝΤΟΥΝΤΛΕΫ ΧΟΥΣ

Η σελίς της γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΕΔΩ καὶ μερικὰ χρόνια πίσω ἡ μόδα κάθε ἐποχῆς ἦταν κάτι τὸ συγκεκριμένο, κάτι τὸ ἐνιαῖο θὰ μποροῦσαμε νὰ ποῦμε, ποὺ περιοριζόταν σὲ γενικὲς γραμμές. Σήμερα τὰ πράγματα ἔχουν τελείως ἀλλάξει, γιατὶ ἡ μόδα ἀκολουθεῖ βέβαια κάθε νέα ἐποχὴ μιὰ κεντρικὴ γραμμή, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τοὺς ἐμπνευστάς της νὰ προσθέτουν ὁ καθένας μιὰ προσωπική του πρωτοτυπία, ποὺ κάποτε ἔρχεται σὲ ἀντίθεση ὡς πρὸς τὴν πρωτοτυπία ποὺ λανσάρει ἕνας ἄλλος.

1) Σεμιζιὲ ἀπὸ λινὸ μπλὲ καὶ ἄσπρο, ποὺ φοριέται μονοκόμματο καὶ μὲ μπλούζα λευκὴ καὶ ζακετούλα ριχτή.

Ἔτσι τὸ Παρίσι ποὺ μᾶς ἔδειξε ἤδη τὶς γενικὲς γραμμές, μᾶς ἀποκαλύπτει τώρα καὶ τὶς ἀμέτρητες ἰδιοτροπίες τῆς φετεινῆς μόδας τοῦ καλοκαιριοῦ:

Τὰ ταγιὲο καὶ τὰ ρόμπ-ταγιέρ, ποὺ ἀκολουθοῦνται πάντα ἀπὸ ὁμοιόμορφες βέστες ὑπογραμμίζουν τὴν μέση χωρὶς νὰ τὴν τονίζουν ἰδιαιτέρως. Τὰ χρώματα ποὺ ὑπερτεροῦν ἐμφανίζονται σὲ ἀποχρώσεις παστέλ, ἐνῶ τὸ μπλὲ-μαρὲν γαρνιρισμένο μὲ λευκὸ κατέλαβε κι' αὐτὸ μιὰ σημαίνουσα θέσι.

Στὰ κάθε εἴδους ἐμπριμέ, εἴτε μὲ λουλούδια εἴτε μὲ βοῦλες, εἴτε μὲ φίνες οἱ φοῦστες ἀκολουθοῦν τὴν «ἐβαζὲ» γραμμὴ προσδίδοντας κάτι τὸ ἀνάλαφρο στὴν σιλουέττα.

Βλέπομε ντὲ-πιὲς ἀπὸ σαντούϊν ἢ ὀττομὰν μὲ κοντὲς μπάσκες ἐπάνω ἀπὸ φοῦστες ὅλο πλισσαρισμένες, ἐνῶ στὶς ἀνάλαφρες τουαλετίτσες ἀπὸ βαμβακερὸ σατὲν ἢ ὀργκαντζὰ βλέπομε ὡς χρώματα ὅλες τὶς ἀποχρώσεις τοῦ μπλέ, τοῦ ρόζ, τοῦ κίτρινου.

Ἄλλος Οἶκος λανσάρει τρουβα-πιές, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ εὐθύγραμμη φούστα, ἕνα τζάμπερ ντεκολτὲ καὶ μιὰ ζακέττα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεσάτη ἢ ἄλλοτε ριχτὴ γιὰ τὸ ταξίδι. Ὡς ὕφασμα χρησιμοποιοῦν πολὺ τὸν ἁλπαγκὰ ἢ φαισονὲ μεταξωτά.

Βλέπομε ἐπίσης κομψότατα σύνολα, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ βέστα τρουβα-κὰρ καὶ μία εὐθύγραμμη φούστα ἢ ἕνα ἐλαφρὸ ταγιεράκι μὲ ἐπίσης ἐλαφρὸ ἐπανωφοράκι.

Οἱ λεπτομέρειες κι' ἐδῶ δίνουν καὶ παίρνουν: Τσέπες σὲ διάφορα σχήματα καὶ διαφοροτρόπως τοποθετημένες, ἰδιότροποι γιακάδες καὶ ντεπασὰν ἀπὸ ὑφασμα ριγὲ ὥστε ν' ἀποτελῆ ἀντίθεσι στὸ μονόχρωμο τοῦ συνόλου.

Ἄλλος πάλι Οἶκος ἐγκαινιάζει ἰδιόρρυθμα ὑφάσματα ὅπως τὸ φάϊγ, τὸ βαμβακερὸ ἢ μεταξωτὸ ζερσὲ σὲ ἀνοικτὲς ἀποχρώσεις μπλέ, ρόζ, μωβ ἢ καὶ γκρίζο «ἀντρασίτ». Τ' ἀνάλαφρα ἐπανωφοράκια, ὅσο κι' ἂν τὰ νομίζωμε περιττὰ τὸ καλοκαίρι, εἶναι ἀπαραίτητα, ἰδίως μὲ τὶς ἀπότομες μεταλλαγὲς τοῦ καιροῦ ποὺ παρατηροῦνται τὰ τελευταῖα χρόνια. Τὰ ὑφάσματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται πιὸ πολὺ εἶναι τὰ καντριγιὲ καὶ τὰ σκωτσέζικα μὲ φόντο γκοὶ ἢ μπέζ.

Ἐξ ἄλλου γιὰ φορεματάκια καθημερινὰ χρησιμοποιοῦνται καὶ οἱ ποπλίνες μονόχρωμες ἢ σταμπάτες. Οἱ φοῦστες τους γίνονται πλατιές, ἀλλὰ τὸ φάρδος τους ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς γοφούς.

Κι' ἕνα ὕφασμα ποὺ θὰ φορεθῆ πολὺ εἶναι τὸ «φρεσκαφὶλ» ποὺ εἶναι ἐλαφρό, δροσερό, πλένεται εὔκολα καί, τὸ κυριώτερο, δὲν τσαλακώνεται. Γενικῶς τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα θὰ ἔχουν μεγάλη πέρασι ἐφέτος εἴτε φασονέ: πουά, πεκινέ, σταμπάτα, εἴτε μονόχρωμα. Θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ ντὲ-πιὲς καὶ ταγιεράκια μὲ ἐφαρμοστὲς μέσες. Οἱ φοῦστες τους γίνονται πλισσὲ καὶ τὰ κορσὰζ γαρνίρονται μὲ νερβοὺρ ἢ ντεκούπ.

ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ Η ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

Αὐτὴ εἶναι ἡ τάσι τῆς καλοκαιρινῆς μόδας καὶ ἐπιτυγχάνεται ἐξ ὁλοκλήρου μὲ τὴν ἐλαφρὰ ὑπογράμμισι τῆς μέσης. Ποὺ ἀναφέρεται παρὰ πάνω καθὼς καὶ μὲ μία ζώνη ποὺ «ἐγκρουστάρεται» στοὺς γοφούς. Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε καὶ σὲ τουαλέττες-σεμιζιέ.

Στὴν ἐπιμήκυνσι τῆς σιλουέττας συντελοῦν ἐπίσης τὰ εὐθύγραμμα φορέματα, οἱ διαγώνιες τσέπες, οἱ πολὺ στενὲς ζῶνες. Ἀκόμη καὶ τὰ γιακαδάκια παίζουν τὸν ρόλο τους: γίνονται πολὺ μυτερὰ καὶ μικρὰ καὶ ὅταν τὸ φόρεμα δὲν ἔχει γιακαδάκι τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι μυτερό. Ἂν σᾶς ἀρέσουν τὰ ριγωτὰ ὑφάσματα μὴ ξεχνᾶτε ὅτι καὶ αὐτὰ ἐπιμηκύνουν τὴ σιλουέττα, ἀρκεῖ νὰ τοποθετηθοῦν μὲ τὶς ρίγες κάθετες ἢ τὸ πολὺ διαγώνιες. Ποτὲ ὁριζόντιες. Ἂν σχεδιάζετε νὰ περάσετε κανένα μῆνα σὲ ἀκριγιαλιὰ ἢ σὲ νησὶ μὴ παραλείψετε νὰ ἐφοδιασθῆτε μὲ ἕνα παντελόνι μονόχρωμο ἢ ριγωτὸ ποὺ θὰ εἶναι μακοὺ ἢ κοντύτερο «κορσαὶο» ἢ ἀκόμη πιὸ κοντὸ «σόρτ».

Δὲν πρέπει νὰ παραλείψουμε νὰ σᾶς ἀναφέρωμε καὶ τὸ γνωστό σας περκάλι ποὺ ἡ μόδα τὸ ἐτίμησε μὲ τὴν εὔνοια της ἐφέτος ἀφοῦ ἐφρόντισε προηγουμένως νὰ τὸ ποικίλη μὲ ἀνθάκια σὲ χρωματισμοὺς ρόζ, μπλὲ καὶ κίτρινους. Καθὼς ξεύρομε τὸ περκάλι εἶναι ἀπὸ τὰ δροσερώτερα ὑφάσματα μετὰ τὸ λινό.

Θὰ φορεθοῦν ἐπίσης πολὺ τὰ λινὰ σὲ ἁπαλὰ χρώματα καὶ σὲ ἄσπρο, ἀλλὰ εἶναι ἀκριβά, γι' αὐτὸ λίγες θὰ μπορέσουν ν' ἀπολαύσουν τὴν δροσερότητά τους.

Ὅλα τὰ φετεινὰ λινὰ εἶναι πρακτικώτατα διότι ἔχουν τὸ μεγάλο προσὸν νὰ μὴ τσαλακώνωνται. Ἂν σᾶς ἀρέσουν τὰ σταμπάτα ὑφάσματα προτιμῆστε γιὰ σχέδιο φούστας τὸ πλισσὲ ποὺ καθὼς ἀνοίγει στὸ βάδισμα παρουσιάζει τὸ παιχνίδι τῶν ἀποχρώσεων.

ΤΟ ΣΤΥΛ ΚΑΡΝΤΙΓΚΑΝ

Τὸ λανσάρισαν οἱ περισσότεροι παρισινοὶ Οἶκοι καὶ εἶναι ἕνα μονοκόμματο φόρεμα ποὺ ἔχει τὸ κορσὰζ καμωμένο σὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ δίνη τὴν ἐντύπωσι τοῦ χωριστοῦ καρντιγκὰν ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι κορσὰζ κολλητὸ πάνω στὴ φούστα.

Τὸ κορσὰζ γίνεται σὲ διάφορα σχέδια, ἀλλὰ πάντοτε σὲ τρόπο ποὺ νὰ ἔχη ὡς βάσιν ἕνα κούμπωμα ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν λαιμὸ ὡς τὴ μέση ἢ ὡς τὴ μέση τοῦ στήθους. Κάποτε δυὸ μπάντες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ στήθους τὸ ποικίλλουν. Ἡ δυὸ τσέπες κάθε ἕνα πάνω στὸ στῆθος ἢ δύο ὁριζόντιες κάτω.

Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι καὶ ἐντελῶς σκέτο τὸ κορσὰζ χωρὶς οὔτε τσέπες οὔτε ἄλλο γαρνίρισμα. Ἡ ἕνωσις του μὲ τὴ φούστα γίνεται στοὺς γοφοὺς καὶ ἡ φούστα μπορεῖ νὰ εἶναι ἴσια, δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ νὰ ἔχη σούρες ἢ πιέτες. Ὅπως βλέπετε, ἀποκλείεται νὰ εἶναι καμωμένη ἀπὸ διαφορετικὸ ὕφασμα. Δηλαδὴ ἂν τὸ κορσὰζ-καρντιγκὰν εἶναι μονόχρωμο κίτρινο μπορεῖ ἡ φούστα νὰ εἶναι καμωμένη ἀπὸ ὕφασμα καρρεδάτο κίτρινο καὶ μαρόν. Ἂν τὸ κορσὰζ εἶναι πράσινο σιέλ, ἡ φούστα μπορεῖ νὰ εἶναι σκωτσέζικη πράσινη καὶ ἄσπρη ἢ πράσινη καὶ κίτρινη. Τίποτε ὅμως δὲν ἀποκλείει νὰ γίνη καὶ ὅλο τὸ φορεματάκι ὁμοιόμορφο ἀπὸ τὸ ἴδιο «uni» ὕφασμα.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Τὸ καλοκαιρινὸ ταγιεράκι σας μπορεῖ νὰ ἔχη ὁποιο σχέδιο σᾶς ἀρέσει. Φούστα ἴσια ἢ μὲ κουφόπιετα ἐμπρὸς καὶ πίσω, μὲ πιέτες ἀσιδέρωτες γύρω-γύρω ἢ ὅλη πλισσέ. Ἡ βέστα θὰ εἶναι ἐλαφρῶς ἐφαρμοστὴ στὴ μέση μὲ μία ἢ δύο σειρὲς κουμπιά. Μὲ τσέπες χωρὶς γύρω-γύρω στὴ μέση μὲ κούμπωμα λοξό, μὲ τσέπες χωρὶς πτερύγια ἢ μὲ πατζάκια, ἀνάλογα μὲ τὸ σχέδιο ποὺ θὰ διαλέξετε.

Τὰ παπούτσια καὶ τὰ γάντια θὰ ἔχουν ὅπως πάντα μεγάλη σημασία. Ἀκόμη καὶ τὰ γάντια ἔχουν τὴ μόδα τους. Ἐφέτος ἐπιτρέπονται τὰ γάντια μὲ κοντὸ μανσέτ, ἀλλὰ τὰ μακριὰ γάντια ἐπιβάλλονται ἀκόμη περισσότερο. Τὰ γάντια μὲ τὸ κοντὸ μανσὲτ ἐπιτρέπονται μόνο μὲ τὰ κοντὰ μανίκια. Τὰ μακριὰ γάντια ἐπιβάλλονται μὲ τὰ μακριὰ μανίκια καὶ μὲ τὰ ἀμάνικα φορέματα. Ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ φορεθοῦν καὶ μὲ τὰ κοντὰ μανίκια ἂν τὰ μανίκια εἶναι πολὺ φαρδιὰ καὶ ἀφήνουν νὰ φαίνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ μπράτσου.

Τὰ παπούτσια θὰ εἶναι ἐπίσης ἀνοικτὰ καὶ ἐλαφρὰ καὶ θὰ ἔχουν ἀρκετὰ ψηλὰ τακούνια. Τὰ μοκασὶν θὰ φορεθοῦν πολὺ μὲ τὶς ψάθες ποὺ ἀναφέραμε ἡ λαίζα, τὸ κρὲνο, ἡ σιζὰλ καὶ διάφορα μεταξωτὰ καθὼς καὶ τὸ τούλι.

Γιὰ γαρνιτοῦρες θὰ ἰδοῦμε πολλὰ λουλούδια καὶ κορδέλλες.

Θὰ ἐμφανισθοῦν κλοσσάκια ποὺ σχηματίζονται ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τριανταφύλλα, ἄλλα ἀπὸ πανσέδες, μενεξέδες, μπλουὲ, ὑακίνθους, καπουτσίνους.

Καὶ μία ὡραία δημιουργία πολὺ πρωτότυπη: Τουρμπὰν καμωμένα μὲ μουσλίνες ποὺ γαρνίρονται μὲ μυγκὲ ἢ νούφαρα.

Μὴ νομίσετε ὅμως πὼς δὲν θὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ βαμβακερὰ ὑφάσματα γιὰ κατασκευὴ καπέλλων. Ὁ πικὲς καὶ διάφορες σταμπάτες βατίστες θὰ παίξουν μεγάλο ρόλο γιὰ εὔθυμες καπλὶν καὶ κλός. Θὰ φορεθοῦν καὶ πολλὰ μπερεδάκια καμωμένα ἀπὸ ὀργκαντίνα ἢ καὶ μουσλίνα καὶ θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης συνδυασμοὺς ψάθας καὶ ὑφασμάτων λ. χ. ψάθες πικὲ ἢ μπακοὺ μὲ βελοῦδο ἢ τούλι.

4) Καπελλάκι εἴδους μπονὲ ἀπὸ ὀργκαντζὰ καὶ ἕνας μεγάλος γιακᾶς κολλαριστὸς ἀπὸ σατέν. Τὸ ἄλλο καπελλάκι εἶναι μία φράντζα ἀπὸ λουλούδια.

Η ἀλληλογραφία μου

Ἀμαζόνα: Ροὺζ γιὰ τὰ μάγουλα καὶ τὰ χείλη ἕνα μουαγιὲν καὶ φὸν ντὲ τὲν βερυκοκί. Πάρετε καλλυντικὰ ξέσης μάρκας. Ὅσο γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν βλεφαρίδων, ἐλαφρὸ ψαλιδισμα καὶ ἐπαλείψεις μὲ ρετσινόλαδο. Προσοχὴ ὅμως νὰ μὴ πάη μέσα στὰ μάτια.

Δύο φίλας: Αὐτά, ποὺ μεταχειρίζεστε εἶναι περίφημα, ἀλλὰ πάρετε καὶ ἕνα γαλάκτωμα τῆς ἰδίας μάρκας καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιῆτε τὰ πρωϊνὰ ἀντὶ τῆς ἄλλης κρέμας, τὴν ὁποίαν νὰ χρησιμοποιῆτε τὰ βράδυα μόνον.

Μιρέλλα, Ζάκυνθον: Νὰ παίρνετε κάθε πρωὶ λίγη μαγιὰ μπύρας καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ ἀποφύγετε γιὰ 1—2 μῆνες τὰ τσιγαριστά, τὶς σάλτσες καὶ τὰ ἁλμυρά. Τὸ ἐπανωφόρι, γιὰ τὸ ὁποῖον μὲ ρωτᾶτε στοιχίζει ἀπὸ 30 ἑκατομμύρια (παλαιὰ) κι' ἐπάνω.

Ἀλίκη: Τὸ ροῦμι δὲν θὰ τὸ ζητήσετε σὲ φαρμακεῖα ἀλλὰ σὲ καταστήματα ποὺ πωλοῦν σίνεπνευματώδη ποτά.

Λουλουδένιε κορίτσι: Νὰ προτιμήσετε νὰ δώσετε τὴν τουαλέττα σας στὸ καθαριστήριο, γιατὶ μπορεῖ νὰ τὴν λεκιάσετε χειρότερα ἂν ἐπιχειρήσετε μόνη σας νὰ τὴν καθαρίσετε.

Μύρναλόϋ: Καταλληλότερα ὑφάσματα γιὰ πυτζάμες εἶνε οἱ καλὲς ποπλίνες ἢ καὶ τὰ μεταξωτὰ ραϊγιόν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

5) Χαριτωμένο ταγεράκι ἀπὸ φιμπρὰν βαμβακερὸ λευκὸ καὶ γκρὶ-πέρλ.

ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΙΟΝ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΠΑΡΝΕΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρὸς Κέδρικ Ἔρρολ ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα του στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ πατέρας του, ὁ λοχαγὸς Ἔρρολ, ποὺ εἶχε πεθάνει, ἦταν ὁ τρίτος νυιὸς ἑνὸς πλουσίου Ἄγγλου ἀριστοκράτη, τοῦ γέρου κόμητα τοῦ Ντόρινκουρ. Μιὰ ἡμέρα ὅμως συνέβη κάτι ποὺ ἄλλαξε τὴ ζωὴ τοῦ Κέδρικ. Ἦταν τότε ὀκτὼ χρόνων. Ὁ παπποὺς του ἔστειλε στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ δικηγόρο του κ. Χάβιζαμ γιὰ νὰ τὸν φέρη στὸ Λονδῖνο. Οἱ δυὸ θεῖοι του εἶχαν πεθάνει κι' ἔτσι ὁ Κέδρικ, ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ παππού του, θὰ γινόταν κόμης τοῦ Ντόρινκουρ. Ὁ Κέδοικ λοιπὸν ἰ'ἐ τὴ μητέρα του ἔφθασαν στὴν Ἀγγλία κι' ἐγκαταστάθηκαν χωριστά. Ὁ μικρὸς λόρδος ἔμεινε μὲ τὸν παππού του ποὺ τὸν ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἔφτασαν στὸ Ντόρινκουρ ὁ σὲρ Χάρρυ Λώρρινταλ καὶ ἡ γυναῖκα του, ποὺ ἦταν ἀδελφὴ τοῦ γέρο κόμη. Ἡ λαίδη Λώρρινταλ ἐνθουσιάστηκε μὲ τὸν Κέδρικ. Ξαφνικὰ ὅμως ἔφτασε στὸ μέγαρο ὁ κ. Χαβίζαμ μὲ ἀπροσδόκητα καὶ λυπηρὰ νέα.

24ον — Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ποὺ εἶστε τόσο καλὴ μαζί μου, τῆς εἶπε ὁ μικρὸς λόρδος, ὅταν γύρισαν πιὰ ὅλα τὰ φύλλα τοῦ λευκώματος. Δὲν ἔχω πάει ποτὲ ἄλλη φορὰ οὔτε σὲ μεγάλο τραπέζι, οὔτε σὲ συγκέντρωση καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι εὐχαριστήθηκα πολύ...

Πραγματικά, ὁ μικρὸς λόρδος διασκέδασε πολύ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ καθόταν ξάγρυπνος ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ ἄρχισε νὰ κουράζεται.

Προσπάθησε ν' ἀκούση τὴ συζήτησι, ποὺ γινόταν κοντὰ του μὲ τὴν ὡραία λαίδη καὶ τοὺς νέους, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Τὰ μάτια του ἔκλειναν χωρὶς νὰ τὸ θέλη. Ἔβαλε τὰ δυνατά του γιὰ νὰ κρατήση τὰ μάτια ἀνοιχτά, ἀλλ' ἐκεῖνα δὲν τὸν ὑπάκουαν. Κι' ἔτσι ἄφησε τὸ ξανθό του κεφάλι νὰ γείρη στὸ μαξιλάρι ποὺ βρισκόταν στὴν πλάτη του καὶ βυθίστηκε στὸν ὕπνο. Τοῦ φάνηκε μόνο πὼς κάποιος τὸν ἐφίλησε καὶ ἄκουσε συγχρόνως μιὰ γλυκειὰ φωνή, ποὺ τοῦ ψιθύριζε:

— Καλὴ νύχτα, μικρὲ λόρδε, καλὴ νύχτα... ὕπνο ἐλαφρό!...

Τοῦ φάνηκε μάλιστα ὅτι κι' ἐκεῖνος ἀπάντησε:

— Καλὴ νύχτα... εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος ποὺ... ποὺ σᾶς εἶδα... εἶσθε τόσο... τόσο ὡραία!

Ὁ γυιὸς τοῦ Μπέβις

Λίγη ὥρα μετὰ πούφυγαν οἱ καλεσμένοι τοῦ Ντόρινκουρ, ὁ κ. Χαβίζαμ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἐπλησίασε στὴν παλυθρόνα. Κύτταξε γιὰ λίγο τὸ μικρὸ λόρδο, ποὺ ἦταν ξαπλωμένος σ' αὐτήν. Εἶχε ἀποκοιμηθῆ, ἔχοντας τὸ ἕνα πόδι κρεμασμένο καὶ τὸ κεφάλι του ἀκουμπισμένο στὸ μπράτσο του. Τὰ μάγουλά του ἦταν ροδοκόκκινα, ἐνῶ τὰ ξανθά του μαλλιὰ κρεμόντουσαν πάνω στὸ μεταξωτὸ πράσινο ὕφασμα τῆς πολυθρόνας. Ἦταν ποαγματικὰ σὰν ἄγγελος! Ὁ κ. Χάβιζαμ, βλέποντας τὸ μικρὸ λόρδο, ἔφερνε τὸ χέρι του πότε στὰ μαλλιὰ του καὶ πότε στὸ γένι του. Φαινόταν ὅτι βρισκόταν σὲ ἀμηχανία, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ σὲ μεγάλη ταραχή.

— Λοιπόν, Χάβιζαμ, εἶπε πίσω του ἡ βαρειὰ φωνὴ τοῦ γέρο - κόμητα. Τί νέα; Τί τρέχει; Γιατί ἀσφαλῶς κάτι συμβαίνει!

Ὁ δικηγόρος κατάλαβε πιὰ ὅτι εἶχεν ἔρθει ἡ ὥρα νὰ ξεσπάση.

— Ἔχω πολὺ ἄσχημα νέα νὰ σᾶς πῶ, μυλόρδε μου, ἀπάντησε. Λυποῦμαι μάλιστα ποὺ γίνομαι ἐγὼ ὁ προάγγελος ἑνὸς νέου τόσο δυσάρεστου...

Ὁ γέρο - κόμης ἄρχισε νὰ παραξενεύεται μὲ τὰ λόγια τοῦ δικηγόρου του.

— Γιατὶ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μπῆκες κυττάζεις ἔτσι τὸ μικρὸ λόρδο; ρώτησε ἀγριεμμένος. Τί ἔχει συμβῆ καὶ δὲν μοῦ τὸ λές; Μήπως ἔχει κάνει τίποτα κακὸ καὶ φοβᾶσαι νὰ μοῦ τὸ πῆς, γιὰ νὰ μὴν ξεσπάση ἀπάνω του ὁ θυμός μου; Τί ἑτοιμάζεις νὰ μοῦ πῆς; Μίλησέ μου, λοιπόν, γιὰ νὰ ξέρω κι' ἐγὼ πῶς θὰ τοῦ φερθῶ!

— Μυλόρδε, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Χάβιζαμ, τὰ λόγια καὶ οἱ ὑποψίες σας εἶναι περιττές. Τὰ νέα μου ἀφοροῦν πραγματικὰ τὸ μικρὸ λόρδο Φαουντλερόϋ καὶ μάλιστα, ἂν πρέπη νὰ τὰ πιστέψουμε, δὲν εἶναι ὁ λόρδος Φαουντλερόϋ αὐτὸς ποὺ κοιμᾶται ἐδῶ σ' αὐτὴν τὴν πολυθρόνα, ἀλλ' ἁπλῶς ὁ γυιὸς τοῦ λοχαγοῦ Ἔρρολ.

»Ὁ ἀληθινὸς λόρδος Φαουντλερόϋ εἶναι ὁ γυιὸς τοῦ δεύτερου γυιοῦ σας, τοῦ Μπέβις, καὶ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ τὴ μητέρα του σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Λονδίνου!

Ὁ γέρο - κόμης ἔπιασε τὰ δυὸ χερούλια τῆς πολυθρόνας μὲ τόση δύναμι, ὥστε οἱ φλέβες τῶν χεριῶν του πετάχτηκαν, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατακίτρινο.

— Τί λές; φώναξε. Εἶσαι τρελλός, Χάβιζαμ; Τί παραμύθια εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ ξεφουρνίζεις;

— Δυστυχῶς, μυλόρδε μου, δὲν εἶναι παραμύθια ὅσα σᾶς εἶπα, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια! Σήμερα ἦρθε στὸ γραφεῖο μου μιὰ γυναῖκα. Μοῦ εἶπε ὅτι τὴν παντρεύτηκε ὁ γυιός σας ὁ Μπέβις πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια στὸ Λονδῖνο. Μοῦ ἔδειξε μάλιστα καὶ τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ γάμου της. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο ὅμως ἐμάλλωσαν κι' ἐχώρισαν. Ὁ γυιός της τώρα εἶναι πέντε χρόνων. Εἶναι Ἀμερικανός κι' αὐτός. Ἀλλὰ Ἀμερικανὸς ἀπὸ πολὺ ταπεινὴ οἰκογένεια. Εἶνε λίγος καιρός, ὅπως μοῦλεγε, ποὺ ἔμαθε ὅτι ὁ Μπέβις πέθανε καὶ ἔτσι ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ τίτλου τοῦ λόρδου Φαουντλερόϋ καὶ τῆς κομητείας τοῦ Ντόρινκουρ εἶναι μονάχα ὁ γυιός της. Πῆγε, ρώτησε ἕνα δικηγόρο καὶ τώρα εἶναι ἑτοιμη νὰ πάη δικαστικῶς γιὰ νὰ ζητήση τὰ δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ της!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ κεφαλάκι τοῦ Κέδρικ ἔγειρε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ κι' ἕνας μικρὸς ἀναστεναγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του. Ἀμέσως τὰ μάτια τοῦ γέρου - κόμητα ἔπεσαν πάνω στὸν ἔγγονό του, κυττάζοντάς τον μὲ συμπάθεια.

— Θὰ μποροῦσα νὰ μὴν πιστέψω τίποτ' ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπες ἀπόψε, εἶπε ὁ γέρο - κόμης, ἂν αὐτὴ ἡ βρωμερὴ ὑπόθεσις δὲν ἦταν συνδεδεμένη μὲ τὸ ὄνομα τοῦ γυιοῦ μου Μπέβις. Αὐτὸς ἦταν πάντα ἡ ντροπὴ μου. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ γυναῖκα του θὰ εἶναι καμμιὰ μὲ κακὴ ἀνατροφή.

— Μυλόρδε μου, φαίνεται πὼς δὲν ἔχετε ἀδικο, εἶπε ὁ κ. Χάβιζαμ. Δὲν ξέρει νὰ γράψη οὔτε τὸ ὄνομά της. Εἶναι πολὺ ἀγενὴς καὶ ὅ,τι κάνει τώρα, τὸ κάνει γιὰ κερδοσκοπία. Εἶναι ὅμως πολὺ ὡραία...

Ὁ δικηγόρος σταμάτησε νοιάθοντας ἀηδία ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάη γιὰ μιὰ τέτοια γυναῖκα.

Ἀλλὰ κι' ὁ γέρο - κόμης εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν. Ἀπὸ τὸ μέτωπό του ἔσταζε ἱδρώτας. Ἡ πίκρα ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

— Καὶ δὲν θέλησα ν' ἀναγνωρίσω τὴν ἄλλη, τὴ μητέρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ! εἶπε δείχνοντας τὸν Κέδρικ, ποὺ κοιμόταν, χωρὶς νὰ ξέρη τί διαδραματιζόταν γύρω του ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἀρνήθηκα νὰ τὴν ἀναγνωρίσω μιὰ νύφη μου! Ἀρνήθηκα νὰ τὴν δῶ. Τοὐλάχιστον αὐτὴ ξέρει νὰ γράφη τὸ ὄνομά της!... Καλὰ νὰ πάθω!

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ βηματίζη στὴ βιβλιοθήκη νευρικά. Ποῦ καὶ ποῦ ξέφευγαν ἀπὸ τὸ στόμα του βαρειὲς βρισιές. Ἦταν ὁλοφάνερα ταραγμένος. Δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν βλέπη σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι χωρὶς νὰ τὸν λυπηθῆ.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὁ κ. Χάβιζαμ πρόσεξε ὅτι ὁ γέρο - κόμης μὲ ὅλο του τὸν ἐκνευρισμὸ, ἀπέφευγε νὰ μιλάη δυνατά, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήση τὸ μικρὸ ἔγγονό του.

Καὶ κάνοντας βόλτες ζητοῦσε ἀπὸ τὸ δικηγόρο του διάφορες πληροφορίες γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ γυιοῦ του Μπέβιν καὶ γιὰ τὶς ἀποδείξεις ποὺ ἰσχυριζόταν ὅτι κρατοῦσε σιὰ χέρια της.

Σὲ λίγο πλησίασε στὴν παλυθρόνα ποὺ ἦταν ὁ Κέδρικ, οταμάτησε καὶ κυττάζοντάς τον μουρμούριζε:

— Ἂν μοῦ Ἔλεγε κανένας ὅτι θ' ἀγαποῦσα τόσο πολὺ ἕνα παιδί, δὲν θὰ τὸν πίστευα. Ποτέ μου δὲν ἀγάπησα παιδιά, οὔτε τὰ δικά μου. Καὶ ὅμως αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἀγαπῶ καὶ μὲ ἀγαπᾶ. Ποτὲ δὲν τοῦ μίλησα ἀσχημα, ὥστε νὰ μὲ βλέπη καὶ νὰ μὲ φοβᾶται. Εἶχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Οἱ ὑποτελεῖς μου μὲ ἐχθρευόντουσαν. Κι' αὐτὸ τὸ παιδὶ βρῆκε τὸν τρόπο νὰ τοὺς κάνη νὰ μὲ ἀγαπήσουν. Αὐτὸ ξέρει νὰ κρατήση ψηλὰ τὸ οἰκογενειακό μας ὄνομα, καλύτερα ἀκόμη ἀπ' ὅ,τι τὸ κρατῶ ἐγώ!

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του πάνω ἀπὸ τὸ παιδὶ κυττάζοντας τὸ γλυκὸ καὶ χαριτωμένο προσωπάκι τοῦ Κέδρικ. Κατόπιν, ἁπαλὰ - ἁπαλά, τοῦ ἀνασήκωσε μιὰ μικρὴ τοῦφα μαλλιὰ ποὺ εἶχαν σκεπάσει τὸ μέτωπό του, γιὰ νὰ ἴδῆ τὸ παιδὶ καλύτερα κι' ὕστερα χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Παρουσιάστηκε ἕνας ὑπηρέτης.

— Πάρε τὸ λόρδο Φαουντλερόϋ, τοῦ εἶπε μὲ συγκινημένη φωνή, καὶ πήγαινε νὰ τὸν ξαπλώσης στὸ δωμάτιό του.

★

Ὅταν ὁ Κέδρικ, ὁ φίλος τοῦ κ. Χάψ, ἐφυγε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, πηγαίνοντας νὰ μείνη στὸ Ντόρινκουρ καὶ νὰ γίνη λόρδος Φαουντλερόϋ ὁ μπακάλης ἐκεῖνος ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση ὅτι ἐνοιωθε ἔρημο καὶ δυστυχισμένο τὸν ἑαυτό του. Εἶχε περάσει τόσο εὐχάριστες ὧρες μὲ τὸ ξέυπνο αὐτὸ παιδί! Καὶ τώρα ἔβλεπε ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸν Κέδρικ, ἁπλωνόταν ὁλόκληρος ὠκεανός, ὁ Ἀτλαντικός.

Πραγματικά, ὁ Χὼψ δὲν ἦταν οὔτε εὐθυμος τύπος ἀλλ' οὔτε κι' ἔξυπνος. Ἦταν ἕνας βαρὺς ἄνθρωπος, μελαγχολικὸς κι' ἐξ αἰτίας τοῦ χαρακτῆρος του, δὲν εἶχε πολλοὺς φίλους. Περιοριζόταν μόνον στὸ μπακάλικό του κι' ἡ μόνη του διασκέδασι ἦταν ὅταν δὲν εἶχε δουλειὰ νὰ βλέπη τὰ κατάστιχά του καὶ νὰ διαβάζη ἐφημερίδες.

Δὲν ἤξερε λογιστικὰ κι' ἔτσι κουραζόταν πολὺ γιὰ νὰ κρατάη τοὺς λογαριασμούς του σὲ τάξι. Πρὶν φύγη ὁ Κέδρικ, ποὺ στὴν ἀρχὴ μετροῦσε μὲ τὰ δάχτυλα, κι' ὕστερα στὴν πλάκα, τὸν βοηθοῦσε πολύ.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ Κέδρικ ἦταν ὑπομονετικὸ παιδί. Ἅμα ἔβλεπε τὸ μεγάλο φίλο του, τὸν κ. Χὼψ, νὰ εἶναι στενοχωρημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του, ἐφόντιζε πάντοτε μὲ τὴν καλή του καρδιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ εὐθυμήση. Ἐπίσης, ὅταν ὁ κ. Χὼψ ἐδιάβαζε τὶς ἐφημερίδες, ὁ Κέδρικ ἔβλεπε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς εἰδήσεις καὶ συγχρόνως συζητοῦσε μαζί του γιὰ τὰ πράγματα τοῦ κράτους γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Προέδρου καὶ γιὰ τόσα ἄλλα ζητήματα.

Γι' αὐτό, φεύγοντας ὁ Κέδρικ, ἄφησε μεγάλο κενὸ στὸ μαγαζὶ τοῦ φίλου του.

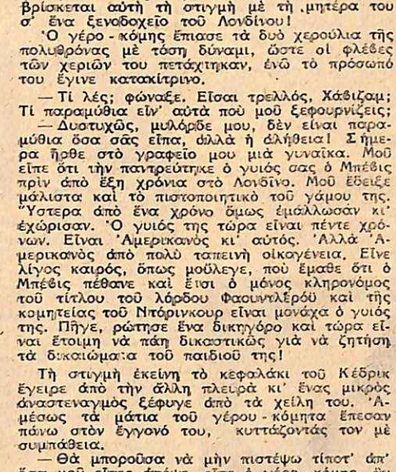
Τὶς πρῶτες μέρες δὲν τοῦ πολυφάνηκε τοῦ Χώψ. Δὲν εἶχε χωνέψει ὅτι ὁ Κέδοικ εἶχε πάει πολὺ μακρυά. Πάντα, τοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό του ὅτι ὁ μικρός του φίλος θὰ γύριζε μιὰ μέρα. Διαρκῶς φανταζόταν ὅτι ὁ Κέδρικ θ' ἄνοιγε τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του, ὅτι θὰ τοῦ παρουσιαζόταν μὲ τὴν ἄσπρη του φορεσιά, τὶς κόκκινες κάλτσες, τὸ καπέλλο του ριχμένο πρὸς τὰ πίσω νὰ τοῦ λέη μὲ τὴ γλυκειά του φωνή: «Καλημέρα, κύριε Χώψ. Σήμερα κάνει πολλὴ ζέστη, ἔ;»

Οἱ ἡμέρες ὅμως περνοῦσαν κι' ὁ Κέδρικ δὲν φαινόταν. Μὲ τὸν καιρὸ ὁ κ. Χὼψ ἐνοιωθε περισσότερο τὴ μοναξιά του. Καὶ τὶς ἐφημερίδες του ἀκόμα δὲν τὶς ἐδιάβαζε μὲ τὸ κέφι τὸ παληό. Ἔβαζε πολλὲς φορὲς τὴν ἐφημερίδα στὸ γόνατό του κι' ἀφοῦ ἔριχνε λίγες ματιές, κύτταζε γύρω του σὰν νἄψαχνε νὰ βρῆ κοντά του τὸν Κέδρικ νὰ συζητήσουν.

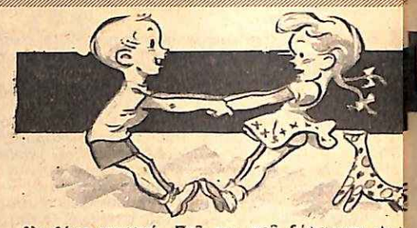
Ἄλλοτε πάλι ἔβγαζε τὸ χρυσὸ ρολόϊ ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ κύτταζε καλὰ - καλὰ καὶ τὰ μάτια του ἔπεφταν ἀμέσως στὴν ἐπιγραφὴ ποὺ ἦταν χασαγμένη στὸ σκέπασμα τοῦ ρολογιοῦ ἀπὸ μέσα κι' ἔγραφε:

«Ὁ λόρδος Φαουντλερόϋ στὸ μεγάλο του φίλο κ. Χώψ».

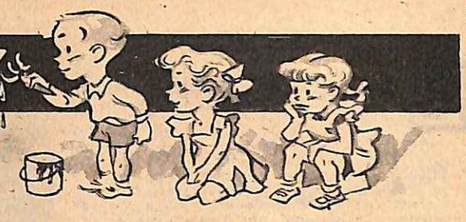
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐπαγγελματικὲς δυσκέρειες.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τὲ τρία δῶρα

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε μιὰ γυναῖκα, ποὺ γύριζε τοὺς δρόμους ζητιανεύοντας. Μαζί της ἔσερνε κι' ἕνα ὡραῖο παιδάκι, ποὺ τὸ Ἐλεγαν Τζόννυ. Πήγαινε σπὰ χωριὰ ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ πολλὲς φορὲς τραβοῦσε καὶ στὴν πολιτεία. Ἐκεῖ, ἔτυχε μιὰ μέρα νὰ χτυπήση καὶ τὴν πόρτα ἑνὸς πλούσιου καὶ καλόκαρδου ἄρχοντα.

Ὁ ἄρχοντας αὐτὸς εἶχε μιὰ θυγατέρα, τὴ Φινέττα. Τὴν ἐλάτρευε τόσο, ποὺ ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ζητοῦσε, χατῆρι δὲν τῆς χάλαγε.

Ἡ Φινέττα, μιὰ καὶ δὲν εἶχε ἀδελφάκι, παρακάλεσε τὸν πατέρα της νὰ κρατήσουν τὸ Τζόννυ. Ὁ ἄρχοντας ρώτησε τὴ ζητιάνα ἂν δεχόταν ν' ἀφήση τὸ μικρὸ στὸ σπίτι του. Ἐσχέθηκε στὸ βασιληᾶ νὰ τὴν κάνη αὐτὸς καλά.

Ὁ βασιληᾶς πῆρε τὸ Τζόννυ στὸ παλάτι του. Ἡ βασιλοπούλα ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι ἑτοιμοθάνατη. Ὁ Τζόννυ πῆγε τότε καὶ στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη ἕνα τραγούδι ἀπ' τὸ παληὸ βιβλίο.

Ἡ βασιλοπούλα μόλις τ' ἄκουσε, ἔκανε μιὰ κίνησι. Ὁ Τζόννυ διάβασε δεύτερο κι' ἡ βασιλοπούλα σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι. Διάβασε καὶ τρίτο κι' ἡ βασιλοπούλα ἔγινε καλά.

Ὁ βασιληᾶς τότε τοῦ φώναξε τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του:

— Θὰ παντρευτῆς τὴν κόρη μου καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸ μισὸ βασίλειό μου!...

— Πολυχρονεμένε μου, ἀποκρίθηκε ὁ Τζόννυ, δὲν ἀρνοῦμαι τὴν περιουσία ποὺ μοῦ χαρίζεις. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ παντρευτῶ τὴ βασιλοπούλα...

Ξαφνικὰ κηρύχτηκε ἄγριος πόλεμος. Κι' ὁ Τζόννυ βοηθοῦντας τὸ βασιληᾶ, σκότωσε μὲ τὴ μαύρη ὄψι τοῦ σπαθιοῦ τοὺς πολλοὺς ἐχθρούς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τόδεσαν στὰ πόδια.

Τότε ὁ Τζόννυ, ἀγγίζοντας ὅσους εἶχε σκοτώσει μὲ τὴν ἄσπρη ὄψι τοῦ σπαθιοῦ, τοὺς ἀνάστησε. "Ὅλοι τότε ἐκεῖνοι τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς πάρη μαζί του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑπῆρχαν φαγητά, ὁ Τζόννυ ἄπλωσε τὸ τσαπεζομάντηλο του κι' ὁ τόπος γέμισε μὲ χιλιάδες λιχουδιές.

Ἀφοῦ ἔμειναν κάμποσον καιρὸ μὲ τὸ βασιληᾶ, ὁ Τζόννυ ἐπιθύμησε τὴν πατρίδα του. Ξεκίνησε λοιπὸν μὲ τέσσερα στολισμένα κι' ἁρματωμένα καράβια, κι' ἔφτασε στὸ λιμάνι.

Ὁ ἄρχοντας τοῦ τόπου μαθαίνοντας πὼς ἕνας πλούσιος κατασβοκύμης βρίσκεται στὸ λιμάνι τους, τὸν εἰδοποίησε νὰ δεχτῆ νὰ τοῦ κάνη τραπέζι σπίτι του.

Ὁ Τζόννυ δέχτηκε καὶ σὲ λίγο ἀνεβαίνοντας σ' ἕνα πλούσιο ἁμάξι ἔφτασε στὸ σπίτι, ἀπ' ὅπου χρόνια τώρα τὸν εἶχαν διώξει.

Στὸ τραπέζι τὸν ἔβαλαν καὶ κάθισε ἀνάμεσα στὸν ἄρχοντα καὶ τὴ Φινέττα. Ὅταν ἀποφαγαν ὁ Τζόννυ ἔρριξε στὸ ποτῆρι τῆς κοπέλλας τὴν πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ. Ἡ Φινέττα, βλέποντας νὰ λάμπη ἡ πέτρα μέσα στὸ νερό, θυμήθηκε τὸν παληὸ της σύντροφο κι' ἄρχισε νὰ κλαίη.

Τότε ὁ Τζόννυ γύρισε στὸν ἄρχοντα καὶ εἶπε :

— Εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ τὸν εἴχατε γνωρίσει φτωχό. Δὲν ἤμουν ὅμως ποτὲ κλέφτης. Ἂν θέλησα νὰ κόψω λίγα λουλούδια ἀπὸ τὸ ξένο περιβόλι, τὸ ἔκανα μόνο γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴ Φινέττα, ποὺ δείχτηκε τόσο καλὴ σὲ μένα στὰ χρόνια τῆς δυστυχίας μου. Τώρα ποὺ ἔγινα πλούσιος καὶ δυνατός, σᾶς ζητάω τὸ χέρι τῆς κόρης σας...

Ὁ ἄρχοντας συγκινημένος δέχτηκε. Κι' ἀφοῦ βρῆκαν καὶ τὴ φτωχὴ μητέρα τοῦ Τζόννυ, τὴν πῆραν μαζί τους στὸ ἀρχοντικό, ὅπου σὲ λίγες μέρες ἔγιναν οἱ γάμοι τους μὲ χορὲς καὶ μὲ τραγούδια κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Κροκοδείλια δάκρυα

Ὁ Τοτὸς παραπονιέται συνεχῶς γιὰ τὸ λίγο χαρτζηλίκι, ποὺ τοῦ δίνει ὁ πατέρας του:

—Οὔτε μιὰ καραμέλλα τὴν... ἡμέρα δὲν μπορῶ ν' ἀγοράσω μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ μοῦ δίνει ὁ μπαμπᾶς, λέει, ἔτσιμος νὰ κλάψη, στὴ μητέρα του.

—Ἡσύχασε, παιδί μου, τὸν καθησυχάζει ἐκείνη. Κι' αὔριο ποὺ θἄρθη ἡ νουνά σου, σίγουρα κάτι θὰ σοῦ δώση.

Πραγματικά, τὴν ἑπομένη ἔρχεται ἡ νουνά του. Κι' ὁ Τοτός, ποὺ ἔχει μελετήσει καλὰ τὸ σχέδιό του, μόλις τὴ βλέπει, βάζει ἀμέσως τὰ κλάματα:

—Γιατί κλαῖς, Τοτό μου; τὸν ρωτάει ἀνήσυχη ἡ νουνά.

—Χι, χι, χί!... Ἔχασα τὶς δυὸ δραχμές μου.

—Νά, πάρε δυὸ δραχμές, τοῦ λέει ἀμέσως ἡ νουνά του.

—Χι, χι, χί!...

—Ἀκόμη κλαῖς, κακὸ παιδί;

Κι' ὁ Τοτός, συνεχίζοντας τὸ κλάμα:

—Ναί, γιατὶ ἂν δὲν εἶχα χάσει τὶς δυό, θἀ εἶχα τώρα τέσσερις!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Τὸ μικρὸ Μιχαλάκης τὸν ρωτοῦν πόσων χρόνων εἶναι.

Κι' ὁ Μιχαλάκης ἀπαντᾶ:

—Εἶμαι δέκα χρόνων κι' ἂν δὲν περνοῦσα μιὰν ἀρρώστεια ποὺ μὲ κράτησε ἕνα χρόνο στὸ κρεβάτι, τώρα θὰ ἤμουν ἑντεκα!

★

Ὁ δάσκαλος: Κικίτσα, κλίνε μου τὸ γόνυ.

Κικίτσα: Δὲν μπορῶ, κύριε σήμερα, γιατί μοῦ πονάει!

★

Ὁ δάσκαλος: Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν τακλυσμὸ τί ἔγινε, Νῖκο;

Νῖκος: Μά... Ἔκαναν ἔρανο γιὰ τοὺς πλημμυροπαθεῖς!

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Στὴ γιορτή της

Μπερίτσα μου κι' ἐγὼ
στὴ γιορτή σου τί νὰ δώσω;
Εἶμαι τόσο δὰ μικρὸ
ποὺ δὲν θὰ τὸ κατορθώσω!

★

"Υστερ' ἀπὸ συλλογὴ
ἀποφάσισα, μαμᾶ μου,
φρόνιμο, καλὸ παιδὶ
νὰ γίνω μὲ τὰ σωστά μου.

★

Τὴν ὑπόσχεσί μ' αὐτὴ
σήμερα σοῦ τὴ χαρίζω,
ἐπειδὴ χαρὰ πολλὴ
θὰ σοῦ φέρη, τὸ γνωρίζω.

★

Κι' ἐγὼ τώρα θὰ χαρῶ
ἂν γιὰ δῶρο σου στὴ γιορτή σου
στὸ παιδί σου τὸ μικρὸ
δώσης τὴ θερμὴ εὐχή σου!

Ι. ΙΓΓΛΕΣΗΣ

Η ΖΩΓΙΤΣΑ ΓΥΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗ

Ο Λευκός ΜΑΓΟΣ

ΕΚΕΙΝΟ το βράδυ, ο γιατρὸς Τζὰκ Ἐντλενγκ τελείωνε τὶς ἐπισκέψεις του στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Κιμππ, στὴν Κένυα.

Ὅλο τ' ἀπόγευμα, ἡ νεαρὴ μιγάδα νοσοκόμα, ἡ Ντούμια, εἶχε βοηθήσει τὸν Τζὰκ στὴ δουλειά του, μὲ ἀκούραστη προθυμία. Ἦταν στὴν ὑπηρεσία του ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες κι' ὁ γιατρὸς τὴν εἶχε ἐκτιμήσει γιὰ τὴν ἐξυπνάδα της καὶ τὴν ἀφοσίωσή της.

Ὅταν οἱ ἀρρώστοι ἔφυγαν, κι' ὁ γιατρὸς ἀπόμεινε, ζήτησε ἀπ' τὴ Ντούμια νὰ τοῦ ἑτοιμάσῃ ἕνα σούσκο. Καθὼς ἡ νεαρὴ νοσοκόμα ἄδειαζε ἀπ' τὸ μπουκάλι τὸ οὔισκυ, ὁ ἐλευκὸς μάγος —ἔτσι φώναζαν τὸ γιατρὸ οἱ ἰθαγενεῖς— πρόσεξε, ὄχι βέβαια γιὰ πρώτη φορά, πόσο ἡ Ντούμια ἦταν χαριτωμένη, γοητευτική! Σήμερα τοὺκανε μεγαλύτερη ἐντύπωση ἀπὸ ἄλλες φορὲς καὶ τὰ μάτια της, φωτισμένα σὰν θεϊκὴς ἐλαφίνας, τὸ λυγερὸ κορμί της, τὰ μαργαριταρένια δόντια της καὶ τὰ σαρκώδη κατακόκκινα χεῖλη της, ἦταν ἀληθινὰ ἕνα ἐρωτικὸ ποίημα...

Ὁ Τζὰκ τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του στὸ σπίτι της, μιὰ ἡ Ντούμια ἀρνήθηκε στὴν ἀρχὴ κι' ἐκεῖνος εἶδε κι' ἔπαθε νὰ τὴν καταφέρῃ.

Στὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο, κοντὰ σ' ἕνα πάρκο, ὁ γιατρὸς σταμάτησε ἀπότομα τὸ αὐτοκίνητο καὶ τῆς πρότεινε νὰ κάνουν ἕνα μικρὸ περίπατο. Ἡ νέα δέχτηκε.

Καθὼς περπατοῦσαν στὰ μονοπάτια τοῦ πάρκου, ὁ γιατρὸς τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο, τὴν τράβηξε πάνω του, τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ τὴ φίλησε μὲ πάθος στὸ στόμα.

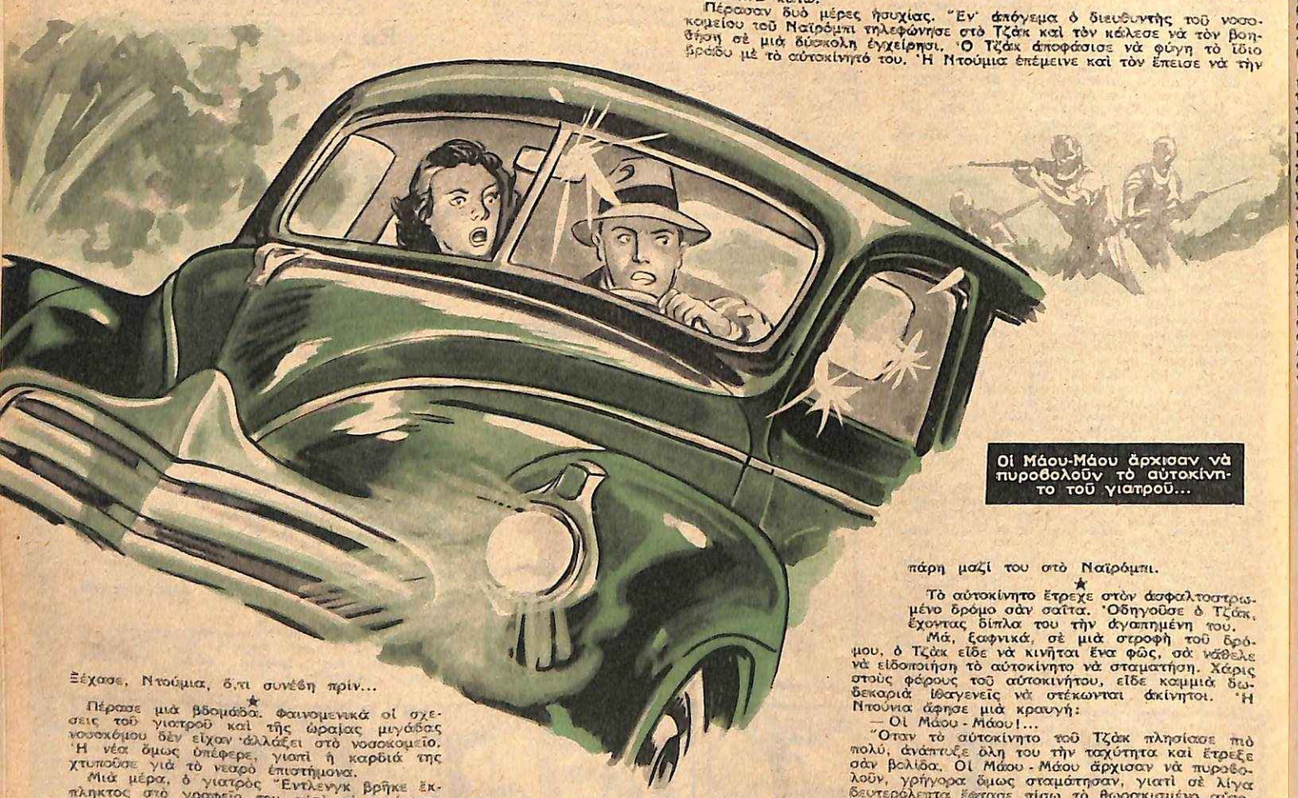
—Ντούμια, εἶσαι πολὺ ὡραία, μοῦ ἀρέσεις πολύ, τῆς εἶπε σιγανά. Τί ἔχεις; πρόσθεσε, βλέποντας τὴν δακρυσμένη.

—Φοβᾶμαι, γιατρέ...

—Ἐμένα φοβᾶσαι; Πίστεψέ με πὼς δὲν θέλω τὸ κακό σου.

—Τὸ ξέρω, ἀλλὰ φοβᾶμαι... Νοιώθω κάτι παράξενο, ἀπάντησε ἡ Ντούμια... νοιώθω, νά, πὼς σ' ἀγαπῶ πολύ...

—Ντούμια, καταλαβαίνω τοὺς δισταγμούς σου. Εἶσαι μιγάδα κι' ἐγὼ εἶμαι λευκός. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦδωσες νὰ καταλάβω τὴ σκέψη σου. Μὰ ἐγὼ θὰ σοῦ φερθῶ, ὅπως στὰ κορίτσια τῆς πατρίδας μου.

Οἱ Μάου-Μάου ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ γιατροῦ...

Ξέχασε, Ντούμια, ὅ,τι συνέβη πρίν...

★

Πέρασε μιὰ βδομάδα. Φαινομενικὰ οἱ σχέσεις τοῦ γιατροῦ καὶ τῆς ὡραίας μιγάδας νοσοκόμου δὲν εἶχαν ἀλλάξει στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ νέα ὅμως ὑπέφερε, γιατὶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε γιὰ τὸ νεαρὸ ἐπιστήμονα.

Μιὰ μέρα, ὁ γιατρὸς Ἐντλενγκ βρῆκε ἔκπληκτος στὸ γραφεῖο του αὐτὸ τὸ γράμμα:

«Γιατρέ —τοῦγραφαν— ἀνήκεις στὴ φυλὴ τῶν κατακτητῶν καὶ εἶσαι συνεπῶς ἐχθρός μας. Σὲ συμβουλεύω νὰ φύγῃς ἀπ' αὐτὴ τὴ χώρα, ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου»

Ὁ γιατρὸς κατάλαβε πὼς τὸ ἀνώνυμο γράμμα προερχόταν ἀπὸ κάποιον Μάου - Μάου. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ γιατρὸς ἀνέφερε τὸ γεγονὸς στὴν ἀστυνομία, ὅπου ὁ Ἄγγλος συνταγματάρχης τοῦ ἀποκάλυψε καταπληκτικὰ πράγματα.

—Ἡ μυστικὴ ὑπηρεσία μας, τοῦ εἶπε, πληροφορήθηκε πὼς μιὰ ἀπ' τὶς νοσοκόμες σας εἶναι κόρη ἑνὸς ἀρχηγοῦ τῶν Μάου - Μάου. Καλὰ θὰ κάνετε γιατρέ, νὰ τὴ διώξετε ἀμέσως. Λέγεται Ντούμια...

Ὁ γιατρὸς ἔφυγε ἀναστατωμένος, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς ἡ ὁμορφη Ντούμια, ποὺ τὸν λάτρευε, ἦταν ἄνισσα γιὰ εἶναι μιὰ κατάσκοπος, ἐπομένως νὰ τὸν προδώσῃ στοὺς ἐχθρούς του. Κι' ὅμως θυμήθηκε τὰ λόγια της, ὅταν τοὺλεγε πὼς φοβᾶται, ὅπειδὴ τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ. Ἀποφάσισε τότε νὰ ἐξηγηθῆ καλύτερα μὲ τὴν ἴδια.

Γυρίζοντας ἀπ' τὴν ἀστυνομία στὸ νοσοκομεῖο, ἀναζήτησε τὴ Ντούμια, μὰ δὲν τὴ βρῆκε πουθενά. Ἡ νέα εἶχε ἐξαφανισθῆ. Μὰ οὔτε τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάσθηκε. Ὁ γιατρός, ἀνήσυχος, ὅταν τελείωσε τὶς ἐπισκέψεις του στὸ νοσοκομεῖο, ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὸ σπίτι τῆς Ντούμια.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, εἶδε τὸ σπίτι κλειστὸ κι' ἔρημο. Ὁ Ἄγγλος συντηγματάρχης λοιπόν, εἶχε δίκηο, ὅταν τοῦ εἶχε πῆ νὰ φιλάγεται.

Πέρασαν τρεῖς μέρες ἀγωνίας. Στὸ μεταξὺ ὁ γιατρὸς εἶχε ἀναφέρει στὴν ἀστυνομία τὴν ἐξαφάνισι τῆς Ντούμια. Ὅταν βράδυασε καὶ πῆγε στὴ μικρὴ βίλλα ποὺ ἔμενε, πάνω στὸ δημόσιο δρόμο τῆς Ναΐρόμπι, ὁ ὑπηρέτης του τοῦ εἶπε:

—Ἡ δεσποινὶς Ντούμια εἶν' ἐδῶ καὶ θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ...

Ἔτρεξε στὸ σαλόνι κι' ὥρμησε γιὰ νὰ σφίξῃ πάνω του τὴ Ντούμια, ἀλλὰ κρατήθηκε, γιατὶ διάβασε στὰ μάτια της τὸν τρόμο:

—Γιατρέ, τοῦ φώναξε, φύγε γρήγορα!... Τὸ σπίτι εἶναι ἀπόμερο... Οἱ Μάου - Μάου θὰ εἶναι ἐδῶ, ὅταν θὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος. Κατάφερα μὲ τὴν ἴδια.

—Πῶς τὰ ξέρεις ὅλ' αὐτά; Εἶσαι μιὰ κατάσκοπος! τῆς πέταξε κατάμουτρα ὁ Τζάκ.

—Ὄχι, ὄχι, φώναξε ἐκείνη. Ναί, ὁ πατέρας μου εἶναι ἀρχηγὸς τῶν Μάου - Μάου. Μὲ εἶχε διατάξει νὰ καταστρέψω τὸ ἐργαστήριό σας, ἀλλ' ἐγὼ ἀρνήθηκα. Τότε μὲ ἤθρεψε μὲ τὸ ζόρι, γιατὶ φοβόταν μήπως σοῦ ἀποκαλύψω τὰ σχέδιά του. Μὰ κατάφερα νὰ τοῦ τὸ σκάσω... φύγε, γιατρέ! ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κατέβηκε μαζί της τρέχοντας. Μπῆκε ἀμέσως στὸ αὐτοκίνητό του μὲ τὴ Ντούμια καὶ ξεκίνησε. Ἕνα τέταρτο ἀργότερα, εἶχαν φτάσει μιρὸς στὸ μέγαρο τῆς ἀγγλικῆς δικιήσεως. Ὁ γιατρὸς ἐκεῖ ζήτησε νὰ ἐνισχυθῆ ἡ φρουρὰ τοῦ νοσοκομείου, ὅπου αὐτὸς καὶ ἡ Ντούμια θὰ περνοῦσαν τὴ νύχτα τους.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ γιατρὸς ἔμαθε ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη του πὼς, τὸ προηγούμενο βράδυ, οἱ Μάου - Μάου εἶχαν μπῆ στὴ βίλλα του καὶ τὴν εἶχαν κάνει ἔνα κόντρα.

Πέρασαν δυὸ μέρες ἡσυχίας. Ἐν' ἀπόγευμα ὁ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου τοῦ Ναΐρόμπι τηλεφώνησε στὸ Τζὰκ καὶ τὸν κάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ σὲ μιὰ δύσκολη ἐγχείρησι. Ὁ Τζὰκ ἀποφάσισε νὰ φύγῃ τὸ ἴδιο βράδυ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Ἡ Ντούμια ἐπέμεινε καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του στὸ Ναΐρόμπι.

★

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο σὰν σαΐτα. Ὁδηγοῦσε ὁ Τζάκ, ἔχοντας δίπλα του τὴν ἀγαπημένη του.

Μιά, ξαφνικά, σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου, ὁ Τζὰκ εἶδε νὰ κινῆται ἕνα φῶς, σὰ νάθελε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ αὐτοκίνητο νὰ σταματήσῃ. Χάρις στοὺς φάρους τοῦ αὐτοκινήτου, εἶδε καμμιὰ δωδεκαριὰ ἰθαγενεῖς νὰ στέκωνται ἀκίνητοι. Ἡ Ντούμια ἄφησε μιὰ κραυγή:

—Οἱ Μάου - Μάου!...

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Τζὰκ πλησίασε πιὸ πολύ, ἀνάπτυξε ὅλη του τὴν ταχύτητα καὶ ἔτρεξε σὰν βολίδα. Οἱ Μάου - Μάου ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν, γρήγορα ὅμως σταμάτησαν, γιατὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔφτασε πίσω τὸ θωρακισμένο αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας, ποὺ ἄνοιξε πῦρ ἐναντίον τους. Ὁ γιατρὸς καὶ ἡ Ντούμια εἶχαν γλυτώσει.

Ἡ Ντούμια ὅμως, πεσμένη πάνω του, ἦταν ἀκίνητη. Ὁ γιατρὸς τὴν ἐξέτασε. Εἶδε τὸ φόρεμά της λεκιασμένο στὸ αἷμα.

Ἡ νέα εἶχε τὰ μάτια κλειστά. Σὰν τρελλός, ὁ Τζὰκ ἔφτασε στὸ νοσοκομεῖο τῆς Ναΐρόμπι ὅπου μετέφεραν ἀμέσως τὴ Ντούμια σ' ἕνα θάλαμο. Εἶχε τραυματισθῆ, ἐλαφρὰ εὐτυχῶς.

Μὲ μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι τῆς ἔβγαλαν τὴ σφαίρα. Ἔπειτα, ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες, τὸ τραῦμα εἶχε κλείσει. Ὅταν, ἡ Ντούμια μπῆκε πιὰ στὴν ἀναρρωσι, ὁ Τζάκ, καθισμένος κοντὰ της, τὴν κύτταζε τρυφερά.

—Τζάκ, τὸν ρώτησε, πότε θὰ μείνουμε στὸ νοσοκομεῖο μας;

—Ὅταν γίνῃς καλά, Μὰ δὲν θὰ εἶσαι πιὰ ἡ νοσοκόμος μου;

—Γιατί; Δὲν μὲ θέλεις πιὰ μαζί σου, τὸν ρώτησε μ' ἀγωνία.

—Ὄχι, γιὰ νοσοκόμα. Σὲ θέλω μαζί μου γιὰ γυναίκα μου!...

Καὶ τὴ φίλησε στὰ χεῖλη.

ΖΕΡΜΑΙΝ ΩΜΟΝ

Ο τρελλὸς ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

"Ενας ἄγνωστος δολοφόνος, καλοντυμένος, μπαίνει ἀπ' τὸ παράθυρο σ' ἕνα σπίτι τῆς Ἦστ Πλέϊς, τὴ νύχτα, καὶ στραγγαλίζει μιὰ νέα γυναίκα. Ὕστερα ἑτοιμάζει μιὰ τέλεια σκηνοθεσία, ὥστε νὰ φαίνεται πὼς τὸ θῦμα του αὐτοκτόνησε μὲ ἀπαγχονισμό. Τὴν ἴδια νύχτα, ὁ βαθύπλουτος ἐπιχειρηματίας Νὶκ Ἤνγκλις εἰδοποιεῖται ἀπ' τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ Μορίλλι ὅτι ὁ ἀδελφός του Ρόϋ αὐτοκτόνησε. Ὁ Ρόϋ ἦταν ἕνας ἀνίκανος τύπος, διηύθυνε δὲ ἕνα ἰδιωτικὸ ἀστυνομικὸ πρακτορεῖο, ποὺ τοῦ εἶχε ἀγοράσει ὁ ἀδελφός του γιὰ νὰ τὸν ἐνισχύσῃ.

Ὁ Ἤνγκλις ἀφίνει ὁδηγίες στὴν πιστὴ ἰδιαιτέρα γραμματέα του Λόϊς καὶ πηγαίνει ὕστερα στὸ γραφεῖο τοῦ Ρόϋ. Ἐκεῖ, ὁ Μορίλλι τὸν πληροφορεῖ ὅτι ὁ Ρόϋ εἶχε χρεωκοπήσει κι' ὅτι εἶχε ἀρχίσει τοὺς ἐκβιασμούς, καὶ γι' αὐτὸ θὰ τοῦ ἀφαιροῦσαν τὴν ἄδεια τοῦ ἰδιωτικοῦ ντέτεκτιβ. Ὁ Ἤνγκλις πηγαίνει ὕστερα γιὰ ἀναγγελίᾳ τῆ θλιβερῆ εἴδησι στὴ γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν Κορίν. Ἐκείνη τὸν κατηγορεῖ πὼς εἶναι ὁ ὑπεύθυνος γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Ρόϋ, γιατὶ δὲν τὸν βοηθοῦσε οἰκονομικὰ στὶς δύσκολες στιγμές του. Καὶ τὸν διώχνει ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ὁ Ἤνγκλις περνάει τὴ νύχτα του μὲ τὴ μόνιμη φιλενάδα του Τζούλια Κλαίρ, ἠθοποιὸ τοῦ βαριετέ. Τῆς διηγεῖται ὅ,τι συνέβη καὶ προσθέτει πὼς εἶναι τελείως ἀπίθανο ν' αὐτοκτόνησε ἕνας τύπος ἀναίσθητος, σὰν τὸ Ρόϋ. Τῆς ἐξηγεῖ ἀκόμη πὼς ἔχει τὴ φιλοδοξία νὰ δοθῇ τὸ ὄνομά του σ' ἕνα νοσοκομεῖο ποὺ ἔχει ἱδρύσει, ἀλλὰ τὰ μέλη τῆς ἁρμοδίας ἐπιτροπῆς τὸν ἐγθρεύονται καὶ μπορεῖ νὰ ἐπωφεληθοῦν τώρα ἀπ' τὸ σκάνδαλο γιὰ νὰ τὸν παραμερίσουνε. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ἤνγκλις πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς γραμματέως τοῦ ἀδελφοῦ του, κάποιας Μαίρης Σάβιτ. Αὐτὴ εἶναι ἡ νέα γυναίκα ποὺ στραγγάλισε ὁ ἄγνωστος δολοφόνος.

3ον

Μιὰ μποτίλια γάλα καὶ μιὰ διπλωμένη ἐφημερίδα βρίσκονταν μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς Μαίρης Σάβιτ.

Ὁ Ἤνγκλις ἔκαμε νόημα στὸν Τσοὺκ νὰ χτυπήσῃ. Μὰ δὲν τοὺς ἀπάντησε κανείς. Ὁ Τσοὺκ ξαναχτύπησε. Τίποτα καὶ πάλι.

—Τί λές, Τσούκ, μπορεῖς ν' ἀνοίξῃς αὐτὴν τὴν πόρτα; ρώτησε σιγανὰ ὁ Ἤνγκλις.

Ὁ σωφὲρ του φάνηκε ἐκπληκτος. Ὡστόσο ἐξέτασε τὴν κλειδαριά.

—Εἶν' εὔκολο, δήλωσε. Ἴσως ὅμως νάχῃ κουδοῦνι κινδύνου καὶ νὰ σηκώσῃ τὴν ἀστυνομία στὸ ποδάρι.

—Δὲν πειράζει. Ἄνοιξέ την.

Ὁ Τσοὺκ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ μετάλλινο μοχλό, τὸν ἔχωσε μέσ' στὴν κλειδαριά, τὸν στριφογύρισε λίγο κι' ἄνοιξε ἐπιτέλους τὴν πόρτα.

Ὁ Ἤνγκλις μπῆκε σ' ἕνα σαλονάκι καθαρό, κομψὰ ἐπιπλωμένο καὶ ἀνθοστολισμένο.

—Δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ; ρώτησε δυνατά.

Δὲν τοῦ ἀπάντησε κανείς. Προχώρησε καὶ χτύπησε μιὰ πόρτα ποὺ βρισκόταν ἀντίκρυ του.

Ὁ Τσοὺκ μπῆκε κι' αὐτὸς στὸ δωμάτιο κι' ἔκλεισε ἀθόρυβα τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα.

Ὁ Ἤνγκλις ξαναχτύπησε. Τέλος, ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔριξε μιὰ ματιὰ μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο. Στὸ ἐλάχιστο φῶς ποὺ γλυστροῦσε ἀνάμεσα στὶς κλειστὲς κουρτίνες, διέκρινε πὼς ἦταν κρεβατοκάμαρα. Τὸ κρεβάτι ἦταν ἀδειανὸ καὶ τὰ σκεπάσματα πεταγμένα πρὸς τὰ πόδια του.

—Θὰ βγῆκε ἔξω, εἶπε ὁ Ἤνγκλις στὸν Τσούκ.

—Ἴσως νὰ παίρνῃ τὸ μπάνιο της, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Θέλετε νὰ πάω νὰ δῶ;

Μὰ ὁ Ἤνγκλις δὲν ἐπωφελήθηκε ἀπ' τὴν τόση... προθυμία του. Μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρα κι' ἄναψε τὸ φῶς.

Ἔμεινε ἀμέσως ἀκίνητος, σὰν ἀπολιθωμένος.

Πρὸς τὰ δεξιὰ βρισκότανε μιὰ ἄλλη πόρτα. Καὶ πάνω σ' αὐτὴν κρεμόταν ἀπὸ ἕνα ἄσπρο μεταξωτὸ κορδόνι τὸ πτῶμα μιᾶς νέας γυναίκας, μελαχροινῆς ὡς 20 χρονῶν!

Ἡ νεκρὴ φοροῦσε μιὰ ἄσπρη ρόμπα μεταξωτὴ καὶ μέσα ἀπ' αὐτὴν ἕνα νυχτικὸ ἀπὸ μπλὲ νάϋλον. Πρέπει νάταν ὅμορφη. Μὰ τώρα τὸ πρόσωπό της εἶχε παραμοφωθῆ κι' ἡ γλῶσσα της κρεμότανε πρησμένη ἔξω ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ στόμα της. Λίγο αἷμα εἶχε τρέξει κι' εἶχε πήξει ἀνάμεσα στὴ μύτη καὶ στὸ πηγούνι της.

Ὁ Τσοὺκ ἔμπηξε μιὰ φωνὴ πνιγμένη.

—Διάβολε! Γιατί τόκανε αὐτό; ρώτησε.

Ὁ Ἤνγκλις πῆγε κοντὰ στὴ νεκρὴ καὶ τῆς ἄγγιξε τὸ χέρι.

—Πρέπει νὰ πέθανε πρὶν ἀπὸ ἑφτὰ ὧρες σχεδόν, εἶπε. Καθὼς βλέπεις μπλέκουνε τὰ πράγματα, Τσούκ.

Σώπασε, κυττάζοντας τὸ πτῶμα.

—Καλύτερα νὰ τοῦ δίνουμε ἀπὸ δῶ, ἀφεντικό! τοῦ σύστησε ὁ Τσούκ.

—Βούλωσ' το λοιπόν! φώναξε ἐκεῖνος.

Κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται μέσ' στὸ δωμάτιο, ἐνῶ ὁ Τσοὺκ στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ περίμενε, μὲ τὰ μικρὰ του μάτια καρφωμένα προσεκτικὰ στὸν Ἤνγκλις.

—Κυττάξτε πάνω στὸ τζάκι, ἀφεντικό! τοῦ εἶπε ξαφνικά.

Ἀνάμεσα στὰ διάφορα μπιμπελὸ ποὺ σκέπαζαν τὸ τζάκι, ὁ Ἤνγκλις, ἀνακάλυψε πράγματι μιὰ φωτογραφία τοῦ ἀδελφοῦ του Ρόϋ, μέσα σ' ἀσημένιο κάδρο. Τὴν πῆρε καὶ τὴν ἐξέτασε.

Στὸ κάτω μέρος της, ὁ ἀδελφός του εἶχε γράψει μὲ μελάνι:

«Κύτταζέ με κάπου κάπου, ἀγάπη μου, καὶ μὴν ξεχνᾶς τί θἄμαστε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ρόϋ».

Ὁ Ἤνγκλις ἄρχισε νὰ βλαστημᾶ σιγανά.

—Εἶχε ξεμυαλιστῆ μ' αὐτὴ τὴν προκομένη! εἶπε. Σίγουρα, θὰ τῆς ἔγραψε κι' ὅλας. Κύτταξε μήπως βρῆς τὰ γράμματά του, Τσούκ.

Ὁ σωφὲρ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ, μὲ γρηγοράδα καὶ μαεστρία ἐπαγγελματία, μέσα σ' ὅλα τὰ ντουλάπια καὶ τὰ συρτάρια τῆς κάμαρας. Δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα πακέτο γράμματα, δεμένα μὲ μιὰ μπλὲ κορδέλλα.

Τάδωσε στὸν Ἤνγκλις καὶ συνέχισε ὕστερα τὸ ψαξιμο.

Ὁ Ἤνγκλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ γράμματα, γραμμένα ὅλα ἀπ' τὸν ἀδελφό του. Τοῦφτασε νὰ διαβάσῃ δυὸ-τρία ἀπ' αὐτά, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς ὁ Ρόϋ κι' ἡ Μαίρη ἦσαν φλογερὰ ἐρωτευμένοι καὶ πὼς ὁ Ρόϋ σκόπευε νὰ παρατήσῃ τὴν Κορὶν καὶ νὰ φύγῃ μὲ τὴ γραμματέα του.

Ἔκαμε ἕνα πικρὸ μορφασμὸ κι' ἔκρυψε στὴν τσέπη του τὰ γράμματα, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Τσοὺκ ξανάκλεισε τὸ τελευταῖο συρτάρι.

—Αὐτὰ εἶν' ὅλα, ἀφεντικό.

—Ρίξε μιὰ ματιὰ καὶ στὴ διπλανὴ κάμαρα, διέταξε ὁ Ἤνγκλις.

Καί, μόλις ἔμεινε μόνος, πῆρε τὴ φωτογραφία τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὴν ἔχωσε στὴν τσέπη του...

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Ἤνγκλις κι' ὁ Τσοὺκ ἔβγαιναν ἀπ' τὸ διαμέρισμα, κατέβαιναν τὴ σκάλα καὶ γύριζαν στ' αὐτοκίνητο.

—Στὸ γραφεῖο, γρήγορα! εἶπε ὁ Ἤνγκλις. Καὶ μὴ βγάλῃς γιὰ ὅλ' αὐτά!

Ὁ Τσοὺκ κούνησε λίγο τὸ κεφάλι του καὶ ξεκίνησε.

Β΄

Τὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο ἄρχισε νὰ κουδουνίζῃ, πάνω στὸ ἀπέραντο γραφεῖο τοῦ Ἤνγκλις. Ἐκεῖνος ἁπλωσε τὸ χέρι του καὶ πίεσε τὸ κουμπί.

—Ἦρθε ὁ κ. Κρεϊλ, κύριε Ἤνγκλις, τὸν πληροφόρησε ἡ Λόϊς.

—Νὰ περάσῃ ἀμέσως. Καί, μόλις φύγῃ, ἐλᾶτε νὰ μὲ δῆτε.

Μικρὲς ἱστορίες

Ἡ γυναῖκα καὶ ὁ σταῦλος

Ὁ μπάρμπα - Παντελῆς, ἕνας καλὸς νοικοκύρης στὸ χωριό, ἔχει ἕνα σταῦλο. Ξαφνικὰ ἕνα δειλινὸ ὁ γυιός του τρέχει νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἔπιασε φωτιὰ ὁ σταῦλος τους.

—Εὐτυχῶς ποὺ τὸν ἔχω καλὰ ἀσφαλίσει, σκέπτεται ἀπὸ μέσα του ὁ πονηρὸς μπάρμπα-Παντελῆς.

Κι' ὅταν σὲ λίγο ὁ γυιός του πάλι τὸν ρωτᾶ γιατὶ δὲν κάνει κάτι νὰ σβύσῃ τὴ φωτιὰ ὁ μπάρμπα - Παντελῆς χαμογελῶντας τοῦ ἀπαντᾶ:

—Ἔνοια σου, παιδί μου, κι' ἔχουν γνῶσι οἱ φίλακες. Αὐτὸ ποὺ καίγεται τώρα εἶνε ἀσφαλισμένο στὴν διπλή του ἀξία ἀπ' τὴ πραγματική!...

Ἀλλὰ μετὰ τὴν καταστροφὴ ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία καλεῖ τὸν μπάρμπα-Παντελὴ καὶ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι θὰ τοῦ φτιάξῃ ἕναν καινούργιο σταῦλο.

Ἀπογοητευμένος τότε γυρίζει σπίτι του, ὅπου τὸν περιμένει τώρα ἕνας ἄλλος πλασιὲ ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας, ποὺ τοῦ προτείνει ν' ἀσφαλίσῃ τὴ ζωή του.

—Ἐγὼ ν' ἀσφαλιστῶ; ἀποκρίνεται ὁ γέρος, ἔξω φρενῶν. Ποτέ! Ἐκάηκα... μ' ἐσᾶς τοὺς ἀσφαλιστάς!...

—Καλά, ἐπιμένει ὁ πλασιέ. Ἂν δὲν θέλετε ν' ἀσφαλισθῆτε ἐσεῖς, ἀσφαλίστε τουλάχιστον τὴ γυναίκα σας!

—Τὴ γυναίκα μου εἶπες; Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε, φωνάζει ἔξαλλος πιὰ ὁ μπάρμπα - Παντελῆς. Ἐσεῖς εἶσθε ἱκανοὶ ἂν κάνη πὼς πεθαίνει, ἀντὶ νὰ μὲ ἀποζημιώσετε, νὰ μοῦ στείλετε καμμιὰ ἄλλη γυναίκα! Καλὴ ὥρα ὅπως ἔγινε μὲ τὸ σταῦλο. Καλύτερα νὰ μοῦ λείπῃ!...

ΠΑΝΤΟΤΕ ΚΡΑΤΟΥΝ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

ΝΕΛΣΟΝ

ΔΙΟΤΙ:
ΤΟ ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ ΟΤΙ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΤΑ ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ, ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΑ ΠΑΝΑΔΕΣ, ΛΕΙΧΗΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟΝ ΕΡΕΘΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΟΤΙ ΤΗΝ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΜΑΛΑΚΗΝ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗΝ

ΚΑΙ:
ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ΟΤΙ ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΡΑΙΝΕΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ ΔΕΝ ΑΦΗΝΕΙ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

ΥΔΑΤΙΝΟΝ ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΔΙΑΡΚΗ ΣΤΑΘΕΡΑΝ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ Μουσείου). 8—1 π.μ. καὶ 5—7 μ. μ. Τηλ 663-673

ΨΥΓΕΙΑ
ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΗΣΙΣ ΨΥΓΕΙΑ
Χωρὶς βενζίνη

ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 1
ΨΥΓΕΙΑ

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113—Τηλ. 613-610.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο ὁ Σὰμ Κρέϊλ.

Εἶχε περίπου τὸ ἴδιο ἀνάστημα μὲ τὸν Ἥνγκλις. Ἦταν σωματώδης, μὲ μαῦρα καὶ πυκνὰ μαλλιά, χλωμὸ πρόσωπο καὶ μάτια μικρὰ καὶ διαπεραστικά. Τὰ μάγουλά του ἦσαν παχουλά, πολὺ τριχωτά. Τὰ κοντὰ χέρια του σκεπάζονταν ἀπὸ τρίχες, ἀλλὰ τὰ νύχια του ἦσαν μανικιουρισμένα μ' ἐπιμέλεια.

Ἦταν ὁ ἐπιδεξιώτερος δικηγόρος τῆς πόλεως, κι' εἶχε ἀναλάβει ὅλες τὶς ὑποθέσεις τοῦ Ἥνγκλις, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἀρχίσει ὁ τελευταῖος νὰ γνωρίζῃ τὴν ἐπιτυχία.

—Καλημέρα, Νίκ... εἶπε, ἐνῶ καθότανε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἄσχημη αὐτὴ ἡ δουλειά!

Ὁ Ἥνγκλις ἔδειξε μ' ἕνα μουγκρητὸ ὅτι συμφωνοῦσε. Πρόσφερε τὰ ποῦρα του στὸν ἐπισκέπτη του, κυττάζοντάς τον προσεκτικά.

—Τί ἔγινε μὲ τὴν Κορίν; τὸν ρώτησε ἀπότομα.

Ἐκεῖνος ἔκαμε ἕνα μορφασμό. Διάλεξε ἕνα ποῦρο, ἔκοψε τὴν ἄκρη του μ' ἕνα χρυσὸ σουγιαδάκι, τ' ἄναψε κι' ἔστειλε ἕνα σύννεφο καπνοῦ πρὸς τὸ ταβάνι.

— Εἶναι δύστροπη γυναῖκα, Νίκ, ἀπάντησε. Θὰ μᾶς βάλῃ σὲ μπελάδες!

—"Οχι δά! ἀπάντησε ὁ Ἥνγκλις μὲ τραχύτητα. Γιατὶ φαντάζεσαι πὼς σὲ πληρώνω; Δικὴ σου δουλειὰ εἶναι νὰ τὴν ἐμποδίσῃς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

— Καὶ τί φαντάζεσαι πὼς κάνω, ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ ποὺ πῆγα καὶ τὴν εἶδα; ἀπάντησε ὁ δικηγόρος. Μὰ δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτα. Ἡ δικὴ της ἄποψι εἶναι πὼς ὁ Ρόϋ ἦταν βουτηγμένος στὰ χρέη, πὼς ἦρθε νὰ σοῦ ζητήσῃ δανεικὰ καὶ πὼς ἐσὺ τὸν πέταξες ἔξω.

—Ἦρθε γιὰ δανεικὰ πρὶν ἀπὸ ἕξη μήνες, δήλωσε ὁ Ἥνγκλις. Ἂν αὐτοκτόνησε γι' αὐτό, πῶς δὲν τὸκανε τόσον καιρό;

—"Οχι, ἡ Κορὶν ὑποστηρίζει πὼς ξανἄρθε καὶ σὲ εἶδε προχτές.

—Λέει ψέμματα!

—"Ετσι τῆς εἶπε, φαίνεται, ὁ Ρόϋ.

— Τότε εἶπε ἐκεῖνος ψέμματα.

Ὁ Κρέϊλ κύτταζε τὴν ἄκρη τοῦ πούρου του μὲ ὕφος συλλογισμένο.

—Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τ' ἀποδείξουμε εὔκολα, Νίκ, ἀπάντησε. Λέει ἀκόμα πὼς προσπάθησε ὁ Ρόϋ νὰ ξεκολλήσῃ λεφτὰ ἀπ' τοὺς παληοὺς πελάτες του, ἐπειδὴ ἀρνιόσουν ἐσὺ νὰ τὸν βοηθήσῃς. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς κατέφυγε στὴν ἀστυνομία.

»Λέει ἐπίσης πὼς ἐσὺ ζήτησες ἀπ' τὸν ἀστυνόμο ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ἄδεια τοῦ Ρόϋ. Κι' ἐκεῖνος τότε, βλέποντας πὼς καταστρεφόταν, αὐτοκτόνησε... Αὐτὴ ἡ ἄποψι τῆς Κορὶν σὲ καθιστὰ ἄμεσα ὑπεύθυνο γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ρόϋ.

Ὁ Ἥνγκλις ζάρωσε τὰ φρύδια του, δίχως ν' ἀπαντήσῃ.

—Εἶν' ἐπικίνδυνο νἄχῃ κανεὶς τὴν κοινὴ γνώμη ἐναντίον του, συνέχισε ὁ δικηγόρος. Ἡ Κορὶν βεβαιώνει πὼς ὁ Ρόϋ Κορὶν βεβαιώνει πὼς ὁ Ρόϋ χρειαζότανε τέσσερες χιλιάδες δολλάρια γιὰ νὰ ξελασπώσῃ. Τέσσερες χιλιάδες μονάχα, ἕνα ποσὸν ἀσήμαντο γιὰ σένα...

—"Ηθελε δέκα χιλιάδες δολλάρια, δίχως νὰ μοῦ πῇ τὸ λόγο, ἀπάντησε ὁ Ἥνγκλις. Ἀρνήθηκα, γιατὶ εἶχα βαρεθῆ πιὰ νὰ μ' ἀρμέγῃ.

— Ναί, βέβαια... μὰ τώρα ποὺ αὐτοκτόνησε τὸν συμπονᾶνε ὅλοι... Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χαλάσῃ ἡ δουλειά σου μὲ τὸ νοσοκομεῖο, Νίκ... Ἀφορμὴ ζητάνε, ὅπως ξέρεις, γιὰ νὰ σὲ τορπιλλίσουνε!

—Τὸ ξέρω... Τώρα ἄκουσέ με καλά! Ὁ Ρόϋ ὑπέφερε ἀπὸ ὑπερκόπωσι. Ἡ ἐπιχείρησί του πήγαινε ἄσχημα. Προσπάθησε νὰ διορθώσῃ τὴν κατάστασι, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Ἀντὶ νἄρθῃ νὰ μὲ δῇ, θέλησε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μονάχος του. Μὰ ἡ προσπάθεια ἦταν πολὺ μεγάλη γι' αὐτόν, κι' αὐτοκτόνησε πάνω σὲ μιὰ κρίσι νευρικῆς καταθλίψεως.

»Αὐτὰ διηγήθηκα σήμερα τὸ πρωῒ στοὺς δημοσιογράφους. Αὐτὰ θὰ πῇς καὶ σὺ στὴν ἀνάκρισι. Ἡ Κορὶν θἀρθῇ μαζί σου καὶ δὲν θὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρησι στὰ λόγια σου.

—Δὲν τὸ πιστεύω! φώναξε ὁ Κρέϊλ. Τῆς μίλησα καὶ ξέρω καλὰ πὼς εἶναι ἀποφασισμένη νὰ μᾶς βάλῃ σὲ μπελάδες.

—Θὰ κάνῃ αὐτὸ ποὺ θέλουμε, ἐπέμεινε ὁ Ἥνγκλις μὲ τραχύτητα. Ἂν δὲν τῆς ἀρέσῃ αὐτὴ ἡ ἐκδοχή, ἔχω νὰ σερβίρω στοὺς δημοσιογράφους μιὰν ἄλλη, ποὺ θὰ τῆς ἀρέσῃ ἀκόμα λιγώτερο!

»Ὁ Ρόϋ εἶχε μιὰ γραμματέα, κάποια Μαίρη Σάβιτ. Ἦταν φιλενάδα του. Σκοπεύανε νὰ φύγουν μαζὶ καὶ νὰ παρατήσουνε τὴν Κορὶν στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ. Μὰ κάτι τι δὲν πῆγε καλά. Ἴσως ὁ Ρόϋ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τὰ λεφτὰ ποὺ χρειαζόντανε γιὰ νὰ φύγουνε. Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀδύνατος χαρακτῆρας, αὐτοκτόνησε.

»Ἡ φιλενάδα του πῆγε στὸ γραφεῖο του καὶ τὸν βρῆκε σκοτωμένο. Γύρισε τότε σπίτι της καὶ κρεμάστηκε.

Ὁ Κρέϊλ γούρλωσε τὰ μάτια του.

—Κρεμάστηκε; φώναξε.

—Ναί. Πῆγα σήμερα τὸ πρωῒ στὸ σπίτι της γιὰ νὰ τῆς μιλήσω καὶ τὴ βρῆκα νεκρή. Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει ἀκόμη. Ἐλπίζω δὲ πὼς, ὅταν τὴ βροῦνε, θἄχῃ πιὰ τελειώσει ἡ ἀνάκρισι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ρόϋ.

—Σὲ εἶδε κανείς, ποὺ πῆγες ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Κρέϊλ μ' ἀγωνία.

— Μὲ εἴδανε ποὺ ἀνέβαινα στὸ διαμέρισμά της. Μὰ θὰ πῶ πὼς χτύπησα τὴν πόρτα της, πὼς δὲν μοῦ ἀπάντησε κανείς καὶ πὼς ὑπέθεσα ὅτι θἄχε φύγει γιὰ τὸ γραφεῖο της.

—Εἶσαι βέβαιος πὼς ἦταν φιλενάδα τοῦ Ρόϋ;

Ὁ Ἥνγκλις ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὴ φωτογραφία ποὺ εἶχε βρῇ στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Μαίρης Σάβιτ καὶ τὴν ἄφισε πάνω στὸ γραφεῖο. Ὕστερα πέταξε πάνω στὰ γόνατα τοῦ Κρέϊλ τὰ ἐρωτικὰ γράμματα.

—Νὰ τὰ τεκμήρια, εἶπε. Ἂν φαντάζεται ἡ Κορὶν πὼς μπορεῖ νὰ μὲ κυλήσῃ στὴ λάσπη μὲ τὴν ἀξιοθρήνητη ἱστορία της, θὰ τῆς δείξω ἐγὼ πὼς ἀπατᾶται οἰκτρά! Πές της το, κατατόπισέ την. Κι' ἂν ἐπιμένῃ ἀκόμα, θὰ δώσω ὅλ' αὐτὰ στοὺς δημοσιογράφους.

Ὁ Κρέϊλ διάβασε δυὸ - τρία γράμματα. Ὕστερα τἄβαλε ὅλα μέσα στὴν τσάντα του, καὶ ὡς καὶ τὴ φωτογραφία.

— Θὰ τῆς κοστίσῃ πολὺ αὐτὸ Νίκ, εἶπε. Λάτρευε τὸ Ρόϋ.

Ὁ Ἥνγκλις τὴν κύτταξε μὲ τραχύτητα.

— Δὲν εἶν' ἀπαραίτητο νὰ τὸ μάθῃ, ἀπάντησε. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται... Ἐφόσον ἔχεις τόση ἐπιθυμία νὰ μὴν τὴ στενοχωρήσῃς, προσπάθησε νὰ τὴν πείσῃς νὰ μὴν κάνῃ ἀνοησίες.

— Πολὺ φοβᾶμαι πὼς θ' ἀναγκασθῶ νὰ τῆς δείξω τὰ γράμματα αὐτά. Μὰ δὲν μ' ἀρέσει καθόλου.

— Δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος ν' ἀναλάβῃς αὐτὴ τὴ δουλειά, Σάμ. Μπορῶ νὰ βρῶ ἄλλο δικηγόρο...

Ὁ Κρέϊλ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Μὴ φοβᾶσαι, θὰ τὴν ἀναλάβω, ἀπάντησε. Μὰ δὲν θἄθελα καθόλου νἀμαι ἀμείλικτος σὰν ἐσένα...

—"Ασε τώρα τὶς αἰσθηματικότητες! Πές μου, ἄφισε διαθήκη ὁ Ρόϋ;

— Ναί. Ἡ Κορὶν κληρονομεῖ ὅλη τὴν περιουσία του... ποὺ ἀποτελεῖται μονάχα ἀπὸ χρέη! Εἶχε ἕνα χρηματοκιβώτιο, ποὺ κρατοῦσα ἐγὼ τὰ κλειδιά του. Δὲν πρόλαβα ἀκόμα νὰ τὸ ἐξελέγξω, μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θἄχῃ τίποτα μέσα.

— Πές μου τὶ θὰ βρῇς, πρὶν κάνῃς λόγο στὴν Κορίν. Μποροῦμε νὰ κανονίσουμε, ὥστε νὰ βρεθῇ μέσα στὴν κάσσα του μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς, ποὺ νὰ ἐξασφαλίζῃ ἰσοδίως στὴ γυναίκα του 200 δολλάρια τὴ βδομάδα. Θὰ πληρώσω εὐχαρίστως.

"Ενα πλατὺ χαμόγελο φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ Κρέϊλ.

— Ποιὸς εἶναι τώρα ὁ αἰσθηματικός; εἶπε καὶ σηκώθηκε.

— Πήγαινε στὸν ἀνακριτὴ καὶ φρόντισε νὰ τακτοποιηθῇ ἡ ὑπόθεσι ὅπως εἴπαμε, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Ἥνγκλις.

—Ἔννοια σου. Θὰ σοῦ τηλεφωνήσω ὅταν τελειώσουμε.

Γ'.

Μερικὲς στιγμὲς μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Κρέϊλ, ἡ Λόϊς σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι της καὶ πέρασε στὸ γραφεῖο τοῦ Ἥνγκλις.

Ἐκεῖνος κύτταξε τὴν ἄκρη τοῦ πούρου του μὲ μιὰ ψυχρὴ ματιά. Σώκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἔκαμε ἕνα μικρὸ νόημα στὴ γραμματέα του.

—Ἐλᾶτε, καθῆστε, τῆς εἶπε. Ποιὰ ὥρα πέσατε νὰ κοιμηθῆτε, σήμερα τὸ πρωῒ;

Ἡ Λόϊς κάθησε, χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

—Μετὰ τὶς 4. Μὰ δὲν χρειάζομαι πολὺ ὕπνο.

—Ἀφῆστε τὶς κουταμάρες. Τὸ μεσημέρι, μετὰ τὸ φαγητό, νὰ γυρίστε σπίτι σας καὶ νὰ ξεκουραστῆτε.

—Μὰ σᾶς βεβαιῶ, κύριε Ἥνγκλις...

Τὴ διέκοψε ξερά:

—Νὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω! "Ας περιμένῃ ἡ δουλειά... Παρακουράζεσθε, τώρα τελευταῖα. Ἀφῆστε τὸ Χάρρυ νὰ σᾶς ἀντικαταστήσῃ.

—Μὰ κι' ὁ Χάρρυ πλάγιασε ἀργά, τοῦ ὑπενθύμισε ἤσυχα ἡ Λόϊς. Σᾶς βεβαιῶ, κύριε Ἥνγκλις, δὲν εἶμαι καθόλου κουρασμένη. Κάνω τώρα τὸν ἐλεγχο τῶν λογαριασμῶν τοῦ μάτς.

Ὁ Ἥνγκλις πέρασε τὰ χέρια του μέσα ἀπ' τὰ μαλλιά του.

— Διάβολε! Εἶχα ξεχάσει τελείως τὸ μάτς! Πόσα εἰσπράξαμε;

—Ὁ Χάρρυ θὰ ἔχῃ συγκεντρώσει ὅλα τὰ ποσὰ σὲ μισὴ ὥρα.

—Ὡραῖα... "Ας μιλήσουμε λοιπὸν γιὰ χτὲς τὸ βράδυ. Ποιὰ εἶναι ἡ ἐντύπωσί σας;

—"Οχι περίφημη. "Εφαξα ὅλους τοὺς φακέλλους. Ὁ ἀδελφός σας δὲν εἶχε οὔτε ἕνα πελάτη, ἀπ' τὸν μήνα Αὔγουστο.

Ὁ Ἥνγκλις ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Εἴσαστε βεβαία; εἶπε. "Αν δὲν κάνω λάθος, τοῦ ἀγόρασα αὐτὸ τὸ πρακτορεῖο τὸ Μάρτιο...

— Μάλιστα, κύριε Ἥνγκλις. Βρήκα ἀλληλογραφία τῆς 31ης Ἰουλίου, μὰ ὕστερα τίποτε πιά.

— Τότε λοιπόν, τί ἔκανε αὐτοὺς τοὺς ἐννιὰ μῆνες;

Ἡ Λόϊς κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Θὰ μποροῦσε νὰ κλείσῃ τὸ πρακτορεῖο του... Δὲν βρῆκα τὴν παραμικρὴ ἀλληλογραφία... ἐκτὸς ἂν ἀφαίρεσε κανεὶς γράμματα καὶ φακέλλους.

— Βρήκατε ἴχνη καμένων χαρτιῶν;

—"Οχι.

— Καλά. Σᾶς εὐχαριστῶ Λόϊς. Λυπᾶμαι ποὺ σᾶς ἔκανα νὰ ξαγρυπνήσετε τόσο ἀργά... Καὶ τώρα, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν πᾶτε νὰ πέσετε στὸ κρεβάτι σας, μετὰ τὸ φαγητό. Ὑπάρχει τίποτε σπουδαῖο γιὰ μένα σήμερα;

— Μὴν ξεχάσετε ὅτι θὰ φᾶτε στὴ 1½ μὲ τὸ γερουσιαστὴ κι' ὅτι ὁ Χάρρυ θἄθελε πολὺ νὰ ρίξετε καὶ σεῖς μιὰ ματιὰ στοὺς λογαριασμοὺς τοῦ μάτς.

— Φέρτε μου τὸ ταχυδρομεῖο. Ὕστερα νὰ μοῦ στείλετε τὸ Χάρρυ.

Ὁ Ἥνγκλις κύτταξε τὸ ρολόϊ του καὶ πρόσθεσε:

—"Εχω ἀκόμη μιὰ ὥρα καιρό, ὥσπου νὰ πάω στὸ γερουσιαστή.

Ἡ Λόϊς βγῆκε καὶ ξαναγύρισε σχεδὸν ἀμέσως μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Ὁ Ἥνγκλις τελείωσε γρήγορα τὴ δουλειὰ ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ. Τῆς ἐπέστρεψε ὕστερα ὅλα τὰ χαρτιὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Στεῖλτε μου τώρα τὸ Χάρρυ.

"Οταν μπῆκε στὸ γραφεῖο του ὁ Χάρρυ Βίνς, μὲ ὕφος καταπονημένο, τούρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἀντέχετε στὰ ξενύχτια, Χάρρυ. Εἴσαστε σήμερα στὰ χάλια σας.

— Μπᾶ, ὄχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἕνα κουρασμένο χαμόγελο. Σᾶς ἔφερα ἐδῶ τοὺς λογαριασμούς. Πραγματοποιήσαμε καθαρὰ κέρδη 275 χιλιάδες δολλάρια.

— Δὲν εἶναι καὶ λίγα! Εἴχατε στοιχηματίσει στὸ Τζόεϋ;

—"Οχι, τὸ ξέχασα.

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς καταλάβω! φώναξε ὁ Ἥνγκλις, κυττάζοντάς τον μὲ προσοχή. Δὲν σᾶς ἀρέσει λοιπὸν νὰ βγάζετε λεφτὰ δίχως κόπο; Σᾶς εἶχα πῆ πὼς ἦταν σίγουρο τὸ κέρδος...

Ὁ Χάρρυ κοκκίνισε κι' ἀπάντησε:

—"Ηθελα νὰ στοιχηματίσω, κύριε Ἥνγκλις, ἤμουν ὅμως τόσο ἀπασχολημένος, ὥστε τὸ ξέχασα ὁλότελα.

—Ὁ Τσοὺκ κέρδισε 1000 δολλάρια. Ἡ Λόϊς εἶχε στοιχηματίσει;

— Δὲν τὸ πιστεύω.

—Ἀπελπισία εἴσαστε, ἐσεῖς οἱ δυό! εἶπε ὁ Ἥνγκλις ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Τελοσπάντων, κάνετε ὅπως νομίζετε. Ἐγὼ σᾶς προσφέρω τὴν εὐκαιρία νὰ κερδίσετε λίγα λεφτά. Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δουλειὰ δική σας...

»Ἀλήθεια, θὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ σήμερα τὸ πρωῒ ὁ Μορίλλι. Δῶστε του 100 δολλάρια καὶ χρεῶστε τα στὸν ἀτομικό μου λογαριασμό. Ὑποτίθεται ὅτι τὰ κέρδισε στὸ μάτς.

—Μάλιστα, κύριε Ἥνγκλις.

Ὁ Ἥνγκλις ἔσβυσε τὸ ποῦρο του. Ὕστερα ρώτησε ξαφνικά:

— Δὲν σκεφθήκατε ποτὲ νὰ παντρευτῆτε, Χάρρυ;

Ὁ Βίνς γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια του κι' ἀπάντησε λίγο στενοχωρημένα:

—"Οχι, ποτέ...

—"Εχετε καμμιὰ φιλεναδίτσα; ἐπέμεινε ὁ Ἥνγκλις χαμογελῶντας.

—"Ως τώρα, δὲν μοῦ δόθηκε καιρὸς ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὶς γυναῖκες, εἶπε ὁ Χάρρυ μὲ ἄχρωμη φωνή.

— Ἀκόμη;... Μὰ πόσων χρονῶν εἴσαστε; Τριανταδύο ἢ τριαντατριῶν;

— Τριανταδύο.

— Καιρὸς σας εἶναι πιά! Ἐγώ, ἀπ' τὰ δεκάξη τἄχα ψήσει μ' ὅλα τὰ κορίτσια τῆς γειτονιᾶς μου.

—Μάλιστα, κύριε Ἥνγκλις.

—"Ισως σᾶς φορτώνω μὲ πολλὴ δουλειά. Αὐτὸς εἶν' ὁ λόγος;

—"Ω, ὄχι, ὄχι, κύριε Ἥνγκλις.

Ὁ Ἥνγκλις τὸν κύτταξε, παραξενεμένος, κι' ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τελοσπάντων, μπορεῖτε νὰ ζήσετε ὅπως σᾶς ἀρέσει... Μὴν ξεχάστε νὰ στείλετε τὸ λογαριασμὸ στὸν "Ασπρεϋ γιὰ νὰ τὸν ὑπογράψῃ. Ἐγὼ πρέπει νὰ πάω νὰ φάω μὲ τὸ γερουσιαστή. "Αν ξέρατε πὼς βαρυέμαι!...

Καθὼς ὁ Χάρρυ πήγαινε πρὸς τὴν πόρτα, κουδούνισε τὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο. Ὁ Ἥνγκλις πάτησε τὸ κουμπί.

—Ἦρθε ὁ ἐπιθεωρητὴς Μορίλλι, κύριε Ἥνγκλις, τοῦ ἀνάγγειλε ἡ Λόϊς. Θἄθελε νὰ σᾶς μιλήσῃ, λέει.

— Στεῖλτε τον στὸ Χάρρυ. Ξέρει αὐτός... Ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω.

— Μὰ ἐπιμένει νὰ σᾶς δῇ προσωπικά. Λέει πὼς εἶναι σπουδαῖο καὶ ἐπείγον.

Ὁ Ἥνγκλις δίστασε λίγο, ζάρωσε τὰ φρύδια του κι' ἀπάντησε ὕστερα:

— Καλά, ἂς περάσῃ. "Εχω δέκα λεπτὰ ἀκόμη. Πέστε στὸν Τσοὺκ νὰ ἑτοιμάσῃ τ' ἀμάξι.

Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ στράφηκε στὸ Χάρρυ.

—Ἑτοιμάστε τὰ λεφτὰ γιὰ τὸ Μορίλλι, τοῦ εἶπε. Θὰ τοῦ τὰ δώσετε ὅταν θὰ φεύγῃ.

—Μάλιστα, κύριε Ἥνγκλις.

Ὁ Χάρρυ ἄνοιξε τὴν πόρτα

ΙΔΕΩΔΗΣ ΣΥΝΤΑΓΗ
γιὰ τὴν ὀμορφιά σας!

Περιποιηθῆτε τὸ πρόσωπό σας πρωῒ καὶ βράδυ τακτικὰ μὲ κρέμα NIVEA. Ἡ τακτικὴ περιποίησις μὲ NIVEA, διατηρεῖ τὸ δέρμα σας νεανικό, τρυφερὸ καὶ δροσερό.

Μόνον ἡ κρέμα NIVEA περιέχει EUCERIT, οὐσία συγγενὴ πρὸς τὰ συστατικὰ τοῦ δέρματος.

Εἰς τοὺς ἄνδρες ἀρέσει τὸ τρυφερὸ δέρμα

NIVEA CREME

ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

DR. OETKER

100% Επιτυχία!

ΣΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ μόνον το ΜΠΑΙΚΙΝ-ΠΑΟΥΝΤΕΡ του Δόκτορος ΕΤΚΕΡ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ & ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Β. ΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ - Π. ΝΟΜΙΚΟΣ
ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ 2 - ΤΗΛ. 32-549

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Είδ. θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιών και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλαί δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13. Τηλ. 29-548

Καθαρίζει καλύτερα

ΟΠΑΛ

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ
ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' έκαστην και ώραν 4—8 μ.μ. επί της οδού Αγ. Κωνσταντίνου 5. — Τηλ. 56-713.

ΦΕΝΤΕΛΕ

καὶ παραμέρισε γιὰ ν' ἀφίση νὰ περάση ὁ Μορίλλι.

— Σ' ἄσχημη ὥρα ἔρχεσθε, εἶπε ὁ Ἥνγκλις στὸν ἀστυνομικό. Πρέπει νὰ φύγω σὲ πέντε λεπτά... Τί συμβαίνει;

— Θεώρησα καλλίτερο νὰ σᾶς δῶ, ἀπάντησε ὁ Μορίλλι πηγαίνοντας κοντά του. Βρήκαμε τὴ γραμματέα τοῦ ἀδελφοῦ σας, κάποια Μαίρη Σάβιτ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἥνγκλις ἔμεινε ἀδιάφορο.

— Λοιπόν; ρώτησε.

—Ἦταν νεκρὴ κι' αὐτή.

Ὁ Ἥνγκλις ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Νεκρή; Αὐτοκτόνησε δηλαδή;

Ὁ Μορίλλι ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤρθα νὰ σᾶς δῶ. Μπορεῖ καὶ νὰ δολοφονήθηκε!

Δ΄.

Ὁ Ἥνγκλις κύτταξε μερικὲς στιγμὲς τὸ Μορίλλι. Ὕστερα τοῦδειξε ἕνα κάθισμα, λέγοντάς του:

— Καθῆστε. Σᾶς ἀκούω.

Ὁ ἀστυνομικὸς κάθησε καὶ ἄρχισε:

— Τηλεφώνησα σήμερα τὸ πρωῒ στὴν κυρία Ἥνγκλις, γιὰ νὰ τὴ ρωτήσω ἂν ὁ ἄντρας της εἶχε γραμματέα. Μοῦδωσε τ' ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσί της. Πῆρα μαζί μου ἕνα ἀστυφύλακα καὶ πῆγα νὰ τὴ βρῶ, σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ ἀριθμοῦ 45 τῆς Ἥστ Πλέϊς.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς σταμάτησε καὶ κύτταξε στὰ μάτια τὸν Ἥνγκλις.

— Τὸ ξέρω... ἀπάντησε ἐκεῖνος, καταλαβαίνοντας τὸν ὑπαινιγμό του. Πῆγα κι' ἐγὼ ἐκεῖ, σήμερα τὸ πρωῒ. Χτύπησα τὸ κουδούνι, ἀλλὰ δὲν ἀπαντοῦσε κανείς. Συμπέραινα λοιπὸν πὼς θἄχε φύγει γιὰ τὸ γραφεῖο της.

Ὁ Μορίλλι κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ναί, εἶπε, κάποια μὶς Χόπερ, ποὺ μένει στὸ ἀπὸ πάνω διαμέρισμα, μὲ πληροφόρησε πὼς σᾶς εἶχε δῆ.

— Συνεχίστε λοιπόν, πρόφερε ξερὰ ὁ Ἥνγκλις. Τί συνέβη;

— Δὲν ἀπάντησε κανείς, ὅταν χτυπήσαμε τὴν πόρτα. Μοῦ μπήκανε τότε φύλλοι στ' αὐτιά, γιατὶ ὑπῆρχαν στὸ κατῶφλι μιὰ μπουκάλα γάλα καὶ μιὰ ἐφημερίδα. Μπήκαμε μὲ ἀντικλείδι... καὶ τὴ βρήκαμε κρεμασμένη στὴν πόρτα τοῦ μπάνιου.

Ὁ Ἥνγκλις πῆρε ἕνα ποῦρο καὶ τὸ πρόσφερε στὸ Μορίλλι.

— Γιατί λέτε πὼς ἦταν δολοφονία; ρώτησε.

—Ἐκ πρώτης ὄψεως, φαινότανε γιὰ αὐτοκτονία. Ὁ ἰατροδικαστὴς δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία... Ἀφοῦ μεταφέρανε φιβολία... Ἀφοῦ μεταφέρανε τὸ πτῶμα, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ δωμάτιο. Ἤμουν ὁλομόναχος, κύριε Ἥνγκλις, ὅταν ἀνακάλυψα κάτι! Τὸ χαλὶ ἦταν λίγο βρεγμένο δίπλα στὸ κρεβάτι, σὰν νὰ τόχανε πλύνει πρὶν ἀπὸ λίγο. Κύτταξα ἀπὸ πιὸ κοντά. Καὶ διέκρινα ἕνα μικρὸ λεκέ. Τὸν ἔπλυνα μὲ βενζίνη, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ. Ἦταν αἷμα!

— Δὲν ἰσχυρίζομαι πὼς εἶμαι ἔξυπνος σὰν ἐσᾶς, κύριε ἐπιθεωρητά... μὰ δὲν καταλαβαίνω γιατὶ συμπεραίνετε ἀπ' αὐτὸ πὼς πρόκειται περὶ δολοφονίας.

Ὁ Μορίλλι χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

— Εἶναι συχνὰ δύσκολο νὰ διακρίνη κανεὶς ἕνα ἔγκλημα καμουφλαρισμένο σὲ αὐτοκτονία, κύριε Ἥνγκλις. Στὸ ἐπάγγελμά μας ὅμως, δὲν μᾶς ξεφεύγει καμμιὰ ἔνδειξι. Κι' ἐκεῖνος ὁ λεκὲς στὸ χαλὶ μιλοῦσε ὁλοκάθαρα!

»Ὅταν ξεκρέμασα τὸ θῦμα, εἶδα πὼς εἶχε τρέξει αἷμα ἀπ' τὴ μύτη της. Δὲν ὑπῆρχαν ὡστόσο λεκέδες ἀπὸ αἷμα πάνω στὸ νυχτικό της, καὶ παραξενεύτηκα ποὺ δὲν βρῆκα τουλάχιστον μιὰ - δυὸ σταγόνες στὰ ροῦχα της. Τότε ἀνακάλυψα ἐκεῖνο τὸ λεκὲ στὸ πάτωμα. Ἀποδείκνυε πὼς εἶχε πεθάνει ξαπλωμένη χάμω κι' ὄχι κρεμασμένη στὴν πόρτα.

— Δηλαδή, κατὰ τὴ γνώμη σας, τὴ στραγγάλισαν στὸ πάτωμα;

— Ἀκριβῶς. Ὑποθέτω ὅτι κάποιος τὴν πλησίασε ἀπὸ πίσω, τῆς πέρασε τὸ κορδόνι γύρω στὸ λαιμὸ καὶ τόσφιξε. Λιποθύμησε τότε κι' ἔπεσε πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἐνῶ δὲ ὁ δολοφόνος τῆς ἔσφιγγε τὸ λαιμό, ἄνοιξε ἡ μύτη της καὶ ματώθηκε τὸ χαλί. Ἀφοῦ τὴ σκότωσε, ὁ δολοφόνος τὴν κρέμασε στὴν πόρτα, γιὰ νὰ φανῆ πὼς εἶχε αὐτοκτονήσει.

Ὁ Ἥνγκλις σκέφθηκε μιὰ στιγμή. Ὕστερα κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

—Ἴσως νἄχετε δίκηο, εἶπε. Ὥστε, κατὰ τὴ γνώμη σας, ἦταν δολοφονία;

— Δὲν εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος... Μὰ πῶς ἀλλοιὼς θἄχε στάξει τὸ αἷμα στὸ χαλί;

— Εἴσαστε βέβαιος πὼς ἦταν αἷμα;

—Ἀσφαλῶς!

Ὁ Ἥνγκλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του. Εἶχε ἤδη καθυστερήσει τέσσερα λεπτὰ στὸ ραντεβού του.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ εἰδοποιήσατε, κύριε ἐπιθεωρητά, εἶπε. Ὁμολογῶ πὼς δὲν τὸ περίμενα. Δὲν ξέρω τί νὰ σκεφθῶ... Μὰ θὰ τὰ ξαναποῦμε ἄλλη φορά. Γιὰ τὴν ὥρα, ἔχω ραντεβοὺ μὲ τὸ γερουσιαστὴ Μπῶμον. Πρέπει νὰ φύγω.

Καὶ σηκώθηκε. Μὰ ὁ Μορίλλι ἔμεινε ἀκίνητος, κυττάζοντάς τον μὲ μιὰ παράξενη ἔκφρασι ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου.

— Τί συμβαίνει ἀκόμη; ρώτησε ὁ Ἥνγκλις.

— Θὰ γίνη ὅπως τὸ θέλετε, κύριε Ἥνγκλις. Ὡστόσο, πίστευα πὼς θὰ προτιμούσατε νὰ κανονίσετε τώρα ἀμέσως αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Δὲν ἔχω ἑτοιμάσει ἀκόμη τὴν ἀναφορά μου, πρέπει ὅμως νὰ τὴν ὑποβάλω σὲ μισὴ ὥρα.

Ὁ Ἥνγκλις ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Σὲ τί μὲ ἀφορᾶ αὐτὴ ἡ ἀναφορά σας; ρώτησε.

— Αὐτό, θἄ μοῦ τὸ πῆτε σεῖς... Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σᾶς προσφέρω ὑπηρεσία, ὅταν μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία. Φερθῆκατε πάντα πολὺ εὐγενικὰ μαζί μου.

Ὁ Ἥνγκλις σκέφθηκε ξαφνικὰ πὼς ἡ ἐπίσκεψι ἐκείνη τοῦ Μορίλλι εἶχε κάτι τὸ ὕποπτο... Ἔσκυψε μπροστὰ καὶ μίλησε στὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο:

—Ἄκουσε, Λόϊς. Σὲ παρακαλῶ, εἰδοποίησε τὸ γερουσιαστὴ ὅτι θ' ἀργήσω λίγο.

—Μάλιστα, κύριε Ἥνγκλις.

Ὁ Ἥνγκλις ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ εἶπε στὸν ἐπισκέπτη του, μὲ φωνὴ ἤρεμη ἀλλ' ἀπειλητική:

— Ἐμπρὸς λοιπόν, πέστε ὅ,τι ἔχετε νὰ πῆτε.

Θέλει νὰ εἶδη ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ;

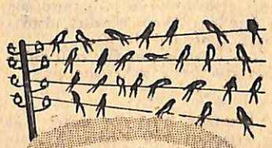

Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὶς καταπληκτικὲς ἰδιότητες τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ κηροῦ ἀνθέων.

"Ἐχετε προσέξει ὅτι ὅταν οἱ ἄνδρες μιλοῦν γιὰ μιὰ γυναῖκα μὲ θαυμασμὸ λένε πάντα· Ἔχει θαυμάσια ἐπιδερμίδα... Αὐτὴ τὴ γοητευτικὴ ἐπιδερμίδα ποὺ ἀρέσει τόσο στοὺς ἄνδρες, εἶναι εὔκολο νὰ τὴν ἔχουν ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ ξέρουν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὶς καταπληκτικὲς ἰδιότητες, τοῦ ἀγνοῦ κηροῦ, ποὺ ἡ φύσι ἔβαλε στὴν καρδιὰ τῶν λουλουδιῶν. Εἶναι τόσο εὔκολο. Αὐτὸ τὸ παράδοξο κερὶ ἀδιαφόρου ἀγνοῦ, βρίσκεται παντοῦ τώρα, μὲ τὴν πιὸ ἁπλὴ μορφή, πρακτικὰ καὶ χωρὶς νὰ στοιχίζη πολύ· μὲ τὸ ὄνομα CIRÉ ASEPTINE.

Τὸ βάζετε πρωῒ καὶ βράδυ στὸ πρόσωπό σας, στὸ λαιμό σας, στὰ μπράτσα σας ἀκριβῶς ὅπως βάζετε τὴν συνηθισμένη σας κρέμα.

Πολὺ γρήγορα, χάρις στὴν CIRÉ ASEPTINE, τὰ μικρὰ ἐλαττώματα τοῦ δέρματός σας (ἐρεθισμοί, μαῦρα στίγματα, κοκκινίλες, ἀκάρα καὶ πανάδες) σβύνουν καὶ ἐξαφανίζονται. Λίγο λίγο θὰ βάζετε στὸν καθρέπτη σας τὸ πρόσωπό σας νὰ παίρνη αὐτὴν τὴν ἀπαλότητα, τὴ δροσιά, τὸ θελκύδινό, ποὺ τόσο ἀρέσουν.

Ἄνοιξις

Ἡ Φύσις φουντώνει,
ξανανιώνει...
Ἀνανεώστε καὶ σεῖς
τὸν κουρασμένο
ὀργανισμό σας...
Ἡ Μαγιὰ Μπύρας ΦΙΞ
εἶναι μοναδική.
Ἀποτοξινώνει
τὸν ὀργανισμό.
Καθαρίζει, τὸ αἷμα
Δίδει νέες δυνάμεις.

Ὁ Μορίλλι πῆγε πιὸ κοντὰ καρέκλα του καὶ τὸν κύτταξε μέσ' στὰ μάτια.

— Περιττὸ νὰ σᾶς μιλήσω τὰ αἰσθήματα τοῦ εἰσαγγελέως ἀπέναντι τοῦ γερουσιαστοῦ Μπῶμον. Εἶναι κι' οἱ δυό στὰ μαχαίρια! Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι σεῖς ὑποστηρίζετε τὸ γερουσιαστή. Ἂν ὁ εἰσαγγελεὺς μπορεῖ νὰ παιδέψη, θὰ τὸ κάνη πολὺ χαρίστως, γιὰ νὰ βλάψη τὸν ἀντίπαλό του. Ἂν μπορῆ νὰ θὰ διστάση μπροστὰ σὲ κανέναν μέσον.

—Ἐρετε, βλέπω, πολὺ καλὰ τὴν πολιτικὴ κατάστασι... Τεσπάντων, ἂς παραδεχθοῦμε ἔχετε δίκηο. Ποιὰ σχέσι ὅλ' αὐτὰ μὲ τὴ Μαίρη Σάβιτ;

— Μπορεῖ νἄχουν μεγάλη σι... Ὁ δόκτωρ Ρίτσαρντ εἶπε πὼς ὁ ἀδελφός σας θανε χτὲς τὸ βράδυ, μεταξὺ καὶ 10½. Λέει ἐπίσης ὅτι ἡ Σάβιτ πέθανε ἀπὸ τὶς ὡς τὰ μεσάνυχτα.

»Ἡ μὶς Χόπερ μὲ βεβαίωσε εἶδε τὸν ἀδελφό σας νὰ ἀπ' τὸ διαμέρισμα τῆς Σάβιτ χτὲς τὸ βράδυ, τὶς 10 παρὰ τέταρτο. Ὁ γελεὺς θὰ σπεύση νὰ συμάνη ὅτι ὁ ἀδελφός σας δοῦνε τὴ γραμματέα του ὕστερα πῆγε στὸ γραφεῖο κι' αὐτοκτόνησε.

»Αὐτὸ ὅμως τὸ συμπέρασμα προκαλέση φοβερὸ σκάνδαλο στὶς ἐφημερίδες, κι' ὁ γεστὴς Μπῶμον θὰ ὑποστῆ μεσα τὶς συνέπειες.

Ὁ Ἥνγκλις ἔμεινε βουβὸς μερικὰ λεπτά. Ἐπιτέλους, τησε, κυττάζοντας μὲ ἀπάτιά τὸ Μορίλλι:

— Γιατί μοῦ τὰ λέτε, ὅλ' κύριε ἐπιθεωρητά;

Ὁ Μορίλλι ἀνασήκωσε τοὺς μους του, ἀποφεύγοντας τὴ ατιά του.

—Ἐγὼ μονάχα ξέρω μὲ βεότητα πὼς πρόκειται περὶ λοφονίας, ἀπάντησε. Ὁ δότωρ Ρίτσαρντ ὑποστηρίζει ἐκδοχὴ τῆς αὐτοκτονίας. ἐν εἶδε ὅμως τὸ λεκὲ τοῦ αἵατος στὸ χαλί. Ἂν τὄξερε, ἄλλαζε γνώμη. Κι' ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν θἄχε πιὰ καμμιὰ υσκολία νὰ βγάλη τὸ συμπέασμα ποὺ εἴπαμε...

— Μὰ θὰ τὸ μάθουν ὅλοι, ὅταν ὑποβάλετε τὴν ἀναφορά σας.

— Πολὺ τὸ φοβᾶμαι. Ἐκτὸς ν ξεχάσω νὰ κάνω λόγο γιὰ ὸ λεκέ...

Ὁ Ἥνγκλις κύτταξε τὸ χλωὸ κι' ἀνέκφραστο πρόσωπο τοῦ Μορίλλι.

—Ὑπάρχει κι' ἡ μαρτυρία ῆς μὶς Χόπερ, πρόφερε. Ὅπως μοῦ εἴπατε, εἶδε τὸ Ρόϋ νὰ φεύγη ἀπ' τὸ διαμέρισμα τῆς Μαίρης Σάβιτ. Ἂν ἀρχίση νὰ φλυαρῆ, θὰ φτάσουν οἱ κουβέντες της στ' αὐτιὰ τοῦ εἰσαγγελέως κι' ἐκεῖνος θὰ διατάξη μιὰ δεύτερη ἔρευνα. Ἴσως ν' ἀνακαλυφθῆ τότε ὁ λεκές.

Ὁ Μορίλλι χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

— Μὴ στενοχωριέσθε γιὰ τὴ μὶς Χόπερ. Τὴν ἀναλαμβάνω ἐγώ. Ξέρω ὡρισμένα πράγματα εἰς βάρος της... Σᾶς βεβαιώ πὼς δὲν θἄχη τὴν παραμικρὴ διάθεσι νὰ ἐξετασθῆ ὡς μάρτης! Μ' ἕνα ἱκανὸ δικηγόρο, σὰν τὸ Σὰμ Κρέϊλ, θὰ κινδύνευνε νὰ μπλέξη ἄσχημα... Τῆς τόδωσα νὰ τὸ καταλάβη, κι' ἔτσι δὲν θὰ φλυαρήση.

Ὁ Μορίλλι πῆρε τὸ καπέλο του καὶ ἔκυψε μπροστὰ καὶ εἶπε:

— Καταλαβαίνετε ὡστόσο πὼς εἶναι τελείως ἀπίθανο νὰ δολοφόνησε ὁ Ρόϋ αὐτὴ τὴ γυναίκα. Ἂν λοιπὸν δολοφονήθηκε πραγματικά, κι' ὄχι ἀπ' τὸ Ρόϋ, ὁ δολοφόνος θὰ μείνη ἀτιμώρητος;

Ὁ Μορίλλι ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Ἂν ὁ εἰσαγγελεὺς μάθη κάτι γιὰ τὸ λεκέ, ὁ δολοφόνος θἄναι ὁ ἀδελφός σας, κύριε Ἥνγκλις. Μὴν ἀμφιβάλλετε καθόλου γι' αὐτό. Ἑπομένως, οὔτως ἢ ἄλλως, ὁ ἀληθινὸς δολοφόνος θὰ ξεφύγη.

»Διαλέξατε τώρα ἐσεῖς τὶ προτιμᾶτε... Κανονικά, πρέπει νὰ μιλήσω γιὰ τὸ λεκέ, στὴν ἀναφορά μου. Ἐπειδὴ ὅμως ἔχετε κάμει τόσα γιὰ μένα, σκέφθηκα πὼς θὰ μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ σᾶς προσφέρω μιὰ μικρὴ ἐξυπηρέτησι, τώρα ποὺ μοῦ παρουσιάσθηκε ἡ εὐκαιρία.

— Μεγάλη σας καλωσύνη, κύριε ἐπιθεωρητά. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω... Ἔχετε δίκηο, ἴσως εἶναι προτιμώτερο νὰ μὴν ἀναφέρετε καθόλου τὸ λεκέ.

Ὁ ἀστυνομικὸς σηκώθηκε.

—Ὅπως θέλετε, κύριε Ἥνγκλις. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

—Ἄ, μὴν ξεχνᾶτε πὼς κερδίσατε κάποιο στοίχημα. Πόσα ἦταν ἀκριβῶς;

Ὁ Μορίλλι δίστασε μιὰ στιγμή, κι' ἀπάντησε ὕστερα:

— Πέντε χιλιάδες δολλάρια, κύριε Ἥνγκλις.

Ὁ Ἥνγκλις χαμογέλασε.

— Τόσα πολλά; εἶπε.

—Ἔτσι μοῦ φαίνεται, ἀπάντησε ὁ Μορίλλι μ' ἀπάθεια.

— Θὰ φροντίσω νὰ πληρωθῆτε ἀμέσως. Εἶμαι τῆς γνώμης πὼς πρέπει κανεὶς νὰ ξοφλᾶη πάντα τὰ χρέη του.

—Ἔχετε ἀπόλυτο δίκηο.

— Θὰ τὰ προτιμᾶτε μετρητά, ὑποθέτω.

— Ναί, μάλλον...

Ὁ Ἥνγκλις ἔσκυψε πάλι στὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο.

—Ἐσεῖς Χάρρυ; εἶπε. Μὴν ἀσχοληθῆτε μὲ τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Μορίλλι. Θὰ τὴν ἀναλάβω ἐγὼ προσωπικά.

—Μάλιστα, κύριε Ἥνγκλις.

Ὁ Ἥνγκλις σηκώθηκε καὶ πῆγε ὡς τὸ χρηματοκιβώτιό του. Τ' ἄνοιξε, ἔβγαλε δυὸ μάτσα χαρτονομίσματα καὶ τὰ πέταξε πάνω στὸ γραφεῖο.

— Δὲν σᾶς ζητάω ἀπόδειξι, εἶπε.

— Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς χρειαστῆ, ἀπάντησε ὁ Μορίλλι. Πῆρε τὰ λεφτὰ καὶ βεβαιώθηκε γρήγορα γιὰ τὸ ποσόν, ποὺ τὰ χώση στὴν τσέπη του. Ὁ Ἥνγκλις ξαναγύρισε στὴ θέσι του καὶ εἶπε:

—Ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν θὰ εὐχαριστηθῆ, ἀσφαλῶς, ἀπ' τὴν ἀναφορά σας. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στείλη κανέναν ἄλλον νὰ ψάξη στὸ διαμέρισμα τῆς Μαίρης Σάβιτ. Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος μπορεῖ ν' ἀνακαλύψη τὸ λεκέ.

Ὁ Μορίλλι χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

— Ξέρω νὰ ὁλοκληρώνω τὶς ἐξυπηρετήσεις ποὺ προσφέρω... Ὁ λεκὲς δὲν ὑπάρχει πιά. Φρόντισα νὰ τὸν καθαρίσω καλά... Καὶ τώρα, δὲν θὰ σᾶς ἀπασχολήσω περισσότερο. Πρέπει ἀλλωστε νὰ πάω νὰ ἑτοιμάσω τὴν ἀναφορά μου.

—Ὡρεβουάρ, κύριε ἐπιθεωρητά.

Ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ Ἥνγκλις ἀνάσανε βαθειὰ καὶ ψιθύρισε:

— Τὸν παληάνθρωπο! Ἐκβιαστὴς τοῦ χειροτέρου εἴδους!...

Ε΄.

Ἀπ' τὸ κατώφλι τοῦ ρεστωράν, ὁ Ἥνγκλις εἶδε τὸ γερουσιαστὴ νὰ κάθεται μονάχος σὲ μιὰ γωνιά. Τὸ ἀδύνατο πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἀνυπομονησίας κι' ἐκνευρισμοῦ.

Ὁ γερουσιαστὴς Χάρρυ Μπῶμον ἦταν 65 χρονῶν, κοντὸς κι' ἀδύνατος. Τὸ χαρωμένο πρόσωπό του εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ παληοῦ πετσιοῦ καὶ τὰ γκρίζα μάτια του ἦσαν διαπεραστικά.

Φιλοδοξοῦσε νὰ γίνη μιὰ μέρα Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Περηφανευόταν δὲ γιατὶ εἶχε ξεκινήσει ἀπ' τὸ μηδέν, πλέναντας μπουκάλια σ' ἕνα φαρμακεῖο.

Γι' ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ εἶχε προσφέρει στὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, τοῦ εἶχαν δώσει μιὰ καλὴ δημοσία θέσι. Τότε ἀκριβῶς εἶχε γνωρίσει τὸ Νὶκ Ἥνγκλις, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ λανσάρη τὴ γυροσκοπικὴ πυξίδα του. Τὸν σύστησε σὲ διάφορους ἐπιχειρηματίες καὶ τὸν βοήθησε ἔτσι νὰ βρῆ χρηματοδότη γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του.

Ὅταν πλούτισε ὁ Ἥνγκλις, θυμήθηκε τὸ Μπῶμον. Τοῦ ἔγραψε λοιπὸν καὶ τοῦ πρότεινε νὰ τὸν ἐνισχύση οἰκονομικά, ἂν ἤθελε νὰ ὑποβάλη ὑποψηφιότητα γερουσιαστοῦ. Ἐκεῖνος ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία, καὶ χάρις στὰ λεφτὰ τοῦ Ἥνγκλις κατάφερε νὰ ἐκλεγῆ.

Μά, σὲ ἑξὴ μῆνες, θὰ ξαναγίνονταν ἐκλογές, κι' ὁ Ἥνγκλις ἤξερε πὼς ὁ Μπῶμον ἀνησυχοῦσε γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, γιατὶ εἶχε νὰ κάνη μὲ ἰσχυροὺς ἀντιπάλους.

Ὁ γερουσιαστὴς μισοσηκώθηκε ἀπ' τὸ κάθισμά του γιὰ νὰ τὸν χαιρετήση.

— Νόμιζα πὼς δὲν θαρχόσαστε ποτέ, εἶπε μὲ φωνὴ λίγο στρυφνή.

— Μοῦτυχε κάποια δουλειά, ἀπάντησε ἐκεῖνος ξερά. Τί θὰ φᾶμε;

Ἐνῶ ὁ γερουσιαστὴς συμβουλεύτανε τὴ λίστα, ὁ μαϊτρ ἔβαλε ἕνα φάκελλο στὸ χέρι τοῦ Ἥνγκλις.

— Εἶναι γιὰ σᾶς, τοῦ ψιθύρισε. Τὸ φέρανε πρὸ δέκα λεπτῶν.

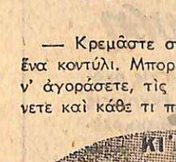
Ἐκεῖνος τὸν εὐχαρίστησε, κουνώντας λίγο τὸ κεφάλι του. Ὕστερα παράγγειλε μπιφτέκι μὲ μπιζέλια καὶ μιὰ μποτίλια κρασὶ Μπορντώ.

Ἄνοιξε ἐπειτα τὸ γράμμα καὶ διάβασε:

«Ὅλα πάνε καλά. Ἡ Κορὶν ἔπαιξε τὸ ρόλο της στὴν ἐντέλεια. Ἡ ἀπόφασις ἦτανε: Αὔ-

Τό „δεξί χέρι τῆς νοικοκυρᾶς"
σᾶς γράφει κάθε δεκαπενθήμερον γιὰ νὰ σᾶς δώση μερικὲς καλὲς ἰδέες.

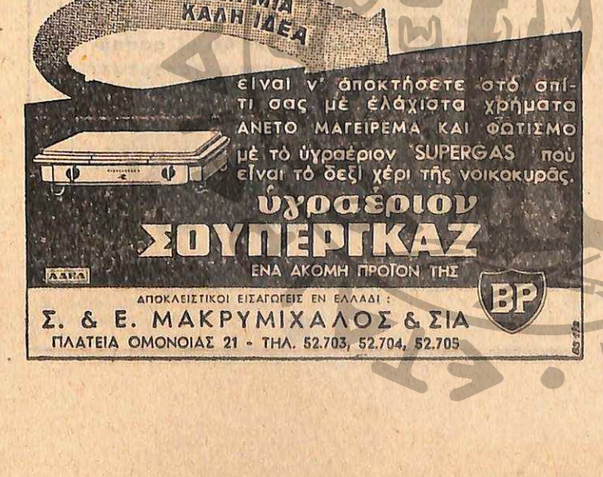

— Ἔχετε ὅλα τὰ ἐφόδια καθαριότητος (βοῦρτσες, πανιά, εἰδικὲς σκόνες κλπ.) μέσα σ' ἕνα καλάθι καὶ τὰ μεταφέρετε ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο, ὅταν καθαρίζετε.

— Κρεμᾶστε στὴ κουζίνα σας μιὰ πλάκα κι' ἕνα κοντύλι. Μπορεῖτε νὰ γράφετε ἐκεῖ τί πρέπει ν' ἀγοράσετε, τὶς παραγγελίες ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε καὶ κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς διαφύγη.

τοκτονία συνεπεία νευρικής καταθλίψεως. Μπορείς νάσαι ήσυχος.

Σάμ».

Ὁ Ἴνγκλις ἔκρυψε τὸ φάκελλο στὴν τσέπη του καὶ χαμογέλασε μ' ἱκανοποίηση. Μόλις ἀπομακρύνθηκε ὁ μαίτρ, ὁ γερουσιαστὴς ρώτησε:

— Τί εἶναι πάλι αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ τὸν ἀδελφό σας; Τί μαγείρευε;

Ὁ Ἴνγκλις τὸν κύτταξε, μ' ἕνα ὕφος ἔκπληκτο, κι' ἀπάντησε:

— Μὰ ὑπόφερε ἀπὸ τὰ νεῦρα του, ἐδῶ καὶ μήνες. Τὸν εἶχα προειδοποιήσει πὼς θὰ τὸ πλήρωνε ἄσχημα, ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ δουλεύη τόσο πολύ. Στὸ τέλος ἔσπασε τὸ νευρικό του σύστημα, κι' ἔδωσε τὴν εὐκολώτερη λύσι.

Ὁ γερουσιαστὴς ἔγινε κατακόκκινος κι' εἶπε ἄγρια, ἀλλὰ μὲ χαμηλὴ φωνή:

— Νὰ τὰ λέτε σ' ἄλλους, αὐτὰ τὰ κουροφέξαλα! Ποτὲ δὲν ἐργάσθηκε πολὺ ὁ Ρόϋ, οὔτε μιὰ μέρα! Ἄκουσα νὰ μιλᾶνε γιὰ κάτι ἐκβιασμούς...

Ὁ Ἴνγκλις ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τὰ περίμενα, κάτι τέτοια κουτσομπολιά... εἶπε. Εἶναι τόσοι αὐτοὶ ποὺ θὰ τοὺς εὐχαριστοῦσε ἕνα σκάνδαλο! Μὰ ἐγὼ σᾶς βεβαιώ πὼς ὁ Ρόϋ αὐτοκτόνησε πάνω σὲ μιὰ νευρικὴ κρίσι. Τίποτα παραπάνω.

— Μπά; Ἐγὼ ἄκουσα πὼς προσπάθησε νὰ ἐκβιάση κάποια γυναῖκα καὶ πὼς θὰ τοῦ παίρνανε τὴν ἀδειά του. Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Ναί, ἀλήθεια... μὰ κανεὶς δὲν θὰ τολμήση νὰ τὸ πῆ, ἐκτὸς ἂν θέλη νὰ τοῦ κάνω μήνυσι γιὰ δυσφήμησι.

Ὁ Μπῶμον ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω, στὸ κάθισμά του. Μιὰ λάμψι θαυμασμοῦ πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του.

— Ἄ, ἔτσι; εἶπε.

Ὁ Ἴνγκλις ἔγνεψε «ναὶ» μὲ τὸ κεφάλι του κι' ἐξήγησε:

— Μίλησα μὲ τὸν ἀστυνόμο, ποὺ εἶχε ἀρχίσει τὴν ἔρευνα. Τὸ συμπέρασμά του θὰναι αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα. Μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου.

Τὸ γκαρσόνι τοὺς ἔφερε ὅ,τι εἶχαν παραγγείλει. Ὁ Μπῶμον περίμενε νὰ μείνουν πάλι μόνοι καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ δὲν ἔχω λόγους ν' ἀνησυχῶ. Ἐσεῖς ὅμως ἔχετε. Κινδυνεύει νὰ ναυαγήση ἡ ἱστορία τοῦ νοσοκομείου.

— Γιατί τὸ λέτε, αὐτό; Ἂν φοντάζωνται πὼς θὰ μὲ τορπιλλίσουν αὐτοὶ οἱ κύριοι τῆς ἐπιτροπῆς, εἶναι πολὺ γελασμένοι!

— Ἀκοῦστε, Νίκ, εἶπε μὲ ταραχὴ ὁ γερουσιαστής. Πρέπει νὰ φανῆτε λογικός. Τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο ἁπλά, μὲ τὶς διαδόσεις ποὺ ἔχουν κυκλοφορήσει... Ξέρετε τὶς διαθέσεις τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς... Ἂν τοὺς πῶ τώρα πὼς θέλετε νὰ δώσετε τ' ὄνομά σας σ' ἕνα νοσοκομεῖο, θὰ τοὺς ἔρθη συγκοπή!

— Ἀφῆστε λοιπὸν νὰ ξεθυμάνη ἡ ὑπόθεσι, πρὶν τοὺς κάνετε τὴν πρότασι. Σὲ μερικὲς βδομάδες, θἄχουν ὅλα ξεχαστῆ.

— Μὰ πρόκειται νὰ συνεδριάσουνε τὴν ἐρχομένη βδομάδα, γιὰ νὰ διαλέξουνε τ' ὄνομα τοῦ νοσοκομείου.

— Πείσετέ τους νὰ τὸ ἀναβάλουνε. Θὰ τὰ καταφέρετε, εἶμαι βέβαιος.

— Εἶν' ἀδύνατο. Τὸ ξέρετε πολὺ καλά.

— Κι' ὅμως θὰ γίνη! Ποιὸς ἔχτισε τὸ νοσοκομεῖο; Ποιὸς τὸ χρηματοδότησε;... Καὶ τώρα μοῦ λέτε πὼς δὲν μπορεῖ ν' ἀναβληθῆ μιὰ συνεδρίασι τῆς ἐπιτροπῆς; Ἐγὼ σᾶς λέω πὼς θὰ γίνη αὐτὸ ποὺ θέλω!

Ὁ Μπῶμον πέρασε τὸ δάχτυλό του μέσα ἀπ' τὸ κολλάρο του, σὰν νὰ τὸν ἔπνιγε.

— Καλά, θὰ προσπαθήσω, εἶπε. Μὰ σᾶς προειδοποιῶ, Νίκ, δὲν θἄναι καθόλου εὔκολο τώρα νὰ πετύχη τὸ σχέδιό σας. Ὁ εἰσαγγελεὺς Ρῆς κι' ἡ ἐπιτροπὴ δὲν σᾶς χωνεύουνε. Ἂν τοὺς δοθῆ εὐκαιρία νὰ σᾶς βλάψουνε, δὲν θὰ τὴν ἀφίσουνε νὰ χαθῆ. Καὶ τότε, πᾶνε περίπατο τὰ ὡραῖα σας ὄνειρα γιὰ τὸ νοσοκομεῖο!

Ὁ Ἴνγκλις εἶχε τελειώσει τὸ μπιφτέκι του. Ἔσπρωξε μακρυὰ τὸ πιάτο του, ἔβγαλε τὰ πούρα του καὶ προσφερε ἕνα στὸ Μπῶμον.

— Μὴ σκοτίζεσθε γιὰ μένα, τοῦ εἶπε ἤσυχα. Ξέρω νὰ τὰ βγάλω πέρα μονάχος.

— Ἴσως. Μά, καταλαβαίνετε, ἐχω συνδεθῆ μαζί σας, κι ἂν σᾶς συμβῆ κάτι, θἄχη ἀντίχτυπο καὶ σὲ μένα. Δὲν μπορῶ νὰ διατρέξω τέτοιο κίνδυνο... ἀκόμη κι' ἂν ἐσεῖς δὲν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὸν ἑαυτό σας.

— Μὰ τί σᾶς συμβαίνει λοιπόν; Φοβόσαστε;

Ὁ Μπῶμον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Πέστε το φόβο, ἂν θέλετε. Πάντως, πρέπει νὰ προσέχω πολύ... Εἴσαστε βέβαιος πὼς κανονίσατε αὐτὴ τὴν ἱστορία τῆς αὐτοκτονίας;

— Αὐτήν, ναί. Μὰ αὔριο θὰ γράφουνε μιὰν ἄλλη οἱ ἐφημερίδες! Ὁ Ρόϋ εἶχε μιὰ γραμματέα, κάποια Μαίρη Σάβιτ. Αὐτοκτόνησε λοιπὸν κι' αὐτή, χτὲς τὸ βράδυ.

Τὰ μάτια τοῦ Μπῶμον πετάχτηκαν ἀπ' τὶς κόγχες.

— Θεέ μου! φώναξε. Γιατί;

Ὁ Ἴνγκλις χαμογέλασε πικρά.

— Ἴσως νἄχε πάθει κι' αὐτὴ ὑπερκόπωσι, ἀπάντησε.

— Φαντάζεσθε πὼς θὰ βρεθῆ κανεὶς νὰ τὸ πιστέψη;... Μήπως πρόκειται περὶ διπλῆς ἐρωτικῆς αὐτοκτονίας;

— Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ πιστέψη... ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις. Ἂν βοηθήση λίγο ἡ Τύχη, κανεὶς δὲν θὰ σκεφθῆ νὰ συσχετίση τὶς δυὸ αὐτοκτονίες. Ἔχω ἐξ ἄλλου μέσα, στὸ γραφεῖο. Θὰ τὸν τὸ μέρος μου τὸ Μορίλλι. Τοῦ πλήρωσα 5 χιλιάδες δολλάρια, σήμερα τὸ πρωΐ.

Ὁ Μπῶμον πῆγε νὰ πνιγῆ μὲ τὸ σάλιο του. Ἔγινε κατακόκκινος.

— Δώσατε 5 χιλιάδες δολλάρια στὸ Μορίλλι; Κι' ἂν τὸ πῆ στὸ διευθυντή του;... Ἴ-σως νάταν παγίδα, Νίκ. Ἡ δωροδοκία ἀστυνομικοῦ ὀργάνου τιμωρεῖται αὐστηρά, ξέρετε! Ἀλλοίμονό μας, ἂν σᾶς κολλήσουνε τέτοια ρετσινιά!

— Μὴν τὰ βλέπετε ὅλα μαῦρα, εἶπε ξερὰ ὁ Ἴνγκλις. Ὁ Μορίλλι δὲν θὰ μιλήση. Εἶναι φιλόδοξος, καὶ ξέρει καλὰ πὼς θὰ βγῆ κερδισμένος ἂν ἔρθη μέ-τὸ μέρος μου. Ἐξ ἄλλου, τὸν πλήρωσα μὲ μετρητὸ χρῆμα, πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀποδειχθῆ.

Σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε:

— Μὴ σκοτίζεσθε, θὰ τακτοποιηθοῦνε ὅλα... Τώρα πρέπει νὰ γυρίσω στὸ γραφεῖο μου.

Ὁ Μπῶμον σηκώθηκε κι' αὐτός.

— Μὰ γιατί σκοτώθηκαν, αὐτοὶ οἱ δυό; ρώτησε. Πρέπει νὰ ὑπάρχη κάποιος λόγος.

Ὁ Ἴνγκλις ὑπόγραψε τὸ λογαριασμὸ ποὺ τοῦφερε τὸ γκαρσόνι, κι' ἄφισε ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ.

— Καὶ βέβαια ὑπάρχει κάποιος λόγος, ἀπάντησε. Ἔχω σκοπὸ νὰ τὸν ἀνακαλύψω ὁπωσδήποτε.

ΣΤ'.

Τὴν ἴδια μέρα, λίγο μετὰ τὶς 6, ὁ Κρέϊλ πέρασε ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Ἴνγκλις.

— Ἀνοιξα τὴν κάσσα τοῦ Ρόϋ, ἄρχισε χωρὶς προλόγους. Εἶχε μέσα 20 χιλιάδες δολλάρια, μετρητά...

Εἶδε κι' ἔπαθε ὁ Ἴνγκλις γιὰ νὰ συνέλθη ἀπ' τὴν κατάπληξί του.

— Εἴκοσι χιλιάδες; φώναξε.

— Ναί, σὲ ἑκατοστάρικα.

— Ποῦ τὰ βρῆκε, τόσα λεφτά;

Ὁ Κρέϊλ κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε:

— Ἰδέα δὲν ἔχω. Σκέφθηκα πάντως πὼς θὰ προτιμοῦσες νὰ σὲ εἰδοποιήσω εὐθὺς ἀμέσως.

— Μὰ βέβαια, ἔκανες πολὺ καλά!

Ὅρθιος στὴ μέση τῆς κάμαρας, ὁ Ἴνγκλις κύτταξε ἐπίμονα τὸ χαλὶ κι' ἔξυνε μηχανικὰ τὸ πηγοῦνι του.

— Συνδέσετέ με μὲ τὸ διαμέρισμα τῆς μὶς Κλαὶρ Λόϊς, εἶπε στὴ γραμματέα του.

Ὁ Κρέϊλ ἄπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ πάρη ἕνα πούρο.

— Ἂν εἶχες νὰ μοῦ προσφέρης κάτι νὰ πιῶ, θὰ τὸ δεχόμουν εὐχαρίστως, εἶπε. Δούλεψα πολὺ σήμερα.

Ὁ Ἴνγκλις τοῦδειξε τὸ μικρὸ μπάρ, ποὺ ἦταν στημένο κοντὰ στὸν τοῖχο.

— Πάρε μόνος σου ὅ,τι θέλεις, τοῦ εἶπε.

Ὕστερα μίλησε στὸ τηλέφωνο:

— Ἐσύ, Τζοῦλι; Ἐδῶ Νίκ. Θάχω δουλειὰ καὶ πάλι. Λυπᾶμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὲ πάω στὸ σινεμά. Μοῦφερε ὁ Σὰμ κάποια σπουδαία εἰδη-

γιὰ τὸ Ρόϋ. Θὰ σοῦ πῶ, ὅ-σὲ δῶ...

Μὲ συγχωρῆς πολύ, Τζοῦ-Πές μου, θὲς νὰ σὲ συνο-ἡ ὁ Χάρρυ; Βρίσκεται ἐδῶ ομη, στὸ γραφεῖο. Θὰ τὸν χαριστοῦσε ὅσο δὲν φαντά-σαι...

Ἄκουσε λίγο, κι' ὕστερα ρωσε τὰ φρύδια του κι' ἀ-ντησε:

— Καλά, ὅπως θέλεις... μιζα πὼς θὰ σ' εὐχαριστοῦ-νὰ βγῆς λίγο ἔξω... Θὰ σὲ λοιπὸν στὶς 9, στὸ μιοῦ-χώλλ. Ὡρεβουάρ, μικρὴ ροδοκία ἀστυνομικοῦ ὀργάνου.

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ὁ Κρέϊλ τοῦδωσε ἕνα ποτῆ-ούϊσκυ.

— Ἐσὺ ξέρεις τὶ κάνεις, τοῦ εἶπε. Ὡστόσο, ἐγὼ θἄστελνα ποτὲ μιὰ ὁμορφη πέλλα σὰν τὴ Τζούλι στὸ σι-μὰ μὲ τὸ Χάρρυ Βίνς!...

— Γιατί ὄχι;... ἀπάντησε Ἴνγκλις χαμογελώντας. Φαν-ζεσαι πὼς μπορεῖ ποτὲ ἡ ζούλι νὰ μὲ παρατήση καὶ νὰ γῆ μὲ τὸ Χάρρυ, ἐπειδὴ εἶ-αι ὁμορφόπαιδο; Πῶς λὲς κά-τέτοιες κουταμάρες, Σάμ;

— Ἴσως νἄχης δίκηο... Ὡ-βγαίνουν συχνὰ οἱ δυό

Δὲν εἶναι δική σου δου-ειά. Γιὰ νὰ ἡσυχάσης ὅμως, οῦ λέω: Ὄχι. Ἡ Τζούλι προ-μάει νὰ περιμένη πότε θὰ πορέσω νὰ τὴ βγάλω ἐγὼ ξω.

Τυχερὸς εἶσαι, φίλε μου! Ἐγὼ πρέπει νὰ χαρίσω ἕνα ούνινο παλτὸ σὲ μιὰ κοπέλ-α, γιὰ ν' ἀποφασίση ναρθῆ αζί μου.

Φρόντισε νὰ πέση λίγο κοιλιά σου, ἂν θὲς νἄχης πε-ισσότερη τύχη. Γιὰ τὴν ὥρα ὲν εἶσαι πολὺ ἐλκυστικός... Μὰ πές μου, τί ἄλλο βρῆκες ές' στὴν κάσσα τοῦ Ρόϋ;

Ὁ Κρέϊλ ἄναψε ἕνα πούρο, ' ἀπάντησε:

— Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς τοιμαζόταν γιὰ φευγάλα! Βρῆκα δυὸ εἰσιτήρια ἀεροπλά-ου γιὰ τὸ Λὸς Ἄντζελες, τὰ εφτά, τὴ διαθήκη του καὶ μιὰ έρα ἀπὸ χρυσάφι καὶ πλατίνη.

Μὰ ποῦ διάβολο οἰκονό-ησε τόσα λεφτά; ἀπόρησε ὁ Ἴνγκλις.

Τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶναι νὰ άθουμε κάτι ἄλλο: Γιατί αὐ-οκτόνησε;

Ὁ Ἴνγκλις κούνησε τὸ κε-άλι του κι' ἔμεινε βουβὸς γιὰ ίγο. Ὕστερα ρώτησε ἀπό-τομα:

— Ποιὰ ἦταν ἡ ἀντίδρασι τῆς Κορίν, Σάμ;

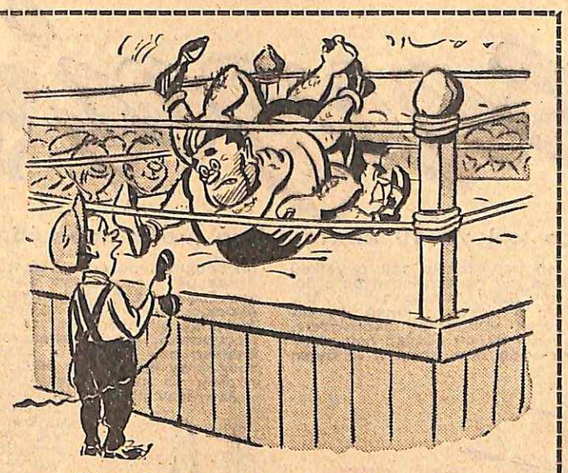
— Τῆς ἦρθε κατακέφαλα ἡ εραμίδα! Δὲν ἤθελε νὰ μὲ πι-στέψη, ὥσπου τῆς ἔδειξα ἕνα δυὸ γράμματα. Τότε ἔγινε ἐ-ρείπιο... Καλὰ θὰ κάνης ὡσ-τόσο νὰ τὴν προσέχης. Πιστεύω πὼς δὲν σ' ἔχει καθόλου στὴν καρδιά της καὶ πὼς δὲν θὰ χά-ση καμμιὰ εὐκαιρία νὰ σὲ βά-λη σὲ μπελάδες.

Ὁ Ἴνγκλις ἀνασήκωσε πάλι τοὺς ὤμους του.

— Δὲν εἶναι ἡ μόνη ποὺ δὲν μὲ χωνεύει, ἀπάντησε. Μὰ τί πειράζει; Ὁ ἀνακριτὴς ἔμεινε ἱκανοποιημένος;

— Ἀσφαλῶς. Τοῦ τὰ παρουσίασα ὅλα ἕτοιμα. Τί ἄλλο ἤθελες;...

Ὁ Ἴνγκλις πῆρε ἕνα ποῦ-ρο, τ' ἄναψε καὶ πέταξε τὸ σπίρτο στὸ καλάθι τῶν ἀχρή-στων. Ὕστερα εἶπε ἁπλᾶ:

— *Κύριε Καρπάζηλε, στὸ τηλέφωνο!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ἡ Μαίρη Σάβιτ δολοφονήθηκε, Σάμ.

Ὁ δικηγόρος ἀνασκίρτησε καὶ τὸν κύτταξε.

— Γιατί τὸ λές, αὐτό; ἀπόρησε. Ποιὰ στοιχεῖα ἔχεις;

— Μ' ἐπισκέφθηκε ὁ ἐπιθεωρητὴς Μορίλλι. Τὸν ξέρεις;

— Ναί, βέβαια. Λοιπόν;

— Αὐτὸς ἀνακάλυψε πὼς ἦταν δολοφονία.

Κι' ὁ Ἴνγκλις διηγήθηκε στὸν Κρέϊλ τὴν ἱστορία ποὺ λεκὲ τοῦ αἵματος στὸ χαλί.

— Τὴ σκότωσε ὁ Ρόϋ; ρώτησε ἐκεῖνος μ' ἀνησυχία.

— Γιατί τὸ λές, αὐτό;

— Δὲν ξέρω... Ἔτσι μοῦ ἦρθε στὸ μυαλό... Εἶχαν ἕνα δεσμό, οἱ δυό τους. Ἑτοιμάζονταν νὰ φύγουνε μαζί. Ἴσως ἡ Μαίρη Σάβιτ ἔκρινε ξαφνικὰ πὼς δὲν τῆς ἔφτανε αὐτό. Ὁ Ρόϋ ἦταν παντρεμένος. Μποροῦσε νὰ τὴν παρατήση ὅταν τοῦ ἄρεσε. Τοῦ ἔβλωσε λοιπὸν τὴν τελευταία στιγμὴ πὼς δὲν ἤθελε πιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήση. Ἐκείνος ἔχασε τότε τὰ λογικά του, τὴ στραγγάλισε καὶ σκηνοθέτησε τὴ δήθεν αὐτοκτονία της. Ὕστερα, ὅταν γύρισε στὸ γραφεῖο του, πανικοβλήθηκε καὶ φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι του.

Ὁ Ἴνγκλις χαμογέλασε παγωμένα:

— Τὶ γρήγορα ποὺ τὴν σκάρωσες, ὅλη τὴν ἱστορία! εἶπε.

— Μὰ κι' ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν πρόκειται ν' ἀργήση περισσότερο, ἀπάντησε ἁπλὰ ὁ Κρέϊλ. Ἄσχημη δουλειά, Νίκ!

— Ὄχι ὅσο φαίνεται... Ὁ Μορίλλι μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὴν κανονίση. Τοῦ πλήρωσα μάλιστα 5 χιλιάδες δολλάρια, γιὰ νὰ βουβαθῆ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του!

— Μωρὲ μπράβο! Δὲν εἶναι καθόλου κουτός, βλέπω...

— Πάντως, δὲν πήγανε χαμένα, τὰ λεφτὰ αὐτά. Μ' ἔβγαλαν ἀπὸ πολὺ δύσκολη θέσι.

— Πιστεύεις νὰ τὴ σκότωσε ὁ Ρόϋ;

— Ἀδύνατο! Ὁ Ρόϋ δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ σκοτώση οὔτε μυῖγα. Τὸν ἤξερα σὰν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου... Μὰ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: Ποτὲ δὲν θ' αὐτοκτονοῦσε ὁ Ρόϋ!

Ὁ Ἴνγκλις σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται μέσ' στὸ δωμάτιο.

— Ἂν δολοφονήθηκε ἡ Μαίρη Σάβιτ, τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸ Ρόϋ, πρόσθεσε. Τί λὲς καὶ σύ, Σάμ;

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τελείως παράλογο! Ἡ ἀστυνομία εἶπε πὼς ὁ Ρόϋ αὐτοκτόνησε. Βρῆκαν τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα...

— Μὴ γίνεσαι ἀνόητος, Σάμ. Κάποιος κομουφλάρισε σὲ αὐτοκτονίες καὶ τὶς δυὸ αὐτὲς δολοφονίες, τῆς Μαίρης Σάβιτ καὶ τοῦ Ρόϋ. Δὲν ἦταν δύσκολο. Ἀρκοῦσε μόνο νὰ πάρη τὸ πιστόλι τοῦ Ρόϋ, νὰ τὴ σκοτώση μ' αὐτό, νὰ πιέση ὕστερα τὰ δάχτυλα τοῦ Ρόϋ πάνω στὸ ὅπλο, καὶ νὰ φύγη μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία.

— Μὰ ποιὸς μπορεῖ νἄθελε νὰ σκοτώση τὸ Ρόϋ;

— Πολλοί, Σάμ. Ὁ ἀδελφός μου δὲν ἦταν καθόλου συμπαθητικὸς τύπος.

— Ἴσως. Μὰ ἐκεῖνη... γιατί νὰ τὴ σκοτώσουνε;

— Δὲν ξέρω... Ἴσως ὁ Ρόϋ νὰ ἐξεδίαζε κάποιον καὶ νὰ τὸ ξερε ἡ Μαίρη Σάβιτ. Μὴν ξεχνᾶς πὼς ἐργαζόντουσαν μαζί, στὸ ἴδιο γραφεῖο... Πιθανὸν νὰ θεώρησε φρονιμώτερο ὁ δολοφόνος νὰ τοὺς ξεκάνη καὶ τοὺς δυό.

Ὁ Κρέϊλ ἤπιε μιὰ γουλιὰ οὐίσκυ. Ὕστερα εἶπε:

— Κι' ἂν ἔκανε τὰ δυὸ ἐγκλήματα ἡ Κορίν, ἡ ἀπατημένη σύζυγος; Αὐτὴ εἶχε σαβάρο λόγο νὰ τοὺς δολοφονήση...

— Ὄχι. Ἡ Κορὶν δὲν θἄχε ποτὲ ἀρκετὴ δύναμι, γιὰ νὰ κρεμάση τὴ Μαίρη ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ μπανιοῦ. Ποτὲ δὲν θὰ σοφιζόταν μιὰ γυναῖκα τέτοια σκηνοθεσία.

— Ἴσως νἄβαλε ἄλλον νὰ κάνη τὶς δολοφονίες...

— Ξεχνᾶς τὶς 20 χιλιάδες δολλάρια, Σάμ. Προέρχονται πιθανώτατα ἀπὸ κάποιο ἐκβιασμό. Κι' ἴσως τὸ θῦμα βαρέθηκε πιὰ νὰ πληρώνη καὶ θέλησε νὰ βάλη τέλος στὴ δράσι τοῦ Ρόϋ, μὲ τὴν εὐκαιρία δὲ αὐτὴ ξέκανε καὶ τὴ Μαίρη. Τί λὲς καὶ σύ;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Ἡ συνέχεια.

ΠΟΣΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ ΠΙΝΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, (Ἀπρίλιος).— Συμφώνως πρὸς μίαν πρόσφατον στατιστικὴν τῆς Ὑπηρεσίας Στατιστικῆς τοῦ Ο.Η.Ε, ἡ Γαλλία ἔρχεται ὡς πρὸς τὴν κατανάλωσιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων χωρῶν τοῦ κόσμου.

Ἡ σχετικὴ στατιστικὴ ἀναφέρεται εἰς τὴν κατανάλωσιν ὅλων ἐν γένει τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ἐξαιρέσει τοῦ ζύθου ὅστις, λόγω τῆς μικρᾶς εἰς οἰνόπνευμα περιεκτικότητός του, χαρακτηρίζεται ὡς ποτὸν «μὴ ἀλκοολικόν». Εἰς ἕκαστον Γάλλον ἀναλογοῦν σύμφωνα μὲ τὴν ὡς ἄνω στατιστικήν, 137 λίτραι καθαροῦ οἰνοπνεύματος κατ' ἔτος. Τὴν δευτέραν θέσιν καταλαμβάνει ἡ Ἰταλία μὲ ἀναλογίαν καταναλώσεως 84 λιτρῶν οἰνοπνεύματος ἐτησίως καὶ κατ' ἄτομον. Ἀκολουθεῖ ἡ Ἐλβετία μὲ 13 λίτρας ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ μεγαλυτέρα κατανάλωσις οἰνοπνευματωδῶν γίνεται ὑπὸ τῶν ξένων τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν χώραν αὐτήν. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καὶ ἡ Ἀγγλία συναγωνίζονται μεταξύ των διὰ τὴν κατάληψιν τῆς τετάρτης θέσεως μὲ ἀναλογίαν 9,4 ἡ πρώτη καὶ 9,3 λιτρῶν οἰνοπνεύματος κατ' ἄτομον ἡ δευτέρα. Ἕπονται μὲ τὰς παραπλεύρως ἑκάστης σημειουμένας ἀναλογίας τὸ Βέλγιον (8,8), ἡ Δυτ. Γερμανία (6,1), ἡ Σουηδία (5,1), ἡ Νορβηγία (4,8) καὶ ἡ Δανία (4,0).

Αἱ κάτω τῶν 5 λιτρῶν χῶραι χαρακτηρίζονται ὡς χῶραι «ξυθοποτικαὶ» δοθέντος ὅτι ὑπερτερεῖ εἰς αὐτὰς σημαντικώτατα ἡ κατανάλωσις τοῦ ζύθου.

Ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος εἶναι ὁ συνοδεύων τὴν στατιστικὴν αὐτὴν παραλληλισμὸς τῆς ἀναλογίας καταναλώσεως οἰνοπνεύματος μὲ τὰς στατιστικὰς μακροβιότητος καὶ ἐγκληματικότητος. Αἱ ὡς ζυθοποτικαὶ χαρακτηριζόμεναι σκανδιναυϊκαὶ χῶραι (Νορβηγία, Δανία καὶ Σουηδία) παρουσιάζουν τὴν μεγαλυτέραν μακροβιότητα καὶ τὴν μικροτέραν ἐγκληματικότητα. Ἀντιθέτως ἡ Γαλλία εὑρίσκεται ὡς πρὸς τὴν μακροζωίαν πολὺ κάτω τοῦ διεθνοῦς μέσου ὅρου, ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐγκληματικότητα πολὺ ἄνω αὐτοῦ. Τὴν ἰδίαν εἰκόνα περίπου παρουσιάζουν καὶ ἡ Ἰταλία καὶ αἱ ἄλλαι χῶραι μὲ ὑψηλὸν ποσοστὸν καταναλώσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Σχολιάζων τὴν ἀνωτέρω ἀντιπαραβολὴν ὁ ἰατρὸς - κοινωνιολόγος Δρ. Ἄρθουρ Κλόγουρθ παρατηρεῖ ὅτι αἱ ὑγιεῖς σκέπτομεναι κυβερνήσεις ὀφείλουν νὰ ἀκολουθήσουν σταθερὰν γραμμὴν ἀποβλέπουσαι εἰς τὸ νὰ πλησιάσουν ἡ ἀναλογία καταναλώσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερον πρὸς τὴν ὡς «ὅριον τῆς ζυθοποσίας» χαρακτηριζομένην ἀναλογίαν τῶν πέντε λιτρῶν οἰνοπνεύματος κατὰ κάτοικον.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

Θησαυροί ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Ὁ λόρδος Κίτσενερ καὶ τὰ 10 ἑκατομμύρια λίρες ποὺ χάθηκαν στὴ θάλασσα

ΔΕΝ εἶναι λιγώτερο θρυλικὸ τὸ περιστατικὸ τοῦ ἀγγλικοῦ καταδρομικοῦ («Χέϊμπσερ»). Οὔτε πιὸ εὐκαταφρόνητος ὁ θησαυρὸς ποὺ πῆρε μαζί του στὸν βυθό. Ἀντίθετα: Ἂν δέν κεντρίζη τὴν φαντασία, ὅπως ἡ μακρυνὴ ἐπικὴ ἱστορία τῆς («Φλωρεντίας»), ζωντανεύει πάντως νωπότατες ἀναμνήσεις. Γιατὶ ἀντίθετα πρὸς τοὺς τρισήμισυ καὶ πλέον αἰῶνες ποὺ κύλησαν ἀπὸ τότε ποὺ καταποντίσθηκε τόσο δραματικὰ ἡ ἱσπανικὴ ὑποθρυχιακὸ πόλεμο. Εἶχε πιὰ σκοτεινιάσει καὶ τὸ «Χέϊμπσερ» ἔπλεε μὲ συσκοτισμένα φῶτα γιὰ τὸ φόβο τῶν ὑποβρυχίων, ὅ- ταν ξαφνικὰ ἕνας τρομερὸς κρότος ἀντήχησε καὶ τὸ πανίσχυρο θωρακισμένο σκάφος, χωρίστηκε κυριολεκτικὰ στὰ δύο. Καὶ μά- λιστα κατὰ μῆκος: ἀπ' τὴν πλώρη στὴν πρύμνη του δηλαδή. Πραγματικά, μιὰ ἐγκαρσία σχεδὸν τομή, ἀνάλογη περίπου μὲ ἐκείνες ποὺ κάνουν οἱ σχεδιαστὲς μὲ τὸ μολύβι στὰ σχέδιά τους ὅταν θέλουν νὰ δείξουν τὴν ἐσωτερικὴ διάταξι ἑνὸς βα- πορίου, τὸ χώρισε κυριολεκτικῶς στὰ δύο!

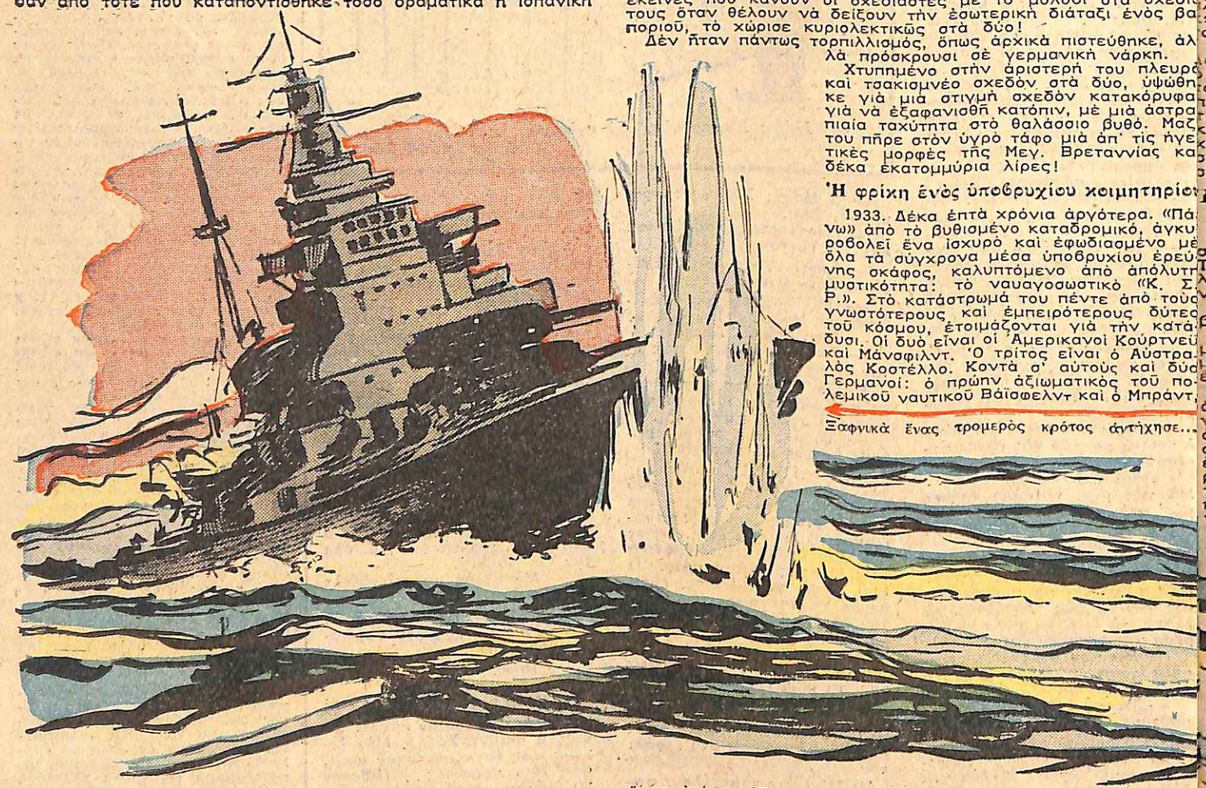
Δέν ἦταν πάντως τορπιλλισμός, ὅπως ἀρχικὰ πιστεύθηκε, ἀλ- λὰ πρόσκρουσι σὲ γερμανικὴ νάρκη.

Χτυπημένο στὴν ἀριστερὴ του πλευρὰ καὶ τσακισμένο σχεδὸν στὰ δύο, ὑψώθη- κε γιὰ μιὰ στιγμὴ σχεδὸν κατακόρυφα γιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ κατόπιν, μὲ μιὰ ἀστρα- πιαία ταχύτητα στὸ θαλάσσιο βυθό. Μαζί του πῆρε στὸν ὑγρὸ τάφο μιὰ ἀπ' τὶς ἡγε- τικὲς μορφὲς τῆς Μεγ. Βρεταννίας κα- δέκα ἑκατομμύρια λίρες!

Ἡ φρίκη ἑνὸς ὑποβρυχίου κοιμητηρίου

1933. Δέκα ἑπτὰ χρόνια ἀργότερα. «Πά- νω» ἀπὸ τὸ βυθισμένο καταδρομικό, ἀγκυ- ροβολεῖ ἕνα ἰσχυρὸ καὶ ἐφωδιασμένο μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα ὑποβρυχίου ἐρεύ- νης σκάφος, καλυπτόμενο ἀπὸ ἀπόλυτη μυστικότητα: τὸ ναυαγοσωστικὸ «Κ. Σ. Ρ.». Στὸ κατάστρωμά του πέντε ἀπὸ τοὺς γνωστότερους καὶ ἐμπειρότερους δύτες τοῦ κόσμου, ἑτοιμάζονται γιὰ τὴν κατά- δυσι. Οἱ δυὸ εἶναι οἱ Ἀμερικανοὶ Κούρτνεϋ καὶ Μάνσφιλντ. Ὁ τρίτος εἶναι ὁ Αὐστρα- λὸς Κοστέλλο. Κοντὰ σ' αὐτοὺς καὶ δύο Γερμανοί: ὁ πρώην ἀξιωματικὸς τοῦ πο- λεμικοῦ ναυτικοῦ Βάϊσφελντ καὶ ὁ Μπράντ,

Ξαφνικὰ ἕνας τρομερὸς κρότος ἀντήχησε...

ναυαρχίδα, ἡ τραγωδία τοῦ «Χέϊμπσερ» εἶναι πολὺ πρόσφατη.

Ζοῦν καὶ βασιλεύουν ἕνα πλῆθος προσωπικότητες, ὅπως π. χ. ὁ Τσῶρτσιλ, καὶ ἄλλες, ἀφανεῖς, ποὺ ὄχι ἁπλῶς («ἔζησαν»), ἀλ- λὰ προετοίμασαν, ὠργάνωσαν καὶ γενικῶς ἀνσμίχθηκαν στὸ τρα- γικὸ ταξίδι τοῦ «Χέϊμπσερ»), ποὺ θάκε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τε- ράστια πολιτικὴ σημασία, ἂν θάφθανε σὲ πέρας.

Δέν εἶναι θρύλος. Γεγονὸς εἶναι. Γεγονὸς ἀπτό, ποὺ τὸ ἐμ- πνεύσθηκαν καὶ τὸ ὠργάνωσαν Ἄγγλοι πολιτικοὶ καὶ στρατιω- τικοί — ποὺ ζοῦν καὶ ποὺ συνδέονται στενὰ μὲ τοὺς τραγικοὺς ἥρωές του καὶ συμπαρακάθησαν ἐπὶ χρόνια γύρω στὸ ἴδιο τρα- πέζι τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὰν συνάδελφοι — μέλη τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως μὲ τὸν κυριώτερο ἀπ' τοὺς ἥρωες αὐ- τούς: τὸν στρατάρχη λόρδο Κίτσενερ, ὑπουργὸ τῶν Στρατιωτι- κῶν τῆς Ἀγγλίας.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρὰ καὶ γεμάτη δράσι στρατιωτικὴ στα- διοδρομία, ὁ λόρδος Κίτσενερ κατηύθυνε τώρα ὄχι πλέον ὡς στρατιωτικὸς ἀλλὰ ὡς πολιτικὸς ἀρχηγὸς τὴν ἀγγλικὴ στρατηγι- κὴ κατὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπουρ- γοῦ τῶν Στρατιωτικῶν. Μὲ τὴν ἰδιότητα δὲ αὐτὴ ἐπέπρωτο νὰ βρῆ τραγικὸ θάνατο σὲ μιὰ «ἔπαλξι» ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὴν εἶχε — αὐτὴν εἰδικῶς — ποτὲ ἀντιμετωπίσει ἡ φαντασθῆ, στὴν τόσο ἐπικίνδυνη στρατιωτική του καρριέρα: στὴ θάλασσα...

Ἐξ ἴσου («ἀπτὸ») εἶναι (ἢ μᾶλλον ἦταν...) τὸ ἄλλο βαρυσή- μαντο στοιχεῖο, ποὺ κατέστησε ἱστορικὴ τὴν καταβύθισι τοῦ «Χέ- ϊμπσερ»: τὸ ὑλικό. Τὰ 10 ἑκατομμύρια λίρες ποὺ μετέφερε στὴν Ρωσία γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῆς πολεμικῆς της συμβολῆς κατὰ τῆς Γερμανίας.

Παραπάνω ἀπὸ βεβαία ἦταν καὶ εἶναι ἡ ὕπαρξι τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ στὸ θωρακισμένο κύτος τοῦ καταδρομικοῦ.

Ἦταν ἀργὰ τὸ δειλινὸ τῆς 2ας Ἰουνίου 1916. Δυὸ χρόνια δη- λαδὴ εἶχαν ἤδη κυλήσει ἀπ' τὴν ἔκρηξι τοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος τώρα εἶχε μπῆ σὲ μιὰ ἀπ' τὶς δραματικώτερες φάσεις του: τὸν ὑποβρυχιακὸ πόλεμο. Εἶχε πιὰ σκοτεινιάσει καὶ τὸ «Χέϊμπσερ» ἔπλεε μὲ συσκοτισμένα φῶτα γιὰ τὸ φόβο τῶν ὑποβρυχίων, ὅ- ταν ξαφνικὰ ἕνας τρομερὸς κρότος ἀντήχησε καὶ τὸ πανίσχυρο θωρακισμένο σκάφος, χωρίστηκε κυριολεκτικὰ στὰ δύο. Καὶ μά- λιστα κατὰ μῆκος: ἀπ' τὴν πλώρη στὴν πρύμνη του δηλαδή. Πραγματικά, μιὰ ἐγκαρσία σχεδὸν τομή, ἀνάλογη περίπου μὲ ἐκείνες ποὺ κάνουν οἱ σχεδιαστὲς μὲ τὸ μολύβι στὰ σχέδιά τους ὅταν θέλουν νὰ δείξουν τὴν ἐσωτερικὴ διάταξι ἑνὸς βα- πορίου, τὸ χώρισε κυριολεκτικῶς στὰ δύο!

Δέν ἦταν πάντως τορπιλλισμός, ὅπως ἀρχικὰ πιστεύθηκε, ἀλ- λὰ πρόσκρουσι σὲ γερμανικὴ νάρκη.

Χτυπημένο στὴν ἀριστερὴ του πλευρὰ καὶ τσακισμένο σχεδὸν στὰ δύο, ὑψώθη- κε γιὰ μιὰ στιγμὴ σχεδὸν κατακόρυφα γιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ κατόπιν, μὲ μιὰ ἀστρα- πιαία ταχύτητα στὸ θαλάσσιο βυθό. Μαζί του πῆρε στὸν ὑγρὸ τάφο μιὰ ἀπ' τὶς ἡγε- τικὲς μορφὲς τῆς Μεγ. Βρεταννίας κα- δέκα ἑκατομμύρια λίρες!

Ἡ φρίκη ἑνὸς ὑποβρυχίου κοιμητηρίου

1933. Δέκα ἑπτὰ χρόνια ἀργότερα. «Πά- νω» ἀπὸ τὸ βυθισμένο καταδρομικό, ἀγκυ- ροβολεῖ ἕνα ἰσχυρὸ καὶ ἐφωδιασμένο μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα ὑποβρυχίου ἐρεύ- νης σκάφος, καλυπτόμενο ἀπὸ ἀπόλυτη μυστικότητα: τὸ ναυαγοσωστικὸ «Κ. Σ. Ρ.». Στὸ κατάστρωμά του πέντε ἀπὸ τοὺς γνωστότερους καὶ ἐμπειρότερους δύτες τοῦ κόσμου, ἑτοιμάζονται γιὰ τὴν κατά- δυσι. Οἱ δυὸ εἶναι οἱ Ἀμερικανοὶ Κούρτνεϋ καὶ Μάνσφιλντ. Ὁ τρίτος εἶναι ὁ Αὐστρα- λὸς Κοστέλλο. Κοντὰ σ' αὐτοὺς καὶ δύο Γερμανοί: ὁ πρώην ἀξιωματικὸς τοῦ πο- λεμικοῦ ναυτικοῦ Βάϊσφελντ καὶ ὁ Μπράντ,

Ξαφνικὰ ἕνας τρομερὸς κρότος ἀντήχησε...

ἕνας ἐπίσης ἐξαιρετικὸς καὶ ἔμπειρος δύτης. Καὶ οἱ ἐρευνες ἀρχίζουν.

Ἐπὶ 20 συνεχῶς μέρες παλεύει ἡ ἐπιμελῶς διαλεγμένη αὐτὴ ἀνάμεσα στοὺς καλλιστους δύτες τοῦ κόσμου, ὁμάδα κρούσεως, μὲ τοὺς δαίμονες τοῦ θαλάσσιου βυθοῦ. Τελικὰ κατορθώνει νὰ πλησιάση στὸ ναυάγιο. Τὸν τρόμο προκαλεῖ τὸ θέαμά του!

Ἕνα ἀληθινὸ κοιμητήριο ἀπὸ ἀναρίθμητες νεκροκεφαλὲς καὶ σκελετούς, ποὺ ἀνήκουν στοὺς ναῦτες τοῦ καταδρομικοῦ τὸ πε- ριβάλλουν.

Τὸ θέαμα φυσικὰ δὲν εἶναι ἰδιαιτέρως ἐνθαρρυντικὸ ὅταν βρί- σκεται κανεὶς — καὶ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ ἐργασθῆ — στὸ θαλάσσιο βυθό.

Ὁπωσδήποτε, φθάνουν κοντὰ στὰ θωρακισμένα θησαυροφυ- λάκια τοῦ σκάφους, τὰ ὁποῖα κρατοῦν ἑρμητικῶς κλεισμένα στὸ ἐσωτερικό τους τὰ 10 ἑκατομμύρια λίρες. Τὰ ἐξετάζουν προσε- κτικά. Καὶ πείθονται ὅτι ἄλλος τρόπος γιὰ ν' ἀνοιχθοῦν δὲν ὑ- πάρχει παρὰ μόνο ν' ἀνατιναχθοῦν οἱ θύρες τους μία-μία.

Ἀναδύονται. Ἐκθέτουν τὶς διαπιστώσεις τους. Καὶ ἀποφασί- ζεται νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ τὰ κατάλληλα ἐκρηκτικὰ μηχανήματα.

Ἐξοπλισμένοι μὲ αὐτά, ἐπιχειροῦν τὴν ἐπομένη, σὲ νέα κα- τάδυσί τους, τὸ ἰδιότυπο αὐτὸ ἀνοιγμα τῶν θησαυροφυλακίων ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ σχετικῶς μικρότερο καὶ εὐκολώτερο.

Ἡ ἀπόδοσι εἶναι πολὺ ἐνθαρρυντική: Ἕνας πρῶτος χείμαρ- ρος ἀπὸ ἀπαστράπτουσες Βικτωρίες καὶ Ἐδουάρδους κυλᾶ μπρο- στὰ στὰ μάτια τους. Περίπου 60.000 κομμάτια ἢ... «πρῶτα» ὅ- πως θάλεγαν στὴ γλῶσσα τους οἱ παροικοῦντες τὴν ὁδὸ Ἀρι- στείδου. Ἱκανοποιητικὴ σάν προκαταβολὴ βέβαια. Ἀλλὰ πολ- λοστημόριο συγκριτικὰ μὲ τὸ σύνολο τοῦ βυθισμένου πακτωλοῦ.

Μέσα σὲ γενικὸ ἐνθουσιασμὸ ἀνεβάζουν στὴν ἐπιφάνεια τὴν σημαντικὴ λεία. Καὶ ἀποφασίζουν νὰ συνεχίσουν τὴν ἐπομένη.

Ξημερώνει. Εἶναι ἡ 28η Ἀπριλίου τοῦ 1933. Ὁ καιρὸς ἔχει γυρίσει. Σιγὰ-σιγὰ μάλιστα χειροτερεύει. Δὲν θ' ἀργήση νὰ με- ταβληθῆ σὲ θυελλώδη.

Στὸ κατάστρωμα τοῦ «Κ. Σ. Ρ.» ψάλλεται δέησι πρὶν ἐπιχει- ρηθῆ ἡ νέα κατάδυσι. Ἔπειτα οἱ δύτες φοροῦν πάλι τὰ σκά- νδρά τους ψιθυρίζοντας παρακλήσεις στὸν προστάτη τους Ἅ- ιο νὰ τοὺς παρασταθῆ.

Ἀργὰ-ἀργὰ κυλοῦν στὸ νερό, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον.

Φθάνουν στὴ «καλύβδινη σαρκοφάγο», ὅπως ἔχει ἐπικρατήσει ὰ ν' ἀποκαλοῦν τὸ βυθισμένο καταδρομικό, κι' ἀρχίζουν νὰ ουλεύουν πάλι γιὰ ν' ἀπελευθερώσουν ἀπ' τὶς θωρακισμένες ούπτες του νέα τμήματα τοῦ θησαυροῦ.

Ἡ «ὀργὴ τῆς θάλασσας»!

Ἡ θάλασσα ὅμως εἶναι σήμερα ὡς καὶ στὸ βυθὸ τρικυμισμένη. ιὰ τρικυμία, ὄχι βέβαια ὅπως τὴ νοιώθουμε στὴν ἐπιφάνεια, στόσο ὅμως πολὺ πιὸ συνταρακτική. Ὑποβρύχια ρεύματα ἀπι- ανης ταχύτητος ἀλλὰ καὶ δυνάμεως ἀναστατώνουν τὸ βυθό, υγκλονίζοντάς τον ὁλόκληρο. Ἡ πίεσί τους σπρώχνει ἀλύπητα ούς δύτες, ποὺ γίνονται ἔρμαια, πιὸ ἀδύναμα κι' ἀπ' τοὺς ύσανους τῶν φυκιῶν

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ἁπλὸς πρόλογος μπροστὰ σὲ κεῖνο ο τρομερὸ ποὺ θ' ἀκολουθήση...

Ἀπ' τὰ σπλάχνα τοῦ βυθοῦ, ξεπηδᾶ πράγματι ξαφνικά, σὰν άβα ἀπὸ κοχλάζοντα κρατῆρα ἡφαιστείου, μιὰ ὁρμητικὴ λασπο- λήμυρα, ποὺ χτυπᾶει καὶ μαστιγώνει καὶ τσακίζει τὸ ναυάγιο αὶ κοντὰ σ' αὐτὸ τοὺς ἐκμηδενισμένους ἀνθρώπους, σὰν νὰ οὺς χτυπᾶνε σιδερένιες γροθιὲς γιγάντων.

Ὁ Ἀμερικανὸς Κούρτνεϋ ἐξακοντίζεται ἀπ' τὸ μανιασμένο ασπόρεμα πάνω στὸ χαλύβδινο σκαρὶ τοῦ καταδρομικοῦ, ἐνῶ ἀριστερός του βραχίονας, ἀπ' τὸν ἀγκῶνα, κατάθρυμματίζε- αι τρίζοντας. Μισολιπόθυμος ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὸν τρόμο προ- αθεῖ νὰ πλησιάση. Ἔρποντας στὸ βυθό, ἕναν ἀπὸ τοὺς συν- ρόφους του. Λίγο πιὸ πέρα, ὁ Γερμανὸς Μπράντ δὲν δίνει κανένα σημεῖο ζωῆς. Ὁ ἄλλος συμπατριώτης τοῦ ὁ Βάϊσφελντ, κτυπημένος ἀπὸ ἕνα ἀτσάλινο ἔλασμα τοῦ ναυαγίου κεῖτεται στὸ βυθό, ἐνῶ ὁ Αὐστραλὸς Κοστέλο τρικλίζει, σχεδὸν ἀναί- σθητος. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Μάνφιλντ.

Ἐνεργητικό: Ἑξῆντα χιλιάδες λίρες. Παθητικό: Τέσσερα φέρετρα

Ἀπάνω, στὴν ἐπιφάνεια, κανεὶς δὲν ὑποπτεύεται, οὔτε φυ- σικὰ ἔχει ἀντιληφθῆ τὴν τραγωδία ποὺ ἐκτυλίσσεται στὸ βυθό. Τὸ πλήρωμα τοῦ «Κ. Σ. Ρ.» ἀνύποπτο περιμένει ἁπλῶς τὸ σινιά- λο τῶν δυτῶν γιὰ νὰ τοὺς ἀνεβάση στὴν ἐπιφάνεια... — μὲ τὸ νέο τμῆμα τοῦ ἀπελευθερωμένου θησαυροῦ, ὅπως προσδοκᾶ.

Καὶ παίρνει μὲν πράγματι σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ σινιάλο ἀπ' τὸ βυθό. Ἀλλά...

Εἶναι ὁ Κούρτνεϋ, ὁ ὁποῖος μισολιπόθυμος, παλεύοντας ἀνά- μεσα στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο, δίνει «ἀπάνω» τὸ σῆμα τῆς ἀ- μεσης ἀνελκύσεώς τους κα ι«στέλνει» τοὺς συντρόφους του ἕνα ἕνα πρὸς τὴν ὑποτιθέμενη σωτηρία.

Τελευταῖος, ὅπως ἁρμόζει σὲ πραγματικὸ ἀρχηγό, — γιατὶ ἀνάμεσά τους εἶναι ὁ ἀναμφισθήτητος ἀρχηγὸς τους — ἀφίνεται ν' ἀναρυθῆ κι' ὁ ἴδιος. Καθὼς οἱ ναῦτες τοῦ ναυαγοσωστικοῦ ἀφαιροῦν ἀπ' τὸ κεφάλι του τὴ σφαιρικὴ ἀτσάλινη συσκευή, σωριάζεται κυριολεκτικὰ πλάι στὸν Κοστέλλο. Κάθε δύναμι τοῦ ἔχει πιὰ ἀπολείψει. Ὁ Αὐστραλὸς κεῖται μὲ τσακισμένο τὸ θώ- ρακα, παρέκει ὁ Βάϊσφελντ ἔχει κουλουριαστῆ μὲ θρυμματισμένη τὴ σπονδυλικὴ στήλη. Ὁ Μάνσφιλντ ξερνάει αἷμα. Ὁ Μπράντ κεῖτεται μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὸ πάτωμα. Εἶναι κι' ὅλας νεκρός!

Πένθος βαθὺ ἁπλώνεται στὸ καράβι, καθὼς ἀπο- καλύπτεται ἡ τραγικὴ συμφορά — μιὰ συμφορὰ ποὺ οὔτε τὰ ἴδια τὰ θύματα δὲν μποροῦσαν καλὰ-καλὰ νὰ μαντεύσουν πρὶν τοὺς ἀφαιρεθοῦν τὰ σκάφανδρα.

Φυσικά, ὕστερα ἀπ' αὐτό, διακόπτεται αὐτομάτως κάθε σχέδιο γιὰ συνέχισι τῶν ἀνελκυστικῶν προ- παθειῶν. Τὸ πλοῖο σηκώνει ἄγκυρα καὶ βουβὸ βά-

Οἱ δύτες γίνονται ἔρμαια, πιὸ ἀδύ- νατα κι' ἀπὸ τὰ φύκια...

ζει πλώρη γιὰ τὴν Ἀγγλία. Εἶναι ἕνα τραγικὸ ταξεῖδι ἐπιστρο- φῆς. Μόνο ὁ Κούρτνεϋ κατορθώνει νὰ ἐπιζήση. Οἱ τρεῖς ἀπ' τοὺς τέσσερες δύσμοιρους συναδέλφους του ξεψυχᾶνε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πλοῦ. Ἀποτέλεσμα τῆς «ἐπιχειρήσεως»:

Ἐνεργητικό: Ἑξῆντα χιλιάδες λίρες. Παθητικό: Τέσσερα φέ- ρετρα...

Μὲ τέτοιο ἀπολογισμό, αὐτονόητο εἶναι πὼς ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς τραγικῆς ἐκείνης καταστροφῆς, ἐπὶ δεκαεπτὰ ὁλόκληρα χρόνια, κανεὶς δὲν εἶχε διανοηθῆ νὰ ξαναεπιχειρήση τὸ τόλμημα τῆς «ἐπισκέψεως» στὴ «καλύβδινη σαρκοφάγο».

Μὲ τρόμο τὴν ἀποφεύγουν. Καὶ τὴ θεωροῦν σὰν στοιχειωμένη.

Γι' αὐτό, μιὰ πρόσφατη εἴδησι ὅτι θὰ ἐπιχειρηθῆ νέα ἀνέλκυ- σι τῶν θησαυρῶν τοῦ καταδρομικοῦ προκάλεσε ἀπερίγραπτη αἴ- σθησι στὸν κόσμο τῶν εἰδικῶν. Γιὰ ν' ἀντιδράσουν στὸν — πῶς ἀλλοιῶς νὰ τὸ πῆ κανείς, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ κυριολεξία! — πανικὸ καὶ τὴν διστακτικότητα τῶν πληρωμάτων καὶ ἰδιαίτερα τῶν δυτῶν, Βρεταννοὶ ἀλλὰ καὶ Ἀμερικανοὶ ἐπιχειρηματίες, συνεπικουρούμενοι ἀπὸ ναυπηγοὺς καὶ μηχανικούς, δήλωσαν ὅ- τι οἱ ὅροι τῆς ἀνελκύσεως ναυαγίων, ὅπως ἄλλως τε καὶ γε- νικώτερα τῆς ὑποβρυχίου ἐρεύνης, ἀλλαξαν τελείως στὰ τε- λευταῖα χρόνια.

Καὶ τώρα: Πρὸς τὸν «Τιτανικὸ» σὲ βάθος 4.600 μέτρων

Ἡ τεχνικὴ καὶ στὸν τομέα αὐτὸν ἀναπτύχθηκε σὲ βαθμὸ ἀ- φάνταστο. Νέας μορφῆς «ρομπὸτ μὲ τηλεοπτικὰ μάτια» θὰ ὑπο- θηθοῦν καὶ θὰ συνδράμουν ἀποτελεσματικὰ στὰ μεγάλα βάθη τὴν ἐργασία τῶν ἐρευνῶν. Ἴσως-ἴσως μάλιστα, στὸ τέλος καὶ νὰ τὴν ὑποκαταστήσουν ὁλοκληρωτικά.

Παρ' ὅλα αὐτά, ζωηρὴ συγκίνησι — καὶ συνάμα καὶ ἐπικρί- σεις — προκάλεσε ἀνάμεσα στοὺς κύκλους τῶν εἰδικῶν ἡ ἀνα- κοίνωσι μιᾶς ἄλλης πληροφορίας, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἀπε- φασίσθη νὰ ἐπιχειρηθῆ ἡ τολμηρότερη ὡς τώρα ἀνελκυστικὴ προσπάθεια: Τῆς ἐπαναφορᾶς στὴν ἐπιφάνεια τῶν θησαυρῶν τοῦ «Τιτανικοῦ»!

Οὐτοπία τὴν χαρακτήρισαν οἱ εἰδικοί αὐτοί. «Τρέλλα!» θὰ προσθέσουν ἀσφαλῶς ὅλοι οἱ ἁπλοὶ ἄνθρωποι ὅταν θὰ πληροφο- ρηθοῦν ὅτι ὁ θρυλικὸς κολοσσὸς ἀναπαύεται στὸ ἀσύλληπτο βά- θος τῶν 4.600 μέτρων, πάνω στὴν πλούσια ὑποβρύχια χλωρίδα τοῦ βόρειου Ἀτλαντικοῦ.

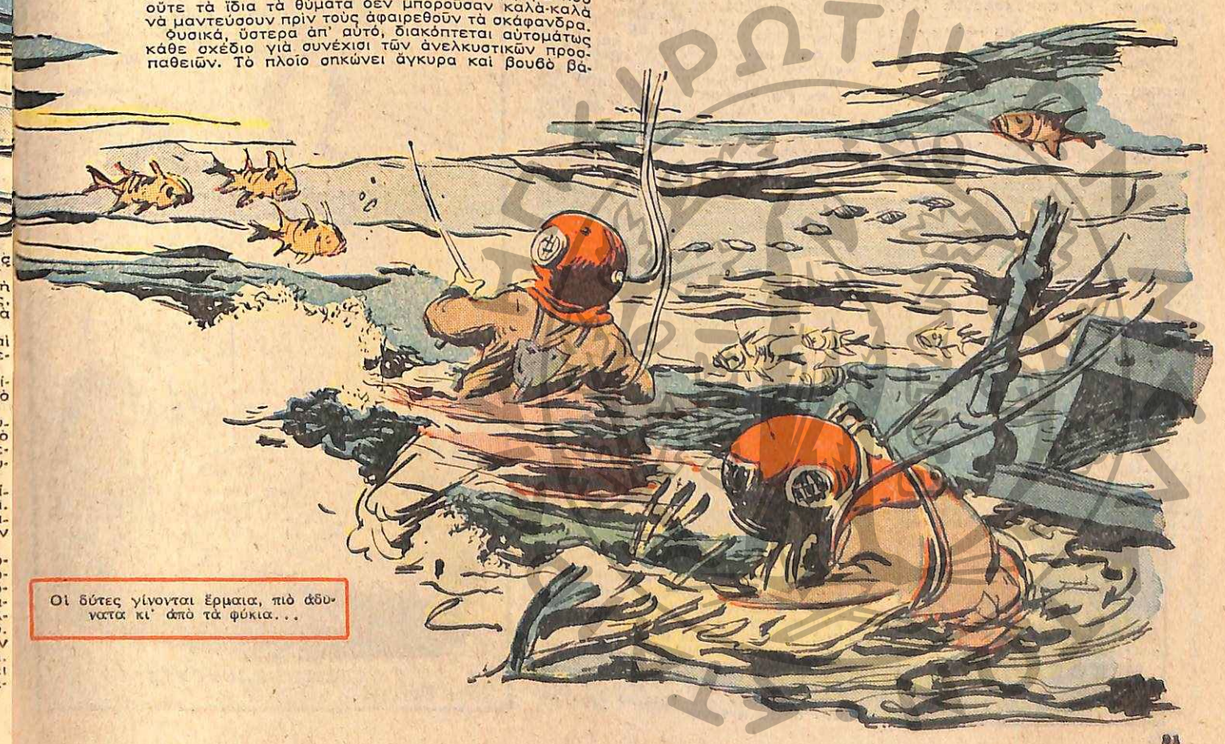
Πόσα καὶ πόσα ἄραγε τραγικὰ θύματα θ' ἀπαιτήση μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι! Ὁπωσδήποτε, ἂν τὰ ἀβυσσαλέα βάθη τρομάζουν καὶ ἀπογοητεύουν προκαταβολικά, δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀρνηθῆ ὅτι σὲ ἄλλα, πολὺ μικρότερα βέβαια, τὸ κυνῆγι τῆς ἀνελκύσε- ως βυθισμένων θησαυρῶν ἀποβαίνει συχνὰ ἀποδοτικὸ — παράλ- ληλα φυσικὰ πρὸς τὶς τρομερὲς δυσκολίες, τοὺς κινδύνους του καὶ τὶς ἀνθρώπινες θυσίες ποὺ συχνὰ συνεπάγεται.

Ἔτσι, στὴ Νέα Ζηλανδία π. χ. κατορθώθηκε μὲ τὴ χρησι- μοποίησι ρομπότ, μηχανικῶν δυτῶν δηλαδή, ν' ἀναζωπυρώσουν ἐπιφάνεια μέσα σὲ διάστημα μικρότερο τῶν τεσσάρων μηνῶν, ράβδοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀξίας δυόμισυ περίπου ἑκατομμυ- ρίων (χαρτίνων) ἀγγλικῶν λιρῶν ἀπὸ τὸ ναυάγιο τοῦ ἐκεῖ βυ- θισμένου σκάφους «Νιαγάρας».

Ἀναπαύεται δὲ σημειωτέον ὁ «Νιαγάρας» στὸ ὄχι εὐκατα- φρόνητο βάθος τῶν 130 μέτρων.

Τέτοιες ἐπιτυχίες εἶναι ποὺ κρατοῦν ἀδιαλείπτως ψηλὰ τὸν πυρετὸ τοῦ κυνηγιοῦ τῶν βυθισμένων θησαυρῶν.

Καὶ σπρώχνουν πρὸς τὴν ἐπικίνδυνη περιπέτεια τολμηροὺς τυ- χοδιῶκτες, φλογιζόμενους ἀπ' τὴν ἀσβεστη δίψα τοῦ χρυσοῦ. Δίψα, ποὺ ὁδηγεῖ σ' ἕνα δραματικὸ παιχνίδι μὲ τὸ θάνατο.

Ο 'Ιταλὸς βιομήχανος 'Ενρίκο Πιάτζιο

'Ο πατέρας τῆς «Βέσπας»

'Η ἔμπνευσι ἑνὸς 'Ιταλοῦ ἐργοστασιάρχη

Κανένα μεταφορικὸ μέσον δὲν σημείωσε τέτοια γρήγορη ἐπιτυχία, σὰν τὸ «μοτοσκούτερ», ποὺ εἶναι γνωστότερο μὲ τὴν ἐμπορικὴ μάρκα «Βέσπα».

Πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο τέτοια ἐλαφρὰ ὀχήματα κυκλοφοροῦν σ' ὅλους τοὺς δρόμους τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τὶς ἐλβετικὲς Ἄλπεις ὡς τὰ φιόρδ τῆς Νορβηγίας. Τὰ πιὸ πολλὰ ὅμως βρίσκονται στὴν 'Ιταλία—πρᾶγμα φυσικό, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ πατρίδα τους.

Τὸ «σκαὺτερ» εἶναι ἕνας συνδυασμὸς παιδικοῦ πατινιοῦ μὲ μοτοσυκλέτα. 'Οφείλει δὲ τὴν τόση ἐπιτυχία του στὸν ἐργοστασιάρχη τῆς Γένουας 'Ενρίκο Πιάτζιο.

Πρὶν ἀπ' τὸ δεύτερο πόλεμο, ὁ Πιάτζιο ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους 'Ιταλοὺς βιομηχάνους. Ἔφτιανε σιδηροδρομικὰ βαγόνια, τρόλλεϋ, ἀεροπλάνα καὶ μοτὲρ ἀερολάνων καὶ ἀπασχολοῦσε 12.000 ἐργάτες.

Στὸ τέλος ὅμως τοῦ πολέμου, τὰ ἐργοστάσιά του ἦταν τελείως καταστραμμένα ἀπ' τοὺς βομβαρδισμούς. Θὰ μποροῦσε ὁ Πιάτζιο νὰ περάσῃ ἥσυχα καὶ ἄνετα τὴν ὑπόλοιπη ζωή του, μὲ τὰ εἰσοδήματα τῆς μεγάλης περιουσίας του. 'Αλλὰ δὲν ἦταν φτιαγμένος γιὰ τὴν τεμπελιά. Ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ δώσῃ δουλειὰ σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους.

Τί νὰ φτιάσῃ ὅμως;

«Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται περισσότερο ἡ χώρα μας, εἶναι ἕνα γρήγορο καὶ εὔκολο μεταφορικὸ μέσον» σκέφθηκε.

Πράγματι, οἱ διηρημένοι ἦσαν κατεστραμμένοι κι' ἡ βιομηχανία αὐτοκινήτων θὰ χρειαζότανε χρόνια γιὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν παραγωγή της. Πῶς θὰ ταξείδευε ὁ κόσμος στὸ μεταξύ;

'Ο Πιάτζιο θυμήθηκε τότε τὰ ἀγαρμπα ἀλλ' εὐκολομετακείριστα «μοτοσκούτερς», ποὺ εἶχαν χρησιμοποιήσει στὸν πόλεμο οἱ 'Αμερικανοὶ κι' οἱ Γερμανοὶ ἀλεξιπτωτισταί. 'Ανέθεσε λοιπὸν σ' ἕνα ἀπ' τοὺς μηχανικούς του, τὸν Κορραντίνο νὶ 'Ασκάνιο, νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ σχέδια ἑνὸς ἀνάλογου ὀχήματος.

'Εκεῖνος ρίχτηκε ἀμέσως στὴ δουλειά. Σχεδίασε μιὰ μικρὴ μονοκύλινδρη μηχανή, 4–5 ἵππων, ἀληθινὸ ἀριστούργημα ἁπλότητος, ποὺ θὰ λειτουργοῦσε μὲ μίγμα βενζίνης καὶ λαδιοῦ, κι' ἔτσι δὲν θὰ χρειαζότανε πολύπλοκο σύστημα λιπάνσεως. Θὰ ἦταν δὲ φτιαγμένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἀλουμίνιο καὶ θὰ ζύγιζε μόνον 20 κιλά.

Τὴν τοποθέτησε στὸ πίσω μέρος, κλεισμένη ἀπὸ παντοῦ καὶ συνδεδεμένη ἀπ' εὐθείας μὲ τὸν πισινὸ τροχό. Πρόβλεψε ἐξ ἄλλου μικροὺς τροχοὺς μὲ φαρδεῖα λάστιχα, γιὰ μεγαλύτερη ἄνεσι καὶ εὐκολία στοὺς χειρισμούς.

Γιὰ ν' ἀρέσῃ τὸ νέο ὄχημα στὶς γυναῖκες, τοῦ ἔδωσε τὶς γραμμὲς ἑνὸς γυναικείου ποδηλάτου. Τὸ ἐφωδίασε μ' ἕνα μαρσπιὲ γιὰ τὰ πόδια καὶ μ' ἕνα προφυλακτῆρα γιὰ τὸν ἀέρα.

Ἔφτιασε δὲ τὸ πρῶτο τέτοιο μοντέλο, ἀπὸ παληὰ ἐξαρτήματα. Οἱ μηχανικοὶ ποὺ τὸ εἶδαν, γέλασαν καὶ γνωμάτευσαν πὼς δὲν θὰ εὕρισκε κανένα ἀγοραστή. 'Αλλ' ὁ Πιάτζιο εἶχε ἀρχίσει κι' ὅλας νὰ φτιάνῃ 10.000 τέτοια ὀχήματα.

'Επειδὴ τὸ σχῆμα τους ἔμοιαζε σὰν τῆς σφήκας, στενὸ στὴ μέση καὶ ἐξογκωμένο πίσω, τὰ βάφτισε «Βέσπες», ποὺ θὰ πῇ ἰταλικὰ «σφῆκες». Κι' ἡ ὀνομασία αὐτὴ γενικεύθηκε, ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ «σκοὺτερ» ποὺ παρήγαγαν ἀργότερα ἄλλα ἐργοστάσια.

'Ο Πιάτζιο ἄρχισε κατόπιν τὴν ἐκστρατεία, γιὰ νὰ διαδώσῃ τὸ δημιούργημά του. 'Η τιμή του ἦταν λογική: περὶ τὶς 7½ χιλιάδες νέες δραχμές. 'Ο Πιάτζιο ὅμως τὸ πρόσφερε, γιὰ ρεκλάμα, μὲ ἐκπτωσι σὲ γιατροὺς, δικηγόρους, παπάδες καὶ προέδρους κοινοτήτων. 'Εξυμνοῦσε παντοῦ τὰ πλεονεκτήματά του: βάρος 80 κιλὰ μόνο, κατανάλωσις 160 χιλιόμετρα τὸ γαλόνι, ταχύτης μέχρι 70 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Φρόντιζε νὰ φωτογραφηθοῦν πάνω σὲ «Βέσπες» ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου καὶ ἀσσοὶ τῶν σπόρ.

Κι' ἡ ἐπιτυχία ἀντάμειψε τὶς προσπάθειές του: 'Η «Βέσπα» σημείωσε τὸν ἴδιο θρίαμβο μὲ τὸ πρῶτο φτηνὸ «φορτάκι».

Τώρα ἔχουν ἱδρυθῇ σὲ διάφορα μέρη λέσχες («Βεσποφίλων») — 160 στὴν 'Ιταλία, 117 στὴ Γαλλία, 96 στὴ Γερμανία, 59 στὴν 'Ελβετία, κλπ. Τὰ μέλη τους ἀποτελοῦν μιὰ διεθνῆ «ἀδελφότητα», ἔχουν δὲ ἐπιτύχει σημαντικὲς ἐκπτώσεις σὲ διάφορα ξενοδοχεῖα καὶ ρεστωράν.

Δυὸ Δανοί, ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, ταξειδεψαν μὲ μιὰ «Βέσπα» ἀπὸ τὴν Κοπεγχάγη στὶς 'Ινδίες κι' ἕνας Γάλλος ἀπ' τὴν 'Ινδοκίνα στὸ Παρίσι. "Αλλος πάλι πέρασε... τὴ Μάγχη, ἐφοδιάζοντας τὴ «Βέσπα» του μὲ πλωτῆρες καὶ μὲ μιὰ ἔλικα στὸν πισινὸ τροχό της!

Τὰ ἐργοστάσια Λαμπρέτα, ἐπίσης Ἰταλικά, ἄρχισαν τὴν παραγωγή τους ἀπ' τὸ 1947 καὶ βρίσκονται σήμερα στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὰ ἐργοστάσια Πιάτζιο, ἔχουν δὲ ἱδρύσει παραρτήματα στὴ Γαλλία, τὴ Γερμανία, τὴν 'Ισπανία καὶ τὴν 'Αργεντινή.

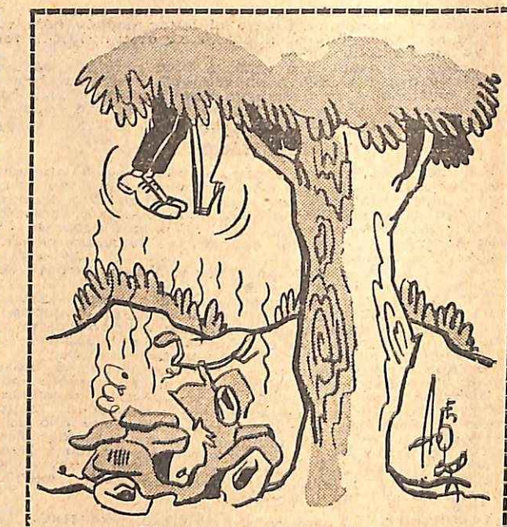
Μετὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς «Βέσπας», ὁ Πιάτζιο παρουσίασε τὴν τρίτροχη «Ἄπε» (Μέλισσα), ἕνα εἶδος ἐλαφρείας φορτηγῆς μοτοσυκλέτας, ποὺ ἔγινε κι' αὐτὴ ἐνθουσιωδῶς δεκτή.

'Απασχολεῖ τώρα στὴν ἐπιχείρησί του 4.200 ἐργάτες καὶ 10.000 ὑπαλλήλους.

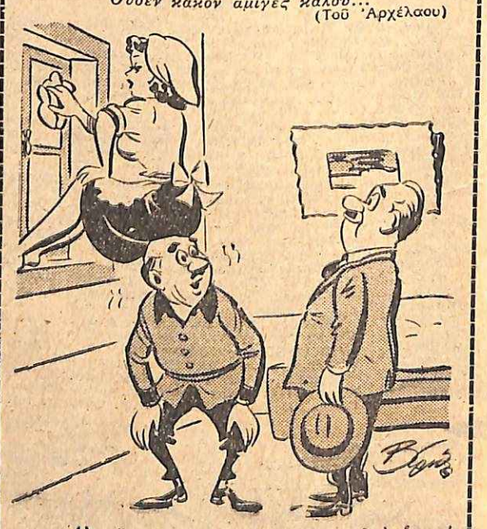
Φρονεῖ δὲ ὅτι ἡ «Βέσπα» του βοήθησε στὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ! Πραγματικά, πλήθος ἀνθρώπων, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ πων, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ ν' ἀποκτήσουν αὐτοκίνητα, καταφέρνουν ν' ἀγοράσουν μιὰ «Βέσπα». 'Εχοντας ὅμως κανεὶς τὸ δικό του μεταφορικὸ μέσο, δοκιμάζει ἕνα συναίσθημα ἰδιοκτησίας καὶ μιὰ καινούργια ἐλευθερία. 'Αντὶ νὰ περνοῦν δὲ τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτὲς στὶς ταβέρνες, πηγαίνει μὲ τὴν οἰκογένειά του σὲ ὡραίες ἐκδρομές.

'Αλλ' ὁ Πιάτζιο ἔχει συμβάλει καὶ θετικώτερα ἀκόμη στὸν ἀντικομμουνιστικὸ ἀγῶνα. Τὸ ἐρειπωμένο ἀλλοτε ἐργοστάσιό του εἶναι σήμερα ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ μοντέρνα τῆς Εὐρώπης. 'Εφαρμόζει τὸ ἀμερικανικὸ σύστημα τῆς μεγάλης παραγωγῆς καὶ τῶν ὑψηλῶν ἡμερομισθίων. 'Ἐτσι, σὲ μιὰ γενικὴ ἀπεργία, ποὺ ἔγινε πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὴν 'Ιταλία, τὰ 82% τῶν ἐργατῶν τοῦ Πιάτζιο ἐμειναν στὴ δουλειά τους.

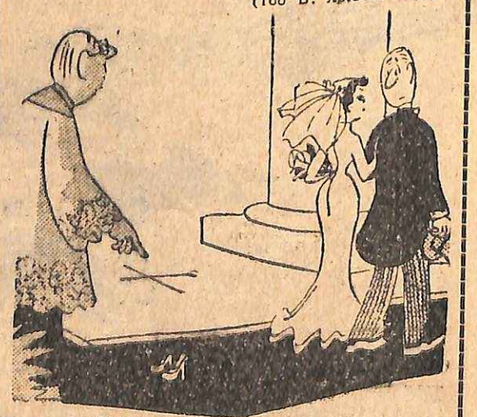
Η ειδικότης μας είναι μια γιατρειά
ΤΑΧΥΣΙΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΑΝΑΛΥΨΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Μ^ε KASTRIOTIS
ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16 ΤΗΛ. 32330
Επισκεφθείτε Δωμάτιον Δια 10 1.30 • 4 - 8.30

Οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ...
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— Δὲν εἴχαμε καὶ μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ ὑπηρέτρια, 'Αντωνάκη μου, ἀλλά, τὸ καϋμένο, εἶναι ἄξιο πάσης ὑποστηρίξεως!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΤΑ ΣΤΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ
— Μαντάμ!...

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες: Θεόδωρος Δασκαλόπουλος, Γιλούτων 'Ιαφίδης καὶ Μήτσος Χρυσικόπουλος, 174 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. 'Ιωάννης Παπαδημητρίου, Δημήτριος Παπαϊωάννου καὶ Γεώργιος Ζαφειρόπουλος, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, 10ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Χρῆστος Παπαγεωργίου, Τ.Υ.Σ., Σ.Γ.Γ. 915. 'Ιωάννης Χαντζιάρας, 724 Σ.Ε., Τ.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Μάκης Βαλαωρίτης καὶ Κωνστ. Οἰκονόμου, 1650 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 904. Ντίνος Ἀλεξάκης, 1650 Ε.Α., Β. Σ.Τ. 904. Γεώργιος Δερβελάκος, 398 Σ.Κ.Α., Ζα' Ἴλη, Β.Σ.Τ. 904. Φάνης Μητρόπουλος, 871 Α. Κ., Β.Σ.Ι. 902. 'Αλέξανδρος 'Ανδρόγλου, 16ος Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 916. Τάκης Θεοδωρίδης, Ἡλίας Μαράκης, Ἄγγελος Κουκλάκης, Μιχαὴλ Πατάκος, 'Ιωάννης Νικολαΐδης, Χρῆστος Ζαχαριάδης, καὶ 'Ελευθέριος Βαλαρῆς, Κ.Ε.Ν. Κορνίθου, 15ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Ντίνος Ἀγγελόπουλος, καὶ 'Ιωάννης Φιλίππου, Κ.Ε.Ε.Μ.) Π.Μ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Κοσκινᾶς, 336 Μ.Δ.)Β., 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 905. Εὐάγγελος Κατσανίδης, Μάριος 'Αντωνόπουλος, Γεώργιος 'Αθανασούλας καὶ Δημήτριος Λαμπρόπουλος, 702 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912. Ἄγγελος Τριανταφυλλόπουλος, Χρῆστος Γιαννόπουλος, Χρῆστος Νεῦρος, 'Αθανάσιος Τζουμέρκας, Διονύσιος 'Αθανάσης καὶ Χρῆστος Σιώζος, Κ.Ε. Π. Θηβῶν, 111 Μοίρα, ΙΧ Πυρ) χία, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος 'Αμπλιανίτης καὶ Γεώργιος Τσουροπάνος, 622 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 901. Σπυρίδων Βισκαδουράκης, 705 Τ.Μ., Ὄρχος, Σ.Τ.Γ. 911Β. Κωνστ. Καρκαβούρας, Λάκης Παγιούλας, Δημήτριος Κυριακόπουλος, Πίπης Καλκάνης καὶ Γεώργιος Λεβέντης, 480 Τ.Δ.Δ. Καταδρομῶν, Β.Σ.Τ. 903. Τάκης Σπυρόπουλος, 484 Τ.Δ., Σ.Ε.Σ. Τ., Σ.Τ.Γ. 920. 'Αθανάσιος Σαταμέτος, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Νίκος Χειμωνάκης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Νίκος Ἀγγελίδης, Κώστας 'Ιωάννου, Ἐμμανουὴλ Καπετανάκης, Λάκης Λαζόπουλος καὶ Εὐστράτιος 'Ανθοφορίδης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Πλάτων Καραμανλίδης, Κ.Ε.Τ.Ε. Σ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Κων. Βλάχος, 702 Τ.Μ., Ὄρχος, Σ.Τ. Γ. 912. Κωνστ. Κούρτης, 702 Τ. Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912. Γεώργιος Λύκος, 619 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917Β. 'Οθων Γεωργίου, καὶ Χαράλαμπος Ζήβας, Κ. Ε.Ν. Κορίνθου, Λόχος Δ)σεως, Σ. Τ.Γ. 909. Εὐστοτάτιος Κοντὸς καὶ 'Ιωάννης Σκόρδας, Σμήνος Ε.Π. Α.Ρ., Α' Σ.Σ., Δ.Π.)XV Μερ) χία, Σ.Τ.Γ. 917Β. 'Ιωάννης Πατσογιάννης, 503 Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Τίτος Νικήτας, Βύρων Νικολαΐδης, Πέτρος Οἰκονομίδης, Θεμιστοκλῆς Μακιαβέλης καὶ Δημήτριος Παπατριανταφύλλου, 203 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ. Τ.Γ. 922.

'Ο Σάββας Παφίτης (22 χρόνων), Μελετίου Μεταξᾶ 3Α, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. 'Ο Νίκος Μαυροθουνιώτης (18 χρόνων), Πάνω Λεύκαρα, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. 'Ο Παντελῆς Νεοφύτου καὶ ὁ 'Ιάσων Ἡλιάδης, Οἰκοτροφεῖον Παγκυπρίου 'Εμπορικοῦ Λυκείου, Λάρνακα, Κύπρος θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες. 'Ο 'Ιωάννης 'Αχιλλέως (16 χρόνων), "Οθωνος 38, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς 'Ελλάδος. 'Ο Γιαννάκης Ψυλλάντης (18 χρόνων), ὁ 'Ανδρέας Γρηγοριάδης (17 χρόνων) καὶ ὁ Γιαννάκης 'Αλεξανδράκης (17 χρόνων), Κολλέγιον Λευκωσίας, Κοραῆ 4, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μαθήτριες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. 'Ο Ἀρτέμιος Γεωργίου καὶ ὁ Ἀντώνιος 'Ιωάννου, Χρυσαλλινιώτισσης 18, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. 'Ο Δώρος 'Ορφανίδης, Ρήγαινας 68, Λευκωσία, Κύπρος καὶ ὁ Εὐάγγελος Γεωργιάδης, Οὐζουνιὰν 31, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—18 χρόνων. 'Ο Χρῆστος Γρηγορίου, Θαλῆ 6, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος: ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. 'Ο Γεώργιος Χαραλαμπίδης καὶ ὁ Κάκος Χατζηκυριάκου, Μόρφος, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς 'Ελλάδος κάτω τῶν 20 χρόνων. 'Ο 'Ανδρέας Νικολάου καὶ ὁ Κωνστ. Χειμώνας (15 χρόνων), Θαλῆ 6, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. 'Ο Κυριάκος Κωνσταντινίδης Θησέως 47, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες 'Ελληνίδες καὶ κυρίως μαθήτριες τοῦ γυμνασίου. 'Ο Γεώργιος Καραλιόπης 4, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Οἱ κάτωθι ναῦτες μας, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες: Μιχαὴλ Καταφράκης καὶ Γεώργιος Παπαδήμας, Β.Π. «'Αστιγξ», Γ.Ε. Ν. 'Αθανάσιος Καρλῆς, 'Αχιλλεὺς Παχῆς καὶ Σίμος Φωτόπουλος, Λιμεναρχεῖον Κερκύρας, Κέρκυρα. Δημήτριος Λιναρδος, Κ.Ε)ΚΑΝ, Γ. Ε.Ν. 'Αλκιβιάδης Κουλουμπῆς, Β.Π. «'Αρσλάνογλου», Α.Σ., Γ.Ε. Ν. Δημήτριος Μουνδρέας καὶ 'Αθανάσιος Κουρούκλης, Α)Β 594, Ν. Δ.Δ.Ε. Σοφάδες, Β 'Αποβατικόν, Πάτραι. Τάσος Γιαλθαλῆς καὶ 'Αχιλλεὺς 'Ιωαννίδης, Ὑποβρύχιον «'Αργοναύτης», Δ.Υ. 'Ελευθέριος Περδίκης καὶ 'Αθανάσιος Λαμπρόπουλος, Β.Π. «"Ελλη», Γ.Ε.Ν. Νικόλαος Ζιώτης, Β.Π. «'Αρσλάνογλου», Α.Σ., Γ.Ε.Ν. Γεώργιος Σαροῦκος, Παναγιώτης 'Αποστολόπουλος καὶ 'Εμμανουὴλ Σαμαλαδᾶς, Β.Ν. Κρήτης, Σούδα, Κρήτη. Γεώργιος Τσιμπλάκης, Ναυτικὸς Ἀσύρματος, Χανιά, Κρήτη.

Οἱ κάτωθι σμηνίτες μας, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες: Α. 'Αθανασίου, Λέαχη 'Υπ) κῶν, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Βασίλειος Γεωργιάδης, 337 Μ.Δ.Β., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. 'Αντώνιος Παξινός, Δημήτριος Μαρκόπουλος καὶ Γεώργιος Σούρλος, 337 Μ.Δ. Β., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Νικόλαος Καλησπεράκης, Μ.Γ.Ε.Α., Τ.Γ.Α. 1010. 'Αντώνιος Γρηγοριάδης, 123 Π.Τ.Ε., 3η Μοῖρα Κ.Τ. Ε.Σ., 2ον Σμῆνος, Σ.Τ.Α., Τ. Γ.Α. 1010. Γεώργιος Βεζύρης, 337 Μ.Δ.Β., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Κολάρος καὶ Παντελῆς Μυλωνάκης, Μ. Ἐγκαταστάσεων, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904.

Οἱ κάτωθι ἀξιωματικοί μας, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες: Ὑπολ)γός; Κωνστ. Τζιβάρας, 153 Ε.Σ.Ε., Β.Σ. Τ. 904. 'Ανθ)γοί: 'Αθανάσιος Κοϊτσάνος, 153 Ε.Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Ροδίτης, Χάρης Λάσκος καὶ Νικόλαος Σκόκος, 722 Τ. Μ., Β.Σ.Τ. 901. Κωνστ. Χατζίδης, Φρουραρχεῖον Σπάρτης, Λακωνία.

'Ο Λάκης Λαμπρόπουλος, Κ.Ε.Ν.Π., Λόχος Βαρέων "Οπλων, Σ.Τ.Γ. 927, Greece, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. 'Ο Κ. Σταθόπουλο (25 χρόνων), 28ον Α.Τ.Α., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. 'Ο Π. Ἀσημακόπουλος καὶ ὁ Η. Δημητριάδης, Μ.Ε.Α.Β., 110 Π.Μ., Π.Ε.Π., Β. Σ.Τ. 904, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. 'Ο Γεώργιος Λαλάγκας, Α.Β.Ν., Τεχνικαὶ Σχολαί, Β.Σ. Τ. 902, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. 'Ο Φίλιππος Κόνδυλας, 'Υπ. Β' Ρ)Ε, Β. Π. «Ναυκρατοῦσα», Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. 'Ο 'Ιωάννης Κόκκινος, ὁ Νικόλαος Σακούτης καὶ ὁ Γεώργιος Νταναντούμης, Μ. Ἐγκαταστάσεων, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'Η Ρόνια Διανοῦ καὶ ἡ Σόνια Διανοῦ, Ι.Α. 24, Πάτραι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ ἄνω τῶν 25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Οἱ φίλες Νανὰ Μελιάδου (17 χρόνων), ἡ Νίτσα Μαραγκοῦ (18 χρόνων), ἡ Λιλὴ 'Αγγελίδου (18 χρόνων), ἡ Λιάνα Σωφρονιάδου (18 χρόνων), ἡ Κάκια Σταυροπούλου (19 χρόνων) καὶ ἡ Λέλα Συμεωνίδου (18 χρόνων), Π. Ράλλη 194 Β', Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 20—30 χρόνων. 'Η Μαίρη Βαλανίδου, Ξάνθου 44, Ρόδος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ "Ελληνες ναυτικοὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ. 'Η Ε. Φίλτσου, Poste Restante, Κεντρικόν, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κυρίους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 28—32 χρόνων. 'Η Μαίρη Φιλιπποπούλου καὶ ἡ Δέσποινα Εὐστρατίου, Poste Restante, Κεντρικόν, Πειραιεύς, Grèce, ἡ Ντόρα Μακρέλλη καὶ ἡ Τούλα Πατέσου, Σαφφαλῆ 210, Μυτιλήνη, Grèce, ἡ Μαίρη Μπουλμπούλη, Σαλέαρλῆ 206, Μυτιλήνη, Grèce, ἡ Λίτσα Δαλέκου, Σαλέαρλῆ 211, Μυτιλήνη, Grèce, ἡ 'Αναστασία Ρήνου, Ἀέρωφ 4, Ρόδος, Grèce, ἡ Βάσω Μαρκοπούλου, Λεάνδρου 39, Ἀμπελόκηποι, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἡ Γιούλη Γκόλντη καὶ ἡ Φιφὴ Παπαλάμπρου (17 χρόνων), Αἰσχύλου 11, Μυτιλήνη, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ. 'Η "Αρτεμις καὶ ἡ Μαρία Κούρου καὶ ἡ Ρέα καὶ ἡ 'Αθηνᾶ Κωνσταντινίδου, Καθοπούλη 25, Ρόδος, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ "Ελληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν 'Αμερική, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. 'Η Αἰμιλία 'Ιακωβίδου (18 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μαθητὰς καὶ φοιτητὰς ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ κυρίως τῆς 'Αμερικῆς, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. 'Η Μαρία Σειτῆ, 'Υψηλάντου 72, Λαμία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνοαμερικανούς, ἡλικίας 24—30 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. 'Η Λένα 'Ιωαννίδου, Μαυροκορδάτου 5, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ καὶ φωτογραφιῶν ἠθοποιῶν. 'Η Τζένη Βλασσοπούλου (18 χρόνων), Κωπαΐδος 31, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. 'Η 'Αριστέα Βαφείδου (26 χρόνων), 'Ιουλιανοῦ 24, Θεσσαλονίκη, Grèce, καὶ ἡ Βάσω Λυκιαρδοπούλου (31 χρόνων), 'Ιουλιανοῦ 24, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ κυρίους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 35—45 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Οἱ δυὸ φίλες Λίτσα 'Ιωαννίδου καὶ Ράνια Μαντουβᾶ, Σφακίων 24, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένους "Ελληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 30—37 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Οἱ τρεῖς φίλες Μαργαρίτα Ζάννα (22 χρόνων), Γεωγίου Σταύρου 3, Θεσσαλονίκη, Grèce, Λίζα 'Αλ-

ΕΝΑ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

'Η "Αντρεϋ Πόρτερ, ποὺ φημίζεται ὡς ἡ δημιουργὸς τῶν ἐκκεντρικώτερων μοντέλων στὸ Λονδῖνο, παρουσίασε τὸ «πασχαλινὸ» αὐτὸ κάπελο, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ ἀκριβῆ ἀναπαράστασι φωλιᾶς κούκκου! Ἀσφαλῶς, πολὺ λίγες ἀπὸ τὶς συντηρητικὲς συμπατριώτισσες τῆς μὶς Πόρτερ θὰ σκεφθοῦν νὰ φορέσουν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα στὸ κεφάλι τους...

καίου (23 χρόνων) και Λίνα Βέργη (23 χρόνων), Παύλου Μελά 48, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με μορφωμένους νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 27—35 χρόνων. Ἡ Δωροθέα Ταπτοπούλου (17 χρόνων), Προξένου Κορομηλᾶ 48, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ Λουκία Βασιλειάδου (18 χρόνων), Προξένου Κορομηλᾶ 48, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ Χριστίνα Πυρῆ (35 χρόνων), Προξένου Κορομηλᾶ 48, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἡ Νέλλη Δέῆ (18 χρόνων), Τσαμαδοῦ 104, Πειραιεύς, Grèce, καὶ οἱ ἀδελφὲς Σούλα (23 χρόνων) καὶ Μαρία Κωστοπούλου (22 χρόνων), Νικηταρᾶ 3, Κορυδαλλός, Πειραιεύς, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ "Ἕλληνες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἡ "Ελλη Ἀγαπητοῦ (29 χρόνων), Τέρμα Δεκελείων. Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κυρίες τοῦ ἐξωτερικοῦ, καθὼς καὶ μ' ἕνα "Ελληνα τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 40—45 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Ἐμμανουὴλ Δελημπαταδάκος, 489 Τ.Δ., Λόχος Δ)σεως, Β. Σ.Τ. 904. Γεώργιος Θωμᾶς, Δημήτριος Κουρατσώνας καὶ Στέλιος Κουκουλογιάννης, 181 Συνεργεῖον Ἐπισκευῶν, Β.Σ.Τ. 904. Βασίλειος Πολυδούλης, Ὀδυσσεὺς Δημητρίου, Χρῆστος Σόλιας καὶ Ἰωάννης Εὐσταθιάδης 153 Ε.Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Παναγιώτης Κουμάνταρος, 582 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 918Β. Βύρων Μαυρέλης, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 900Α. Χρῆστος Καλογερόπουλος, Κ.Ε.Δ.)Λ.Χ.Β., Β.Σ.Τ. 902. Μίμης Μαυράκης, Ταχυδρομεῖον, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Σ.Τ.Γ. 909. Χαράλαμπος Ἀθανασόπουλος, Εὐστράτιος Ἀθανασιάδης καὶ Χαράλαμπος Καρπόζηλος, 393 Σ. Ἁρμάτων, 1η "Ιλη, Β.Σ.Τ. 903. Γεώργιος Διαμαντόπουλος, 393. Σ. Ἁρμάτων, 3 "Ιλη, Β.Σ.Τ. 903. Χρῆστος Λαδᾶς καὶ Μόσχος Γικόνογλου, ΚΕΔ)ΤΟΔ, 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ἀπόστολος Ράλλης, ΚΕΔ)ΛΥΒ, Β. Σ.Τ. 902. Ξενοφῶν Παγιατάκης, ΚΕΔ)ΛΥΒ, Β.Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Μπακογιάννης, Λόγος Δ)σεως, 525 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 913Γ. Λάκης Τσιμόπουλος, καὶ Τόλης Οἰκονομόπουλος, Κ.Ε.Ν.Τ., 8ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 928. Κωνστ. Σπίρτος καὶ Γεώργιος Ζυγοῦρος, 203 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 922. Κωνστ. Ἀγγελίδης, Φίλιππος Νικολοῦ καὶ Νικόλαος Κόνδυλας, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 927. Αἰμίλιος Ἀλκίδης, Μάριος Ῥήγας, Ἀνδρέας Παυλίδης καὶ Κώστας Ἀναστασίου, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 928. Δημήτριος Γαληνάκης, Ἀλέκος Γωμοτάκης, Νικόλαος Μανθέκης καὶ Ἐμμανουὴλ Τζιακάκης, 705 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Β. Παντελῆς Κωστῆς, Ἡλίας Ἀδάμ καὶ Κωνστ. Μέτος, Κ.Ε.Τ., "Ιλη "Ἁρμάτων, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Ἀθανασιάδης, Κνωστ. Παυλίδης, Ἰωάννης Θεοδωρίδης, Μάκης Γιανακόπουλος, καὶ Στυλιανὸς Ζαναρόπουλος, Κ.Ε.Ν. Ποτνῶν, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Λουΐζος Χατζηπαπάσχος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Λάμπρος Γκαζαρδίνας, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 13ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Ἰωάννης Γκάλφας, Κ.Ε.Δ., Τ.Β.Ε.)Λ.Υ.Β, Β.Σ.Τ. 902. Εὐάγγελος Θεοδωρόπουλος, Κ.Ε.Ν.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 9ος. Θεόδωρος Αὐγερινός, Ἀπόστολος Κυριακάκης καὶ Δημήτριος Ἀλεξιάδης, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 927. Παναγιώτης Παρασκευόπουλος, Μάκης Ἀνδρικόπουλος, Νικόλαος Μπέμπης, Ἀνδρέας Λαμπρόπουλος, Βασίλειος Φιλιππόπουλος, Κωνστ. Παπαβασιλόπουλος, Φώτιος Σωτηρόπουλος καὶ Νικόλαος Παπαρρηγόπουλος, Κ.Ε. Ν. Πατρῶν, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Διονύσιος Πέττας, 628 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918. Δημήτριος Παλαιολόγος, Ἀλέξανδρος Κωνσταντίνου, Κωνστ. Ἀνεμογιάννης, Νικόλαος Φωτιάδης, Εὐστράτιος Παπᾶς καὶ Ἡρακλῆς Χαρακίδης, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, 6ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 927. Λάκης Μηλιώνης, Κ.Ε.Β. Ο.Π., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Κωνσταντίνος Παγκούσης, 503 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Β. Σ.Τ. 903. Γεώργιος Καμπόρας καὶ Ντόλης Ἀποστόλου, 161 Μ.Μ.Π., Ἐπιτελεῖον, Β.Σ.Τ. 904. Πλούτων Χρυσικόπουλος καὶ Φάνης Λαμπρόπουλος, 174 Σ.Ε., Β.Σ. Τ. 904. Στυλιανὸς Παγκούτσιας, Δημήτριος Τσαντούλας καὶ Λάκης Καραβανάρης, Σ.Μ.Υ., Πτέρυξ ὅλμων, Β.Σ.Τ. 902, Σῦρος. Κλεάνθης Ἀλεξανδρῆς, Παῦλος Στεφανάτος καὶ Παναγιώτης Πεττές, 722 Τ.Μ., Β.Σ.Τ. 901. Πέτρος Σταμούλης, Κωνσταντῖνος Μπαλαμώτης, Στυλιανὸς Βοτσικάνος καὶ Γεώργιος Βαγγελός, Σ.Μ. Υ., Πτέρυξ ὅλμων, Β.Σ.Τ. 902, Σῦρος. Ἰωάννης Δημητρόπουλος, ΟΑΣ)Β΄Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 901. Πάρις Παληός, ΚΕΔ)ΣΕΤΤΗΛ, 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Μίμης Θεοδωράκης, Σ.Φ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Δημητροκαλλιάνης καὶ Κωνσταντῖνος Παπαδᾶτος, Ο ΑΣ)Β΄.Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 901. Θεμιστοκλῆς Εὐθυμίου, 568, Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916 Γ. Μάριος Χρυσανθῆς, Λ.Σ)Α΄.Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 900 Α. Δημήτριος Πολίτης, Παναγιώτης Παγουλάτος, Βασίλειος Βιδινιώτης, Μιχαὴλ Ξανθᾶκος καὶ Ἐμμανουὴλ Παναγιωτάκης, 165 Μ.Β.Π., Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Σταθόπουλος καὶ Παναγιώτης Κοντοξῆς, 3η Ο.Σ.Α. Σ., 112 Π.Μ., Τ.Γ.Α. 1010. Σπῦρος Μαυράκης, Μ. Μάκης καὶ Νῖκος Βεράκης, 784 Λ.Γ.Μ., Β.Σ. Τ. 902. Δημήτριος Σανίνας, Ἰωάννης Χατζούδης καὶ Στυλιανὸς Γεωργιάδης, 498 Τάγμα Δ)σεων, Σ.Τ.Γ. 914. Βασίλειος Τίγκας, Φώτιος Κούρτης καὶ Μίμης Βαλεντίνος 972 Ν.Κ., Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Σπύρογλου, Λ.Σ)Α΄.Σ. Σ., Β.Σ.Τ. 900 Α. Νικόλαος Πλευράκης, Ἐμμανουὴλ Μαυρικάκης, Γεώργιος Λαμπράκης καὶ Ἀντώνιος Μαστεράκης ΚΕΤ) ΣΕ ΟΤ., 3η "Ιλη, Β.Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Λέφας, ΚΕΔ)ΤΟΔ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Βελισσάριος καὶ "Αγγελος Οἰκονόμου, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 907. Δημήτριος Κίτσας καὶ Τάκης Τριανταφυλλίδης, Κ.Ε.Ν.Μ., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 907. Πάρις Μανιαδάκης, 104 Στρατ. Γραφεῖον. Σ. Τ.Γ. 907. Λάκης Γεωργιάδης, Ντίνος Βασιλάκης, Ζήσης Ἡλιόπουλος, Ἀρίστος Καταίπης, Ἀνδρέας Μαραγκόπουλος, Σούλης Πετράκης καὶ Ἰωάννης Μωραΐτης, Κ. Ε.Ν. Πατρῶν, 9ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 927. Δημήτριος Δημόπουλος, Βύρων Χριστόπουλος, Γεώργιος Παπαγεωργίου, Κωνσταντῖνος Ἀναστασίου, Δημήτριος Ζαφείρης, Γεώργιος Κωνσταντινίδης, Εὐστράτιος Ἀνθοφοείδης καὶ Σπυρίδων Τακαδίτης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Σῶτος Σωτροπόπουλος καὶ Λάκης Κοτσαμπασίδης, Σχολὴ Μηχανικοῦ, Σ.Τ.Γ. 909. Ἀριστομένης Παπαδαρατσάκης καὶ Λάκης Βουδούρης, Κ.Ε. Δ.) Σ.Ε.Τ. ΤΗΛ., 2ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 902. Αἰμίλιος Ἀνδριτσόπουλος, Νάκης Ῥοδίτης καὶ Μάριος Χρυσανθίδης, Σχολὴ Πεζικοῦ, Τ. Ε.Β.Ο.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 902. Ἰωάννης Καρανάκης, 501 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 912 Α. Μιχαὴλ Δράσος καὶ Νικόλαος Ὀρφανός, 484 Τ.Δ., Σ.Τ.Γ. 902. Κωνσταντῖνος Καμπούρης καὶ Νικήτας Κωστελλορίζου, 490 Τ.Δ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Θεόδωρος Παπαδᾶτος, ΚΕΔ)ΛΥΒ, Β. Σ.Τ. 902. Δημήτριος Νικολούδης, 493, Τ.Δ., Σ.Τ.Γ. 916. Κωνσταντῖνος Ἀγγελιδάκης, Λ. Ἀθανασόπουλος, Γρηγόριος Μαργαριτσανάκης, Γεώργιος Σκέμπας καὶ Ἀντώνιος Μαυρομιχελάκης, 1ος Λ.Β. Ο. 4, 2, Β.Σ.Τ. 912 Α. Γεώργιος Ἀθανασόπουλος καὶ Λάκης Γιανόπουλος, ΚΕΒΟΠ, 7ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 902. Σπῦρος Καραγιάννης καὶ Εὐάγγελος Μπόκας, 15ος Λ. Β.Ο., VIII Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 918. Ρωμαῖος Οἰκονομόπουλος, 2ον Σ. Ι. Τεθ)νων, "Ιλη Δ)σεως. Σ.Τ.Γ. 914 Γ. Πέτρος Ζαφειρόπουλος, Νικόλαος Θεοχαρίδης καὶ Λεωνίδας Ζαφειρόπουλος, 809 Μ. Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 917.

Οἱ κάτωθι σμηνῖτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Νικόλαος Σπάης, 127 Σ.Α. Β., Τ.Γ.Α. 1010. Ρωμαῖος Κωνσταντίνου, Παναγιώτης Σταυρίδης καὶ Μάριος Ἀρριανός, ΓΑΜ—ΓΕΦ, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Ἀριστόδημος Χανιωτάκης, 140 Σ. Ε.Π., Β.Σ.Τ. 904. Βούλης Μπουτζουδῆς, Κωνσταντῖνος Δραμπάζης καὶ Κωνσταντῖνος Τζουλιάνος, Μ.Μ., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ποὺ βρίσκονται στὴν Κορέα ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Γεώργιος Βράχος, Βασίλειος Μάρνης, Θέμης Κόκκινος, Βλάσης Βλάσιος, Ντίνος Λάκης, "Αλκης Τύριαθος, Βάτσος Μουστάκας, Κίμων Μοῦτσος καὶ Χρ. Καζανόβας (Λ.Β.Ο., 2ον Τάγμα). Ἀνστάσιος Ριτσίκος καὶ Γεώργιος Τζώτζος (1ος Λόχος, 1ον Τάγμα). Ἐλευθέριος Σερσιώτης καὶ Προκόπιος Ντολίτσας. Ἡ διεύθυνσις ὅλων εἶναι: Greek Exped.Forres. C. A.P.O. 5800, μερίμνη Β.Σ.Τ. 902.

Ἡ Τζούλα Νεράντζη, Κρήτης 19, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ ἀγελία Μαντσουρίδου (21 χρόνων), Ἀλκιβιάδου 238, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἄνω τῶν 30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ἡ Λέλα Ἀ-Κρήτη, Ματσαμπᾶ, Ἡράκλειον, γραφήση μ' Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ "Εφη Γεωργιάδου (28 χρόνων) καὶ ἡ Λίτσα Βασιλειάδου (28 χρόνων), Ἁγίου Δημητρίου 81, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ παδοπούλου, ἡ Συλβάγα Δροσοπούλου καὶ ἡ Τζίνα Καλούδα, Ὑπάρχου 38, Νέος Κόσμος, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας 19-25 χρόνων. Ἡ Μίκα Ἡλιοπούλου, Ἀλκίμου 2, Νέος Κόσμος, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας 25-30 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ἡ Ἀρτεμις Πεταλᾶ, "Ανω Τοῦμπα, Σ.Π.3, Σμύρνα, Χατζηλαζάρου 9, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἡ Καίτη τα Βήχου, Βαλτίνου 5, Ἀργινίον, Grèce, καὶ ἡ "Ολγα Γραμματικάκη (19 χρόνων) 40 Ἐκκλησιῶν 8, Κομοτινή, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ "Ελληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Λίτσα Βότσαρη (19 χρόνων), Μελενίκου 93, Θεσσαλονίκη, Grèce, καὶ ἡ Μαίρη Σκαρλάτου (18 χρόνων), Πάροδος Γραβιᾶς 27, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ Μαίρη Τζίμτα, Ἀκρίτα 32, Παραλία Καλαμῶν, Καλάμαι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ἀναγνῶστες μας ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Ἡ Καίτη Γατατζῆ (23 χρόνων), Μυκηνῶν 7, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας 25-30 χρόνων. Ἡ Θούλα Χρυσοπούλου, Λεωφόρος Στρατοῦ 21, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Οἱ δυὸ ἐξαδέλφες Εὐα Πασχάλη καὶ Ρένα Χριστοπούλου, Προξένου Κορομηλᾶ 34, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ "Ελληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Εὐάγγελος Γιοφύρος, Φιλιάτες Θεσπρωτίας, "Ηπειρος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες τῆς Κύπρου, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀμερικῆς, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Θεμιστοκλῆς Τζιφας (22 χρόνων), Μυτιλήνης 49, Ἀθῆναι, Grèce, ὁ Ἐμμανουὴλ Νιώτης, Ρόδου 11, Κηφισιά, Ἀθῆναι, Grèce, ὁ Εὐθύμιος Μαυρουδῆς, Χολαργοῦ 39, Χαλάνδρι, Ἀθῆναι, Grèce, ὁ Στ Σταυραΐτος καὶ ὁ Χρῆστος Δρίτσας, 15η Κλινική Ν.Σ. «Σωτηρία», Ἀθῆναι, Grèce ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Ντ. Βισβίκος, Κατάκωλον, Ἠλείας, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσήμων. Ὁ Παναγιώτης Μαχᾶς, Ἱπποκράτους 1, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Γεώργιος Γραδίνης (20 χρόνων), Post Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ "Ελληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Θεόδωρος Στάμος, Αἰθαλίδων 1, Θησεῖον, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας 18-22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Ἀποστολος Θεοδοσάτος (26 χρόνων), Πλατεῖα Ἁγίου Ἀνδρέου, Πάτραι, Grèce, ὁ Νότης Ρωμαίος καὶ ὁ Δίας Ἀλεξανδρινός, Περδίκα 4, Θεσσαλονίκη, Grèce, ὁ Εὐάγγελος Ζαλέπας, Πύργου Σοφάδων, Θεσσαλία, Grèce, καὶ ὁ Παναγιώτης Σκούρας, Φρύνης 22, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τῶν κόσμο. Ὁ Ἐμμανουὴλ Μιχελάκης (19 χρόνων), ὁδὸς Δρύρου 12, Κουπόνια, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 18-19 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἀμερική, τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Ἰταλία στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Κωνσταντίνος Καψάλης, Σ.Φ.Μ., Λόχος Φρουρᾶς, Σ.Τ.Γ. 902 Β. Βασίλειος Κακλαμάνος, Ἀντώνιος Ξενάκης, Βασίλειος Μεταξᾶς, Κωνσταντίνος Φιλιππόπουλος, Μενέλαος Σακκᾶς καὶ Δημήτριος Παπαδόπουλος, 3η Ο.Σ.Α. Σ., 112 Π.Μ., Τ.Γ.Α. 1010. Γεώργιος Μαντιάδης, Πέτρος Πάντος καὶ Τάκης Τριμάκης, Μ.Ε.Β., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Χαράλαμπος Μπαρμπούτης, Α΄ Σ.Σ.)2ον Γραφεῖον, Β.Σ.Τ. 900 Α. Παναγιώτης Παπαγεωργίου, τοπογράφος, Δ)σις Πυρ)κοῦ, ΧΙ Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 914 Γ. Ἰωάννης Διακάκης, Β.Α. ΠΑΡ., Δ)σις Πυρ)κοῦ, ΧΙ Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 914 Γ. Ἀντώνιος Μουτσόπουλος, τοπογράφος. Δ)σις Π) κοῦ, ΧΙ Μεραρχία, Β.Σ.Τ. 914 Γ. Ἀνέστης Δόριδος, 503 Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Νικόλαος Περαντωνάκης, 503 Τ.Π., Ἰατρεῖον, Β.Σ.Τ. 903. Σπῦρος Κροκίδης, 730 Τ.Ε., ΣΙΔ)ΜΩΝ, 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Σπῦρος Σταυρόπουλος 515, Τ.Π., Λ. Δ)σεως, Σ.Τ. Γ. 914 Β. Μάριος Κλαυδιανὸς καὶ Μιχαὴλ "Αγγελος, Κ.Ε.Ν. Κρήτης 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911 Α. Τίτος Νικήτας, Βύρων Νικολαΐδης, Πέτρος Οἰκονομίδης, Θεμιστοκλῆς Μακιαβέλης καὶ Δημήτριος Παπατριανταφύλλου, 203 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922. Ἀθανάσιος Κωστάκης, Κ.Ε.Π. Θηβῶν, 111 Μοῖρα ΙΧ Πυρ)χίας, Β.Σ.Τ. 902. Στέφανος Κόπας, Κωνσταντίνος Ντόβας, Φώτιος Καλλώνης, Πελοπίδας Ἀθανασιάδης, Ἀντώνιος Ζωτιάδης, Ἀνδρέας Βασιλόπουλος, Ἰσ. Σταυρόπουλος καὶ Ἀντώνιος Βασιλόπουλος, 1450 Μονάς, Σ.Τ. Γ. 906. Γεώργιος Κλειώρης, 809 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 917.

Ὁ Ἀπόστολος Χατζῆς (19 χρόνων), Δημητριάδου 20, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ. Ὁ Χρῆστος Σκάρης (23 χρόνων), Ν.Σ. «Σωτηρία», 5η Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, σπ) ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἐπαμεινώνδας Καλιατσῆς καὶ ὁ Δημήτριος Ντόκας, "Αμφισσα Παρνασσίδος, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Στυλιανὸς Θεοχάρης (19 χρόνων), Βαλερίου 42, Π. Κοκκινιά, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Οἱ δυὸ φίλοι Τάσος Τσάγας καὶ Μιχαὴλ Μιχαηλίδης, Γαργαλιάνοι Μεσσηνίας, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ Γεώργιος Σαουλίδης καὶ ὁ Γεώργιος Λαζαρίδης, Μαυροθάλασσα Νιγρίτας, Σέρραι, Grèce, ὁ Μενέλαος Σπυρίδάκης, Σφακίων 14, Ἡράκλειον, Κρήτη, Grèce, ὁ Τάκης Καραδημητρίου, Ν. Σ. «Σωτηρία», 2α Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, ὁ Γεώργιος Τσορώνης (20 χρόνων) Ι. Φωκιανοῦ 37, Στάδιον, Ἀθῆναι, Grèce, ὁ Κ. Καπόλος, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι Grèce, ὁ Διονύσιος Πειράτος, ὁ Παναγιώτης Κουλουμπῆς καὶ ὁ Ἀνδρέας Παραμερίτης, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ Χαράλαμπος Καούρης (17 χρόνων), Ἱπποκράτους 142, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Κύπρου καὶ τῆς Αἰγύπτου μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Μιχαὴλ Χαλίσκος, Κηφισίας 56, Ντεπώ, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ. Ὁ Γεώργιος Στυλιανίδης, Λομιέδρδου 1, Σέρραι, Grèce. ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας 16-20 χρόνων. Ὁ Πέτρος Ραφίος, Καρισσία, Κέα Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας 17-25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο.

Ὁ Θεόδωρος Σαββόπουλος (25 χρόνων), Βραστρόβου 4, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Κωνστ. Μητρόπουλος, Κρίτσκη 103, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Δήμος Δημακάκος, Βιομηχανία Ζυμαρικῶν «Μπέμπης» Κρησίλα 9, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Ἀντώνιος Παπανικολάου, Κέκροπος 17, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Αἰγύπτου ποὺ νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὸν ἀθλητισμό. Ὁ Χρῆστος Λαγογιάννης (22 χρόνων), Χρυσαλίδος 3, Νέα Χαλκηδών, Ἀθῆναι, Grèce, καὶ ὁ Μπάμπης Παπαδόπουλος (29 χρόνων), Βενιζέλου 63, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Νικόλαος Σταφυλίδης (18 χρόνων), "Αργους 98, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας. Ὁ Ραφαὴλ Τσιμπούλης, 5ος Τομεύς, Ἡλιούπολις, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἀνδρέας Λαμπρόπουλος, ὁ Σάκης Εὐτυχιάδης, ὁ Δημήτριος Παπαδημητρίου καὶ ὁ Στέλιος Δημητριάδης, Λεόντειον Πατρῶν, Πάτραι, Grèce, ὁ Βασίλειος Παρτσεινέβελος, Porte Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce. ὁ Νίκος Ἀφαλωνίτης, Πύργου Θερμῆς, Μυτιλήνη, Grèce, καὶ ὁ Εὐστράτιος Ἀνδρεώτης, Πάμφυλα, Μυτιλήνη, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Δημήτριος Κερόγλου (30 χρόνων), "Αρεως 11, Δράμα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸν γάμο, Ὁ Γεώργιος Σιδηρόπουλος (30 χρόνων), Τσοτύλειον, Κοζάνη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοῦ ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἐπαμεινώνδας Καλιατσῆς καὶ ὁ Δημήτριος Ντόκας, "Αμφισσα Παρνασσίδος, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Στυλιανὸς Θεοχάρης (19 χρόνων), Βαλερίου 42, Π. Κοκκινιά, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Οἱ δυὸ φίλοι Τάσος Τσάγας καὶ Μιχαὴλ Μιχαηλίδης, Γαργαλιάνοι Μεσσηνίας, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ Γεώργιος Σαουλίδης καὶ ὁ Γεώργιος Λαζαρίδης, Μαυροθάλασσα Νιγρίτας, Σέρραι, Grèce, ὁ Μενέλαος Σπυρίδάκης, Σφακίων 14, Ἡράκλειον, Κρήτη, Grèce, ὁ Τάκης Καραδημητρίου, Ν. Σ. «Σωτηρία», 2α Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, ὁ Γεώργιος Τσορώνης (20 χρόνων) Ι. Φωκιανοῦ 37, Στάδιον, Ἀθῆναι, Grèce, ὁ Κ. Καπόλος, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι Grèce, ὁ Διονύσιος Πειράτος, ὁ Παναγιώτης Κουλουμπῆς καὶ ὁ Ἀνδρέας Παραμερίτης, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ Χαράλαμπος Καούρης (17 χρόνων), Ἱπποκράτους 142, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Κύπρου καὶ τῆς Αἰγύπτου μὲ σκοπὸ τὸν γάμ

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ... ΤΟ ΕΤΟΣ 2000!

Μιὰ περίεργη ἔκθεσις μοντέλλων

Τὸ γαλλικὸ κοστοῦμι τοῦ 2000.

Τὸ Ἰταλικὸ κοστοῦμι τοῦ 2000.

Στὴ Ρώμη συγκροτήθηκε τελευταῖα τὸ διεθνὲς συνέδριο τῶν ραφτῶν, στὸ ὁποῖο παρέστησαν ἀντιπρόσωποι ἀπὸ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου.

Ἐκεῖνο ποὺ ἀπασχόλησε περισσότερο τοὺς συνέδρους ἦταν ὁ ἐπικίνδυνος συναγωνισμὸς ποὺ ὑφίστανται ἐκ μέρους τῶν κατασκευαστῶν ἑτοίμων ἐνδυμάτων.

Ἡ βιομηχανία αὐτὴ — γιατὶ πρόκειται γιὰ ἀληθινὴ βιομηχανία — ἔχει κάμει κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τεράστιες προόδους.

Οἱ Ἀμερικανοὶ κατασκευασταὶ ἰδίως δὲν περιορίζονται σ' ἕναν μοναδικὸ τύπο. Φτιάνουν ἕτοιμα ροῦχα γιὰ κάθε ἰδιοτροπία ποὺ μπορεῖ νὰ παρουσιάζη τὸ σῶμα σας.

Ἂν εἴσαστε κοιλαράς, ἂν οἱ ὦμοι σας γέρνουν, ἂν ἔχετε δυσανάλογα χέρια, ἂν τὰ πόδια σας εἶναι στραβά, ἂν εἴσαστε καμπούρης κλπ., θὰ βρῆτε στὰ καταστήματα ἑτοίμων ἐνδυμάτων τὸ κοστοῦμι ποὺ σᾶς χρειάζεται.

Παρόμοιες προσπάθειες ἄρχισαν νὰ γίνωνται κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ σὲ ἄλλες χῶρες, ὅπως στὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Ἰταλία.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὅμως, ἡ πελατεία τῶν ραφτῶν περιορίζεται ὁλοένα. Καὶ γι' αὐτό, οἱ ἐπαγγελματίαι αὐτοί, ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ ἕναν ἀπηνῆ κοινωνικὸ διωγμό, προσπαθοῦν ν' ἀντιδράσουν μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο.

Φαίνεται, λοιπόν, πὼς ὁ ἀποτελεσματικώτερος τρόπος ἀντιδράσεως εἶναι ἡ συχνότερη ἀλλαγὴ τῆς μόδας.

Τὸ προνόμιο αὐτὸ τὸ εἶχε ὡς σήμερα μόνον ἡ γυναικεία μόδα. Ἀλλὰ γιατὶ τάχα δὲν μπορεῖ καὶ δὲν πρέπει νὰ κάμη τὸ ἴδιο πρᾶγμα κι' ἡ ἀνδρική;

Οἱ ραφτὲς σκέπτονται, λοιπόν, πὼς ἡ ἀνδρικὴ μόδα, ἀντὶ νὰ προχωρῆ μὲ βῆμα σημειωτό, μπορεῖ νὰ κάνη κάθε τόσο μερικὰ ἅλματα. Ἔτσι οἱ ἄνδρες δὲν θὰ μποροῦν νὰ ἐξυπηρετηθοῦν ἀπὸ τὰ καταστήματα ἑτοίμων ἐνδυμάτων καὶ θὰ ἀναγκάζωνται συνεπῶς, θέλοντας καὶ μή, νὰ καταφεύγουν στὰ ραφεῖα.

Ἀποτελεῖ αὐτὸ τὴν καλύτερη λύσι; Εἶναι πολὺ πιθανόν.

Οἱ ραφτὲς ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ἀνδρικὸ κοστοῦμι πρέπει νὰ διατηρήση τὴ χάρι καὶ τὴν κομψότητά του. «Δὲν εἶναι ἄρκετὸ νὰ ντύνεται ἕνας ἄνδρας, παρατηροῦν. Πρέπει ἐπίσης νὰ ντύνεται καλά».

Καί, βέβαια, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ντυμένος καλὰ φορῶντας ἕνα κοστοῦμι ποὺ δὲν ἔχει γίνει στὰ μέτρα του.

Στὸ συνέδριο τῆς Ρώμης ἔγινε ἐπίσης ἐπίδειξις ἀνδρικῶν κοστουμιῶν, ποὺ προβλέπεται ἀπ' τοὺς εἰδικοὺς ὅτι θὰ φορεθοῦν... τὸ ἔτος 2000!

Ἐνῶ οἱ ἀτομικοὶ ἐπιστήμονες μᾶς λένε ὅτι τὸ ἔτος αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔχουν ξαναγυρίσει στὴν ἐποχὴ τῶν σπηλαίων καὶ θὰ ντύνωνται μὲ δέρματα ζώων, γιατὶ θὰ ἔχουν καταστραφῆ, στὸ μεταξύ, ὅλα τὰ ἔργα τοῦ πολιτισμοῦ μας, οἱ ραφτὲς ἐπιμένουν νὰ προεξοφλήσουν ἀπὸ τώρα τὴν ἀνδρικὴ μόδα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς καὶ νὰ μᾶς παρουσιάσουν τὰ μοντέλλα τους.

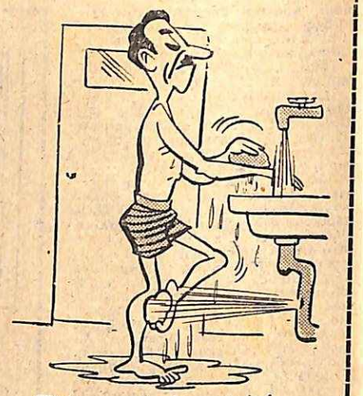
Παρόμοια μοντέλα παρουσίασαν στὸ συνέδριο πέντε εὐρωπαϊκὲς χῶρες: ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἑλβετία, ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γερμανία.

Τὸ γαλλικὸ καὶ τὸ ἰταλικὸ μοντέλο μοιάζουν πολὺ μεταξύ τους. Τόσο οἱ Γάλλοι ὅσο καὶ οἱ Ἰταλοὶ ραφτὲς βλέπουν τὸ ἀνδρικὸ ἔνδυμα ἁπλό, πρακτικό, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα κομψό. Τσέπες μὲ φερμουάρ. Μεγάλα κουμπιὰ ὅπως στὰ γυναικεῖα ταγιέρ. Παρατηρεῖται κάποια μικρὴ λοξοδρόμησι ἀπὸ τὸν κλασσικὸ τύπο. Ἡ γραβάτα καταργεῖται τελείως.

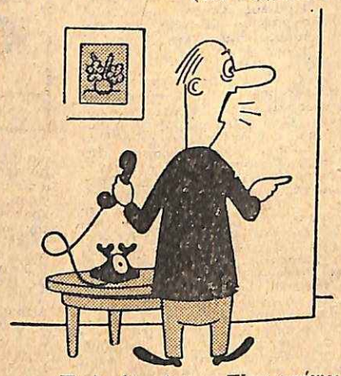
Οἱ Ἑλβετοὶ ραφτὲς ξέφυγαν ἐλάχιστα ἀπὸ τὸ σημερινὸ ἔνδυμα. Κατὰ τὴ γνώμη τους, τὸ ἀνδρικὸ κοστοῦμι ἔχει πάρει μιὰ ὡρισμένη μορφή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν πρόκειται νὰ ξεφύγη γιὰ πολλὰ χρόνια.

Οἱ Ἄγγλοι, τέλος, ξαναγύρισαν στὴ Βικτωριανὴ ἐποχή. Ψηλὰ καπέλλα, ἐπιστήθια μὲ δαντέλλες, στενὰ καὶ ἐφαρμοστὰ παντελόνια, ζακέττες μὲ σφιγμένη μέση, μπαστούνια κλπ.

Οἱ Γερμανοὶ ραφτές, τέλος, παρουσίασαν κοστούμια σπόρ. Ἔπειτα ἀπὸ πενῆντα χρόνια, ὑποστηρίζουν, ἡ ζωὴ θὰ ἔχη τόσο πολὺ ἁπλοποιηθῆ, ποὺ δὲν θὰ ὑπάρχη θέσι γιὰ καμμιὰ ἐπισημότητα. Τὰ κοστούμια σπόρ, λοιπόν, θὰ ἐπικρατήσουν γενικά, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Πλύσιμο γιά...βιαστικούς!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ποιὸς ξέσκόνισε; Εἶχα γράψει μὲ τὸ δάχτυλο ἕναν ἀριθμὸ πάνω στὸ τραπέζι!...

Ὁ μοντέρνος φακίρης!

Χωρὶς λόγια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Βουβὴ τραγωδία

— Ἐσὺ εἶσαι, μητέρα;

— Ναί, παιδί μου. Θέλεις τίποτα; ἀπάντησε μὲ τρυφερότητα ἡ μητέρα — μιὰ γυναίκα γερασμένη παράκαιρα, μὲ τὸν πόνο διάχυτο στὴ χλωμή, βασανισμένη της μορφή — στὸ γυιό της, τὸ Δημήτρη, ἕνα παληκάρι ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων, μὲ χλωμὸ πρόσωπο, καὶ λεπτὰ πικραμένα χείλη.

Ὁ Δημήτρης στέκεται μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ σκύβει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ἔξω, μὰ οἱ σβυσμένες κόρες τῶν ματιῶν του δὲν μποροῦν νὰ δοῦν, οὔτε τὶς ἀνθισμένες κόκκινες βιόλες, οὔτε τοὺς πολύχρωμους πανσέδες.

Δὲν μπορεῖ νὰ δῆ τίποτα ἀπὸ τὶς ἀνοιξιάτικες ὁμορφιές, ποὺ πλημμυρίζουν τὴ φύσι. Εἶναι τυφλός! Δυὸ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ ἔχασε τὸ φῶς του κι' ἡ μητέρα του πλήρωσε τοὺς καλύτερους ὀφθαλμολόγους γιὰ νὰ γιατρέψουν τὰ μάτια τοῦ μοναχογυιοῦ της.

— Οἱ ὀχτὼ στοὺς δέκα, ποὺ τυφλώθηκαν ἀπὸ ὄγκο καὶ ἀπὸ παράλυσι τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, γίνονται καλά, εἶπε ὁ καθηγητής.

Ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου σπούδαζε νομικά, ὁ Δημήτρης ἔνοιωθε πόνους στὸ κεφάλι καὶ θολάδα στὰ μάτια του. Μά, οἱ διάφορες θεραπεῖες, προσωρινὴ καλυτέρευσι μόνον τοῦ ἔφερναν, ὥσπου ἔφτασε ἡ μέρα νὰ χάση ἐντελῶς τὸ φῶς του. Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν θλιμμένα, δυστυχισμένα, γιὰ τὸν ἄμοιρο τυφλό.

Τὸ σκοτάδι τῶν ματιῶν του δὲν τὸν τυραννοῦσε τόσο, ὅσο τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς του. Τίποτα πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν εὐχαριστήση. Ἀκόμη καὶ τὰ παρήγορα λόγια, ποὺ μ' αὐτὰ προσπαθοῦσαν νὰ τοῦ δώσουν κουράγιο, ἔφταναν στ' αὐτιά του, σὰν μιὰ εἰρωνεία στὴ μεγάλη του δυστυχία.

— Ἡσύχασε, παιδί μου, τοῦ ἔλεγε ἡ μητέρα του. Ὅλοι σ' ἀγαποῦν καὶ σὲ συμπονᾶνε. Κανεὶς δὲν σοῦ λέει ψέμματα, ὅταν σοῦ λέη πὼς θὰ ξαναδῆς τὸ φῶς σου, γιατὶ ὅλοι κι' ἐγὼ μαζί τους, πιστεύουμε στὸ γιατρό, ποὺ ἀνέλαβε νὰ σὲ κάνη καλά. Ἄντε, τώρα, πᾶμε νὰ φᾶμε, γιατὶ θὰ κρυώση τὸ φαγητό. Θάρθῃ κι' ὁ γιατρὸς νὰ σοῦ κάνη τὴν ἔνεσι...Καὶ στὸ ξαναλέω: Μὴ βάζῃς κακὸ στὸ νοῦ σου... Ὅλοι σ' ἀγαποῦμε, παιδί μου...

— Μόνο ἐσύ, μ' ἀγαπᾶς, μητέρα... Μόνο στὴ δική σου ἀγάπη πιστεύω...

— Καὶ τὴ Χαρίκλεια;... Αὐτὴν ποὺ βρίσκεται διαρκῶς κοντά σου, τὴν ξεχνᾶς; Τὴ δική της ἀγάπη, δὲν τὴν πιστεύεις πιά;

Ἄργησε ν' ἀπαντήση ὁ Δημήτρης. Τὰ μάτια του σφίχτηκαν γιὰ νὰ στραγγίσουν τὰ δάκρυα, ποὺ φούσκωναν τὰ κλεῖστά του βλέφαρα. Κι' ὅπως στάλαζαν καυτὰ πάνω στὰ χέρια του, μιὰ ἀνατριχίλα τάραζε τὸ κορμί του.

— Τὴ Χαρίκλεια δὲν τὴν ξεχνῶ, μητέρα, εἶπε ἀργά. Εἶναι ἡ γλυκειά μου παρηγοριά, ὅπως εἶσαι κι' ἐσύ! Ὅσο γιὰ τὴν ἀγάπη της... δὲν εἶμαι τόσο κουτὸς νὰ πιστεύω πὼς δὲν λιγόστεψε... Κι' ἂν πάψῃ νὰ μ' ἀγαπᾶ, δὲν θὰ τῆς κρατήσω κακία γι' αὐτό... Θὰ ἔχῃ δίκηο... Εἶναι νέα, ὁμορφη κι' ἔχει δικαίωμα σὲ μιὰ χαρούμενη ζωή... Δὲν θὰ μπορέσῃ, καθισμένη πλάι σ' ἕναν τυφλό, νὰ βλέπῃ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς ἀπὸ μακρυά...

Αὐτὰ τὰ παράπονα τοῦ δυστυχισμένου τυφλοῦ, τ' ἄκουσε πολλὲς φορὲς ἡ Χαρίκλεια, νὰ τῆς τὰ λένε τὰ χείλη του, γι' ἀπάντησι στοὺς ὅρκους της, πὼς μόνο ὁ θάνατος θὰ τοὺς χώριζε.

— Σ' ἀγαπῶ, Δημήτρη, τοῦ ἔλεγε, καὶ τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Πίστευε μόνο στὴν ἀγάπη μου, κι' ἔχε καὶ πίστι στὸ Θεό, πὼς θὰ ξαναδῆς τὸ φῶς σου, λατρευτέ μου!

★

Ἡ ἐγχείρησι ἔγινε.

— Σ' ἕξη μέρες, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός, θὰ βγάλουμε τὸν ἐπίδεσμο, καὶ τότε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θὰ ξαναδῆς τὸ φῶς σου. Μά, πρόσεξε, ὡς τὴν τελευταία στιγμή, χρειάζεται ἀκινησία καὶ ψυχραιμία.

Ὁ Δημήτρης περιμένει μὲ ἀγωνία. Πόσες ἐλπίδες καὶ πόσα ὄνειρα ἔκανε αὐτὲς τὶς μέρες! Θὰ ξανάβλεπε, θὰ ἀντίκρυζε πάλι ὅ,τι στερήθηκε τόσον καιρό; Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε τώρα, ἦταν σωστὸς αἰώνας!

Τὴν ἕκτη μέρα, ὁ Δημήτρης ἄρχισε νὰ νοιώθη κάτι σὰν γαργαλητὸ στὰ σκλαβωμένα βλέφαρά του. Νόμισε πὼς λίγο φῶς περνοῦσε κιόλας ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἐπίδεσμο. Ἦταν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του! Σὲ λίγες ὧρες, θὰ ἔβλεπε τ' ὁμορφο πρόσωπο τῆς Χαρίκλειας καὶ τῆς στοργικῆς του μητέρας!

Κι' ἄρχισε νὰ τὶς φωνάζῃ.

Νεκρικὴ ἡσυχία στὸ δωμάτιο. Κανεὶς δὲν ἀπαντοῦσε. Οὔτε ὁ γιατρός, οὔτε ἡ νοσοκόμα βρισκότανε ἐκεῖ. Κι' ἀναρωτήθηκε: Μήπως δὲν ξημέρωσε; Μήπως ὀνειρευότανε;

Γιὰ μιὰ στιγμή, μιὰ τρελλὴ ἰδέα καρφώθηκε στὸ μυαλό του: Νὰ ἐλευθερώση τὰ μάτια του!

«Γιατί νὰ περιμένω;», σκέφθηκε. Μιὰ χειρονομία ἂν κάνω, τὰ μάτια μου θὰ δοῦν!».

Καὶ τὰ χέρια του, τρεμουλιαστά, ἄρχισαν νὰ πασπατεύουν τὸ φασκιωμένο κεφάλι του, ὥσπου ἔχασε τὴν ὑπομονή του. Τὰ δάχτυλά του γαντζώθηκαν στὸν ἐπίδεσμο καὶ τὸν τράβηξαν.

Κάτι σὰν φωτεινὲς λεπτὲς λεπίδες διασταυρωθήκανε μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς ἀστραπῆς μέσ' στὰ μάτια του. Κι' ὕστερα, πάλι τὸ βαθὺ σκοτάδι!

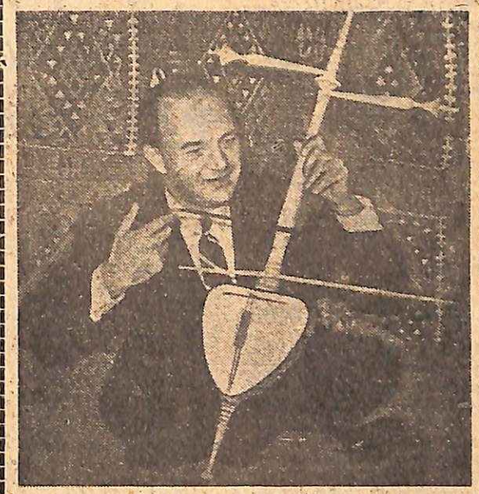
★

Ὁ Δημήτρης, μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, εἶχε γκρεμίσει ὅλα του τὰ ὄνειρα. Ἡ ἀνυπομονησία του τὸν ἔσπρωξε νὰ μπῇ ξανὰ στὸ αἰώνιο σκοτάδι. Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, χωρὶς ἐλπίδα θεραπείας...

Μὲ τὸ θάνατο στὴν καρδιὰ ἡ μητέρα του καὶ ἡ Χαρίκλεια, τὸν ξάπλωσαν στὸ κρεβάτι του, ἀποφασισμένες νὰ σφίξουν τὴν καρδιά τους, μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐλπίδα πὼς, ἂν τὸν πήγαιναν στὸ ἐξωτερικό, θὰ γινότανε ἴσως καλά.

Ὁ Δημήτρης ὅμως δὲν ἄνθεξε στὴν ἀναμονὴ αὐτή, κι' ἕνα πρωῒ ἡ μητέρα του τὸν βρῆκε νεκρὸ νὰ πλέῃ στὸ αἷμα ποὺ εἶχε στραγγίσει ἀπὸ τὶς κομμένες φλέβες του. Ἕνα σπασμένο ποτῆρι, πεσμένο στὸ πάτωμα, ἦταν τὸ φονικὸ ὅπλο ποὺ χρησιμοποίησε γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴ ζωὴ του ὁ ἀπελπισμένος τυφλός!

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΞΩΤΙΚΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ

Ὅταν ἐπισκέφθηκε τὴν Τζακάρτα, ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς βιρτουόζος τοῦ βιολιοῦ Ρικάρντο Ὀκινπόλωφ ζήτησε νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ παίξῃ μὲ τὸ παράξενο αὐτὸ ὄργανο, ποὺ εἶναι ἀληθινὸ ἔργο τέχνης, ἀπὸ ξύλο πορτοκαλιᾶς, κεντημένο μὲ χρυσάφι. Οἱ Ἰνδονησιακὲς ἀρχὲς τοῦ ἔδωσαν τὴν ἄδεια καὶ τὸ ὄργανο αὐτό, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένο στὴν τέρψι τῶν πνευμάτων, γοήτευσε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τοὺς ἤχους του τὴν ἀνθρώπινη ἀκοή.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ

Μία ἀπὸ τὶς περιεργότερες διαδηλώσεις ἔγινε τελευταία στὸ Λονδῖνο, ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς τοῦ Ἄγγλου ζωγράφου Ἄλμπερτ Πέρρυ. Κρατώντας πίνακες τοῦ Πέρρυ καὶ μιὰ πινακίδα μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Ὁ Πέρρυ εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς καλλιτέχνης τῆς Ἀγγλίας», οἱ θαυμασταὶ τοῦ ζωγράφου διαμαρτυρήθηκαν γιὰ τὸν συνεχιζόμενο ἀποκλεισμὸ τῶν ἔργων τοῦ εἰδώλου τους ἀπὸ τὶς ἐκθέσεις τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας. Στὴν φωτογραφία, φαίνεται καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πέρρυ, καθισμένος στοὺς ὤμους τῶν ὀπαδῶν του καὶ κρατώντας μιὰ αὐτοπροσωπογραφία του.

ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΗ ΚΑΡΟΣΕΡΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Στοὺς αὐτοκινητοδρόμους τῆς Βρέμης, δοκιμάστηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ νέο αὐτὸ ἀεροδυναμικὸ μοντέλο τῶν γερμανικῶν ἐργοστασίων Μπόργκβαρντ, ποὺ ἀναπτύσσει ταχύτητα 200 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Τὰ ἰδιόρρυθμα πτερύγια, ποὺ ἔχει στὰ πλάγια, ἀποβλέπουν στὴν ἐξασφάλισι τῆς σταθερότητος τοῦ αὐτοκινήτου.

Ο Διεθνὴς ΣΤΙΒΟΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Προσοχὴ στὶς ὁμάδες καὶ στοὺς παίκτες τῶν ἐπαρχιῶν!

Τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο χρειάζεται νέον αἷμα, νέα ἀστέρια, νέες δυνάμεις, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σωθῇ ἀτραυμάτιστο, κατὰ τὸ δυνατόν, ἀπ' τὴν τελευταία κατάπτωσί του! Αὐτὴ εἶναι χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς πάθος ἡ ἀντικειμενικὴ κριτικὴ μετὰ τὶς ἥττες τῆς Μαδρίτης καὶ τῆς Μασσαλίας καὶ τὶς θαυμάσιες ἐπιτυχίες τῶν ἐπαρχιακῶν ὁμάδων ἐπὶ τῶν μεγάλων τοῦ κέντρου. Οὔτε ἡ προετοιμασία, οὔτε τὸ χόρτο τῶν γηπέδων, οὔτε ὁ προπονητὴς καὶ ὁ ἐκλέκτωρ, οὔτε ὁ δυναμισμὸς τῶν ξένων ἐθνικῶν ὁμάδων, οὔτε ἡ ἀνύψωσις τῆς στάθμης τοῦ ἐπαρχιακοῦ ποδοσφαίρου τῆς Ἑλλάδος δὲν μποροῦν νὰ βαρύνουν στὴν πλάστιγγα τοῦ συμπεράσματος τόσον, ὅσον ἡ λύσις τοῦ Γορδίου δεσμοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ φουτμπώλ. Καὶ ὁ Γόρδιος δεσμὸς εἶναι ἡ ποιοτικὴ καὶ τεχνικὴ βελτίωσις τῶν Ἑλλήνων παικτῶν μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ ποδοσφαίρου στὶς Ἀνώτατες Σχολὲς καὶ στὰ σχολεῖα Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, καὶ ὁ σοβαρὸς πλέον ὑπολογισμὸς τοῦ δυναμικοῦ τῶν ἐπαρχιακῶν ὁμάδων στὶς ἀντιπροσωπευτικὲς ἐκπροσωπήσεις τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου στοὺς διεθνεῖς στίβους.

Περνᾶμε μιὰ περίοδο καταπτώσεως τὴν ἐποχὴ αὐτή, ὅπως τὴ διέρχεται καὶ τὸ ἀγγλικὸ ποδόσφαιρο, ὅπως τὴν πέρασε καὶ τὸ αὐστριακὸ ἢ τὸ ἰταλικό. Οἱ παίκτες μας, τὰ ἰνδάλματα τῶν φιλάθλων, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἀρχίζουν πιὰ νὰ ξεφτίζουν. Ὄχι, βέβαια, πως ξώφλησαν! Ἁπλῶς ἔχασαν τὶς μεγάλες ἱκανότητες καὶ δεξιότητες ποὺ συνέθεταν τὴν ποδοσφαιρικὴ προσωπικότητά τους, ποὺ τοὺς ἐπέβαλε ὡς ξεχωριστοὺς στὴ συνείδησι τῶν Ἑλλήνων φιλάθλων. Εἴτε οἱ σκληροὶ ἀγῶνες, εἴτε οἱ πολλοὶ ἀγῶνες, εἴτε ἡ ἀπερίσκεπτη προπόνησις καὶ ζωή, εἴτε τέλος ὁ πανδαμάτορας χρόνος, ἄφησαν στὴν ἀπόδοσί τους βαθειὰ ἴχνη.

Διστάζουμε ν' ἀναγνωρίσουμε ἀκόμη καὶ σ' ἀγῶνες μ' εὔκολες ὁμάδες, τοὺς ἄσπρους τῶν «διεμβολισμῶν» καὶ τῶν «διολισθήσεων», τῶν «ψαλιδιῶν» καὶ τῶν «ἀναχαιτίσεων», τῶν ἐκπληκτικῶν «βολλὲ» καὶ τῶν θαυμασίων τερμάτων. Κάτι σοβαρὸ συμβαίνει στὴν ἀπόδοσι τῶν διεθνῶν μας, ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὰ δυσμενῆ σχόλια τοῦ ξένου καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ Τύπου, μετὰ τὶς ἀπογοητευτικὲς ἐμφανίσεις τῆς Ἐθνικῆς μας ὁμάδος στὴν Ἰσπανία καὶ στὴ Γαλλία.

*

Δὲν χρειάζονται μεγάλες ἐγκυκλοπαιδικὲς ἐπὶ τοῦ ποδοσφαίρου γνώσεις γιὰ νὰ γίνῃ ἀμέσως ἀντιληπτὸ πὼς τὸ ποδόσφαιρο, ὅπως ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται στὴν Ἑλλάδα, εἶναι πιὰ ξεπερασμένο. Ὁ δυναμισμός, ἡ εὐψυχία, ἡ αὐτοθυσία, ἡ μάχη ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν, ὑπερφαλαγγίσθηκαν πιὰ ἀπὸ τὴν ὁμαδικὴ συνισταμένη τῶν προσπαθειῶν καὶ ἀπὸ τὴ μελετημένη τακτικὴ καὶ στρατηγικὴ τοῦ ἀγῶνος. Ὑπάρχουν ὁμάδες στὴν Ἑλλάδα, ἀκόμη καὶ στὶς ἐπαρχίες, ποὺ ἔχουν προσαρμόσει τὸ παιγνίδι τους πρὸς τὰ νεώτερα δεδομένα τῆς διεθνοῦς ποδοσφαιρικῆς τέχνης καὶ ἐπιστήμης. Ἀρκεῖ ὅμως νὰ ἐπιλεγοῦν οἱ ἄσσοι τῶν ὁμάδων αὐτῶν στὴν Ἐθνικὴ ὁμάδα, γιὰ νὰ ξεχάσουν ἀμέσως ὅ,τι ἔμαθαν καὶ ἐφήρμοζαν στοὺς συλλόγους των. Πῶς καὶ γιατὶ συμβαίνει αὐτό, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ βροῦμε. Ἀρκεῖ νὰ ρίξουμε ἁπλῇ μόνον ματιὰ στὸν τρόπο συνθέσεως, προετοιμασίας, καθοδηγήσεως, ἐφαρμογῆς παιγνιδιοῦ στοὺς ἀγῶνες τῆς Ἐθνικῆς μας!

Ὑπάρχουν στὰ ἐπαρχιακὰ ποδοσφαιρικὰ κέντρα τῆς συμπρωτευούσης Θεσσαλονίκης, τῶν Πατρῶν, τοῦ Βόλου, τῆς Δράμας, τῆς Κρήτης καὶ σ' ἄλλα ἀκόμη, νέοι παίκτες μὲ μεγάλες ἐλπίδες ἐξελίξεως.

Αὐτοὺς τοὺς ἐλπιδοφόρους ποδοσφαιριστὰς πρέπει οἱ εἰδικοὶ τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας νὰ ἀνακαλύψουν, νὰ τοὺς συγκεντρώσουν κατὰ κάποιο τρόπο, νὰ τοὺς φερέλπιδες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ νὰ συνθέσουν τελικὰ τὴ νέα Ἐθνική μας Ὁμάδα. Τὸ νυστέρι πρέπει νὰ φτάσῃ ὡς τὸ κόκκαλο καὶ νὰ ξεκαθαρίσῃ ὅ,τι ἐπηρεάζει τὴν ἀπόδοσι καὶ ἐξέλιξι τῆς Ἐθνικῆς Ὁμάδος.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς μὲ τοὺς νέους δὲν θἄχουμε ἴσως γρήγορα ἀποτελέσματα. Θἄχουμε ὅμως ἀσφαλῶς στὸ μέλλον καὶ σταθερά. Ἂν μάλιστα ταὐτόχρονα καλλιεργήσουμε τὸ ποδόσφαιρο καὶ στὶς Ἀνώτατες Σχολὲς καὶ στὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, τότε τὸ ποθούμενο ἐθἄλθῃ πολὺ ταχύτερα καὶ ἡ ποιοτικὴ βελτίωσι τοῦ συνόλου θὰ ὁδηγήσῃ ἀσφαλέστερα στὴν ποδοσφαιρικὴ ἀναγέννησι!

Στὶς ξένες Ποδοσφαιρικὲς Ὁμοσπονδίες ὑπάρχουν Τεχνικὲς Ἐπιτροπές, ποὺ μελετοῦν τὰ ποδοσφαιρικὰ προβλήματα τοῦ τόπου. Ὑπάρχουν ἀκόμη ὄχι ἕνας ἐκλέκτωρ, ἀλλὰ ἐπιτροπὴ ἐκλεκτόρων (συνήθως ἀπὸ τρεῖς ἐκλέκτορες). Ὑπάρχουν ἐπίσης μόνιμοι προπονηταὶ τῆς Ἐθνικῆς καὶ πρὸ παντὸς Σχολὴ Προπονητῶν τῆς Ὁμοσπονδίας.

Στὴν Ἑλλάδα θυμόμαστε τὰ βασικὰ αὐτὰ μέτρα, ὅταν ἀτυχοῦμε, καὶ τὰ ξεχνᾶμε πολὺ γρήγορα, πρὶν κἂν τὰ μελετήσουμε σοβαρά, ὄχι βέβαια τὰ ἐφαρμόσουμε ἔστω καὶ ὑποτυπωδῶς.

Ἂν θέλουμε νὰ χαράξουμε νέους δρόμους στὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο, εἶναι ἀνάγκη νὰ καινοτομήσουμε μὲ ριζικὰ μέτρα καὶ ὄχι μὲ ἡμίμετρα.

Χρειαζόμαστε νέους ὁδηγοὺς τῆς νεολαίας, νέους προπονητάς, νέους ἐκλέκτορες, νέες τεχνικὲς ἐπιτροπές, νέους παίκτες, νέες συνθέσεις ὁμάδων, ἐπαναστατικὲς στρατηγικὲς στοὺς ἀγῶνες! Ἂν δὲν ἐπιχειρήσουμε τώρα, αὔριον θἆναι ἴσως πολὺ ἀργά!

Ἡ φίλαθλος Κοινὴ Γνώμη ἔχει πιὰ βαρεθῇ ν' ἀκούῃ δικαιολογίες, νὰ συγχωρῇ, νὰ ἀνέχεται. Ὅσοι πραγματικὰ πονοῦν τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο, πρέπει νὰ ἀναμετρήσουν τὶς εὐθύνες τους καὶ ν' ἀναλάβουν τὶς ἐπαναστατικὲς πρωτοβουλίες. Τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο θὰ τοὺς εὐγνωμονῇ.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ἡ Ἐθνικὴ Νέων Ἑλλάδος εἶναι ἡ ὁμάς, στὴν ὁποία πρέπει νὰ στηρίξουμε ὅλες τὶς ἐλπίδες μας γιὰ τὴν ἀναγέννησι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποδοσφαίρου.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ἄνω - κάτω σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ. 2) ΡΕ — ΕΝ. 3) ΚΑΪΑΡΑΤΟΙ. 4) ΕΙΠΑ — ΩΡΑΙ. 5) ΑΡΤΕΜΙΣ. 6) ΡΗΤΟΝ — ΥΠΤΙΑ. 7) ΑΔΙΚΙΕΣ. 8) ΝΙΓΗΡ — ΣΩΡΟΙ. 9) ΧΑΙΡΕΤΩ. 10) ΚΕΝΟΙ — ΜΙΚΡΕ. 11) ΑΛΑΜΑΝΑ. 12) ΣΙΑΜ — ΚΙΝΩ. 13) ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ. 14) ΑΧ — ΙΣ. 15) ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ. 2) ΜΙ — ΙΑ. 3) ΠΑΤΑΓΟΝΙΑ. 4) ΔΕΚΑ — ΜΑΧΗ. 5) ΑΝΑΡΧΙΑ. 6) ΑΣΤΗΡ — ΛΙΤΡΑ. 7) ΤΡΙΑΙΝΑ. 8) ΚΑΡΡΕ — ΜΕΜΕΛ. 9) ΜΟΙΧΕΙΑ. 10) ΨΗΤΟΙ — ΝΗΣΟΙ. 11) ΣΥΣΣΩΜΑ. 12) ΣΕΙΩ — ΚΑΙΝ. 13) ΡΗΤΟΡΙΚΟΙ. 14) ΦΑ — ΝΑ. 15) ΙΔΑΝΙΚΕΥΩ.

ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

Σωστὸ — λάθος

1) ΣΩΣΤΟ (Δυὸ μόνιμες καὶ δυὸ ἐφεδρικές). 2) ΛΑΘΟΣ (Τελευταῖος ἦταν ὁ Λουδοβίκος XVI). 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΛΑΘΟΣ (Εἶχε δυό). 6) ΣΩΣΤΟ (Τὸ 1666). 7) ΛΑΘΟΣ (Νόμιζε πὼς εἶχε φτάσει στὴν Ἀσία ἀπὸ ἕνα νέο βρόμο). 8) ΣΩΣΤΟ (Ἀπὸ τοὺς ἀεσολίθους ποὺ ἔπεσαν πάνω σ' αὐτή). 9) ΣΩΣΤΟ. 10) ΛΑΘΟΣ (Ἡ Πορτογαλία καὶ ἡ Ἰταλία εἶναι οἱ μόνες εὐρωπαϊκὲς χῶρες ὅπου δὲν ἀναγνωρίζεται τὸ διαζύγιο). 11) ΛΑΘΟΣ (Βρίσκεται ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ντιλάουερ καὶ ἀπέχει 162 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν ὠκεανό). 12) ΛΑΘΟΣ (Στὶς Ἄνδεις, Βολιβία καὶ Περού).

Ἀναγραμματισμὸς

ΑΡΚΑΔΙΑ — ΚΑΡΔΙΑ.

Λεξίγριφος

Κόσσυφος (ΚΩς — Σῖ — φῶς).

Στοιχειόγριφος καὶ ἀναγραμματισμὸς

ΚΑΙΣΑΡ — ΑΙΣΑ — ΑΣΙΑ.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς πέντε

1) Ὑπόσχεσις (οἱ ἄλλες εἶναι συνώνυμα). 2) Τίγρις (τὰ ὑπόλοιπα εἶναι ὅλα ζῶα). 3) Ἄξιος (οἱ ἄλλες λέξεις εἶναι ἡ μιὰ τὸ ἀντίθετο τῆς ἄλλης). 4) Εὐριπίδης (οἱ ἄλλοι εἶναι 4 ἀπὸ τοὺς 7 σοφούς). 5) Σολανὸν (εἶναι φυτὸ ἐνῶ τὰ ἄλλα εἶναι πτηνά). 6) Μέλισσα (οἱ ἄλλες εἶναι συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν). 7) Λευκάς (τὸ μόνο νησὶ ποὺ δὲν βρίσκεται στὸ Αἰγαῖο). 8) Κάλαμος (τὰ ἄλλα εἶναι ποτάμια). 9) Ψυγεῖον (ἡ μόνη λέξις ποὺ δὲν λήγει σὲ Ριον). 10) Ἀγχόνη (τὰ ἄλλα εἶναι πυροβόλα ὅπλα).

Ἐπιγραφὴ

«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται κατὰ στήλας ἐκ δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

ΛΥΚΟΣ (ΕΛΗ, ΚΩΣτα...).

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 533 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΕΥΠΑΘΗΣ — ΣΠΑΝΙΟΣ. 2) ΚΥΜΑ — ΑΡΙΣΤΟΣ — ΩΜΟΣ. 3) ΥΑΙΝΑ — ΑΜΑΡΑ — ΛΑΜΙΑ. 4) ΝΙΚΑ — ΚΑΝΑ. 5) ΟΣ — ΚΙΜΩΝ — ΣΥΛΟΝ — ΝΟ. 6) ΦΟΣ — ΣΗΣ. 7) ΣΟΣ — ΙΤΑΜΑ — ΣΑΜ. 8) ΟΝ — ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ — ΡΠ. 9) ΑΠΙΣΤΑ — ΛΑΣΚΟΣ. 10) ΕΚ—ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ — ΙΡ. 11) ΝΟΚ — ΔΑΝΙΑ — ΙΚΑ. 12) ΝΑΣ — ΙΝΑ. 13) ΡΕ — ΦΑΡΣΑ — ΙΜΑΡΙ — ΣΩ. 14) ΡΕΜΑ — ΑΙΑΝ. 15) ΧΟΑΝΗ — ΠΙΕΤΑ — ΣΚΑΛΑ. 16) Ω·Ι·ΜΕ — ΠΡΟΤΟΜΗ — ΟΝΟΣ. 17) ΑΙΣΩΠΟΣ — ΣΑΤΑΝΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΥΡΟΣ — ΤΡΕΧΩ. 2) ΕΥΑ — ΣΟΠΕΝ — ΟΙΑ. 3) ΥΜΙΝ — ΦΟΝΙΚΟΝ — ΡΑΜΙ. 4) ΠΑΝΙΚΟΣ — ΚΑΦΕΝΕΣ. 5) ΑΚΙΣ — ΑΤΕ — ΣΑΜΗ. 6) ΘΑ — ΑΜ — ΝΑΤ — ΡΑ — ΠΠ. 7) ΗΡΑ — ΩΝΙΑ — ΟΔΟΣ ΠΡΟ. 8) ΣΙΜΩΝ — ΤΡΟΙΑ — ΑΞΙΟΣ. 9) ΣΑ — ΕΑΡ — ΜΝΑ — ΕΤ. 10) ΣΤΡΑΣ — ΜΩΡΟΙ — ΙΣΤΟΣ. 11) ΠΟΑ — ΥΛΑΣ — ΤΑ·Ι·Μ — ΑΜΑ. 12) ΑΣ — ΚΛ — ΙΛΗ — ΑΛ — ΗΤ. 13) ΑΛΟΣ — ΣΑΣ — ΙΡΙΣ. 14) ΙΩΑΝΝΗΣ — ΙΝΙΑΚΟΝ. 15) ΟΜΜΑ — ΣΑΡΚΙΚΑ — ΝΑΝΑ. 16) ΣΟ·Ι· — ΜΠΟΡΑ — ΛΟΣ. 17) ΣΑΜΟΣ — ΘΩΜΑΣ.

ΗΝΥΧΤΑ ΜΑΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Ἡ ἀνακοίνωσι τοῦ διάσημου καθηγητῆ Λίπτι στὸ ἀμφιθέατρο τῆς Διεθνοῦς Σχολῆς τῆς Φυσικῆς ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς ἐπιστήμονες ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου στὴν ὡραία «Βίλλα Μοναστέρο», πάνω στὴ Λίμνη τοῦ Κόμο. Ἡ ἀνακοίνωσι ἀφοροῦσε τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια κι' ὁ νεαρὸς καθηγητὴς Χίντεμπεργκ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κέντρου τῶν Ἀτομικῶν Ἐρευνῶν ἦταν ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους ἐπιστήμονες στὸν τομέα αὐτόν.

Ὅταν βγῆκε ἀπ' τὴ «Βίλλα Μοναστέρο», ὁ νεαρὸς καθηγητὴς κύτταξε τὸν ἥλιο ποὺ βασίλευε πάνω στὴ λίμνη καὶ ἔνοιωθε στὴ ρωμαντικὴ καρδιά του μεγάλη γαλήνη. Βρισκόταν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἰταλία, τὴ χώρα ποὺ ἀπὸ καιρὸ ὀνειρευόταν νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ποὺ τὴν ἤξερε μονάχα ἀπ' τὰ βιβλία καὶ τὸν κινηματογράφο.

Μιὰ ξανθὴ κυρία ποὺ θαύμαζε τὸ γοητευτικὸ τοπίο, λίγο πιὸ πέρα ἀπ' ὅπου βρισκόταν αὐτός, τοῦ χαμογέλασε. Ἐκεῖνος ἀποκλίθηκε μὲ κάποια ἀβεξιότητα. Ἡ ὡραία ἄγνωστη φοροῦσε μιὰ ἐταλαφριὰ σεμιζέτα. Βλέποντας τὴν ταραχὴ τοῦ νεαροῦ καθηγητοῦ, τὸν πλησίασε.

—Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ! εἶπε. Καὶ σεῖς, κύριε;

—Ὡ! ναί, πολύ!

Μίλησαν μὲ τὸν πιὸ φυσικὸ τρόπο σὰ νὰ γνωρίζονταν ἀπὸ καιρό. Ἦταν καὶ οἱ δύο ξένοι καὶ μόνοι.

Περπάτησαν μαζὶ πολλὴν ὥρα, ἐκμυστηρεύθηκαν κάτι ἀπ' τὴ ζωὴ τους ὁ ἕνας στὸν ἄλλο κι' ἔβγαζαν ραντεβοὺ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἴδια ὥρα καὶ στὸ ἴδιο μέρος.

Ὅλα ἦταν πολὺ ρωμαντικά. Ἕνα εὐχάριστο ξεκούρασμα γιὰ τὸ πνεῦμα, μιὰ γοητευτικὴ ἀλησμονιὰ τῆς προηγούμενης ζωῆς τους. Δὲν ἀναρωτήθηκαν τί ἀφήναν πίσω τους καὶ τὸ ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς τους ἄρχισε ἀκριβῶς ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν.

Ἡ Μπέρμα Κνίντεν ἦταν ὅλο χάρι καὶ κομψότητα. Εἶχε μιὰ θηλυκότητα ποὺ μάγευε, ποὺ αἰχμαλώτιζε, ποὺ ἔκανε τοὺς ἄντρες νὰ χάνουν τὸ μυαλό τους γι' αὐτή.

Χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της, ποὺ ἦταν πλουσια καὶ ξανθά, ὁ Χίντεμπεργκ τῆς ψιθύριζε ἐκστατικός:

—Μπέρμα, μοῦ θυμίζεις μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐξαίσιες γυναίκες τοῦ δέκατου ὄγδοου αἰῶνα ποὺ θαυμάζει κανεὶς στοὺς πίνακες τοῦ Γκαϊνσμπορω καὶ τοῦ Ρέϋνολτς. Ἐσὺ δὲν ἀνήκεις στὴν ἐποχὴ μας. Ἔρχεσαι ἀπ' ἄλλον κόσμο γιὰ νὰ αἰχμαλωτίσῃς γιὰ πάντα τὴ φτωχὴ μου καρδιά!...

Ἐκείνη σφιγγόταν πάνω του, γλυκειά, παθητική, ἀγκαλιάζοντάς τον μὲ τὰ λευκὰ μυρωμένα μπράτσα της:

—Δὲν εἶμαι ἡ γυναίκα ἐνὸς ταμπλώ. Εἶμαι ζωντανὴ καὶ σ' ἀγαπῶ, Χανς, τοῦ ἔλεγε. Φίλησέ με, ἀγάπη μου, φίλησέ με... ἀκόμη... ἀκόμη...

Ἕνα εἰδύλλιο ποὺ εἶχε γεννηθῇ στὴ λίμνη τοῦ Κόμο.

Οἱ τρεῖς ἑβδομάδες τοῦ συνεδρίου τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας κύλησαν γρήγορα. Στὸ μεταξὺ ὁ ἔρωτας εἶχε φουντώσει μέσα στὶς καρδιὲς τοῦ καθηγητοῦ καὶ τῆς ξανθῆς γόησσας.

—Ποιὸς σ' ἔφερε κοντά μου, ἀγάπη μου; τὴ ρώτησε.

—Ἡ μοῖρα μας! Μὴ ζητᾶς νὰ μάθῃς πιὸ πολλά.

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, Μπέρμα;

—Ἀπ' τὸν κόσμο τῶν ὀνείρων. Μὴ ζητᾶς νὰ μάθῃς πιὸ πολλά...

—Εἶσαι Σουηδέζα, Γερμανίδα, Ἀμερικανίδα;

—Εἶμαι ἡ γυναίκα ποὺ ἀγαπᾶς καὶ ποὺ σὲ λατρεύει...

Ὁ Χάνς τὴν ἔσφιξε πάνω του μὲ πάθος. Ἦταν μιὰ νύχτα γεμάτη ἀστέρια καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι εἶχαν δρῇ ἀπ' τὸ μικρὸ ἐστιατόριο γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸν ζάστερο οὐρανό. Εἶχαν πολὺ λίγο φάει, μὰ εἶχαν πιῇ πολύ. Ἡ Μπέρμα γέμιζε τὰ ποτήρια μὲ τὴν σαμπάνια καὶ ἔδινε στὸν Χάνς νὰ πίνῃ.

—Ἀησμόνησε πὼς εἶσαι ἕνας ἐπιστήμονας, ἐλευθέρωσε τὸ μυαλό σου ἀπ' ὅ,τιδήποτε ποὺ δὲν εἶναι ὁ ἔρωτας ποὺ αἰσθάνεσαι γιὰ μένα. Στὴν ὑγειά σου, Χάνς! Αὐτὴ εἶναι ἡ νύχτα μας»...

Ἔλεγε πιῇ, εἶχε μεθύσει μὲ τὰ φιλιά της, τὰ χάδια της, εἶχε κρατήσει ὧρες στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὡραία ἀξύνωστη, εἶχε ζαλιστῇ ἀπὸ σαμπάνια καὶ εἶχε φλυαρήσει πολὺ μαζί της. Γιὰ ποιά ζητήματα; Γιὰ τ' ἀστέρια ποὺ ἔκρυβαν κόσμους ἀγνωστους, γιὰ τὸ ἄπειρο, γιὰ τὰ ἄτομα ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ὅλη. Ναί, γιὰ τὰ ἄτομα στὰ ὁποῖα αὐτός, ὁ Χάνς, εἶχε ἀφιερώσει τὴ ζωή του, προχωρῶντας ἀλόενα καὶ σὲ νέες ἀνακαλύψεις, ποὺ τὶς εἶχε στὴ διάθεσι τῆς χώρας του καὶ ποὺ ἔπρεπε νὰ μείνουν ἀπόλυτα μυστικές.

Ἄξαφνα ἀνατρίχιασε. Ἄρσαγε εἶχε σωπάσει ἢ ἀπ' τὸ μεθύσι του εἶχε μιλήσει στὴν ἄγνωστη γιὰ τὶς μελέτες του, τὶς ἀνακαλύψεις του; Τώρα τὸ θυμόταν καλά, θυμόταν μερικὲς φράσεις, ποὺ ἀστόχαστα τὶς εἶχε πῇ, ἐξηγώντας τὶς ἀνακαλύψεις του, τὰ σχέδιά του. Καὶ ἡ Μπέρμα Κνίντεν —τί παράξενο ὄνομα θἦταν ἕνα ὄνομα— τὸν εἶχε ἀκούσει μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, τὸν εἶχε καταπλήξει ἀληθινά μὲ τὴν ἐξυπνάδα της, μὲ τὴ μόρφωσί της.

Ἡ Μπέρμα τὰ ἤξερε λοιπὸν ὅλα! Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γυναίκα, ποὺ μὲ τόση εὐκολία εἶχε πέσει στὴν ἀγκαλιά του, ποὺ μὲ τόση ξεδιαντροπιὰ τοῦ εἶχε παραδοθῇ; Γιὰ λογαριασμὸ ποιοῦ Κράτους δούλευε, κατασκόπευε; Ὅταν τὸ σκέφτηκε αὐτό, ὁ Χάνς πῆγε νὰ τρελλαθῇ. Προσπάθησε νὰ μὴν παραισθρῇ ἀπὸ τὴν τρέλλα του, τὶς ὑποψίες του, τὶς ἀμφιβολίες του, ἀλλὰ κάθε περιστατικὸ τῆς ἐρωτικῆς του περιπέτειας ἐρχόταν νὰ τὸν ἀναστατώσῃ.

«Δὲν μοῦ εἶπε σκεφτόταν — ποιὰ εἶναι, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται. Τί μπορεῖ νὰ γυρεύῃ ἐδῶ μιὰ ξένη καὶ ἀκριβῶς τὶς ἡμέρες τοῦ παγκοσμίου συνεδρίου τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας; Κι' ἔπειτα, γιατί μ' ἄκουγε μὲ τόση προσοχή, γιατί μὲ ρωτοῦσε γιὰ τὶς ἐξηγήσω κάθε λεπτομέρεια; Ἡ Μπέρμα εἶναι μιὰ κατάσκοπος κι' ἐγώ, ὁ ἠλίθιος, ἔπεσα στὰ δίχτυα της... Ὅλα τέλειωσαν ἀπὸ γιὰ μένα! Εἶμαι ἕνας προδότης τῆς πατρίδος μου».

Ὁ Χάνς ἔνοιωσε πὼς πνιγόταν. Πῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ τὸ ἄνοιξε. Ὁ δροσερὸς ἀέρας τοῦ χάιδεψε τὸ πρόσωπο. Ἀπὸ ψηλὰ θαύμασε τὴν ἤρεμη λίμνη τοῦ Κόμο, τὴ γοητευτικὴ αὐτὴ λίμνη ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ εἶχε συναντήσει τὴ σειρήνα ποὺ τὸν εἶχε αἰχμαλωτίσει γιὰ πάντα. Μιὰ στιγμή... λίγα δευτερόλεπτα... Καὶ τὸ σῶμα του ἔπεσε στὸ κενὸ καὶ σωριάστηκε κάτω στὴν ἀσφαλτο κι' ἀπόμεινε ἀκίνητος, αἱμόφυρτος...

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἐπιστήμονες τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῇ σ' αὐτὴ τὴν πολιτεία τῆς Ἰταλίας γιὰ τὸ Συνέδριο, συνόδευαν τὴ σορὸ τοῦ ἀτυχου νεαροῦ καὶ σοφοῦ καθηγητή, ποὺ ὁ θάνατός του, ὁ τόσο αἰφνίδιος, ἀποδόθηκε σὲ δυστύχημα.

Κάποιος ὅμως ἔκλαιγε μὲ πόνο: ἦταν μιὰ ἄγνωστη ξανθὴ κυρία, ἡ Μπέρμα Κνίντεν, ποὺ δὲν ἦταν κατάσκοπος, ἀλλὰ μιὰ φλογερὴ καὶ ἐρωτευμένη γυναίκα!

ΖΑΡΣ ΜΠΡΑΝΤΟΝ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἀποσυθήποτε θεμάτων τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Ν. Α. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς ἑταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντὴς «Θησαυροῦ»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ, Παστὲρ 14, Ἀθῆναι. Ὑπεύθ. Τυπογραφείου: Σαυρ. Μπέλας ὁδὸς Δύσεως, Μέσον Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 340.—
Ἐξαμήνως ..... » 170.—
Τρίμηνος ..... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία .... £ 6 — $ 24
» .... Φρ. Γαλλικὰ 5.980
» .... » Βελγικὰ 1.100

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία» Σανταρόζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Συμβουλὲς γιὰ τὴ μητέρα

Ἡ μητέρα ποὺ τρέφει τὸ παιδί πρέπει νὰ καλοτρώγῃ. Πρέπει ὅμως νὰ μὴν κάνῃ κατάχρησι ἀπὸ κρέας καὶ αὐγὰ καὶ νὰ ἀποφεύγῃ νὰ τρώγῃ οὐσίες ποὺ μπορεῖ νὰ τροποποιήσουν τὸ γάλα της, ὅπως τὸ σκόρδο, τὸ κρεμμύδι, τὰ σπαράγγια, τὰ λάχανα, τὸ κυνήγι. Καλὲς τροφὲς εἶναι τὸ γάλα καὶ τὰ γαλακτερά, τὸ ψωμί, οἱ σούπα μὲ πάστα, τὰ φρέσκα ψάρια, τὸ μυαλό, οἱ πατάτες, οἱ φακές, τὰ μπιζέλια, οἱ σαλάτες ὡμὲς ἢ βραστές, τὰ τυριά, τὰ φρούτα, οἱ κομπόστες. Τὰ ὡμὰ φροῦτα χρησιμεύουν πολὺ κυρίως γιὰ τὶς βιτσμίνες ποὺ περιέχουν. Ἡ τροφὸς - μητέρα πρέπει νὰ πίνῃ ἀρκετὸ νερό, λίγο κρασὶ νεροὺ ἢ λίγη μπύρα, ὄχι ὅμως περισότερο ἀπὸ ἕνα ποτήρι. Καφέ, τσάϊ ἢ σοκολάτα μπορεῖ νὰ παίρνῃ σὲ πολὺ λίγη ποσότητα. Ἡ θηλάζουσα δὲν πρέπει νὰ πίνῃ οἰνοπνευματώδη ποτὲ γιατὶ αὐτὰ προξενοῦν στὰ βρέφη ὑπερδιέγερσι, ἀϋπνία, πεπτικ

— Άντε, γυναίκα! Άκόμη νὰ βρῇς λίγο σπάγγο;...